

Giới thiệu Cuộc Sống Điền Viên Trên Núi Của Nông Phu

Nàng vốn là một sinh viên đại học, từ nhỏ đã sống trong sung sướng nên có phần ỷ lại, học đại học để sống qua ngày không ôm chí lớn. Và sở thích duy nhất là đọc truyện tiểu thuyết, không ngờ lại xuyên không về thời cổ đại, sống cuộc sống cơ cực thiếu thốn.

Xuyên qua trở thành một đứa trẻ số khổ không có mẹ sống ở một trấn nhỏ nghèo nàn, chính vì thế mà nàng đang hoang mang sống qua ngày. Nghĩ tới sẽ tìm một lão công làm ruộng, sau đó mình sẽ trở thành bà địa chủ, sinh mấy đứa bé đáng yêu.

Không có kinh thiên động địa, chết đi sống lại vì tình yêu, không có không đội trời chung, ân oán tình cừ ruột gan đứt từng khúc, chỉ có chuyện nhà, cầu huyết long gà vô tội, bát quái cùng cuộc sống bình thân. Mời các bạn đón đọc truyện Cuộc Sống Điền Viên Trên Núi Của Nông Phu để trải nghiệm qua thể loại điền viên này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Điền Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Một phen bát quái

Khi mặt trời lên cao, Quý Hà Hoa mới từ trên giường bò dậy. Kéo kéo quần áo cũ nát trên người, mang giày đen ngòm lộ ra đầu ngón chân vào, run lên hai cái, tùy tiện sắp xếp giường đệm một chút, lúc này mới lạnh run mà đi ra khỏi cửa phòng.

Bên ngoài là một mảnh ánh mặt trời tươi đẹp, cảnh khô trên cây đã nhú ra một vài mầm non xanh nhạt, ở trên không trung thỉnh thoảng có mấy chú chim nhỏ liu riu bay qua. Trên đất trống trước nhà, một con gà trống đang đuổi theo hai con gà mái chạy khắp nơi.

Nhớ tới trước khi ca ca ra ngoài mơ hồ loáng thoáng ở bên tai nàng nói qua, trong nhà bếp có chứa lại cháo cho nàng, Hà Hoa sờ sờ bụng khô quắt, lấy tốc độ nhanh nhất chạy vào nhà bếp, trong nhà bếp lộn xộn, một cái nồi lớn gác ở trên lò, trong nồi quả nhiên có một chén cháo nấu nhừ, còn có một vại trứng gà luộc.

Hà Hoa vội vàng lấy trứng gà còn lại trong vại ra, lấy tay sờ vào trong, bên trong chỉ còn lại bốn quả trứng gà, lúc đếm ngày hôm qua rõ ràng vẫn còn năm quả.

Tất cả đồ tốt đều để dành cho một mình nàng!

Hà Hoa thờ dãi, lột vỏ trứng gà, ăn hết chén cháo loãng. Cảm thấy có chút khí lực rồi, nhìn sắc trời không tệ, lấy chân bần cùng với quần áo phải giặt đều để vào trong chậu gỗ, lại từ dưới lò cầm một ít tro than, bưng chậu đi ra dòng suối nhỏ phía sau núi.

Nơi này cũng là nơi mọi người ở Quý gia thôn giặt tẩy quần áo, lúc Hà Hoa đến, đã có mười mấy tiểu tức phụ đại thẩm từ từng người ngồi một chỗ, vừa giặt đồ vừa nói cười.

Hà Hoa tìm một chỗ nước sâu mà trong suốt, dùng chân thử tảng đá phía dưới một chút có vững chắc không, rồi để chậu gỗ xuống, nhúng nước, đắp tro than ở trên quần áo, cầm gậy gỗ đập đập, rồi dùng tay vò vò.

Điều kiện như vậy, có bộ quần áo mặc cũng không tệ rồi, nơi nào quần được có bao nhiêu miếng vá, giặt như thế có sạch sẽ hay không?

Chỉ là, bộ đồ này của ca ca Quý Quân, đã rách không còn hình dạng gì rồi, phiền nhất là huynh ấy còn phải mặc đi học đường trong thôn, sau khi về nhà phải vá lại một chút thôi.

Còn nữa, chủ đề của các đại thẩm cũng thật thú vị.

Nơi có người, thì có chuyện khắp bốn phương.

Nơi nào nữ nhân, thì sẽ có bát quái.

Huống chi, nơi này mười mấy nữ nhân xếp hàng thành một dãy?

“Nhị thẩm, nghe nói ngày hôm qua Đại Trụ nhà ngươi tính toán với người ta, một cân đường sáu đồng, hán chiếm một cái tiện nghi thật lớn, mười đồng mua một cân rươi trở lại?” Một tiểu tức phụ vừa nện quần áo, vừa nhếch miệng cười.

Nhị thẩm kia lớn giọng mắng lại: “Đại Trụ là một đứa bé, làm sao biết được một cân rươi đường mười đồng còn phải thối lại cho hán một đồng? Ngươi lại nghe nói cha chồng nhà ngươi mỗi ngày uống rượu, tốn tiền giống như trên đất nhặt được, ông chủ quán rượu đếm bạc mê rồi.”

Tiểu tức phụ kia thẹn đỏ bừng cả khuôn mặt, cúi đầu không lên tiếng, tiếng cười thanh thúy của người bên cạnh vang lên một trận, rồi nghe một người nói: “Nhị thẩm, người ta là tân nương tử, lợi hại hơn nữa cũng không dám đi quán rượu của cha chồng.”

Lại có một người nói, “Nói tới lợi hại, Quý gia thôn chúng ta, trừ Nhị thẩm, thì chính là quả phụ Tây Thi kia rồi.”

“Tây Thi cái gì? Chỉ là một người đàn bà chanh chua! Ngày hôm qua còn thấy nàng cầm một cây chổi lớn đuổi theo đánh Thành Tử!”

“Tiểu tử kia cũng không có tiền đồ, hơn mười tuổi chỉ biết khắp nơi đánh nhau, không có đứng đắn. Đáng thương cho Lư quả phụ, một lòng dựa vào hán đấy.”

“Lư quả phụ phải bán đậu hũ, mỗi ngày đều gánh một gánh qua quán ăn trong huyện, một tháng xuống, cũng có thể có ba bốn phân bạc, nam tử bình thường cũng không sánh bằng nàng, ngược lại có thể dùng mảnh lối.”

“Chỉ sợ cái người đã chết của nàng kia, cò trên mộ phần lúc nào thì đều xanh mơn mớn đấy.” Nhị thẩm nói xong, cùng mọi người bật cười, quay đầu phát hiện Hà Hoa, cười hi hi nói: “Hà Hoa, mấy ngày trước đây không phải mới rơi xuống nước sao, hôm nay làm sao tới giặt quần áo rồi hả ?”

Hà Hoa gơ cổ tay lên, nhẹ giọng nói: “Nhị thẩm, con giặt quần áo cho phụ thân và ca ca.”

“Hà Hoa ngược lại hiểu chuyện, hai huynh muội các ngươi không có nương, cũng rất đáng thương. Tây Thi ở đầu thôn làm nương người được không? Về sau mỗi ngày có đậu hũ ăn, cũng không cần người giặt quần áo. Còn có thể có thêm một ca ca, khi cùng người ta gây gỗ, cũng sẽ không bị đẩy ngã vào trong nước.”

Mặt Hà Hoa kéo xuống mấy vạch đen, Lư quả phụ đỏ, bởi vì trượng phu đã chết, một mình mang theo nhi tử, lại có mấy phần tư sắc, liền có người tới cửa gây sự. Lư quả phụ gian nan sống qua ngày, trong ngày thường không khỏi chua ngoa một chút. Tuy rằng người khác xem thường bọn họ cô nhi quả phụ, nhưng bị nàng lấy chổi lớn đánh văng ra ngoài mấy người, lại nghe nàng chống nạnh ở tại cửa ra vào chỉ cây đầu mà mắng cây hòe rống lên mấy lần, những người có tâm tư này cũng không dám tùy tiện đi trêu chọc Tây Thi kia nữa.

Thường xuyên qua lại, Lư quả phụ kia, trong thôn Nhị thẩm cũng là một người mới cưới ở trước mặt bà bà làm vỡ ly trà tiểu tức phụ, bị người sau lưng nói gáp ba lần rất sống động còn hơn hai con sư tử bằng đá đầu thôn. Mấy thôn phụ cận cũng biết Quý gia thôn này có ba cái chi bảo trấn thôn.

Cha của Hà Hoa nàng cũng là một người thành thật an phận, nương nàng đã chết năm sáu năm, bởi vì trong nhà nghèo, lại dẫn hai con riêng, cũng không có khuê nữ trong sạch nguyên ý tái giá tới đây, hán chỉ có một mình xung đột va chạm kéo theo hai đứa bé, trong ngày thường một người lớn và hai đứa trẻ cũng không thiếu được bị người khác khinh.

Hà Hoa cũng không có tâm tư gì với Lư quả phụ kia, chỉ là Nhị thẩm này, mới nói Lư quả phụ ở trong huyện vụng trộm với người, ngay cả lão công đã chết đi đều đã tóm tới giậu cột một phen, quay đầu lại nói với tiểu cô nương như nàng này muốn cha nàng cùng Lư quả phụ cột lại một chỗ, đây cũng quá khi dễ người rồi !

Nghiêng đầu cười một tiếng, Hà Hoa ngọt ngào nhìn về phía Nhị thẩm này nói: “Nhị thẩm, con có ca ca rồi. Ngược lại mấy ngày nay con bị bệnh, hôm qua mới nghe nói, lúc Nhị thúc giúp Lư thẩm tu sửa nhà cửa nói, không cần tiền công của nàng, cho mấy miếng đậu hũ là được, còn nói muốn Đại Trụ ca nhận Thành Tử nhà Lư thẩm làm đệ đệ đấy.”

Chuyện này, chiều hôm qua Hà Hoa cũng là nghe một trong ba con cộp mẹ nàng đầu Quý A Ngu nói, nghe nói vì chuyện này, Nhị thẩm ở nhà náo loạn một hồi, còn mắng to nói muốn chặt tay chân Nhị thúc trộn với đậu hũ ăn.

Vốn là trò cười tức giận đã qua, bây giờ bị Hoà Hoa lấy ra nói, người chung quanh đều che miệng cười trộm, Nhị thẩm tức giận đến trên mặt một hồi xanh một hồi đỏ, cũng không thể phát tác cùng một đứa bé như nàng, quay đầu lại thấy một người bụng quần áo tới giặt, lại cười nói: “Hà Hoa, người không có nương, người ta đều muốn khi dễ người nha. Ngày đó hai tiểu tử nhà Đại Hải thúc người đẩy người vào nước, người đứng là thiếu chút nữa chết.”

Hà Hoa còn chưa kịp mở miệng, người mới tới đó đã “Bùm!” một tiếng xô ngã chậu gỗ, “Nhị thẩm, Hà Hoa đáng thương, ta thường ngày có cái gì cũng cho nàng một chút, ngay cả đôi giày trên chân nàng kia, vẫn là ta. khâu đây này! Trẻ con cãi nhau, không có nặng nhẹ, đây cũng không phải là chuyện lớn gì. Người sao đã nói ta khi dễ nàng một đứa trẻ không có nương? Hà Hoa cũng đã có thể tới giặt quần áo rồi, hai tiểu tử nhà ta bị ta và Đại Hải đánh cho bây giờ còn đang trên giường không động được đấy.”

Hà Hoa suy nghĩ một chút, con gà trống trong nhà kia chính là nhà Đại Hải thẩm đưa cho, liền cười hi hi nói: “Thẩm, con biết người thương con. Cha cũng nói muốn cảm tạ Đại Hải thúc đấy. Ngày đó con ở trên giường mơ mơ màng màng, nghe được người nói tặng cho con một con gà thật to tới bồi bổ thân thể, còn nói chờ con khoẻ lên, đưa thêm cho con một con gà mái đẻ trứng ăn. Tiểu Bảo ca ca và A Tề ca ca khi nào thì khoẻ lại? Sau này con vẫn cùng bọn họ chơi nha.”

Đại Hải thẩm nhìn về phía Nhị thẩm há hê há cái cằm lên, cười cười nói: “Hà Hoa, nhà người đi, về sau hai tiểu tử thú kia khi dễ người nữa, thím cắt đứt chân của bọn nó!”

Hà Hoa cảm thấy mỹ mãn bụng chậu gỗ đi về. Xa xa, còn nghe có người nói, khuê nữ nhà Tam Đại gia đưa đi Kiều phủ trong huyện làm a hoàn đó sinh con trai, được cắt nhấc làm di nương, bây giờ người một nhà đó đều lấy lỗ mũi nhìn người, đi ngang luôn rồi.

Nghĩ mình kiếp trước tốt nghiệp đại học không bao lâu, liền cùng bạn trai cũng có xuất thân nông thôn có con mới cưới, không ngờ thai đầu sinh ra con gái, bà bà sắc mặt không tốt. Tốn tiền đã thông quan hệ, thật vất vả và xin được một cái giấy khai sinh, lúc mang thai lần thứ hai, lên lên đi siêu âm, kiểm tra ra vẫn là bé gái. Nghĩ đi phá, nhưng trong lòng không muốn, bác sĩ cũng nói, lấy thể chất của nàng, nếu như lưu sản, về sau rất khó có con. Lúc này, ngay cả lão công hoà thuận yêu chiều cũng dần dần lạnh nhạt .

Thật ra thì, bọn họ kết hôn bất quá mới ba năm mà thôi.

Sinh nam sinh nữ làm sao nàng có thể không chế?

Những lời ngon tiếng ngọt, thề non hẹn biển thậm chí một cái sinh mạng cũng không sánh bằng tư tưởng “Bất Hiếu Hữu Tam, Vô Hậu Vi Đại”. (Đại khái ý là “có ba tội bất hiếu, trong đó không có con trai kế thừa là tội lớn nhất”).

Cũng thế, mấy ngàn năm truyền xuống “Luân lý tam cương ngũ thường”, bây giờ kẻ hèn này xuyên qua liền gặp phải trường hợp mẫu bằng tử quý, gà chó lên trời sao?

Chỉ có thể thương con gái của nàng, không biết bây giờ thế nào rồi. Nếu mẹ mình mang theo, thì không cần quá lo lắng.

Ai, vẫn là suy nghĩ về bản thân mình, hiện tại làm sao sống đi thôi.

Nhìn nhà nàng hiện giờ mấy gian phòng rách nát, một lão cha nông dân trung thực, một ca ca còn không hiểu chuyện, Hà Hoa lác đầu một cái, đi về phía cửa mở rộng đi vào, hít một hơi tự nhủ: “Hà Hoa, hiện tại nhà người ra cửa không cần khóa lại, cả ăn trộm cũng sẽ không tới! Nhưng về sau, nhất định khi trở thành bà địa chủ, có nhà có thừa lương thực, ngày ngày có thịt ăn, có ba bốn bà vú nha hoàn. Ủ, hưởng tới mục tiêu làm ruộng, núi sông, có chút ruộng điền cổ gắng lên!”

.

Phát lời thề xong, phơi quần áo lên, dọn dẹp trong nhà một chút, bắt mấy con sâu, bằm một chút cô Diệp Tử trộn với nhau cho ba con gà ăn, rồi đến trên giường nằm một lát.

Khi tỉnh lại, mặt trời đã lặn về tây.

Cha trở lại, ca ca đi học đường cũng trở về.

Hai phu thê nhà Đại Hải thúc cũng tới, cầm hai con gà, còn cầm hai đôi giày, hai thước vải tới. Cha đang khước từ nói không cần.

Đây chính là nguyên do Hà Hoa thiếu chút nữa mất mạng, hôm nay nàng lại cố ý điếm tĩnh giả bộ khờ khạo mới lấy được đấy!

Hà Hoa vội vàng chạy ra, ôm gà vào trong ngực: “Cha, đây là gà mái có thể đẻ trứng nha. Chờ sau này ấp ra gà con rồi, chúng ta đưa cho nhà thăm ba con gà con hoàn lại!”

Đại Hải thúc đưa tay xoa nhẹ ở trên ót nàng mấy cái nói: “Con thật là đứa bé lanh lợi. Đồng ca, đều là hương thân, hai huynh muội nó lại không có nương, coi như huynh không vì mình nghĩ, cũng phải thay hai huynh muội chúng nó tính toán. Hơn nữa, đều là hai tiểu tử nhà ta nghịch ngợm, thân thể Hà Hoa còn hư nhược lắm, huynh vẫn còn trách chúng ta sao?”

“Không không không, Hải huynh đệ, Hải đệ muội, đây là các người khách khí, Hà Hoa đã tốt hơn.” Quý Đồng liên tục xua tay, nhìn Hà Hoa ôm hai con gà mái không chịu buông tay, nhíu mày trông mong nhìn chằm chằm giày mới và hai thước vải kia, cuối cùng thở dài nói, “Cũng là ta vô dụng.”

Nhà Đại Hải vốn là buổi sáng bị Hà Hoa kích tới, trong lòng đang đau những thứ đồ này, chỉ nói lung tung mấy lời, liền như nhối đi về.

Hà Hoa và ca ca lòng tràn đầy vui mừng cất giày và vải vào, lại trời lại một chân hai con gà nhốt ở trong lồng. Quay đầu lại nhìn cha nàng một thân bùn còn chưa có rửa đi, trên mặt trần đầy áy náy, vội vàng tiến lên làm nũng nói: “Cha, người đi rửa chân, con cùng ca ca đi nấu com. Buổi tối làm canh trứng, cha và ca ca đều có thể ăn nha.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Món tiền đầu tiên

Com nước xong, cha mới biết Hà Hoa lại đi ra suối, hoảng sợ mắng lên, “Vài ngày trước con mới rơi xuống nước, tại sao lại đi nghịch nước rồi hả?”

Hà Hoa vội vàng lùi kéo ống tay áo ca ca đi qua, “Cha, con đi giặt quần áo. Người yên tâm, sau này con sẽ không nghịch ngợm gây chuyện nữa, con ở nhà nấu com giặt giũ cho người và ca ca, cho gà vịt ăn. Cha, mỗi ngày người khổ cực như vậy, trước kia nữ nhi không hiểu chuyện, về sau nhất định sẽ hiếu thuận với người. Ca ca cũng nói sẽ đọc sách thật tốt, về sau thi Trạng Nguyên cho người Quang Tông Diệu Tổ đấy.”

Quý Quân có chút khờ, còn chưa có phản ứng kịp, bị Hà Hoa nhéo hai cái, mới có chút khó xử nói: “Cha, con muốn thi Trạng Nguyên, nhưng mà. Cũng muốn xuống đất làm việc, một mình người quá mệt mỏi rồi.”

Ai, đứa nhỏ gốc này, làm sao lại thành thật giống như cha hẳn vậy?

Hà Hoa thờ dài.

Quý lão cha một tay ôm một đứa, nghẹn ngào nói: “Được, tốt! Các con đều là đứa bé ngoan của cha. Nương con trên trời có linh thiêng, chắc hẳn cũng sẽ phù hộ cho các con.”

Hà Hoa nghe thấy trong lòng đau xót, vội vàng lấy chút chủ đề bát quái của nhóm tức phụ ra nói đùa, ba người nói lung tung một lát, cha liền thúc giục nàng đi ngủ, Quý Quân cũng sờ sờ đầu, nói muốn nàng đi nghỉ trước.

Buổi chiều Hà Hoa ngủ hơn nửa ngày, cực kì tỉnh táo, nhưng không muốn để cho bọn họ lo lắng, nằm ở trên giường lăn qua lộn lại nghĩ lung tung vừa thông suốt, mới thêm thiếp ngủ mất.

Sáng sớm hôm sau, nghe tiếng gà trống gáy sáng, ở trong chăn lăn lộn một chút, vẫn ngo ngoáy ngồi dậy. Rửa mặt qua quýt một phen, chạy vào nhà bếp, với đôi tay chân nhỏ, bắt đầu làm bữa sáng gian nan.

Cũng may trước kia nàng cũng có xuất thân từ nông thôn, còn có thể nhóm bếp, không đến nỗi làm cho tất cả nhà bếp đều là khói dày đặc mặt xám mày tro. Chỉ là hiện tại vóc người thấp bé, phải chuyển cái ghế đến đứng lên trên mới có thể với tới nồi lớn trên bếp lò.

Bữa sáng vẫn ăn cháo, nhưng nàng bỏ thêm hai cây rau dại mới đâm chồi non vào, rồi vùi mấy củ khoai lang vào trong than củi.

Cháo nấu xong, có màu xanh của rau dại làm nền, coi như không còn giống như một chén nước thêm mấy hạt gạo trong quá khứ nữa, còn có một chút mùi thơm nhàn nhạt. Hà Hoa móc khoai lang đã nướng chín ra, bung đến phòng trước.

Đúng lúc cha và ca ca thức dậy, Hà Hoa cười híp mắt cầm chén đĩa bày ra, “Cha, ca ca, tới dùng cơm đi.”

“Có rau dại và khoai lang!” Ánh mắt của Quý Quân lập tức phát sáng lờ lờ, vội vàng cầm một củ khoai lang thơm ngào ngạt lên, lập tức bị phồng phải phui tay liên tục, lại không nỡ bỏ xuống, đành phải kê lên miệng thổi.

Hà Hoa nén cười, đưa cho hẳn một đôi đĩa, “Ca ca ngại chậm một chút, không có người tranh giành với ngại.”

Quý Quân đỏ mặt, bung chén cháo lên húp từng ngụm từng ngụm.

Quý cha đi qua, uống hồng học hai chén lớn, lúc này mới quệt quệt mồm: “Hà Hoa, sao không nấu một quả trứng gà? Bây giờ thân thể con yếu lắm, phải bồi bổ cho tốt. Gà trống kia gáy thật phiền, mấy ngày nữa cha bắt nó giết cho con ăn.”

“Cha, không thể ăn trứng gà. Chúng ta giữ lại trứng gà, về sau ấp ra gà con ăn thịt gà mới tốt nha.”

Nói giỡn, hiện tại giết gà trống, gà mẹ làm sao ấp ra gà con? Gà con như thế nào lớn lên đẻ trứng gà rồi lại ấp ra gà con nữa chứ?

“Cha, ca ca, khoai lang còn nhiều mà. Nếu không ăn, sẽ mọc mầm hoặc hư thối hết. Hôm nay con nướng rất nhiều, mọi người mang đi ra ngoài, lúc đói bụng thì ăn nha.”

Thật vất vả đưa hai người đàn ông này ra khỏi cửa, cho gà ăn, Hà Hoa bắt đầu tổng vệ sinh.

Cái nhà này, thật sự là quá loạn!

Giặt giặt rửa rửa, chùi chùi lau lau, quét hết tất cả các góc cạnh trong nhà ra. Thế mà lại để cho nàng ở trong xó phòng lục ra được ba đồng ri sét!

Hà Hoa kích động thiếu chút nữa lệ rơi đầy mặt.

Phải biết rằng, ngày hôm trước nàng mới lật qua túi tiền của cha, bên trong mới có chừng năm mươi đồng, đây chính là toàn bộ tiền tiết kiệm của cả nhà bọn họ!

Ba đồng tiền này mặc dù ít, cũng là món tiền đầu tiên mà nàng ở trong thế giới này thật sự kiếm được!

Cũng đủ mua mấy quả trứng gà rồi!

Nói không chừng những chỗ khác còn có đồ tốt!

Có động lực Hà Hoa hăng hái dò dẫm, trước nhà sau nhà đều quét sạch sẽ, mẹt mồi đầu đầy mồ hôi nhưng không có phát hiện một đồng tiền nào nữa. Ngược lại đều biết rõ tất cả lương thực trong nhà còn dư lại bao nhiêu.

Cả nhà, trừ bỏ gần năm mươi đồng, còn có khoảng mấy trăm cân gạo, một đồng củ cải lớn, một đồng khoai lang, mấy đầu đậu, bốn con gà mái một con gà trống, sáu quả trứng gà. Những thứ này chính là toàn bộ lương thực còn lại.

Còn có một con trâu, chỉ là không thể giết, phải giữ lại cày ruộng.

Vùng sông nước Giang Nam, có sông ngòi có ruộng điền cũng có núi cao. Tọa trên ban tảng, cả nhà bọn họ, cũng có chừng mười mẫu ruộng nước tốt xấu khác nhau, bốn mẫu đất trồng rau, trên núi còn chiếm được một vùng. Trước và sau nhà đất trống cũng rất nhiều, còn có một cái ao nhỏ, dòng suối nhỏ phía sau núi bảy quẹo tám rẽ cũng có thể rót nước vào trong ao.

Sau nhà có một lùm tre, hình như có mấy mục mặng nhú dài ra ngoài, hai ngày nữa có thể đào, sẽ được ăn một châu mặng tươi.

Trong thôn này hầu như trước cửa sau nhà mỗi nhà đều có một vài cây mận, cây táo và cây dâu, chỉ có điều những thứ này là đồ ăn vặt, không được việc gì.

Kèm thêm mấy gian phòng ở, đây chính là tất cả tài sản cố định và tài sản lưu động của Quý gia.

Năm ngoái thời tiết không tốt, thu hoạch không được, cuộc sống của bọn họ liền trôi qua khó khăn. Hiện nay có lương thực tồn, ngược lại miễn cưỡng có thể chống đỡ đến lúc thu hoạch vụ hè. Chỉ là năm nay mới đầu mùa xuân, còn không biết một năm này thu hoạch sẽ như thế nào. Nhà bọn họ người lớn cũng ít, cho dù có ruộng có đất cũng không nhất định có thể tốt lành.

Bây giờ nàng mới bảy tuổi, có thể giúp đỡ chăm sóc ở bên trong ruộng đồng cũng có hạn, Quý lão cha cũng sẽ không cho nàng dính vào, chỉ có thể ở nhà nuôi gà, hi vọng bốn con gà mái này không chịu thua kém một chút.

Suy nghĩ ổn thoả vì thế mỗi ngày Hà Hoa có tinh thần bắt trùn cho gà ăn. Hai con gà mái kia của nhà Đại Hải thúc cho trôi lại mấy ngày, Hà Hoa thử nói lông chân của chúng ra, để cho chúng tự do một chút. Không nghĩ tới gần tới ngày đầu tiên, hai con gà kia liền chạy về nhà Đại Hải thúc!

Cũng may Hà Hoa cất một nhúm lông phía sau đuôi của chúng, ở trên đùi còn buộc một sợi dây nhỏ, thế này mới tìm được chúng ở trong lòng gà nhà Đại Hải thúc.

Đại Hải thăm có chút ngượng ngập, không nguyện ý cho. Hà Hoa làm mặt dày, nói về sau ấp gà con cho bọn họ ba con một lần nữa, rồi ôm gà mái về.

Hừ, cho ăn chừng mười ngày, có con gà mái mỗi ngày có thể đẻ một quả trứng, mặt khác hôm sau cũng có thể đẻ quả tiếp theo, hoặc là một ngày đẻ hai ba trứng mới dừng lại, làm sao có thể trả lại?

Ôm trở về dạy dỗ lại mấy ngày, hai con gà mái kia rốt cuộc nhận thức nhà mới, Hà Hoa an tâm thoả mái để cho Đại Công Kê mỗi ngày hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang dẫn đầu bốn phi tử hậu cung nhà mình đi dạo khắp nơi, tân bộ nhiều có lợi cho sự khoẻ mạnh của thể xác và tinh thần, cũng có lợi cho gà mái đẻ trứng.

Trứng gà đẻ dành đã nhét đầy vào chai nhỏ, nàng liền chờ mổ gà mái nào đó ấp trứng ra gà con.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Quý lão cha cùng người trong thôn đổi công, giúp đỡ lẫn nhau cấy mạ trong ruộng nước xong. Còn lại đất vườn phải giữ lại tự mình chăm rãi làm. Trên căn bản Hà Hoa chỉ giúp đỡ trông cây đậu cùng rau dưa một chút.

Trái lại sau mấy trận mưa, đi theo mấy thăm có một chút kinh nghiệm lên núi hái nấm, còn đào được mấy gốc mặng lớn tươi non. Bọn họ ăn nấm và mặng tươi non mấy lần, rồi phơi khô toàn bộ còn dư lại, để dành về sau từ từ ăn. Hai người trong nhà đã rất tán thành tài nấu nướng của nàng rồi, thỉnh thoảng cũng đem về một chút rau dại hoặc là lá cây này nọ cho nàng trộn với củ cải nấu ăn.

Có khi ở trên núi trở về Hà Hoa còn gặp hai con thỏ, đuổi theo nửa đỉnh núi cũng không có bắt được. Sau đó nàng liên tục đi loanh quanh gần chỗ đó rất nhiều ngày, hi vọng có thể ôm cây đợi thỏ, nhưng trước sau không có thu hoạch, Hà Hoa thiếu chút nữa lại muốn rơi lệ đầy mặt.

Nàng muốn ăn thịt!

Hơn một tháng nay một bữa ăn tốt nhất của nàng chính là trứng gà chiên, hiện tại mỗi ngày đều nhìn về phía mấy con gà nhà mình chảy nước miếng, thật sợ một ngày kia không nhìn được sẽ cảm dao bất bọn nó chết. Móng gà kho, lòng gà xào, thịt gà kho tàu, gà hầm, bạch trâm kê (*), gà xào cay, chân gà cánh gà chiên, cháo gà. Một con gà có thể làm được rất nhiều món.

(*) Bạch trâm kê là một món ăn chế biến từ gà.

Buồn bức thật lâu Hà Hoa rốt cuộc quyết định muốn cải thiện thức ăn. Bọc hai quả trứng, rồi lấy sạch ba đồng trong mình ra, lấy hết dưng khí gõ cửa nhà Lưu quả phụ.

“Hà Hoa hả, tìm thăm có chuyện gì sao?” Lưu quả phụ cười híp mắt hỏi nàng.

“Thắm, con muốn mua đậu hũ.”

“Nghe nói gần đây Hà Hoa biết làm cơm rồi, là đại cô nương, thật không đơn giản nha. Đậu hũ một đồng tiền một khối, con muốn mua bao nhiêu?”

Ta là Hà Hoa, ta năm nay bảy tuổi, ta là một đứa bé chưa hiểu chuyện, ta còn nhỏ không có nương.

Hà Hoa lại một lần nữa chuẩn bị tâm lý xong, đỏ mặt móm trứng gà ra: “Thắm, con không có tiền, có thể lấy trứng gà đổi với người hay không?”

Lưu quả phụ đầu tiên là sững sờ, sau đó rất nhanh phản ứng kịp, “Có thể, thắm lấy đậu hũ cho con.”

Hà Hoa thở phào một cái, cầm đậu hũ vội vã đi về. Không nghĩ mới ra cửa liền đụng vào con trai của Lưu quả phụ, tất cả mọi người gọi hắn là Thành Từ.

“Hà Hoa ngươi cũng có tiền đến mua đậu hũ sao? Chẳng lẽ giả bộ đáng thương lừa gạt nương ta phải không?” Thành Từ một phen níu lấy tóc của nàng.

“Ta không lừa nương ngươi!” Hà Hoa cau mày, một tay che chở đậu hũ, một tay cứu vãn tóc của mình.

Nàng đúng là giả bộ đáng thương, nhưng cũng không để cho Lưu quả phụ thua thiệt.

Thành Từ chết tiệt!

Hơn mười tuổi nổi danh tiểu vô lại ở vùng lân cận, đáng tiếc Lưu quả phụ thường ngày không có thời gian dạy bảo hắn, hắn liền đi khắp nơi gây chuyện thị phi. Lưu quả phụ mắng cũng mắng, đánh cũng đánh, hận không thể bóp chết hắn rồi lại trồng cây vào hắn thay hình đổi dạng lảng tránh quay đầu chông đỡ môn hộ, cũng vì hắn mà nát tâm.

“Thành Từ ngươi làm gì thế?” Lưu quả phụ nghe được động tĩnh vội vàng ra ngoài.

“Nương, nha đầu thối Hà Hoa này có phải giả bộ đáng thương lừa gạt hũ của ngươi hay không?” Thành Từ lớn tiếng la hét.

“Hà Hoa làm gì gạt ta? Cái tên tiểu tử thối này nhanh buông nàng ra.” Lưu quả phụ trừng hai mắt, muốn đi lấy cây chổi trong góc ra ngoài. Thành Từ vừa thấy cây chổi lớn kia liền rút rẹ, buông tay cuống quýt chạy trốn.

“Lưu quả phụ coi trọng Đồng ca hả? Làm mẹ kế Hà Hoa cũng không phải là chuyện dễ đâu nha.” Một âm thanh cọt nhả ở sau lưng đột nhiên vang lên.

Hà Hoa còn chưa có phản ứng kịp, Lưu quả phụ liền cầm cái chổi lớn lên mắng: “Quý lão Lục ngươi muốn tìm đường chết! Hà Hoa chính đáng hợp tình cảm trứng gà tới nhà của ta đổi đậu hũ, chéch ngươi không biết xấu hổ còn giống như nữ nhân lắm mồm! Về nhà để cho nàng dâu ngươi và nát miệng ngươi! Lão nương ta ở nhà mang nhi tử kiếm tiền thật tốt, ai nói muốn đi đâu làm mẹ kế nhà người ta rồi hả? Ngươi mới muốn đi làm cha dượng nhà người ta đấy.”

Hà Hoa bị tư thế này dọa sợ hết hồn, vội vàng bọc đậu hũ lại chạy về nhà, đóng cửa thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Sóng gió mai mối

Đậu hũ rau xanh là món chính tối hôm đó.

Thời tiết bắt đầu chuyển nóng, Hà Hoa dứt khoát mang cái bàn nhỏ dời đến trong sân, một nhà ba người dưới ánh sao sáng mờ đầy trời, trong tiếng ếch kêu hoà trong từng trận gió đêm chậm chậm thổi đến vừa ăn cơm vừa nói cười.

Nguồn gốc đậu hũ tất nhiên phải nói cho Quý Đồng và Quý Quân biết, khi Hà Hoa nói đến Lưu quả phụ cầm cây chổi lớn lên mắng chửi người thì Quý Quân khinh thường bĩu môi: “Thành Từ cả ngày gây chuyện khắp nơi, bọn họ một người đàn bà chanh chua, một tên vô lại, thật khiến người chán ghét.”

Hà Hoa khề cau mày, đang định mở miệng, Quý Đồng đã đề đề xuống nghiêm mặt lại: “Bọn họ mẹ hoá con còi, cuộc sống vốn không dễ dàng. Chúng ta không có khả năng giúp đỡ bọn họ, cũng không tiện mà đi quản chuyện của bọn họ. Nhưng đều là hàng xóm, Quân ca nhi con cũng không thể cố tình đi khi dễ bọn họ!”

“Cha, con trốn còn không kịp, làm sao có thể đi trêu chọc bọn họ?” Quý Quân hừ một tiếng, “Loại người như vậy!”

Quý Đồng thở dài, vẻ mặt có chút hoảng hốt, “Năm con bảy tuổi kia, Hà Hoa mới ba tuổi. Có một ngày cha ngã bệnh nằm ở trên giường, Quân ca nhi con thì ôm muội muội ở một bên khóc. Nếu không phải là Lưu quả phụ nghe được tiếng con khóc gọi Tam thúc công con đến xem ta, chỉ sợ một năm kia ta liền. Lưu quả phụ cũng là người đáng thương.”

Chà.

Thì ra là còn có chuyện như vậy!

Nhìn bộ dạng của cha, hình như rất là đồng tình với Lưu quả phụ, chẳng lẽ?

Hà Hoa dùng chiếc đũa chọc đậu hũ trong chén, dè dặt hỏi: “Cha, người. Có phải muốn Lưu quả phụ làm mẹ kế của chúng con hay không?”

“Con không.” Quý Quân chợt đứng lên, muốn nói không cần, nhưng lại cảm thấy không thích hợp, thờ phỉ phò đá văng cái ghế ngồi ở một bên

hòn dổi.

“Hiện tại cha nuôi các con cũng nuôi không nổi, làm sao còn có thể suy nghĩ những thứ này?” Quý Đồng nhìn tiểu tính tình của con trai và nét mặt không được tự nhiên của Hà Hoa, xấu hổ không chịu nổi: “Chỉ là khổ cho con, Hà Hoa. Bình thường cô nương nhà nào không có nương ở bên người? Con còn nhỏ như vậy lại phải trông nom cơm canh cho ta và ca ca con, Hà Hoa.”

“Cha, con không cảm thấy khổ cực. Chỉ cần cha và ca ca thật tốt, con liền thấy thỏa mãn.” Mắt thấy Quý Đồng lại muốn thương cảm, Hà Hoa vội vàng ngắt lời, “Ngược lại cha, một mình người dẫn theo con cùng ca ca, người mới vất vả nha.”

“Hà Hoa, cũng bởi vì cha người vất vả, cho nên mới nên tìm cho hần một người vừa lòng, cùng hần nói tâm sự trong lòng một chút. Hai huynh muội các người cũng có người chăm sóc nha.” Một trận tiếng cười nói bất thành linh từ cửa truyền đến. Chính là Nhị thẩm không mời mà tới, từng bước đi vào.

“Đồng huynh đệ, người và Lư quả phụ kia, một mắt trượng phu, một mắt thê tử, vừa đứng kết thành một đôi đấy. Người xem, vài năm trước kia, lúc người ngã bệnh cũng may mà Lư quả phụ có tâm, những năm này người không phải cũng vẫn nhớ tới nàng sao? Mặc dù nàng thường ngày có chút. Đồng huynh đệ người cũng là một người nuôi nấng đứa nhỏ, biết được con đường khổ cực của nàng. Ta thấy nàng đối đãi với Hà Hoa và Quân ca nhi cũng không tệ lắm, hôm nay còn vì Hà Hoa, cùng Quý lão Lục kia náo loạn một buổi chiều đấy. Nếu không thì, chị dâu thay các người làm mối thuyết phục, rồi thỉnh Tam thúc công bọn họ làm chứng, để cho Lư quả phụ dời đi qua đấy!”

Nhị thẩm cười hi hi, liếc mắt nhìn Quý Quân, “Quân ca nhi, trước kia Thành Tử cùng người ấu ả, nhưng về sau hần làm ca ca người, dĩ nhiên là phải che chở người. Hơn nữa, tuổi của Thành Tử cũng xem xem Hà Hoa, các người thật đúng là có thể kết lại thành người một nhà!”

“Nhị tẩu tử, đừng.” Quý Đồng bị náo loạn mặt liền đỏ ửng, “Nhị tẩu tử, người uống uống trà. Hà Hoa, châm trà cho Nhị thẩm con.”

“Ai nha, thế nào nhiều chuyện như vậy! Đồng huynh đệ, người đã có ý tứ này, bây giờ chị dâu sẽ đi đến chỗ Lư quả phụ ngay!” Nhị thẩm háp tấp nói xong, xoay người muốn đi.

Hà Hoa bị ý nghĩ kỳ dị “Người một nhà” của nàng ta từ trong chấn kinh phục hồi lại tinh thần, thấy cha mình lấp bắp nói không ra nguyên do, vội vàng kéo vạt áo của nàng ta, “Nhị thẩm, hôm nay Lư thẩm nói không làm mẹ kế người ta đấy. Cha con cũng không có ý đó, con cùng ca ca. Cũng không muốn. Nhị thẩm loạn ra mặt như người vậy, chúng ta mắt thế diện không sao, chỉ sợ Lư thẩm lập tức cầm cây chổi tới nhà người đấy.”

“Ui, Hà Hoa, một đứa nhóc như người làm sao biết chuyện của người lớn? Chuyện hôm nay người đi mua đậu hũ, huyên nào cả thôn đều biết rồi. Đồng huynh đệ, người cũng cảm thấy chị dâu là loạn ra mặt sao?” Nhị thẩm chống nạnh, cười như không cười nhìn về mặt lúng túng của Quý Đồng.

Hà Hoa nổi giận.

“Nhị thẩm, mỗi ngày trong thôn đều có người đi đến nhà Lư thẩm mua đậu hũ, thế nào con đi không được rồi hả? Bởi vì con không có nương, cho nên không thể đi mua đậu hũ? Ngay cả đậu hũ cũng không được ăn? Bởi vì con không có nương, cho nên từng người cùng con nói qua thăm, bao gồm cả người, cũng muốn làm mẹ kế của con sao?”

“Hà Hoa, người đây là nói cái gì vậy? Nhị thẩm thấy người một tiểu cô nương lại phải tần tần khổ khổ giặt quần áo nấu cơm quét dọn cho gà ăn, thế này mới muốn tìm một người nương cho người, người. Làm sao người có thể?” Nhị thẩm vừa tức vừa thẹn, chỉ vào Hà Hoa nói không ra lời.

“Nhị thẩm, nương con đã mất. Nếu cha muốn tìm mẹ kế cho chúng con, đó cũng là chuyện của nhà chúng con, không nhọc Nhị thẩm người phí tâm. Chúng con vẫn còn phải ăn cơm, Nhị thẩm người đi đi.”

Hà Hoa đẩy nàng đi ra ngoài, nhìn ngoài cửa có bóng người đi qua, không để ý mặt đen của nàng, cười cười nói: “Nhị thẩm, phụ thân nói nhà con nghèo, con và ca ca tuổi cũng nhỏ, nhà của chúng con không ai muốn làm mai đầu. Hay là người cứ đi về dạy Đại Trụ ca ca đếm tiền đồng thôi.”

“Cạch!” một cái đóng cửa lại, Hà Hoa kéo kéo ống tay áo của Quý Quân: “Ca ca, Lư thẩm đối đãi với chúng ta rất tốt, chúng ta phải nhớ được, Thành Tử khi để chúng ta, về sau chúng ta cũng phải hoàn trả trở về. Bọn họ là hai người. Cha cũng sẽ không để bọn họ vào ở, phải không? Cha?”

“Dĩ nhiên.Sẽ không, ăn cơm đi, ăn cơm.” Quý Đồng bụng chén lên, hồng hộc lừa cơm vào miệng.

“Nhị thẩm thật đáng ghét!” Quý Quân lầm bầm lầu bầu oán giận.

Hà Hoa âm thầm thở dài.

Người cha này, thật ra thì cũng không tới bốn mươi tuổi. Chỉ là từ trước đến nay chỉ tiếp xúc với bùn đất, làm đều là việc khổ cực, gương mặt bị lão hóa khô nứt đen đúa như vỏ cây. Hơn nữa ông luôn luôn thành thật chất phác, thoát nhìn càng lộ vẻ giống ông cụ.

Cái nhà này, tóm lại vẫn cần thêm một người nữ nhân, chỉ là Lư quả phụ.

Lư quả phụ ngược lại cũng dễ nói. Một nữ nhân độc thân dẫn theo đứa con, cho dù ở thế kỷ hai mươi mốt cũng rất không dễ dàng, huống chi là ở nơi này?

Nàng nếu không cay cú chua ngoa như vậy, chỉ sợ một chút gia sản sớm đã bị người nuốt.

Nhưng Thành Tử kia, thật sự là quá không ra cái gì rồi, nếu hần làm ca ca của mình, về sau cuộc sống này sợ rằng không có cách nào vượt qua nổi. . . .

Nghĩ đến tự dung giữa đường lòi ra thêm một người ca ca lưu manh, Hà Hoa không nhịn được trong lòng bồn chồn —— cha người ngàn vạn lần không được có cái ý tứ kia với Lưu quả phụ nha!

Ngày hôm sau lúc Hà Hoa đi giặt quần áo, nghe được đề tài rất đặc sắc.

Nói Lưu quả phụ chường mắt lão cha Quý Đồng của nàng, chê nhà các nàng nghèo; nói Lưu quả phụ cố ý nói mát, trên thực tế đã sớm nhìn trúng cha nàng, cũng có một vài người hòa theo giễu cợt giống như Nhị thâm, nói có thể “Lưu quả phụ gả cho Quý Đồng, Hà Hoa phối với Thành Tử”, một bộ đồ cười cùng sinh lễ là có thể làm hai đợt chuyện vui, cũng đều thuộc về người một nhà; dĩ nhiên, cũng không có ít người cười nhạo nói Nhị thâm đi nhà nàng làm mai cho nhi tử Đại Trụ của mình, kết quả bị Quý Đồng ghét bỏ Đại Trụ quá ngu ngốc, Nhị thâm luôn luôn cay nghiệt, được lý sẽ không buông tha người, lần này báo ứng trên người nhi tử rồi, ừm, còn có người nói Lưu quả phụ vừa sáng sớm tỉnh mơ cùng Nhị thâm âm ỉ một trận, sau đó toét miệng đi vào trong huyện đưa đậu hũ, còn ở trên đường hái được một đóa hoa cài trên búi tóc.

Hà Hoa ẩn núp phía sau một gốc cây đại thụ bên cạnh dòng suối nhỏ, nghe xong những thứ bát quái này, quần áo cũng không giặt, cười híp mắt bụng chập đi về.

Mùa xuân nước mưa nhiều, nước trong dòng suối nhỏ phía sau núi dâng lên mấy lần, ao nhỏ sau nhà từ từ chứa đầy nước, còn có mấy con cá nhỏ xuôi theo đi vào. Nhìn cá nhỏ ở trong ao bơi qua bơi lại sung sướng, Hà Hoa lập tức liền động lòng.

Vừa lúc mấy ngày nay học đường cho nghỉ phép, nàng dẫn Quý Quân, dùng vải che kín hai chậu gỗ trong nhà, chỉ mở ra một cái lỗ rộng không tới ba ngón tay, sau đó nhét một chút khoai lang nướng và con giun vào trong, đặt chậu ở nơi nước kém trên thượng du dòng suối nhỏ. Mắt thấy tất cả cá lớn nhỏ bị mùi thơm của khoai lang hấp dẫn, từng cái đầu đen chậm rãi bơi vào trong chậu, Quý Đồng nhìn thấy cả kinh sợ hãi, đối với phương pháp của Hà Hoa nghĩ ra bội phục không thôi, còn hưng trí bưng bưng cời giày xuống nước lấy tay đi bắt cá phía dưới tảng đá bên dòng suối.

Không tới một canh giờ, bọn họ lại có thể bắt đến trên trăm đầu cá. Số lượng khả quan, nhưng chất lượng, ặc Phần lớn vẫn chưa tới bằng móng tay, chỉ có chừng mười con hơi lớn hơn một chút, tổng trọng lượng cũng không đến hai ba cân, về phần chủng loại, thật đúng là khó nói.

Nhưng Hà Hoa đối với thu hoạch lần này vẫn rất hài lòng, dù sao, sớm đã có người dùng lưới cá vớt hết cá lớn đi rồi.

Qua một ngày bọn họ lại bắt thêm lần nữa, lần này cũng có vài người lớn và mấy nhóc nhỏ ở một bên vây xem, thậm chí còn có người hiếu thắng dùng bình giống hồ lô cũng tới bắt cá.

Hà Hoa nhìn thấy thu hoạch không có bao nhiêu, liền thả toàn bộ những con cá này vào trong hồ nuôi.

Thật ra thì ở kiếp trước lúc Hà Hoa còn nhỏ, đã từng cùng các anh chị họ bắt cá như vậy. Nàng cũng biết những loại cá này thực ra đều lớn không nổi, nhưng bên cạnh ao vừa khéo có hai cây dâu tằm trên đó có không ít trứng tằm trắng treo mập mập, quét phân tằm gom lại, thức ăn thiên nhiên thuần khiết chi phí thấp hiệu quả cao cho cá ra lò, ngu sao mà không nuôi. Về sau lúc muốn ăn cá thì mò từ trong ao nhà mình, thuận tiện hơn.

Có gà, có cá, cha còn ôm một con heo nhỏ trở lại, cuối năm thì có thịt ăn. Trứng gà và gà con lớn lên bán đi có thể đổi tiền. Cuộc sống này, mắt nhìn thấy càng ngày càng có thể tiến về phía trước!

Một ngày Hà Hoa đang đặc ý nhìn đám gà con lông lá xù xì đầy đất kêu chirp chirp, Quý Đồng chợt cười như nở hoa đến tìm nàng, đi theo phía sau ông, là hai nam hài từ có chút không được tự nhiên.

“Tiểu Bảo ca ca, a Tề ca ca, các người vào đây ngồi nè!” Hà Hoa ngoắc tay với hai người đó.

Đôi huynh đệ này, kể từ sau khi đẩy nàng vào trong nước, bị cha mẹ nhà mình hung hăng đánh cho một trận, về sau lại bị nghiêm cấm cùng huynh muội bọn họ lui tới. Nhiều lần Hà Hoa nhìn thấy bọn hắn, Tiểu Bảo cũng không cho sắc mặt tốt, a Tề cũng ngượng ngùng lúi kẻo đệ đệ quay đầu bước đi, chỉ sợ cùng nàng có cái gì liên quan, không cẩn thận sẽ bị ăn nhánh trức của mẫu thân và quả đấm của cha.

Hôm nay thật quái lạ, lại chủ động tới tìm nàng!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Bị đả kích

“Hà Hoa, tuyệt ngừng rồi, chúng ta ra bên ngoài chơi đi!” Quý Quân mặc áo bông mới, kéo khe cửa ra một chút thò đầu ra nhìn, quay đầu cực kỳ hứng khởi nói với Hà Hoa, “Năm ngoái vào lúc này, chúng ta cùng với Tiểu Bảo còn có A Tề ở bên ngoài chơi đấy.”

“Ca ca, người nhanh đóng cửa lại, lạnh muốn chết!” Hà Hoa ngồi ở bên cạnh bếp lò, toàn bộ quần áo đều mặc hết cả lên, còn quần một lớp chăn bông ở trên người, cho dù như thế, vẫn bị gió từ trong khe cửa thổi tới run lập cập.

Trừ bão tuyết một năm kia không nói, nàng vẫn sống ở Phương Nam đã thật nhiều năm chưa từng thấy qua ngày tuyết rơi rồi. Ngày hôm qua thoát nhìn thấy tuyết rơi, liền nhớ lại ngày đã từng làm người tuyết, ném tuyết vui vẻ, rất là mong đợi, còn hào hứng bùng bùng cùng Quý Quân nói sau khi tuyết ngừng muốn chơi như thế nào. Thật không nghĩ đến trận tuyết này lại có thể rơi gần hai ngày hai đêm! Hưng phấn lúc đầu đã hoàn toàn bị rét lạnh thay thế.

“Hay là tôi khoai lang ăn nướng nè, bên ngoài quá lạnh. Cha, người cũng nghỉ một lát. Trời lạnh như thế này, người đi lạnh quanh khắp nơi làm gì?” Hà Hoa ở bên cạnh bếp lò lấy mấy củ khoai lang nướng vàng rực ra, bên ngoài cháy sém bên trong non mềm, lột bỏ vỏ liền cắn một cái.

“Tuyết rơi quá lớn, cha sợ phòng ở sẽ sập. May mà trước đó đều đã thu dọn phòng chứa củi và chuồng gà phía sau xong rồi. Quân ca nhi, bây giờ con cùng với cha quét tuyết trên nóc nhà đi. Đêm qua đã có vài nhà bị sập rồi, may mà không có chết người.” Quý Đồng lo lắng trùng trùng mang một cái thang ra.

“Cha, con cũng đi.” Hà Hoa vội vàng bỏ khoai lang trong tay xuống, đứng dậy.

“Muội ngồi ở chỗ này cũng sợ lạnh, làm sao có thể đi quét tuyết được? Nghỉ ngơi đi.” Quý Quân khoát tay với nàng, nhanh chóng đi theo Quý Đồng đi ra ngoài.

“Chính là muốn tìm một chút chuyện làm, mới sẽ không bị lạnh.” Hà Hoa hà hơi ra một ngụm khói trắng, run run rẩy rẩy mở cửa ra.

Ngoài cửa một mảnh bao phủ trong làn áo bạc, tuyết rơi ước chừng sâu tới một thước. Tuy nói tạm thời ngừng rơi, cũng không thấy mặt trời lên, bầu trời đều xám xịt.

Cũng may lúc sáng sớm bọn họ đã dọn dẹp một con đường ra tới ngoài ngõ, lúc này ở đáy giày được bao ngoài guốc gỗ là có thể đi, chỉ là có chút công kênh, Quý Đồng và Quý Quân đã leo lên phía trên chuồng trâu.

Thật ra thì, bọn họ cần bản cũng không cần khẩn trương như vậy.

Ti mi tính được, một năm này bởi vì mưa thuận gió hòa, bọn họ cũng có thu hoạch vụ thu. Trong nhà tất cả đất đai thu hoạch cộng lại được chừng mười thạch lương thực, còn làm không ít rau khô và đồ chua. Chú heo con cho ăn hơn nửa năm cũng được gần hai trăm cân, sẽ chờ đến lễ mừng năm mới mới giết. Trong ao trên trăm đầu cá đến cuối cùng có bảy con trưởng thành, một con lớn nhất có thể đạt được xấp xỉ ba bốn cân.

Thu hoạch lớn nhất dĩ nhiên là gà.

Một năm trôi qua, vốn có năm con gà đến bây giờ đã biến thành tổng cộng được bốn mươi ba con lớn nhỏ, chia đều mỗi ngày có thể nhặt hơn mười quả trứng gà.

Bởi vì dự tính sang năm sẽ có nhiều gà và heo hơn, lúc hết bận thu hoạch vụ thu, Hà Hoa liền khuyến khích cha nàng xây một chuồng gà đơn giản ở phía sau, thuận tiện tu sửa các loại chuồng heo chuồng trâu phòng chứa củi một chút.

Nên trận bão tuyết này nhà cửa được sửa lại tốt mới không bị sụp.

Bất quá, có phòng bị trước sẽ tránh được tai họa, thừa dịp lúc tuyết ngừng rơi, phải quét tuyết xuống, heo con gà con ở bên trong cũng đỡ bị lạnh.

Nhìn hai cha con kia nhiệt tình làm việc, hình như bản thân mình không giúp được gì, Hà Hoa trong nhà không yên tâm muốn cho gà ăn, liền mở cửa ra chuồng gà.

Mới tới cửa, thì có mấy con gà đã chạy tới vây quanh nàng. Bình thường đều là nàng cho những con gà này ăn, vì vậy, những con gà này cũng nhận ra nàng, chíp chíp cục ta cục tác kêu nhảm về phía trên người nàng mổ.

Hà Hoa vội vàng thêm một chút nước vào trong máng, rồi thêm chút thức ăn gia súc, sớm đã có một vài con gà chiếm chỗ tốt, đưa cái miệng nhỏ nhắn ăn không ngừng. Gà con không chiếm được chỗ ý vào ưu thế thân hình thấp bé, cũng ra sức mà từ phía dưới cánh mấy con gà lớn giành đường đi lên, thậm chí còn nhảy vào trong máng ăn. Dĩ nhiên, loại này có gan lớn nhưng không có thực lực, rất nhanh đã bị mấy con gà lớn mổ chạy ra.

Hà Hoa cười lắc đầu, đi qua hai cái máng ăn bên cạnh bỏ thêm thức ăn gia súc vào, lúc này mới giảm bớt mâu thuẫn giữa bọn chúng.

Cẩn thận đếm qua, phát hiện không thiếu, cũng không có dấu hiệu con gà nào sinh bệnh, Hà Hoa đi ra ngoài, nhìn bốn phía chuồng gà, không khỏi thở dài một hơi.

Vốn là có năm mươi lăm con gà, có một lần bán mười con cho Tam thúc công. Chưa từng nghĩ bán có một lần, lại có thể làm cho người để ý.

Có buổi tối một ngày, lúc bọn họ đang ngủ say nghe được tiếng vang, đuổi theo ra tới thì nhìn thấy, một bóng đen xách hai cái cánh con gà đang kêu quác quác từ trong chuồng gà chạy ra ngoài. Quý Đồng đuổi theo hơn nửa canh giờ không có đuổi kịp, nhưng đã nhận ra người kia chính là Thành Từ nhà Lưu quả phụ.

Hà Hoa tức giận đến thiếu chút nữa là lấy cây gậy gỗ giật quần áo đuổi giết tới nhà hắn.

Những con gà này nuôi đến bây giờ, cả nhà bọn họ cũng chưa có được ăn, muốn nuôi cầm ra đổi tiền. Lần này tốt thật, hần tiểu mao tặc này lại dám

trộm đi ăn!

Vẫn là Quý Đồng khuyên can ngăn cản nằng, nói Thành Từ cũng chỉ là nhất thời thèm ăn, không phải chuyên môn tói trộm, còn nói không có bắt được người tại trận, nháo lên không chứng cứ, sẽ bị người ta nói bọn họ khi dễ Lưu quả phụ hoặc là có tâm tư gì với Lưu quả phụ.

Hà Hoa nghĩ đến miệng của Nhị thẩm kia mở ra chỉ sợ thiên hạ không loạn, mới cẩn rắng nhẩn nhẩn. Nhưng từ đó về sau, nằng liền làm mấy cái bẫy chuột đặt ở bên cạnh chuồng gà. Hiện tại coi như đã xây chuồng gà, làm hai cái cửa, buổi tối nằng cũng muốn đặt bẫy chuột ở chung quanh chuồng gà để phòng bắt trặc.

Hà Hoa vốn định dùng trứng gà nhà mình không ngừng ấp ra gà con, đến mùa xuân năm sau, nuôi tới hai trăm con gà cũng không thành vấn đề. Nhưng bị thiếu người và vấn đề phòng trộm làm khó - mới hơn năm mươi con gà, đã có người tới cửa nếu có nhiều gà hơn, nên làm sao bây giờ?

Trừ Thành Từ, trong thôn này còn có hai ba người chơi bời lêu lổng không ngay thẳng. Nếu bọn hấn ăn trộm gà, thì không phải là một con hai con rồi.

Mà hiện tại cả nhà bọn họ cũng chỉ có ba người và không tới hai lạng bạc để dành, mướn người thì mướn không nổi, đề phòng ăn trộm thì cũng không phòng được.

Xem ra, chỉ có thể bỏ gà chuyển qua nuôi heo thôi.

Cho ăn trên ba bốn đầu heo, một mình mình chắc là làm được, về phương diện chống trộm, trộm heo độ khó lớn hơn so với ăn trộm gà, trên căn bản không cần lo lắng. Nếu sang năm tuổi tốt, lương thực còn thừa lại, có thể cho heo ăn nhiều hơn một chút, một năm ra hai con heo, thì có bảy tám đầu ra. Cứ tính toán như thế, cũng có không ít bạc. Đến cuối năm sang năm, chậm nhất là đến năm sau, bọn họ có thể có được một cuộc sống tốt. Đến lúc đó mà có thể xây nhà lần nữa, thế nào cũng phải xây một cái tường rào thật dài, đều bao quanh tất cả ao cá, đất trồng rau, chuồng heo chuồng gà lại.

“Hà Hoa, Quý Quân, ra ngoài chơi tuyệt này.” Hà Hoa đang suy nghĩ xây tường rào phải xinh đẹp ra sao, tiếng mấy đứa trẻ phía trước truyền tới, quay đầu nhìn lại, thì ra là hai huynh đệ Tiểu Bảo và A Tề. Hai người đều mặc thật dày mang giày, trên đầu còn đội một cái mũ lông xù mới tinh.

“Cái này làm bằng lông thỏ!” Tiểu Bảo thấy Hà Hoa nhìn cái mũ của nó, đặc ý khoe khoang, “Ngày hôm qua chúng ta ăn thỏ rồi!”

“Ta mới không hiếm lạ đâu, con thỏ đáng yêu như vậy, chỉ có các nguoi mới bỏ được giết ăn.” Hà Hoa khinh thường bĩu môi.

“Là chính nguoi đàn, nuôi thỏ không sống được, uống phí một mảnh hảo tâm của chúng ta.” A Tề cũng theo ở phía sau giễu cợt nằng.

Tiểu Bảo nhìn nó nghe răng trợn mắt, “Đừng vậy đừng vậy! Sớm biết khi đó sẽ không tặng con thỏ cho nguoi, chúng ta còn có thể ăn nhiều thêm một bữa. Thịt thỏ ăn thật ngon nha.”

“Các nguoi đúng là độc ác, nếu ta nuôi sống được thỏ, cũng sẽ không giết nó. Đi đi, chúng ta muốn quét tuyết rồi, không có rãnh cùng các nguoi chơi.” Hà Hoa có chút không vui.

Lúc trước, nằng chạy trên núi vài chuyến cũng không bắt được thỏ, lại bị hai huynh đệ này ôm một ổ.

Bởi vì lòng mang áy náy với nằng, bọn nó gạt cha mẹ tặng cho nằng một con, Hà Hoa cũng thuận nước đẩy thuyền bảo bọn nó ôm ba con gà con trở về. Từ cái lần đó về sau, Đại Hải thẩm không cấm túc hai huynh đệ bọn nó nữa, mấy đứa con nít bọn họ cũng coi như tiêu tan hiềm khích lúc trước, lại nói nói cười cười chơi chung với nhau.

Nhưng mà, con thỏ kia, nho nhỏ, trắng trắng, núc ních mượt mà một đoàn, miệng ba cánh hoa, ánh mắt hồng hồng, luôn luôn sợ hãi ở trong tay nằng run run, đáng yêu như vậy, đến trên tay nằng chỉ được có năm ngày, liền chết lặng lẽ rồi, hai huynh đệ Tiểu Bảo nuôi thỏ vậy mà vẫn sống thật tốt! Mãi cho đến khi bị bọn nó lột da mổ bụng ăn luôn!

Có thể nói, ở Quý gia thôn đây là lần đầu tiên nằng gặp phải đã kích, trong lòng khó chịu mấy ngày. Cho tới bây giờ, hai huynh đệ này còn lấy chuyện đó tới kích thích nằng, nói nằng cô phụ tâm ý của bọn nó, làm sao nằng có thể vui vẻ được chứ?

“Hắc hắc, vậy chúng ta đi ra ngoài trước.” Tiểu Bảo nhếch miệng cười một tiếng, lôi kéo A Tề chạy đi.

“Hà Hoa, bọn Tiểu Bảo tới làm chi vậy?” Quý Quân từ phía sau đi ra, chỉ kịp thấy hai cái bóng lưng.

“Tới khoe khoang cái mũ mới của bọn nó.” Hà Hoa nhìn Quý Quân tâm thần không yên, cười hỏi: “Ca ca, nguoi có phải cũng muốn đi khoe khoang quần áo mới của mình một phen hay không?”

“Mới. . . . Không phải nha.” Quý Quân hà hơi vào hai tay, không được tự nhiên quay đầu đi.

“Vậy là nguoi ngại quần áo không đẹp, gặp nguoi không được sao?” Hà Hoa nhéo vành tai đỏ bừng của hấn cố ý gây khó dễ.

“Dĩ nhiên không phải!” Quý Quân chột nghiêm chỉnh lại, “Ba năm rồi chúng ta không có quần áo mới. Năm nay nếu không phải là Hà Hoa muối nuôi gà, còn đi giúp những thẩm thẩm kia làm việc, chúng ta cũng không được mặc áo khoác mới, lúc tuyết rơi chỉ sợ sẽ bị đông lạnh rồi. Bọn A Tề có lẽ sẽ ghét bỏ quần áo như thế, nhưng ca ca lại cảm thấy đây là quần áo tốt nhất, bởi vì đây là muối từ ta tần tần khổ khổ làm việc mới đổi được.”

“Ca biết muối khổ cực, về sau phải đọc sách thật tốt, sớm một chút thi đỗ Trạng Nguyên để cho muối và cha hưởng phúc. Còn nữa, ngày thường cũng

phải giúp đỡ cha làm việc mới phải! Sang năm chúng ta sẽ có quần áo tốt hơn ấm áp hơn đây.” Hà Hoa cười híp mắt kéo kéo vạt áo của hấn, thay hấn phũ bông tuyết bám vào người.

“Ừ, ta biết rồi. Ngày mai tuyết tan ta muốn đi học đường, hôm nay phải quét sạch sẽ tuyết trong nhà. Muội ở trong phòng nấu cơm cho chúng ta đi, không cần phải ra ngoài này lạnh lắm” Quý Quân vỗ vỗ mặt đỏ bừng, cầm cái xẻng nhiệt tình mướn phần bắt đầu làm việc.

Hà Hoa thật sự là chịu lạnh không được, cũng không cậy mạnh, dậm chân một cái liền đi vào nhà sưởi ấm.

Qua hai ba ngày, tuyết liền tan không sai biệt lắm. Mùa đông không có việc việc đồng áng để làm, khó có được Quý Đồng ở nhà, Hà Hoa rảnh rỗi liền muốn đi ra ngoài hoạt động gân cốt một chút.

“Cha, nghe nói ở cửa thôn diễn hí khúc, con muốn đi xem một chút.” Xin phép qua, Hà Hoa bọc hai củ khoai lang nướng làm đồ ăn vặt thuận tiện ủ ấm tay, một đường đi tới cửa thôn.

Nhưng nàng đi đến đó đã trễ, người ta đã lên trên huyện rồi. Nói nơi đó là địa phương lớn, nhiều người, lão gia có tiền nhiều hơn, dễ kiếm bạc.

“Bọn họ sẽ ở trên huyện hát chừng mấy ngày, Hà Hoa, ngày mai ngươi đi lại sớm một chút nha.” Một tiểu tức phụ tốt bụng chỉ điểm cho nàng, “Bọn họ hát rất khá.”

“Quá xa, đường không dễ đi.” Hà Hoa lắc đầu.

Thật muốn nói xem diễn trò, trước kia mình đã thấy quá nhiều ở trong phim truyền hình, người thật biểu diễn cũng tham gia không ít dạ hội, tiêu chuẩn so với những thứ này cũng cao hơn. Ca diễn nơi này, đều là hình thức y y nha nha trên phố mãi nghệ, mình chẳng qua là thích mới mẻ náo nhiệt, không có vì cái này đi hơn nửa ngày đường lấy lợi đến trên huyện, sau đó lại đi hơn nửa ngày trở về.

Có chút mất hứng đi trở về, lại cảm thấy có cái gì đó không đúng. Quay đầu nhìn lại, một đứa bé nhỏ gầy toàn thân đen thui bản thủ rung rẩy theo sát ở phía sau, trông mong nhìn chăm chăm khoai lang trong tay nàng.

Hà Hoa cau mày, nhìn hấn quần áo tả tơi, trời lạnh như thế này, giày đều đã ướt đầm, còn lộ ra gót chân, trên tay cũng nứt nẻ, từ khi nào mà trong thôn có hành khất rồi hả?

“Cái này có thể ăn, cho ngươi nè. Ngươi từ đâu tới đây? Có còn đồng bạn hay không?” Hà Hoa đưa khoai lang đến bên cạnh hấn.

Ánh mắt đứa bé kia sáng lên lại lắc đầu rất nhanh, lui về phía sau mấy bước cắn ngón tay vẽ vòng tròn trên mặt đất.

“Ta vốn tính đưa cho mấy người ca diễn kia, nhưng bọn họ đã đi rồi, ta cũng không thích ăn. Ngươi không cần mà nói, ta liền ném” Hà Hoa làm bộ như rất tùy ý ném khoai lang ở trên mặt đường không có tuyết tan chảy ra, sau đó thẳng tắp đi về phía trước.

Đi hơn mười bước quay đầu nhìn lại, đứa bé kia đang tung tăng chạy về hướng ngược lại với nàng, hai củ khoai lang đã không thấy bóng dáng đâu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Điền Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Tiểu Xảo Xung Đà

Cả ngày nay Hà Hoa đều có chút không tập trung, lúc chạng vạng, Quý Quân từ học đường trở về, cuối cùng Hà Hoa cũng bảo hấn đi một chuyến ra cửa thôn tìm đứa bé kia với mình. Có người nói cho bọn họ biết có gặp qua nó ở miếu nhỏ đồ nát trong thôn, nhưng chờ Hà Hoa tìm đến, cũng không thấy bóng dáng.

Ban đêm mùa đông tới rất sớm, tìm mất một lúc trời sắp tối rồi, Quý Quân có chút không kiên nhẫn: “Hà Hoa, một tên hành khất mà thôi, có lẽ hấn đã sớm đi vào trong huyện, muội cần tìm hấn để làm chi?”

“Muội thấy hấn không có ăn, không có mặc. Trời lạnh như thế, nếu qua đêm ở chỗ này nhất định sẽ ngã bệnh. Còn không bằng chúng ta dẫn hấn về nhà.”

“Như vậy hà. Hấn cũng thật là đáng thương, nhưng mà Hà Hoa, ca nghe nói rất nhiều tên hành khất đều có chút tay chân không sạch sẽ nha, ai biết hấn đến nhà chúng ta sẽ làm ra những gì? Hơn nữa, chúng ta cũng mới vừa đủ ăn.”

Hà Hoa nhìn sắc trời, khề thở dài, “Chúng ta tuy nghèo, nhưng cuối cùng cũng có thể được ăn cơm. Muội vốn nghĩ, nếu hấn nguyện ý, có thể đến ở nhà chúng ta, giúp ta làm chút việc, cũng không tính nuôi không hẳn. Thôi, chỗ này của muội còn có hai củ khoai lang, trước đặt ở trên bàn thờ đi. Nếu hấn chưa có rời khỏi thôn chúng ta, hấn là qua đêm ở chỗ này.”

Sáng hôm sau, Hà Hoa muốn đi xem hai củ khoai lang kia có còn ở đó hay không, vừa ra cửa, liền thấy Tam thúc công dẫn theo mấy người đi về phía

nhà bọn họ.

Quý gia thôn gần một trăm hộ dân, phần lớn đều là họ Quý. Hai người ngẫu nhiên chạm mặt, cũng có thể nhắc lên một chút quan hệ thân thích như vậy. Lại nói tới Tam thúc công này cũng coi như là đường thúc thúc của Quý Đồng. Chỉ là, hiện tại Quý Đồng chỉ là môn hộ đơn độc, không quyền không thế không tiền của, bình thường cũng rất ít cùng bọn họ có lui tới.

“Tam thúc công, mới sáng sớm, làm sao người tự mình đến nhà con vậy? Người ngồi trước, con đi gọi cha con.”

Hà Hoa vừa kêu bọn họ ngồi xuống, vừa vênh lỗ tai nghe bọn họ nói chuyện.

Thì ra là, khuê nữ của Tam thúc công được gả đến trong huyện làm thiếp Kiều gia muốn trở về, ngoại tôn nữ tể cũng cùng trở về. Bởi vì người đưa tin tới trễ, bây giờ một nhà Tam thúc công còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng. Lúc này, vừa phải người đi đón nữ nhi và nữ tể, vừa khẩn trương cho người đi chọn mua các loại nguyên liệu nấu ăn cùng lễ vật, trong nhà đã bận bịu muốn lật trời. Lần này hẳn tới, là muốn đến mua gà tiện đó gọi Quý Đồng đi qua hỗ trợ.

Mặc dù là tình trạng khẩn cấp, Quý Đồng cũng là người thành thật, cũng không cùng Tam thúc công tăng giá tiền, rất sáng khoái dẫn bọn họ theo đi ra sau chuồng gà bắt gà.

Hà Hoa vượt hai đồng Tam thúc công đưa cho mình, nhớ tới bộ dạng trên cao nhìn xuống sắc mặt giống bó thí ân huệ lớn của hắn, âm thầm oán thầm không dứt —— cả ngày rêu rao làm hộ lớn trong huyện, mà chỉ lấy ra hai đồng cũng không biết chừng!

“Hà Hoa! Hà Hoa!” Giọng nói oang oang của Nhị thẩm đột nhiên vang lên.

Hà Hoa đi ra ngoài thì nhìn thấy, Nhị thẩm còn dẫn theo một nhóm người tới nhà bọn họ, có vài người đã biết qua, chỉ có một nam hài lạ mặt khoảng mười bốn mười lăm tuổi, giữa mùa đông lại chỉ mặc một bộ quần áo, còn lộ ra cánh tay, trên tay còn ôm một người, chính là tên hành khất nạng đã gặp ngày hôm qua!

“Hà Hoa, người này nói muốn tìm người đó. Người gọi cha người ra đây đi.” Phía sau một tiểu tặc phụ đầy đặn đứa bé kia, “Nàng chính là Hà Hoa, ngày hôm qua tốt bụng cho khất cái này hai củ khoai lang. Các người xảy ra chuyện cũng không thể tùy tiện bám víu vào người nàng!”

Gặp chuyện không may?

Trong lòng Hà Hoa cả kinh, đứa bé kia không phải là. Đã chết rồi?

“Soạt soạt!” Nam hài kia bỗng nhiên quỳ gối trước mặt nàng, run rẩy nói: “Muội muội ta nói ngày hôm qua người cho nàng khoai lang, còn nói muốn nàng giúp người làm việc, nhưng hiện tại nàng ngã bệnh rồi. Ta, ta có thể bán cho nhà các người làm việc, chỉ cần người thỉnh đại phu xem bệnh cho muội muội ta, bất cứ làm cái gì ta đều có thể làm!”

“Người mau đứng lên!” Một mặt Hà Hoa kéo hắn, một mặt thăm dò sắc mặt của tên khất cái kia một chút. Vẫn còn thở, nhiệt độ rất cao, đoán chừng là lên cơn sốt, cũng không biết có thể cứu sống được hay không. Lúc này trình độ chữa bệnh của đại phu trong thôn, cũng đều không thể nào làm cho người ta yên tâm. Hơn nữa điều kiện cuộc sống của bọn hắn không được tốt, thiếu hụt dinh dưỡng nghiêm trọng, đều nhìn không ra là một bé gái. Thân thể căn bản kém, nếu không cứu được, nói không chừng sẽ chọc phải phiền toái.

“Ah, thì ra tên khất cái này không có chết à? Vậy nhanh đi gọi đại phu tới!”

“Hà Hoa, trong nhà của người có thể mời nổi người làm việc rồi à?”

“Nghe khẩu âm hai huynh muội này, không phải người nơi này của chúng ta đâu. Không biết từ đâu tới đây? Có thể có phiền toái hay không?”

Ngoài cửa hơn chục người vây quanh, mồm năm miệng mười bàn tán ồn ào. Nam hài kia lại chỉ lo đập đầu, “Van cầu người, thỉnh đại phu cho muội muội ta!”

“Ca ca!” Hà Hoa một phát túm được Quý Quân từ hậu viện đi ra ngoài, kín đáo đưa cho hắn một khối bạc vụn, “Ca nhanh đi gọi đại phu tới! Nhanh lên một chút!”

Quý Quân bị giọng điệu vội vàng của nàng hù dọa, không kịp hỏi chân tướng, nhận bạc chạy nhanh như chớp. Hà Hoa lại kêu người giúp một tay đỡ hai huynh muội vào trong phòng nhà mình, thu xếp ổn thỏa. Lại đút cho tiểu cô nương kia một chút nước nóng, thấy nàng còn có thể nuốt xuống, mới hơi an tâm một chút.

Mà bên này, sớm có người kêu Quý Đồng tới đây.

“Đồng ca, Hà Hoa dẫn hai người ăn mày về nhà. Còn có một đứa ngã bệnh, mắt thấy sẽ không tốt đấy.” Nhị thẩm vừa thấy Quý Đồng, liền bùm bùm nói chuyện không ngừng.

Đúng là bà tám!

Trước đó lúc người ta khóc nhờ vả, từng người từng người một chỉ biết vây quanh ở bên cạnh xem cuộc vui, không một người chịu đứng ra giải quyết hoặc là giúp một tay. Đợi đến khi nàng bỏ tiền, bảo các nàng giúp một tay dìu người đi vào, cũng không có ai nói người chỉ là đứa con nít không thể làm chủ, lúc này lại đến cáo trạng!

Hà Hoa hung hăng trừng mắt nhìn Nhị thẩm một cái, lôi kéo vạt áo Quý Đồng, nhỏ giọng nói, “Cha, bọn họ đều không có cha nương, đáng thương hơn con và ca ca. Chúng ta có thể giúp một chút, trước hết giúp bọn họ một chút thôi nha... nha...”

Quý Đồng không chịu nổi một chiêu này của nàng nhất, nhìn lại hai huynh muội này đều đã lạnh cóng đến toàn thân tím đen, lòng đồng cảm lập tức tràn ra, chần chệ trên giường mình cũng lấy ra, lại thu xếp lấy quần áo Quý Quân ra cho đứa bé ca ca kia mặc.

Hà Hoa nhìn Tam thúc công ở bên ngoài nhón chân lên nhìn vào trong, từ trong đám người chui đi ra, cúi đầu nói: “Tam thúc công, ngày hôm qua con cho một tên khát cái hai củ khoai lang, ai biết hôm nay hắn lại bệnh sắp chết, bên trong còn dẫn tới một người nói là ca ca hắn. Cha con muốn thỉnh đại phu cho hắn. Trong nhà tới nhiều người như vậy, cha con không rảnh được, lại sợ mang bệnh tức không tốt hoặc là vận rủi đến nhà người, liền không thể đi hỗ trợ rồi.”

Tam thúc công vừa nghe đến chuyện có người chết, kiêng kỵ vô cùng, vội vàng đi ra ngoài: “Không có việc gì không có việc gì. Bảo hắn không cần đến, chúng ta đi về trước!”

Đúng lúc đó Quý Quân lôi kéo đại phu trở về, bắt mạch xong nói không có gì đáng ngại, Hà Hoa lại vội vã lấy một than thuốc sắc cho nàng uống vào, thấy vẻ mặt nàng an ổn rất nhiều, mới thở dài một hơi. Những tức phụ thâm tử kia thấy không có náo nhiệt để xem, cũng dần dần giải tán.

“Đừng! Người ngồi đi!” Mắt thấy nam hài kia lại muốn quỳ xuống dập đầu cho bọn họ, Hà Hoa vội vàng ngăn hắn lại, “Chúng ta còn có lời muốn hỏi người. Người tên là gì? Từ đâu tới? Trong nhà còn có ai? Bao nhiêu tuổi rồi hả? Làm sao lại đến Quý gia thôn chúng ta? Còn nữa, ngày hôm qua lúc ta và ca ca ở trong ngôi miếu đồ nát nói muốn thuê muội muội người làm việc, chung quanh rõ ràng là không có ai. Làm sao các người biết tên của ta? Làm sao mà biết ta nói mà nói?”

“Hà Hoa, con chậm một chút. Nhiều vấn đề như vậy, cha nghe xong đều cảm thấy hồ đồ rồi! Hãy để cho hắn sưởi ấm trước, làm một chút thức ăn tới cho bọn hắn. Còn có quần áo, Quần ca nhi quần áo con không mặc, con lấy thêm cái khác ra đi.”

Quý Đồng vội vàng vàng bố trí một phen, ở trong lời cảm ơn không ngừng của đứa bé kia, cuối cùng Hà Hoa cũng hiểu rõ nguồn gốc sự việc.

Hai huynh muội bọn hắn, ca ca gọi là Trần Đặc, năm nay mười bốn tuổi, muội muội gọi là Trần Xảo, năm nay mười một tuổi. Phụ mẫu đều mất, tới Trữ Châu tìm thân thích. Không ngờ tới thân thích kia mười mấy năm trước đã chuyển đi rồi, bọn hắn một đường lưu lạc ăn xin tới đây, bộ dạng này ở trong huyện thăm dò tin tức cũng không có người nào chịu để ý, chỉ nghe nói thân thích chuyển tới nơi cách nơi này vài ngàn dặm. Sự việc liên cắt đứt tâm tư bọn hắn, muốn ở chỗ này tìm một chỗ ổn định lại.

Nhưng khát cái trong huyện đều có địa bàn của mình, bọn hắn nói khẩu âm vùng khác tới cướp chén cơm người ta, dĩ nhiên là bị nhất trí chèn ép cùng khi dễ, chỉ có thể liên tục vòng quanh ở các địa bàn ở nông thôn.

Trần Đặc nghĩ tới mình dầu gì cũng có một thân khí lực, liền muốn tìm chút chuyện làm. Dặn dò muội muội không nên tùy tiện đến gần người lạ, không nên tùy tiện lấy đồ của người khác, rồi một mình đi tìm việc.

Chạng vạng ngày hôm qua, Trần Xảo xác thực là núp ở trong ngôi miếu đồ nát. Nhưng nàng thấy hai người Hà Hoa, còn tưởng rằng là muốn tới tìm nàng gây phiền toái hoặc là muốn bắt nàng, nên không có lên tiếng. Đến khi ca ca trở về, thấy khoai lang, nàng mới nói ra đầu đuôi gốc ngọn sự tình.

Trần Đặc nghe nói là hai tiểu hài tử ăn mặc cũng không tốt, cũng không để ý. Nhưng buổi tối Trần Xảo liền bị rét sốt lên, Trần Đặc không còn cách nào, chỉ đành phải hỏi người trong thôn chỗ ở của một tiểu cô nương tên là Hà Hoa, ôm muội muội tới đây muốn thử vận may. Vừa lúc có người biết ngày hôm qua Hà Hoa nói chuyện cùng muội muội của hắn, liền dẫn hắn tới.

Dạo này, một nha hoàn bình thường cũng cần phải tốn bốn năm lượng bạc, khá hơn một chút phải hơn mười lượng mới có thể mua được, bản thân mình chỉ có bốn củ khoai lang liền mua được một gã sai vặt một đứa nha hoàn, Hà Hoa vẫn có cảm giác thành tựu. Nhưng Quý Đồng lại không đồng ý chữa chấp bọn hắn.

Dựa theo ý tứ của Quý Đồng, nhà bọn họ không nuôi nổi nha hoàn gã sai vặt, hơn nữa huynh muội Trần thị xem ra không giống người bình thường, lại có thân thích ở đây, bọn họ càng thêm không thể thừa dịp cháy nhà hôi của như vậy, bỏ đá xuống giếng lưu bọn hắn lại làm hạ nhân. Ngược lại chờ Trần Xảo hết bệnh rồi, ở nhà bọn họ nghỉ ngơi vài ngày, liền giới thiệu bọn hắn đi làm công trong nhà Tam thúc, qua mấy năm tích cóp đủ bạc người cũng lớn cũng có thể đi tìm người thân.

Trần Đặc lại nói bọn hắn chỉ là hai đứa con nít, chỉ sợ tìm được thân thích, người ta cũng sẽ chê bọn hắn là gánh nặng, không bằng hai huynh muội làm bạn mà sống thật tốt với nhau. Còn nói không muốn đi nhà người khác, muốn sống ở nhà Hà Hoa báo đáp ân huệ của bọn họ. Không có tiền công cũng không sao cả, uống cháo ăn rau dại cũng không hề gì, làm việc nặng nhọc việc khô cực hắn càng thêm không sợ, chỉ cần không tùy tiện bán muội muội hắn là được.

Hà Hoa nghe thấy rất là hường thụ, tiểu tử này, vẫn rất có lương tâm!

Dĩ nhiên, đầu óc cũng không dần là được. Biết kêu muội muội không nên tùy tiện nói chuyện cùng người xa lạ, cho dù là ăn xin cũng không thể tùy tiện lấy đồ của người ta.

Chỉ có điều, thay vì nói hắn còn có một chút dè dặt và kiêu ngạo, chẳng bằng nói hắn cẩn thận một chút, phòng người phòng thật nghiêm ngặt. Sợ muội muội bị người khi dễ, sợ muội muội bị người lừa bán. Có một người ca ca ân cần dạy bảo như vậy, có kinh nghiệm như thế sao lại thể thâm như vậy, tới qua Trần Xảo mới có thể gặp phải một chút xiu chuyện khả nghi liền trốn đến sít sao chứ? Hắn luôn miệng nói báo ân, chỉ sợ cũng có mấy phần

nhìn trúng người nhà nàng thiếu trắng đĩnh, chủ nhà lại thành thực thật thà phúc hậu.

Đối với Hà Hoa mà nói, nàng sẽ không đi hà khác bọn hần, cũng không sợ bọn hần dám xảo quyết ức hiếp chủ. Chứa chấp người lai lịch không rõ tất nhiên có nguy hiểm, nhưng không phải cứ như vậy bỏ qua lao động đưa tới cửa. Dù sao trong thôn này hầu như tất cả mọi người đều biết, nhà nàng cũng chỉ là tốt bụng trợ giúp hai tiểu ăn mày mà thôi. Ngay cả trước kia hai huynh muội này có phiền toái gì, cũng sẽ không bị dính líu bao nhiêu.

“Cha, lương thực sang năm của nhà chúng ta đã đủ rồi, người không phải nói còn thừa hơn hai mẫu đất sao? Con cũng muốn nuôi thêm gà và heo, vừa khéo cần người làm việc. Không bằng chúng ta cho bọn hần ở lại giúp một tay, thuận tiện giúp bọn hần hỏi thăm tin tức thân thích kia. Qua hai năm nhà chúng ta ngày tốt hơn rồi, đưa chút tiền cho bọn hần đi tìm người thân cũng giống nhau nha. Nếu như bọn hần đi nhà người khác, không chừng sẽ bị người ta ức hiếp đấy.” Hà Hoa ngồi xuống bên cạnh Quý Đồng, làm nũng với hần.

Trần Đạc vừa nghe có hy vọng, cũng theo sát ở một bên quỳ xuống: “Lão gia, ngài đừng nhìn ta tuổi còn nhỏ, mà ta có một thân khí lực, bất cứ công việc nặng nhọc gì cũng có thể làm, còn có thể giữ cửa cho ngài, bảo đảm không để cho ăn trộm đi vào. Muội muội ta cũng có thể chịu khổ, việc gì cũng có thể làm. Ta và muội muội cũng sẽ siêng năng làm việc, van ngài chứa chấp chúng ta.”

Hà Hoa bật cười, cái gì cũng có thể làm, chẳng phải là nói cái gì cũng sẽ không hỏng? Khí lực lớn hần là sự thật, nghe nói hần vậy mà một đường ôm muội muội mình từ trong miếu đi tới nơi này. Hơn nữa, câu nói không để cho ăn trộm đi vào kia của hần cũng nói đến suy nghĩ trong lòng nàng. Hiện tại nhà nàng nghèo như vậy, cũng có người đến trộm, nếu sau này phát đạt, chỉ sợ còn có nhiều người dòm ngó hơn, hoặc là ra chủ ý bắt thiêu tói. Vì vậy, nàng tiếp tục trông mong nhìn chằm chằm Quý Đồng, mềm mại kêu một tiếng, “Cha ~”

Quý Quân cũng gia nhập chiến tuyến của nàng, giúp đỡ cầu cạnh: “Cha, người cho bọn họ ở lại đây đi. Muội muội ở nhà một mình cho gà ăn cho heo ăn, cũng rất vất vả. Bây giờ chúng ta ở phải chen một chút, ăn kém một chút cũng không sao.”

Quý Đồng thờ dãi: “Ngươi đứng dậy đi. Nhà chúng ta cũng nghèo khổ, không được như gia đình giàu có chỗ tốt cùng thanh nhàn, nếu ngươi muốn ở lại thì không thể lười biếng gây chuyện.”

“Đa tạ lão gia, đa tạ thiếu gia và tiểu thư!” Trần Đạc vui vẻ đầy mặt chấp tay thi lễ với bọn họ.

Ta cũng là tiểu thư có tội tứ rồi nha!

Trong lòng Hà Hoa đắc ý một phen.

Ngày hôm sau Trần Xảo tốt hơn phân nửa, Quý Đồng đặc biệt dẫn theo huynh muội bọn hần đi tìm trưởng thôn và lý trưởng trong thôn, cuối cùng định xuống chuyện này.

Chờ bọn hần trở về, Hà Hoa cắt cây củ cải lớn, nướng từng miếng từng miếng trên lửa đến khi mềm nhũn, cho bọn hần đắp vào chỗ bị vào nứt da. Vừa đắp, vừa vây quanh lò nói chuyện cùng bọn hần.

“Trần Đạc, tên của ngươi quá khó đọc, về sau ta liền kêu ngươi là Xung Đà có được hay không? Cũng là tên của muội muội ngươi dễ nghe hơn, tiểu Xảo, tiểu Xảo, thật tốt nha!”

“Tiểu thư thích, tùy tiện gọi sao gọi cũng được.”

“Vậy cứ quyết định như thế. Xung Đà, nhà người ta mùa đông đều không có chuyện gì làm, nhà của chúng ta lại có rất nhiều chuyện đấy. Hai ngày nữa thân thể các ngươi khá hơn một chút là phải làm việc cho tốt rồi.”

“Hà Hoa con gấp cái gì, đầu mùa xuân mới có thể bận bịu mà.” Quý Đồng có chút buồn cười sờ sờ đầu của nàng, “Tam thức công của con đã mua hết một nửa gà rồi. Chờ thời tiết khá hơn một chút, cha đi vào trong huyện mua cho con cái trăm hoa cài trên đầu. Cũng phải mua cho Xung Đà. Trần Đạc chúng nó chút quần áo để thay đổi.”

“Cha, liền gọi là Xung Đà đi.” Hà Hoa cười híp mắt nhìn Quý Đồng ho khan, Quý Quân ở một bên cũng rất không phúc hậu nở nụ cười.

“Cha, con không cần trăm hoa, chúng ta giữ lại tiền mua heo con đi. Con muốn nuôi nhiều heo hơn, việc này đơn giản hơn nuôi gà, cũng không sợ bị người ăn trộm.”

“Ca ca có thể đánh đuổi mao tặc.” Tiểu Xảo có chút sợ hãi nhìn Xung Đà, Xung Đà cũng ra sức gạt đầu, “Đúng! Có người tới ăn trộm gà, ta nhất định bắt hần lại!”

“Chuyện như vậy rất khó phòng. Chúng ta dứt khoát không nuôi gà, xem hần trộm như thế nào.” Thật lâu trước đây Quý Quân đã ném qua thiết thòi ở trong tay Thành Tử, bây giờ càng cảm tức hần vô cùng, nói xong lời hung hãn, thì sờ mũi một cái, có chút không được tự nhiên nói: “Hơn nữa, nuôi gà cũng rất bẩn nha, chúng nó lúc nào cũng chạy loạn, trong nhà khắp nơi đều là. Thúi chết!”

Hà Hoa ôm bụng cười: “Ca ca, ca đọc sách thánh hiền, biết được đạo ngũ cốc luân hồi người có chính sự, gà cũng giống vậy nha!”

“Nhưng. Nhưng.” Mặt Quý Quân đỏ lên, không nói tiếp được. Ngược lại Quý Đồng gạt đầu một cái, “Chăn heo cũng được, phân heo có thể gom lại bón vào trong ruộng, nói không chừng sang năm là có thể thu hoạch nhiều hơn mấy thạch lương thực rồi.”

“Đúng vậy, về sau có Xung Đà ở đây, chúng ta có thể làm thêm hai mẫu đất dư ra. Cho nên, hiện tại phải sửa xong chuồng heo. Còn nữa, chúng ta đào

ao cá lớn một chút, sang năm nuôi thêm cá.”

Có lẽ là bởi vì trong nhà có thêm hai người làm việc, hoặc là bởi vì thêm hai người phải ăn cơm, gần đây người không có chí lớn như Quý Đồng cũng nghiêm trang cùng bọn họ thảo luận tính toán cho sau này.

Ao cá kia, Quý Đồng không đồng ý đào lớn, nói bây giờ đã có thể nuôi rất nhiều cá rồi. Lớn hơn nữa, bọn họ cũng không trông giữ được. Hà Hoa khuyên can mãi, hẳn mới đồng ý đào bùn ở bờ đề ra một chút, đắp sang bên cạnh bếp nấu ăn.

Hà Hoa rất là buồn bực.

Kỳ thật nàng muốn nhất, là làm ra một vật hiếm thấy, kiếm một số lợi nhuận. Sau đó mua khu vườn rộng, mua thêm mấy trăm mẫu đất, thuê chút tá điền, mở mấy cửa hàng, cuộc sống trôi qua như thế mới thoải mái. Mà không phải giống như bây giờ, mỗi ngày đếm tiền đồng, hận không thể một đồng có thể trở thành ba bốn đồng.

Quý Quân ngay cả hai chữ phân gà đều đã lúng túng nói ra miệng, nàng cũng biết bản, ban đầu đều là bịt mũi cau mày quét dọn. Dù sao tất cả đều này cũng không phải nàng lựa chọn.

Nàng vẫn chỉ là một đứa bé chưa tới tám tuổi, có thể làm gì?

Cho dù có thể phát ra mình ra một thứ hiếm lạ ra đùa giỡn, nàng đã không có tiền vốn rồi, cũng không thể ra mặt hợp tác cùng người khác. Người ta có thể tin tưởng nàng một tiểu cô nương tám tuổi sao?

Nếu như giao cho Quý Đồng, lấy tính tình của hắn, nếu không phải cho là nàng đang nháo chơi, không nghĩ ra mấu chốt buồn bán trong đó, thì là bị người khác hù dọa bị bán còn giúp người ta đếm tiền, đơn thuần vì người khác làm giá y không công.

Mặc dù Quý Quân linh hoạt hơn cha một chút, nhưng bây giờ chỉ mới mười hai tuổi, cũng chỉ là một đứa trẻ con. Hơn nữa, hẳn một lòng nghĩ muốn thi Trạng Nguyên để Quang Tông Diệu Tổ. Hà Hoa cũng không quan tâm Trạng Nguyên ra sao, nhưng nghĩ tới thời đại này xem trọng môn đệ. Hiện tại bọn họ chỉ là môn hộ đơn độc không có chỗ dựa, coi như Quý Quân thi không đỗ Trạng Nguyên, thì cái tú tài trở về cũng có thể làm cho người ta xem trọng mấy phần, không đến nỗi người một nhà khắp nơi phải nhìn sắc mặt người khác. Có danh nghĩa tú tài, còn có thể được miễn một chút thuế má, cũng coi như là đường ra tốt. Dù sao chỉ cần Quý Quân không học thành con một sách là có thể.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có Xung Đà, xem ra cũng không tệ lắm. Phải quan sát rèn luyện một phen, không chừng có thể bồi dưỡng ra được một người quản gia lão luyện. Có hẳn ở một bên, Quý Đồng cũng không đến mức ngây ngô mặc cho người ta chiếm tiện nghi. Chỉ là, toàn bộ việc này đều cần phải có thời gian. Trước mắt muốn đào ao cá thật lớn hoặc đào ao cá thêm chút xíu là không thể nào, nhưng nhiều thức ăn một chút, nuôi thêm chút gia cầm vẫn là có thể.

Người trong nhà bắt tay vào làm, nói làm thì làm ngay.

Hôm sau cá trong ao cơ bản đã được Hà Hoa rọng nước hoặc thả ra sông, qua một ngày Quý Đồng liền cùng Xung Đà đào bùn lên. Hà Hoa để lại hai con cá lớn một chút, những con khác đều xông thành cá khô.

Tiểu Xảo không thành thạo với mấy chuyện này, chẳng qua là biết lơ mơ đứng bên làm trợ thủ. Nhìn Hà Hoa nhỏ tuổi hơn nàng, làm việc lại đâu ra đấy, đầu vào đấy, lợi hại hơn mình không biết bao nhiêu, lập tức liền bội phục nàng sát đất. Hà Hoa để cho nàng ở nhà bếp một ngày, lại xem qua thêu thùa của nàng, không thể nói được, nhưng cũng biết được một chút xíu, miễn cưỡng cũng coi như hài lòng.

Bây giờ Hà Hoa đang vắt óc suy nghĩ làm thế nào thuyết phục Quý Đồng cải tạo nhà xí, chuồng trâu cùng chuồng heo trong nhà một phen, làm hồ rác tự hoại ra ngoài, vì về sau nàng làm khí đốt để mở cửa hàng, trong nhà Tam thúc công lại phải người đến đây, nói là mời cả nhà bọn họ đi qua dùng trà, còn có ý nói Cẩm di nãi nãi nhớ nàng tiểu chất nữ đáng thương này.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Tiểu thiếp khó làm

Phủ đệ của Tam thúc công, tuy nói không phải nhà cửa tốt nhất ở Quý gia thôn, nhưng cũng là viện năm gian hiếm có. Hà Hoa đã từng đi vòng quanh bên ngoài nhà hẳn một vòng, trong lòng suy nghĩ về sau nhà mới nhất định cũng phải có một cái sân lớn như vậy mới được, bây giờ nhớ lại đây cũng là lần đầu tiên vào phủ.

Gã sai vặt đến truyền lời dẫn bọn họ đi vào từ cửa hông, liền có người đón Quý Đồng và Quý Quân đi về một hướng khác, còn lại Hà Hoa, thì được đưa đến nội viện.

Một đường đi tới, có một vài người nhìn về phía nàng chỉ chỉ chỗ chỗ. Một nhà Tam thúc công có nhiều trục hệ chi nhánh, lại không có một người chủ từ có năng lực có thể quản sự hoặc là quản gia, thường ngày Hà Hoa có nghe nói nhà bọn họ không có chú trọng việc này. Hôm nay nhìn thấy, đình viện bố

trí lộn xộn, bọn hạ nhân nếu không phải là chen lấn chung một chỗ nói xấu, thì là vội vội vàng vàng chạy tới chạy lui, cho thấy quản lý trong nhà thật là hổng bết.

Hà Hoa cũng không quản những người đó có ý kiến gì với nàng, ngoan ngoãn theo sát tiểu nha hoàn đi qua.

Đi thẳng lượn quanh không bao lâu, tiểu nha hoàn dẫn nàng đến trong một cái phòng nhỏ, chỉ vào một đĩa điểm tâm nhỏ ăn còn dư lại trên bàn nói với nàng: “Người ở đây chờ, ăn chút điểm tâm, không nên chạy loạn, ta đi báo cho lão thái thái đi nài nài một tiếng.”

“Tỷ tỷ đi đi, ta sẽ ngoan ngoãn.” Hà Hoa rất phối hợp giả bộ đáng tiểu nữ tử ngoan ngoãn.

Tiểu nha hoàn có thể là bị một tiếng gọi tỷ tỷ này làm cho vui vẻ, mím môi cười quay người đi ra ngoài.

Đội ước chừng một chun trà cũng không có ai đến.

Hà Hoa thờ dài, các nàng thật sự yên tâm ném một tiểu nữ hài ở nơi này. Nếu đây không phải là nàng, ai cũng không chịu nổi được?

Còn có những thứ điểm tâm kia, ở Quý gia thôn nhìn cũng không tính là đồ tốt gì, chỉ có Tam thúc công mới bày ra đãi khách như vậy.

Thật may là, nàng không có nghèo đến mức không có cái ăn.

Hà Hoa bĩu môi, đúng lúc tiểu nha hoàn kia đi vào, vừa kéo nàng vừa tí mỉ dận dò: “Di nãi nãi gọi người đây, Hà Hoa. Sau khi đi vào cũng không nên tùy tiện nói lung tung.”

“Ta biết rồi, đa tạ tỷ tỷ!” Hà Hoa nở một nụ cười biết điều với nàng.

Cầm di nãi nãi còn rất trẻ, chỉ mới mười bảy tuổi. Cầm hơi nhon, hai gò má như đào hồng, hàng mi cong cong như lá liễu. Trên người mặc một cái áo khoác màu đỏ, Hà Hoa không biết các loại chất liệu da chồn da cáo nơi này, nhưng liếc mắt nhìn một cái cũng biết giá trị xa xỉ. Kết hợp với kiểu tóc và những đồ trang sức trên đầu, càng hiện rõ vẻ tinh xảo quý khí, những đại cô nương tiểu tức phụ trong thôn kia không có một người có thể so sánh được. Ngay cả nha hoàn sau lưng nàng, cũng tốt hơn nhà bình thường mấy phần.

Hà Hoa giảm bước nhỏ tiến lên, học dáng vẻ bình thường đã gặp qua, phúc phúc thân: “Hà Hoa thỉnh an di nãi nãi.”

Di nãi nãi căn bản là đang hạ mí mắt uống trà, nghe lời nói này của nàng, lại lộ ra một chút tươi cười, sai người dắt nàng đi qua, quan sát mấy lần, vỗ vỗ tay của nàng nói: “Hà Hoa, con nên gọi ta là cô cô. Đã lâu không gặp, con xinh hơn nhiều. Nhìn đôi tay nhỏ khuôn mặt nhỏ nhắn thủy nộn này, các tiểu nha đầu kia cũng không bằng được, tuyệt không giống như là người ở nhà làm việc, ngược lại giống như là tiểu thư thế gia đấy.”

Hà Hoa nhỏ giọng trả lời, “Cầm cô cô, cha là thấy hai tiểu khách cái đáng thương mới thu lưu bọn hần, con mới không phải tiểu thư thế gia có nha hoàn gì đó. Tay và mặt của con cũng không có đẹp mắt như cô cô. Cô cô với người trong bức tranh kia đều đẹp, tựa như tiên tử nha.”

Di nãi nãi cười đến mức run rẩy hết cả người, trên mặt một đám nha hoàn nàng đầu bên cạnh cũng hớn hờ khen tặng.

“Tiểu cô nương này nói rất đúng sự thật nha.”

“Khó trách lão nhân gia nói ánh mắt tiểu hài tử là lợi hại nhất, cũng không biết nói láo. Di nãi nãi chúng ta há không phải xinh đẹp giống như tiên tử sao?”

“Được rồi, được rồi, tiểu hài tử không có mắt nhìn, tùy tiện thấy cái gì cũng nói đẹp mắt. Mấy người các người sao cũng học nàng giống như trong miệng quét mặt không có một người nghiêm chỉnh?” Di nãi nãi cười khiến trách đối câu, chuyển sang Hà Hoa nói: “Mấy năm trước gặp con, còn là một tiểu hầu tử ngây ngốc bần thiêu, bây giờ ngược lại thật có tiền đồ, nghe nói con vẫn còn chưa đi học?”

Tiểu hầu tử?

Con khi đói đồ, kêu két két, toàn thân đầy rận?

Đây là nói nàng sao?

Hà Hoa bỗng thấy rét lạnh, lắc lắc đầu nói: “Cầm cô cô, ca ca nói nữ tử vô tài mới là đức. Con cũng chỉ xin huynh ấy dạy con viết tên của mình, nhận được mấy số đếm mà thôi. Chỉ cần không đếm lộn tiền, không phải có mắt mà như mù thì tốt rồi, không có đọc qua sách.”

Đạo này, chỉ có tiểu thư gia đình giàu có mới xem trọng học chút cầm kỳ thư họa, bọn họ những thứ thôn cô này, cơm cũng ăn không đủ no, không có một người nào quản học những thứ này. Ít ngày trước Nhị thẩm còn nói gần nói xa trào phúng nàng đọc sách là muốn đi làm kỹ nữ.

Di nãi nãi gật gù đầu nói, “Những người như chúng ta, tối đa cũng chỉ như vậy thôi. Đáng thương nương con, không thấy được bây giờ con nhu thuận như vậy.”

Lại nói một ít lời, Hà Hoa đều nhất nhất tăng bốc nàng trở về. Thời gian không tới uống cạn một chun trà, đã có người vén rèm đi vào đáp lời, di nãi nãi kêu một đứa nha hoàn tới: “Hồ Phách, người chuẩn bị chút điểm tâm cho chắt nữ ta, còn nữa chọn vài thước vải cho nàng làm quần áo mới.” Ngay sau đó lại tháo một cây trầm trên đầu xuống, “Hà Hoa, hôm nay cô cô phải về trong huyện, sẽ không giữ con lại ăn cơm. Cây trầm này cho con, con một đại cô nương, coi như không có mẩu thân thương, cũng phải biết chút ít hoa phấn gì đó.”

Cây trâm này cũng không phải là hàng tốt gì, chẳng qua màu sắc tươi sáng chút thôi, Hà Hoa cười cười, nhận lấy trâm cài đầu, lại phúc phúc thân: “Cảm ơn Cẩm cô cô! Cẩm cô cô về trong huyện, lên đường bình an. Về sau Hà Hoa nuôi gà lớn rồi, mang gà cho Cẩm cô cô hầm canh đường thân thể.”

“Tốt lắm, tốt lắm, đi đi. Về sau có cơ hội, con tới trong huyện thăm cô cô.” Di nãi nãi lúc lắc tay ngọc mềm mại, nha hoàn gọi là Hồ Phách kia liền dẫn Hà Hoa đi ra ngoài.

Lúc này, Tam thúc nãi nãi lại dẫn một người vội vàng vào phòng, vừa phát tay vừa lầm bầm, “Đồng ca nhi kia, thật là không có đầu óc! Nói thế nào cũng không chịu.”

Di nãi nãi đuổi những hạ nhân khác ra ngoài, lạnh lùng thốt: “Bọn họ ngay cả một cái tên khát cái đều muốn nuôi, huống chi nữ nhi mình? Nương cho là tất cả mọi người giống như cha nương, sẽ bán nữ nhi ruột thịt của mình đổi lấy tiền sao?”

Tam thúc nãi nãi ngượng ngùng đi đến gần, “Khuê nữ, lúc trước cha nương cũng là không có biện pháp! Lại nói, nếu không bán người vào Kiều phủ, người thế nào làm được di nãi nãi? Người xem người bây giờ, nào tơ lụa, nào đồ trang sức, còn có tới tới một phòng, cha nương cũng chưa từng hưởng qua loại phúc này.”

Di nãi nãi đỏ mặt, giọng căm hận nói: “Vậy thì thế nào? Di nãi nãi cũng bắt quá là một hạ nhân, không lên được mặt bàn. Nếu không phải lần này trong phủ có chuyện, trong lòng hân phiến, ta làm sao có thể dụ được hân đến nhà chúng ta? Cha nương thật tốt, không có đầu óc không biết xấu hổ kêu gào với tất cả mọi người nói hân là cô gia người, Kiều gia là quý gia thân gia. Trờ về còn không biết cái vị giả bộ hiền huệ trong nhà kia xử lý ta thế nào!”

“Khuê nữ ta là di nãi nãi nhà hân, làm sao hân không phải cô gia nhà ta rồi hả?” Tam thúc nãi nãi nhảy dựng lên: “Lần này mấy cữu huynh người đều nói đi nhà hân làm quân sự thật tốt, về sau là có thể giúp đỡ người rồi. Người không phải nói muốn tìm một người lành lợi một chút mang về sao? Dụ dỗ hân thật tốt, không nói chùng qua mấy năm, người có thể phủ chính nha!”

Gia đình giàu có, nào có đơn giản như vậy?

Di nãi nãi nhớ lại về sau, nhi tử của mình thật vất vả sanh ra được không thể nuôi dưỡng ở bên cạnh, Kiều phủ có chánh thể an bài nhiều nha hoàn xinh đẹp ở trong phòng trượng phu hầu hạ, mà người của nhà mẹ lại là dạng không có đạo lý như thế này, không nhịn được bi ai trong lòng, vừa tức vừa giận, tiện tay tóm một cái ly ném về phía nha hoàn sau lưng mẫu thân, “Tìm ai, tìm nàng sao? Chúng ta về đến nhà bắt quá chỉ bốn năm ngày, nàng liền sau lưng chủ nhà quyến rũ Ngũ Gia! Loại đi phóng đảng này, làm sao có thể một lòng với ta? Sợ là muốn bỏ lên giường Ngũ Gia, ngày nào đó cũng có thể chình cho ta chết đi, để mình làm di nãi nãi!”

“Cô nãi nãi ôi chao, chớ đánh hồng người.” Tam thúc nãi nãi cuống quýt bước lên ngăn nàng lại, “Khuê nữ, trong thôn này làm sao có một cô nương bình thường tốt như người vậy? Vốn là không có mấy người trưởng thành, Thúy Hoa này thường ngày là một đứa làm việc thành thật nhất, trong nhà từ trên xuống dưới đều dựa vào nàng thu xếp đây. Nếu cô gia coi trọng nàng, người liền mang về quân giáo thật tốt. Tóm lại là từ nhà chúng ta ra ngoài, nàng không giúp người còn có thể giúp ai?”

Nha hoàn Thúy Hoa kia giấu xuống ba phần vui mừng, quỳ trên mặt đất, thút tha thút thít nói: “Di nãi nãi, chuyện không liên quan đến nô tỳ, là cô gia, cô gia hân uống rượu, lôi kéo nô tỳ liền. Nô tỳ ngay cả mạng đều không phải là của mình, nào dám phản kháng?”

Di nãi nãi giận đến trong lòng đều rất đau, tình huống ở trong nhà nàng làm sao không rõ ràng.

Làm việc thành thật nhất?

Chỉ sợ là con cáo tâm kế sâu nhất đấy!

Lại không nói đến nàng rốt cuộc có thể giúp mình hay không, chỉ là ở nhà mấy ngày nay liền gây ra chuyện này, nếu mang về thật còn không biết chính thất cùng mấy người thiếp kia muốn cười nhạo mình như thế nào!

Vốn chỉ muốn tìm người thành thật trong thôn, mang một người trở về tự nhiên sẽ ngoan ngoãn nghe mình phân phó, thật không nghĩ đến những ngày này qua đây xem nào nhiệt hoặc là cố ý mời tới, đều đã xem qua, không có một người nhìn được.

“Trời nàng rồi, bán đi thật xa!” Di nãi nãi oán hận kéo đồ trang sức của Thúy Hoa xuống, lại đá hai cái, kêu người đi vào che miệng nàng phân phó bán đi, lúc này mới cảm thấy xả ra được một cục tức.

Tam thúc nãi nãi núp ở một bên nhìn nữ nhi phát uy, thật lâu sau mới khiếp vía thốt: “Khuê nữ, bán như vậy, không tốt lắm đâu? Vậy người không phải. . . .”

Di nãi nãi níu chặt khăn tay, răng ngà gần như bị cắn nát, “Nếu nàng đi Kiều phủ, chỉ sợ cuối cùng chết như thế nào cũng không biết!”

“Ngũ nãi nãi kia có lợi hại hơn nữa, cũng không dám quậy đến chết người?” Tam thúc nãi nãi bị dọa nhảy dựng, ấp úng nói: “Vậy, Hà Hoa?”

Cầm di nãi nãi lắc đầu: “Hà Hoa vẫn chưa tới tám tuổi, dù thông minh thế nào chúng ta cũng không thể làm vậy. Ta thấy nàng cũng là một người hào phóng có mắt nhìn, ngược lại những cô nương nhà người khác kia hơn mười tuổi còn không chừng chặc bằng nàng, tùy tiện thấy cái gì liền vô cùng ao ước. Đồng ca nhi thương nàng, về sau việc hôn sự của nàng cũng nhất định sẽ không uỷ khuất, cuộc sống của nàng còn không biết sẽ tốt như thế nào nữa. Tuy nói là bà con xa, nhưng tốt xấu gì cũng là người Quý gia, nương nói với cha về sau chiều cổ thêm chút đi, coi như là tích đức cho con cháu. Còn có chuyện ngày hôm qua nói với Nhị biểu huynh và Tứ ca, cũng bảo với bọn họ ở nhà thôi.”

Tam thúc nãi nãi bị choáng váng, liên tục kêu to: “Như vậy sao được? Cha ngươi đều đã thu. Đây đều là thân thích nhà mẹ ngươi, một quân sự ở Kiều phủ tùy tiện thôi, một năm trôi qua cũng có một trăm tám mươi lượng bạc, đã nói xong, làm sao ngươi bảo bọn họ không đi? Coi như ngươi không chiếu cố người nhà mẹ đẻ, chẳng lẽ cũng không quản có người giúp đỡ ngươi làm chân chạy hay không?”

Di nãi nãi biết mẫu thân là người không có kiến thức, coi như mình sinh cho cho Kiều gia một đứa con trai, coi như được cất nhắc làm di nãi nãi, ở trong nhà người ta, nàng cũng chỉ là một người hạ nhân, làm sao cha nương có thể nghĩ đắc thế được như vậy? Những người gọi là người nhà mẹ đẻ này cha thu lễ liền nhận làm thân thích, cũng không có mấy người chân chính có bản lãnh, lúc này kêu một đoàn người đi, làm sao có thể không chọc người hiểm nghị, kéo chân sau nàng?

Vừa hận cha nương vô tri bạc tình, vừa lại không thể không theo bọn họ, Cẩm di nãi nãi xưa nay vẫn không muốn nói với mẫu thân những thứ chuyện bản thủ kia, lúc này cũng không nhịn được khóc ròng nói: “Các ngươi cho là ta ở Kiều gia chính là chủ tử đeo vàng đội bạc sao? Bất quá chỉ ăn mặc khá hơn thô sử nha hoàn một chút thôi. Nương nếu không nghĩ tới ta mấy ngày nữa bị mấy người trong phủ kia giết chết, về sau vẫn nên ít khoe khoang tốt hơn.”

Hà Hoa nắm tay Quý Đồng đi trở về, mặc dù biết Tam thúc công mời bọn họ đến không phải uống trà đơn giản như vậy, từ trong nhà Tam thúc công ra ngoài nhanh như vậy, cũng không giống nói thành chuyện gì. Bất quá hình như hôm nay một nhà ba người đều đã thu được lễ phẩm, cuối cùng Tam thúc công ở trước mặt “Nữ tể” hào phóng một hồi. Di nãi nãi kia, trên người vinh quang, mặt mày tươi cười, nhưng cũng không giấu được nỗi khổ trong lòng.

Tiểu thiếp khó làm, Hà Hoa khẽ thở dài một cái, nhìn về phía trước thì thấy Thành Từ hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm hộp tặng phẩm tinh xảo trong tay bọn họ, đột nhiên nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Lãng tử quay đầu

Thuyết phục Quý Đồng xây hồ rác tự hoại cũng không khó khăn như trong tưởng tượng, Hà Hoa chỉ nói sơ lược ý tưởng có một lần, hần liền đồng ý, cũng rất nhanh bắt tay vào làm.

Hơn hai người làm việc, Hà Hoa cũng có nhiều thời gian rảnh hơn. Nàng liền đeo trăm cái kim quang lấp lánh mà Cẩm di nãi nãi đưa cho nàng, mặc quần áo mới, còn cắt một chút vải, làm hà bao, đặt hơn ba mươi đồng mà mình lén lút tích góp ở bên trong, rất là huênh hoang đi dạo ở trong xóm hai ngày.

Ngày thứ ba, Hà Hoa đổi quần áo, đổi tiền đồng thành viên đá nhỏ, cầm bộ quần áo tượng trưng đi ra dòng suối.

Giữa mùa đông, khe suối đóng băng, bên dòng suối căn bản cũng không có ai. Hà Hoa tới đó không lâu, liền nghe tiếng sột sột soạt soạt, sau đó, Thành Từ cầm một nhánh hoa mai không biết bẻ ở chỗ nào, mặt dày xông ra.

“Hà Hoa, ngươi cho ta hà bao với trăm cái, ta cho ngươi đóa hoa này.”

“Mới không thèm! Đến mùa xuân, khắp nơi đều có hoa hái. Trăm cái này là Cẩm di nãi nãi tặng cho ta! Ngươi cho ta là đứa ngốc hả?” Hà Hoa làm bộ chạy vào trong nhà. Thành Từ thò tay cướp trăm cái của nàng, tay mới vừa chạm vào đầu, Xung Đà liền chạy tới đè hần xuống đất.

Hà Hoa sửa sang lại tóc bị rối rớt xuống, vỗ tay ở một bên trợ uy: “Xung Đà, ngươi đánh hần cho ta! Đừng đánh vào mặt hần, dùng sức đánh vào mông hần đó!”

“Ngươi nha đầu thôi! Tên ăn mày thôi tha! Ta đánh chết các ngươi!” Thành Từ bị Xung Đà đè ở trên đất còn mạnh miệng dùng sức giầy dựa mắng chửi người.

Hà Hoa cầm chày gỗ nện quần áo, dùng sức đánh vào mông của Thành Từ: “Cho ngươi ăn hiếp ca ta ta! Cho ngươi trộm gà nhà ta! Cho ngươi nắm tóc của ta! Cho ngươi cướp trăm cái của ta! Cho ngươi mắng ta và Xung Đà! Dù sao ở đây cũng không có ai, hôm nay ta với Xung Đà đánh chết ngươi, sau đó ném ngươi vào trong suối, theo nước trôi đi, cho lão nương ngươi ngay cả thi thể của ngươi cũng tìm không ra!”

“Ngươi đã nha đầu ác độc không có nương! Ngươi. A! A! Đừng đánh! Đừng đánh nữa!”

“Sau này còn ăn hiếp ta với ca ca không? Còn tới nhà chúng ta trộm đồ không?”

“Không ăn trộm nữa! Không ăn trộm nữa! Hà Hoa, về sau ta cũng không ăn hiếp ngươi với Quân ca nhi nữa! Ai dám khi dễ các ngươi, Thành Từ ca là người đầu tiên đánh hần!” Thành Từ nước mắt nước mũi tùm lùm, về mặt đưa đám cầu xin tha thứ.

“Biết Xung Đà là ai không? Trước kia ở nhà hần thường cầm dao tẩn tước với người khác đấy! Ngươi có phục hay không?” Hà Hoa ngừng tay, thở hắt hần đá hần một cái.

“Phục, ta phục! Các ngươi thả ta đi! Hà Hoa, Hà Hoa tốt, ngươi đừng đánh! Đừng đánh! Ta thật sự phục rồi!”

“Hôm nay trước hết tha cho ngươi, về sau nếu biết ngươi đùa bỡn ta cái quỷ gì, ta bảo Xung Đà gặp ngươi một lần đánh một lần! Cút cho ta!”

Thành Từ từ dưới đất đứng dậy, che cái mũi uốn éo chạy thực mạng, ngay cả đầu cũng không dám quay lại.

Hà Hoa hất mặt, chống nạnh cười híp mắt nói với Xung Đà: “Xung Đà, ngươi đi về trước đi. Nếu không cha nhất định hoài nghi ngươi viện cớ đi nhà xí để lười biếng. Còn nữa, chuyện ngày hôm nay, không được nói cho bất kỳ ai!”

Xung Đà đỏ mặt chạy trốn còn nhanh hơn Thành Từ.

Hôm sau không nghe thấy Lưu quả phụ mắng chửi người, ngược lại nghe nói nàng thu xếp làm mai cho Thành Từ. Hà Hoa biết, nhất định là Thành Từ xấu hổ không dám nói ra chuyện hấn bị ấn hiếp. Liên lời kéo Quý Quân và Xung Đà đi nhà hấn xem nào nhiệt.

Thành Từ vừa thấy bọn họ, theo bản năng sờ mũi của mình, ánh mắt né tránh không dám đối mặt với Hà Hoa.

Hà Hoa gỡ trâm cài xuống, cười nói: “Lưu thẩm, con lấy trâm cài đổi chút đậu hũ với người được không? Nghe nói Thành Từ ca muốn cưới dâu, vừa khéo có thể lấy trâm cài đưa cho tân tâu tử.”

Lưu quả phụ không có chút xíu quan hệ nào với nhà Tam thúc công, chỉ nghe người ta nói Cầm di nãi nãi lần này trở về mang vài rương vàng bạc cho nhà mẹ đẻ. Ngay cả nha đầu hầu hạ bên người cũng đều đeo vàng đội bạc. Thấy cây trâm đồ đồ xanh xanh này của Hà Hoa, kim quang lấp lánh. Biết đồ Cầm di nãi nãi đưa cho cứ nghĩ rằng đều là đồ cực tốt, lập tức liền cười thành một đóa hoa, “Hà Hoa, đây chính là đồ tốt. Biết bao nhiêu đậu hũ mới có thể đổi được? Chỉ sợ người ta nói Lưu thẩm lừa gạt con nha.”

“Thẩm, con không thích cái này. Hai ngày trước vẫn đeo, chính là muốn nhìn xem có ai nguyện ý cùng con đổi lấy tiền hay không. Người đừng khách khí với con, coi như là lễ vật con đưa cho Thành Từ ca và tân tâu tử.”

“Hà Hoa!” Quý Quân cau mày kéo ống tay áo của nàng, Hà Hoa nhéo tay hấn một cái, cầm đậu hũ về nhà, mới nói: “Ca ca, muội muội ca có khi nào chịu thua thiệt chứ? Cây trâm kia bình thường mặc dù có thể đổi thêm đậu hũ, nhưng hôm nay muội coi như là đưa cho bọn họ rồi. Ca yên tâm, về sau Thành Từ chắc chắn sẽ không tìm chúng ta gây phiền toái nữa.”

Đánh người nhất định phải đánh thật đau, đánh một gậy cho thêm quả táo ngọt.

Lưu quả phụ chẳng qua có chút chua ngoa, cũng không phải người ngang ngược không nói lý lẽ, Thành Từ là một tên tiểu vô lại, nhưng bụng dạ không nham hiểm, không làm chuyện đại gian đại ác gì, nàng không tin sẽ không thu thập được hấn.

Quý Quân vẫn không yên tâm, vuốt mặt của nàng một cái: “Làm sao Thành Từ có thể lập tức thay đổi thành người tốt được? Cũng không có ai mười ba tuổi phải thành thân! Trời muội kêu tân tâu tử này tân tâu tử nọ thật thuận miệng, cũng không biết ngưng ngưng!”

“Muốn ngưng ngưng thì cũng là Thành Từ nha!” Hà Hoa lè lưỡi, Xung Đà ở một bên có vẻ dăm chiêu nhìn nàng, lập tức trừng mắt cảnh cáo hấn.

Xung Đà cười nói: “Về sau nếu Thành Từ dám ức hiếp người khác, các ngươi gọi ta là được! Ta nhất định đánh hấn răng rơi đầy đất!”

Quý Quân nhìn tướng tá của Xung Đà một chút, gật gật đầu nói: “Khí lực ngươi lớn, gánh vác còn lợi hại hơn cha ta. Về sau chúng ta thật sự không cần sợ Thành Từ rồi!”

Ba người đều cười hi hi.

Hôn sự của Thành Từ cuối cùng cũng không thành. Căn cứ vào tin tức của Nhị thẩm thu thập được, nhà gái cảm thấy thanh danh Lưu quả phụ không tốt lại còn rất chua ngoa, sợ nữ nhi yếu đuối bị ác bà bà khi dễ, còn nói Thành Từ là một tên lưu manh, không có tiền đồ, ngay cả bà mối cũng không chịu gặp, trực tiếp đuổi người đi ra khỏi cửa. Vì thế mà Tam cô lục bà có thêm một chuyện đàm tiếu.

Hà Hoa thờ ơ nhìn, Thành Từ có thể là bị cự hôn kích thích nghiêm trọng, vì thế từ từ quay về con đường chánh đạo. Cả ngày không chơi bời lêu lổng gây chuyện thị phi nữa, còn có thể giúp đỡ Lưu quả phụ làm chút chuyện.

Còn có chuyện đáng mừng hơn là, Thành Từ thật sự không dám chọc bọn họ nữa. Nếu như ở trên đường đụng phải chỉ có một mình Hà Hoa, hấn cũng nghiêng đầu vọt đến bên kia nhường đường cho. Hà Hoa cười híp mắt trêu chọc hấn, hấn cũng nhăn nhó không dám phản ứng. Quý Quân thấy vô cùng cảm thán, cam tâm tình nguyện giao nộp bao tiền li xi thật dày thật vát và tích góp được sau lễ mừng năm mới cho Hà Hoa vì đánh cuộc thua. Ngay cả A Kỳ và Tiểu Bảo đều thua nàng mỗi người ba đồng và mười trứng chim.

Mấy năm khó khăn cũng trôi qua.

Khi mùa xuân đến, Hà Hoa đến sau núi hái nấm, thấy có người ném ba con gà ở trong núi. Lúc trở về, lại đụng phải Đại Hải thẩm xách hai con gà chết.

Hoa sen không khỏi lo lắng, “Đại Hải thẩm, sao gần đây gà đều chết ạ? Chẳng lẽ là phát ôn dịch?”

Đại Hải thẩm sợ đến mức nhảy dựng lên, vội vàng khoát tay: “Hà Hoa ngươi đừng nói lung tung, nhà ta hơn ngàn con gà, chết một hai con có gì ghê gớm đâu?”

Hà Hoa về đến nhà, tự mình đến chuồng gà xem một chút. Vợ chồng Vương Tài phụ trách cho gà ăn lập tức đến gần nói: “Hiện tại đầu xuân gà con đã ấp nở rồi, chỉ mới có một trăm con. Kỳ thật chúng ta có thể nuôi nhiều thêm một chút, người ta đi theo nhà tỷ tỷ nuôi gà đều cho ăn hơn một ngàn con, còn hơi nhỏ hàng năm tỷ tỷ nhiều nhất chỉ cho ăn năm trăm con, đều cho người ta kiếm không ít bạc.”

Hà Hoa cũng không để ý lời nói của nàng, kiểm tra bốn phía một phen, nói: “Vương Tài thúc, ta để cho tiểu Xảo chuẩn bị chút hoa lộ và cánh hoa đưa đến Kiều phủ, người cũng cùng đi đi. Lựa tất cả gà lớn ra, hôm nay sẽ đưa đến cửa hàng trong huyện. Nói cho Vương chương quỹ, mua toàn bộ gà kho gà quay hoặc là gà nướng, tặng một quả trứng gà. Hai ngày nay đều bán hết hàng trừ trong cửa hàng đi, sau đó nghỉ vài ngày, chúng ta đổi kinh doanh khác. Vương Tài thăm, về sau chuồng gà cách hai ngày dùng vôi rắc một lần. Không thể để cho những con gà con này chạy ngoài, cỏ xanh cũng chỉ có thể ở cắt ở trong vườn rau, lúc cho gà ăn thêm chút tỏi và đậu xanh vào. Gà con lúc này dễ ngã bệnh, người phải cẩn thận một chút.”

Vương Tài cười nói: “Tiểu tỷ tỷ yên tâm, những con gà này ta nhất định sẽ cho ăn mập mạp lên.”

Vương Tài lại nghĩ hoặc nói: “Năm nay trong thôn nuôi gà càng ngày càng nhiều, trong cửa hàng chúng ta thu mua gà được dịp ép giá, tốt như vậy tại sao phải đòi?”

Chính là sợ phát bệnh ôn dịch, Hà Hoa thờ dài.

Lúc trước nàng nuôi năm mươi con gà chỉ dẫn đến một tên tiểu mao tặc, về sau nàng nghĩ tới có trợ thủ, liền nuôi ba trăm con. Đại Hải thăm và Nhị thăm lập tức mê tít mắt, hô to cũng xây một chuồng gà ở trong nhà.

Quý Đồng là người thành thật, chủ động nói cho người khác biết trong nhà dùng các loại trùng từ châu chấu con giun nuôi gà như thế nào. Mấy năm nay trong thôn càng ngày càng nhiều “Hộ nuôi gà chuyên nghiệp”, Quý gia thôn cũng đã trở thành “Gà gia thôn” nổi tiếng xa gần rồi.

Mặc dù Hà Hoa cảm thấy vô lực với tính tình trung thực đôn hậu của Quý Đồng, nhưng cũng may nàng cũng không có ý định dựa vào nuôi gà làm giàu, dù sao mọi người cùng nhau đưa chuyện này lên thành nghề nghiệp chính, nàng đi theo cũng có thể được chút chỗ tốt.

Nhiều gà như vậy, cuối cùng phải nghĩ cách tiêu thụ có đúng không?

Mặc dù bên ngoài cũng có người đi vào thu mua, nhưng nàng thuận thế mở cửa hàng bán gà quay, làm ra bạch trảm kê, gà quay, móng gà kho vân vân những món mà mình đã từng nghĩ đến chảy nước miếng, không ngờ buồn bán thế mà phát đạt.

Tuy rằng thua kém nhà Đại Hải thăm vừa nuôi gà, vừa làm tư sống, còn tham gia một chân chạy thuyền với thân thích, đã trở thành một trong những nhà giàu có ở Quý gia thôn rồi. Nhưng mấy năm nay mưa thuận gió hòa, gia cảnh của bọn họ cũng càng ngày càng tốt, còn mua được một cái trang viên nhỏ, thu mấy phòng hạ nhân.

Mà lúc này, cứ cẩn thận sẽ tốt hơn.

“Vương Tài thúc, chúng ta muốn đi vào trong huyện mua căn phòng lớn. Về sau phải thay đổi nhiều lần.” Hà Hoa cười nói.

“A! Phải chúc mừng thật tốt mới được!” Nhà Vương Tài ầm ĩ lên, Vương Tài cũng vui mừng hơn hờ đi làm việc.

Chờ gần tới Quý Đồng từ trong huyện xem nhà trở lại, Xung Đà cười nói: “May mà không cho lão gia mang theo bạc. Nếu không, chỉ sợ hôm nay muốn mua nhà cửa hai ba nơi rồi.”

Hà Hoa vui vẻ, vừa chuyển khăn cho Quý Đồng vừa cười: “Chúng ta không có nhiều bạc như vậy. Cha, nhà cửa trong huyện thật tốt như vậy sao?”

Quý Đồng cười hắc hắc: “Rất tốt! Điều tốt vô cùng!”

Xung Đà cười nói: “Quả thật đều tốt vô cùng. Chỉ là Kiều phủ giới thiệu cái đó. Ta thấy so với người có thể nói là người biết ăn nói.”

“Ta thì tính là biết ăn nói gì? Cũng chỉ là thôn cô. Nếu thật vào trong huyện, chỉ sợ ngoại trừ bị người ta nói là thô tục, còn bị nói là dã nha đầu không có quy củ đấy.”

Xung Đà lui ra ngoài, Quý Đồng vuốt đầu Hà Hoa thờ dài nói: “Khuê nữ cha giỏi giang nhất, dù là thiên kim tiểu thư trong huyện, cũng không sánh được một đầu ngón tay của Hà Hoa chúng ta. Chỉ là cha vô dụng, những năm này khổ cho con rồi.”

“Cha, người mới khổ cực nha. Cầm di nãi nãi đều nói người cung chiều con, nuôi dưỡng còn tốt hơn thiên kim tiểu thư.” Hà Hoa đắc ý giơ đôi tay được chăm sóc trắng nõn nà, hỏi chuyện nhà cửa, lúc này mới nghiêm túc nói: “Cha, con thấy năm nay sợ rằng muốn phát bệnh gà toi, dự định bảo Vương chương quỹ ngừng bán gà quay trong cửa hàng chúng ta. Trong thôn nuôi gà, bởi vì hiện tại không có dấu hiệu gì rõ ràng, cha hay là người nói với bọn họ, để cho bọn họ cũng chú ý một chút, có chút chuẩn bị trước.”

Quý Đồng về chuyện nuôi gà, tin tưởng Hà Hoa luôn luôn đúng nói gì nghe nấy. Nghe nàng nói như vậy, com cũng không ăn, lập tức ra cửa nói chuyện với thôn dân. Gần đến nửa đêm mới trở về, mặt ừ mày ê nói: “Cha đều nói với bọn họ rồi, nhưng bọn họ. Có vài người không tin.”

Không tin cũng không còn biện pháp, chỉ hy vọng mình phán đoán sai lầm.

Nghe Quý Đồng nói chỉ ăn chút điểm tâm ở nhà Đại Hải thúc, Hà Hoa vội vàng gọi phòng bếp bung thức ăn nóng lên, tiện thể mình cũng ăn chút đồ ăn

khuya, lúc này mới đi nghỉ ngơi.

Hôm sau Vương chương quỹ mang hai hộp son phấn, vội vã từ trong huyện chạy tới hỏi tin, cùng một vấn đề giống Vương Tài.

Hà Hoa biết Vương chương quỹ là một người thông minh, cũng rất dễ tâm tới tiệm gà quay, dùng lý do mua nhà cửa khẳng định lừa gạt hẳn không được, liền nói ra chuyện mình sợ sẽ phát bệnh gà toi, Vương chương quỹ quả nhiên trầm trồ khen ngợi, “Đồ ăn vào miệng nhất định phải cẩn thận. Nếu thật có bệnh gà toi, một năm này không ai dám ăn gà, tiếp đó chỉ sợ có người nói ăn gà quay của chúng ta có ốm đau gì, như vậy rất không tốt!”

Hà Hoa cười nói: “Trước kia người ta trông thấy ta nuôi gà trong nhà mà thèm, về sau lại có người thèm thường tiệm gà quay nhà ta. Thật ra thì cũng không có bao nhiêu tiền, cả đám đều ở sau lưng nghĩ cách làm sao mới có thể phá hủy tiệm gà quay của chúng ta. Nhờ có Vương chương quỹ lợi hại, chúng ta mới có thể kiếm chút bạc vụn. Lần này thì tốt rồi, không cần bọn họ chen ép, tự chúng ta đóng cửa, cuối cùng bọn họ hài lòng rồi.”

Vương chương quỹ vuốt vuốt râu, “Chỉ sợ mấy ngày nữa bọn họ phải khóc. Chỉ là, tiểu đồng gia, chúng ta đổi sang kinh doanh cái gì? Việc này cần phải mau mau định xuống mới phải. Mấy đứa tiểu nhị rất tinh ranh, cũng không thể để cho bọn nó nhàn rỗi.”

Trên danh nghĩa Quý Đồng là đông gia (ông chủ), Quý Quân là thiếu đông gia, quản lý công việc phần lớn đều là một tay của Hà Hoa. Trước kia Vương chương quỹ chương mất năng là một tiểu nha đầu, chẳng qua nghĩ tới Quý Đồng đối đãi người đôn hậu, cho tiền công cũng nhiều, liền ở lại. Càng về sau biết cái nhà này không có nữ chủ nhân, Đông gia và Thiếu đông gia cũng thuận theo tiểu nha đầu năng, tiểu cô nương cũng không phải là người hồ đồ. Để tỏ lòng tôn trọng, hẳn đã nghĩ ra cái danh hiệu tiểu đông gia này xưng hô với năng. Hà Hoa nói mấy lần vô dụng, cũng liền tùy hển.

Nhưng Hà Hoa biết, năng khá tốt khi được sanh ở Quý gia thôn, nếu là ở trong huyện, cũng không có cô nương nhà nào mười mấy tuổi cả ngày chạy nhảy lung tung. Về sau dời vào trong huyện, vẫn khiêm tốn một chút mới tốt. Quý Quân mất thấy sắp tham gia thi viện rồi, cũng không thể gán danh hiệu thiếu đông gia vào được. Có lẽ nên tìm cho cha một người vừa lòng đẹp ý quan trọng hơn.

Trước mắt tiền bạc đủ dùng, chuyện cửa hàng cũng không cần gấp gáp. Người làm ở cửa hàng gà quay cũng không nhiều lắm, nhưng lúc trước đều là lựa chọn tỉ mỉ. Hà Hoa trầm ngâm một lát nói: “Vương chương quỹ, các người nghỉ ngơi trước, thuận tiện bàn bạc, xem có việc gì tốt không. Gần đây cha muốn mua phòng chuyển nhà, sợ là không quan tâm nhiều tới chuyện này. Người trở về nói cho những tiểu nhị kia, coi như nghỉ một hai tháng, tiền công vẫn phát như thế. Nhưng không cho bọn hắn đi ra ngoài gây chuyện.”

Người làm tiền công cũng được phát, hẳn chương quỹ này càng không cần phải nói rồi. Vương chương quỹ ăn yên tâm hoàn, mừng đến đi suốt đêm trở về thu xếp.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Nhân tình lui tới

Một ngày nay Quý Đồng và Quý Quân cùng đi mua nhà, sau khi trở lại Quý Quân nhìn Hà Hoa nháy mắt mấy cái, tỏ ý chuyện đã làm xong. Hà Hoa vui mừng hỏi hẳn viện được bố trí như thế nào, bên trong có cần tu sửa nhiều lắm hay không, cảnh vật chung quanh như thế nào. Quý Quân lại có chút cụt hứng, hỏi một đàng, trả lời một nẻo.

Hà Hoa hỏi tới một hồi lâu, hẳn mới chán chừ nói: “Chúng ta. Hôm nay ở trên đường đụng phải một người, thoát nhìn rất giống mẫu thân.”

Hà Hoa nghe xong phản ứng đầu tiên là: “Cha cũng nhìn thấy? Cha nói thế nào?”

Quý Quân nghi hoặc nhìn Hà Hoa, “Cha lặng đi thật lâu, không hề nói gì.”

Rốt cuộc thì hoa đào của cha muốn nở ra rồi sao?

Hà Hoa không nhịn được kích động nổi lên tính tò mò.

Mấy năm qua, cuộc sống của bọn họ dần dần tốt hơn, cũng không thiếu có người vội tới làm mai cho Quý Đồng, thậm chí ngay cả hai người cữu mẫu trước kia không thấy mặt của bọn họ cũng thỉnh thoảng tới lui, người này nói đường muội nhà mẹ đẻ của năng là một người vô cùng ôn hòa giỏi giang, kết đôi với Quý Đồng đúng là vừa vặn, cũng sẽ không bạc đãi hai huynh muội bọn họ, người kia nói năng có một chất nữ, đang ở tuổi mới lớn, thông minh khéo tay bao nhiêu, cùng Quý Quân quả thật chính là trời sinh một đôi.

Quý Quân nói mình phải đọc sách, không thi công danh trở về tuyệt đối không nói chuyện hôn sự. Mọi người biết Quý Quân ở trong học đường cũng coi như người nổi bật, chỉ nói hẳn chương mất những người này, sau này muốn cưới thiên kim nhà giàu. Liền chỉ có thể mạnh mẽ rút mặt vào tai Quý Đồng. Tam thúc công còn ở trong tộc tìm một nữ tử. Quý Đồng là người luôn luôn để nói chuyện thể mà đối với việc này, cũng ngoài ý muốn kiên quyết, đều cự tuyệt tất cả mai mối. Hà Hoa ở một bên thấy vậy vội muốn chết.

Tuy nói trong những người đó, không hề có lòng tốt, nhưng không thể từ chối tất cả nha! Dù sao cũng có một hai người thích hợp chứ?

Nhưng này chuyện, Quý Đồng không muốn, Quý Quân cũng có tâm vô lực.

Tam thúc từ đức có cách nói phụ từ tông từ (chồng chết theo con), vì vậy, cũng có tiền lệ nhi từ có thể chấp nhận quả mẫu tái giá. Lại không nghe nói qua hiếu từ tìm mẹ kế cho mình.

Quý Quân không lên tiếng, Hà Hoa một cô nương chưa xuất giá, càng không thể quản chuyện này.

Hà Hoa đã từng nghĩ tới, sợ là Quý Đồng rất chung tình với vị mẫu thân mà nàng không có ấn tượng gì, nhưng không đành lòng nhìn ông vẫn lẻ loi một mình. Hôm nay với manh mối này, sợ là động tâm tư rồi.

“Ca, hai người làm thế nào đụng phải người kia? Biết nàng là người nhà nào không? Nàng Cách ăn mặc như thế nào?” Hà Hoa vội vàng hỏi.

Quý Quân tưởng rằng Hà Hoa nhớ mẫu thân của mình, thấy Hà Hoa hỏi như vậy, mới phản ứng kịp, mặt đỏ lên nói: “Hà Hoa! Nàng Ta Chúng ta cũng chỉ là ở trên đường tình cờ thấy được mà thôi! Muội đang suy nghĩ cái gì?”

Còn không phải là nghĩ giống như ngươi?

Hà Hoa sờ mũi một cái, thấy Quý Quân mím chặt môi giống như võ trai, đành phải tìm thời gian tí mỉ đi theo hỏi Xung Đà. Xung Đà lại nói trên nửa đường chỉ gặp phải một người phụ nhân đang đợi xe thì phụ tử Quý Đồng phản ứng có chút kỳ quái.

Phụ nhân!

Phụ nhân! ! !

Hà Hoa tràn đầy nhiệt tình lập tức rầm rầm toàn bộ bị dập tắt, lại là người đã có gia đình!

Dường như bởi vì bị đá kích như vậy, một nhà ba người đều quên ăn mừng chuyện có phòng ở mới. Mãi đến ngày hôm sau, Tam thúc công lớn tiếng la hét dẫn mười mấy người đi vào, nói là chúc mừng bọn họ mua căn phòng lớn, lại chỉ vào gã sai vặt nha hoàn sau lưng nói, nghe nói viện mới của bọn họ rất lớn, chắc chắn thiếu hụt nhân thủ, cố ý đưa những người này tới đây cho bọn họ sai bảo.

Hà Hoa nhìn nhìn những người đó, bọn nha hoàn từng người trang điểm xinh đẹp, mười ngón tay xanh nhạt, thậm chí còn có hai người phóng mị nhãn ở trên người của Quý Đồng và Quý Quân, bọn sai vặt nếu không phải là đàn độn ngốc trệ, thì là xấu xí, không có một người nhìn được, nhưng lại không tiện cự tuyệt người ta.

Hơn nữa, hần nào loạn như vậy, hàng xóm lân cận cũng sang đây xem trò vui rồi. Nghe được bọn họ ở trong huyện mua viện còn lớn hơn phủ của Tam thúc công, một đám vừa ham muốn vừa đồ kỵ, Quý Đồng không thể không cười theo chiêu đãi đám bọn hần. Cũng may trong thôn mấy năm nay cũng không có ít người thường đi lại ở trong huyện, biết viện trong huyện của bọn họ ở nơi rất vắng vẻ, nên cũng lơ đãng, thờ dài nói đáng tiếc, vị trí hơi kém một chút, Đồng ca luôn thật thà, chẳng lẽ là bị người môi giới lừa

Tam thúc công nghe xong lời này thì toàn bộ lông mày râu ria dựng lên, người môi giới đó chính là thân gia hần giới thiệu!

“Các ngươi biết cái gì? Chỗ tốt đều là nơi lộn xộn, loại người gì cũng có. Chỗ kia của Đồng ca nhi là nơi cực kỳ thanh tịnh ưu nhã, vừa vặn để cho Quân ca nhi đọc sách, tu thân dưỡng tính!”

Mọi người biết tính khí của Tam thúc công, đưa những người này tới chỉ sợ là có dụng ý khác, nhưng cố kỵ hần ở trong thôn có bối phận cao, “Nữ tể” cũng là người có thân phận, liền không cùng hần tranh cãi nữa, cười đùa một hồi liền tán đi. Quý Đồng bộ mặt sâu khổ nhận những người đó. Tiểu Xảo càng thêm phần nộ vô cùng, nhìn Hà Hoa nhiều lần muốn nói lại thôi.

Hà Hoa truy hỏi qua mới biết, lần trước Cầm di nãi nãi nói cảm thấy tiểu Xảo thông minh lanh lợi, muốn hỏi nàng xin tiểu Xảo đi. Tiểu Xảo cho là Cầm di nãi nãi đang nói đùa, trở lại cũng không có nói cho Hà Hoa. Hôm nay thấy Tam thúc công đưa người tới nhà Hà Hoa, liền suy đoán trong lòng.

Tiểu Xảo khó chịu, Hà Hoa càng thêm tức giận.

Nàng biết tâm tư của Cầm di nãi nãi, năm đó thấy nàng không có mạnh mẽ động thủ với mình, còn tưởng rằng nàng là người tốt, thấy bình thường nàng cũng chiều cổ mình, lại thương nàng ở Kiều phủ sống không dễ dàng, nàng cũng có qua có lại sai tiểu Xảo chạy qua Kiều phủ mấy lần. Mỗi lần nhận ân tình của Tam thúc công và nàng, bọn họ đều sẽ nghĩ biện pháp trả lại. Mấy năm nay tính qua, nhà nàng cũng không có thiếu nàng ta cái gì.

Vốn là nàng còn nghĩ hành động của Tam thúc công có chút kỳ quái, cho dù đưa tới người không dùng được của mình, cũng không đến mức sáng khoái như vậy, thì ra là, có ý định để về sau mở miệng hỏi xin tiểu Xảo sao?

Hà Hoa cười lạnh một tiếng, nói: “Tiểu Xảo, chỉ cần ngươi không muốn, coi như Kiều gia hần tới đây trời gô, ta cũng sẽ không uy khuất ngươi. Và lại ngươi chờ xem, ta sẽ đuổi những người này trở về. Cầm di nãi nãi bên kia, về sau không lui tới nữa là được.”

Vừa vặn mấy ngày nay trời đều mưa liên tục, bọn họ cũng không vội sửa sang lại viện mới. Hà Hoa liền bảo Vượng Tài thúc và Xung Đà nhốt những người đó ở hậu viện gặt gao coi chừng, cũng không gọi bọn hần làm việc, chỉ để bọn họ ở bên trong ngôi nhà, ai cũng không cho phép đi ra ngoài, càng không cho đến chỗ ở phía trước của chủ nhà.

Trận mưa này làm cho tình trạng chuồng gà các nhà chuyển biến xấu đi.

Trong thôn rất nhiều người phát hiện rất nhiều gà nhà mình đều ủ rũ xù lông, lúc đầu còn tưởng rằng là do thời tiết, sau đó mỗi ngày chết một hai con gà biến thành hơn mười con, mấy chục con chết, những người nuôi gà kia mới bắt đầu kinh hoàng.

Những người có công tác chuẩn bị, hốt hoảng một hai ngày, cũng từ từ định thần xuống, bắt đầu tiến hành quét dọn chuồng gà, cách ly, có bệnh rưới tòi, không có bệnh rưới canh đậu xanh, người cả nhà hận không thể ngồi chồm hổm trong chuồng gà. Trong lúc này, phàm là nghe nói tòi, đậu xanh, đầu tron mà bình thường vẫn bị mọi người xem thường có thể trị bệnh gà toi đều trở thành bảo bối, giá cả cũng vùn vụt tăng lên.

Những người không có chuẩn bị kia, chỉ có thể sau khi sự việc xảy ra luống cuống tay chân nghĩ hết biện pháp bỏ cứu. Thậm chí còn có người thỉnh pháp sư, ở trong chuồng gà bày án đốt nhang đèn tiền vàng bạc ong ong riu rít bùm bùm não loạn, các thần tiên cũng bó tay hết cách với đợt ôn dịch này. Gà lớn gà nhỏ vẫn như cũ từng đám chết đi làm cho những người đó hối hận thiếu chút nữa thì quỳ lại bầy gà, cầu xin những tổ tông này sống lại.

Vương chương quỹ cảm thán nói, nếu như tích trữ một ít tòi là tốt rồi, Hà Hoa cười nói, nếu tích trữ những thứ này, chỉ sợ cha nàng sẽ tặng không đi ra ngoài. Vương chương quỹ sờ râu cảm thán, Đông gia chính là quá thiện tâm.

Trong nhà Hà Hoa hơn hai trăm con gà chết năm sáu con, ngoài ra đều tốt, nàng cũng không làm sao để ý hết được. Tiểu Xảo thì ngược lại, cả ngày ở trước mặt nàng nhắc tới hôm nay nhà ai chết năm mười con gà, nhà ai lại chết hai trăm con, ngày mai nhà ai đó chết một ngàn con, trên núi chất đầy gà chết.

Mới đầu Hà Hoa nghe thấy chỉ thay bọn họ tiếc hận, sau đó nghe tới liền có chút dờ khóc dờ cười rồi, chỉ đành phải nói với nàng: “Tốt lắm, nếu ngươi thật quan tâm những việc này, thì tự mình đi hỏi thăm, không nên nghe Vương Tài thăm thỏi phồng. Thuận tiện nói với nàng dùm ta, những năm qua, cũng nuôi một trăm con cuối cùng có thể sống một trăm con. Năm nay chết mấy con cũng là bình thường, chỉ cần nàng về sau chú ý chút xú, ta sẽ không nói nàng.”

Tiểu Xảo thế mới biết, nhà Vương Tài bởi vì từng ở trước mặt Hà Hoa vỗ ngực cam đoan, trước mặt gà lại chết, nàng băn khoăn, phải đi hỏi thăm tình hình nhà người khác, rồi tiết lộ qua nàng thiếp thân nhà hoàn để nàng nói cho tiểu thư nhà mình nghe, chứng minh nàng so sánh với những người khác, đã làm rất khá rồi.

Tiểu Xảo tức giận bĩu môi: “Ta mới không cần nói cho nàng biết! Để cho nàng sốt ruột!”

Hà Hoa buông chằm tuyến trong tay, cười nói: “Ngươi xưa nay chỉ cho là mình biết mấy cái chữ, liền so với tiểu thư chính quy vẫn có chút kiến thức, Vương Tài thăm bà tử thô bỉ như thế càng thêm coi thường, làm sao dự đoán được mình lại bị nàng sai khiến? Lúc này biết mình nông cạn rồi? Mặc dù Vương Tài thăm ba hoa một chút, nhưng sống nhiều hơn ngươi mấy chục năm, ăn muối so với ngươi ăn cơm còn nhiều hơn. Ngươi đừng xem thường chút khôn vặt đó của nàng, lúc nào đó ngươi cũng học hai ba chiêu đi, cũng sẽ không bị những người ở hậu viện đó làm tức giận đến không nói ra lời.”

Tiểu Xảo đỏ mặt lè lưỡi, cười hi hi nói: “Ta học nàng làm cái gì nha? Muốn học cũng phải cùng tiểu thư học! Vương Tài thăm ăn muối mấy chục năm, còn không phải là bị tiểu thư liếc mắt một cái nhìn thấu?”

Hà Hoa cười đẩy nàng một cái: “Đạo hạnh của ta cao thâm, không thích hợp với người có căn cơ thiên cận như ngươi. Ngươi cùng Vương Tài thăm học mấy chiêu trước rồi lại nói.”

Tiểu Xảo quay người đi ra ngoài, chốc lát lại chạy ủa vào, thờ hồng học: “Tiểu thư, trong huyện tới bắt người!”

Hà Hoa cả kinh: “Bắt người? Bắt ai?”

“Đã bắt Tam thái gia và người nhà Đại Hải thăm, nói là có người kiện bọn họ lấy gà bệnh lừa tiền, còn ăn chết người!”

“Điều này sao có thể?” Hà Hoa vội vàng chạy ra cửa, quả nhiên thấy có mấy người công sai nhà Đại Hải thúc và Tam thúc công, đang hùng hùng hổ hổ kéo bọn họ đi. Người của tất cả hộ gia đình đều ở trong khe cửa len lén nhìn.

Tam thúc công làm việc luôn luôn hồ đồ và tham tiền, bệnh gà toi lần này nghe nói nhà hắn tổn thất nghiêm trọng nhất, hắn sẽ trộn lẫn gà bệnh gà chết gà khỏe bán đi cũng vô cùng có khả năng, nhưng Kiều gia có người làm quan ở trong kinh, ở trong huyện cũng là đại gia tộc có danh vọng, ngay cả Huyện lệnh cũng bán mặt mũi cho bọn họ, làm sao lại cho công sai tới nhà mẹ Cầm đi nài nỉ bắt người như vậy? Ngoài ra, một nhà Đại Hải thúc sớm có chuẩn bị, lần này gà cũng không có chết bao nhiêu, làm sao cũng bị dính líu vào?

Quý Đồng Quý Quân nghe được phong thanh, cũng đều vội vàng chạy về. Biết nhà mình vô sự, may mắn đã sớm đóng cửa cửa hàng trong huyện. Quý Đồng lo lắng nói: “Hiện tại cũng không có tin chính xác, có người nói chỉ là tổ cáo lừa tiền, có người nói ăn chết người, còn có người nói bây giờ còn có người đang bệnh. Mấy nhà bán gà trong huyện nghe nói cũng mang họa. Một nhà Đại Hải chỉ còn lại a Tề, vừa rồi hải tử kia còn đi khắp nơi cầu người, cũng không biết kết quả như thế nào.”

Hà Hoa thờ dãi nói: “Cha, con thấy chuyện lần này có gì đó quái lạ, trước tiên chúng ta hãy chờ xem. Nhà Tam thúc công đoán chừng sẽ thiếu người rồi, loại thời điểm này mua người mới tới cũng sẽ không đúng tốt, dù sao mấy người ở hậu viện kia chúng ta cũng không dùng được, trước hết trả lại cho bọn họ đi.”

Quý Đồng vốn cũng không thích những người đó, nhưng ngại vì mặt mũi Tam thúc công và tình huống lúc đó, không tiện cự tuyệt, sau khi nhận lấy liền mặc cho Hà Hoa giải quyết bọn họ. Hiện giờ có cái lý do quá tuyệt vời này, có thể trả lại nhân tình có thể đưa những người đó ra ngoài, thật giải đúng chỗ ngứa!

Hà Hoa đuổi mười mấy”Thần Tiên” này đi mỗi người cho một chút tiền bạc, lại lấy một cuộn vải, mua hai bình rượu ngon trong huyện, mấy thứ điểm tâm tinh xảo khô cùng gói lại trong giấy bạc thành một phần lễ, trang trí thật xinh đẹp, để cho Xung Đà cùng các hán tử trong nhà dẫn người đi qua, lại phân phó nhà Vượng Tài không có việc gì có thể đi lại nhiều hơn.

Xung Đà đưa những người đó đến phủ đệ của Tam thúc công, trước mặt của mọi người, lấy quà tặng ra, nói là Quý Đồng Quý lão gia sai những này người tới đây cho bọn họ sai bảo. Không đợi người nhà Tam thúc công hỏi hèn, liền một mạch đi trở về.

Nhà Vượng Tài đi ra ngoài lắc lư một vòng, trở lại liền thần thần bí bí nói, Cầm di nãi nãi cùng Kiều Ngũ nãi nãi mấy ngày trước náo loạn một hồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Quan toà hồ đồ

”Vốn nhà mẹ đẻ Kiều Ngũ nãi nãi cũng có quyền thế, đồ cưới ban đầu nha, mấy trăm người nâng tới, sợ là mười dặm hồng trang cũng không so được đâu. Hiện giờ nhà mẹ đẻ Kiều Ngũ nãi nãi không đắc thế nữa, người ta ở Kiều Ngũ gia nghiêm chỉnh là vợ cả, tiểu nha đầu còn nghĩ muốn áp chế Ngũ nãi nãi xuống, để mình có thể phù chánh. Cũng không ngầm lại, Ngũ Gia Ngũ nãi nãi là thân phận gì, nàng là thân phận gì mà có thể tranh?”

Nhà Vượng Tài bĩu môi, thấy Tiểu Xảo nghe xong mặt mơ hồ, tò mò chờ đoạn sau của nàng, đột nhiên đánh vào miệng mình một cái, “Ôi chao, xem cái miệng thúi của ta này, lại ở trước mặt tỷ tỷ nói lời vô vị này, thật đáng chết!”

“Vượng Tài thăm, ta vẫn không hiểu. Người nói cho ta nghe một chút đi nha.” Tiểu Xảo nhìn Hà Hoa, gần đây các nàng đã quen tùy ý, những chuyện này ở trước mặt tán gẫu cũng không sao cả. Nhưng nhà Vượng Tài vẫn mượn cớ lui xuống, Tiểu Xảo không nhịn được cũng tìm cái cớ đi trừ phòng làm điểm tâm đi theo nghe bát quái.

Hà Hoa thấy thế, cũng chỉ lắc đầu mà thôi.

Điều kiện ban đầu của nhà Tam thúc công cũng không được tốt lắm, vì thế mà lúc đó mới bán Cầm tỷ nhi làm nha hoàn. Ai ngờ về sau lại đổi vận, cho dù thường làm chuyện hồ đồ, gia nghiệp kia cũng mỗi ngày một tốt, người khác chỉ nhìn mà phải đỏ mắt không thôi, nói Tam thúc công được tổ tông phù hộ.

Nhưng lúc đó Cầm tỷ nhi đã từ thô sử nha hoàn làm được nha đầu thông phòng. Tam thúc công có tiền cũng không nỡ lấy ra chuộc nữ nhi, chỉ khuyến khích nàng dụng tâm ninh bộ Kiều Ngũ gia, ôm chặt lấy cây đại thụ Kiều gia này. Cầm tỷ nhi rốt cuộc cũng mẫu bằng tứ quý, được nâng lên làm di nãi nãi.

Đây đã là cực hạn của nàng rồi, gia đình giàu có nhất là chánh thất đã có con nối dòng, tiểu thiếp nếu muốn bình an sinh con trai ra ngoài, cũng cực kỳ gian nan.

Nhưng mà, làm người, thế nào cũng phải có truy cầu, hơn nữa Cầm di nãi nãi là một người có chút thông minh.

Mình hoài thai mười tháng, tân tân khổ khổ rốt xuống một miếng thịt, không thể tự mình nuôi nấng, còn mỗi ngày cung kính với nữ nhân khác xưng hô là mẫu thân, bị người khác dạy bảo coi mình là hạ nhân tới tấp, nàng làm sao có thể cam tâm?

Coi như nàng không vì mình suy tính, cũng phải vì nhi tử của mình suy tính.

Người nhà mẹ đẻ không đáng tin cậy, bản thân hán cũng chỉ là một hải tử thứ xuất, trưởng thành có cố gắng hơn nữa có tài cán hơn nữa cũng không thể ở lúc phân tài sản chiếm được chỗ tốt, làm mai cũng không tìm được người trong sạch, thậm chí so với tôn tử đồng lứa, cũng bị đè thấp một đầu.

Những thứ này dính đến tình cảm bản thân mình, ích lợi cùng với chuyện hậu thế, nàng làm sao có thể không tranh?

Thật ra thì toàn bộ chuyện này, vẫn là trách nhiệm của Kiều Ngũ gia kia, phong lưu thành tánh thì cũng thôi đi, hậu trạch nhà mình cả ngày đầu đến chường khí mùi mịt lại coi thành việc vui để xem. Chuyện lần này, chỉ sợ là Kiều Ngũ nãi nãi bởi vì nhà mẹ đẻ ngày càng suy sút, nghĩ tới đích tử đích nữ của mình, muốn hạ độc thủ rồi.

Nhà Đại Hải thúc có hai huynh đệ, loại chuyện như vậy xảy ra, người đệ đệ kia của hán tạm thời ra mặt thu xếp, A Tề cũng ngày ngày chạy vào trong huyện, khắp nơi hỏi thăm tin tức hoặc là đến nha môn ngồi không. Đại Hải thăm một mực nói nàng không có bán gà chết gà bệnh, nói có người vu cáo, oan uổng nàng, gần đây nàng tính toán kỹ càng, nắm chặt bạc trong tay, tiểu thúc và A Tề đi cầu người làm việc, trong tay từng thiếu, hiển nhiên bị xem thường không ít.

Đệ đệ Đại Hải thúc không làm sao được, đành phải đón lấy xem thường của nhà nương tử mình, xin trợ giúp chút tiền đi dứt lốt.

Liên tiếp sáu bảy ngày trôi qua, nha môn giam giữ người, cũng không nói lúc nào thì thả án, chỉ cho người trong nhà gặp mặt một lần. A Tề trở lại liền đỏ mặt nói cha bị đánh rất nhiều, người của Tam thúc công ở bên trong được đối đãi thật tốt.

Lúc này Đại Hải thăm giậm chân khóc mắng, cắt thịt khoét tim lấy ra hai trăm lượng bạc sờ soạng mò mẫm, còn chưa đưa ra, A Tề liền nói thân gia cho người đến nói muốn từ hôn.

Đại Hải thăm hết lời ngon ngọt, nhà người ta cũng không làm bộ làm tịch, trả lại nguyên dạng sinh lễ, vái lạy cầu xin nàng: “. Cái gọi là đổi chẵn thành lẻ Tri Huyện diệt môn Tri Phủ, mặc kệ nhà người có phải là oan uổng hay không, người tới nhà môn, chịu bị đánh mấy gậy vẫn là nhẹ, xử người tịch biên gia sản lưu đây là bình thường, không nói được mạng này cũng phải bồi thường.Nếu bây giờ cô nương gả đến nhà người, chẳng phải là nhảy hố lửa sao? Người cũng làm cha mẹ người, có thể thông cảm tâm tình lão gia nhà ta mới đúng.”

Đại Hải thăm lại thỉnh cầu lần nữa, nói vốn đã đính hôn, chính là người một nhà. Hôm nay nhà họ gặp nạn, thân gia không giúp đỡ một phen ngược lại làm ra loại chuyện từ hôn này, truyền đi đối với thân gia thậm chí thanh danh của cô nương kia cũng có tổn hại. Nói đến nói đi chính là không chịu từ hôn.

Người nọ bị nàng nói xong cũng có chút không còn mặt mũi, lại thêm Đại Hải thăm vừa khóc vừa gào, bộ dạng nàng thê thảm như vậy thấy cũng không đành lòng, chấp tay một cái liền vội vã đi về.

Không quá một ngày, nhà kia lại đổi người khác đến, lần này là tìm đến A Tề, tình ái dào dạt đồng tình cảnh ngộ nhà hắn một phen, sau đó nói với hắn, hiện giờ phụ thân hắn bị kiện cáo, gia sản mất thấy khó giữ được, hắn đã trưởng thành lại không có thành tựu, đại trưởng phu không thể nuôi sống gia đình, chỉ có thể để cho thê nhi đi theo chịu khổ, hắn làm sao nhẫn tâm được?

A Tề còn trẻ da mặt mỏng, bị người nọ nói đến sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, đợi đến khi người ta nói gần nói xa trào phúng hắn mơ ước đồ cưới của cô nương kia, càng thêm nóng nảy.

Người trẻ tuổi làm sao mà chịu được loại vũ nhục uất ức này, lập tức A Tề bỏ qua mẫu thân, thúc thúc hắn và người nhà kia nói: “Đại trưởng phu sao lo không cưới được vợ? Hôm nay nếu bọn họ vô tình vô nghĩa, chúng ta cũng không cần dây dưa không dứt. Ngày sau ta đề tên lên bảng vàng, nhất định lấy được mỹ kiều nương! Thiên kim tôn phủ. Cũng được!”

Đại Hải thăm mắng một tiếng nguyền từ liền muốn lấy cây gậy đánh hắn, A Tề cũng quyết tâm muốn từ hôn, người nọ đã sớm chờ hắn mở miệng, nơi nào còn quản mẹ con hắn tranh chấp, lập tức đòi thiếp canh cùng hôn thư liền vội vàng rời đi.

Đại Hải thăm chỉ cảm thấy ngũ lõi oanh đình, tâm can đều nứt, nhặt lên cây gậy đánh A Tề không chừa mặt mũi, thật không dễ dàng mới bị người kéo ra.

Thật ra thì lúc Đại Hải thúc mới vừa bị áp giải đi, đã có người chỉ điểm bọn họ mau mau cầm tiền đi chuộc người, Đại Hải thăm lại cây vào mình có lý có thể đi khắp thiên hạ cứ để ngoài tai, bạc kia liền không có thu xếp, đều là lẻ tẻ bọc ở chung một chỗ.

Hôm nay bị kích thích này, rốt cuộc cũng không có suy nghĩ khác nữa, kiểm tra toàn bộ tìm hết bạc lấy ra ngoài, còn từ dưới nền đất ở đầu giường moi ra hai thỏi vàng, thiếu chút nữa là muốn bán cả nhà cửa tổ tiên lưu lại, cuối cùng mười ngày sau, được một tin tức chính xác, Tri huyện lão gia u mê hồ đồ phán án, Đại Hải thúc bị đánh một trận đòn thì được thả về.

Tam thúc công cũng tung ra rất nhiều tiền bạc, cuối cùng giam lại ba người hạ nhân không quan trọng, những người khác đều thả về.

Trong thời gian này, người trong nhà môn cũng thường xuyên đến các nhà các hộ trong thôn tra án tổng tiền, tất cả các hộ nuôi gà bán gà trong thôn, mặc kệ không có việc gì cũng phải nạo vét một tầng biểu tặng dâng lên, làm âm ỉ hơn một tháng, mới an bình lại.

Không nói những người khác nghĩ như thế nào, vốn là Hà Hoa có chút xem thường “Lý tướng rộng lớn” cả ngày nghĩ tới thì Trạng Nguyên về sau ra trận làm tướng quân, vào triều làm thừa tướng của Quý Quân, chỉ cảm thấy hắn có thể tùy tiện khảo công danh trở lại chống đỡ giữ thể diện là tốt rồi. Hôm nay thấy biến cố như thế này, liền tán thành chuyện hắn thi lấy công danh, không thể thiếu ngày ngày đốc thúc hắn đọc sách thật giỏi.

Mà bản thân nàng, một mặt vội vàng chuẩn bị dọn nhà, mặt khác lại bắt đầu vì bạc âu sầu.

Mặc dù nhà bọn họ căn cơ cạn, trên phương diện hoa màu Quý Đồng là một người có tay nghề, nhưng chuyện khác như buôn bán, nhân tình lui tới liền có chút chậm lụt, nàng một tiểu cô nương gặp chuyện cũng không tiện ra mặt, mấy năm này gian khổ phấn đấu cũng chỉ để dành một chút mà thôi.

Trong thôn bởi vì đất đai đều có chủ, bọn họ xuống tay muộn, mới có mấy chục mẫu, luôn ru rú ở nơi xó xỉnh này cũng không có thành tựu gì, lúc này mới nghĩ đến chuyển vào trong huyện. Trước đó bọn họ đặt mua một trang nhỏ ba trăm mẫu, lần này liền mua một lần hai trăm mẫu đất cùng phòng ở mới. Tuy nói bởi vì ở nơi hẻo lánh một chút, giá tiền không mắc, nhưng trong nhà cũng không còn bao nhiêu tiền.

Vốn chờ chuyện bệnh gà to qua đi, bọn họ vẫn tiếp tục mở tiệm gà quay, nhưng sau trận kiện cáo này, sổ sách lộn xộn không ít, hầu như không ai không biết gà ở Quý gia thôn ăn chết người, cửa hàng gà quay này ít nhất trong vòng một năm cũng không mở được rồi.

Vốn là lời nói vô tâm, nhưng thật sự phải tu sửa lại cửa hàng đổi nghề rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Dư âm từng trận

“Nhà Tam đại gia lại đưa người tới rồi, nói là có thể giúp chúng ta dọn nhà, trông coi viện tử.” Mới vừa ăn cơm trưa xong, Hà Hoa đang nằm trên ghế mây ở hậu viện nghỉ ngơi, Tiểu Xảo liền mặt ủ mày chau bưng trà đi vào.

Sao bọn họ vẫn chưa từ bỏ ý định vậy?

Hà Hoa đầu đầu không thôi, sửa sang lại quần áo, suy nghĩ một chút hỏi: “Ai ở đằng trước vậy?”

“A Sinh tẩu tử bảo ta tới hỏi ý của tiểu thư, nếu không cần, nàng liền đuổi người đi.”

“Việc này còn phải hỏi sao? Đương nhiên là không cần! Ta thà tiêu tiền đi mua, cũng không cần bọn họ tặng không!” Hà Hoa thờ phỉ phò nói: “Ngươi cùng ta đi xem một chút.”

Còn chưa đi đến tiền viện, liền nghe tiếng nói chuyện ồn ào, Hà Hoa cau mày, theo lối nhỏ đi qua một gian sương phòng bên phải, vừa vặn có thể nhìn thấy rõ ràng tình hình trong viện.

Lần trước Tam thúc công chủ yếu đưa tới nam nữ thanh niên, vậy mà lần này già trẻ lớn bé đều có, người tính ra ít nhất là ba bốn phòng.

Nghe nói thời điểm phát bệnh gà toi không ít lần, trong nhà Tam thúc công còn bị ăn trộm, hai người hạ nhân cầu kết với vô lại bên ngoài cưỡng đi một số tài vật chạy trốn. Các nhánh thân thích vốn ở tại nhà Tam thúc công cũng dọn đi ra không ít. Hôm nay còn phân phát hết cả phòng hạ nhân ra ngoài, xem ra, Tam thúc công là muốn thanh lý môn hộ rồi.

Tiểu Xảo đi ra ngoài nói nhỏ vào lỗ tai A Sinh tẩu tử, A Sinh tẩu tử liền treo lên khuôn mặt tươi cười nói với một người trong đám người Tam thúc công: “Quý quản gia, ngài ngồi, ngồi! Đưa nhiều người tới như vậy, ngài cực khổ rồi, uống trà, uống trà!”

Quý quản gia kia cũng không khách khí, bày ra bộ dạng đại gia, bưng chung trà lên ngửi thật sâu rồi hớp một hớp, sau đó gật gù hả hê nói: “Nhà A Sinh, người pha trà này không ngon.”

“Ai u! Quý quản gia, ngài cũng không phải không biết, nhà chúng ta làm sao có thể so được với nhà Tam đại gia? Kiểu cô gia và Cẩm di nải nải tùy tiện uống ly trà, đều có thể để chúng ta ăn uống đến mười ngày rồi! Ngài đưa nhiều người tới như vậy, chúng ta làm sao có thể nuôi nổi?”

Quý quản gia sờ sờ chòm râu dê: “Nhà A Sinh, những người này là tặng cho các người sai bảo, Đồng lão gia hiện giờ đại phát rồi, trong nhà cả một người pha trà cũng không có, đến trên huyện chẳng phải làm cho người ta chê cười?”

A Sinh tẩu tử trên mặt rút gân, nén giận mời Quý quản gia đến bên cạnh thiên sảnh, Hà Hoa liền nghe được nàng thần thần bí bí nói với Quý quản gia: “Quý quản gia, lão gia nhà ta đã tìm một người hầu trà ở nhà mới trong huyện rồi. Những người này hẳn làm sao để ý? Mặc dù Tam đại gia tốt bụng giúp đỡ Đồng lão gia, nhưng hiện giờ trong nhà dọn nhà vận chuyển lộn xộn, không thiếu được người tay chân không sạch sẽ. Lúc này nhà ngài đưa những người này tới đây, đến lúc đó thiếu đồ, biết, chỉ nói Đồng lão gia quản gia không nghiêm, không biết, còn tưởng rằng là Tam đại gia cố ý sai người tới gieo họa cho Đồng lão gia đấy.”

“Bộp!” một tiếng, Quý quản gia vỗ bàn, cả ly trà phía trên kia cũng bị rung rinh.

“Nhà A Sinh, người, người lại dám. Bây giờ ta sẽ đi nói cho Đồng lão gia và Tam lão gia nhà ta, người quản gia lúc mất đồ muốn đồ thừa đến trên đầu Tam lão gia!”

“Quý quản gia! Lời này cũng không thể nói bừa. Ngài chèn ép ta không sao, chỉ cần Tam đại gia bên kia không có ai tới, dù cho Đồng lão gia mất hết gia sản cũng nào không tới trên người hắn! Nhưng nếu là hắn đưa những người này tới rồi, về sau xảy ra chuyện gì, cũng có thể khó mà nói!” A Sinh tẩu tử cười lạnh một tiếng, sau đó ngừng điệu chậm lại nói: “Quý quản gia, Mặc dù Tam đại gia tốt bụng, nhưng hôm nay loại chuyện tốt như vậy, thế nhưng hắn lại làm như thế thì không hay! Theo ta nói, nhà ngài đưa người tới đây như vậy, sau này xảy ra chuyện khẳng định là bị người trạc cột sống cho xem. Còn không bằng bán những người này đi xa xa, thứ nhất bớt việc, thứ hai cũng có thể được mấy lạng bạc, tốt hơn nhiều cái hư danh trông nom vẫn bổi!”

“Chuyện này.” Quý quản gia do dự rồi.

A Sinh tẩu tử thấy hắn động tâm, vội vàng rên sất khi còn nóng: “Quý quản gia, hiện giờ Tam đại gia tín nhiệm ngài nhất, chuyện này có thể được bạc, ngài nói cho hắn chắc chắn sẽ không phản đối!”

“Vâng! Đa tạ quý quản gia! Ngài cực khổ rồi!” A Sinh tẩu tử cười hi hi đưa hắn đi ra ngoài, đợi cho đến những người đó đều rời đi hết, “Phĩ” một tiếng, phân phó khóa cửa nói: “Hôm nay mặc kệ người nào tới đây, đều nói chủ nhà không có ở nhà, mời bọn họ ngày khác trở lại!”

Ngày khác?

Ngày khác bọn họ chuyển vào trong huyện rồi.

Hà Hoa hé miệng cười, vốn nàng còn lo lắng, về sau họ dời đến trong huyện, nhà cũ bên này không biết giao cho ai. Mặc dù Vượng Tài thúc không tệ, nhưng miệng Vượng Tài thâm rất lộn xộn, bất cứ tam cô lục bà nào nàng đều có thể thêm vào mấy câu, giao nhà cho hai vợ chồng bọn họ, nàng thật đúng là không yên lòng. Hôm nay thấy được thủ đoạn của A Sinh tẩu tử, thì nàng có thể an tâm rồi.

“A Sinh tẩu tử cũng là người nhanh nhẹn, ta đúng là được mở mang kiến thức!” Tiểu Xảo cười hì hì đi ra ngoài dính vào A Sinh tẩu tử, Hà Hoa cũng không khỏi tiếc hận, nếu mấy ngày trước nhi tử của A Sinh tẩu tử không có ngã bệnh thì tốt rồi, có nàng ra mặt, trong nhà sẽ không cần thâm hụt khẩu phần lương thực cho mười mấy người trong nhiều ngày như vậy, cuối cùng còn phải xách một phần quà tặng cho Tam thúc công.

Nhưng mà, tư thái nói chuyện làm việc của chủ nhà dù sao cũng không thể giống như người làm. Từ đường Quý gia, tổ phần ở chỗ này, còn có tộc trưởng ở đây, bọn họ cũng không tiện trở mặt với Tam thúc công.

Đợi đến gần tối nghe xong tin tức Vượng Tài thăm mang về, Hà Hoa liền hoàn toàn yên tâm, biết Tam thúc công không sanh ra những suy tưởng thiếu thân nào nữa rồi.

“Nghe nói Cầm di nãi nãi bị cấm túc rồi, nội viện Kiều phủ cũng không thể ra vào, chỉ ở trong phòng mình dâng kính Quan Âm nương nương, cả ngày ăn chay niệm Phật đấy.” Tiểu Xảo che miệng cười nói: “Toàn bộ người Quý gia ở Kiều phủ làm việc đều bị đuổi trở về.”

Hà Hoa nghe được hứng thú, vội vàng hỏi: “Nói vậy là, Kiều Ngũ nãi nãi toàn thắng hả?”

“Nghe nói Kiều Ngũ nãi nãi bởi vì thân thể không tốt, giao chìa khóa cùng sổ sách trong nhà cho một người di nãi nãi khác quản.”

Lại là trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi!

Hà Hoa suy nghĩ tỉ mỉ, cũng đúng, Kiều Ngũ nãi nãi lợi dụng sai lầm của Tam thúc công tới đã kích Cầm di nãi nãi, nhưng chuyện này nháo lớn, nói ra thì danh dự của Kiều phủ cũng bị tổn hại, nàng chỉ vì ghen tỵ với một tiểu thiếp mà phá hủy mặt mũi của Kiều gia, thì có vẻ càng thấp kém hơn Cầm di nãi nãi rồi.

Ai, cũng là một nữ nhân đáng thương!

Chỉ là, Cầm di nãi nãi ăn chay niệm Phật?

Hoa sen cười nhạo một tiếng: “Tiểu Xảo, ngươi chờ, Cầm di nãi nãi còn có ngày trở mình đấy.”

Tiểu Xảo nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu, vẫn không thể hiểu: “Nàng không phải đã bị”

“Nàng còn có nhi tử!”

Hà Hoa thở dài, nữ tử thế gian, thường ngày có thể sẽ mềm yếu một chút, nhưng sau khi làm mẫu thân, phần lớn đều có thể phát ra tiềm lực vô hạn, trở nên cực kỳ kiên cường.

Lúc Cầm di nãi nãi còn là cô nương, thì có thủ đoạn thượng vị, hiện giờ, thì càng không có khả năng lùi bước rồi. Muốn lui, cũng là lấy lui làm tiến!

Chỉ là Kiều Ngũ gia kia.

Nam nhân nhiều người bạc tình, chồng của mình cũng không phải như thế sao?

Chỉ đáng thương con gái, còn không biết hiện tại nàng thế nào rồi. Đoán chừng, ít nhất cũng đã đi nhà trẻ rồi!

Vẫn là thế kỷ hai mươi một tốt hơn, hành động của nữ tử không phải chịu nhiều hạn chế như vậy.

Hà Hoa nghĩ tới đó, không khỏi có chút đau thương.

Tiểu Xảo còn tưởng rằng nàng không thích chủ đề Cầm di nãi nãi, vội vàng cười nói: “Còn có một việc, Tiểu Bảo ca ca nhà Đại Hải thăm bên cạnh đã trở lại, nghe nói vừa về tới nhà liền quỳ gối trước giường Đại Hải thúc khóc chửi mình bất hiếu đấy.”

Đối với người nhà này Hà Hoa cũng không còn gì để nói.

Một chuyện bệnh gà toi, Tri huyện lão gia phán lung tung, chân tướng rốt cuộc là cái gì, mỗi nhà mỗi nhà đều có cách nói khác nhau. Chỉ là, gà bệnh gà chết trong nhà Tam thúc công đều trở thành gà tốt có thể bán đi, một nhà vậy mà cũng bán được, sau lưng cũng là có người làm chỗ dựa, xảy ra chuyện làm sao có thể ngậm bồ hòn, liều mạng một hơi đắc tội Kiều phủ cũng phải có cách nói, Tam thúc công mới phân tán tài lực mới được thả về.

Nhà Đại Hải thúc sổ sách lung tung lại càng thêm không nói được, cá nhân Hà Hoa cho rằng Đại Hải thăm nhất định cũng có chỗ không thiết thời, sau này mới chết sống liều mạng cũng không chịu thừa nhận. Cũng may nhà bọn họ không có xảy ra chuyện lớn gì, tiêu ít tiền cuối cùng vẫn cứu được Đại Hải thúc trong nhà lao trở về.

Đại Hải thúc về nhà cũng không nói Đại Hải thăm lúc trước làm chuyện hồ đồ, chỉ nói trong mắt nàng chỉ có bạc, thà để cho hắn ở trong tù bị đánh đến chết cũng không chịu đưa bạc, hai vợ chồng đã âm ỉ mấy ngày rồi.

A Tề bị từ hôn, đầu bị mông muội chuyện gì cũng không quản, cũng không đi ra ngoài gặp người, chỉ cả ngày xem sách, thề phải thi đậu công danh trở nên nổi bật.

Bởi vì Tiểu Bảo không có hứng thú đọc sách, mấy ngày trước đi theo một thân thích đi ra ngoài chày thuyền. Hiện tại hắn cũng còn nhỏ, trở về cũng không thể giải quyết được chuyện gì.

Hà Hoa và Tiểu Xảo nói lung tung mấy câu, liền nghe đằng trước có tiếng động, xem chừng Quý Đồng đã trở về.

Vừa đi ra ngoài, Quý Đồng đứng là trở lại, sau lưng còn có Tiểu Bảo và Đại Hải thăm đi theo.

Tiểu Bảo đi ra ngoài hai tháng, ngược lại cường tráng không ít, so với thường ngày cũng sáng sủa hơn nhiều, nói rất nhiều kiến thức lúc chày thuyền với Quý Đồng.

Đại Hải thăm lại nói là đặc biệt tới đây cảm tạ Quý Đồng trước đó vài ngày đã hỗ trợ.

Mọi người đều là hàng xóm, không có gì phải khách khí, huống chi Quý Đồng chỉ là phái hai phu thê Vương Tài thúc ra ngoài giúp đỡ bọn họ vài ngày.

Đại Hải thăm nói xong liền nói đến hai cửa hàng của nhà bọn họ ở trong huyện, đầu tiên là khen Quý Đồng cùng Vương Chương Quỹ có mắt tinh tường một hồi, sớm đóng cửa ngừng kinh doanh, giảm đi rất nhiều phiền toái. Sau đó lại hỏi khi nào thì cửa hàng khai trương lần nữa. Nói gần nói xa, ý tứ là muốn bán rẻ gà nhà các nàng cho cửa hàng.

Quý Đồng ngó ngó Hà Hoa, có chút khó xử nói: “Đại Hải tẩu tử, chuyện này ta cũng không rõ. Ban đầu cũng chỉ là Hà Hoa nói nàng thèm ăn, mới nghĩ tới mở cửa hàng, vừa có thể đỡ thèm vừa có thể kiếm ít tiền lẻ. Cửa hàng này buồn bán ra sao ta đều không có quản đến.”

Lúc tiệm gà quay mới vừa khai trương, buôn bán không tốt chút nào. Quý Đồng vẫn cho là hai cửa hàng kia không có lợi nhuận gì, chẳng qua nếu không có lỗ vốn, thì tùy Hà Hoa làm. Nếu không phải là sau này nói mua phòng ốc Hà Hoa lấy tiền lời trong cửa hàng ra, Quý Đồng vẫn còn cho là Hà Hoa còn nhỏ làm chơi thôi.

Hiện giờ thấy nữ nhi làm tốt, hắn cũng không có tư tâm gì, chỉ càng thêm yên tâm giao cho Hà Hoa làm. Chuyện cửa hàng khai trương lần nữa, đương nhiên cũng do Hà Hoa định đoạt.

Đại Hải thăm nghe lời này, không thể thiếu được lại ca ngợi Hà Hoa một phen, khen Hà Hoa lên thẳng tận mây xanh.

Hà Hoa nghe xong cả người nổi da gà, chỉ nói mình là một đứa bé không hiểu chuyện, chuyện trong cửa hàng đều do Vương Chương Quỹ xử lý. Chẳng qua hiện tại buôn bán gà quay cũng không tiện làm, bọn họ có thể phải đổi nghề.

“Đại Hải thăm, nếu chúng ta vẫn bán gà quay, vậy không cần phải nói, nhất định sẽ lấy giá hợp lý nhất thu gà nhà người.”

Hà Hoa chỉ có thể cho nàng một lời bảo đảm mơ hồ, trên thực tế, mấy ngày nay đã có vài hộ nuôi gà tới nhà bọn họ thăm dò ý tứ rồi.

Hiện tại ở bên ngoài đều không có người đến thu mua nữa, những hộ nuôi gà từng người một đều sầu lo đầu ra. Gà sống cũng tạm tạm, hao chút lương thực nuôi, qua khám cảnh này từ từ cũng sẽ có người nguyện ý ăn, nhưng trứng gà thì sao đây? Một ngày hơn trăm trứng gà chất đống trong nhà, quá nhiều qua mấy ngày trứng gà này sẽ bị hư!

Trong lòng Hà Hoa cũng rất là đồng tình với mấy hộ nuôi gà này, nàng cũng nghĩ tới muốn làm bánh ngọt. Nhưng mà, làm bánh ngọt cũng không phải dễ dàng như vậy, hơn nữa, cái này cần phải nhập thêm hàng, làm thì phải bỏ tâm tư nhiều hơn.

Đại Hải thăm nghe lời Hà Hoa nói xong, mặc dù không có đạt tới kết quả mình mong muốn, nhưng miễn cưỡng coi như là hài lòng rồi. Người hai nhà lại tùy tiện làm nhảm mấy câu, Đại Hải thăm liền cùng Tiểu Bảo về nhà.

Chẳng qua, Hà Hoa cảm thấy ánh mắt của Đại Hải thăm lúc gần ra về nhìn nàng có chút không đúng, cả buổi tối nàng đều có chút bất an.

Loại bất an này ngay ngày hôm sau liền hóa thành hiện thực—— Đại Hải thăm vậy mà tìm bà mới tới nhà nàng làm mai cho Tiểu Bảo!

Bà mới đó họ Mã, ở thôn bên cạnh, ngày thường mở miệng ra là nói tốt lành.

Lúc trước Đại Trụ ca nhà Nhị thăm kia có phần dằn dặt cứ thế bị nàng nói thành thật thà thành thật, sẽ thương yêu thê tử, là nam nhân tốt sẽ để cho thê tử tự mình đương gia. Dụ dỗ một hộ gia đình cách hơn vài chục dặm động lòng, hoan hoan hỉ hỉ thu sính lễ gà cô nương nhà mình tới. Đợi đến khi tân nương từ vào cửa mới phát hiện, Đại Trụ quả thực là người thành thật, lại hiền lành giống như kẻ ngu, đóng cửa lại hắn sẽ cho thê tử đương gia làm chủ, nhưng ra khỏi phòng ngủ, thì có một bà bà lợi hại uy danh vang vọng bốn phương. Bởi vì Nhị thăm sợ nữ tử mình thua thiệt, tân hôn ngày thứ hai thì bắt đầu lập quy củ với con dâu, không có mấy ngày liền thu thập được tân nương từ mười mấy tuổi ngoan ngoãn vâng lời, không thể thiếu được lại có người đi chỗ nàng học hỏi kinh nghiệm làm bà bà.

Lúc bà mới Mã vào cửa, vừa lúc Hà Hoa đi ngang qua.

Bà mới Mã kia là một người nhìn người qua bề ngoài cực chuẩn, tuy Hà Hoa ăn mặc bình thường, nhưng khí tức không như hạ nhân vừa nhìn liền thấy bất đồng với các tiểu nha hoàn, lại thêm đôi tay búp măng của nàng, không giống như người làm việc nặng. Mới đối mặt, bà mới Mã liền treo lên khuôn mặt cười tươi như hoa nói: “Hà Hoa tiểu thư chúc mừng! Chúc mừng!”

Hà Hoa chỉ chú ý tới khuôn mặt trắng bệch của nàng, cười một cái, nếp nhăn gò ghề đầy mặt, lớp phấn kia cũng bình bịch rơi thẳng xuống dưới.

Tiểu Xảo thì ngược lại, sau khi cùng A Sinh tẩu tử trò chuyện qua lại mấy lần, mím môi kéo Hà Hoa đến một bên, đỏ mặt cười trên nói: “Bà mối Mã kia là tới làm mai cho tiểu thư. Cũng không biết nhĩ tử nhà ai có phúc khí cưới được tiểu thư nhà ta nha.”

Làm mai! ! !

Hà Hoa giống như bị ngũ lôi oanh đình, sấm đánh trong sống ngoài khét.

Nàng mới mười hai tuổi, mười hai tuổi! !

Đặt ở trước kia, đứa bé ở tuổi này còn chưa tốt nghiệp tiểu học, chín năm nghiệp vụ giáo dục cũng chưa hoàn thành, lúc này vậy mà đã có người tới làm mai cho nàng rồi!

Coi như người nơi này trưởng thành sớm, thời gian đàm hôn luận giá cũng sớm, nhưng nàng, nàng. Đến bây giờ ngay cả quý thủy cũng chưa có tới, nàng mới chỉ là một tiểu nha đầu mà thôi, sao có thể!

Biết A Sinh tẩu tử dẫn bà mối Mã kia đi gặp Quý Đồng, Hà Hoa không để ý Tiểu Xảo đùa cợt, nhấc váy lên chạy đến thiên sảnh ngồi sau tấm bình phong.

Tiểu Xảo một mặt cảm thấy Hà Hoa có lá gan quá lớn, không hiểu được phải thẹn thùng, một mặt trong lòng cũng ngứa một chút, muốn biết bà mối Mã nói cái gì, sau khi mắc cỡ ngại ngùng một hồi, cúi lưng xuống ở bên cạnh Hà Hoa, duỗi thẳng lỗ tai lắng nghe, sợ lọt mất một chữ.

Những năm gần đây người đến nhà Hà Hoa làm mai cũng không ít, vốn là Quý Đồng không muốn gặp bà mối, nhưng nghe nói đến kết thân cho nữ nhi mình, hần xem nữ nhi này như bảo bối, không thể thiếu được cũng muốn suy tính một chút. Nghe bà mối Mã nói chính là Tiểu Bảo ca sát vách, càng thêm không thể thờ ơ mặc kệ.

Hà Hoa ngồi ở sau tấm bình phong, nghe bà mối Mã kia uốn ba tấc lưỡi, liệt kê chỗ tốt của hôn sự này thẳng hàng thành một hai ba bốn tám mươi chín mươi điều tốt.

Điều quan trọng nhất, chính là Tiểu Bảo và nàng là “Thanh mai trúc mã”, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, có cơ sở tình cảm

Thứ hai chính là nhân phẩm và tướng mạo của Tiểu Bảo bọn họ cũng rõ ràng, biết gốc biết rễ không sợ bị lừa gạt. Hơn nữa hai nhà gần nhau, có chuyện gì cũng chiếu ứng cho nhau. Hà Hoa bị uất ức đi mười mấy bước là có thể trở về nhà mẹ đẻ tìm cứu viện.

Thứ ba Đại Hải thâm là người hiền lành, không giống như Nhị thâm vang danh bên ngoài, Hà Hoa gả đi, không cần sợ có bà bà chèn ép.

Thứ tư đương nhiên là sinh lễ.

Lúc nói đến đây, bà mối Mã cố ý nhỏ giọng lại, “Quý lão gia ngài cũng đừng thấy bây giờ nhà bọn họ tản đi ra hơn hai ngàn lượng bạc, nói là tiền cưới vợ cũng không có, còn huyền nào muốn bán Tô phòng, cái đó đều là nhà Đại Hải làm cho người khác xem. Thật ra thì nhà bọn họ không có phạm tội, chính là người khác nhìn tới tiền tài của bọn họ mới rước lấy trận tai họa này! Nhà Đại Hải nhìn thấu, mới cố ý khóc than đấy. Trên thực tế, vàng thoi của nhà bọn họ, ít nhất còn có số này!”

Bà mối Mã chìa bàn tay xòe năm ngón tay ra.

Hà Hoa nghe được xem thường, nếu bà mối Mã đều biết được dưới sàng nhà Đại Hải thóc còn nhiều vàng thoi như vậy, chỉ sợ cả nhà Đại Hải thóc đều gặp tai ương, người một nhà sao có thể ở đây sống tốt như vậy? Bất quá, đúng thật là nhà bọn họ còn có một điền trang ở bên ngoài, Đại Hải thâm hần là còn dấu một chút tiền bạc.

Ngược lại nhà mình, sau khi mua nhà cửa, tính cả hơn ba mươi lượng tiền riêng của nàng, tài sản lưu động cả nhà có thể dùng cũng chỉ còn lại không tới năm trăm lượng bạc.

Tính như vậy, nhà Đại Hải thóc vẫn giàu có hơn nhà bọn họ.

Nhà trai nhân phẩm tốt, tính tình bà bà cũng tốt, của cải giàu có, Tiểu Bảo tuổi còn trẻ ở bên ngoài chạy thuyền, có can đảm có kiến thức, về sau nhất định tiền đồ vô lượng, ngay cả chuyện khi còn bé Hà Hoa bị hần đẩy vào trong dòng suối nhỏ, cũng được bà mối Mã nói thành là duyên phận! Khiến nghiệt duyên biến thành phúc duyên, Hà Hoa gả cho Tiểu Bảo ca, để cho Tiểu Bảo ca thương yêu nàng hơn!

Bà mối Mã nói nước miếng văng tung tóe, Hà Hoa nghe xong, cũng cảm thấy nàng và Tiểu Bảo quả thực là một đôi trời đất tạo nên, nếu nàng không gả cho Tiểu Bảo, cõi đời này sẽ không còn mối nhân duyên nào tốt như vậy!

Quý Đồng tất nhiên càng không cần phải nói, Tiểu Bảo là ở dưới mí mắt của ông lớn lên, ngày hôm qua thấy hần, cũng cảm thấy sau khi hần đi chạy thuyền, nói năng có mấy phần không tầm thường. Tính tình hai vợ chồng nhà Đại Hải ông cũng biết đến, Hà Hoa gả đi, xác thực sẽ không ăn thiệt thòi.

Chỉ là.

Quý Đồng ho một tiếng, có chút chần chờ nói: “Tiểu Bảo ca đứa nhỏ này thật ra ta cũng hài lòng, chỉ là hiện giờ Hà Hoa tuổi còn nhỏ.”

Bà mối Mã nghe Quý Đồng không có phản đối, biết chuyện có thể thành, khẩn trương nói rõ: “Đồng lão gia, cũng không phải nói để cho bọn nhỏ thành

thân ngay bây giờ. Chúng ta trước định xuống hôn sự này, chờ thêm mấy năm bọn nhỏ lớn rồi làm chuyện vui không muộn. Ngài cũng biết Tiểu Bảo ca là một người có tiền đồ, nếu không định hẳn cho khuê nữ nhà ngài, nữ tể tốt như thế này sẽ thành tiện nghi cho cô nương nhà người khác mất!”

Quý Đồng vội nói: “Vây.”

“A!”

Hà Hoa nhéo eo Tiểu Xảo một cái, Tiểu Xảo bị đau la lên.

La xong mới phát hiện ra mình đang nghe lén, che miệng thấy Hà Hoa cười híp mắt nhìn nàng, nước mắt rung rung.

A Sinh tẩu từ đứng ở một bên, thấy bà mối Mã nhìn về phía bình phong, vội vàng tiến lên cười mắng: “Tiểu Xảo có phải ngại lại làm sai chuyện gì nữa rồi hay không? Bảo người sớm đổi trà dâng lên, ngại đi chỗ nào rồi hả? Còn không mau đi trừ phòng lấy chút điểm tâm lên! Bà mối Mã, Tiểu Bảo ca mặc dù tốt, tiểu thư Hà Hoa nhà ta cũng không kém. Chờ tiểu nha đầu bụng điểm tâm sở trường của tiểu thư lên, ngại sẽ biết.”

“Đừng vậy, đừng vậy! Có thể ăn điểm tâm Hà Hoa tiểu thư làm, ta cũng coi như có phúc khí!” Bà mối Mã liếc mắt nhìn bình phong, đây cũng vì để cho Hà Hoa tiện gặp khách cố ý làm, vừa lớn vừa dầy, người ngồi ở phía sau, phía trước không nhìn thấy cái gì.

Đương nhiên Quý Đồng biết Hà Hoa đang ở phía sau. Nghĩ đến xưa nay Hà Hoa cũng rất có chủ kiến, nếu đẩy Tiểu Xảo ra, hẳn là có ý kiến với cửa hôn sự này. Mặc cho bà mối Mã ám chỉ như thế nào, hẳn cũng chỉ cười ha ha, không dám một ngụm đáp ứng, nếu tránh không được, liền bụng ly trà lên uống không ngừng.

Hà Hoa ở phía sau thấy Quý Đồng gãi đầu cào tai cũng nói không ra một chữ “Không”, mình cũng đổ đầy mồ hôi.

Tối lúc gấp rút sắp bị xoay vòng vòng, A Sinh tẩu từ dẫn hai người đi vào.

“Lão gia, Nhị cữu nãi nãi đến chơi!”

Bình thường Hà Hoa tuyệt đối không muốn gặp Nhị cữu mẫu này, nhưng hôm nay thì vô cùng cảm kích nàng đến. Hơn nữa càng cảm kích hơn nữa, là nàng mang đến một bà mối, hai bà mối này lại còn quen biết nhau!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Bà mối đại chiến

Quý Đồng thấy A Sinh tẩu từ dẫn Nhị cữu mẫu vào, còn tưởng rằng nàng giống như thường ngày, muốn làm mai cho mình, vội vàng đứng dậy nói muốn gọi Hà Hoa ra bồi Nhị cữu mẫu, từ trong nước bọt văng tung tóe của bà mối Mã tháo chạy ra ngoài.

Nhị cữu mẫu cũng là người khéo léo, trực tiếp an vị ở thiên sảnh, chờ A Sinh tẩu từ dâng trà bụng điểm tâm cho nàng. Hai bà mối cũng cười ha hả thân thiện ngồi cùng nhau.

Hà Hoa thấy Quý Đồng đi ra, nhẩn nhẩn nhí nhí đuôi theo sát, cúi đầu vịn khăn trong tay, bẽn lẽn nói: “Cha, bây giờ con không muốn lập gia đình, hiện tại cũng không cần làm mai. Bà mối Mã kia, con nghĩ biện pháp để cho A Sinh tẩu từ làm cho nàng đi về thôi.”

Loại chuyện như vậy, nếu là nữ nhi nhà khác sẽ nói với mẫu thân, vẫn còn coi là khá tốt. Giữa cha và con gái thảo luận chủ đề như thế, cũng có chút xấu hổ. Quý Đồng lại kiên trì như cũ nói: “Hà Hoa, cha chỉ có một mình con là nữ nhi, nương con lại mất sớm, đương nhiên cũng không nỡ sớm gả con đi ra ngoài chịu khổ. Nhưng con dù sao vẫn phải lập gia đình, nếu có một người tốt, cha mẹ chồng cũng hiền lành, sớm định xuống cho con, cha cũng an tâm. . . . Tiểu Bảo ca và con cũng xứng đôi.”

Vậy thì đã làm sao?

Hà Hoa nóng nảy, không giả bộ ngượng ngùng nữa, bỗng nhiên dậm chân nói: “Cha, con mặc kệ, bây giờ con nhất quyết không cần làm mai! Con lấy chày gỗ đuổi các nàng đi!”

Quý Đồng vội vàng kéo nàng lại: “Hà Hoa, đừng! Đừng! Con một cô nương gia, có thể nào làm ra loại chuyện này? Nếu như con thật sự không đồng ý, cha cự tuyệt nàng là được.”

Hà Hoa nhỏ giọng nói: “Cha chỉ sợ cự tuyệt nàng, sẽ đắc tội một nhà Đại Hải thúc. Bằng không, đã sớm đuổi bà mối Mã kia đi ra ngoài rồi?”

Quý Đồng mặt ừ mày ê nói: “Con không muốn, cho dù cha đắc tội nhiều người hơn nữa, cũng phải cự tuyệt nàng.”

“Cha đừng lo lắng, nữ nhi tự có diệu kế.” Hà Hoa hé miệng cười, gọi A Sinh tẩu từ, Vượng Tài thăm và Tiểu Xảo vào, nói khẽ dặn dò một hồi, mình thì

vẫn rón rén ngồi vào phía sau bình phong.

Hai bà mỗi cũng đã bắt đầu phân cao thấp rồi.

Chỉ nghe bà mỗi Mã kia nói: “Lý đại nương, cửa hôn sự Hà Hoa này, hôm nay cũng là ta tới trước dẫn ra, Quý lão gia đối với nhà trai cũng cực kỳ hài lòng, người vẫn nên giảm bớt phần tâm này đi!”

Lý đại nương kia cũng cười nhạo một tiếng: “Mã đại tỷ, người lừa gạt ta không sao cả, nhưng một nhà Quý lão gia hiện giờ cũng là người giàu có, còn nữa Hà Hoa tiểu thư cùng với cháu ngoại trai của Liễu viên ngoại chúng ta, nhìn thế nào cũng phải nói là nhà môn đăng hộ đối! Người làm mai Tiểu Bảo ca cho nàng, Nhị Lang nhà đằng trước cách đó mấy ngày kia? Nhà bọn họ mới bị kiện cáo, Đại Lang cũng bị từ hôn, Mã đại tỷ người tới cầu hôn cho Nhị Lang nhà hân, đây không phải là chà đạp Hà Hoa tiểu thư sao?”

Bà mỗi Mã bỗng chốc thay đổi sắc mặt, vung khăn cười lạnh nói: “Lý đại nương, của cải của Hách đại gia (Đại Hải thúc) ở Quý gia thôn kẻ ra có số, kiện cáo nhà hân Tri huyện lão gia đã xử bọn họ là oan uổng, nhà kia từ hôn Đại Lang hiện tại cũng đã hồi hận đấy. Hà Hoa và Tiểu Bảo ca là thanh mai trúc mã, hai nhà lại biết rõ nhau, có thể tốt hơn tú tài kia của người nhiều lắm!”

Nhị cửu mẫu nghe lời này liền không vừa lòng, không đợi Lý đại nương nói chuyện, liền kêu la: “Người bà từ này, quả là không có ánh mắt! Của cải nhà Hách đại gia nhiều hơn nữa, cũng chỉ là một dân thường! Chết từ tú tài kia của ta, gặp Tri huyện lão gia cũng không cần quý xuống đấy!”

“Đúng vậy đúng vậy! Ta muốn nói cửa thân hôn này cho Hà Hoa tiểu thư, chính là chuyện tốt thân càng thêm thân! Ngày sau Dương tú tài kia trúng cử, Hà Hoa tiểu thư chính là Quan Gia thái thái rồi!” Lý đại nương vội vàng nghênh tiếp lời nói của Nhị cửu mẫu, há hê nhìn bà mỗi Mã.

Bà mỗi Mã lại cười lạnh như cũ: “Tú tài phân lớn chỉ biết giảng giải nghĩa cao! Một người không có chút của cải, đọc sách có thể như thế nào? Thôn bên cạnh có một người mười lăm tuổi liền trúng tú tài, đến bốn mươi lăm tuổi vẫn là một tú tài nghèo! Mỗi ngày chỉ dựa vào tú tài nương từ kéo sợi, thêu hoa đòi chút bạc để húp cháo! Đáng thương nhất là đứa nhỏ nhà hân, trên người ngay cả một kiện quần áo lành lặn cũng không có! Người muốn nói Dương tú tài kia, đúng là từ nhỏ không có phụ mẫu, chỉ có mấy gian nhà tranh mà thôi, muốn đón dâu, chỉ sợ ngay cả sính lễ Cừu nãi nãi các ngài mặc dù chiếu cố Dương tú tài, Quý lão gia sao lại chịu cho khuê nữ mình gả cho một tú tài nghèo sống dựa vào thân thích giúp đỡ?”

Phải nói chức nghiệp bà mai này thật vĩ đại cũng không phải người nào cũng có thể làm, có thể làm đương nhiên không phải là người bình thường.

Bà mỗi Mã cùng Lý đại nương cũng coi là nhân tài kiệt xuất trong đó rồi, mười dặm tám thôn nhà ai có khuê nữ, nhà nào có nhi lang, các nàng đều chất chứa ở trong lòng. Chuyện linh tinh của mỗi nhà mỗi họ gia đình, chuyện nhà cha mẹ chồng nhi tức các nàng đều hỏi thăm được rõ ràng.

Vì vậy bà mỗi Mã nói tới Tiểu Bảo ca, Lý đại nương liền biết nhà Đại Hải thúc bị kiện cáo, A Tề bị từ hôn. Lý đại nương vừa nói tới Dương tú tài, bà mỗi Mã liền biết đó là một nhà chỉ có bốn bức tường.

Hà Hoa đang kinh ngạc thán phục với công lực bát quái hùng hậu của hai bà mỗi, cũng cảm thấy không còn gì để nói với một nhà cừu cừu.

Thân càng thêm thân ở chỗ này rất thường gặp, lúc này quan niệm gia tộc thân thích còn rất mạnh. Dựa theo cách làm này, sau khi nương mình qua đời, nếu nhà cừu cừu không muốn dần dần xa cửa thân thích Quý Đồng này, sẽ sớm gả đường muội kia tới đây.

Đáng tiếc, khi đó Quý Đồng nghèo ngay cả cơm cũng không đủ ăn, một nhà cừu cừu kia nay cả trông nom nhi nữ của muội tử mình một chút cũng không muốn, ở đâu còn đề ý tới Quý Đồng? Đợi đến hôm nay ba lần bốn lượt tới cửa kết thân, đừng nói Hà Hoa, ngay cả thật thà như Quý Đồng, trong lòng cũng không muốn.

Nhưng nàng không nghĩ tới, một nhà cừu cừu cũng trước sau liền đưa đường muội, chất nữ, chất từ ra, mạnh mẽ đẩy tới cầu hôn cho một nhà ba người mình, một người cũng không buông tha cho!

Thì ra một nhà ba người các nàng, ở trong mắt người khác đều là miếng mồi ngon sao?

Bên này hai bà mỗi cùng Nhị cửu mẫu vẫn đối chọi gay gắt như cũ, nước miếng đại chiến, bên kia, A Sinh tẩu tử cũng đã bùng trà và điểm tâm cùng Vượng Tài thăm từ lối đi nhỏ đi tới rồi.

A Sinh tẩu tử có chút lo lắng nói: “Lão gia sẽ dọn đi trong huyện, nhà cũ bên này không biết giao cho ai tới trông chừng đây?”

Vượng Tài thăm cười nói: “Việc này còn cần phải nói, dĩ nhiên là cừu nãi nãi rồi. Người xem các nàng, mấy năm qua làm mai đều đã gặp qua không ít lần? Còn không phải là coi trọng lão gia mấy năm này cuộc sống qua ngày lành rồi à? Trước đó đã có người nói Ngũ cửu gia lên tiếng nói muốn giúp đỡ lão gia trông coi nhà cũ đấy.”

A Sinh tẩu tử cũng không ủng hộ lời này: “Vậy cũng không nhất định! Nếu Hà Hoa tiểu thư được nói cho Tiểu Bảo ca, Quý Ngũ Gia là thân gia, lại là hàng xóm, giao cho hân không phải tiện hơn sao? Nếu nhờ nhà Cừu gia phái người đến trông coi nhà. Lại nói, lão gia thiếu không được phải tìm một cái mới cho Cừu gia đấy.”

“Người cũng không biết ngượng ngùng! Những chuyện này làm sao đến phiên chúng ta mà nói, làm công chuyện nhanh lên đi!” Vượng Tài thăm phi một tiếng, cảm cây chổi liền bắt đầu quét dọn ở tại cửa ra vào.

A Sinh tẩu tử giống như là không biết người ở bên trong đã nghe được các nàng nói chuyện, cười đi vào cửa bùng điểm tâm cho Nhị cửu mẫu, lại thêm trà cho hai vị bà mỗi.

Lúc này miệng Bà mồi Mã cùng Lý đại nương đều đã dừng lại, người nhìn ta, ta nhìn người, cả hai lộ ra ý cười không rõ. Lý đại nương nghĩ tới Hách đại gia kia sợ là bị Tri huyện lão gia đào hết gia sản, coi trọng tòa nhà này của nhà Hà Hoa, bà mồi Mã cũng nghĩ Nhị cửu nãi nãi sợ là cũng đã có chủ ý với đồ cưới của Hà Hoa. Chỉ là ngại vì Nhị cửu nãi nãi ở chỗ này, nằng thật không tiện nói chuyện.

Nhị cửu mẩu này là người khéo léo, nghe A Sinh tẩu tử và Vương Tài thăm làm nhảm, nhìn A Sinh tẩu tử liền không thuận mắt rồi, giả vờ uống một ngụm trà liền quăng ly trà lên trên mặt đất, mắng: “Người một cái không biết xấu hổ! Loại trà này cũng có thể lấy ra uống? Cả ngày chỉ đề ý lấy chuyện của chủ nhà nói linh tinh! Thực cho rằng cái nhà này không có chủ mẫu, Hà Hoa tuổi còn nhỏ, sẽ mặc cho loại hồng hồng lục lục xem nhẹ như vậy à! Người làm cho ai nhìn hả? Không được để cho người dạy hư tử nhi, hôm nay ta liền thay muối muối đáng thương đã khuất của ta dạy dỗ người quy củ!”

Nhị cửu mẩu đang muốn động thủ, bên này Tiểu Xảo đã ăn mặc như phụ nhân, trên mặt dính tro bụi, một tay cầm còi thổi lửa, một tay cầm chày gỗ nên quần áo khi thế muốn giết người xông tới, kéo A Sinh tẩu tử qua liền oán giận nói: “A Sinh tẩu tử, người sao lại dẫn dụ bà mồi đến rồi hả? Hà Hoa tiểu thư đã nói qua, lão gia cùng Quân ca nhi hiện giờ đều về lòi hui quanh, nếu nằng giả đi ra ngoài, nào có ai trông nom cha cùng đại ca là nóng hay lạnh? Ai tới cho bọn họ ngày lạnh thêm y phục, ngày nóng chuẩn bị nước mát, xử lý chuyện trong nhà? Huống chỉ hai người bà tử nói đều là gia đình tai tiếng! Ai biết bọn họ có chủ ý gì? Theo ta nói, một người một gây đuổi các nằng đi! Tránh cho người khác còn tưởng rằng tiểu thư Hà Hoa của chúng ta chỉ có thể phối với những dạng không đứng đắn kia!”

Tiểu Xảo quơ cây gậy, đập bốp bốp ở trên bàn ghế, bà mồi Mã cùng Lý đại nương hoảng sợ đứng dậy né tránh. Vương Tài thăm vội vàng đi vào, lôi kéo Nhị cửu mẩu đi vào trong, vừa đi vừa mắng: “Tiểu Đề Tử này tìm đường chết! Điên rồi! Nhị cửu nãi nãi ngại cẩn thận một chút, đi bên này!”

A Sinh tẩu tử để cho Tiểu Xảo đuổi theo hai bà mồi chạy vòng vòng trong thiên sảnh, mới kéo bà mồi Mã đi ra ngoài. Đợi ra khỏi cửa, nhét vào trong ngực nằng hai đồng, nói: “Bà mồi Mã, tình hình ngày hôm nay người cũng thấy được. Nhị cửu nãi nãi người nọ. Bấy giờ nằng làm âm ỉ, Tiểu Bảo ca luôn tốt muôn vãn, chỉ sợ cũng sẽ bị nằng và Lý đại nương nói không đáng giá một đồng! Cũng may lão gia nhà ta cũng là người trong nội tâm hiểu rõ ràng, quyết sẽ không dễ dàng như ý nguyện của các nằng, đây cũng là hân giao cho ta. Người trở về, đợi qua một thời gian lại tới cửa cầu hôn, đến lúc đó không thiếu được chỗ tốt của người.”

Bà mồi Mã nhìn vào trong, Lý đại nương đã bị Tiểu Xảo đuổi đến toàn thân nhếch nhác, đỡ trâm cài tóc châu ngọc trên đầu thờ hồng học chạy ra. Tiểu Xảo ở tại cửa ra vào chống nạnh mắng nằng không biết xấu hổ, làm người ti tiện.

Các nằng làm âm ỉ như vậy, sớm đã có người sắp tới chỉ chỉ chỗ chỗ rồi. Bà mồi Mã siết chặt bạc trong tay áo, ngoảnh mặt về phía Lý đại nương “Phi!” nhỏ một ngụm nước bọt, vội vàng ở trong đám người chui đi ra ngoài.

Đến nhà Hách Đại Hải, nằng cũng chỉ nói Nhị cửu mẩu Hà Hoa mơ ước nhà cũ của bọn họ, kéo một bà mồi tới muốn nói Hà Hoa cho chất từ nhà mẹ nằng, còn ở trước mặt Quý lão gia nói xấu Tiểu Bảo ca không ít, Quý lão gia dưới con nóng giận, đánh bà tử kia ra khỏi cửa, về phần chuyện của Tiểu Bảo ca, qua mấy ngày nữa tìm cơ hội tốt sẽ từ từ đi nói.

Đại Hải thăm nghe xong không thể thiếu oán giận Nhị cửu mẩu tham tài bỏ dờ, trong lòng cũng có mấy phần trách móc bà mồi Mã không lưu loát, nhưng không có cách nào khác, chỉ đành phải cho bà mồi Mã một phong bì, để nằng mau mau xử lý sự tình cho tốt.

Công việc bà mồi Mã không có hoàn thành lại thu bạc hai nhà, đương nhiên cũng biết chọn lời hay để nói, đi ra ngoài gặp người cũng chỉ nói Hà Hoa như thế nào hiểu thuận phụ thân, vừa nói bà mồi Lý kia làm sao không mở to mắt. Tạm thời không nói đến.

Nói đến Nhị cửu mẩu bị Vương Tài thăm kéo đến nội viện, Hà Hoa chỉnh đốn quần áo đi ra gặp nằng, không đợi nằng mở miệng liền rơi lệ, khóc nói: “. Con là người không có nương, những năm gần đây không ai dạy nữ công, không có giáo quy củ, cũng không có tỷ tỷ muối muối tri kỷ cùng con nói một chút lời trong lòng. Chỉ là cha thương con, thật sự không để cho con bị lạnh bị đói. Con sao lại nhẫn tâm bỏ xuống cha cùng ca ca? Nhị cửu mẩu, con không già! Con không già! Nếu như người nhìn thấy nam nhi nhà ai tốt, nói cho biểu tỷ biểu muội là được! Người sao nhẫn tâm chia rẽ con với cha.”

Mặc dù Hà Hoa làm bộ, nhưng nghĩ tới mình ở nơi này không ai có thể hiểu được tâm tư của nằng, không thể tùy tiện nói cười, bất cứ làm cái gì đều phải nhìn trước ngó sau, thật là một người lòi hui quanh, nhớ tới những việc trước đây trải qua, càng nghĩ càng đau lòng, nước nỡ rầu rĩ ngay cả nói cũng không nói ra được.

Quý Đồng gặp nữ khách không tiện, Nhị cửu mẩu thấy điệu bộ Hà Hoa càng quấy như thế, cái gì cũng nói không ra được, nghĩ tới Lý đại nương vẫn còn ở bên ngoài, sợ nằng bị đánh, trong lòng có oán đi ra ngoài nói xấu Liễu gia, loạn xạ an ủi Hà Hoa mấy câu, giống như một con gió lòi kéo Lý đại nương đi mất.

Tiểu Xảo đòi lại quần áo, bưng thau nước tới, hầu hạ Hà Hoa rửa mặt, biau môi nói: “Sao lại muốn ta đóng vai người đàn bà đánh đá? Thế này người ta sẽ nói Quý gia thôn có bốn con cạp mẹ rồi!”

Hà Hoa xoa xoa mặt, cầm khăn ướt thoa lên con mắt sưng đỏ, cười nói: “Người hóa trang thành bộ dáng kia ai có thể nhận ra? Chỉ còn có mấy ngày nữa người sẽ theo ta đi vào trong huyện, sợ cái gì?”

Tiểu Xảo đang muốn cười Hà Hoa không biết e thẹn, lại dám nghĩ kế, tự mình hù chạy hai bà mồi, nhưng thấy Hà Hoa khóc đỏ mặt, nhớ tới những lời nằng nói với Nhị cửu mẩu cũng có thể là xuất phát từ cảm xúc thật, sợ đụng đến chuyện đau lòng của Hà Hoa lần nữa, đành phải xoay chuyển đề tài.

Bà mồi đại chiến lần này, mặc dù tạm thời Hà Hoa giải trừ được nguy cơ, nhưng nằng biết về sau Quý Đồng sẽ lưu tâm đến hôn sự của nằng, nghĩ đến đây, trong lòng nằng liền không thoải mái.

Trong lòng ngẫm nghĩ, trước kia nàng chỉ nghĩ mình là một tiểu nha đầu, nói chuyện hành sự hơi khác người một chút cũng không sao. Bây giờ người trong nhà đều đối đãi xem nàng là đại cô nương, không thể thiếu rất nhiều quy củ xuất hiện, nói chuyện làm việc đều phải tế nhị, suy đi nghĩ lại.

Thình thoảng đi ra ngoài, cũng cảm thấy ánh mắt của mọi người nhìn nàng đã khác xưa. Một lần kia đi ngang qua cửa nhà Đại Hải thúc, vừa lúc Tiểu Bảo từ trong cửa đi ra, vừa nhìn thấy nàng trên mặt hẳn liền không được tự nhiên, vậy mà trực tiếp xoay người đi ngược trở về! Người khác không thiếu được một trận cười vang, ngay cả Thành Tử nhà Lưu quả phụ kia, Hà Hoa cũng cảm thấy hẳn trở nên càng kỳ quái hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Điền Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Cẩn thận suy tính

Đảo mắt đến cuối tháng tư, Hà Hoa bọn họ rốt cuộc cũng chuyển nhà.

Nhà cũ giao cho Vương Tài thúc xử lý, chuyện trong nhà cũng giao cho A Sinh tẩu tử.

Trong lòng Vương Tài thậm có chút không phục, nàng ý mình vào đây sớm hơn A Sinh tẩu tử một năm, trọng phụ nhà mình vừa thăng lên làm quản sự, liền cho rằng hẳn là vợ chồng bọn họ trông coi nhà cũ rồi. Kết quả lại là A Sinh tẩu tử cao hơn nàng một đầu, không thể thiếu được lại thổi gió vào tai Tiểu Xảo.

Tiểu Xảo đã sớm được Hà Hoa chỉ điểm, liền cười nói với nàng: “Vương Tài thậm, thế nhưng A Sinh tẩu tử biết chữ nha!”

Chỉ một câu này, Vương Tài thậm liền ỉu xù.

Dạo này, tú tài nghèo còn cao hơn nhà phú thương một bậc. Tuy nói nữ tử không tài mới là đức, nhưng nếu hạ nhân biết chữ biết tính sổ sách thì giá trị trường sẽ rất cao.

A Sinh tẩu tử cũng là đi theo Tiểu Xảo học biết chữ, Vương Tài thậm tuổi đã lớn cũng không có tâm tư này, hôm nay bị thua thiệt cũng đành phải oán chính mình.

Cũng may Hà Hoa mua một ngàn con gà giá rẻ từ trong thôn, toàn bộ giao cho nàng. Mặc dù nàng không biết tại sao lúc này Hà Hoa mua lại những con gà mà người khác hận không thể vứt đi, nhưng biết Hà Hoa giao nhiệm vụ lớn cho nàng vừa tăng tiền công, còn dẫn theo tiểu tử nhà nàng đến nhà mới an bài chuyện tốt, cũng cảm thấy mỹ mãn rồi.

Hà Hoa thu xếp ổn thỏa nhà cũ xong, chọn một ngày tốt, liền vui vẻ phấn khởi đi nhà mới.

Bởi vì trong nhà nhân thủ ít, tiền để dành không nhiều lắm, mua lại tòa nhà này cũng chỉ sửa chữa thu dọn sơ qua một chút, trong nhà mới cũng không có tăng thêm bao nhiêu vật dụng, chỉ chuyển tới mấy xe ngựa quà tặng ở Quý gia thôn.

Nhà mới là một tòa nhà năm gian, gần hai trăm mẫu ruộng nước bên cạnh cũng là của nhà các nàng. Tuy là trong huyện, nhưng vị trí có vẻ khá hẻo lánh, đất nhiều, phòng ốc được xây dựng cũng rất là rộng rãi. Quý Quân ở gian thứ hai, Quý Đồng ở gian thứ ba, Hà Hoa thì ở gian thứ tư.

Ban đầu Quý Đồng coi trọng chính là một nhà ba gian trong huyện phồn hoa, có chút ngại chỗ này quá lớn, nhưng lại thích ruộng nước bên cạnh, cộng thêm Quý Quân và Hà Hoa đều đã cực lực khuyên ông nên mua một cái viện lớn một chút, Quý Quân còn nói nơi này an tĩnh, tốt cho việc đọc sách, ông mới mua. Lúc này từng người trong nhà đi nhanh vào chọn phòng, lại thiếu không được nói thảm mấy câu.

Quý Quân cũng đã sớm nói cậu muốn ở gian thứ hai làm Tàng Thư Các, về sau cùng các bằng hữu trong học đường cùng nhau ngâm thơ làm câu đối gì gì đó, vừa lúc cần một chỗ lớn. Một mình Hà Hoa ở gian thứ tư quả thật có hơi rộng một chút, Quý Đồng lại lo lắng nàng ở nơi đó không an toàn.

Hà Hoa liền lôi kéo ông nhìn về phía cửa hậu viện khóa chặt, đi qua đường mòn nhỏ, chỉ vào tường rào nhỏ ở nội viện nói: “Cha, phải qua hậu viện, đường mòn nhỏ, còn có tường rào này, mới tới gian thứ năm nơi ở của hạ nhân, người lo lắng cái gì? Nếu sợ con ở một mình cô đơn, thì sớm sinh cho con và ca ca thêm một người đệ đệ muội muội để làm bạn đi.”

Quý Đồng háng cổ họng hăm hồ mấy câu, nói muốn xem xét chung quanh tòa nhà liền đi mất. Hà Hoa đánh bạo ám hiệu ông nên suy tính đến đại sự của mình, thấy ông không chịu nói trước mặt, cũng không dám quá mức can rờ, đuổi theo theo đùa ông, đành phải để mặc cho ông đi mất.

Hai ba ngày đầu, đều là thân thích các hương thân đến chúc mừng thăm dò, chuyện nghênh tới đưa đi, chủ yếu là Quý Đồng và Quý Quân ra mặt xử lý, Hà Hoa chỉ đứng ở nội viện quản phòng bếp, giúp đỡ kiểm kê quà tặng một chút mà thôi.

Đợi tới hơi rảnh rồi một chút, Quý Đồng tự mình đi Điền Trang xem hoa màu. Về phương diện này ông là người trong nghề, Hà Hoa cũng muốn đi theo ông học, mới biết ở nơi này không có phân hóa học thuốc trừ sâu cũng không có máy gieo hạt, máy thu hoạch, máy bơm nước lớn, phải dựa vào kinh nghiệm dự đoán khí hậu như thế nào, làm sao chuẩn bị phân bón phân bón, như thế nào chống nạn sâu bệnh, rồi làm sao đào kênh rạch ở trong ruộng đồng, xây dựng đập nước nhỏ.

Quý Đồng nói xong đạo lý rõ ràng, Hà Hoa không giúp đỡ được cái gì, nên cũng không đi tham gia vào việc của ông, nàng còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Đầu tiên chính là chuyện tráng đình trong nhà.

Trải qua hai ngày nay luống cuống tay chân sắp xếp, Hà Hoa đã sâu sắc thừa nhận, nhân thủ trong nhà quá ít!

Mỗi người bọn họ cũng sắp xếp xong xuôi, thậm chí dùng tới hóa kế ban đầu làm ở tiệm gà quay ra luôn, nhưng khách nhân nhiều hơn hai người, nhân thủ liền không đủ dùng rồi. Quý Đồng và Quý Quân đều ra ngoài, tối đa cũng phải sắp xếp một hai người đi theo, bên cạnh nàng, cũng chỉ có một mình Tiểu Xảo sai bảo, may vá, rửa mặt chấy đầu, phòng bếp, trà nước... đều là nàng.

Tuy rằng nơi này vắng vẻ, nhưng rốt cuộc cũng là trong huyện, mặc dù không nói ra ngoài phải tiền hô hậu ủng, nhưng phải có thể diện hoặc là bề ngoài tốt một chút. Giống như người đi quán ven đường ăn cái gì, chỉ xỏ dép lê đồ mặc trên người chỉ là T-shirt đồ rẻ tiền, tuyệt đối sẽ không có người nói người cái gì, nhưng nếu là đi nhà hàng năm sao, nhất định phải có giày cao gót, dạ phục cùng đồ trang sức, hơn nữa, cấp bậc cũng không thể quá thấp, nếu không sẽ bị xem thường.

Hai huynh muội Xung Đà và Tiểu Xảo, hai năm trước khi gia cảnh hơi tốt một chút, Quý Đồng đã nói cho bọn họ đi tìm người thân. Khi đó Xung Đà mới nói thật, hẳn nói bọn họ căn bản không phải tới tìm người thân. Bọn họ vốn làm việc ở trong một nhà quan viên họ Trần, bởi vì quan viên kia phạm tội, một nhà già trẻ và vú già cũng bị đẩy đến phía nam hoang vu cần cỗi, nơi chướng khí nồng đậm, cha nương của Xung Đà đã chết ở trên đường. Về sau một năm kia gặp đúng dịp hoàng hậu nương nương sinh được hoàng tử, Hoàng đế long tâm cực kỳ vui mừng, đại xá thiên hạ, bọn họ mới có thể giải thoát, nhưng cùng chủ nhân ban đầu đã sớm phân ly tứ tán, không rõ tình cảnh sinh tử lẫn nhau. Xung Đà lớn tuổi hơn một chút, còn nhớ rõ Trần lão gia hình như có cửa thân thích ở gần đây, nghĩ tới Trần lão gia có thể cùng bọn họ có liên hệ liền tìm tới đây, kết quả lại là không hề tin tức, bọn họ cũng vô lực đi đến kinh thành tìm, liền xin ở nhà Quý Đồng.

Trôi qua hai ba năm, thấy một nhà Quý Đồng đều là người lương thiện, bọn họ vốn cũng chỉ là theo cha mẹ phục vụ Trần gia, cũng không phải ký văn tự bán đứt, đã sớm bỏ đi ý nghĩ tìm chủ nhân ban đầu, một lòng muốn sống ở Quý gia.

Ban đầu lúc Quý Đồng chưa chấp bọn họ, trước hết qua chỗ Giáp trưởng dò hỏi, biết thân họ không có liên quan dính dáng tới kiện tụng, về sau biết lai lịch thực sự của bọn họ, thấy bọn họ trung thành, liền thuận theo để cho bọn họ lưu lại.

Mặc dù hai huynh muội bọn họ giỏi giang lại trung thành, nhưng Tiểu Xảo đã mười sáu tuổi rồi, không quá một hai năm thì phải thành thân. Nếu như là coi trọng quân sự trong nhà cũng may, nếu nàng coi trọng chính là người ngoài, cũng chỉ có thể để nàng đi ra ngoài. Còn phải nhân lúc nàng còn ở đây, tìm thêm mấy tiểu nha đầu đến dạy dỗ, về sau cũng sắp xếp đến trong viện của Quý Đồng và Quý Quân.

Hơn nữa, hiện tại tòa nhà và Điện Trang lớn như vậy, dựa hết vào một mình Xung Đà thì không được, không thể thiếu còn phải tìm hai người quản chuyện bên ngoài và quản chuyện trong nhà, còn phải tìm một vài bà tử và đầy tớ làm việc nặng nhọc linh tinh...

Sau đó chính là chuyện của bản thân Hà Hoa.

Chuyện đại sự cả đời dĩ nhiên là phải suy tính, nhưng nàng đã thả tin đồn đi ra ngoài, muốn phải giải quyết đại sự của Quý Đồng cùng Quý Quân trước rồi mới suy tính đến mình. Chắc hẳn những bà mai kia cũng sẽ không giống như ong mật thấy hoa đến đây dựa nàng, chắc là Quý Đồng phải phiền não rồi.

Chuyện khẩn cấp trước mắt, chính là chuyện nữ công của nàng.

Lúc này người ta bình phán nữ nhân, đều xét từ bốn phương diện “Đức, ngôn, dung, công” mà ra.

Về Đức ngôn, chỉ cần nàng cẩn thận chút, giả bộ nhiều một chút thì sẽ không có chuyện gì.

Về phần dung, ngũ quan tư thái của nàng cũng không tính là tốt nhất, nhưng thắng ở làn da trắng trẻo. Cái gọi là một trắng che trăm xấu, hơn nữa ăn uống tự nhiên thắm nhuận, phía sau còn sử dụng dưa chuột lòng trứng gà, nước com... liên tục không ngừng, những thứ tự nhiên này không ô nhiễm, mỹ phẩm thực dụng chăm sóc mỹ dung, cũng không cần quá lo lắng có người không nhận ra mình. Chỉ là hai chân, lúc bảy tám tuổi trong nhà không có ai bó chân cho nàng, nàng liền tự mình dựa theo bộ dạng của mấy tiểu cô nương cùng tuổi trong thôn, lung tung trói lại một phen. Hiện giờ xem ra, gót sen ba tấc cũng đừng suy nghĩ đến, thiên kim tiểu thư chân chính nhà người ta đi nhiều hơn vài bước đều muốn tắt thở, nàng lại có thể khi gặp phải lưu manh còn tung tăng trốn chạy. Chỉ là, hình như nhỏ hơn đời trước một chút, nên lúc trưởng thành cũng sẽ không thấy rõ “Chân to”.

Dù sao mục tiêu của nàng là không cần cao lớn, không cần tướng mạo, bình thường là tốt rồi, ba loại “Đức, ngôn, dung” này, bình thường coi như tạm được có thể vượt qua kiểm tra.

Chỉ là còn loại cuối cùng “Công”, cũng chính là nữ công, cũng là rất khó làm giả.

Nữ công là nghệ thuật sống cực kỳ tỉ mỉ, bao gồm dệt, nhuộm, may, thêu, giày mũ, đan, cắt trang trí, mặt hoa và vài dạng tương tự, làm không được tốt, để cho người thêu bông hoa cây cỏ thậm chí là nhìn tư thế người hạ châm liền rất rõ ràng.

Hà Hoa cũng có chút không hiểu đối với những thứ này, Tiểu Xảo cũng giống thế không am hiểu. Nhưng đây cũng là chuyện an sinh thường ngày của rất nhiều nữ tử, trợ giúp trang bị đồ dùng trong nhà. Coi như nhà các nàng sau này sẽ không nghèo túng đến mức này, Hà Hoa cũng cảm thấy rất hứng thú với những thứ thủ công sống động này, nghĩ tới sau này mình cũng có thể thêu cái yếm, làm ra hà bao giày mũ, vậy cũng có rất nhiều cảm giác thành tựu?

Hà Hoa không có nương, nhưng nàng cũng không thể để mình ủy khuất hoặc là để cho bản thân mình bị người khác coi thường đúng không? Còn phải tìm tú nương học thật tốt.

Sau đó, trọng yếu nhất, chính là bạc!

Quý Đồng đón dâu phải có tiền, Quý Quân cầu quan đón dâu phải có tiền, nàng lập gia đình cũng cần đồ cưới, trong nhà thêm nha đầu quản gia những thứ này cũng đều cần tiền, ăn mặc sắp xếp bên ngoài liền càng không cần phải nói rồi, đều là việc đốt tiền. Hiện tại của cải nhà bọn họ tổng cộng không tới năm trăm lượng sinh hoạt, căn bản là không thể xoay sở.

Hà Hoa tìm hộp nữ trang nhỏ của mình ra, móc hai nguyên bảo cùng một chút bạc vụn và tiền đồng bên trong ra, đây là Tiểu Kim Khố đã từ ba đồng ban đầu tăng thêm lên đến ba mươi lăm lượng bảy mươi văn.

Khụ khụ.

Hà Hoa có chút chột dạ ho khan mấy cái, nghĩ thầm bản thân mình quản lý phần lớn tài chính trong nhà, cái Tiểu Kim Khố này có phải. Hơi lớn một chút hay không?

Đúng là, nàng thích có một Tiểu Kim Khố, cảm thấy trong lòng an tâm một chút.

“Tiểu thư, Vương Chương Quý đến thăm!” Tiểu Xảo đột nhiên vào cửa bẩm báo.

Hà Hoa vội vàng thu lại hộp nữ trang, đi đến phía trước gặp Vương Chương Quý.

Wương Chương Quý ăn bạc ở không hơn hai tháng, liền ngồi không yên, nghe được một chút tin tức, cảm giác dẹt, tơ lụa, trang sức cùng một vài kiểu mẫu tới, rất là kích động nói: “Tiểu Đông gia, chúng ta có thể làm cái này!”

Hà Hoa lấy tay sờ sờ những chất liệu vải mềm mại kia, phía trên dùng sợi tơ màu sắc rực rỡ cùng đường dệt màu vàng nổi lên hoa hồng và cành lá xanh trông rất sống động, bướm bướm tung tăng nhảy múa, thậm chí còn có trên nền lụa mỏng trong suốt dệt ra các loại hoa văn xinh đẹp thanh nhã, không khỏi khán phục các chức công tay nghề tinh xảo, trong lòng càng thêm quyết tâm, nhất định phải tìm tú nương tới học nữ công thật tốt!

“Tiểu Đông gia, chuyến đi này cũng cực kỳ có lãi, hơn nữa cũng không giống như bán thức ăn rất dễ dàng xảy ra vấn đề. Có một Thương Hộ đi Sơn Đông chở mấy xe bông vải trở về, không đợi dệt thành vải, liền chuyển đi ra ngoài tiêu thụ kiếm mấy ngàn lượng. Chúng ta ở đây vận chuyển những thứ như vải, tơ sống cùng gấm dệt đến phương Bắc đi, đó cũng là công việc kiếm lời lớn nhất!”

Hà Hoa cười khò, nàng biết, nơi này dệt vải rất phát đạt, vùng Giang Nam dệt ra vải vóc, tơ lụa, gấm vóc không chỉ có nổi danh cả nước, còn lan rộng “Tơ tằm trên biển”, đến Nam Dương cùng với những nơi xa hơn. Nhà Đại Hải thúc hai năm qua làm tơ sống liền kiếm lời không ít.

Nhìn dáng vẻ Vương Chương Quý ân cần hưng phấn, Hà Hoa biết hẳn thật sự là rất dụng tâm, cũng đề cử một việc kinh doanh tốt, nhưng mà, nàng một không có tiền vốn, hai không hiểu kỹ thuật, làm sao làm?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Điền Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Sáng chế bình thường (cũ rích)

Hà Hoa vốn chỉ muốn làm tiệm gà quay, căn bản cũng không cần bao nhiêu tiền vốn, mười ngày nửa tháng cùng hộ nuôi gà trong thôn kết sổ sách một lần là được. Trước mắt cũng muốn làm tất cả lại từ đầu thêm lần nữa, năm trăm lượng vốn khởi động căn bản là không buôn bán tơ sống vải bông gấm vóc được.

Wương Chương Quý lại không biết suy nghĩ của Hà Hoa, còn ra sức tuyên truyền: “Tiểu Đông gia, mấy ngày nữa hội quán tơ lụa muốn mở tiệc chiêu đãi tân khách, nghe nói lần này thương bang Huy Châu, thương bang Sơn Đông, thương bang Sơn Tây thậm chí kinh sư đều có thương hộ tới đây, đây chính là một cơ hội rất tốt!”

Hà Hoa giặt mình, Huy thương, Tấn thương, còn có người trong thương bang ở kinh thành, đây đều là thương hộ lớn động một cái là lấy ra vài chục vạn, còn không thì trăm vạn trở lên. Bọn họ chẳng những có vốn hùng hậu, quan trọng hơn là dựa vào lực lượng hội quán thương bang, căn bản đều buôn bán khắp nơi trên cả nước, thành thị hơi lớn một chút, cơ hồ đều có bóng dáng những thương hộ này.

Đại biểu của bọn họ tụ tập lại một lượt, nhất định là có việc hệ trọng phải thương lượng, nếu là có thể tham gia một hai phần trong đó như vậy. Tuy bây giờ không có tiền, nhưng có thể chuẩn bị sơ qua một chút?

“Wương Chương Quý, ông có biện pháp tham gia hội quán à?”

Vương Chương Quỹ ngẩng ra một lúc, sau đó có chút xấu hổ nói: “Ta cũng chỉ biết một hai Thương Hộ hoặc là một vài quản sự của nhà bọn họ mà thôi, hội quán này cũng không phải là tùy tiện ai cũng có thể vào. Chỉ là, thân thích của vị Hách đại gia kia nhận được thiệp mời, nghe nói Hách đại gia sẽ dẫn Nhị lang nhà bọn họ đi, còn nữa, Kiều phủ trong huyện cũng có người gửi thiệp mời.”

Quần!

Người hai nhà này, tạm thời Hà Hoa không muốn cùng bọn họ có quá nhiều lui tới, huống chi là muốn đi cầu bọn họ?

Hà Hoa vội vàng cắt ngang lời nói của Vương Chương Quỹ: “Vương Chương Quỹ, bên Kiều phủ chúng ta cũng chỉ là quen sơ sơ với Cẩm di nãi nãi, ngay cả nhà Đại Hải thúc đều là người khác dẫn theo, chuyện này ta thấy không đáng tin cậy, hay là thôi đi.”

Thấy bộ dạng Vương Chương Quỹ tha thiết chờ đợi chưa từ bỏ ý định, Hà Hoa đành phải nói với hắn: “Vương Chương Quỹ, qua hai ngày nữa, ta sẽ cho ông xem đồ tốt.”

Đuổi Vương Chương Quỹ đi rồi, Hà Hoa liền chui vào phòng bếp.

Trước kia nàng đã thí nghiệm qua vô số lần, gần đây rốt cuộc cũng thành công. Đến ngày thứ ba khi Vương Chương Quỹ tới, nàng đã làm xong hai cái bánh ngọt bơ sữa (trong lịch sử, thời Tống có “Viện váng sữa dê bò” chuyên quân bơ sữa, sản xuất pho mát), một cái hình vuông, một cái hình tròn hai tầng. Phía trên được trang trí một chút bông hoa, lá cây màu xanh, còn viết thêm chữ Phúc Lộc Thọ nữa.

Vừa lúc Quý Đồng Quý Quân đều ở đây, Vương Chương Quỹ thấy Quý Quân cầm một cái thìa nhỏ, múc một đóa hoa đút vào trong miệng, không khỏi há to miệng: “Đồng gia, cái này có thể ăn hay sao?”

Hà Hoa cắt bánh ngọt hình vuông ra, đưa cho hắn một phần nhỏ: “Vương Chương Quỹ, ông ném thử xem”

Vương Chương Quỹ cẩn thận ném, gật đầu nói: “Trơn mà không nhờn, thơm ngon vừa miệng, có thể nói sắc hương vị đều đủ cả. Hơn nữa chính là, cái này có chữ Thọ, cao hơn một bậc so với điểm tâm bình thường rồi!”

Vương Chương Quỹ chỉ vào chữ trên bánh ngọt hình tròn, xoa xoa tay hỏi: “Hắn là còn có thể làm ra những chữ khác chứ? Cứ như vậy, thì vật này dùng để đi thăm người thân thăm bạn bè sẽ thành của lạ rồi. Có nhà nào mừng thọ, liền làm một cái có chữ Thọ ra, có nhà nào thi đỗ Trạng Nguyên, sẽ đưa một cái trứng trạng nguyên đi đến. Tiểu Đông gia, cái này có khó làm không? Cần phải có gia vị gì?”

Vương Chương Quỹ này không hổ là dân làm ăn, thoáng một cái liền nhìn ra cách thức buôn bán.

Hà Hoa cười nói: “Gia vị rất đơn giản, chủ yếu chính là đường, trứng gà, bột mì, bơ. Chỉ cần đúc theo khuôn ra ngoài, dù kích thước hình dạng lớn nhỏ gì cũng có thể làm, chữ phía trên, vẽ lên cũng đều tùy ý có thể làm, lúc này trái cây tươi không nhiều lắm, nếu không, còn có thể để một chút trái cây lên. Chỉ là, cách làm cái này cũng không giống như gà quay gà kho, bất cứ ai cũng có thể làm được.”

Quý Quân ở một bên cười: “Chỉ là có chút ngọt quá. Hà Hoa, muội xem lần sau có thể làm ra mùi vị khác hay không.”

Hà Hoa trừng mắt nhìn hắn, thầm nghĩ, cũng chỉ vì ta còn chưa tìm ra được ột tiêu, nếu không, làm ra một cái bánh cay, xem ca làm thế nào? Có thể, lần sau dùng một chút Mù-Tạc thử xem sao?

“Nói đúng hơn là, đây là một tuyệt kỹ?” Vương Chương Quỹ hai mắt tỏa sáng.

“Không sai, Vương Chương Quỹ, cái này ta dám khẳng định, hiện tại chỉ có một mình ta biết làm, đây là buôn bán độc quyền, ta gọi nó là bánh ngọt. Giống như ông nói, bánh ngọt không chỉ có hương vị thơm ngon, quan trọng hơn là ý cảnh của nó, ở mặt trên chúng ta làm ra đủ loại hoa văn đa dạng, bên ngoài lại làm thêm một cái hộp để đựng, đi thăm người thân thăm bạn nhất định là có thể diện. Tiền vốn cũng không hề cao, nhưng bán đi, có thể thu được một hai lượng bạc một cái cũng không phải là đắt, hay là, chúng ta cứ chào giá mấy chục lượng.”

Hà Hoa nhớ tới một truyện cười, một bộ y phục nhà buôn niêm giá hai trăm đồng, hơn mấy tháng không người nào hỏi thăm, về sau nhất quyết tăng lên chín trăm chín mươi tám đồng, liền bán được rất nhanh. Hiện tại nếu bánh ngọt là một món lạ, đi trên con đường cao cấp, độ giá cao lên, có thể sẽ tốt hơn.

Nhưng Vương Chương Quỹ lắc đầu thật mạnh, vẻ mặt ngưng trọng: “Tiểu Đông gia, chuyện này. Bánh ngọt kiếm được lời như vậy, chỉ sợ có người quen mắt muốn tới quấy rối!”

Hà Hoa gật đầu, nghĩ đến tiệm gà quay theo phong trào, nghĩ đến vụ kiện tụng của Đại Hải thúc, trong lòng nàng biết rất rõ, cửa hàng bánh ngọt này vừa mở, nếu thật sự có thể kiếm tiền, khó tránh khỏi sẽ có người muốn thu mua người làm tới học trộm kỹ thuật, vậy cũng không nói được gì. Nếu có lòng dạ đen tối một chút, nhìn thấy bọn họ không có chỗ dựa, trực tiếp sử dụng quyền thế chèn ép hoặc là cũng cho nàng chọc phải một chấp ăn ra bệnh tới quan tòa, đến lúc đó nếu nàng không thức thời, chỉ sợ sẽ bị nhà tan cửa nát!

Vương Chương Quỹ không hổ là gừng càng già càng cay, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra tai họa ngầm tồn tại.

Quý Quân tức giận nói: “Những thứ này không khác gì bọn đạo chích vô lại! Về sau nếu ta làm quan, nhất định phải công bằng phán xét, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho kẻ xấu!”

Hà Hoa thở dài, nếu như ca làm quan, trong những người này sẽ có cấp trên của ca, công tư phân minh, ca không cùng bọn họ thông đồng làm bậy,

người ta chỉ tùy tiện nói một câu, là có thể xử lý ca, ca còn thể nào vì dân làm chủ?

Quý Đồng nhủ mầy nói: “Nếu như vậy, chúng ta vẫn không thể làm được rồi. Nhà mình có thời gian, làm mấy việc khác là được rồi.”

Hà Hoa cười nói: “Một cái bánh ngọt được làm ra, tốn hao vẫn chưa tới một đồng bạc, tìm nhà có tiền bán đi, hoặc là có người muốn nịnh hót kẻ có tiền, một hai lượng bạc, bọn họ nhất định chịu ra. Buôn bán tốt như vậy, tại sao chúng ta không làm? Chỉ cần nghĩ ra được biện pháp chu toàn là tốt rồi.”

Làm việc này cần ít bạc hơn làm tơ sống tơ lụa. Hiển nhiên Vương Chương Quý cũng rất động lòng, tâm tư hần lnh hoạt, rất nhanh nói: “Tiểu Đông gia, chúng ta cần phải làm cùng người khác mới ổn?”

Cùng người khác làm, ở trong huyện Định Giang này, cũng chỉ có Kiều phủ và Tri Huyện có thể lực lớn nhất, ngoài ra chính là thương hộ vùng khác có bối cảnh một chút, Hà Hoa suy nghĩ một chút, nói: “Vương Chương Quý, ông đi tìm hiểu thử xem. Cửa hàng trong huyện này, trừ dựa vào Kiều phủ và Tri huyện lão gia, phái đoàn nhà ai lớn nhất, sau lưng bọn họ là ai? Hội quán tơ lụa bên kia, xem thử có nhà nào cũng mở cửa hàng điểm tâm hoặc là từ lâu hay không.”

Vương Chương Quý lại ăn một miếng bánh ngọt mới nhấc chân, Hà Hoa cầm hộp đựng thức ăn ra, đưa một cái bánh ngọt chưa đựng tới đã chuẩn bị xong cho hắn: “Vương Chương Quý, cái này ông mang về cho bọn nhỏ trong nhà ăn đi.”

Vương Chương Quý hơi từ chối một hồi, cảm ơn một nhà Hà Hoa rồi mặt mày hớn hờ đi về. Tiểu Xảo vẫn không lên tiếng, thấy Vương Chương Quý đi rồi, nhìn chằm chằm vào bóng lưng của hắn nói: “Tiểu thư làm ra hai cái ban đầu, cũng không đẹp bằng cái đó.”

Hà Hoa cười nói: “Ồ đây không phải vẫn còn sao? Cha và ca ca đều không thích ăn ngọt. Hai cái chỉ có hai chúng ta ăn, cho người ăn thật no. Hơn nữa, về sau còn làm nữa, cũng có thể ăn tiếp.”

Tiểu Xảo lè lưỡi, cười thu lại bánh ngọt còn thừa bụng đi ra: “Vậy ta sẽ ăn một cái, cho ca ca một cái.”

Quý Đồng Quý Quân nghe lời nói của Vương Chương Quý, cũng đều không xem trọng việc kinh doanh này của Hà Hoa. Quý Đồng lại nói: “Hà Hoa, mấy năm qua chúng ta kiếm bạc cũng đủ rồi. Hiện giờ trong nhà còn có hai Điền Trang, cũng sẽ không thiếu ăn, cửa hàng này coi như không mở được cũng không có sao.”

Hiện tại đương nhiên là không lo ăn uống, nhưng là, bạc ai sẽ chê ít? Hơn nữa, bây giờ căn bản bọn họ cũng không đủ dùng.

“Cha, về sau ca ca đón dâu cần có một số bạc lớn, nếu ca ca trúng cử, đến lúc đó cũng cần có bạc đi Thượng Kinh giao lưu, chúng ta chỉ dựa hết vào hai Điền Trang cũng không đủ.”

Quý Đồng nhớ lại lúc bà mối Mã tới cầu hôn nhà Quý Đại Hải cho ra sinh lễ, chép miệng chắc lưỡi liền không lên tiếng nữa. Ngược lại Quý Quân, mặt đỏ lên, không chịu yếu thế nói: “Cha, đồ cưới của Hà Hoa chúng ta cũng nên chuẩn bị. Về sau cửa hàng này, Hà Hoa không tiện ra mặt, con đi là được. Con làm ca ca, cũng không thể thấp kém hơn muội muội.”

Hà Hoa thấy Quý Quân tuy có chút nhiệt huyết, nhưng suy cho cùng không phải là một người cổ hủ, tức thì thoải mái nói: “Được nha!”

Quý Quân không ngờ nàng hào phóng đến vậy, ngốc lăng một câu cũng nói không ra được.

Hà Hoa khẽ mỉm cười, nhưng mà trong lòng cũng chuyển động, Kiều Ngũ gia là một cái hoàn khổ (ý chỉ củi mục không làm được việc), có Cẩm di nãi nãi ở đó, bọn họ cũng không tiện đi đến gần người của Kiều gia, Kiều phủ này, về sau cũng chỉ là xa giao ngoài mặt thôi, không thể quen thân. Về phần Tri huyện lão gia, cũng sắp mãn nhiệm kỳ rồi, lúc này dính líu vào mất nhiều hơn được.

Quan thương thông đồng mới có thể làm lớn, những bang Huy thương, Tấn thương, thương bang Kinh Sư kia, đều là có người trong triều. Để xem Vương Chương Quý tìm hiểu thử như thế nào, nếu có thể bắt được một núi dựa lớn, còn có thể cho Quý Quân giao lưu quan hệ, việc buôn bán bánh ngọt này năng tặng không đưa cho người ta cũng có thể.

Nếu thật sự không được, chẳng lẽ phải đi tìm Đại Hải thăm, đi nhà thân thích kia của họ nhờ vả sao?

Sáng ngày hôm sau, Vương Chương Quý liền vội vàng chạy tới, khi nhìn thấy Hà Hoa, một hơi còn chưa thở xong, thì để xuống ly trà mà Tiểu Xảo đưa cho hắn, nghênh cổ nói: “Tiểu Đông gia, có người. Có người nói muốn mua phương pháp làm bánh ngọt, là người ở Kinh thành tới!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Điền Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Bánh ngọt (*) du ký

(*) Bánh gato

Hà Hoa bảo Vương Chương Quỹ ngồi xuống, uống trà, dùng điểm tâm. Vương Chương Quỹ híp mắt cười cười, nghi ngại thuận khí xong, lúc này mới nói đến từng việc.

Thì ra là, ngày hôm qua lúc hán xách bánh ngọt đi về, ở trên đường gặp được một người quản sự ở tửu lâu Phúc Toàn trong huyện, hai người liền hẹn cùng nhau uống mấy chung. Quản sự kia rất hiếu kỳ nhìn hộp đựng bánh ngọt trong tay Vương Chương Quỹ, cho là đồ nhảm gì đó. Không ngờ nhìn thấy một vật thật mới mẻ, mùi thơm bay ra xông vào mũi, hình tròn tinh xảo. Liền hỏi Vương Chương Quỹ là vật gì.

Wương Chương Quỹ uống mấy ly rượu, có chút lâng lâng, nhưng còn chưa đến mức say, liền lừa gạt hán nói là mua đưa đến chúc thọ thân thích nhà mình, tốn ước chừng hai mươi lượng bạc.

Quản sự kia còn gọi thêm nhiều cái món ăn, liên tục rót rượu, tiếp tục hỏi tới mua ở chỗ nào. Lại không biết hiện tại bánh ngọt này căn bản không có chỗ nào bán. Vương Chương Quỹ ăn uống của hán hơi nhiều, nói không ra nguyên cớ, cũng hiểu được mình có chút quá phận rồi, về sau liền xuôi theo ý tứ của người nọ, ôm ở bán bánh ngọt này ấn theo “Giả gốc” hai mươi lượng bạc cho hán.

“Tiểu Đông gia, đây là bạc, ta không dám nuốt riêng bèn mang đến cho ngài.” Vương Chương Quỹ lấy ra hai thỏi bạc lớn.

Hà Hoa thấy khoe mát của hán lưu luyến không rời, liền giả bộ nghiêm túc nói: “Wương Chương Quỹ, ngày hôm qua bánh ngọt đã đưa cho ông rồi. Ông lấy nó ăn hoặc là bán, đều không liên quan đến ta. Bạc này cũng là ông dựa vào bản lĩnh của mình kiếm được, ông hãy cất đi. Nói tiếp chuyện sau đó đi.”

Wương Chương Quỹ liên tục từ chối, Hà Hoa biết có chuyện kỳ hoặc, liền đề cho Tiểu Xảo thu vào trước xong, nghe Vương Chương Quỹ nói tiếp.

Quản sự kia bỏ ra số tiền lớn mua bánh ngọt, đương nhiên không phải là dùng để ăn, xách trở về liền giao cho chương quỹ nhà mình. Chương quỹ kia họ Trần, nghe được hán không hỏi ra được nguồn gốc, mắng hán một trận, lập tức liền phái người đi tìm. Tìm khắp các cửa hàng điểm tâm lớn nhỏ, tiệm tạp hóa và trà lâu, tửu lâu trong huyện Định Giang, cũng không nghe nói nhà ai có, còn gọi tất cả trù sư trù nương tửu lâu đến xem, bọn họ cũng không có ai biết làm.

Trần chương quỹ không còn cách nào, đành phải bảo quản sự kia tiếp tục lui tới hỏi thăm Vương Chương Quỹ, sau đó lại nghĩ đến sinh thân của thiếu gia Lý viên ngoại Đông gia của mình sắp đến, khó được từ Kinh Sư tới Định Giang một chuyến, nơi đây của mình cũng không có đồ gì tốt để chiêu đãi. Nhìn ba chữ Phúc Lộc Thọ trên bánh ngọt, cảm thấy rất thích hợp rất hiếm lạ, liền quyết định dâng bánh ngọt lên rồi.

Lý thiếu gia và Lý viên ngoại ăn bánh ngọt, rất là thích, còn nói với Trần chương quỹ rằng muốn dẫn theo trù sư về Kinh Sư làm bánh ngọt cho lão thái thái cùng các quan viên, các quan phu nhân nơi đó dùng thử.

Trần chương quỹ nhắm mắt nói cái này không phải điểm tâm sư phụ trong tửu lâu làm mà là mua. Hán đang định mua phương pháp nhà người ta vào tay, tốt nhất là thu mua luôn trù sư đến nhà mình. Lý viên ngoại vung tay lên, thưởng bạc, bảo Trần chương quỹ khẩn trương làm xong chuyện này.

Trải qua khó khăn trùng điệp, sáng sớm hôm nay Trần chương quỹ đã đến nhà Vương Chương Quỹ, không cứng không mềm nói vài câu.

Wương Chương Quỹ biết mình ngày hôm qua say rượu có thể làm sai chuyện, chỉ đành phải lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ Trần chương quỹ trước, sau đó lập tức đến nơi này của Hà Hoa báo tin.

“Hán ra hai trăm lượng bạc mua cách thức làm bánh ngọt.” Vương Chương Quỹ nói.

Tiểu Xảo đứng bên cạnh kinh hô một tiếng, Hà Hoa cũng nhăn mày lại.

Tửu lâu Phúc Toàn mở ra ở huyện Định Giang không tới ba năm, mọi người biết bọn họ là người thương bang Kinh Sư, bối cảnh rất lớn, thu xếp ở địa phương cũng rất tốt, một tên vô lại phá hoại cũng không dám tùy tiện đến cửa gây chuyện. Trái lại Trần chương quỹ này dùng giá cao đào trù sư nhà người khác, nghe nói còn mua mấy cái có thể nói là phương pháp nấu ăn “Tổ truyền bí phương”, để sắp tới xây dựng tửu lâu thành tửu lâu lớn nhất trong huyện Định Giang.

Trong nhà có hai tiệm gà quay, thời điểm buôn bán tốt nhất, một tháng cũng không kiếm được một trăm lượng.

Chỉ một phương thức, bọn họ có thể xuất ra đến hai trăm lượng, quả thực là giá cao.

Nhưng mà, nếu Vương Chương Quỹ nói bánh ngọt mua hai lượng bạc, hán ra hai trăm lượng mua cách thức làm, vẫn còn nghe được. Nhưng người ta nói là hai mươi lượng bạc mua được một cái bánh ngọt, hán ra giá gấp mười lần liền muốn cách thức làm, giá tiền này, cũng không đủ rồi.

Huống chi, cách làm này, hán chẳng những muốn lấy đi nịnh nọt Đông gia của mình, lại còn tạo ra việc buôn bán bánh ngọt ở Định Giang cho chính mình.

“Wương Chương Quỹ, chương quỹ của tửu lâu Phúc Toàn này bây giờ đang ở đâu?”

“Bây giờ còn đang ở nhà ta. Tiểu Đông gia, bọn họ, hán không có ác ý, chỉ là. . . .” Vương Chương Quỹ chúi chúi mồ hôi đổ trên trán, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của Hà Hoa.

“A!” Tiểu Xảo không biết nghĩ đến cái gì, cả kinh làm rớt ly trà xuống đất nát báy.

“Tốt lắm, bẻ vỡ bẻ vỡ bình an. Tiểu Xảo, người thu dọn một chút.” Hà Hoa thờ dãi, nha đầu này, chỉ có vậy mà cả kinh sợ hãi.

Vương Chương Quỹ lần này làm ra vẻ ta đây, chỉ sợ những người đó không chỉ đang ở nhà hần, mà còn có người đã đi theo đến đây rồi. Cũng may Trần chương quỹ kia nghe nói bình thường nặc dù khôn khéo, nhưng không phải là ác bá, tấn tận lương tâm, sẽ không chặt đứt đường sống của người khác. Nếu bọn họ có dấu hiệu lừa gạt, Vương Chương Quỹ cũng sẽ không thay bọn họ nói tốt, cũng sẽ không chỉ tới tìm Hà Hoa nói chuyện này, mà sẽ đợi đến khi Quý Đồng từ Điền Trang trở lại hăng nói.

Chẳng qua bây giờ, đối với cách thức làm bánh ngọt, bọn họ hần là lâm vào tình thế bất buộc, hơn nữa, lấy tài lực của bọn họ, sẽ không nhỏ nhen hợp tác với Hà Hoa.

Vương Chương Quỹ nhất định là nghĩ đến mình làm hư chuyện của Hà Hoa, lại không dám đắc tội Trần chương quỹ, lúc này mới thành thành thật thật giao nộp bạc bán bánh ngọt ra.

Hà Hoa quảng cho Vương Chương Quỹ một cái liếc mắt, nói: “Ông nói cho hần biết, bánh ngọt này, bản thân ta vẫn còn đang thử nghiệm, không dám tùy tiện cảm cách thức ra ngoài lừa gạt người. Hơn nữa, bánh ngọt này chế tác cực kỳ phức tạp, phải dùng đến rất nhiều dụng cụ mới mẻ, coi như hần cảm cách thức làm cũng không nhất định có thể làm được. Nếu hần có lòng, thì cho trù nướng, mấy ngày nữa đến nhà ta học. Lúc trù nướng tới, dĩ nhiên là cảm theo bạc. Lời này, ông biết nói thế nào chứ?”

“Biết, biết. Nhưng Tiểu Đồng gia, Trần chương quỹ học cách thức. Vậy sau này, chúng ta làm sao còn làm bánh ngọt được?”

“Nhưng chúng ta không đắc tội Lý gia nổi.”

Hà Hoa xoắn góc áo, hai trăm lượng cũng là rót vào đồng tiền lớn, nhưng lại chỉ có một lần. Minh bán bánh ngọt, cũng là buôn bán ổn định lâu dài. Nếu lòng dạ Trần chương quỹ có một chút đen tối, đến lúc đó nói bánh ngọt là phương pháp tổ truyền của Lý gia, những người khác biết làm là trộm phương pháp của bọn họ, vậy thì không nói được. Dù sao đây không phải là gà quay, đầu bếp có tay nghề tốt xem mấy lần là có thể biết cách làm.

Chẳng lẽ, năng thiên tài vạn khổ thử nghiệm làm ra bánh ngọt cũng chỉ có thể kiếm được có hai trăm lượng?

Vậy chẳng phải là thật tiếc sao!

Nhưng mà, bánh ngọt cũng chỉ làm được có một dạng như nhau. Cho dù Vương Chương Quỹ nói mấy chữ “Phúc Lộc Thọ” có sáng kiến, hiện giờ cũng có một vài điểm tâm tinh xảo, ở trên mặt khuôn có thể khắc thêm vài chữ, cũng có thể làm được. Chẳng qua dùng bơ viết chữ dễ làm hơn là làm khuôn mẫu. Bí mật này, có che giấu cũng che giấu không được bao lâu.

Hà Hoa suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên nghĩ ra được một chủ ý, “Vương Chương Quỹ, Trần chương quỹ kia nói với ông, học cách làm là muốn đi hiểu kính lão thái thái Đồng gia hần phải không?”

“Hần tự nhiên nói như thế, nhưng chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cửa buôn bán này.”

Hà Hoa cười lạnh một tiếng: “Nếu không thể buôn bán độc quyền, vậy thì mọi người cùng nhau làm thôi. Vương Chương Quỹ, ông cứ ấn theo lời lúc trước của ta trở về nói với bọn họ. Sau đó, khẩn trương khai trương một cửa hàng của chúng ta trước.”

Nói ra suy nghĩ của mình, lại cùng Vương Chương Quỹ thương lượng tỉ mỉ một chút. Hà Hoa sai Tiểu Xảo lấy hai mươi lượng bạc ra: “Vương Chương Quỹ, bạc này ông vẫn là tự mình xử lý đi.”

Vương Chương Quỹ biết Hà Hoa đã nhìn thấu, ngượng ngừng thu hồi bạc. Đến nhà, chọn lời nói dễ nghe, truyền đạt hết ý tứ của Hà Hoa, lại âm thầm trả lại bạc cho quản sự kia, cười lạnh nói: “Ngày hôm qua uống rượu, nói ra lời hồ đồ. Bánh ngọt này, thật ra là Đồng gia ta thưởng cho ta đấy. Mặc dù tốn hao cũng không ít, nhưng không đáng hai mươi lượng bạc.”

Mặc dù quản sự kia bị mắng, nhưng lúc này rốt cuộc cũng tìm được nơi làm ra bánh ngọt, hơn nữa rất nhanh sẽ có thể lấy được cách làm, thấy Vương Chương Quỹ bồi tội, thật cũng không tức giận hần nữa, liền cười nói: “Đây là một phần tâm ý của Đồng gia nhà ông, là ta không biết tốt xấu kiên trì mua, sao có thể thu bạc về được?”

Hai người từ chối một hồi, cuối cùng từ lâu Phúc Toàn tài vật lớn mạnh, không quan tâm lợi ích cực nhỏ này, hai mươi lượng bạc kia liền vững vàng chui vào túi Vương Chương Quỹ.

Tiền bọn họ về xong, Vương Chương Quỹ liền dựa theo ý lúc trước đã cùng Hà Hoa thương lượng, vội vàng sai người sửa chữa tiệm gà quay một phen, suốt đêm mua từ trong cửa tiệm khác một vài loại bánh như: bánh Trạng Nguyên, mật cao Bách Quả, bánh xoắn Tứ Hi, bánh đậu phộng Như Ý, Phù Dung cao, đào tô, bánh Long Phụng và mười loại bánh khác. Kết hợp với mấy loại bánh ngọt Hà Hoa làm ra, đổi cửa hàng gà quay Quý gia ban đầu thành cửa hàng điểm tâm Như Ý, ngày hôm sau khai trương lần nữa.

Gấp rút khai trương, buôn bán cũng không thể tốt được, nhất là mười mấy dạng điểm tâm kia, căn bản đều là giá chào bán ban đầu để bán ra, không có lợi nhuận nhiều. Chỉ là Vương Chương Quỹ đặt bánh ngọt ở nơi dễ thấy, mình cắt một miếng, thấy có người tới liền cắn một cái, ăn với vẻ mặt say mê. Người khác hỏi tới, hần chỉ nói cái này là đầu bếp thử làm, hiện tại không bán, người nào có hứng thú, liền cắt một miếng nhỏ cho hần nếm thử.

Thường xuyên qua lại, cũng có rất nhiều người lưu tâm tới “Bánh ngọt”, nhất là mấy nhóc nhỏ, ăn một miếng liền muốn ăn miếng thứ hai, ăn hai miếng lại nghĩ tới miếng thứ ba, cái bánh Vương Chương Quỹ lấy ra ăn thử căn bản cũng không đủ bọn nó nhét kẽ răng. Đứa nhỏ tham ăn, người lớn không tiện chiếm tiện nghi như thế, vì vậy những người kéo mấy đứa nhỏ đi không được, đành phải móc mấy đồng bạc vụn ra muốn mua.

Vương Chương Quỹ nghe theo phân phó của Hà Hoa, một cái cũng không bán, chỉ phân ra từng miếng nhỏ, thuận tiện mời những người ăn qua cho ý kiến. Thấy đứa nhỏ trông mong nhìn hần chăm chăm, những người lớn ở một bên muốn sinh ra tức giận, cũng chỉ cười cười cho bọn họ nhiều hơn hai miếng. Ngày hôm sau ngâm đầu ngón tay trở lại, vẫn như cũ cắt cho mỗi người một chút.

Không tới mấy ngày, cửa hàng điểm tâm Như Ý liền chật ních những hài tử tới ăn bánh ngọt miễn phí. Nhưng số lượng bánh ngọt làm ra có hạn, nhân số càng nhiều, liền không đủ phân, có đứa nhỏ không ăn được nước mắt rưng rưng ngồi ở ngưỡng cửa không chịu đi, còn có hai đứa đánh nhau. Những người lớn lại không thể không mua những điểm tâm khác ở trong cửa hàng dụ dỗ bọn nó, sau đó lại oán trách Vương Chương Quỹ không phúc hậu.

Vương Chương Quỹ chỉ đành phải tổ khổ cùng bọn họ, nói bánh ngọt này là đầu bếp trong lúc vô tình làm được, không ngờ lọt vào mắt một quý nhân, bảo là muốn hai trăm lượng bạc đến mua cách làm. Đồng gia bọn họ không dám thất lễ, liền bảo đầu bếp làm thêm không biết bao nhiêu lần, cần phải làm được tốt nhất mới dám lấy ra phương thức, mấy ngày nữa nhất định sẽ làm được tốt hơn, trong cửa hàng của bọn họ cũng sẽ bán, sẽ không để cho mấy đứa bé tranh đoạt nhau nữa.

Quay đầu Vương Chương Quỹ chạy đi cho báo tin tốt cho Hà Hoa, nói là bánh ngọt có thể mở rộng buôn bán, hơn nữa, người của cửa hàng bên cạnh cũng bắt đầu quanh co lòng vòng tới thăm dò tin tức.

Mấy ngày nay Hà Hoa cũng loay hoay chân không chạm đất. Đầu tiên là mướn hai trù nương, tính cả trù nương trong nhà làm việc chung với nhau, hướng dẫn những bước làm bánh ngọt tách ra dạy cho bọn họ, vừa vội làm gấp mấy bộ khuôn đúc, thật vất vả các thành viên “Đầy thuyền sản xuất bánh ngọt” của nàng mới tập hợp đủ, có thể làm được mấy cái có hoa văn đơn giản rồi. Nhưng nàng vẫn không thể rảnh rỗi, lại sai người tặng hai cái bánh ngọt nhỏ tinh xảo đến nhà Đại Hải thẩm, nói là có biện pháp xử lý trứng gà nhà nàng, chỉ hy vọng khi bọn họ đi hội quán tơ lụa, mang một chút bánh ngọt đưa cho những thương hộ bọn họ quen biết.

“Trong nhà Hách đại gia cũng không thiếu tiền, tại sao còn nghĩ đến việc nuôi gà nha?” Lúc này, người sai đi nhà Đại Hải thẩm trở lại truyền lời, Tiểu Xảo không hiểu hỏi.

“Buôn bán tơ sống cùng chạy thuyền, Đại Hải thẩm cũng không nhúng tay vào được. Chỉ có nuôi gà, là Đại Hải thẩm có thể một mình nắm trong tay. Đại Hải thẩm là bậc anh hào không thua đáng mảy râu đấy.”

Hà Hoa cười cười, thế gian này, có mấy người chê tiền nhiều? Tính cách Đại Hải thẩm, có mấy phần khí thế tài giỏi hơn Đại Hải thúc, cũng có mấy phần tính khí nữ nhân, chính là không nữ tiêu tiền. Lúc ban đầu không chịu mua nha hoàn, mướn đứa ở, chuyện gì cũng có người trong nhà xử lý. Sau đó gia nghiệp càng ngày càng lớn, thật sự chống đỡ không nổi nữa, mới mua mấy người, nàng không chịu ngồi yên bên nuôi gà cứ thế năm sau lại mở rộng hơn năm trước. Chỉ là lúc Đại Hải thúc bị kiện cáo, nàng cũng. Ai!

“Ngược lại em có nghe nói, Hách đại gia ở trong huyện mua một cái viện đấy.” Tiểu Xảo nhăn nhăn nhí nhí nói một câu.

Bọn họ có tiền, mua cái viện cũng không có gì, nhưng mà, Hà Hoa nhìn Tiểu Xảo mặt đều đỏ lên rồi, đột nhiên nghĩ tới ý tứ khi mua cái viện kia, kinh hãi, “Người nghe ai nói?”

“Người làm trong nhà nói, nói trước kia có nhìn thấy Hách đại gia ra vào một cái viện. Ngày thường cửa lớn viện đó cũng đóng chặt, chỉ có một bà tử mỗi ngày ra ngoài mua thức ăn gì đó, thỉnh thoảng, còn có thể nghe thấy tiếng con nít khóc.”

Ồ!

Đại Hải thúc lại có thể Kim Ốc Tàng Kiều, còn có con riêng!

Tại sao ở Quý gia thôn không nghe được một chút phong thanh nào hết vậy?

Chuyện này mà để cho Đại Hải thẩm biết được, vậy còn không lật trời?

Hà Hoa nghiêm mặt, dạy dỗ: “Loại chuyện như vậy, mặc kệ có căn cứ hay không về sau cũng không nên nói lung tung! Người đi nói cho người làm kia, cũng bảo hắn không nên ra ngoài nói huyên thuyên, nếu không, ta cho nàng mười mấy hèo đuổi đi!”

Tiểu Xảo le lưỡi tỏ ý đã biết, thu ly đi ra ngoài. Lúc đi tới cửa Hà Hoa gọi nàng đứng lại, áp a áp ứng hỏi: “Các người nói cái viện kia, ở nơi nào?”

Tiểu Xảo cười hi hi một tiếng, đỡ khung cửa cười đến đứng thẳng lên không được, Hà Hoa lập tức nghiêm mặt lại. Nàng mới cười hi hi nói: “Tiểu thư, nghe nói ở phố tây, cách nơi này của chúng ta rất xa. Bây giờ em liền ngâm chặt miệng, cũng sẽ nói cho người làm kia, không cho hắn nói lung tung.”

Lúc này Hà Hoa mới gạt đầu, một tiết mục ngăn một người vụng trộm đến phố tây mua một cái viện nghĩ ra vô số chuyện để lấy vợ bé thật câu huyết.

Ngày hôm sau, Đại Hải thúc và Tiểu Bảo liền tới cửa.

Trước đó Quý Đồng đã biết, nên cũng không đi Diên Trang, tán gẫu cùng phụ tử bọn họ khoảng chừng uống cạn chung trà, Hà Hoa liền vội đưa mười cái bánh ngọt làm ra cho người bụng lên dâng trước.

Tiểu Xảo ra ngoài một vòng trở về, giơ lên cái hộp cho Hà Hoa xem, mím môi cười nói: “Tiểu Bảo ca khen tiểu thư thật nhiều lần nha. Đây là Hách đại nãi nãi đưa cho tiểu thư, nói là bảo bối có được lúc Tiểu Bảo ca chạy thuyền ở Tây Dương.”

Hà Hoa tròn mắt nhìn Tiểu Xảo một cái, đều là bà mối Mã làm mai cho Tiểu Bảo gây ra, hiện giờ mình đều phải trốn tránh rất nhiều người rồi !

Buồn bức thì buồn bức, nhưng lúc này có thể nhìn thấy đồ vật của Tây Dương, nàng cũng rất hiếu kỳ. Nàng lơ mơ nhớ được lúc này mua bán hải ngoại nổi danh nhất là đồng hồ Tây Dương, trong lịch sử hình như có một người truyền giáo gọi là Ricci, chỉ là không nhớ rõ niên đại thôi.

Mở ra nhìn vào, là một bức bức tranh. Hà Hoa không thích những thứ này, thậm chí còn không bằng tranh trong nước. Tiện tay liền kêu Tiểu Xảo thu lại.

Tiểu Xảo thấy nàng không thích, không nói gì liền lui ra, đi đường vòng đến phía trước, len lén khoát khoát tay với Tiểu Bảo, Tiểu Bảo không khỏi thất vọng.

Hắn biết Hà Hoa biết chữ, còn tưởng rằng nàng sẽ thích các loại tranh chữ, nhà mới bên này treo bức họa cũng cực kỳ thích hợp, không ngờ không lấy lòng được, cõi lòng đầy tâm sự theo cha đi hội quán.

Hà Hoa làm bánh ngọt lại lấy được lòng rất nhiều người, Hách Đại Hải cũng chỉ nghe theo lời của thê tử và nhi tử mình, nói với người được cho bánh ngọt là có một cửa hàng điểm tâm tên là Như Ý, để cho đầu bếp làm thử loại bánh mới rồi viết vào bốn chữ may mắn mà thôi.

Sau đó liền có người nói cửa hàng bánh ngọt kia bởi vì có quý nhân muốn mua cách thức làm để hiểu kính phụ mẫu mình, mấy ngày nay đều thử làm nhiều lần, còn có đứa bé bởi vì ăn không được mà ở cửa hàng không chịu đi thậm chí tranh giành với nhau, trong hội quán đều có người ở trời nam đất bắc, hơn nữa đều có kiến thức rộng rãi, gia tài bạc vạn, mọi người cười ầm lên một hồi cũng liền thôi.

Trong lòng nổi lên toan tính, tự nhiên phái người đi cửa hàng điểm tâm tra xét. Lúc này Hà Hoa đã có thể làm ra tới mười mấy loại rồi. Dĩ nhiên, chỉ có một ít chẳng qua là dùng bột viết chữ, các kiểu trái cây trang trí đa dạng không giống nhau mà thôi. Mười mấy loại bánh ngọt đây trong khăn lụa trong suốt, đặt một dãy ở nơi dễ thấy trong cửa hàng, làm cho người ta nhìn liên không thể rời mắt, chân cũng không bước đi được.

Vương Chương Quỹ đã khơi dậy ánh mắt và khẩu vị của mọi người đủ rồi, liền chấp tay nói với mọi người bánh ngọt đã thử nghiệm xong rồi, cửa hàng điểm tâm Như Ý ngày mai chính thức mở bán. Loại rẻ nhất năm văn tiền là có thể mua được một cái, đắt tiền nhất là hai mươi lượng bạc một cái, có thể làm theo yêu cầu của khách nhân đặt trước.

Cách một ngày cửa hàng mở cửa, Vương Chương Quỹ treo hai con vệt ở tại cửa ra vào, gặp người đã nói chúc mừng phát tài, hân hoan vô cùng. Có khách mua điểm tâm trong cửa hàng nhất là bánh ngọt, Vương Chương Quỹ cũng đều bảo hắn lấy chút điểm tâm ở dưới cái khay đút cho con vệt.

Liên tiếp mấy ngày bánh ngọt cũng được bán hết, trừ nướng làm chung một đến mức eo mồi lưng đau nhưng vẫn cười nói muốn nhiều làm thêm một chút. Hà Hoa lại nói với bọn họ không cần làm nhiều, mỗi ngày làm theo số lượng quy định là được rồi. Dù sao nơi này không có tủ lạnh, bánh ngọt không thể giữ quá lâu, hơn nữa, hộp đựng bánh ngọt cũng làm không kịp.

Trần chương quỹ kia biết Hà Hoa bán bánh ngọt mà mình dự định bán, trong lòng rất là tức giận, nhưng nghĩ tới lúc trước mình quả thật chỉ nói là muốn hiểu kính Đông gia, chưa nói muốn mua đứt cách thức làm ăn, cũng không tiện phát tác. Được Hà Hoa đưa cho cách làm, cũng không đưa tiền, sai phòng bếp nhà mình thử làm trước, vài ngày đều không làm ra được bánh ngọt vừa mềm vừa thơm lại đẹp mắt, sai người âm thầm đi tìm trừ nướng làm chung của cửa hàng điểm tâm, bọn họ đều chỉ biết một bước trong đó, nếu đào toàn bộ mọi người đi, cũng là mất nhiều hơn được. Lại có người ra chủ ý cù bấp cho hắn, nói là tìm người đi gây chuyện. Trần chương quỹ một cước đá tới, mắng: “Cửa hàng người ta ở trước cửa đặt hai con vệt, mỗi ngày ăn bao nhiêu bánh ngọt đều không có việc gì, tới lượt người ăn bánh ngọt thì bị bệnh, nên trách ai hả? Nhà hắn, đã sớm đề phòng một chiêu này rồi!”

Ngắm lại hai trăm lượng bạc, đối với tâu lâu Phúc Toàn, đối với Lý gia mà nói, cũng không coi là gì. Liền tìm hai trừ nướng, gói một chút quà tặng cùng hai trăm lượng bạc, đưa đến nhà Hà Hoa.

Lúc này sớm đã có vài nhà trong vùng và vùng khác thông qua Vương Chương Quỹ cùng Đại Hải thúc đã tìm tới cửa.

Hai trăm lượng bạc, đối với một vài đại hộ nhất là Thương Hộ mà nói, xác thực không tính là cái gì. Bọn họ cũng biết, bánh ngọt không thể giữ lâu, không thể trữ hàng, cái này có nghĩa là không có một nhà nào có thể độc quyền, nhà ai làm cũng được, người nào có thể làm nhiều thì kiếm được nhiều. Về phần phí bái sư, mười cái bánh ngọt loại đắt tiền làm ra là bù được rồi, không mắc, không mắc chút nào. Không cần dùng thủ đoạn tầm thường kia. Huống chi, còn có một quý nhân thần bí ở sau lưng làm chỗ dựa cho nhà bọn họ đấy.

Trần chương quỹ sau khi nghe nói lại, hối hận một trận, hắn tới cùng không phải là tiểu nhân gian ác, cảm thấy một câu trái lương tâm tiền không tốt nên cho qua thôi.

Hà Hoa thu gần hai ngàn lượng “Học phí”, quyết định ở huyện Đình Giang mở thêm hai cửa hàng bán bánh gato, Vương Chương Quỹ cũng thu không ít tiền trà nước, mặc dù cửa hàng điểm tâm Như Ý buôn bán không có thịnh vượng như mới bắt đầu, nhưng so với tiệm gà quay trước kia, chỉ có tốt không bị phá hư, tất cả mọi người đều vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Mùa hạ mùa xuân

(*) Mẹ mìn: người buồn người

Thời tiết dần dần nóng lên, Hà Hoa thay đổi quần áo màu sáng theo hoa nhẹ nhàng, vừa vào cửa, liền thấy trong phòng chen chúc một đồng người. Mẹ mìn dẫn theo gần hai mươi người tới cho nàng chọn. Mặc dù không ai ồn ào, nhưng nhiều người như vậy nhét trong phòng, thật đúng là ngột ngạt!

“Tiểu thư, lão thân mang tất cả người tốt nhất đến đây rồi.” Mẹ mìn thấy Hà Hoa tới, vội vàng nghênh đón, cười đến con mắt cũng không nhìn thấy luôn, “Bên này đều có thể làm nha hoàn, bên này, đều là tú nương khéo tay nhất huyện Định Giang.”

Hà Hoa quét mắt một vòng, chọn ba tú nương, trong đó có hai người đều biết vâng lời, chỉ có một người lúc mẹ mìn giới thiệu, ngẩng đầu lên nhìn nàng và Tiểu Xảo mấy lần, trong mắt dường như có chút bất mãn. Bọn nha đầu từ bảy tám tuổi đến mười mấy tuổi đều có, cao thấp không đều, vẻ mặt khác nhau, thậm chí có một người còn tính trẻ con, tò mò nhìn qua nhìn lại.

Hà Hoa nghe mẹ mìn nói rành mạch rõ ràng, tuy rằng trong câu chữ cực lực tán dương người nàng mang tới, như là nêu ra nha đầu nào trong ngày thường tính tình gì, tú nương nào từng theo cái gì, thật giống như nắm chắc buôn bán này vậy. Chỉ là nhiều người như vậy, trong lúc này nàng cũng khó mà nhớ rõ được, chỉ đành phải cười nói: “Lão nhân gia người ở nơi này là một người rất có danh tiếng, nếu không, ta cũng sẽ không tìm người rồi. Bất quá, nhiều người như vậy, ta trong lúc nhất thời khó có thể lựa chọn. Không bằng, mấy vị này tới nội thất ngồi một chút, theo vài hoa văn xem một chút được không?”

“Đương nhiên có thể!” Mẹ mìn thay họ đáp, Tiểu Xảo dẫn ba tú nương kia đi một gian phòng khác, chuẩn bị châm tuyền quyền lựa mông và dạng hoa cho các nàng, để cho các nàng dựa theo mà theo.

Bên này, Hà Hoa hỏi sơ qua mười nha đầu, trước kia có từng làm việc ở nhà người khác hay không, qua một lượt liền chọn ra năm người. Năm người kia đều không hiểu tại sao, mẹ mìn cũng không hiểu: “Mấy người này đều thành thật chịu khó, cũng giống như tiểu nha đầu bình thường hiểu quy củ, mua là có thể làm việc đây. Lão thân nghe nói tiểu thư cần gấp, muốn người tốt, thế này mới cố ý để lại các nàng cho tiểu thư, ở đây còn có người biết chữ! Như thế nào?”

Loại này trước kia đã làm, phần lớn là làm sai việc bị chủ cũ đuổi ra ngoài, hoặc là gia cảnh chủ cũ sa sút cho thôi việc, cơ bản cũng sẽ có chút tật xấu ban đầu, nàng thà rằng chọn những người không hiểu chuyện, từ từ rồi dạy.

Đương nhiên Hà Hoa sẽ không nói ra những suy nghĩ trong lòng, chỉ chỉ vào năm người kia nói: “Lão nhân gia, người xem người này, bộ dạng trắng bệch, không có hi khí. Còn có người này, mới vừa rồi trừng mắt nhìn ta, còn chưa có vào cửa nhà ta liền dám đối với ta như vậy, ai biết nàng vào rồi có thể làm chuyện điều nô lừa gạt chủ hay không? Người này mười ngón tay nhọn, làm sao giống như làm nha hoàn? Giống như làm thiên kim thì đúng hơn. Người này thì quá gầy, khó coi. Còn có người này, tay quá thô. Ách, người trước kia làm gì?”

“Bẩm tiểu thư, trước kia là ở phòng bếp nhóm lửa.” Tiểu nha đầu kia nhỏ giọng trả lời một câu.

Hà Hoa cẩn thận đánh giá một phen, thấy nàng bất quá chỉ mười một mười hai tuổi, bộ dạng bụi bẩn có chút nhát gan yếu đuối, vóc dáng nhỏ gầy như cây sậy, trên tay đều có vết chai, rất thô ráp. Suy nghĩ một chút, lại nói: “Người lưu lại.”

Tiểu nha đầu ngẩng đầu nhìn nàng một cái, trong mắt có vui mừng dường như còn có thủy quang, lại giống như bị gạt mình cúi đầu xuống thật nhanh. Hà Hoa buồn cười, nở nụ cười, cũng không quản mẹ mìn và những người khác lộ ra vẻ kinh ngạc, bảo hơn mười người còn lại xếp thành một hàng, mỗi người tự báo tên tuổi tình hình trong nhà và những việc đã làm, lại quan sát sơ sơ thân hình và tướng mạo của các nàng một chút.

Những người này, rất nhiều đều là trong nhà nghèo sống không nổi nữa hoặc là phụ mẫu đều mất, làm nô tỳ tốt xấu gì cũng còn có một miếng cơm ăn, có một chốn nương thân, đối với các nàng mà nói, cũng coi là tốt lắm rồi.

Trước khi tới hiển nhiên mẹ mìn đã dạy dỗ qua bọn họ, mặc dù có mấy người ngượng ngùng đến đỏ bừng cả khuôn mặt, nói rành mạch soang soảng, nhưng đáng về căn bản vẫn tương đối dịu ngoan nghe lời. Xem xong một vòng, Hà Hoa đã chọn kha khá.

Nhìn lại nha đầu nhóm lửa kia, Hà Hoa vẫy tay gọi nàng đến: “Người tên là gì?”

“Đào. Đào Hoa.” Tiểu nha đầu có lẽ được đối xử đặc biệt như thế này dọa sợ, nói chuyện cũng không trôi chảy.

Đào Hoa?

Nghĩ tới đào chỉ yêu yêu, màu sắc rực rỡ đẹp đẽ, nhìn lại đoá Tiểu Đào Hoa lau sậy trước mắt này, Hà Hoa không khỏi sùng sốt một phen.

Mẹ mìn biết các nàng là từ nông thôn tới, hôm nay đến trong huyện sợ là phải nói chút quy củ, vội vàng bước tới trước nói: “Tên này bị trùng với tiểu thư rồi ư? Nếu tiểu thư không thích, thì đổi tên khác cho nàng là được rồi.”

Tên bị trùng rồi à?

Lúc này Hà Hoa mới nghĩ tới, tên hai người bọn họ đều có chữ Hoa. Lại nói, tên hiện tại của nàng, Hà Hoa, Hà Hoa, thật sự có chút. Quê mùa! Giống như các nha hoàn trong các tác phẩm kinh điển Xuân Đào, Hạ Hà, Thu Cúc, Đông Mai! Chỉ là, ở Quý gia thôn, muốn cho một nữ nhi nhà nghèo một cái tên thật hay, thật đúng là có phần hơi khó, chưa có gọi thành Khiếu Hoa, Nhị Nha, Cầu Muội là tốt lắm rồi.

Về phần kiêng cử tên trùng nhau, nàng vốn là không có phở trương lớn như vậy, nhưng suy nghĩ một chút, người trong một nhà, tiểu thư gọi Hà Hoa, nha đầu gọi Đào Hoa, vừa rồi còn nhìn trúng một người tên là Thanh Mặc, như vậy so ra, thật đúng là. Có chút kỳ cục!

Ừm, dầu gì hiện tại nàng cũng là một tiểu phú bà, thỉnh thoảng làm chút chuyện phách lối, cũng không ảnh hưởng đến toàn cục đâu ha?

“Về sau người liền kêu là tiểu Đào đi.”

Hà Hoa suy nghĩ vừa thông suốt, nếu đổi hết tên tuổi cho các nàng, nói ra, người khác sẽ cười nhạo mình nhỏ mọn, nếu thay đổi thành tên cao quý thanh nhã thanh tú thanh lệ thoát tục, truyền đi sẽ không thiếu người nói: “Thiên kim nhà này vốn là một nha đầu hương dã, tên chính mình rất tục, lại ý vào nhà có tiền mà tự cao tự đại, đặt tên cho bọn nha đầu cũng lấy dạng này dạng kia.” thay vì hai mặt đều không lấy được kết quả tốt, vẫn là giữ lại tên ban đầu cho nàng thôi.

Nói như vậy cũng chẳng khác gì là đồng ý muốn mua nàng, Tiểu Đào Hoa mừng đến mức quỳ xuống: “Đa tạ tiểu thư!”

“Tốt lắm, mấy người các người cũng ở lại đây đi.” Hà Hoa nhìn những người được chọn, cộng thêm tiểu Đào, tổng cộng tám người, cùng mẹ mình thương lượng giá cả xong, cất kỹ khế ước, gọi một người tức phụ dẫn các nàng đi xuống bố trí ổn thỏa.

Mẹ mình thấy một cái diện trang nho nhỏ của nàng, một lần lại mua tới tám nha đầu, cũng xem như ra tay hào phóng, hơn nữa, những người kia tính tình không linh hoạt, bộ dạng không người nào muốn, đối với buôn bán này cũng là cực kỳ hài lòng. Uống một ngụm trà nhỏ, lại vui vẻ lâm nhâm: “Tiểu thư, ba người tú nương kia, công phu may vá cũng cực tốt. Hơn nữa có một người tên là Phùng thị, bởi vì ở góa trong nhà, e sợ huynh tẩu nói xấu, đều là tự mình thêu hoa kiếm tiền, ở trừ phòng cũng là một người khéo tay. Lại nói, nàng và tiểu thư, nhìn sơ qua. Nét mặt cũng có chút giống nhau.”

Quả phụ?

Tại sao lại có quả phụ?

Mẹ mình này sợ là vẫn không rõ ràng lắm những thứ nàng thật sự kiêng kỵ đây?

Hơn nữa, bọn họ không quen nhau, có cái gì quan trọng hơn sao?

Hà Hoa cau mày, vừa muốn nói chuyện, Quý Quân ở phía trước chọn gã sai vặt lại vội vàng đi vào, “Hà Hoa, người tú.”

Quý Quân nói đến một nửa, thấy mẹ mình còn ở đây, lập tức liền ngậm miệng. Nhưng Hà Hoa nhìn về phía hắn, thấy rõ khẩu hình của hắn, chữ kế tiếp chính là “Nương”!

Chân mày Hà Hoa nhíu chặt hơn!

Nam nữ hữu biệt, Quý Quân tới viện của nàng cũng chẳng có gì, nhưng mà, làm sao mà hắn lại chạy đến gian phòng của tú nương chứ?

Tiểu Xảo đi theo sau lưng Quý Quân, cầm ba tấm khăn đi vào, bày ra trước mặt Hà Hoa, “Tiểu thư, các nàng đều đã thêu xong.” Nhìn Quý Quân một cái, lại ghé vào bên tai Hà Hoa nói khẽ: “Mới vừa rồi nhìn kỹ, có một tú nương, bộ dạng cùng tiểu thư. Có vài phần tương tự nha.”

Bộ dạng giống nàng?

Hà Hoa ngốc lảng ngẩn người, nói với mẹ mình: “Lão nhân gia người ngồi đây đợi một chút, nơi này của ta có chút việc gấp, ra ngoài một lát.”

Kéo Quý Quân đi ra ngoài, Quý Quân cũng biết mình có chút càn rỡ, nhưng vẫn là kìm nén bực bội nói: “Hà Hoa, muội đi xem kỹ một chút, người kia, đáng đáp cùng muội, còn có nương, đều rất giống đây. Lần trước chúng ta ở trên đường gặp phải, chính là nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Một chương cầu huyết

Lại có chuyện trùng hợp như vậy à?

Vừa rồi lúc ba người các nàng đi ra, nàng cũng không có nhìn kỹ, nhưng bây giờ không nhìn được tò mò. Hà Hoa nhắc chân lên, đang muốn đi qua xem thử, Quý Quân kéo nàng lại: “Ban nãy ca chỉ là thấy Tiểu Xảo có chút cô quái đứng ở cửa, cho là muội lại có biện pháp chọn người gì, không nghĩ tới đi qua thì nhìn thấy. Hà Hoa, người kia, muội không cần làm loạn.”

Biết Quý Quân đang giải thích hắn là trong lúc vô tình thấy tú nương kia, cũng nhắc nhở nàng không thể lớn mật lỗ mãng. Hà Hoa gật đầu một cái.

Thật ra thì Quý Quân đa tâm, nàng căn bản không có ấn tượng gì với thân nương thân thể này, không có khả năng làm ra chuyện gì.

Đi vào gọi ba người kia. Quả nhiên có một người đáng đáp quen mặt, mặc trên người quần áo vải thô màu đen, trên mặt không có một chút phấn son

nào, trên lỗ tai cũng chỉ có một đôi hạt châu nhỏ như hạt gạo, sắc mặt cứng nhắc ẩn chứa một chút phiền muộn, miệng lỗ mũi cùng Hà Hoa có mấy phần tương tự, nhưng nàng là loại phụ nhân nhu nhược còn Hà Hoa trẻ trung tinh thần phần chấn so ra cũng không giống lắm, tối đa cũng chỉ có năm phần giống nhau thôi.

Tại sao Quý Quân phản ứng lớn như vậy? Chẳng lẽ nàng và mẫu thân thân thể này giống nhau nhiều lắm sao?

Bên này Hà Hoa đang suy nghĩ, lại nghe được mẹ mình đang tán gẫu với Tiểu Xảo: “. Tiểu thư tôn phủ thật đúng là tính tình hào phóng, nài nài chắc hẳn cũng là tâm địa Bồ Tát”

Tiểu Xảo nói: “Nơi này của chúng ta không có nài nài đâu. Ngay cả nha hoàn, ngoại trừ ta ra, cũng chỉ có hai người làm việc nặng mà thôi. Lão nhân gia người từ nơi nào nghe được?”

Mẹ mình hoảng sợ kêu lên: “Ôi chao! Thật hồ đồ rồi! Chỉ nghe nói phụ nhân trước kia đã mất, hiện tại thấy tôn phủ trên dưới cung kính chỉnh tề như vậy, còn tưởng rằng có một di nãi nãi đương gia lợi hại, không nghĩ tới là tiểu thư tỷ dốc hết sức lo liệu! Mới vừa rồi nhìn tiểu thư tỷ chọn nha đầu liền biết nàng là người thông minh, vậy mà còn giới giang như vậy! Lão thân thật là làm bậy, sớm biết sẽ không kêu Phùng thị kia tới đây.”

Mẹ mình này cũng không phải người làm ầu, còn biết không có nữ quyền thì không thể dẫn quả phụ đi vào.

Hà Hoa nghe được một nửa, thấy sắc mặt tú nương kia càng lúc càng thay đổi, biết nàng chính là Phùng thị mẹ mình nói tới, đi vào cười nói: “Hôm nay ta nhờ lão nhân gia dẫn mấy tú nương tới xem một chút, lại không có gặp qua khách nam, người hoảng cái gì mà hoảng? Đợi lát nữa người lại dẫn Lý đại nương đi từ cửa sau ra ngoài là được.”

Mẹ mình chấp tay thi lễ lia lia: “Đúng, đúng, tiểu thư nói đúng.”

Phùng thị kia phúc thân nói: “Tiểu phụ nhân không dám quấy rầy tiểu thư.”

Sau đó liền thối lui đến sau lưng mẹ mình, ngoan ngoãn đứng đó.

Hà Hoa thờ dãi trong lòng, nhìn hai người còn lại, vừa muốn nói chuyện, một người trong đó liền bước lên trước một bước, cũng phúc thân: “Nhà tiểu thư quá xa, sợ lui tới bất tiện.”

Nhà quá xa chỉ là lấy cớ, lui tới bất tiện mới là chủ ý. Được thôi, người này cũng kiêng dè cha nàng.

Còn chưa có bắt đầu, ba người được đề cử cũng chỉ còn lại có một người. Người cuối cùng kia, cũng chính là người vừa rồi dường như có chút bất mãn. Hà Hoa không khỏi cười khò.

Mẹ mình này là một người biết quan sát sắc mặt, thấy thế liền vội vàng bước lên phía trước nói: “Tiểu thư, vị này là Tiết nương tử, trước đây còn ở Nam Kinh đã từng ra vào nhà quan lại đại tộc, dạy nữ công cho những thiên kim khuê các kia, nàng thêu thùa cũng coi là tốt nhất huyện Định Giang rồi. Mặc dù tiền công cao hơn người khác một chút, nhưng tiểu thư học được thì lợi hại hơn thiên kim tiểu thư ở Nam Kinh đấy.”

Những lời này cũng một nàng có thể nói ra, Hà Hoa bật cười: “Nhận lời chúc lành của người. Nhưng mà, rốt cuộc tiền công của Tiết đại nương này định giá bao nhiêu?”

Tiết tú nương này quả thật là người đã từng ra vào nhà quyền quý, thường ngày ở nhà dệt chút vải, thêu chút hoa bán cho cửa hàng bán khăn tay quyền hoa, trợ giúp chi phí trong nhà. Gần đây cũng vì trọng phụ bị bệnh, trong nhà thiếu tiền, lúc này mới nghĩ ra tìm chút chuyện làm. Ban đầu thấy Hà Hoa tuổi đã lớn lại có chút chủ trương, cho rằng không dễ dạy, hơn nữa thấy bày trí trong nhà cũng không giống người có tiền, cũng có chút thất vọng. Lại nghe được trong nhà này không có phụ nhân, ngay cả di nãi nãi cũng không có, trong lòng cũng đánh trống lui quân. Nhưng nghĩ tới trọng phụ bị bệnh liệt giường cùng những dược liệu đắt đỏ mà lang trung nói, nên vẫn nhẫn nại nói: “Trước đây ở Nam Kinh, cũng có gia chủ xuất ra một lượng năm tiền một tháng. Tuy huyện Định Giang không thể so với Nam Kinh, nhưng một lượng hai tiền. Trong nhà thiếp thân đang cần bạc gấp, mong rằng tiểu thư đừng trách.”

Một lượng hai tiền một tháng, quả thực là giá quá cao.

Nhưng Hà Hoa nhìn hoa văn nàng thêu ra, châm tuyến cực kỳ tỉ mỉ cân xứng, nhìn còn thuận mắt hơn hình mẫu mình lấy ra, Tiểu Xảo cũng ở một bên nói nàng là người đầu tiên thêu xong. Có tay nghề bậc này, nên muốn bạc nhiều hơn một chút cũng đúng.

Về phần lúc này nàng bất mãn, hẳn là thấy mẹ mình tại lúc nàng cần bạc dùng gấp, lại dẫn nàng tới nhà một cô chủ (chủ thuê) nhìn mọc mọc quá, nàng mới có ý kiến chứ?

Cũng được, lão cha nhà mình không thông suốt, tình hình này của bọn họ, nếu không phải là cần tiền gấp hoặc là có tính toán trong lòng, cũng không muốn đến làm tú nương, liền chọn nàng thôi.

Quyết định chọn Tiết tú nương, Hà Hoa sai Tiểu Xảo đưa mẹ mình đi ra ngoài, qua được một lúc Tiểu Xảo trở lại nói: “Tiểu thư, Phùng thị kia. Thật ra không tính là quả phụ. Nghe nói trước kia nàng cũng là người dịu dàng thuận lương, sau này gã đến phụ gia năm thứ hai sinh một nhi tử, công bà đều quý vô cùng. Ai ngờ sau đó đứa nhỏ kia lại chết chìm. Không lâu sau, trọng phụ của nàng cũng bị bệnh, nhà chồng nói nàng mệnh cứng, khắc tử khắc phu, liền hưu nàng. Vợ vàng cưới nàng đầu khác tới xung hỉ, cuối cùng cũng là bạch hỉ. Bởi vì lúc ấy Phùng thị bị hưu chỉ có mấy ngày, người ta liền cười nhạo nói một nhà hai quả phụ. Hiện giờ nàng và cha nương ở tại Phố Tây. Bộ dạng của nàng nhìn được, cũng có một vài người nói muốn lấy nàng làm thiếp, nhưng nàng đều không có đồng ý. Thường ngày cũng chỉ lui tới với một vài nữ quyền làm đồ thêu.”

Khắc từ khắc phụ! Đây đối với một nữ tử mà nói là bao nhiêu công xiềng và nguyên rửa thâm sâu?

Hà Hoa thờ dài không ngớt, kêu Quý Quân tới đây, nói chuyện tình của Phùng thị. Quý Quân nghe được những chuyện mà Phùng thị đã trải qua, sắc mặt liền trở nên rất phức tạp.

Nghĩ đến Quý Đồng và Quý Quân còn nhớ tới Liễu thị đã qua đời, lần trước ở trên đường vô tình gặp được, sau khi trở về Quý Đồng cũng buồn bực mấy ngày, nàng không tin cái gì là mệnh cứng, liền đánh bạo nói: “Ca ca, nếu không chúng ta sai người cẩn thận hỏi thăm nội tình của nàng một lần nữa?”

“Chuyện này, ca và muội đều không tiện nhúng tay” Quý Quân nhăn mặt than thở.

Nhi tử tìm nữ nhân cho cha, quả thật là chuyện không thể nói rõ, cô nương chưa xuất giá tìm nữ nhân cho cha, vậy thì càng thêm khó nói, nhưng cũng không thể cứ kìm nén như vậy nha! Nếu Quý Quân cũng không miễn cảm với “Khắc từ khắc phụ”, trước hết cứ thử xem một chút.

“Ca ca, vậy lúc ăn cơm tối ca tùy cơ ứng biến nhé.” Hà Hoa cũng không biết Quý Đồng rốt cuộc có ý gì, chỉ đành phải thực hiện theo từng bước.

Đến lúc ăn cơm tối, nàng đầy bụng tâm sự ngồi xuống, tùy tiện và vài hóp cơm liền để chén xuống trở về phòng.

Quý Đồng mặt đầy lo lắng, liền hỏi Tiểu Xảo đã xảy ra chuyện gì.

Tiểu Xảo lờm Quý Quân một cái, ấp úng nói: “Hôm nay lúc ca nhi đi tìm tiểu thư, đúng lúc đụng phải mẹ mìn dẫn theo tú nương và nha đầu chúng ta không cần đi ra ngoài, sau đó ca nhi đã nói có một tú nương dung mạo rất giống Giống tiểu thư.”

Quý Quân ở một bên yếu ớt tiếp lời: “Chỉ có năm phần giống Hà Hoa, nhưng cùng nương, chỉ ít có tám phần giống, lúc con nhìn thấy còn bị dọa giật mình.”

“Tiểu thư nói nàng từ nhỏ đã không có nương, hôm nay tuy nhìn tú nương kia có chút quen mặt, lại không nghĩ rằng. Sau đó gọi tú nương kia trở lại, cẩn thận hỏi thăm mới biết, tú nương kia ở tại Phó Tây, người ta loan truyền rằng nàng là một quả phụ, không muốn tới cửa nhà chúng ta.”

Tiểu Xảo và Quý Quân kẻ xướng người họa, cực kỳ kín đáo tiết lộ chút tin tức ra ngoài.

Quý Đồng nghe xong, lặng ngồi ngẩn người, buông đũa xuống nói: “Tiểu Xảo, người bảo phòng bếp làm chút thức ăn, đợi một chút đưa đến trong phòng Hà Hoa.”

Ngày hôm sau một nhà ba người đều không ra cửa, Hà Hoa cho Quý Quân và Quý Đồng mỗi người hai nha hoàn, hai gã sai vặt cận thân, còn lại bốn nha hoàn thì để mình sai bảo, những người khác cũng phân phát đi các nơi khác, cũng gọi tất cả những người không biết chữ thay phiên đi theo học Tiểu Xảo, chuyện trong nhà cuối cùng cũng an bài thỏa đáng. Chuyện trong cửa hàng cũng nói Quý Quân ra mặt đi xử lý, nàng liền một lòng dốc sức học nữ công.

Ngày thứ ba, Tiểu Xảo tới báo kết quả: “Ca ca nói, hôm nay lão gia sai người đi Phó Tây rồi.”

“Theo chặt chú ý tất cả hướng đi!” Hà Hoa cho nàng phương châm tám chữ, Tiểu Xảo cười đáp lại.

Lại qua mấy ngày, bà mối Mã tới cửa, lần này vẫn là Quý Đồng ra gặp nàng. Hà Hoa như cũ núp ở sau tấm bình phong nghe lén.

Bà mối Mã cũng biết Phùng thị kia, nghe được Quý Đồng có ý, cười theo nói: “Quý lão gia, ngài là người nhân từ, nhưng Phùng thị kia. Thanh danh không tốt chút nào.”

“Ta biết, nói nàng mệnh cứng là không đúng? Như vậy cũng không có gì không tốt, ít nhất nàng có thể sống được lâu một chút. Bà mối Mã, trước kia người không phải cũng khuyên ta sớm ngày tục huyền (cưới vợ lần nữa) sao? Hôm nay tìm người đến, làm sao người lại không lưu loát rồi hà?”

“Quý lão gia, Phùng thị kia cũng là người đáng thương. Ta đây không phải sợ về sau nàng vào cửa, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì. A! Phi phi! Coi cái miệng rách của ta này, đáng đánh!” Bà mối Mã làm bộ đánh vào miệng mình một cái, sau đó cẩn thận từng li từng tí xác nhận: “Quý lão gia, nhà Cữu gia nguyện ý đưa một người đường muội trong sạch tới đây, ngài làm sao lại như vậy chứ? Chỉ sợ sau này Liễu gia còn muốn tới nói chuyện đó đấy.”

Quý Đồng buồn bực không lên tiếng, hai người liền bế tắc ở đó. Hà Hoa nhìn xem thật muốn giơ chân, kéo Tiểu Xảo lặng lẽ lui ra ngoài, sau đó làm bước chân thật nặng, giả bộ như mới nghe tin tức chạy tới, nói với Tiểu Xảo: “Tại sao cha lại tìm bà mối tới cửa?”

Tiểu Xảo kinh ngạc nói: “Em nghe giữ cửa nói là mẹ mìn, chính là người lần trước dẫn theo cái người tú nương giống như đúc mẫu thân đã mất của tiểu thư, như thế nào biến thành bà mối rồi chứ?”

Quý Đồng không được tự nhiên ho một tiếng. Hà Hoa và Tiểu Xảo lập tức im miệng, mặt mày bà mối Mã lại hớn hờ nói: “Quý lão gia, ta làm bà mai này, cho tới bây giờ đều chỉ là tác hợp nhân duyên cho người khác, hi vọng bọn họ đầu bạc răng long. Ngài đã có ý, vậy lão thân phải đi Phùng gia ngay, bảo đảm xử lý sự tình tốt.”

Nói xong, ngay cả tiền lễ Quý Đồng chuẩn bị cũng chẳng quan tâm, đi nhanh như gió.

Đi tới nửa đường lại thiếu chút nữa đụng vào bà mối Lý lần trước. Bà mối Lý vung khăn, chống nạnh cười nói: “Cô nương nhà ai vội vã muốn xuất giá rồi

à? Làm cho Mã đại tỷ ngay cả đường cũng không thèm nhìn?”

Bà mối Mã hást mặt nói: “Lý đại nương mặt mày hớn hờ, không biết có chuyện tốt gì sao?”

“Ôi chào! Chuyện tốt của chúng ta không phải là tác hợp cho người khác sao? Này nhé, Liễu nãi nãi lại cho ta hơn chục cái thiệp canh, mời ta đi làm mai cho Quý lão gia lần trước đây. Phải nói, cữ nãi nãi làm được đến nước này, Liễu lão gia và Liễu nãi nãi thật đúng là có tình có nghĩa!”

Bà mối Mã nghe được là muốn làm mai cho Quý Đồng, trong lòng lộp bộp một cái, cũng không nói lời nào, vội vội vàng vàng chạy tới Phùng gia, vào cửa liền hô: “Tỷ tỷ, chúc mừng, chúc mừng!”

Thì ra bà mối Mã và Phùng lão thái thái là khuê phòng biểu tỷ muội, mặc dù đã xuất giá nhiều năm, thường ngày cũng có chút lui tới. Vì vậy nghe được Quý Đồng muốn thú (cưới) Phùng thị tục huyện, mới tỉ mỉ hỏi thăm.

Nghe xong ý tứ của bà mối Mã, Phùng thị cúi đầu roi lệ nói: “Di bà, con biết người có lòng tốt, nhưng con đã nói rồi, mặc dù hiện tại chịu chút xem thường, nhưng dù sao còn có thể lắng xuống. Nếu đi nhà người ta, về sau phạm là xảy ra chút chuyện, cũng sẽ nói là con khất, vậy. . . . Con thật sẽ không sống nổi nữa. . . .”

Phùng lão thái thái cũng chua xót trong lòng: “Ta thương xót con, làm sao mệnh con khổ như vậy chứ? Bất quá, đây không phải đã đến lúc chuyển vận rồi sao? Nghe di bà con nói, Quý Đồng Quý lão gia kia là một người thành thật, hiện giờ cũng là một thân gia tốt, ở trong huyện có Điền Trang, có cửa hàng, mỗi ngày có nha hoàn bà tử hầu hạ. Loại chuyện tốt này hôm nay rơi trên người con, con còn có kị nhiều làm gì?”

“Đúng vậy! Khuê nữ, nhà người ta tốt như vậy, dù là khuê nữ trong sạch cũng tranh nhau gả! Con sinh ra cùng thế tử trước của hân có tướng mạo tương tự, cũng coi như là các người có duyên. Quý Đồng kia bây giờ còn chưa đến bốn mươi tuổi, tuổi cũng tương đương con, con chỉ cần gả đi hưởng phúc là được. Nhiều năm như vậy, di bà đều đã thay con chọn lựa, chẳng lẽ sẽ hại con hay sao?”

Trước kia bà mối Mã cũng từng làm mối cho Phùng thị, nhưng đều bị nàng cự tuyệt. Lần này cũng bởi vì thấy Quý Đồng là một người chung tình, thế tử trước kia đã chết hơn mười năm, hân đều không có tục huyện, hiện tại có nhiều gia sản, vẫn trung hậu như xưa, là một lựa chọn không tồi. Hơn nữa bị bà mối Lý kích thích một phen, nghĩ đến nếu như sau này truyền ra, bà mối Lý cầm mấy chục tấm thiệp canh cũng không có nói thành, bà mối Mã nàng dùng một người bị hư liền làm thành chuyện tốt, vậy nàng còn không được khen là đệ nhất mai mối ở Định Giang sao?

Bà mối Mã nghĩ đi nghĩ lại, liền hận không thể lập tức đóng gói Phùng thị đưa đến Quý gia.

Nhưng Phùng thị vẫn cứ một mực không chịu đáp ứng, thậm chí lời chuyện của Hà Hoa và Quý Quân ra nói: “. . . . Di bà người thường đi nhà bọn họ, nên biết, tiểu thư nhà bọn họ kia, là một đương gia lợi hại. Một người có thân phận như con, nàng làm sao có thể dung nạp được?”

Bà mối Mã ngẫm lại, Hà Hoa đúng thật là không dễ chọc, nghe nói tuổi còn nhỏ mà đã đương gia tốt như vậy rồi. Phùng thị này lại có chút yếu đuối, cứ như vậy gả đi, không chừng thật sự ăn thiệt thòi. Hơn nữa, nói đến tái giá, vẫn còn một đống lễ tiết, ngày kéo càng lâu thì có thể phát sinh biến cố, nhất là bà mối Lý và Liễu gia, chỉ sợ sẽ gây chuyện.

Bà mối Mã nghĩ tới nghĩ lui, bỗng nhiên vỗ tay một cái: “Khuê nữ ngọc, qua mấy năm nữa, nhi nữ của Quý Đồng thú thì thú, gả thì gả, con lại sinh thêm cho hân nhất nam bán nữ, vậy còn không phải cái gì cũng do con định đoạt sao? Cha nương con tuổi cũng lớn, còn có thể chăm sóc con bao lâu? Còn nữa, con còn muốn cha nương con đi theo con chịu bao nhiêu khinh bỉ nữa?”

Phùng thị nghe xong lời này, khóc càng nhiều hơn, nhưng vẫn không đồng ý.

Bà mối Mã đành phải kéo Phùng lão thái vào phòng, nói nhỏ một hồi. Sau đó nhanh chóng trở về nói với Quý Đồng: “Phùng thị kia là một người lương thiện, chỉ nói mình liễu yếu đào tơ, thanh danh lại không tốt, được lão gia người coi trọng, cũng là tam sinh hữu hạnh. Nguyên làm nô làm thiếp hầu hạ Quý lão gia, cũng không dám dám đương làm Quý nãi nãi. . . .”

Là bộ làm tịch nói xong, bảo Quý Đồng chuẩn bị một chút lễ vật vài vóc cùng hai trăm lượng bạc, đưa đến Phùng gia. Phùng lão thái gia thấy bạc liền buông tay mặc kệ, Phùng lão thái thái và bà mối Mã liền chọn hai ngày sau, chúc say Phùng thị, dụ dỗ nàng lên kiệu, thừa dịp buổi tối đưa người tới từ cửa sau.

Đợi đến khi Hà Hoa phản ứng kịp, cổ kiệu Phùng thị đã vào cửa sau Quý gia!

Nàng nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra được, chuyện tái giá tốt như vậy làm sao lại biến thành nạp thiếp? Còn là loại tối lừa tắt đèn từ cửa sau khiêng vào nữa chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Điền Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chủ ý mới

Nếu không phải nhìn thấy Quý Đồng đêm đã khuya mà còn thay quần áo mới, cạo râu ria xồm xàm, thu dọn ngay ngắn chỉnh tề, nếu không phải là nhớ tới mấy ngày nay Xưng Đà đi thôn trang kia có chút lo lắng mà nghĩ đến khoảng cách đằng sau mà loại trừ, nếu không phải nghe được tiếng nói của bà mới Mã, nàng vẫn cho là, cưới Phùng thị vào cửa ít nhất cũng cần phải một tháng, hai trăm lượng bạc kia cũng chỉ là chi ra đình hôn mà thôi!

Nhưng người đã khiêng tới, nàng cũng không thể chặn lại đuổi người đi ra ngoài, đành phải trơ mắt nhìn bọn họ đưa người đến trong phòng Quý Đồng, sau đó trở lại phòng mình buồn bực.

Tiểu Xảo cũng nghe phong thanh, vội vàng đi qua bồi tội: “Tiểu thư, từ sau ngày hôm trước bà mới Lý tới, chúng ta chỉ nghe lão gia nói ông đã nhờ bà mới Mã làm mai. Sau đó lão gia liền sai người mua chút đồ mới vật dụng mới, có cho bà mới Mã hai trăm lượng bạc cùng một chút vải vóc đồ trang sức, cả nhà trên dưới cũng đều vội vàng quét dọn lau chùi chuẩn bị nghênh đón tân nãi nãi, nhưng Nhưng không có nghe nói hôm nay sẽ.”

Hà Hoa chán nản phát tay một cái, trong lòng cũng không thể nói rõ mùi vị gì.

Một mặt cảm thán lúc này địa vị của nữ tử thật thấp kém và cuộc sống thật gian khổ, một mặt cũng có chút may mắn, dù sao nếu Quý Đồng chính mình tục huyền, ông và Quý Quân sẽ bảo mình gọi Phùng thị là nương, còn phải dập đầu với nàng nói ra thêm một đồng lễ tiết nữa. Về sau có đệ đệ muội muội, gia sản đích trường gì đó cũng đủ phiền.

Nhưng Phùng thị kia không phải nói trước kia có người nguyện ý thu nàng làm thiếp nàng không chịu sao? Tại sao lần này liền chịu?

Hơn nữa, ban đầu Quý Đồng nói rõ là tục huyền mà, tại sao có người tình nguyện không làm chánh thất muốn làm tiểu thiếp chứ?

Chẳng lẽ nói, bọn họ chờ không kịp chuối thủ tục dài cưới hỏi đằng hoàng, muốn đưa người nhét vào trước rồi nói sau à? Có ý đồ về sau sinh đứa nhỏ rồi sẽ đòi phù chánh (thiếp lên làm vợ) á?

Còn nữa, nếu người nhà Phùng thị tham tiền, cũng có thể sớm “Bán” Phùng thị ra ngoài, mà không cần chờ tới bây giờ thêm muốn bạc nhà bọn họ chứ? Tuy hai trăm lượng rất nhiều, nhưng trong huyện Định Giang xuất ra được số tiền này để nạp tiểu thiếp, vẫn có khối người.

Hơn nữa cha, rốt cuộc ôm tâm tình gì mà muốn thu Phùng thị?

Không có khả năng chi bởi vì nàng biểu hiện tâm tình nhớ nhung mẫu thân, nếu không, ông cũng không đến mức nhiều năm như vậy cũng không tìm một nữ nhân trở về làm việc nhà.

Nếu thật sự có ý với Phùng thị, tại sao ông nhẫn tâm để cho nàng làm thiếp?

Có lẽ, ông chỉ xem Phùng thị là thể diện cho người khác?

“Thôi được rồi! Tiểu Thanh Tiểu Đồng bên cạnh cha vừa mới đến mấy ngày còn chưa xử lý được công việc. Chuyện của cha, chúng ta cũng không tiện dính vào.” Nghĩ đến nhức đầu cũng nghĩ không ra một chút đầu mối, dĩ nhiên, coi như nàng có thể tìm ra đầu mối, cũng không tiện ở trong ngày tốt của Quý Đồng nói cái gì, làm cái gì. Về phần sau này, vẫn hi vọng Quý Đồng và Phùng thị tình chàng ý thiếp, giúp đỡ lẫn nhau, một nhà đoàn kết bình an.

Hà Hoa một mình nằm phịch lên trên giường, mơ màng ngủ.

Sáng ngày thứ hai Tiểu Xảo lại tới thông báo sự thật lúc đó: “Tiểu thư, tiểu Thanh nói, tối hôm qua cổ kiệu mới vào cửa, lão gia liền sai nàng hầu hạ di nãi nãi rửa mặt. Di nãi nãi ngủ rất sâu, trên người còn có mùi rượu thật nồng. Đến bây giờ, bên kia cũng không có động tĩnh gì hết.”

Lại say đến bất tỉnh nhân sự á?

Vậy động phòng hoa chúc thì sao?

Ài!

“Tốt lắm, những chuyện này về sau các người ít nói huyền thuyên đi. Dù sao cha cũng. Về sau quy củ một chút, kia chính là chủ tử của các người!”

Bởi vì không phải chính thất, cũng không cần nàng và Quý Quân sáng sớm phải đi qua thỉnh an nàng. Lúc ăn điểm tâm cũng không thấy Phùng thị ra ngoài. Quý Đồng có chút ngượng ngùng nói thân thể nàng có chút không tốt, muốn cho Tiểu Xảo và một tước phụ khác đi chăm sóc nàng vài ngày.

Quý Quân không có ý kiến với chuyện này, đoán chừng hấn cũng ngũ vị tạp trần, không biết nên nói thế nào thôi.

Hà Hoa dẫn đi qua nhìn Phùng thị một chuyến, nàng lại cái khóa cửa không thấy ai, Quý Đồng ở bên ngoài nửa ngày cổ họng cũng không thốt ra một câu.

Hà Hoa nghĩ thầm, đùa à, đây là phòng ngủ của cha nàng, Phùng thị đóng cửa, vậy cha nàng không phải đi ngủ ở phòng khách sao?

Bảo hạ nhân lui xuống, Hà Hoa chỉ cái thiết chùy (búa sắt) cho Quý Đồng, ý bảo ông phá cửa.

Quý Đồng không chịu, Hà Hoa thở dài: “Cha, chuyện này, bà mới Mã vốn là làm không thỏa đáng. Nếu nàng ở bên trong có suy nghĩ luẩn quẩn, tuyệt thực thất cổ gì đó, vậy.”

Lời còn chưa nói xong, Quý Đồng đã một búa đập bể cửa đi vào trong.

Phùng thị quả nhiên chỉ mặc quần áo lót ngồi ở trên giường khóc. Thấy bọn họ xông tới, cả kinh ngay cả khóc cũng dừng luôn.

“Cha, con trò chuyện với di nương, người đi mời bà mối Mã và người nhà di nương đến ngồi một chút.”

“Di nương, nơi này không có người ngoài, người sửa sang lại một chút, con đi múc nước cho người.”

Dường như nàng có mệnh khổ hay sao á?

Cha “Tân hôn” ngày đầu tiên, làm nữ nhi phải đến an ủi tân di nương?

Trước kia Phùng thị đã gặp qua nàng, biết nàng là thiên kim nhà này, làm sao dám để cho nàng đến hầu hạ, hoang mang rối loạn mặc quần áo vào, lau mặt, lại không biết nên nói cái gì.

Hà Hoa thu dọn ván cửa một chút, gọi Tiểu Xảo lấy chút điểm tâm nước trà đi vào, Phùng thị ăn một hai miếng, liền để xuống.

Loại tình huống này, bảo nàng nói như thế nào chứ?

“Di nương, về sau chúng ta chính là người một nhà, người thiếu cái gì cứ nói với nha hoàn, không nên khách khí.”

Hon nữa này kim nén bật thốt ra một câu, Phùng thị ngồi giống như tượng gỗ, Hà Hoa đều muốn phát điên lên rồi!

Lúc này nếu có Vượng Tài thăm ở đây thì tốt rồi!

Đành phải nháy mắt ra hiệu với Tiểu Xảo, nhường cho nàng phát huy công lực miệng lưỡi của mình đi.

Cũng may không lâu sau, bà mối Mã cùng tẩu tử của Phùng thị tới.

Đầu tiên bà mối Mã hung hăng tát mình hai cái, một bộ hận không thể móc tim gan ra: “Khê nữ, con không biết. Cánh cửa nhà cô gia gần như đều đã bị bà mối giẫm hư rồi. Ta đây không phải sợ con bỏ qua cửa nhân duyên tốt này mới sử dụng kế sách này sao? Hon nữa, cô gia cũng là người trọng tình nghĩa, sáng sớm liền vội vàng sai người nâng kiệu rước chúng ta tới xem con. Cô gia thương con như vậy, con còn có cái gì không hài lòng? Nếu như con muốn danh phận, cũng sẽ lập tức đồng ý cho con phù chánh, có phải hay không cô gia?” Câu nói sau cùng, là nói với Quý Đồng.

Cũng không chờ Quý Đồng đáp lại, sắc mặt tẩu tử Phùng thị liền không tốt nói: “Tiểu cô, mấy năm nay vì người, ca ca tẩu tử cùng cha nương người chịu bao nhiêu uất ức? Người chỉ lo cho bản thân mình muốn chết muốn sống, chẳng lẽ cũng không suy nghĩ một chút nào cho cha nương há? Vì nương vì có thể tìm chỗ quy túc tốt cho người, mấy năm nay cũng sàu bạc tóc, nữ nhi thân sinh như người không đau lòng, ta đây làm tức phụ cũng nhìn không nổi nữa! Thật không dễ dàng tìm được chỗ tốt, cha nương thay người làm chủ, chẳng lẽ người còn muốn trách tội cha nương à.”

Khuyên một hồi lâu, Phùng thị khóc một trận, cuối cùng cũng nguyên ý mở miệng nói chuyện, thái độ cũng hơi thay đổi một chút.

Tẩu tử Phùng thị muốn đến chào hỏi Hà Hoa, Hà Hoa nghe xong Tiểu Xảo tiếp sóng tại hiện trường lại, cũng không muốn gặp nàng, liền chuẩn bị chút trái cây điểm tâm cùng một phong bạc, sai người nói thân thể nàng không thoải mái, mời đi trở về.

Về phần bà mối Mã, loại thời điểm này còn dám nói ra chuyện phù chánh, nàng thật sự cho rằng Quý gia không có nương tử quản gia mà có thể làm loạn sao? Hà Hoa qua loa đuổi đi, bảo giữ cửa phải chú ý, về sau nhìn thấy người này, không cần thừa lại trực tiếp đuổi bà ta đi là được.

Đến tối, Phùng thị liền đứng ở bên cạnh bàn cơm thêm com chia thức ăn cho bọn họ.

“Di nương, người cũng ngồi xuống ăn đi. Những chuyện này để cho nha hoàn làm là được rồi.”

“Thiếp thân thân phận hèn mọn, không dám cùng ca nhi, tiểu thư ngồi chung.” Phùng thị cúi đầu, đầu ra đầy trả lời.

Hà Hoa thấy nàng một bộ nhận mệnh, sắc mặt Quý Đồng cũng trầm xuống, đành phải mặc kệ bọn họ. Ngày hôm sau sai người đi đón Vượng Tài thăm tới đây, muốn để cho các nàng tán gẫu với nhau. Mặc dù Vượng Tài thăm kém hơn bà mối Mã chết cũng có thể nói thành sống, nhưng có thể bừa bãi nói chút chuyện phiếm, cho nàng giải buồn, thuận tiện truyền thụ một chút kiến thức cuộc sống thôn phụ cho nàng.

Sau khi Quý Đồng biết, có chút áy náy nói: “Hà Hoa, là cha lỗ mãng, suy nghĩ không chu đáo.”

Hà Hoa cúi đầu cắt ngang lời ông: “Cha, bên cạnh người thiếu một người tri kỷ chiếu cố. Hiện giờ di nương đã vào cửa, con hy vọng hai người cảm sát hòa mình, con và ca ca cũng an tâm. Nếu người suy nghĩ cho chúng con, vậy thì hãy để cho mình trôi qua khá hơn một chút, để cho chúng con ít lo lắng, mà không cần luôn thay con và ca ca suy tính.”

Quý Đồng nghe xong lộ vẻ xúc động, thờ dài nói: “Hà Hoa đã trưởng thành! Con vất vả rồi.”

Mặc dù không có mối thân hữu tới chung vui, nhưng người trong nhà vẫn biết nhiều thêm một di nãi nãi, ngay cả Tiết Tú Nương cũng biết chuyện này, quanh co lòng vòng hỏi có nên đi chào hỏi một tiếng hay không.

Hà Hoa thấy nàng, cũng chỉ nghĩ đến tiền tiêu hàng tháng trong nhà phân phát ra làm sao thôi.

Gia tiền công của Tiết Tú Nương một lượng hai nhiều hơn quân sự trong nhà, đã có người bày tỏ bất mãn. Chờ Phùng thị cùng Quý Đồng bên kia qua thời gian lắng nghe, về sau mây tan trăng sáng, cũng phải phân nha hoàn tiền bạc cho nàng, còn chưa biết đưa bao nhiêu. Hơn nữa, nhìn bộ dạng của Quý Đồng, Phùng thị rất có thể được phù chánh, đến lúc đó thì nàng sẽ quản gia rồi.

Suy nghĩ ngón ngang vừa thông suốt, Tiết Tú Nương cũng đi gặp Phùng thị. Sau khi gặp xong sắc mặt cũng không tốt, có lẽ đã nhìn ra thân phận của Phùng thị, có chút lấp bấp nói với Hà Hoa: “Tiểu thư đã có di nương ở đây, chắc hẳn cũng không cần tiểu phụ nhân dạy quá lâu chứ?”

Thì ra là sợ mất chén cơm!

Hà Hoa cười nhạt: “Cha ta thú di nương, không phải thú tú nương cho ta. Di nương chăm sóc cha cũng rất cực khổ, làm sao dám làm phiền nàng tôi dạy ta? Nữ công của ta vẫn phải dựa vào Tiết đại nương mới được.”

Tiết Tú Nương yên lòng, càng dạy càng dụng tâm hơn rồi.

Va va chạp chạp qua một khoảng thời gian, một ngày kia, rốt cuộc Phùng thị cùng Tiểu Xảo đến viện của Hà Hoa, đưa cho nàng hai cái khăn thêu cùng hai cái hà bao.

“Đây là trong ngày thường buồn chán làm ra, không biết tiểu thư có thích hay không?” Mặt của Phùng thị có chút ửng đỏ, nhỏ giọng nói.

Hà Hoa liền biết Quý Đồng rốt cuộc cũng thuận phục được Phùng thị, nghĩ đến nàng đã mở ra được khúc mắc, quyết định ở trong nhà này sống tốt qua ngày, cố ý tới bày tỏ. Vì vậy cười nhận đồ: “Châm tuyền của con mà so với di nương, đó chính là trên trời và dưới đất rồi. Thủ nghệ của di nương tốt như vậy, về sau cần phải dạy con nhiều hơn.”

“Tiểu thư không chê là tốt rồi.”

“Di nương, chúng ta từ nông thôn đến, không có nhiều quy củ như vậy. Người đã gả cho cha con, về sau chúng ta chính là người một nhà, không cần câu nệ như vậy, di nương không chê cười chúng ta quê mùa là tốt rồi.”

“Sớm nên sang đây thăm tiểu thư.”

“Di nương lời này cũng không đúng rồi. Mấy ngày nay thân thể người không khỏe, làm sao có thể suốt ngày đi khắp nơi đón gió? Cũng may bây giờ tinh thần di nương rất tốt, con cùng cha cũng an tâm.”

Vẫn không học được bộ dạng quắc mắt trên cao nhìn xuống đối với tiểu thiếp của cha. Hơn nữa, chỉ cần Quý Đồng nguyên ý, Phùng thị này xem ra cũng là người dịu dàng, nàng chỉ mong sao bọn họ ân ái, cũng lười đi so đo nhiều.

Những ngày qua Phùng thị thấy Quý Đồng đối xử với nàng không lỗ mãng, mọi chuyện Hà Hoa và Quý Quân đều giữ thể diện cho nàng, cũng không sanh sự, tất cả nha hoàn sai vặt trong nhà cũng tôn trọng nàng, trong lòng cũng dần dần vui mừng, đối đãi với Quý Đồng cũng ngày càng dịu ngoan, hầu hạ Quý Đồng mặt mày hồng hào, dường như trẻ hơn vài tuổi.

Hà Hoa đã trải qua chuyện yêu đương, tất nhiên biết, trong lòng thích thì hận không thể nói cho toàn thể giới đều biết, nam nữ yêu nhau thân sắc tư thái không giống như thường ngày. Có lẽ Quý Đồng và Phùng thị chưa từng nói chuyện yêu đương, nhưng đây đều là mùa xuân thứ hai của bọn họ, hiện tại chính là thời điểm ngọt ngào mật ý, hiển nhiên tâm tình của bọn họ tốt, bản thân nàng cũng thư thái không ít, cố gắng không suy nghĩ đến hôn nhân thất bại của mình nữa.

Bởi vì có lòng tin nắm chắc việc học của mình nên Quý Quân thường xuyên đi trông nom Điền Trang và cửa hàng. Trôi qua hai tháng lúc cùng Hà Hoa báo cáo sổ sách, cười nói: “Tại sao muội lại giống như bán tiền vậy chứ?”

Hà Hoa xem sơ qua sổ sách, cửa hàng điểm tâm ba tháng chỉ bán được hai cái bánh ngọt đắt tiền nhất, bán chạy nhất là loại bánh ngọt nhỏ không bơ mấy đồng một phần, bánh ngọt nhỏ loại trung bình cũng bán được một ít.

“Lúc trước chúng ta cho ăn thử miễn phí, liền thu hút một số lượng lớn trẻ con, hiện tại bọn nó chính là khách hàng trung thành của chúng ta đấy. Vài đồng một phần, người lớn trong nhà cũng sẵn lòng chi ra được. Mà cái loại đắt tiền đó, mọi người ăn một miếng thì được, ai không có việc gì cả ngày vứt tiền ăn bánh ngọt chứ? Huống chi, trong huyện còn có hai cửa hàng chuyên kinh doanh bánh ngọt. Chúng ta thu học phí, còn có thể uống một chút canh thịt nên cười thầm một chút là được rồi. Nên chú trọng bán loại bánh ngọt nhỏ giá thấp này, ít lỗi tiêu thụ mạnh lại không chọc người nhớ thương, mới có thể làm được lâu dài, ổn định vững chắc hơn.”

Quý Quân chấp tay: “Trước kia ca còn chưa tin, hiện tại hoàn toàn phục rồi! Chỉ có thể hận trù sư kia, cư nhiên.”

“Cửa hàng bánh ngọt nhà người ta ra tiền công cao hơn chúng ta, hẳn muốn đi cũng là bình thường. Nếu ca không phục, thì dứt khoát ra giá cao hơn mời một người trù sư của nhà bọn họ trở về đi?” Hà Hoa cười nói.

Quý Quân sững sốt, ngay sau đó cũng cười: “Ca bị chó cắn tại sao có thể cắn ngược lại chứ? Trước đây ở Quý gia thôn không hiểu rõ đạo lý này, hiện tại ngược lại nhìn không thấu rồi. Chẳng lẽ giống như Phương tú tài nói, đọc sách càng đọc càng cổ hủ?”

Hà Hoa để hà bao trong tay xuống: “Ca ca hiểu là tốt rồi. Trừ sự kia tới nhà chúng ta không bao lâu, cũng không nhận được bao nhiêu ân huệ của chúng ta, về phần kỹ năng làm bánh ngọt, rất nhiều cũng là dựa vào hần tự mình suy nghĩ ra được. Người như vậy, điểm nhỏ của chúng ta không giữ được, cửa hàng bánh ngọt kia cũng không nhất định có thể giữ được lâu. Ngược lại Phương tú tài kia là người hiểu biết, ca nên cùng hần lui tới nhiều hơn.”

Tiểu Xảo đã từ bên cạnh Phùng di nương thành công ẩn lui, biết gần đây Hà Hoa trên căn bản không ra khỏi cửa, nghe được nàng khen ngợi Phương tú tài kia, ngạc nhiên nói: “Tú tài gì? Tiểu thư làm sao biết được?”

“Ta nghe Vương Chương Quý nói, sau khi Phương tú tài thi rớt khoa khảo, bởi vì không có tiền về quê, vẫn ở bên ngoài lưu lạc một hồi, dựa vào thay người vẽ tranh viết thư nhà mới kiếm được lộ phí. Sau khi trở về lại thấy đầy thùng gạo trong nhà thờ dài, nói cái gì mà Đào Công không vì năm đầu gạo mà khom lưng. Phương mỗ lại chỉ biết một đồng tiền có thể làm đổi chết hào hán, đã có Ban Siêu xếp bút nghiên theo nghiệp binh đao, hôm nay Phương mỗ cũng vứt bỏ nho gia theo thương buôn. Sau đó liền mở ra một cửa hàng bán văn chương thư họa, còn bị người ta nói là nho thương đây.”

“Hần như vậy cũng không phải không lấy ra được bạc, thật là, tóm lại có chút đáng tiếc.” Quý Quân lắc đầu, mơ hồ có chút tiếc nuối.

Tiểu Xảo nhếch miệng cười: “Chúng ta đã trải qua cuộc sống nghèo khổ, chỉ cần có thể ăn uống no đủ liền thỏa mãn, làm sao còn dám hy vọng xa vời làm quan lão gia? Phương tú tài này, thật là một người thú vị.”

Quả nhiên người với người quan niệm không giống nhau, Hà Hoa cũng không hy vọng xa vời mình nói mấy câu là có thể khuyên được Quý Quân để xuống thanh cao cùng mơ ước làm quan của người đọc sách, hiện giờ Quý Quân không hề một mực liều chết đọc sách, không bảo thủ nữa, nàng cũng cảm thấy không tệ. Nếu trở thành bộ dạng thanh niên đời sau, chỉ sợ Quý Đồng sẽ bị đá kích lớn, cho là nhi tử chậm trúng nghiệp chương gì rồi. Chỉ là

“Ca ca, ca mới vừa nói cái gì?”

“Không có gì, chỉ nói hôm nay đi đến nhà một người bằng hữu mới kết giao, nhà bọn họ cũng giống như chúng ta ở Quý gia thôn trước kia, đều là trồng dâu tằm bên cạnh ao cá. Chỉ là, ao cá kia, lớn hơn nhà chúng ta.” Quý Quân không hiểu nhìn về mặt kính ngọc của Hà Hoa, chuyện này, không đáng để nàng kinh sợ thành như vậy chứ?

Hà Hoa nắm chặt khăn trong tay, trồng cây dâu bên cạnh ao cá, mặc dù không khác thường, nhưng nếu như làm ra quy mô lớn, chính là mô hình tang cơ ngư đường (trồng dâu nuôi cá) rồi! Ban đầu ở Quý gia thôn, bởi vì không có đất, tuổi của nàng cũng nhỏ, chỉ ở tại chỗ tùy tiện làm chơi thôi, không nghĩ tới bây giờ nơi này lại có thể có người làm được!

Nói như vậy, nàng cũng có thể bắt đầu làm hay không?

Ừm, còn có thể gọi Phùng di nương cùng nhau làm, dù sao nàng cũng hiểu được những chuyện dệt vải kéo tơ này. Hơn nữa, so với mỗi tháng cho nàng hai lượng bạc, còn không bằng để cho nàng làm một chút kinh doanh, thuận tiện xem thử bản lĩnh của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Ngựa gầy (*) Dương Châu

Ngựa gầy (*): Là một nghề ở thời Minh Trung Quốc. Trước bỏ vốn đem những bé gái có diện mạo đẹp trong gia đình nghèo khổ mua về tập trung tại một chỗ, dạy ca múa, đánh cờ, làm thơ vẽ tranh, sau khi lớn lên bán cho người giàu làm thiếp hoặc tẩu lâu nhà chứa kiếm lời. Bởi vì mấy bé gái này nhà nghèo gầy yếu, nên cái tên “Ngựa gầy” từ đó mà ra. (Cái này là Cà Rốt Hồng tự tìm được không biết có đúng không, nếu sai mọi người góp ý nhé!)

Hà Hoa đã hỏi Quý Quân cận kề, nhà bằng hữu hần cũng chỉ thương lượng bán bạc với nhau mới bắt đầu làm, còn chưa có thành hình. Bất quá, đã có người dẫn đầu rồi, nàng lại làm nữa cũng sẽ không chọc cho người chú ý. Nghĩ tới là làm ngay, Hà Hoa lập tức đi tìm Phùng thị.

Phùng thị đang ở trong phòng thêu thùa, nghe nha hoàn nói Hà Hoa tìm nàng, vội đứng dậy đi ra nói: “Tiểu thư có việc, sai người qua đây kêu một tiếng là được. Trời nóng như thế này, sao tự mình chạy tới đây chứ?” Mời nàng ngồi, lại bảo nha hoàn bưng canh hạt sen ra.

Hà Hoa nhìn lại, lúc này Phùng thị mặc quần áo màu xanh bằng gấm vạt áo kết hoa, trên tay đeo vòng tay ngọc bích, trên lỗ tai là một đôi bông tai vàng rũ xuống, trên đầu còn có một cây trâm bạc khắc hoa, nhìn thấy đẹp hơn một thân mặc lúc mới gặp. Nhất là khí sắc cùng nét mặt, xem ra sáng sủa hơn nhiều, kèm thêm sáu phần tư sắc ban đầu bây giờ đã tăng tới tám chín phần rồi. Không trách được cho dù bị mang tiếng khắc chồng khắc con cũng có người đánh chủ ý lên nàng, cũng trách không được mấy ngày nay nét mặt Quý Đồng đầy vui tươi hơn hờ, gặp người liền cười.

“Có cái gì không thích hợp sao?” Phùng thị thấy Hà Hoa nhìn nàng chằm chằm, cũng không khỏi tỉ mỉ nhìn trên dưới toàn thân mình một cái, không phát hiện cái gì không đúng, nhưng tại sao Hà Hoa nhìn nàng như vậy?

Bỗng nhiên Phùng thị thay đổi sắc mặt, có chút không được tự nhiên sờ sờ lỗ tai: “Trang sức này là làm cùng bộ với tiểu thư lần trước. Nói ra, cũng không thấy tiểu thư đeo trang sức gì, có phải sự phụ kia làm không tốt hay không?”

Vốn là Hà Hoa thấy Phùng thị bị nhà mẹ chước say mang tới, mặc dù sau đó Phùng lão thái thái có tặng một cái hòm xiềng đựng quần áo trang sức qua, nhưng không phải mặt hàng tốt. Liền nói với Quý Đồng, muốn cùng đi nương làm hai bộ trang sức, cái gì thoa, trầm cài, bộ điều, khuyên tai, dây chuyền, vòng tay, nhẫn. . . từ trang sức trên đầu, lỗ tai, cổ, cánh tay, ngón tay đến ăn mặc cũng chuẩn bị đầy đủ rồi. Quý Đồng đối với chuyện này đương nhiên không phản đối, còn nói với Hà Hoa ngoại trừ tiền tiêu vật hàng tháng, cho thêm Phùng thị hai mươi lượng bạc làm vốn riêng.

Nhưng sau khi lấy trang sức về sau, hơn phân nữa là Hà Hoa cầm ở trong tay ngắm nghía, rất ít đeo. Bởi vì sự phụ làm đồ trang sức là Phùng thị giới thiệu, Phùng thị thấy trên người Hà Hoa trù vòng ngọc ra, cũng chỉ có trầm hoa mộc mạc, trong lòng cũng có chút lo sợ bất an.

Hà Hoa đã uống vài ngụm canh hạt sen, thời tiết lúc này rất nóng, Phùng thị làm canh hạt sen này vừa lúc thanh độc giải nhiệt, là đồ tốt. Cười nói: “Xem di nương nói kia, đều do tay nghề của sự phụ kia quá tốt, con sợ mình không cẩn thận làm hỏng, nên không dám đeo. Hơn nữa, con đeo châu ngọc đầy đầu, cũng không biết đeo cho ai xem”

Phùng thị đỏ mặt lên, Hà Hoa thấy nàng ngượng ngùng, cũng không trêu chọc nàng nữa bèn nói đến chính sự, “Di nương, con biết người biết kéo tơ dệt vải, liền nghĩ đến một sinh kế (chuyện làm ăn) muốn làm cùng di nương, không biết di nương có thể làm với con hay không?”

“Sinh kế?”

Phùng thị vào Quý gia, biết một nhà ba người đều hiền lành, chỉ có Hà Hoa, mặc dù trong ngày thường không có dáng vẻ phách lối, dù cho nói cười với nha hoàn bà tử, nhưng bên trong là một người tính tình cương nghị nói một không hai, trong nhà này xem ra Điền Trang là Quý Đồng phụ trách, cửa hàng bên ngoài là Quý Quân cùng Vương Chương Quý phụ trách, trên thực tế tất cả tiền bạc, sổ sách, chìa khóa đều ở trong tay Hà Hoa, chân chính quản gia quyết định chính là tiểu cô nương còn tuổi nhỏ nhất này.

Nữ nhân đối với nữ nhân luôn có một loại nhạy cảm trời sanh, vì vậy Phùng thị vẫn không dám xem thường Hà Hoa, cũng không biết nên làm sao lấy lòng nàng. Suy cho cùng, nàng am hiểu chỉ là nữ công và trù nghệ (tài nấu nướng). Mà nữ công, nơi này đã có Tiết Tú Nương tay nghề tốt hơn nàng rồi, về phần trù nghệ, trong nhà có trù tử (đầu bếp), Hà Hoa cũng biết nấu ăn, còn tốt hơn nàng biết làm điểm tâm.

Mẫu thân và tẩu tử trong nhà Phùng thị thấy nàng ăn ngon mặc đẹp dùng được đồ tốt, còn tưởng rằng nàng được cung chiều quản gia, ai biết được đây chính là Hà Hoa an bài nha hoàn bà tử cho nàng, thay nàng thu xếp quần áo trang sức, còn không nói hai lời cho tiền riêng và tiền tiêu vật hàng tháng. . . . Vì vậy, Phùng thị đối với Hà Hoa, luôn có chút vô lực cùng xa cách, thậm chí là có chút kính sợ.

Nói không có suy tính, khẳng định là không có khả năng, bản thân mình, chung quy cũng muốn cho Quý Đồng thêm nhất nam bán nữ, nửa đời sau mới có chỗ dựa vào. Mà trước đó, cũng cần phải suy tính cho hài tử sau này mới được.

Nhưng chuyện ở Quý gia, nàng hoàn toàn không nhúng tay vào được. Vào lúc này nghe Hà Hoa nói muốn cùng nàng làm sinh kế, Phùng thị kinh ngạc chẳng còn ngượng ngùng nữa, ngẩng đầu lên nhìn Hà Hoa.

“Di nương, nhà cũ của chúng ta ở Quý gia thôn, có một cái ao cá, còn có mười mấy gốc dâu tằm, thế nhưng cũng không làm được việc gì. Con muốn mua thêm chút ruộng đất, vài cây dâu tằm nữa. Chuyện này, con ra bạc, di nương đến quản sự, về sau có tiền lời, di nương bốn phần, con và ca ca sáu phần, di nương cảm thấy như thế nào?”

“Chuyện này. Ta chỉ sợ mình làm không được.” Phùng thị rất động lòng, nhưng cũng có chút khiếp đảm.

Hà Hoa cười nói: “Di nương sợ cái gì? Lại không cần chúng ta việc gì cũng phải tự làm lấy, tìm người tin cậy, biết làm việc quản lý, tìm thêm một vài tá điền hoặc đầy tớ sai bảo là được rồi. Dâu gi, còn có cha và ca ca nha.”

Phùng thị nghe đến đó liền hiểu, chuyện này, Hà Hoa không thông qua nàng, giao cho quản sự trong nhà cũng có thể làm, bảo nàng tham gia, chẳng qua là một cách thức đưa tiền cho hợp lệ thôi, trong lòng vừa mừng vừa sợ, càng thêm lo lắng: “Tiểu thư, chuyện này ta làm sao nhận nổi?”

“Đều là người một nhà, di nương không cần phải khách khí. Có di nương quản sự, ngược lại con cùng ca ca lượm được tiện nghi, không biết còn tốt hơn cho vay gấp bao nhiêu lần.”

Lúc này cũng có vay mượn theo kỳ hạn, cũng có thể chân cùng cho vay nặng lãi, luật pháp quy định lợi tức hàng tháng cao nhất không thể vượt qua 3%, mặc kệ thời hạn bao lâu, tổng lợi tức cũng không thể vượt qua tiền vốn vay mượn. Hà Hoa nói đùa là mình là người cho vay, làm cho Phùng thị cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều.

Lại nói chuyện một hồi, quyết định ngày trở về nhà cũ ở Quý gia thôn, Hà Hoa đứng lên chỉ vào chén hoa xanh nói: “Di nương canh hạt sen này làm ngon hơn Tiểu Xảo nhiều, hôm nào con phải học di nương làm mới được.”

Phùng thị vội nói: “Tiểu thư thích, mỗi ngày ta sai người đưa qua cho người là được. Cần gì phải tự mình tới trừ phòng làm bẩn thân?”

Hà Hoa ngừng lại, thời tiết gần đây thật đúng là quá nóng, không muốn động, liền nói: “Vậy thì làm phiền di nương rồi, về sau sẽ xin di nương chỉ bảo sau.”

Gửi thư cho Vương Tài thúc, A Sinh tẩu tử đang trông coi nhà cũ, nhắc nhở chuyện bên này một phen, vừa lúc một trận mưa lớn trút xuống, làm tiêu bớt cái nóng không ít. Thời tiết mát mẻ, Hà Hoa liền theo Quý Đồng và Phùng thị trở về Quý gia thôn.

Mọi người ở Quý gia thôn đều đã biết Quý Đồng nạp tiểu thiếp, lúc này thấy ông dẫn người trở về, không thể thiếu được đi nhà này một chút, nhà kia ngồi một chút, lại mời bọn họ về nhà ăn uống tiệc tùng gì đó. Nhóm người tức phụ thâm tử nhiệt tình cực kì, đều muốn xem diện mạo của tiểu thiếp mà

Quý Đồng chờ vài chục năm mới có rốt cuộc quyền rũ ra sao, có năng lực gì để Quý Đồng cự tuyệt vài chục lần làm mai cuối cùng rọi trúng.

Lớn tuổi một chút, còn có thể nhìn ra Phùng thị cùng Liễu thị đã qua đời giống nhau đến mấy phần, tuổi nhỏ hơn một chút, mặc dù không biết Liễu thị có đáng đáp như thế nào, nhưng ánh mắt the the cũng có thể nhìn ra phụ nhân này cùng Hà Hoa giống nhau đến mấy phần. Cứ như vậy, trong thôn cái gì cũng nói rồi.

Trước khi Phùng thị vào cửa đã biết chuyện này rồi, sau đó Quý Đồng và Hà Hoa cũng không có giấu diếm nàng, nhưng đối với một số người ngậm chửa mang dâm mà nói cũng có phần khó chịu. Mà Hà Hoa lại sớm bị một chuyện khác thu hút rồi.

Chính là lần trước gọi Vương Tài thăm đi vào trong huyện nói chuyện với Phùng thị, lúc đó Vương Tài thăm cùng bà từ nhà hoàn tán gẫu với nhau nói hai phu thê Đại Hải thúc ở nhà cãi nhau âm ỉ. Lần này nghe được, chính là nói Đại Hải thăm đi viện từ phố Tây ở trong huyện, Tiểu Tam cùng nguyên phối đối mặt với nhau, khi Đại Hải thăm thấy còn có đứa trẻ, mới biết trượng phu mình giấu diếm nàng không biết bao nhiêu lâu rồi, giận đến thiếu chút nữa ngắt đi. Nhưng về sau, dùng lời ngon tiếng ngọt, giống trống khua chiêng cho đón phụ nhân cùng đứa bé kia trở về rồi!

“..... Chính là mấy ngày trước mới đón trở về, trở về Quý gia thôn sớm hơn tiểu thư và di nương hai ngày đấy.” Nha hoàn Tiểu Thư bên cạnh Hà Hoa thuật lại.

Vừa quạt cho nàng, vừa kể bát quái mình nghe được.

Trở về Quý gia thôn sớm hơn các nàng hai ngày, vậy mà đến bây giờ mình mới biết một chút tin tức lẻ tẻ như vậy, Hà Hoa không khỏi nhớ tới Tiểu Xảo. Nếu là Tiểu Xảo, đã sớm từ trong miệng của Vương Tài thăm hỏi ra tất cả chân tướng rõ ràng rồi, sau đó sẽ kể lại sinh động như thật cho nàng nghe.

Nhưng Tiểu Thư, ài, còn cần dạy dỗ thêm á!

Bất quá cũng không cần lo lắng sắp tới đây Đại Hải thăm sẽ sai bà mới tới cửa nữa, đoán chừng nàng chính đón hậu viện cũng cần một khoảng thời gian.

Lười nhát lật người ở trên ghế dựa, bỗng nhiên Hà Hoa đứng dậy, cười nói: “Đi tìm Vương Tài thăm thôi!”

Tuy nói nàng tự mình đi hỏi thăm những tin tức này có chút không ổn, nhưng Phùng thị cũng là từ Phố Tây đi ra, cũng là tiểu thiếp mới vào thôn gần đây, tin tưởng có rất nhiều người đang nói những thứ bát quái này, Phùng thị cũng có thể rất dễ ý khi bị người lấy ra so sánh cùng đứa con?

“Vương Tài thăm, gần đây ta thế nào nghe có người nói không tốt về Phùng di nương, còn kéo theo cái gì hồ mị từ nhà Đại Hải thúc, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Phùng di nương là một người ôn hòa, đối xử với cha và chúng ta cũng tốt vô cùng, tại sao lại có nhiều người nói khoác như vậy?”

“Tiểu thư, chẳng qua là một vài thôn phụ nói lung tung thôi, mấy ngày nữa sẽ ngừng, tiểu thư không cần để ý.”

“Nói càn! Nếu ngừng, tại sao vẫn truyền đến trong tai ta? Vương Tài thăm, người ta bắt nạt cha thật thà, di nương da mặt mỏng, ta cùng ca ca tuổi còn nhỏ, chẳng lẽ người cũng muốn lừa gạt ta sao?” Hà Hoa giả bộ tức giận, hắc nước trà xuống đất.

Vương Tài thăm vội vàng khuyên nàng, kể lại chuyện đã xảy ra một lần nữa. Đơn giản chính là Đại Hải thúc đã có tiền, lại đi lại ở bên ngoài nhiều, thấy có chút quen rồi, sau đó cùng một vài người đi Dương Châu một chuyến, liền mua một con ngựa gầy nổi danh Dương Châu trở lại. Truyện của Diễn Đàn Lê Quý Đôn.

Nàng kia họ Triệu, bởi vì thuở nhỏ trong nhà nghèo khó, liền bị bán vào tay một mẹ mìn chuyên môn huấn luyện ngựa gầy cho phú thương làm tỳ làm thiếp. Trải qua dạy dỗ chuyên nghiệp của mẹ mìn, nữ tử này mặc dù mới mười lăm mười sáu tuổi, lại có thể biết chữ, biết đánh đàn, còn hiểu được chuyện ghi chép sổ sách, trên giường cũng đủ loại đa dạng, mặc dù không phải vô cùng xinh đẹp, nhưng cô nương trẻ tuổi thanh thuần tinh thần phần chân làm sao hoa tàn ít bướm như Đại Hải thăm so được chứ?

Triệu thị lại không mạnh mẽ giống Đại Hải thăm, mỗi ngày đều yêu kiều dịu dàng hầu hạ, Đại Hải thúc bị nàng dụ dỗ, mua cho nàng một cái viện nhỏ ở trong huyện, tiêu dao qua ngày.

Bởi vì chuyện bệnh gà toi, Đại Hải thúc tức giận Đại Hải thăm không chịu lấy tiền cứu ra ngoài sớm. Sau khi ra tù bồi dưỡng tốt thân thể, cũng không trở về nhà nữa, hàng ngày ở nơi đó của Triệu thị, thường xuyên qua lại, tin đồn liền bay đến tai Đại Hải thăm. Đại Hải thúc dứt khoát làm rõ, cãi nhau um xùm, còn nói muốn hưu Đại Hải thăm.

“Tiểu Bảo ca bởi vì chuyện này, thiếu chút nữa muốn đoạn tuyệt quan hệ phụ tử với Hách đại gia. Đứa nhỏ Triệu thị kia sanh ra là một nữ nhi, hiện tại cũng không cách nào cùng Tề ca nhi, Tiểu Bảo ca tranh gia sản. Hách đại nương liền đón mẫu nữ các nàng trở về, bảo là muốn làm hai tỷ muội tốt. Nhưng trên thực tế, Hách đại nương có hai nhi tử làm chỗ dựa, cố ý đặt nàng dưới mí mắt mình, còn không biết về sau sẽ quản giáo ra sao.” Vương Tài thăm thở dài nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diễn Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chua xót thay cho nữ nhân

Vượng Tài thăm mở miệng, liền kể hết chuyện trong nhà người khác thật sinh động qua một lần nữa, một chữ cũng không đề cập tới vấn đề người ta nói Phùng thị như thế nào mà Hà Hoa hỏi lúc trước. Hà Hoa biết ý định của nàng, cũng không làm khó nàng, dù sao ý định ban đầu của nàng cũng chỉ là muốn nghe ngóng chuyện nhà Đại Hải thúc mà thôi. Về phần người ta nói Phùng di nương và Triệu thị kia như thế nào, chỉ cần nàng muốn, nàng cũng có thể sắp đặt ra vô số tiết mục cầu huyết, cũng không cần thiết đi tìm hiểu những lời ong tiếng ve đó.

Đã hỏi qua Tiểu Thư, biết buổi chiều Phùng di nương không có việc gì, Hà Hoa liền nảy ra ý dẫn nàng đi ra ngoài cho khuây khỏa.

Mấy ngày nay Phùng di nương đi nhà Tộc trưởng Quý gia, những hộ thường ngày cùng Quý Đồng lui tới tương đối mật thiết một hồi, sau đó thì có tin đồn truyền tới, vốn nàng không muốn đi, nhưng nghe Hà Hoa nói chỉ là đến sau núi, nơi đó có bóng cây còn có dòng suối nhỏ, sẽ không nóng cũng không có nhiều người, liền đồng ý.

Hai người dẫn theo nha hoàn của mình chậm rãi đi về phía sau núi, Phùng di nương chưa từng lên núi, Hà Hoa liền nói với nàng chuyện trước kia mình và Quý Quân ở sau núi bất thỏ hoang, cùng các tức phụ thăm từ đi hái nấm, đào măng mùa xuân, vào trong suối bắt cá, Phùng di nương nghe xong ngạc nhiên tẩn tẩn, mấy nha hoàn cũng che miệng cười.

“Thường ngày thấy tiểu thư rất an tĩnh, ngay cả cửa chính cũng không ra, không ngờ cũng giống như em làm những chuyện này.” Tiểu Thư tính tình hoạt bát, không nhịn được liền nói ra ngoài. Dẫn tới Tiểu Thúy bên cạnh Phùng di nương cũng cười hi hi nói: “Nếu không hôm nay chúng ta vào trong khe suối bắt chút cá, sau đó tiểu thư dạy cho chúng em nướng ăn?”

Phùng di nương cười nói: “Người bắt cá cũng chỉ nghĩ làm sao mà ăn, tiểu thư bắt chút cá là có thể nuôi được một ao, sau đó đổi thành bạc, người có thể so với nàng sao? Tiểu thư chính là tiểu thư khuê các, sao giống với các người chỉ biết ăn?”

Tiểu Thúy và Tiểu Thư co rụt cổ lại, le lưỡi không nói nữa.

Hà Hoa thầm nghĩ, ta mà là tiểu thư khuê các cái gì trước kia còn đánh nhau với người ta nữa cơ đấy. Nhớ tới trước kia cùng Xưng Đà thiết kế Thành Từ, làm cho Thành Từ từ đó về sau nhìn thấy nàng là phải đi vòng, khóe miệng không khỏi cong lên. Thấy Tiểu Thúy Tiểu Thư có chút gò bó, liền cười nói: “Di nương, trước kia con chính là một dã nha đầu, ăn mặc đẹp như thế nào cũng không che giấu được, cũng không dám gán mấy chữ tiểu thư khuê các này. Nghe Tiểu Thúy nói như thế, con cũng có chút thêm, tối về sẽ sai trù từ nướng cho mấy con cá.”

Tiểu Thúy biết mình tránh được một kiếp, lấy khăn ra cho Phùng di nương lau mồ hôi, chỉ vào bóng cây phía trước nịnh nọt nói: “Tiểu thư, đi nữa nữa, chúng ta đến bên kia nghỉ một lát đi.”

Phùng di nương nhìn Hà Hoa, Hà Hoa biết nàng bó chân từ nhỏ, không thể thoáng một cái đi xa được, gật đầu nói: “Di nương, con cũng mệt, nghỉ một lát thôi.”

Tiểu Oản đã chạy lại đó trước, trải một tấm vải lên trên mặt đất, còn thu dọn mấy cục đá nhỏ và nhánh cây gãy xung quanh một phen, sau đó lại lấy nước, hai chum nhỏ cùng một chút điểm tâm trong giỏ xách mang bên mình ra.

Tiểu Thúy kinh ngạc nói: “Tiểu Oản tại sao người lại giống như làm xiếc quá vậy?”

Tiểu Oản cũng không quay đầu lại: “Tiểu thư nói muốn ra ngoài dạo, bảo ta chuẩn bị một ít thức ăn, ta liền tùy tiện mang theo một chút.”

“Vấn là tiểu thư người nghĩ chu đáo.” Phùng di nương thở dài nói: “Ta nhìn thấy hồ nước và đầu tắm sau hậu viện ở nhà cũ, lần đầu tiên mới biết thì ra cá và trứng tắm còn có thể nuôi như vậy, làm khó con còn nhỏ tuổi lại biết nhiều như vậy.”

Hà Hoa ngồi dưới đất, cảm thụ từng trận gió núi mát mẻ, ngắt một quả nho bỏ vào miệng, cảm thán nói: “Di nương, trước kia chúng con lên núi, đều ngồi thẳng xuống đất. Ca ca và A Tề. Những hài tử trong thôn khác còn leo lên cây lấy tổ chim. Khi đó, trong nhà chẳng có cái gì cả, một mình cha lo trong lại lo bên ngoài, rất vất vả. Hoàn hảo bây giờ có di nương ở đây, biết lạnh biết nóng chăm sóc cha, cha xem ra cũng trẻ được vài tuổi.”

Phùng di nương đỏ mặt, giả vờ cá giận nói: “Con, nha đầu này.”

Khi mở miệng ra lại không biết nói cái gì, đành phải xấu hổ trừng mắt nhìn nàng, cảm một chút điểm tâm lên ăn.

Hà Hoa thấy nàng không tiếp tục nghĩ tới lời đồn đãi, ngôn hành cử chỉ cũng không câu nệ giống như ngày thường nữa, cùng mình cũng thân cận tùy ý hơn mấy phần, cười cười, không nói gì, an tĩnh hưởng thụ thanh nhàn tự tại khó có được.

Đáng tiếc, phần thanh tịnh này lại không thể yên ổn hưởng thụ được bao lâu, chỉ chốc lát sau, Hà Hoa liền nghe được một vài tiếng bước chân đang đến gần, sau đó là giọng nói có chút quen quen: “Tiểu Bảo đệ đây là tranh cãi cái gì?”

“Ca, chuyện ngày hôm nay ca cũng thấy đấy, nương không sai, là lỗi của cha, tại sao ta không thể nói chứ?”

“Tào khang chi thế bất khả hạ đường (*), lúc trước cha cũng chỉ là tức giận, nói hồ đồ mà thôi, thật sự sẽ không đối xử với nương như thế. Chuyện này, nương vốn là làm không ổn cho lắm! Nam tử hán đại trượng phu, tam thể tứ thiếp là chuyện bình thường, nếu nương đã. Đón nàng trở về, cũng không nên.”

(*) Tào Khang chỉ thế bất khả hạ đường: khi mình giàu sang thì không thể bỏ được người vợ cùng chịu cảnh nghèo hèn với mình.

“Ca! Ca cũng biết tào khang chi thế, đó là mẫu thân của chúng ta, ca không phải không biết trong lòng người có bao nhiêu khổ sở? Làm sao ca có thể nói tam thế tứ thiếp là chuyện bình thường? Hiện tại mới có một người, đã thành ra như vậy rồi. Nếu như có ba bốn người lại nháo lên, trong nhà này còn thành ra cái dạng gì nữa?”

“Tiểu Bảo, đó là chuyện của cha nương và. bọn họ, chúng ta không nên xen vào. Nếu đệ cảm thấy phiền lòng, ở chỗ này đi dạo. Qua mấy ngày nữa, hay là đi ra ngoài chạy thuyền đi.”

Thì ra là Tiểu Bảo và A Tề, hình như các nàng nghe được chuyện không nên nghe, vẻ mặt của mấy nha hoàn tràn đầy hứng thú, Phùng di nương cũng có chút do dự nhìn Hà Hoa. Hà Hoa cười khò, đều đã nghe được hết rồi, bây giờ đi ra ngoài, hai huynh đệ bọn họ nhất định sẽ cảm thấy ngượng ngùng. Nhưng nếu tiếp tục ngốc ở trong này, đã không được cho phép mà còn nghe được chuyện ghê gớm hơn càng khò, mà còn có khả năng bị bọn họ bắt ngay tại trận nữa.

Đang phân vân, lại nghe Tiểu Bảo nói: “Ta không đi! Cha nương như vậy, ta làm sao có thể vì để mình tinh tâm liền bỏ mặc được chứ?”

A Tề than một tiếng, nói: “Tiểu Bảo, đệ vẫn còn không hiểu, hậu viện là chuyện của nữ nhân. Ca ca đi xem sách, đệ ở đây yên tĩnh, cẩn thận suy nghĩ thật kỹ đi.”

Tiếng bước chân nhỏ vun dần dần đi xa, Tiểu Bảo cúi đầu lẩm bẩm: “Ta làm sao không hiểu? Nữ nhân ở hậu viện còn không phải là do nam nhân trêu chọc trở về à? Tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ, tâm ngay thẳng rồi sau đó tu thân, tu thân rồi sau đó tề gia, chỉ lo mình phong lưu khoái hoạt mà ghét bỏ nghèo khó, không để ý tình nghĩa phu thê, làm sao có thể gọi là nam tử hán đại trượng phu được?”

Thật lâu sau đó liền không có tiếng gì nữa.

Trong lòng Hà Hoa thở dài một cái, rón rén thu dọn vò nhỏ và điếm tâm rơi vảy, nháy mắt với Phùng di nương, lớn tiếng nói: “Di nương, trước kia con đã chạy khắp núi này đó, bây giờ mới dời đến trong huyện có mấy tháng thôi, liền đi không nổi rồi. Hay là nghỉ một lát nha.”

Phùng di nương hiểu ý, nhẹ nhàng cười nói: “Ta cũng đi không nổi nữa rồi, vừa lúc nơi này bóng cây, ở đây nghỉ ngơi một chút. Tiểu Thúy, thu dọn một chút.”

“A. Há? Di nãi nãi?” Tiểu Thúy ngạc nhiên nhìn hai người bọn họ, Hà Hoa và Phùng di nương đã sớm đứng lên, làm bộ như mới vừa đi tới đây, còn nhẹ nhàng vung khăn tay, khóe mắt đã thấy Tiểu Bảo từ sau một lùm cây đi ra ngoài.

Tiểu Thư nhận ra Tiểu Bảo, còn biết có bà mối giúp Tiểu Bảo làm mối cho Hà Hoa, vào lúc này thấy Tiểu Bảo, liền nháy mắt ra hiệu. Vốn Hà Hoa có chút xấu hổ, nhìn qua thấy Phùng di nương cũng có chút hứng thú với bộ dạng của Tiểu Bảo, cộng thêm Tiểu Bảo có chút ngây ngốc đứng ở nơi đó, trong lòng càng tăng thêm mấy phần không được tự nhiên, nhéo Tiểu Thư một cái, khẽ quay đầu nói: “Di nương, thời gian cũng không còn sớm, chúng ta trở về thôi.”

Muốn đi trở về tất nhiên phải đi qua bên cạnh Tiểu Bảo, Hà Hoa để cho Tiểu Thư và Tiểu Oản đi trước, mình thì chen vào giữa các nàng, khi đến trước mặt Tiểu Bảo thì khẽ dừng một chút, vẫn gọi một tiếng Tiểu Bảo ca như trước kia, nhưng mắt lại không nhìn hắn, sau đó đi thẳng về phía trước.

Tiểu Bảo lùi sang bên cạnh, áp ứng kêu một tiếng: “Hà Hoa. Tiểu thẩm, các ngươì.”

Phùng di nương thấy Hà Hoa đi rất nhanh, cũng vội vàng phúc phúc thân, chạy chậm đuổi theo.

“Xi!” Có người bật cười, Hà Hoa hung hăng trừng qua, Tiểu Thư và Tiểu Thúy lập tức cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm.

Tiểu Bảo sững sờ, nhìn bóng lưng của các nàng, bỗng nhiên cảm thấy thoải mái hẳn ra, sai mấy bước chạy đến trước mặt bọn họ, có chút thờ hờn hờn hi hi hì hục nói: “Tiểu thẩm, Hà Hoa. Đường núi gấp ghe, hai người phải cẩn thận!”

Nhìn qua thấy gương mặt sung huyết đỏ bừng của Tiểu Bảo, lần này ngay cả Hà Hoa cũng không nhịn được nở nụ cười. Nhưng nghĩ tới bà mối Mã và bức tranh chữ mà Tiểu Bảo đã đưa trước kia, vội nâng tay áo lên che mặt, giả vờ thẹn thùng, nhưng bà vai lại run run không che giấu được.

Hết cách rồi, lại không nói đường núi hoàn toàn không gấp ghe, khi còn bé bọn họ còn tung tăng chạy nhảy khắp nơi trên núi, cần dùng đến hai chữ cẩn thận này sao? Thật là làm khó Tiểu Bảo rồi, lại có thể phọt ra một câu như vậy.

Hi hi, dừng lại! Dừng lại!

Người ta vẫn còn là tiểu thanh niên mới mười lăm tuổi, không giống như người một bà già khoác vò ngoài thiếu nữ ngây thơ, phải kính già yêu trẻ, kính già yêu trẻ!

Hà Hoa thuận khí, ngưng cười, mặt đoan trang, nghiêm túc nói với Tiểu Bảo: “Đa tạ Tiểu Bảo ca nhắc nhở, ta và di nương sẽ cẩn thận.” Sau đó đỡ Phùng di nương chậm rãi đi về.

Tiểu Bảo biết mình ở trước mặt Hà Hoa nháo ra chuyện cười, ảo não sờ đầu một cái, lại nghĩ tới cha nương mình, cũng không đoái hoài tới Phong Hoa Tuyết Nguyệt nữa, đầu cúi gằm xuống buồn bực không lên tiếng bước đi thong thả đến chỗ đất trống khi còn bé thường chơi đùa, giữa mặt nằm trên mặt đất, lặng người ngẩn ra thoáng cái đã trôi qua một buổi chiều.

Nhóm của Hà Hoa đi về tới thôn, mới biết nữ nhi của Triệu thị nhà Hách Đại Hải không cẩn thận bị té xuống đất, trên gáy u lên một cục lớn. Tiểu oa nhi khóc cả ngày, Triệu thị cũng đi theo thút thít không ngừng, Đại Hải thức từ bên ngoài trở về biết chuyện này, liền trách Đại Hải thăm làm chủ mẫu không quản gia tốt, Đại Hải thăm không phục, nói người bên cạnh Triệu thị đều an phận, nữ mẫu và nha hoàn chăm sóc tiểu oa nhi chính là người của Triệu thị từ trong huyện mang về, sao xảy ra chuyện liền đổ lên trên đầu người khác?

Sau đó lại bối mớ sang chuyện tìm Lang trung có tốt hay không, sắc thuốc có kịp thời hay không, có tìm ra nguyên nhân tiểu oa nhi ngã xuống hay không, có phải có người ở sau lưng giở trò hay không, Đại Hải thăm chỉ tay lên trời thề, đánh hèo nha hoàn bên cạnh mình, cũng đánh nha hoàn nữ mẫu bên cạnh Triệu thị, còn gọi mẹ mình tới kéo hai người đi ra ngoài.

Trong đó có một bà tử bị đánh còn bị trừ tiền lương, trong lòng không thoải mái, liền thao thao bất tuyệt nói với Vương Tài thăm, hăm mộ nàng và Vương Tài thức trông coi nhà cũ của Quý Đồng, giống như là nửa chủ nhân rồi.

Có lẽ Vương Tài thăm nghe được bốn chữ “Nửa chủ nhân” trong miệng người khác, nên vội vàng tới đây thể hiện lòng trung thành thuận tiện kể lại những chuyện đã xảy ra.

Hà Hoa nhớ đến lời Tiểu Bảo nói: “Hiện tại mới có một người, đã thành ra như vậy rồi. Nếu như có ba bốn người lại nháo lên, trong nhà này còn thành ra cái dạng gì nữa?”, ngẫm lại thường ngày cá tính Đại Hải thăm hùng hùng hổ hổ không chịu thua, trong lòng cũng có chút chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Điền Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Làm khách Từ phủ

Mười ngày dạo chơi ở Quý gia thôn kết thúc. Hà Hoa mượn cơ hội này làm dã nha đầu một lần, cũng chỉ ra một chút yếu điểm của ao nhỏ trong sân với mô hình Tang Cơ Ngư Đường cho Phùng di nương. Phùng di nương còn đang giữa lúc đón nhận vô số lời khen tặng cùng xem thường của trưởng bối thân tộc cùng hàng xóm láng giềng trong thôn, đối với Tang Cơ Ngư Đường cảm thấy rất hứng thú nhưng vẫn có chút lo sợ. Hà Hoa cũng muốn thu xếp ổn thỏa một chút, không thể thiếu được phải thương lượng với Quý Quân nói khi trở về trong huyện mời người bạn kia của hắn tới trong nhà ngồi một chút.

Nhà họ Từ kia, người ta đều gọi là Từ Nhị gia. Từ Nhị gia ở trong huyện có một tiệm tơ lụa, nghe nói có trên vạn lượng bạc tiền vốn. Từ Nhị gia bên ngoài phong quang vô hạn, nhưng ở nhà là một người sợ vợ. Ba mươi chín tuổi mới một đứa nhi tử bảo bối, về sau lại có thêm một nữ nhi. Trong lòng Từ Nhị gia vui mừng khôn xiết, không khỏi có kỳ vọng lớn đối với nữ nhi, kiên quyết dứt khoát không để ý tới giàn nho ở hậu viện bị quật ngã bao nhiêu lần có lấy đúng khi trùng nhau, vô số tiết mục một khúc hai nháo ba thất cổ của lão thê, rốt cuộc cũng lấy được quyền dưỡng dục nữ nhi, thế phải bồi dưỡng nhi tử thành nam tử hán đường đường chánh chánh, dạy nữ nhi thành đại gia khuê tú dịu dàng nhàn lương.

Thế nhưng có lẽ kỳ vọng của Từ Nhị gia quá lớn, uốn cong thành thẳng, Từ Đại thiếu gia cứ thế trở thành phản nghịch, từ nhỏ đã lật ngôi ở nhà trên, xuống đất liền lăn lộn, ở nhà vén váy tiểu nha hoàn, bên ngoài trốn học đánh nhau gây chuyện, điển hình của một Tiểu Bá Vương không học vẫn không nghề nghiệp. Từ Nhị gia bắt đầu dĩ, mời tiên sinh tới nhà dạy, lại tự mình lựa chọn một cây roi, đưa đến trong tay tiên sinh, ngay trước mặt tiên sinh cùng nhi tử của hắn nói: “Khuyến tử liền nhờ cậy tiên sinh dạy bảo rồi!”. Sau đó dặn dò tiên sinh nên nghiêm khắc như thế nào, nên phạt thì phạt, nên đánh thì đánh. Tiên sinh kia được Từ Nhị gia chỉ thị, nhiều lần đánh tay Từ đại thiếu gia sưng lên như bánh mỳ nhân thịt. Từ Đại thiếu gia ăn mấy lần thua thiệt, cũng đã có kinh nghiệm, sau lưng ngấm ngấm quấy phá, chính đuôi đi rất nhiều tiên sinh. Thường xuyên như thế, những tiên sinh có thanh danh, học vẫn tốt cũng không chịu đến Từ phủ đảm nhiệm dạy học nữa, chỉ thờ dài nói đáng tiếc Nhị tiểu thư không phải thân nam nhi.

Từ Đại thiếu gia trở về học đường lần nữa, lần này đã thành thật hơn rất nhiều, tuy rằng bài vở không xuất chúng, đi học cũng không nghiêm túc, nhưng cũng chỉ là náo loạn nho nhỏ, không có sinh ra chuyện lớn gì, tiên sinh trong học đường hiển nhiên mắt nhắm mắt mở. Từ Nhị gia vọng tử thành long (hy vọng con trai trở thành người tài giỏi trong biển người), lại bị một vài người tự khoe là tài tử, tiên sinh của Tri Phủ, Trạng Nguyên nào đó lừa gạt mấy chặp, càng tức giận hơn, đối với “Tiên bộ nho nhỏ” của nhi tử cực kỳ bất mãn, vì thế càng quan tâm đến Nhị tiểu thư hơn, cứ trông cậy vào nàng có thể gả cho một Trạng Nguyên Lang tài đức vẹn toàn.

Quý Quân mới đổi học đường, Từ đại thiếu gia không có có hứng thú đọc sách, nhưng kết giao bằng hữu, sống phóng túng thì rất lành nghề. Cuộc sống ở nông thôn của Quý Quân muôn màu muôn vẻ chắc chắn thú vị hơn cuộc sống giương oai trong viện nhà mình của hắn rất nhiều, đối với phụ thân Quý Quân không đánh hèo nhi tử, không ép nhi tử đọc sách càng thêm không ngừng hăm mộ. Vì vậy, vừa nghe Quý Đồng mời hắn tới nhà chơi, hắn liền đáp ứng. Đáng tiếc thiếu gia này mặc dù biết tơ lụa trên người có công lao của trứng tằm lá dâu, nhưng cũng không biết dâu tằm và ao cá rốt cuộc có huyền cơ gì, chỉ biết trong hồ bây giờ còn trồng thêm củ sen mà thôi.

Quý Quân đành phải nghĩ cách đến hồ nước nhà hắn một phen, trước tiên nói về lạc thú câu cá hay là trực tiếp xuống nước bắt cá của mình, sau đó lại ngấm cái gì mà thính thủ oa thanh nhất phiến, ánh nhật hà hoa biệt dạng hồng (tai nghe tiếng ếch kêu, nắng chiếu màu hoa đỏ thắm - Tha thứ cho ta bắt tài không biết dịch thơ ^^!!), chèo thuyền du ngoạn còn làm thơ ca về hoa sen, Từ đại thiếu gia bị câu phải lòng ngứa ngáy, lập tức liền nói: “Để ta đi nói với cha ta, đến biệt viện mở hội thi thơ, ông ấy nhất định đồng ý!”

Quý Quân lại tỏ ý có thể đảm nhiệm điểm tâm ngày đó, Hà Hoa lại làm một cái bánh ngọt khoản chừng tám tấc, phía trên trang trí một chút màu xanh của lá cây và màu đỏ của hoa, thật đúng dịp. Tìm thêm chút trái cây cùng bánh bích quỳ, để cho Từ Đại thiếu gia mang về, chỉ nói là đưa cho Nhị tiểu

thư .

Chỉ qua một ngày, Từ phủ lại đưa tới hai tấm thiệp mời, một cái cho Quý Quân, một cái là Từ Nhị tiểu thư cho Hà Hoa, mặc dù dùng danh nghĩa khác nhau, nhưng cùng một ngày cùng một giờ mời huynh muội bọn họ đi biệt viện Từ phủ làm khách.

“Động tác của Đại thiếu gia này thật là nhanh. Chỉ là, muội thật sự có thể đi sao?” Hà Hoa nhìn chữ viết xinh đẹp trên trang giấy hồng phấn, có chút không xác định hỏi Quý Quân.

“Ồ Quý gia thôn không phải muội cũng đi khắp nơi đó sao? Từ Nhị tiểu thư kia nghe nói cũng có đọc sách qua, người cực kỳ thông minh, đúng lúc muội đi so với nàng đi.” Quý Quân hào hứng bưng bưng.

Đọc sách biết chữ cũng không nhất định có tiếng nói chung với mình á!

Nhưng mà, dường như ở chỗ này nàng cũng không tìm được một người tuổi tác tương đương và có tiếng nói chung nha? Phùng di nương, A Sinh tẩu từ là người từng trải ngược lại còn có thể cùng nàng tán gẫu mấy câu, nhưng những người này, chỉ xem nàng như một tiểu cô nương, trước giờ cũng không xem nàng là cùng lứa tuổi.

Thế gian này, quá tịch mịch hiu quạnh a!

Thôi được, nếu phải lui tới kết giao với nữ quyến để có thanh danh, cũng không coi là quá giới hạn, phải đi thử xem, xem một chút tiểu thư khuê các chân chính là cái dạng gì. Dĩ nhiên, chủ yếu nhất chính là đi xem Tang Cơ Nương Đường nhà bọn họ xây dựng là cái dạng gì.

Quyết định dẫn theo Tiểu Thúy, Tiểu Oản và Tiểu Xảo cùng đi, Hà Hoa lại phát sầu rồi, đám bạn bè của Từ Đại thiếu gia kia dạng gì cũng đều có, không chừng ngày đó trong đám người được mời sẽ có tên háo sắc. Nếu bọn họ lên con, lấy những tuồng hí kịch vừa thấy đã yêu, đùa giỡn cùng bị trêu ghẹo, anh hùng cứu mỹ nhân, những tiết mục cầu huyết này mà xảy ra trong phạm vi của nàng, nàng có nên mang gây hoặc là chài cán bột theo bên mình hay không đây?

Ngày hôm nay thời tiết thật tốt, ngàn dặm không có bóng mây.

Sáng sớm Hà Hoa đã thức dậy, mặc một bộ váy màu hồng nhạt, xoa chút son phấn, tô lại mi cong, lấy trang sức ra, lựa chút kiểu dáng quý trọng mà màu sắc đơn giản đeo lên, trong tay cầm thêm cây quạt. Đứng lên xoay một vòng, cảm thấy rất phù hợp với hình tượng tiểu cô nương thanh lệ trang nhã. Cho dù nhà nàng không có cách nào so sự giàu sang hoa lệ cùng Từ gia được, nhưng ăn mặc cũng nên chăm chút một chút, không để cho người khác xem nhẹ nàng là một nha đầu nông thôn thì tốt rồi.

Tiểu Thư ở một bên nhìn ngây người, Tiểu Xảo cũng cười nói: “Tiểu thư thay đổi ăn mặc trang điểm một phen, thiếu chút nữa là không nhận ra được.”

Phùng di nương cũng sớm chạy tới, thấy cách ăn mặc của nàng, cũng không khỏi có chút kinh ngạc: “Những đồ trang sức cùng son phấn kia trong ngày thường chỉ thấy con cầm chơi đùa, ta còn tưởng rằng. Từ gia chính là đại hộ, bộ dáng như vậy có thể vẫn còn có chút đơn thuần, có muốn thay đổi kiểu tóc một chút hay không?”

Hà Hoa cười nói: “Nghe nói Từ Nhị nãi nãi đúng là ra cửa đều muốn đeo trâm cài, chúng ta làm sao so được với nhà người ta, không mất mặt là được rồi.”

Ăn chút điểm tâm sáng, Hà Hoa thu xếp một chút điểm tâm trái cây cùng một vài thứ linh tinh, bên kia Quý Quân cũng sai người chuẩn bị rượu cùng đồ nhắm, sau đó sai Xưng Đà đưa qua hai bàn tiệc và canh hạt sen, canh đậu xanh. . . thanh nhiệt giải nóng, Hà Hoa ngồi vào kiệu, đoàn người mười mấy người liền đi đến biệt viện Từ phủ.

Đến cửa nhà, liền có gã sai vặt, nha hoàn lạnh lẽo đi lên, đón Hà Hoa cùng Quý Quân vào. Vừa vào cửa hai huynh muội liền tách ra, Hà Hoa được dẫn tới phía sau. Đi thẳng một đường, rường cột chạm trổ, hành lang uốn cong, trúc mọc thấp thoáng, phong cách thật có mấy phần lâm viên hưu nhân. Lại đi về phía trước, nhìn thấy hai bên đều là hồ nước khoảng chừng mười mẫu, trong đó ở một góc Đông Nam là hai mẫu ruộng đều trồng sen, nhưng đã qua ngày hoa sen nở. Ở giữa có một chiếc cầu, trên cầu có hành lang, có lan can, còn có một cái đình được dựng đứng ở trong nước, nước gợn dập dòn, đình dài lâu các cũng lung lay sinh động. Bên hồ nước chính là cây dâu tằm đứng nghiêng nghiêng, một mảng lớn xanh um tươi tốt cho đến cuối sân.

Quý Quân bọn họ đã bày xong cái bàn trong đình giữa hồ nước, còn có người cười đùa muốn chèo thuyền qua đây. Hà Hoa thoáng nhìn về phía xa xa, khoảng chừng có hơn mười người, dưới sự dẫn dắt của nha hoàn nàng vòng qua một mảnh ao sen, đến một viện tử nhỏ.

Tiểu nha hoàn vào bên trong thông báo, trong chốc lát lại đi ra nói: “Nhị nãi nãi chúng tôi mời tiểu thư vào.”

Nhị nãi nãi?

Hà Hoa sững sốt, không phải buổi kết giao của các cô nương gia sao? Thế nào lại có một Nhị nãi nãi ở đây nữa?

Đi theo nha hoàn cúi đầu đi vào, cũng không chú ý đường, liền nghe nha hoàn nói: “Nhị nãi nãi, Nhị tiểu thư, Nhị tiểu thư Quý gia đến!”

Nghe xong một loạt chữ Nhị này Hà Hoa liền choáng váng, nhưng không dám lơ đãng, ngoan ngoãn phúc thân, sau đó nói: “Gặp qua Nhị nãi nãi, Nhị tiểu thư.”

“Là một cô nương tốt, đến đến đây, ngồi một chút!” Từ Nhị nãi nãi cười híp mắt để cho nàng ngồi xuống.

Hà Hoa cảm ơn, rồi ngồi xuống bên cạnh, khẽ ngẩng đầu nhìn, đập vào mắt chính là khuôn mặt tròn vo mập mạp cùng một cái đầu sáng lóng la lóng lánh, to bằng chậu rửa mặt.

Trên đầu Từ Nhị nải nải cài trâm vàng, đỏ, xanh, trắng, tím, ngọc bích, không biết các cây trâm này nặng bao nhiêu cân, cắm dựng thẳng, xuyên ngang, nằm nghiêng đầy đầu, giống y như chim công xòe đuôi. Cười một tiếng làm run rẩy hết cả người, hơi di chuyển một chút, liền có hạt châu gì đó trên trâm cài rớt xuống, sau đó lập tức liền có người khom lưng xuống lại nhặt lên —— người này chính là trâm cài bà Từ Nhị nải nải. Nghe nói lúc nàng ra cửa kiệu cũng không ngồi được, phải gỡ hết đồ trang sức xuống mới có thể chui vào, từ trước đến giờ trâm cài bà được mời đi làm khách, trong bữa tiệc bao giờ cũng có người đứng ở sau lưng nàng tùy thời thu xếp.

Bên cạnh Từ Nhị nải nải có một cô nương trẻ tuổi, chắc là Từ Nhị tiểu thư rồi. Mặc dù không có khoa trương như Từ Nhị nải nải, nhưng vẫn thể hiện rõ sự giàu sang của Từ gia. Từ Nhị tiểu thư thấy Hà Hoa nhìn nàng, mắt chớp chớp, vẻ mặt tươi cười, đi tới lôi kéo tay của nàng nói: “Ta gọi là Thi Viện, năm nay mười ba tuổi, Nhị tiểu thư xưng hô như thế nào?”

Hà Hoa từng nghe nàng là một tài nữ, nghe nói rất quý củ, khi tận mắt thấy chân bó nhọn hoắc của nàng, bước đi cũng lắc lư, còn tưởng rằng là một nữ tử khuê phòng tuân thủ nghiêm ngặt nữ huấn nữ giới, không ngờ đầu tiên nàng cười thật xinh một cái, sau đó vội vàng tới đây làm quen, thật không giống người khô khan, trong lòng có mấy phần vui mừng, cũng cười nói: “Ta tên là Hà Hoa, năm nay mới mười hai tuổi.”

“Vậy ta là tỷ tỷ rồi, về sau ta gọi ngươi là muội muội.” Từ Thi Viện mặt mày hớn hờ, nghiêng đầu nói với Từ Nhị nải nải: “Nương, con cùng với Hà Hoa muội muội đi ra ngoài nhé.”

Hà Hoa bị nàng lôi kéo, cũng không dám đẩy ra, sợ vị tiểu thư nhỏ nhắn này không lưu tâm không đứng vững, vậy coi như tội lỗi lớn. đành phải vội vàng hành lễ cáo lui với Từ Nhị nải nải, bọn nha hoàn đưa các nàng đến một nơi tên là “Thanh Hương Các”.

Một tiểu nha hoàn đứng ở cửa thấy các nàng, lập tức nhắc rèm lên, thanh thúy kêu lên: “Nhị tiểu thư trở lại!”

Sau đó tiếng cười vụn vặt vang lên, năm tiểu cô nương gầy mập thấp cao, thần thái không đồng nhất đều đứng ở cửa, Từ Thi Viện hào hứng giới thiệu Hà Hoa cho các nàng.

Những người này đều là tiểu thư các hộ giàu có trong huyện, độ tuổi từ mười hai đến mười lăm, thường ngày cũng có lui tới với Từ gia, mấy người mẫu thân cũng thường đi lại. Thật ra hôm nay các nàng được Từ Thi Viện xin Từ Nhị nải nải mời gánh hát nhỏ mời các vị phu nhân đến xem hí khúc, sau đó thuận tiện dẫn các tiểu cô nương các nàng theo tụ họp. Nhà Hà Hoa không có chủ mẫu, Phùng di nương thì không lên được trên mặt bàn, vì vậy chỉ mời có một mình Hà Hoa.

Các tiểu cô nương cả ngày không làm việc gì, liền không tránh được không có việc gì cũng gây chuyện. Quả nhiên khi Hà Hoa vừa nói ra tên tuổi, thì có một vị tiểu thư cầm cây quạt che miệng ha ha cười rộ nói: “Lúc này hoa sen trong vườn đều đã tàn hết rồi.”

Hoa sen quay đầu đi, cửa sổ nơi này đều mở ra, giương mắt là có thể thấy lá sen trong hồ, bình thường tháng sáu hoa sen nở rất đẹp, lúc này đã bắt đầu héo tàn rồi, không có gì để ngắm cả, có một vài đài sen xanh nhạt đang mọc ra. Trên đình nhỏ xa xa bị một hành lang khéo léo ngăn cản, vì vậy động tĩnh của bọn Quý Quân bên kia nhìn không rõ lắm.

Từ Thi Viện thấy Hà Hoa trầm mặc không nói, vội cong miệng lên nói: “Ngô tỷ tỷ, hoa sen, lúc nở tràn đầy hương thơm, sau khi hoa tàn sẽ có đài sen, củ sen, năm sau có thể nở hoa. Hiện tại héo tàn rồi, còn có thể hóa thành bùn nuôi hoa đó?”

Hà Hoa nghe được Từ Thi Viện chấp vớ sách lung tung, lúc này mới nhớ tới “Thanh Hương Các” này chắc là lấy từ《Ái Liên Thuyết》của Chu Đôn Di rồi, Từ Nhị tiểu thư là người thích ngâm thơ, lại yêu sen. Người thích hoa sen đây.

Ai, cha nương lấy tên này cho nàng thật sự là.

Không giống như người nhà Từ Nhị tiểu thư, Thi Viện Thi Viện, Thi, có thể đại biểu cho học thức tài hoa, Viện, có thể đại biểu phẩm tính hiền lương, đây mới gọi là tên của đại gia khuê tú chứ! Ngay cả người chanh chua như Ngô tiểu thư, cũng lấy một cái tên uyển chuyển hàm xúc hào phóng - Ngô Hình Linh.

Hiệp thứ nhất, thua!

Hiệp hai, mọi người liền khoe khoang y phục đồ trang sức son phấn của mình một phen. Mặc dù Hà Hoa ăn mặc thanh lịch, nhưng trong nhà các nàng có buôn bán tơ lụa, hiển nhiên có thể nhìn ra chất liệu vải dùng đều là hàng cao cấp xa hoa, hơn nữa làn da của nàng trắng, tất cả phối hợp lại hiệu quả rất tốt, cũng xem là không thua trận thế.

Hiệp ba, dĩ nhiên là đọc sách viết chữ rồi. Bên trong những người này, văn chương tốt nhất là tài nữ Từ Nhị tiểu thư “Xuất khẩu thành thơ”. Từ Thi Viện có thể làm thơ, cũng có thể viết chữ, mặc dù không hơn danh gia, nhưng ở trước mặt mấy người các nàng vẫn có được bán kính. Đương nhiên Hà Hoa không có công lực bậc này, thành thật nói: “Ta chỉ nhận biết được mấy chữ, nào dám cùng tỷ tỷ so? Trong ngày thường tôi đa cũng đoán đồ đèn một chút, chỉ biết qua loa văn thơ đối ngẫu thôi.”

Đoán đồ đèn các tiểu cô nương nào cũng thích, vì vậy Từ Thi Viện làm chủ ra đề mục, mọi người sai mê giải. Hi hi ha ha một hồi, Hà Hoa cùng mọi người đều đã đáp được mấy câu.

Lúc nghỉ ngơi, bưng lên điểm tâm cùng trái cây nàng mang tới. Khi bánh ngọt được lấy ra thì Từ Thi Viện lập tức liền chạy tới. Vừa mở hộp đựng thức ăn

ra, hương thơm ngào ngạt liền xông vào mũi, một chú bé nhỏ xíu làm bằng bơ ngồi trên đài sen xanh biếc bên cạnh giàn nho, nhìn liền không di chuyển được mắt.

Từ Thi Viện càng chẳng quan tâm tới hình tượng của mình, gần như muốn úp sấp lên trên bánh ngọt: “Nói ra, vẫn là cửa hàng điểm tâm Như Ý nhà Hà Hoa muội muội làm ra bánh ngọt là tuyệt nhất. Nhà chúng ta cũng phải trù nướng đi học, nhưng kiểu dáng bánh trị giá hai mươi lượng bạc này, các nàng không làm ra được!”

Có đồ ăn ngon, sự chú ý của mọi người lập tức liền bị dời đi. Từ Thi Viện luyến tiếc không nỡ cắt chú bé nhỏ ra, chỉ có thể cho nàng tất cả. Nhìn nàng không đành lòng ăn, bộ dạng cố gắng chịu đựng hăm dọa của những người khác, Hà Hoa không nhận được chỉ điểm cho các nàng dùng bơ như thế nào để tạo ra những thứ này để trang trí. Nhưng trong viện không có bơ, thế là Từ Thi Viện lại sai tiểu nha đầu đi bờ ao đào bùn trở lại, hào hứng bưng bưng liền muốn Hà Hoa chỉ cho cách làm tại chỗ.

Hà Hoa bị năng lực “Hào phóng” cùng “Tùy cơ ứng biến” của nàng hù dọa sững sốt một chút, dường như năm vị tiểu thư khác không thích ứng nghĩ cái này không hợp với tiểu thư khuê các các nàng, cũng có chút bất mãn Từ Thi Viện lạnh nhạt bọn họ, không có một người nào chịu gia nhập, có hai người còn nói muốn cùng các phu nhân đi xem hí khúc, liền đi thẳng, trong đó bao gồm Ngô tiểu thư.

Còn lại ba người mặc dù không chịu chơi bùn, nhưng đối với đồ ăn vặt cũng không từ chối. Kết quả là, các nàng liền chia làm hai phe, một phe ăn, một phe chơi.

Mất thấy thời gian chậm rãi qua đi, Hà Hoa nghĩ đến Quý Quân bọn hắn còn không biết uống thành cái dạng gì rồi, trong lòng có chút không bỏ xuống được. Nói qua nói lại liền vòng đến đề tài quần áo các nàng mặc, khăn tay, quyen lụa đẹp các nàng đang dùng, qua tiệm tơ lụa của Từ gia, cuối cùng đi vòng qua đầu tằm nhà bọn họ.

“Từ tỷ tỷ, ta nghe nói tằm đều là ăn lá dâu mới phun tơ kết kén, nhà các người trồng nhiều dâu ở bờ hồ như vậy, chẳng lẽ không sợ trứng tằm hoặc kén tằm bị gió thổi đến trong nước sao?”

Từ Thi Viện cười khanh khách: “Hà Hoa muội muội, cho tới bây giờ còn chưa có gió lớn có thể thổi trứng tằm vào trong nước như vậy. Hơn nữa, trứng tằm là phải nuôi dưỡng ở trong phòng.”

“Hà Hoa muội muội ngay cả cái này cũng không biết sao?” Một tiểu thư khác cũng che miệng cười lên.

Hà Hoa làm bộ mù tịt không biết: “Ta thật sự không biết. Từ trước đến nay đều không dám đi chơi dưới tán cây dâu, chỉ sợ trứng tằm rơi trên lên trên người á.”

Từ Thi Viện đã cười đến không đứng lên nổi, hồi lâu mới nói: “Ta nghe bọn hạ nhân nói, loại dâu này phải trồng ở mép nước, xây dựng một ít phòng ốc nuôi tằm, vừa dễ dàng quét dọn phân tằm, trực tiếp đổ vào hồ nước là được, sau đó lấy nước trong hồ này tưới ngược lại cho cây dâu là được.”

Xem ra Từ Thi Viện biết được chút đỉnh, Hà Hoa cười nói: “Ta không biết những thứ này, ngược lại di nương ta biết được chút chút, hôm nào nói với nàng ở nhà đào hồ nước trồng chút dâu tằm, ta cũng học được dẹt vài.”

“Nếu muội muội thích, ta cho người đi nói một tiếng, chúng ta đi xem dâu tằm bên kia một chút.” Thế là Từ Thi Viện lập tức không chơi bùn nữa, vội vàng gọi người đi vào nói: “Hà Hoa muội muội muốn đi xem dâu tằm, nàng lần đầu tiên tới đây, đương nhiên là ta phải dẫn nàng cùng đi. Các người đi thông báo một tiếng.”

Ba người kia ăn no cũng muốn đi ra ngoài một chút, Từ Thi Viện an bài một phen, năm người dẫn hơn mười nha đầu nói cười đi về phía rừng dâu tằm bên kia.

Hà Hoa ung dung đi theo sát Từ Thi Viện, xoay một vòng nàng liền biết vì sao những người này lại hưng phấn như vậy —— đến rừng dâu tằm bên kia có thể thấy cái đình lớn giữa hồ!

Bởi vì Từ Thi Viện đã thông báo qua, rừng dâu tằm bên kia cũng đã nói qua, khi qua tới thì có mấy người mặc trang phục sai vật trường công (đầy tớ) đứng ở một bên chờ. Hà Hoa cảm thấy có cái gì đó không đúng, khẽ quay người, phát hiện một người trường công Từ gia thế nhưng nhìn nàng chăm chăm!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Đáp lễ

Người này, Hà Hoa biết. Chính là cái người to gan lớn mật, từ nhỏ đã trộm gà nhà nàng nuôi, kéo bím tóc của nàng, sau đó bị nàng và Xưng Đà liên thủ đánh cho một trận - Thành Từ. Nghe nói hắn đang làm đầy tớ nhà giàu có ở trong huyện, lại không nghĩ rằng chính là nhà của Từ Thi Viện.

Chỉ là, hắn nhìn mình chăm chăm như vậy là có ý gì?

Tuy nàng cũng có chút khoa trương, nhưng mình bây giờ suy cho cùng cũng mới mười hai tuổi, vóc dáng thân hình cũng chưa nảy nở lắm, coi như hôm nay ăn diện một chút, cũng vẫn là một tiểu nha đầu, còn chưa khơi gợi được bản tính sắc lang chứ?

Hà Hoa còn chưa có oán thâm xong, liền nhìn thấy một quần sự bên cạnh đưa tay đề đầu Thành Từ xuống, sau đó ác thanh ác khí nói: “Nhìn cái gì? Còn không mau thỉnh an Nhị tiểu thư!”

Vài người vội vàng cúi đầu hành lễ, quần sự kia lại cúi đầu khom lưng dẫn đường cho Từ Thi Viện và bọn nha đầu chúng ta.

“Hà Hoa muội muội, ngươi cần phải cẩn thận đừng để trứng tằm rơi trên người người đó!” Từ Thi Viện cười hi hi cười trên nói, ánh mắt lại nhìn về phía đình nghị chân. Một người khác cũng thẹn thùng e lệ, giấu đầu hở đuôi nhìn về phía hồ nước.

Hà Hoa cố ý lộ ra chút vụng về, cũng không sợ các nàng đùa cợt. Nàng tự nhận nhãn lực của mình không tệ, nơi đó cách mấy trăm mét, cũng chỉ có thể nhìn được vài bóng người mà thôi, căn bản là nhìn không rõ diện mạo, hoàn toàn không thể tán thành sự hưng phấn cùng e lệ của mấy thiên kim tiểu thư này. Bền chí để tâm đến khoảng thời gian vun trồng đầu tằm, cách bài trí phòng nuôi tằm thôi.

Trước kia mô hình Tang Cơ Ngư Đường nàng chỉ thấy qua ở trên sách vở, biết sơ sơ chút nguyên lý, trên thực tế cũng chưa từng thấy tận mắt. Cái ao nhỏ ở Quý gia thôn kia còn chưa tới nửa mẫu đất, chỉ lấy làm thử nghiệm. Thấy hồ nước lớn cùng rừng dâu tằm ở Từ gia này, đương nhiên muốn nhìn thật cẩn thận chút.

Vòng vo gần nửa vòng, các tiểu thư đã đi không nổi nữa, vừa lúc có người tới nói Đại thiếu gia sai người đến báo, Nhị nãi nãi đã khai tiệc rồi, nên đành phải đi về trước.

Bởi vì các phu nhân thái thái cùng các tiểu cô nương dùng tiệc cùng một chỗ, tuy không cùng bàn, nhưng ở chung trong một viện. Hà Hoa không tránh khỏi phải gặp mặt từng vị phu nhân này. Nghe được Từ Nhị nãi nãi nói nàng từ nhỏ đã không có nương, hiện tại trong nhà chỉ có một dì nãi nãi không dùng được, các phu nhân không thiếu được một trận thổn thức, hiền lành hòa ái lôi kéo nàng hỏi han, chưa hết vậy mà còn nhét mấy cái hà bao túi thơm hoặc là coi xuống một vài cây trâm vòng tay ... Cho nàng.

Hà Hoa không khỏi âm thầm kêu khổ, cũng may tạo hình của Từ Nhị nãi nãi ở chỗ này là độc nhất một phòng, không có ai sánh bằng, các phu nhân cũng không có quá nhiều đồ trang sức để lộ ra bên ngoài, đưa đều là thứ không đáng giá, nàng từ chối, nếu từ chối không được đành phải nhận lấy.

Ăn cơm xong nghỉ ngơi một chút, Hà Hoa cảm thấy mình hơi liễu lĩnh gia nhập vào vòng luẩn quẩn của Từ Thi Viện, thật sự cùng những tiểu cô nương này không có quá nhiều tiếng nói chung, cũng không tiện khiến Từ Thi Viện vì nàng mà lạnh nhạt những người khác, liền là người đầu tiên chào từ giả.

Từ Thi Viện đang muốn giữ nàng lại, Tiểu Xảo đã đi qua nói bọn Quý Quân bên kia có mấy người uống say đã được người nhà đỡ đi về rồi, hội thi thơ cũng giải tán, Quý Quân tới hỏi Hà Hoa khi nào thi về. Lần này Từ Thi Viện cũng không tiện giữ lại nữa, đành phải giao hẹn lần sau có cơ hội thi sẽ tụ tập nữa, sau đó sai người tặng lễ, đưa Hà Hoa lên kiệu.

Hà Hoa về đến nhà mở lễ vật ra, vậy mà có tới hai phần, một phần là của Từ Nhị nãi nãi cho nàng, hai cuộn tơ lụa màu sắc tươi đẹp, hoa văn mới mẻ, chất lượng thượng thừa, còn có hai cái hà bao tơ vàng, bên trong có một ít nguyên bảo, ánh kim sáng bóng. Còn có một phần Từ Thi Viện cho, là nàng tự mình làm một chút khăn thêu, hai hộp son phấn cùng một đôi khuyên tai san hô màu đỏ. Những thứ đồ này rõ ràng đều là nhà phú quý mới có thể dùng được, những thứ mà các phu nhân tiện tay đưa tất nhiên không thể sánh bằng.

Lần đầu tiên gặp mặt đã thu nhiều lễ vật như vậy, cũng không biết về sau làm sao mà đáp lễ. Nàng chỉ là một tiểu cô nương vừa phải cùng các nàng lui tới, vừa phải tuân thủ nghiêm ngặt lễ giáo tốt nhất tự khóa cửa khuê phòng, thật đúng là rắc rối.

Bên này, Tiểu Thư lại lôi kéo Tiểu Oản và Tiểu Xảo không ngừng hỏi ở Từ gia nhìn thấy gì, nghe được cái gì.

“Từ gia không hổ là phú thương, riêng những thứ tơ lụa này đã mấy chục lượng bạc rồi.” Tiểu Xảo vuốt tơ lụa, chắc chắn khen ngợi.

“Từ Nhị nãi nãi đeo nhiều đồ trang sức như vậy, đủ để cho mấy chục người chúng ta ăn uống cả đời, mỗi ngày không biết nàng tốn bao nhiêu thời gian để đeo lên? Từ Nhị tiểu thư kia cũng là quái nhân.” Tiểu Oản trước giờ là người ít lời cũng bị Từ Nhị nãi nãi làm cho cười run rẩy hết cả người, kinh hãi với trò chơi bòn của Từ Thi Viện.

“Đó là Nhị tiểu thư người ta thiên chân hồn nhiên, tâm tư trẻ con.” Hà Hoa moi ruột gan tìm ra hai cách diễn đạt, trong lòng cũng đang nghi hoặc, Từ Nhị gia, Nhị nãi nãi là một đôi phu thê cực phẩm như thế, làm sao có thể sinh ra một đôi nhi nữ quý linh tinh như vậy?

Từ Nhị nãi nãi hận không thể cho tất cả mọi người đều biết nhà các nàng có nhiều tiền, tất cả kim ngân phi thúy đều bày ra bên ngoài, trang trí trong biệt viện cũng không chỗ nào không khoe sự giàu có của bọn họ, dĩ nhiên, cũng lộ ra vẻ nhà giàu mới nổi cùng thô bỉ. Một căn biệt viện tốt như vậy, vốn nên là câu nhỏ nước chảy, rường cột chạm trổ, xinh đẹp nho nhã, tràn đầy tình thơ ý họa, vậy mà bọn họ đông xây một cái đình tây dựng một cái núi giả, dựng lên một loạt phòng nuôi tằm, phá hủy toàn bộ bố cục tổng thể, vậy mà còn ở đó đắc chí nói vừa có thể dạo chơi vừa có thể kiếm bạc.

Ngược lại hôm nay đã gặp được một vị Lưu tiểu thư, nghe nói tổ tiên đều là phú thương, một đời lại nối tiếp một đời. Mặc dù thoát nhìn không thể hiện rõ ra ngoài, nhưng vô luận ngôn hành cử chỉ của nàng ta hay là cách ăn mặc của bọn nha hoàn, cho dù là một cái góc nhỏ bé nhất cũng ẩn chứa khiêm tốn tinh xảo.

“Nghe nói Từ Nhị tiểu thư là một tài nữ, làm chuyện đó đương nhiên không giống với người khác, đáng tiếc ta không được nhìn thấy nàng.” Tiểu Thư ai oán liếc mắt nhìn Hà Hoa một cái.

Hà Hoa lấy hai cây trâm hoa cho nàng, cười nói: “Được rồi, ngươi không phải là đang trách ta không chịu dẫn ngươi đi Từ phủ sao? Nếu ta nói, còn không bằng ở nhà mình tự tại hơn. Ngươi bảo Tiểu Xảo nói cho ngươi nghe, thử xem lần sau nàng còn muốn đi hay không?”

Tiểu Xảo le lưỡi: “Không đi. Ở nơi đó không thể tùy tiện nói chuyện, cũng không thể tùy tiện đi lại, chỉ sợ người khác chê cười chúng ta không có quy củ. Nhưng mà chúng ta cùng các nha hoàn của tiểu thư khác nói chuyện với nhau, các nàng đều hâm mộ chúng ta đó.”

Tính tình Tiểu Thư như trẻ con, thấy Hà Hoa cho nàng trâm hoa đẹp, Tiểu Xảo Tiểu Oản cũng đều nói ở nơi đó chơi không vui, vội vàng cười bụng trà nịnh nọt Hà Hoa nói: “Tiểu Thư làm sao dám trách tiểu thư? Chỉ là muốn biết nhiều kiến thức hơn, tránh để về sau làm cho tiểu thư mất thể diện.”

“Phải! Chỉ có ngươi miệng mồm lợi hại! Nếu thật có lòng, thì bụng cho ta một chén canh hạt sen đi.” Hà Hoa làm bộ đẩy nàng một cái, ngoài cửa liền vang lên tiếng của Tiểu Thúy: “Di nãi nãi đưa canh hạt sen đến cho tiểu thư!”

Tiểu Thư nhảy dựng lên vén rèm đi đón người, Hà Hoa thấy Tiểu Xảo luống cuống tay chân muốn thu dọn đồ, bèn nói nàng bày đồ vật ở đó luôn.

Sau khi Phùng di nương vào cửa nhìn lướt qua những lễ vật kia, liền xem nhẹ hỏi Hà Hoa ở Từ phủ có tốt không, lúc trở về có nóng hay không, hiện tại cảm thấy trong mình như thế nào

Hà Hoa thấy thần thái này của nàng, bộ dạng không giống như nóng lòng chuyện Tang Cơ Ngự Đường, thật có chút kinh ngạc. Chợt nghĩ đến có thể là Tiểu Thúy sau khi trở về đã nói chút gì đó, liền chỉ chỉ quà tặng của Từ phủ nói: “Di nương, Từ Nhị nãi nãi cùng Nhị tiểu thư đối đãi với con rất hòa khí, nếu không, cũng không cho nhiều lễ vật như vậy. Nhất là Từ Nhị nãi nãi, con cũng không biết nên làm sao đây nữa.”

Phùng di nương nhìn nhìn hai cuộn vải vóc kia, nàng là người trong nghề, đương nhiên biết giá trị xa xỉ, không nhận được đi lên sờ sờ, lúc này mới thở dài nói: “Hai cuộn sa tanh này làm ra được, cũng phải mất hơn mấy chục lượng bạc, nếu ở trong cửa hàng bọn họ còn không biết bán bao nhiêu tiền đâu. Đều nói lễ thượng vãng lai (có qua có lại), ngay cả thân thích trong nhà cho hồng bao (tiền lì xì) cho đứa nhỏ, cũng đều phải dựa theo người khác cho trước mới trả lễ lại. Từ phủ tự nhiên như vậy. Nơi này của Di nương có một đôi ngọc bội đẳng hoa, chính là cỡ mẫu ta đưa lúc cập kê, cũng đáng giá vài đồng tiền. Con sắp xếp lựa thêm chút lễ phẩm có chút giá trị tương đương cùng đáp lễ cho bọn họ là được.”

Hà Hoa thấy Phùng di nương lấy ngọc bội đẳng hoa ra, phẩm chất ôn hòa, xanh biếc thông suốt, biết nàng ngay cả đồ cất trong đáy hòm cũng lấy ra rồi, không khỏi có chút lưỡng lự.

Không có gì bất ngờ xảy ra, thì về sau trước sau gì Phùng di nương cũng phải quản gia, đương nhiên phải ra mặt trông nom những chuyện ân tình lui tới này, hơn nữa nàng đang định triển khai mô hình trồng dâu nuôi tằm kéo sợi lớn hơn, dĩ nhiên là muốn tìm đủ mọi cách kéo chút giao tình với các thái thái thượng hộ lớn trong Huyện mới tốt, miếng ngọc bội này càng quý trọng lại càng có thể chứng tỏ thành tâm của nàng.

Nhưng trước kia nàng bị coi như một quả phụ khắc phu khắc tử, hiện tại thân phận cũng chỉ là một di nương, Từ Nhị nãi nãi người ta như vậy dĩ nhiên là khinh thường lui tới với nàng, nếu không hôm nay ít nhất cũng sẽ lấy ít thứ tượng trưng cho Hà Hoa thuận đường mang về cho nàng. Ngộ nhờ bảo bối Phùng di nương cất dưới đáy hòm này bị người ta xem là vật xui xẻo của “Phụ nhân xui xẻo”, hoàn toàn là nhìn không thuận mắt, vậy chẳng phải Phùng di nương mất còn nhiều hơn được sao?

“Di nương, cái này quá quý trọng. Chúng ta vẫn nên đi tìm những thứ khác thôi.” Nghĩ tới nghĩ lui, Hà Hoa vẫn thấy nên dùng từ uyển chuyển cự tuyệt.

Phùng di nương có chút âm thầm nói: “Trong tay ta cũng chỉ có vật này còn chút giá trị, những vật khác lấy ra chỉ sợ làm mất mặt con. Ta cũng chỉ cho là chút tâm ý thôi, thực ra Từ phủ cũng không thiếu cái gì.”

Hà Hoa thấy nàng như vậy, cũng không tiện nói thêm cái gì. Tìm một cái hộp gấm ra ngoài, sắp xếp ngọc bội vào, nói với Tiểu Xảo: “Tiểu Xảo, chúng ta chuẩn bị thêm vài thứ nữa, ngày mai ngươi đi Từ phủ một chuyến, nhất định phải nhớ nói di nãi nãi đã thêm ngọc bội tổ truyền của mình đáp lễ.”

Tiểu Xảo nghiêm túc đáp lại, lúc này Phùng di nương mới cười nhẹ một tiếng, lại có chút buồn bã.

Vừa lúc Quý Quân nghỉ ngơi một lát, tỉnh rượu, cũng tới tìm Hà Hoa bảo hôm nay hẳn làm cho Từ Đại thiếu gia gọi người chuyên nuôi tằm đến hỏi chuyện rồi. Bọn họ thương nghị cụ thể phải làm như thế nào một hồi, đến gần tới giờ ăn cơm chiều, rồi giải tán.

Hà Hoa sai Tiểu Xảo đưa hai cuộn tơ lụa qua cho Phùng di nương, sau khi Tiểu Xảo đi một vòng trở lại, trầm mặt nói: “Tiểu thư, hôm nay chúng ta không có ở nhà, ở cửa sau có bà tử chơi bài bạc, ngay cả di nãi nãi gọi cũng một mực đùn đẩy không nghe.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Rối rắm trong lòng

Hà Hoa hiểu kỳ nói: “Ai nói với ngươi? Các nàng chơi cái gì?”

Vừa rồi Phùng di nương hoàn toàn không để lộ ra một chút tin tức nào, Tiểu Thúy và Tiểu Man cũng không thấy có cái gì khác thường. Huống chi, mấy bà tử đó cũng không phải là nam nhân, vậy mà có thể lập sòng bạc được sao?

“Hồi nãy lúc mới trở về, Vương bà tử quét dọn hậu viện len lén nói cho em biết, nói các nàng lấy bài giấy ra đánh, đi nải nải bảo đi giặt quần áo thúc giục nhiều lần mà chưa chịu đi.”

“Trước để đó đi, người không thấy tận mắt, cũng đừng đi ra ngoài nói lung tung.” Hà Hoa nhìn đặng hoa ngọc bội của Phùng di nương, hơi nhú mày. Rốt cuộc Phùng di nương có ý định gì đây?

Tiểu Xảo ngây cả người, trước kia ở Quý gia thôn có người thích đánh bạc, cũng có người vì cái này thua hết gia nghiệp, phải bán vợ đợ con. Vì vậy Hà Hoa vô cùng căm ghét chuyện đánh bạc này, trong nhà có người chơi bài, chơi xúc xắc ... Điều đã dặn dò tỉ mỉ, chỉ cho phép chơi tuyệt đối không cho phép đánh cuộc. Tiểu Xảo cũng biết rõ tính tình của Hà Hoa, vừa nghe được tin tức liên vội vàng đến bẩm báo. Thấy sắc mặt của Hà Hoa không tốt, nghĩ đến Vương bà tử kia cũng không thân với mình lắm, thường ngày cũng hay ăn nói linh tinh, tin tức này không biết thiệt hay giả, mình quả thật là hơi lỗ mắng rồi. Cũng không nghĩ nhiều, vội vàng nói: “Tiểu thư, về sau em sẽ chú ý hơn. Cũng sẽ đi thăm dò chuyện mà Vương bà tử nói.”

“Mở cái rương ra tìm thêm vài thứ, ngày mai đi Từ gia đáp lễ thôi.” Hà Hoa thờ dãi, cũng không quan tâm nhiều đến chuyện hạ nhân có phải đánh cuộc hay không nữa, suy nghĩ một chút lại nói: “Đi cửa hàng điểm tâm lấy hai cái bánh ngọt đều đưa qua, sau khi đến Từ gia phải đối đáp thận trọng với họ.”

Ngày hôm sau Phùng thị ở trong viện của mình cả ngày.

Khi Hà Hoa đi ra hậu viện thì nghe được hai hạ nhân đang phôi nhò nói đùa. Một người trong đó nói: “Ngày hôm qua thiếu gia và tiểu thư đi Từ phủ trở về rất sớm, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?”

Người kia thờ dãi nói: “Có thể xảy ra chuyện gì? Từ phủ là nhà giàu có, tuy lão gia chúng ta là người tốt, thiếu gia tiểu thư cũng vô cùng thông minh, nhưng dù sao vẫn kém hơn Từ gia, cũng không có chủ mẫu, hiện giờ có đi nải nải nhưng loại thân phận đó, chắc là ở Từ phủ bị khinh bỉ rồi.”

“Nói cũng đúng, cô nương nhà người ta tám chín tuổi đã học nữ công rồi, có khi còn sớm hơn. Nhưng tiểu thư Hà Hoa sắp mười ba tuổi mới bắt đầu học nữ công, khẳng định không sánh bằng người ta, ngược lại Tiết tú nương kia được lợi!”

“Tiểu thư rất thông minh, không chừng học một hai năm thì biết hết rồi. Người cũng đừng học những thứ không biết xấu hổ kia, không hiểu quy củ. Ngày hôm qua các nàng thừa dịp trong nhà không ai đánh bạc! Dám làm chuyện đó sau lưng chủ tử, cũng không sợ tiểu thư biết được sẽ đánh hèn các nàng!”

Người trước đó cười xuy một tiếng: “Vương thẩm không phải trước kia người cũng đánh cuộc sao?”

Vương thẩm kia vội vàng nói: “Phi! Phi! Đó là chuyện chơi đùa trước kia, cũng đã hỏi qua người, được cho phép mới chơi. Không giống như bọn họ, trên miệng nói rất dễ nghe trong lòng thì chuyện lừa dối chủ tử nào cũng làm được. Đi đi đi, đừng làm phiền ta làm việc!”

Hà Hoa nghe đến đó liền biết Vương thẩm kia chính là Vương bà tử hôm qua Tiểu Xảo nói, hôm qua có người bài bạc cũng là sự thật, vậy rốt cuộc có ai làm cho Phùng di nương tức giận hay không?

Ngày hôm qua Phùng di nương ở nhà, nếu phát hiện có người đánh bạc không thể không có tin tức nào, trừ phi những người đó đặc tội nàng. Theo tính tình của Phùng di nương, có khả năng sẽ cố kỵ người khác nói xấu ở sau lưng nàng là lòng dạ hẹp hòi, xen vào việc của người khác, nên sẽ không nói chuyện bọn hạ nhân đùa bỡn đánh bạc đằng đậy chuyện của nàng với mình. Như vậy xem ra, Phùng di nương hơn phân nửa là biết chuyện này, chỉ là giả bộ không biết gì cả, trong lòng cũng đã suy tính.

Đột nhiên Hà Hoa cảm thấy rất tức giận, ngay cả Tiểu Xảo từ Từ gia trở về, báo cáo tin tốt là Từ gia đã nhận ngọc bội của Phùng di nương cũng không thể làm nàng vui vẻ.

Nghĩ đến Từ Đại thiếu gia quần áo lụa là tiêu xài phung phí, nghĩ đến Từ Thị Viện thiên chân hồn nhiên, không buồn không lo kia, nghĩ đến ánh mắt nóng cạn của những thiên kim tiểu thư còn bày đặt học đòi làm thơ kia, nàng liền cảm thấy phẫn nộ vì sự bất công này!

Mọi người đều là tiểu cô nương hơn mười tuổi, tại sao người ta có thể không có tâm nhân lại sống tốt, còn nàng thì phải quan tâm này quan tâm nọ? Không dám buông lỏng, không có chỗ dựa vào, không có cảm giác an toàn, hơn nữa còn phải suy tính làm thế nào để cho tiểu lão bà của cha lập uy ở bên ngoài cùng trong nhà chứ!

Ngay cả cha cũng thiệt là, nếu thích Phùng thị, tại sao không dứt khoát cho Phùng thị phù chánh để nàng quản gia? Như vậy cũng sẽ không có hạ nhân thất lễ với nàng, người bên ngoài tốt xấu gì cũng thuận theo ở ngoài mặt một phen! Còn muốn một cô nương chưa xuất giá quản những chuyện vớ vẩn như vậy, không biết một tiểu cô nương như nàng làm những chuyện này có bao nhiêu bất tiện hay sao?

Phùng thị cũng cố chấp, muốn có quyền nói chuyện, thì thôi tại bên gối Quý Đồng nhiều một chút, sớm mang thai không phải tốt sao? Nếu không đấu với nàng một trận, dùng lừa gạt hay cướp đoạt quyền quản gia cũng được nha! Cố tình vừa cố kỵ một tiểu nha đầu như nàng, vừa ai oán mình bị coi thường, lại muốn đi đường vòng, dựa vào người ngoài đến đề cao địa vị trong nhà của mình! Ngọc bội kia nói đưa thì đưa, mình cũng chưa nhận được thứ tốt gì của nàng!

“Tiểu thư, người nóng sao, không thoải mái à?” Tiểu Xảo thấy sắc mặt rất khó coi của nàng, lo lắng hỏi.

“Bị bệnh cũng tốt, ta sẽ không cần quản cái gì hết, người đừng phiền ta!” Hà Hoa phiền não phát tay.

Tiểu Xảo nhảy mất ra hiệu cho Tiểu Thư Tiểu Oân lặng lẽ lui ra ngoài.

“Tại sao tiểu thư mất hứng vậy? Chẳng lẽ bởi vì Từ Nhị tiểu thư không để cho người mang quà tặng trở về?” Tiểu Thư khẽ kéo tay áo của Tiểu Xảo, vẻ mặt khó hiểu.

“Rõ ràng là chúng ta đi đáp lễ, tại sao còn muốn bọn họ không nhận? Hôm nay có phải các người làm sai việc gì rồi hả?” Tiểu Xảo đề thấp giọng xuống, giọng điệu rất nghiêm túc.

“Không có! Hôm nay chúng ta không có làm gì cả! Mới vừa rồi chúng ta chỉ đi phòng bếp một chuyến, trở lại tiểu thư liền mất hứng rồi. Không tin người hỏi Tiểu Oân.” Tiểu Thư cuống quýt thanh minh cho mình.

“Đi xuống trước đi, chớ quấy rầy tiểu thư.” Tiểu Xảo nghĩ tới lúc trước Hà Hoa dặn dò nàng phải chú ý chuyện ngọc bội của Phùng di nương.

Nàng cũng coi như là hiểu vài chuyện, biết Từ phủ nhận ngọc bội của Phùng di nương liền chứng tỏ bọn họ chỉ ít ở mặt ngoài đón nhận ý tốt của nàng. Nếu như bọn họ không thu, cũng chỉ là không xem trọng mặt mũi của Phùng di nương mà sẽ không ảnh hưởng đến Hà Hoa. Nhưng Hà Hoa, rốt cuộc là muốn cho Từ phủ nhận, hay là không nhận đây?

“Tiểu Xảo?”

“Tiểu thư? Có chuyện gì?” Nghe Hà Hoa gọi nàng, Tiểu Xảo vội vàng đi vào.

Hà Hoa dừng một chút: “Vừa rồi tâm tình ta không tốt hơi lớn tiếng với người... người không cần để ở trong lòng. Đi viện của di nương một chuyến, nói chuyện người đã trải qua ở Từ phủ cho nàng biết. Rồi nói với nàng, ngày hôm qua trong nhà có người đánh bạc, ta không biết xử trí như thế nào, kính xin di nương giúp một tay.”

Tiểu Xảo vội nói: “Tiểu thư có chuyện, không nên giấu ở trong lòng, nếu bởi vì những bà tử kia mà tức giận sẽ không tốt cho thân thể. Em sẽ đi tìm di nãi nãi trút giận cho tiểu thư.”

Hà Hoa thấy Tiểu Xảo hiểu lầm, cũng vội giải thích.

Nàng buồn bực một hồi, lại ngẫm lại hai đời cộng lại mình đã sống ba mươi mốt ba mươi hai năm, không cần thiết đem mình cùng Từ Thị Viện và những tiểu cô nương kia nhập làm một. Mặc dù mượn danh “Con nhà nghèo sớm phải lo việc nhà, đứa trẻ không có nương phải tự mình cố gắng”, người khác cũng có thể tiếp nhận nàng “Trưởng thành sớm”, nhưng vẫn không nên biểu hiện quá nhiều, sớm chuyển giao chuyện trong nhà vào tay Phùng di nương, nàng làm sâu gạo thì tốt hơn.

Dù sao, người khác muốn khi dễ nàng cũng không thể dễ dàng như vậy.

Qua hai ngày, Phùng di nương mới tra rõ chuyện có người đánh bạc, còn mặt mờ nhắc tới Vương bà tử trước kia cũng là người ham bài bạc, cũng bởi vì thua bạc mới xảy ra tranh chấp với người khác, nhưng gần đây đã thu liễm rất nhiều. Đối với người thật sự tham gia đánh bạc còn xung đột với người của nàng cũng hơi hơi cho qua, sau đó để nghị Hà Hoa lập quy củ lần nữa, về sau nếu phát hiện có người đánh bạc nữa, nhất định nghiêm trị không tha. Ý tứ trong câu chữ chính là chuyện lần này lớn hóa nhỏ, nhỏ hóa không.

Hà Hoa biết Phùng di nương cố kỵ thân phận của mình lại cực kỳ để ý người khác đánh giá nàng, cho dù có hạ nhân thất lễ với nàng cũng không dám chỉ ra, chỉ sợ người khác nói nàng đồng đẳng, coi mình quan trọng lắm. Nhưng mà nàng làm việc như vậy, vẫn thấy có chút thất vọng.

Thời đại này muốn có thanh danh tốt thì mình phải bấm bụng chịu đựng, muốn sống tự tại một chút thì không thể quá mức so đo người ta nói như thế nào. Hiện tại thân phận Phùng di nương thật sự thấp kém, nhưng ở Quý gia, chung quy cũng có thể diện hơn những bà tử kia. Nếu nàng nổi lên tâm tư, thừa dịp chuyện lần này, cầm lòng gà làm lệnh tiên phát tác một lần thì như thế nào? Dung túng hạ nhân như vậy, ở trước mặt người ta sẽ khen người một tiếng di nãi nãi độ lượng tâm địa Bồ Tát, nhưng sau lưng không biết há hê như thế nào, sẽ nghĩ làm thế nào để tiếp tục lừa dối.

Suy nghĩ qua lại mấy lần, lại nghĩ đến Vương bà tử kia, càng nghĩ càng cảm thấy chuyện mình nghe được ở hậu viện ngày đó không phải tình cờ, chỉ sợ là Vương bà tử biết nàng ở nơi đó, cố ý dẫn người đến nói chuyện.

Bài bạc, gây gổ với người khác, đâm thọc với đại nha hoàn, nếu đổi thành chuyện khác tới lừa gạt mình giống như vậy, thì tâm nhãn của bà tử này thật sự quá nhiều, không thể lưu!

“Di nương nói rất có đạo lý. Chúng ta dời đến bên này, rất nhiều người đều là người của chủ nhà cũ lưu lại, chúng ta không biết tính tình bọn họ như thế nào, bọn họ cũng mang theo quy củ cùng tập quán lúc trước làm việc, như vậy cũng không hay. Đợi con cùng phụ thân, ca ca thương lượng sau đó đưa ra điều lệ khác, để cho bọn họ theo quy củ mới làm việc. Nhưng Vương bà tử kia, nghe qua không phải là người tốt gì, Tiểu Xảo về sau người lưu ý một chút, không cho phép nàng làm ra chuyện bôi nhọ đến Quý gia chúng ta. Nếu không thì nàng đừng mong có quả ngon để ăn!”

Tiểu Xảo liên tục đáp lại, Phùng di nương lại nói: “Tòa nhà bên này cách Điện Trang khá gần, bọn hạ nhân cùng tá điền ở Điện Trang lui tới khá nhiều, cái chìa khóa cửa sau tiểu thư phải giao cho người có thể tin được, tốt nhất là nuôi thêm mấy con chó, trông coi chặt chẽ trong viện và tường rào một chút.”

Cái này cũng đúng, Hà Hoa nhìn Phùng di nương nói ra suy nghĩ của mình, sai Tiểu Xảo lấy giấy bút lấy ra, cùng Phùng di nương thảo luận một chút chuyện nhà. Dù sao Phùng di nương cũng sống ở cổ đại mấy chục năm, trước kia cũng từng trông nom nhà cửa, lời nói ra cũng đều có lý. Chỉ là tính tình nàng ôn hòa, không quyết đoán bằng Hà Hoa, cũng có chút không nói lòng được tâm của mình.

Bởi vì đã thu hoạch lương thực vụ chiêm (vụ hè), thu hoạch vụ thu vẫn còn một đoạn thời gian nữa, lúc này có thể điều động người làm việc khác, Hà Hoa liền cùng với nàng quyết định lập tức đi tìm vài chỗ trống thường có ngập úng không được nông dân thích.

Đất như vậy mới thích hợp dùng để làm Tang Cơ Ngư Đường. Đào chỗ trống ấy sâu thêm hai ba thước, năm sáu mẫu hồ nước lớn dùng để chứa nước nuôi cá, tưới tiêu, đào đồng bùn bốn phía ao cá làm thành bờ đê, thêm bãi đất thế, vừa có thể giảm bớt lũ lụt, vừa có đất đai phì nhiêu trên bờ đê trồng cây dâu. Đến lúc đó có thể tạo thành mô hình tuần hoàn “Lá dâu nuôi tằm, phân tằm nuôi cá, bờ đê bùn trồng dâu”.

Đây cũng là một công trình lớn, cũng may hiện tại Phùng di nương nhiệt tình mui phần, tự tin hơn gấp trăm lần, Hà Hoa chỉ nói một vài điểm chính, nàng liền ôm đồm hết tất cả chuyện về sau.

Tới khi mưa đất lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Gần huyện Định Giang có rất nhiều đất trống như thế, giá cả cũng rất rẻ. Nhưng Hà Hoa tính toán một chút, mưa xong đất về sau phải mua dâu tằm, phải xây phòng nuôi tằm, phải mua loại tằm, mua cá, còn phải mướn người có tay nghề, những thứ này đều cần có bạc!

Nhưng hiện tại bọn họ không có bao nhiêu bạc tích trữ, tiền lời của hai cửa hàng điểm tâm cũng không ổn định, không thể dựa vào, thật ra thì Hà Hoa còn nghĩ chưa chút tiền mua cửa hàng điểm tâm, về sau cũng không cần phải thuê nữa.

Nhưng bây giờ, muốn mua đất nhưng lại thiếu bạc!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Điền Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Hoạt động bí mật

Phùng di nương thấy Hà Hoa khó xử, lấy ra mấy nguyên bảo lớn (vàng thỏi) cùng một chút bạc vụn tổng cộng là bốn mươi lượng, nói: “Chỗ này của ta còn chút vốn riêng, nếu tiểu thư không chê ít, cứ lấy dùng trước đi.”

Ban đầu đã nói Hà Hoa bỏ tiền, Phùng di nương tối đa chỉ là người làm công được chia lợi nhuận. Bây giờ nói đến “Dùng trước”, chính là góp tiền, nghĩa là muốn làm cổ đông nhỏ rồi.

Số tiền này ít nhất một nửa chính là sau khi Phùng di nương đến Quý gia, Hà Hoa vâng mệnh cha cho nàng làm vốn riêng. Hà Hoa có chút dờ khóc dờ cười, nhưng trước mắt đành nói bốn mươi lượng, ngay cả bốn lượng nàng cũng lấy.

Chấp vá lung tung, giữ lại một trăm lượng bạc làm gốc, số tiền mặt khác đều lấy ra, bao gồm Tiểu Kim Khố của Hà Hoa, cuối cùng vẫn không mua được năm trăm mẫu đất nối liền nhau như mong muốn, khó khăn lắm chỉ mua được không tới hai trăm mẫu đất vườn giá rẻ.

Buổi tối ăn cơm, lúc không có người ngoài, Phùng di nương liền bùng băng ghé ngồi chung một bàn với Hà Hoa bọn họ. Bọn họ cũng không có quy cũ cái gì mà ăn không nói, ngủ không nói. Nghe Hà Hoa cùng Phùng di nương nói trong nhà túng quẫn, Quý Đồng đối với tiền bạc không có khái niệm gì, chỉ nói hiện tại trong nhà tốt hơn mấy năm trước không biết bao nhiêu lần, khuyên Hà Hoa không nên quá gấp gáp, dù sao sản nghiệp hiện tại cũng rất có thể diện rồi. Sau đó lại khuyên Phùng di nương không nên quá vất vả, mùa xuân năm sau không chừng nàng còn phải cần người khác chăm sóc, làm sao có thể lo liệu được một mảnh vườn dâu cùng ao cá lớn như vậy?

Lúc Quý Đồng nói lời này, liền nhìn cái bụng Phùng di nương. Phùng di nương ngượng ngừng đỏ mặt nói: “Tiểu thư không chê để cho thiếp giúp một tay trông nom, thiếp chỉ làm trợ thủ thôi.”

Hà Hoa không lường trước Quý Đồng sẽ nói ra những lời này, không biết ông có phải là muốn nhử từ muốn đến phát điên rồi hay không, hay là không muốn Phùng di nương nhúng tay vào gia sự, lại thấy Phùng di nương ngượng ngừng, đành phải nói: “Chúng ta nhiều sản nghiệp như vậy, một mình con cũng xử lý không xuê, mong di nương không ngại vất vả đỡ đần một chút.”

Quý Quân nhìn Hà Hoa, không lên tiếng. Ăn xong cơm tối, lại đến viện của Hà Hoa, cho bọn nha hoàn lui xuống, ngập ngừng nói: “Hà Hoa, nếu thật sự thiếu bạc như vậy, những thứ bên ngoài của chúng ta”

Hà Hoa trừng mắt nhìn hắn: “Bên ngoài? Bên ngoài cái gì? Từ sau khi ở Quý gia thôn dời qua đây, chỉ còn lại bốn trăm ba mươi bảy lượng bạc. Tu sửa nhà cửa bên này, nhân tình lui tới, di nương vào cửa, lại thêm rất nhiều đồ trang sức hòm xiềng, chi phí sinh hoạt lương thực mỗi tháng trong nhà, tiền tháng cho hạ nhân, ngoài ra còn phải thanh toán bạc một ngàn con gà đã mua chịu, bố trí lại cửa hàng điểm tâm lần nữa, còn ca và cha nữa, lần nào ra cửa không phải cũng cần bạc hay sao? Trong ba bốn tháng này, cũng chỉ có người vì học làm bánh ngọt mà đưa cho chúng ta chút bạc, ngoài ra không có nguồn thu lớn nào, số vào chẳng bằng số ra. Không có bạc chính là không có bạc!”

Quý Quân bị nàng trách móc một trận, trên mặt có chút ngượng ngừng, ấp úng nói: “Chúng ta giấu cha như vậy, không tốt lắm đâu?”

Hà Hoa mở một cái trap ra, mò tìm văn khế bên trong ra, lại cất kỹ vào, nói: “Nhìn bộ dạng vừa rồi của cha, giống như là không thể chờ đợi muốn cho ca thêm đệ đệ muội muội. Nếu di nương không được phù chánh, sau này phải phân đại phòng nhị phòng, coi như phù chánh, cũng có thân sơ tôn ti khác. Chúng ta nên tích góp chút tiền riêng trong lòng cũng yên tâm hơn.”

Hóa ra sau khi Phùng di nương vào cửa, Hà Hoa liền có tính toán trong lòng, mang một ngàn lượng bạc đến, bảo Quý Quân cầm đi ra ngoài liên hệ với bằng hữu, len lén ở gần Huyện đặt mua đất đai, tổng cộng có tám cửa hàng và hai tiểu viện. Hai ngày trước mới thảo luận xong chuyện cho thuê, hiện tại chưa nhận tiền thuê.

Chuyện này giấu Quý Đồng, vẫn khế Hà Hoa đứng tên, chỉ có hai huynh muội bọn họ biết. Cũng bởi vì đã tiêu hết một ngàn lượng bạc, lần này mua đất mới túng thiếu, ép Hà Hoa ngay cả Tiểu Kim Khố của mình cũng lấy ra nên chỉ còn lại ba đồng tiền như lúc đầu, được nàng dùng dây chỉ đỏ khâu lại treo lên làm móc khóa, mỗi ngày tự mình lấy ra xem ba lần.

Quý Quân cười trêu nói: “Đệ đệ muội muội của ta chẳng lẽ không phải là đệ muội của muội hay sao? Không cần biết về sau như thế nào, hiện tại cha có di nương chăm sóc, cuối cùng ta cũng có thể an tâm. Chỉ là những thứ kia Muội đã xem như bảo bối như vậy, từ nay về sau ca ca sẽ xem như không có chuyện đó, cũng không tranh giành với muội, coi như là chuẩn bị trước đồ cưới cho muội đi.”

Da mặt của Hà Hoa không mỏng như Phùng di nương, cười hi hi nói: “Không phải đồ cưới của muội, mà là sinh lễ để ca ca về sau dùng cưới vợ.”

Lần này đến phiên Quý Quân đỏ mặt, Hà Hoa nhìn hấn chạy trốn chết, sau khi cười một trận không khỏi thở dài một cái. Phùng di nương tốt thế, ít nhất phải ở chung một năm, có Quý Đồng ở đây, nháo ở riêng hẳn là không có khả năng. Nhưng cuối cùng mình cũng phải gả ra ngoài, ai biết về sau sẽ phát sinh chuyện gì?

Cha và ca ca đều là người thật thà, mặc dù Quý Quân lãnh lợi một chút, nhưng suy cho cùng vẫn còn trẻ, nếu về sau cãi nhau đến phải chia gia sản không chừng sẽ thua thiệt. Mặc dù đến lúc đó sẽ không có chuyện liên quan đến một nữ nhi đã xuất giá như nàng, nhưng so với đệ muội Phùng di nương sinh ra sau này, hiển nhiên nàng vẫn thân thiết với Quý Quân hơn, thay ca ấy lo liệu trước một chút cũng sẽ không sai. Truyện của Diễn Đàn Lê Quý Đôn các trang web khác đều là ăn cắp.

Chờ đến lúc Tiểu Xảo đi vào, thì nhìn thấy Hà Hoa nhìn ba đồng tiền được khâu bằng dây chỉ đỏ nói thầm, cầu nguyện cho người một nhà nàng luôn gặp may mắn, tốt nhất là có thể có thêm nhiều bạc

Hai trăm mẫu đất, cũng đủ để Phùng di nương bận rộn, huống chi bây giờ nàng cũng tham gia một phần đương nhiên sẽ càng dễ tâm hơn. Quý Đồng không nỡ để nàng chịu khổ, cũng không tránh được phải tham gia vào phụ giúp.

Tiểu Xảo báo cáo với Hà Hoa, Phùng di nương tìm người nhà mẹ đẻ của nàng ta đến, một người trong đó được làm quả sự, Quý Đồng cũng giúp nàng tìm hiểu ở đâu có người thạo công việc, sang năm tới chỗ nào mua dâu tằm, cá con

Sớm lên kế hoạch luôn không sai, Phùng di nương muốn tìm người nhà mẹ đẻ cũng có thể lý giải, bây giờ nhà ai cũng đều như vậy. Dù sao Phùng di nương cũng không biết chữ, chỉ cần sổ sách vững vàng ở trong tay mình, Hà Hoa cũng không sợ nàng dở trò, vì vậy cũng không có nói gì.

Chỉ là tin tức chuyện này đã làm cho người trong nhà đều biết, trượng phu Tiết Tú Nương biết được chút chuyện ghi chép sổ sách, Hà Hoa liền hứa với nàng đợi sức khỏe trượng phu nàng tốt lên, có thể tới làm việc. Đến sang năm nữ công của nàng có tiến bộ, Tiết Tú Nương cũng có thể đi Tang Viên làm việc. Phùng di nương đã thích tú công của Tiết Tú Nương từ lâu, chỉ mong có thể làm cho tú nương đi theo mình. Hà Hoa nhắc tới chuyện này với nàng, hiển nhiên nàng đồng ý liền.

Thêm một người động tâm nữa, chính là Vương bà tử. Mặc dù không biết rõ chủ nhà tại sao muốn trồng dâu trên đất trống, nhưng nàng biết công việc tơ sống tơ lụa càng ngày càng kiếm ra tiền, liền tính toán đến trang viên làm việc, Hà Hoa đối xử lạnh nhạt với những người chủ nhân trước lưu lại như các nàng, quản cũng chặt, rất khó tìm được cái cớ nhưng cũng không chiếm được chỗ tốt, còn không bằng đi theo bột nhào di nương kia. Có tâm tư này, nàng liền hành động.

Hà Hoa nghe nói Vương bà tử ở trước mặt Phùng di nương xum xoe, suy nghĩ một chút liền biết, vì sao Vương bà tử ở sau lưng mình chỉ nói những bà tử kia bất kính với nàng, thừa dịp nàng không có ở nhà liền đánh bạc, thoái thác cũng như cường điệu việc những người đó bất kính với Phùng di nương cho Tiểu Xảo nghe. Thì ra nàng ở trước mặt Tiểu Xảo đảm thọc không phải là vì truyền lời cho mình, mà là muốn thông qua Tiểu Xảo báo cho Xung Đà, lại thông qua Xung Đà truyền lời đến trong tai Quý Đồng!

Người này thật là hao tổn tâm cơ! Nhưng nàng sao có thể dự đoán được, coi như Tiểu Xảo cho là mình cùng Phùng di nương có chút không hòa hợp, cũng sẽ không lạng lẽ truyền lời cho Xung Đà.

Phùng di nương biết Vương bà tử là người đã cáo mật cho Hà Hoa biết trong nhà có người đánh bạc, nhưng bởi vì Hà Hoa lại bảo nàng xử lý chuyện này, không biết Hà Hoa tính để cho nàng lập uy trong nhà, còn tưởng rằng Hà Hoa trách nàng chỉ có nửa ngày mà trông nom nhà không được, trong lòng liền không thích Vương bà tử miệng rộng này, sau đó lại dò la được tình hình Vương bà tử thường ngày cùng với người bất kính với nàng có mâu thuẫn với nhau, nên luôn đồng ý với câu nói: “Vương bà tử không phải là người tốt gì” của Hà Hoa. Lúc này Vương bà tử tới bên người nàng đi lanh quanh biểu lộ trung thành, vừa đúng chưa có người đào ao ở khu đất kia, vậy có thể điều bà ta đến đó. Nàng liền thuận tay đẩy Vương bà tử đi Tang Viên mới.

Trong lòng Vương bà tử rất vui mừng, còn tưởng rằng có thể trở thành tâm phúc của di nương, có thể sống thoải mái, tới đó lại phát hiện phòng ở đều rách nát, chẳng có cái gì cả. Phùng di nương cũng chỉ coi nàng như bà tử thô sử, còn phải cùng một vài hán tử cao lớn thô kệch cùng nhau đào đất chọn bùn. Một ngày qua đi, trên tay nổi lên bong nước, bả vai bị đòn gánh cọ lên xưng vù, trên chân còn bị côn trùng cắn, toàn thân vừa mệt vừa đau vừa thối, vất vả hơn quét dọn ở viện trước kia không biết bao nhiêu lần. Nàng lại nghĩ biện pháp làm cho người ở bên cạnh Hà Hoa nói khoác muốn trở lại quét sân. Ai ngờ Hà Hoa nói đã đưa người cho di nương dùng, di nương không lên tiếng nàng làm sao không biết xấu hổ thu hồi lại?

Phùng di nương lại sai người đến nói với Vương bà tử rằng người không phải nói là biết bên cạnh ta không có người đắc lực, nguyện ý đi theo ta làm tùy

tùng, lên núi đào xuống vạc dầu cũng không sợ sao? Lúc này mới mấy ngày lại thay đổi rồi à? Kén cá chọn canh như vậy, hạ nhân mà còn khó chiều chuộng hơn một di nương như nàng, hạ nhân như vậy nàng cũng không dám sai sử, cũng không dám cho nàng trở về. Tránh cho về sau tiểu thư Hà Hoa có cái gì không tốt, người khác nói Phùng di nương là một mẹ kế lòng dạ hiểm độc, biết rõ hạ nhân không dùng được còn cho đi qua gieo họa cho cô nương yếu điệu người ta.

Vương bà từ lòng đầy hối hận, lại nghe người khác chê cười nàng không biết tự lượng sức mình càng già càng không biết xấu hổ, càng thêm phẫn hận. Ngày ngày làm bộ như bị trượt chân, ngã cả người đều là bùn, sau đó kêu trời trách đất nói người Quý gia không có lương tâm, sai khiến bà lão như nàng làm loại công việc nặng nhọc này, bây giờ nàng bị thương, sắp chết, cũng không muốn sống nữa, đáng thương cho nhi tử của nàng vẫn chờ nàng kiếm tiền về cưới vợ cho.

Nhi tử của nàng cũng là người thành thật, ôm lão nương bản thủ, quyết nước bùn lên toàn thân mình, khóc lên, kêu gào nói lão tử nguoi chết ta làm sao bây giờ? Nguoi chết ta cũng không sống được, ta muốn liều mạng với đông gia lòng dạ hiểm độc kia!

Vương bà từ liền cùng nhi tử ôm nhau khóc rống: “Con a, nguoi còn trẻ, còn có ngày lành phải trải qua. Vì nương già rồi, không còn dùng được, hiện tại lại bị chủ nhà liên lụy thành ra như vậy. Vì nương có lỗi với nguoi cùng cha nguoi a! Dù sao vì nương cướp một cái mạng, nguoi ôm thi thể của ta đi tới Quý gia, bọn họ thế nào cũng cho chút bạc mua quan tài. Đến lúc đó nguoi tùy tiện cho ta một cái chiếu cuốn xuống mồ, còn bạc nguoi liền giữ lại để nguoi và cha nguoi sống qua ngày và cưới vợ.”

Phùng di nương kêu quản sự thân thích kia đến sai người kêu trượng phu quê của Vương bà từ đến, lại tìm một người hơn bốn mươi tuổi cô độc, cũng ở đó làm công, cho hẳn một chút bạc vụn. Người đó ở trước mặt một nhà ba người Vương bà từ và mọi người, nói là Vương bà từ coi trọng hắn, nghe được hẳn đang làm việc bên Tang Viên này, thiên tân vạn khổ cầu xin di nương cùng đi theo.

Nơi này cũng có mấy chục người làm việc chung với nhau, người vậy xem cùng rõ lên, Vương bà từ lúc trước còn nói “Sái chân, đau eo, không thể nhúc nhích, muốn chết”, bây giờ lại nhảy lên cao ba thước, roi xuống đất bùn, không bỏ dậy nổi, miệng còn uống đầy nước bùn. Đây bụng oan khuất không biết nói thế nào!

Người đó lại lấy ra một cái khăn Vương bà từ trong lúc dọn phòng trộm được, ném lên trên người Vương bà từ, nói: “Vương đại ca ta nói với nguoi, cái mũ này vừa rồi lúc đang chọn bùn muốn nhét khăn này cho ta. Mặc dù ta độc thân nhưng nếu muốn tìm nữ nhân, cũng sẽ không phải loại bản thủ như thế này, nên đẩy nàng ra.”

Lại xì một tiếng khinh miệt nói: “Quý gia đối đãi với người làm rất tốt, cho tiền công cũng cao, ta còn chút bạc có thể đi mua một nha đầu như hoa như ngọc làm bà nương. Lão Bà Từ này thật không biết xấu hổ, một gương mặt già nua còn muốn học kỹ nữ quyền rũ ta.”

“Ta đánh chết nguoi cái dâm phụ này!” Người đó chưa nói hết, mặt Vương thọt liền biến thành màu đỏ tía, bảy lần quật tám lần rẽ đi tới, giờ gây liền đánh xuống người Vương bà từ.

Vương bà từ chân tay nhùng ra, không đứng dậy được, trong miệng toàn bần y y nha nha nói không rõ ràng, ở trong đất bò thật nhanh, đảo mắt liền lên bờ ruộng, chỉ trong chớp mắt, mọi người liền thấy được một bóng lưng bùn đất không ngừng rơi xuống.

Phùng quản sự vội gọi hai người một trái một phải đến đỡ Vương thọt dậy, mọi người ba chân bốn cẳng, hi hi ha ha đưa phụ tử bọn họ về nhà.

Trải qua chuyện này, Vương thọt cho là cô trên đỉnh đầu của mình dài xanh mon mon, cũng không dám để lão bà ra ngoài làm việc. Phùng di nương móc một phần tiền tháng của mình ra, sai người kết sổ một tháng tiền công và một đấu gạo, cùng văn khế thuê Vương bà từ đã ký đưa cho Vương thọt, chỉ nói là Quý gia đã hết lòng quan tâm giúp đỡ Vương bà từ rồi, nhưng tiểu môn tiểu hộ thật sự không nuôi nổi người như vậy, kính xin nàng tự đi tìm một nhà phú quý khác sống an nhàn đi.

Hà Hoa nghe xong đoạn sự cố này, chắc chắn nói: “Nếu Phùng quản sự kia tâm tư ngay thẳng, về sau còn có thể trọng dụng.”

Tiểu Xảo xúc rēm từ bên ngoài đi vào nói: “Sau này vẫn còn khó nói, nhưng nếu bây giờ Phùng quản sự có ở đây thì tốt hơn.”

Hà Hoa vừa hỏi mới biết được, cực phẩm Nhị cữu mẫu kia lại tới cửa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Điền Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Người hiền bị lấn

“Mời bà ấy đến phía trước ngồi một lát, ta sẽ ra gặp bà.” Hà Hoa thở dài.

Kể từ khi Phùng di nương vào cửa, nhà của Đại cữu, Nhị cữu, Tam cữu đều có người tới viếng thăm, chăm chỉ nhất chính là Nhị cữu mẫu. Mỗi lần tới chủ đề chính đều là khuyên Hà Hoa cùng Quý Quân đề phòng Phùng di nương, coi chừng về sau tiểu tức phụ nuôi thành tiện nhân cùng huynh muội bọn họ tranh gia sản, một chuyện nữa chính là cố gắng đẩy mạnh tiêu thụ đường biểu muội gia thế trong sạch, muội muội bà con xa... của bà ta tới làm vợ kế Quý Đồng, để tránh cho một mình Phùng di nương độc chiếm ức hiếp hai huynh muội Quý Quân.

Hà Hoa nghe lần đầu tiên còn có thể cho rằng bà ta tốt bụng, nghe lần thứ hai chỉ có thể miễn cưỡng cười một cái, nghe lần thứ ba lần thứ tư cũng chỉ xem như tiếng muỗi kêu vo ve, vào tai trái ra tai phải. Bất quá, nghe nói gần đây Nhị Cữu buồn bán rất có lời, Nhị Cữu mẫu cũng rất lâu rồi không đến quan tâm ngoại sinh nữ rồi, hôm nay tại sao lại tới?

“Tiểu thư, em đi dâng trà cho Nhị Cữu nài nài.” Tiểu Thư chủ động xin đi giặt giặt.

“Không cần, Tiểu Oản đi với ta. Người đến phòng bếp phân phó một câu để bọn họ làm chút thịt kho tàu Nhị Cữu mẫu thích đi.” Hà Hoa trừng mắt nhìn nàng, đứng dậy.

Mấy lần Nhị Cữu mẫu tới đây, Tiểu Xảo đều tránh nàng. Tiểu Thư đã nghe được chuyện lúc trước Tiểu Xảo hóa trang thành người đàn bà đánh đá đó, trong lòng ngứa ngáy, nên khi đối mặt với Nhị Cữu mẫu về mặt cũng có chút mất tự nhiên, thiếu chút nữa khai ra hết.

Tiểu Thư bệt bệt miệng ỉu xiu đi ra ngoài, Hà Hoa và Tiểu Oản đến tiền sảnh, nặn ra khuôn mặt tươi cười tới nói: “Nhị Cữu mẫu, hôm nay ngọn gió nào thổi người đến đây vậy?”

Nhị Cữu mẫu quan sát Hà Hoa vài lần, bỗng nhiên chạy tới trước mặt nàng, nâng tay của nàng lên kêu to: “Ồi chao, Hà Hoa tay của con bị làm sao vậy?”

Hà Hoa nhìn vết bầm trên tay mình, cười cười nói: “Không có gì, lúc ở trù phòng nấu ăn không cẩn thận nên bị phỏng.”

Mấy ngày nay Phùng di nương bận bịu chuyện Tang Viên, Hà Hoa thì lập quy cũ ở trong nhà lần nữa, đuổi hai người ngày thường xấu tính thích chằm ngời thổi gió đi ra ngoài, lại đề bạt một tức phụ làm việc lành lẽ làm quản sự, nàng liền cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều rồi. Mỗi ngày chủ yếu là học tú công một hồi, sau đó đi trù phòng một lát.

Loại thù thù thủ công này nàng vì thích nên mới học làm, về phần trù nghệ, cho tới nay nàng cũng chỉ có thể làm vài món ăn đơn giản cho năm ba người trong gia đình mà thôi, điểm công phu ấy ở trong bếp thật ra cũng không tính là cái gì. Vừa khéo trong nhà có một trù nương trước kia có giúp người làm qua tiệc rượu, chuẩn bị hơn hai mươi món ăn cho hai ba bàn tiệc cũng không thành vấn đề, lúc Hà Hoa rảnh rỗi cũng muốn đi theo học một chút.

Phàm là ở trong phòng bếp, sẽ có các mối nguy như lửa nóng khói sặc dầu bắn tung tóe ..., tay Hà Hoa cũng là bưng chén đĩa không cẩn thận bị phỏng, cho dù làm rớt bể một chén canh sứ thanh hoa thượng hạng, ngón tay của nàng vẫn không tránh khỏi nổi lên mấy cái mụn nước. Sau khi mụn nước bể ra chỉ còn vết đen trên da, không ngờ mắt của Nhị Cữu mẫu tinh như vậy, liếc một cái liền nhìn thấy ngay.

“Cái gì bảo là không cẩn thận? Làm sao con còn phải xuống trù phòng làm việc?” Nhị Cữu mẫu làm giống như người bị thương ở tay không phải là Hà Hoa, mà là bảo bối của mình, mặt bà ta xốt thương đứng lên: “Trong nhà không phải có trù nương, nha hoàn còn có di nương sao? Các nàng đều là người chết hết cả sao? Có phải quả phụ không biết xấu hổ kia ức hiếp con phải không? Hà Hoa, Cữu mẫu đã sớm nói, hồ mị tử kia không có lòng tốt! Bây giờ còn là cái chưa lên được trên mặt bàn, liền dám sai sử ngáng chân làm con bị thương, sau này còn không biết sẽ làm hại con như thế nào nữa a! Cha con cũng hồ đồ, làm sao lại chỉ nghe hồ mị tử kia”

Nghe Nhị Cữu mẫu càng nói càng vô lý, Hà Hoa trầm mặt xuống, kêu một tiếng: “Cữu mẫu!”

Nhị Cữu mẫu tỏ ra đau lòng vỗ tay Hà Hoa: “Đáng thương, nương con mất sớm, uất ức cho con rồi! Nhị Cữu mẫu nhất định sẽ không để cho người khác ức hiếp con đâu!”

“Cữu mẫu, chuyện nhà con con tự có tính toán.” Hà Hoa không kiên nhẫn ngồi xuống một bên.

Nhị Cữu mẫu nói hát đều làm, thấy Hà Hoa xem thường, đành phải ngượng ngừng ngồi ở bên kia, nghiêng thân qua hỏi: “Hà Hoa, nghe nói di nương kia của con mua mấy trăm mẫu đất người ta không dùng được hả?”

Thì ra là chuyện này, Hà Hoa để ly trà xuống, chậm rãi hỏi: “Cữu mẫu, rốt cuộc người có chuyện gì?”

“Hà Hoa, nàng đây là phá hoại nha! Các người tân tân khổ khổ kiếm bạc.”

“Cữu mẫu, gia sản Quý gia đương nhiên sẽ không để Phùng di nương làm lụn bại. Còn nữa, chúng ta tân tân khổ khổ kiếm được chỉ có chút bạc, cữu Cữu cùng người khác đánh cuộc vài cái là kiếm ra được, người cần gì phải lo lắng như thế? “

Cũng không biết rốt cuộc Nhị Cữu mẫu có hiểu được ý trong lời nói của Hà Hoa hay không, mà vẫn còn làm ra bộ dạng vô cùng đau đớn nói: “Hà Hoa, tiếp tục như vậy nữa, đồ cưới của con sẽ bị nàng tiêu phí hết. Trong nhà này vẫn nên có một nữ nhân quản mới được a!”

Lại là muội muội gì đó của bà sao?

Hà Hoa nhẹ nhàng cười một tiếng: “Cữu mẫu, muội muội của người nếu gả cho cha con, về sau không phải lại xuất hiện thêm mấy đệ đệ muội muội cùng chúng ta tranh gia sản sao?”

Nhị Cữu mẫu không ngờ Hà Hoa lớn mật nói ra trắng trợn như vậy, há miệng cười gượng hai tiếng nói: “Coi con nói kia! Cữu mẫu có thể nào không thay con suy nghĩ? Tiểu hài tử chó nói lung tung! Cữu mẫu lần này là. Là đặc biệt tới tìm cha con đấy!”

“Nếu Cữu mẫu thật lòng thay con cùng ca ca suy nghĩ, thì không cần nghĩ tới làm mai cho cha con nữa. Còn nữa, hôm nay cha con không có ở nhà, ba ngày sau mới trở về. Cữu mẫu vẫn nên qua mấy ngày nữa hãy trở lại thôi.” Hà Hoa liếc thấy ngoài cửa có bóng người thoáng qua, nhú nhú mày.

Tiểu Oản len lén lại gần nói: “Vừa rồi Di nãi nãi đã đi qua đây.”

Hà Hoa quay đầu lại nói với Nhị cữu mẫu: “Cữu mẫu, đột nhiên con có chút việc gấp, người ngồi trước một lát.”

Không đợi bà ta trả lời liền đi ra ngoài, phân phó người bày ra chút rượu và thức ăn cho Nhị cữu mẫu ăn, sau đó đưa bà ta trở về.

Hà Hoa không biết Phùng di nương nghe được bao nhiêu, nhưng những lời này, lúc trước ở Quý gia thôn Phùng di nương cũng đã nghe qua. Nàng vội vàng ra ngoài không phải vì Phùng di nương, mà là muốn cho mình khỏi nói nữa mà thôi.

Tiểu Xảo là một người linh hoạt, chuẩn bị cho Nhị cữu mẫu một chút rượu ngon, sai người vừa ăn vừa nói cười cùng với bà ta, không bao lâu sau liền biết được thì ra Nhị Cữu thắng hơn ngàn lượng bạc, còn thuận thể chuộc một ca nữ về nhà, không nghĩ tới mấy ngày sau lại thua hết toàn bộ, bị dồn đến đường cùng, lần này tới là nghĩ muốn kéo Quý Đồng tham gia cùng mở quán rượu, sau đó lừa gạt cho tay không mà về.

Hà Hoa nghe xong rất tức giận, thầm nghĩ người hiền hay bị bắt nạt, nhà bọn họ cũng không phải có nhiều tiền, nhưng Quý Đồng quá nổi danh là người thật thà! Có chút gia sản liền có vô số người nhìn chằm chằm muốn chia một chén canh. Giống như Từ Nhị nãi nãi dám bày ra tư thái kia, bởi vì nàng không phải dễ trêu chọc, Từ gia cùng nhà mẹ phía sau nàng cũng cứng rắn, cho nên, dù cho nhà nàng càng ngày càng giàu sang, người khác cũng không dám tùy tiện động đến.

Nhưng lần này Hà Hoa cũng bất chấp nói tới thanh danh tình nghĩa gì nữa, lên tiếng đưa Nhị cữu mẫu uống say ra ngoài, phân phó từ nay về sau không cho bà ta vào cửa nữa. Sau đó lại nghĩ đến Quý Đồng đang ở Quý gia thôn, nơi đó còn có một Tam thúc công “Đạo đức tràn đầy”. Vội vàng cho người đưa thư cho Xung Đà đang đi theo Quý Đồng.

Lúc người nọ đưa thư đến được trong tay của Xung Đà thì đêm đã xuống rồi. Quý Đồng ở nhà Tam thúc công uống đến say khướt, Tam thúc công sai người nói muốn đi hẩn đi Thiên viện nghỉ ngơi.

Trong thư Hà Hoa chỉ nói muốn hẩn trông coi người thật kỹ, không thể ở lại nhà người ta qua đêm, sau đó là nên sớm trở về trong huyện.

Xung Đà xem thư xong, đương nhiên là làm theo, liền kêu hai gã sai vặt khác giúp một tay đỡ Quý Đồng trở về nhà cũ. Tam thúc công trừng mắt, râu nháy dựng, nói: “Trời đã tối mù các người gấp cái gì? Đồng ca nhi là cháu của ta, ngủ ở nhà ta không phải cũng giống nhau sao? Đi đi, Thiên viện bên này không phải ai cũng có thể vào! Các người trở về nhà mình thưa lại một tiếng là được.”

Tam thúc công sai người đẩy mấy người Xung Đà đi ra ngoài, vốn Xung Đà còn có chút không hiểu Hà Hoa căn dặn như vậy là có ý gì, nhưng dưới tình thế này thì đã hiểu được mấy phần.

Cuống quít chạy ra kêu người đưa tin cùng chạy trở vào, sau đó một đường xông vào đẩy người ngăn cản ra bước vào một sương phòng trong Thiên viện mà Tam thúc công đã chuẩn bị ngăn lại trước mặt Quý Đồng, lấy phong thư ra, hô to một tiếng: “Lão gia, tiểu thư Hà Hoa có việc gấp, phái người từ trong huyện tới đón người trở về!”

Bên này Tam thúc công đoạt phong thư định hủy đi, mấy người Xung Đà ba chân bốn cẳng vác Quý Đồng trên vai, chạy nhanh ra khỏi cửa nhà Tam thúc công, chạy một hơi hơn hai dặm đường mới thả ông xuống, để cho ông nôn thán nôn tháo. Chờ đến khi Tam thúc công phát hiện trong bì thư không có vật gì, hốt hển chạy đuổi theo thì đã không còn thấy được bóng dáng bọn Xung Đà rồi.

Tam thúc nãi nãi hùng hù hỏ hỏ mở cửa một sương phòng ra, một nữ tử thân thể trần truồng ngồi ở trong chăn khóc hu hu, Tam thúc nãi nãi đi lên tát một cái nói: “Khóc cái gì mà khóc? Thật xui xẻo. Lần này không được vẫn còn lần sau!”

Tam thúc công đưa đầu vào cửa thăm dò, Tam thúc nãi nãi cạch một cái đóng cửa lại, lạnh lùng nói: “Ông nhìn cái gì? Cũng không ngắm lại mình bao nhiêu tuổi rồi!”

Tam thúc công sờ sờ râu hoa râm, thở dài: “Chi cần để Đồng ca nhi vào cửa nhìn một cái, nhất định là lừa hẩn được chút bạc, người này hẩn cũng sẽ không thể không thu, còn có thể bán được một lần nữa. Nếu Quý Đồng thu nàng, không nói được còn có thể làm vợ kế, chúng ta cũng có thể được chút chỗ tốt. Đáng tiếc.”

“Còn không phải ông vô dụng sao? Tiểu tử thối kia, từ nhỏ đã không hợp với chúng ta rồi!” Tam thúc nãi nãi căm giận nguyên rủa một tiếng, chia tay ra: “Rốt cuộc Hà Hoa đã đưa thư gì?”

Tam thúc công cũng ngại nói mình bị một phong thư trông không lừa, lẩm bẩm nói: “Phụ đạo nhân gia (đàn bà con gái), bà lại không biết chữ, lấy làm gì? Tôi đi ngủ trước.”

Ngày hôm sau Quý Đồng tỉnh lại, xem thư Hà Hoa đưa tới cũng không nói rốt cuộc là có chuyện gì, càng thêm nóng lòng, vội vàng an bài một số chuyện, cũng không đến cuộc hẹn của Tam thúc công, vội vàng trở về trong huyện. Thấy người trong nhà đều bình an, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Lại thử thăm dò nói: “Hà Hoa, Tiểu Bảo, ngày hôm qua có người tới cửa làm mai cho hẩn đó.”

Hà Hoa tròn mắt một cái, thì ra cha đã nhận định Tiểu Bảo rồi! Đừng nói nàng có ý kiến gì với Tiểu Bảo hay không, ngay cả hiện tại nhà hẩn rồi thành một đoàn như vậy, nàng cũng không thể không cân nhắc. Huống chi, nàng thật sự vẫn còn rất nhỏ nha!

Nhưng Quý Đồng rất hài lòng Tiểu Bảo, vẫn còn đang nói lần này đi Quý gia thôn, ông và Hách Đại Hải uống rượu thế nào, Tiểu Bảo có tiền đồ như thế nào, còn nói muốn cùng hẩn đi về huyện.

“Đúng rồi, ta còn nói lúc về mang đồ giúp Tiểu Bảo, lại quên mất!” Bỗng nhiên Quý Đồng vỗ đầu một cái kêu lên.

“Không sao, cha, Tiểu Bảo đến rồi!” Quý Quân cười híp mắt đi tới, Tiểu Bảo đi theo phía sau đầu đầy mồ hôi.

“Thúc, các người đi quá gấp! Con một đường đuổi theo cũng không kịp. Cha con bảo con đưa một vài vật phẩm kỳ kỳ ở hải ngoại tới cho người nữa.” Tiểu Bảo gạt giọt mồ hôi, thở hổn hển để cái bọc trong tay xuống, giương mắt lên liền nhìn thấy Hà Hoa đang ở một bên, đứng một chút, có chút không tự nhiên kéo khóe miệng cười: “Hà Hoa muội muội cũng ở đây à!”

Hà Hoa đứng dậy chào hỏi, nói: “Cha, con đi gọi người đi trừ phòng lấy chút điểm tâm cho Tiểu Bảo ca.” Sau đó thân nhiên đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau Quý Quân liền vào viện của nàng, cười hi hi nói: “Đại Hài thúc muốn mở cửa hàng ở trong huyện, về sau Tiểu Bảo ca sẽ thường xuyên lui tới, nhớ lại khi còn bé chúng ta cũng thường cùng nhau lên núi bắt chim xuống suối bắt cá.”

Hà Hoa cười nói: “Ca ca cũng nói đó là khi còn bé, hiện tại chúng ta đều lớn rồi, cũng không thể không kiêng kỵ giống như khi còn bé được. Nam nữ hữu biệt đấy.”

Quý Quân vẫn cười híp mắt: “Tiểu Bảo ca từ chối người khác, nói chỉ cần muội thôi.”

Lời như thế, làm sao Tiểu Bảo có thể nói ra được? Hấn và nàng, cho tới bây giờ chưa từng có mập mờ gì mà?

Thấy Quý Quân khẳng định gạt đầu, Hà Hoa suy sụp rồi.

Nàng biết mình không thể nào sống ở Quý gia cả đời, cũng biết có thể sẽ thành thân sớm, nhưng tại sao hai phụ tử Quý Đồng đều xem trọng Tiểu Bảo chứ?

Nhưng mà, không phải Tiểu Bảo, thì có thể là ai?

Nàng lớn như vậy, tiếp xúc với nam tử độ tuổi vừa phải nhiều nhất dùng năm đầu ngón tay cũng có thể đếm ra được. Nếu không phải Tiểu Bảo, chẳng lẽ sau này phải gả cho một người không quen biết sao?

Nàng sắp mười ba tuổi rồi, nữ tử mười bốn tuổi là có thể thành thân, bình thường nữ tử khoảng mười lăm mười sáu tuổi thì đã gả ra ngoài. Đến mười bảy mười tám tuổi còn chưa nói chuyện gả chồng, sẽ bị người đàm tiếu, về sau cũng không tìm được người trong sạch.

Nói cách khác, nàng chỉ có thể kéo dài nhiều nhất là ba năm thôi.

Ba năm đó, nàng có thể có cơ hội gặp người thích hợp hơn Tiểu Bảo không, người đó cũng vừa ý nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Điền Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Song hỉ lâm môn

Đông đi xuân tới, một năm lại trôi qua.

Tung bừng náo nhiệt qua hết mùa xuân, chuyện ở Tang Viên tiến hành đầu vào đây, mưa xong cá con, giống cây dâu cũng mưa xong, tất cả đều rất thuận lợi.

Đảo mắt đến tháng sáu, năm nay có dấu hiệu hạn hán lớn, ngay tại vùng sông nước Giang Nam, thời tiết khô hạn hanh khô cũng làm cho người ta không chịu nổi.

Sáng sớm đầu đầy mồ hôi, Hà Hoa sờ sờ tóc và ngực ướt đẫm mồ hôi của mình, sau lưng trắng nõn đầy mồ hôi, lật người rên rỉ một cái từ trên giường bò dậy.

Tiểu Thư ngủ ở phòng kế bên lập tức vén rèm, bụng nước đi vào: “Tiểu thư đã tỉnh rồi ạ? Tắm một chút trước. Trời nóng nực, cả đêm em cũng không ngủ ngon.”

“Chuẩn bị nước cho ta tắm đi.” Hà Hoa lau mồ hôi, xem ánh sáng bên ngoài một chút, hỏi thời gian, vẫn chưa tới giờ Thìn. Không khỏi lo lắng cho Quý Quân.

Dưới tình huống này đi thi, cũng không biết hấn có thể chịu đựng được hay không?

“Tiểu thư, đi nài nài đưa canh hạt sen tới.” Tiểu Oản thở phì phò đi vào, “Đều là bị nóng, bình thường cũng không thức dậy sớm như vậy.”

“Đặt ở đó trước đi.”

Thời tiết này, thật là!

Tùy tiện dùng chút điểm tâm sáng, Hà Hoa muốn đến hồ nước ở Tang Viên, đứng dậy đi về phía viện của Phùng di nương.

Phùng di nương đang ở dưới gốc cây làm quần áo, trong tay cầm một cái áo choàng ngắn bằng vải bông màu thiên thanh, trong cái rổ bên cạnh có rất nhiều kim chỉ cùng quần áo đã thành hình một nửa.

“Tại sao Di nương lại tự mình làm như thế này? Không phải mới kêu người tới trong nhà cắt may làm quần áo mùa hè rồi sao?” Hà Hoa sờ sờ vải bông trên tay nàng, mềm mại, lạnh lạnh, đều là chất liệu thượng hạng, mùa hè mặc cái này rất thoải mái.

Phùng di nương cười cười nói: “Đây là làm cho Quân ca nhi. Tuy nói gấm làm quần áo nhìn rất vẻ vang, nhưng nói đến thoải mái, chỉ có vải bông là tốt nhất. Nơi này có chút vải lụa, cũng có thể làm cho tiểu thư một cái váy đấy.”

“Vậy thì cảm ơn di nương rồi.” Hà Hoa lật qua lật lại vật liệu may mặc, có hai cái có lẽ là làm cho Quý Đồng, còn chút xíu nữa là làm xong. Phùng di nương đối với cha nàng, thật sự là không thể chê vào đâu được.

“Di nương, rất lâu rồi trời không có mưa, chúng ta đi Tang Viên được không?”

“Đang muốn nói với con đây, phụ cận có nhà nói muốn dẫn nước từ hồ của chúng ta qua nhà họ, nhưng chúng ta không thể thả nước qua bên đó được, đất đai nhà bọn họ ở nơi cao quá. Ta đã nói với người ở Tang Viên rồi, hai tháng này phải trông coi cẩn thận.”

Hà Hoa có chút lo lắng nói: “Nếu có thể hạ mấy trận mưa xuống thì tốt rồi, bây giờ chỉ có một vài chỗ bị khô hạn. Nếu liên tục hai tháng không mưa nữa, sợ là tất cả đất đai cũng sẽ bị nứt ra, ao của chúng ta cũng sẽ khô cạn.”

Gần hai trăm mẫu đất của bọn họ, đào ra được mười ba ao lớn, ba ao nhỏ. Trừ bốn cái đào hơi sâu một chút, hồ nước còn lại đều chỉ sâu hai ba mét, chứa không được bao nhiêu nước. Thời tiết mà cứ nóng hạn như vậy, cá trong nước thế nào cũng chịu ảnh hưởng.

“Nếu hạn hai tháng nữa, sợ là năm nay thôn trang đều bị phá hủy, chắc ông trời sẽ không nhần tâm như vậy đâu?” Phùng di nương nhìn sắc trời, lau mồ hôi rịn trên trán, “Hắn là một hai ngày nữa Quân ca nhi mới trở về phải không?”

“Cũng không chắc nữa, nói không chừng ca ấy còn muốn cùng A Tề và Từ thiếu gia bọn họ đi chơi đấy.” Hà Hoa nói thầm một câu, trong lòng cũng đang chờ đợi.

Tuy nói chỉ là thi tú tài, nhiều nhất là giống như kiếp trước từ sơ trung thi lên cao trung mà thôi, nhưng mức độ cạnh tranh kịch liệt, căng thẳng hơn thi tốt nghiệp trung học, tỷ lệ trúng tuyển thấp đến đáng thương.

Đối với đám học tử mà nói, bình thường công sức bỏ ra để đọc sách đã quan trọng, nhưng loại cuộc thi này, ngoài phát huy ở trường thi, còn phải suy tính nhiều biến cố không biết có thể xảy ra nữa.

Rốt cuộc Quý Quân có thể thuận lợi thông qua hay không?

“Đã về! Đã về.” Bên ngoài có tiếng người nhốn nháo vang lên, Hà Hoa giật mình, vội vàng đứng dậy chạy ra phía trước.

Đầu ngón tay của Phùng di nương run lên một cái, kim thêu đâm vào da, chảy ra một giọt máu, nàng ngậm vào trong miệng nhẹ nhàng liếm đi, gọi Tiểu Thúy đến: “Thu dọn đồ lại đi, chúng ta ra phía trước xem một chút.”

Bảy tám người hò hét loạn cả lên vây quanh Quý Quân đi vào, đi đầu chính là Xung Đà, hai người khác là nha đầu một người bưng chậu nước rửa mặt, một người bưng canh đậu xanh nghênh đón.

Hà Hoa ba bước cũng như hai bước chạy đến trước mặt Quý Quân, nhận lấy khăn ướt trong tay nha đầu đưa tới, trông mong nhìn Quý Quân hỏi: “Như thế nào?”

Đây là lý tưởng từ trước đến nay của Quý Quân, cũng quan hệ đến đại sự cả đời của hắn, Hà Hoa không khỏi cũng có chút khẩn trương.

Quý Quân không lên tiếng, chỉ kéo miếng ngọc bội đang đeo trên người xuống, ném xuống đất. Hà Hoa còn chưa có phản ứng kịp, Xung Đà liền nhặt ngọc bội lên, vẫn đeo lên lại cho Quý Quân, sau đó cười nói: “Thi đậu rồi, Quân ca thi đậu rồi!”

Cập đệ? (Thi đậu gọi là cập đệ, thi rớt gọi là lạc đệ)

Còn có cách nói này sao?

Một đám người chờ ở bên cạnh đều vui mừng reo lên, Hà Hoa nhìn về mặt đắc ý của Quý Quân, cười mắng: “Đắc ý cái gì? Không phải là trúng Cử nhân!”

Xung Đà dìu Quý Quân ngồi xuống một bên, toét miệng nói: “Sang năm là có thể thi đậu Cử nhân lão gia rồi! Lần này thi chung với Quân ca còn có

đồng sinh năm sáu chục tuổi, không biết thi bao nhiêu lần, vẫn không thi đậu!”

“Đúng vậy lần này tổng cộng chỉ lấy hai trăm tú tài, thiếu gia đúng thật là vinh quang rồi.” Gã sai vật cùng đi với Quý Quân tham gia thi phủ cũng vội vàng tiếp lời.

“Được rồi, bây giờ trời rất nóng, các người dừng chen chút ở một chỗ. Nói cho phòng bếp, hôm nay thêm thức ăn.” Hà Hoa vẫy lui những người liên can, Phùng di nương dẫn theo Tiểu Thúy đứng ở cửa nhìn về phía bọn họ cười: “Chúc mừng ca nhi! Tiểu Thúy, giúp ta đưa quần áo đến phòng ca nhi, để ca nhi nghỉ ngơi một chút, chúng ta trở lại nháo hấn sau.”

Sau khi nói xong, Phùng di nương xoay người sang chỗ khác, vuốt bụng của mình, thở dài một tiếng rất nhỏ.

Đến tối, người một nhà ngồi chung một chỗ, nghe Quý Quân nói những chuyện trải qua khi thi phủ lần này, Hà Hoa mới biết, Tiểu Bảo bị rớt rồi. Cũng may tuổi hấn còn nhỏ, so với lão đồng sinh tóc trắng xoá kia mà nói, cơ hội của hấn thật sự còn rất nhiều. Lại nói A Tề ca ca hấn cũng thi lần thứ hai mới đậu.

Lần đầu tiên A Tề không thi đậu, lần này cũng vì bị ghen một bụng tức, một đường xông thẳng, cuối cùng mặc dù thi phủ không đứng đầu (Đệ Nhất Danh), nhưng cũng đứng thứ hai, phủ tôn đại nhân cũng có vài phần thưởng thức hấn. Nhất thời A Tề ở trong mắt đám học tử rất mờ mờ mịt mịt, danh tiếng vang dội.

Chuyện làm Hà Hoa cảm thấy ngoài ý muốn chính là Từ Đại thiếu gia không học vẫn không nghề nghiệp, cả ngày không lý tưởng chỉ biết ăn chơi vậy mà cũng thi đậu!

Nhưng lúc Quý Quân nói đến Từ đại thiếu gia thì trên mặt có chút không được tự nhiên, bộ dạng giống như không muốn nói nhiều.

Ngắm lại tính tình của Quý Quân có nhiệt huyết và có chủ trương có lý tưởng, còn hành vi tác phong trước sau như một của Từ đại thiếu gia và gia tài bạc vạn của Từ gia, Hà Hoa liền hiểu, nhất định là Từ đại thiếu gia dùng bạc mở đường. Mà Quý Quân, có lẽ là nhìn chường mắt hấn ngay cả thi tú tài còn con cũng phải dùng quỹ kế.

Mặt khác, năm nay Tộc trưởng Quý gia nhiều thêm một người tú tài, còn sai người tìm Quý Đồng nói chuyện mở tiệc mời khách.

Thời đại này, mặc dù thịnh thoả xuất hiện một tú tài khi không làm quan được thì “Ra khơi” buôn bán, mọi người cũng xem thường một vài tú tài nghèo, nhưng cũng có nhiều người luôn gửi gắm hy vọng vào con cháu có thể thi đậu chút công danh. Cho dù là thương hộ thế gia (làm ăn buôn bán), cũng nghĩ tất cả biện pháp để chuyển hộ tịch của mình thành dân tịch (dân thường), hi vọng trong đám hậu bối sau này của nhà mình có thể có nhiều người thông qua khoa cử đi lên con đường làm quan.

Mà thi đậu tú tài, thì đồng nghĩa với việc thoát khỏi thân phận bình dân, nhìn thấy Huyện lệnh cũng có thể không cần quỳ lạy. Quan trọng hơn là, chỉ có thi đậu tú tài trước, mới có tư cách tham gia thi các cấp cao hơn đó là thi Hương, thi Hội, thi Đình, từng bước từng bước đi về phía con đường tươi sáng.

Cho nên, chuyện này cũng coi như là một chuyện lớn ở Quý gia.

Lại qua một ngày, thân thể Phùng di nương không thoải mái, mời lang trung đến xem, lại là hi mạch!

Phùng di nương vào cửa xấp xỉ được một năm, đã muốn có con từ sớm, không biết tại sao cái bụng vẫn không có động tĩnh. Nàng len lén đi trong miếu cầu xin qua mấy lần, nhà mẹ nàng cũng sai người đưa đến vài phương thuốc cho nàng, lần này, rốt cuộc Tổng Từ nương nương cũng hiển linh.

Song hi lâm môn, Quý Đồng vui mừng không ngừng mở tiệc mời khách.

Nhà Tộc trưởng, Tam thúc công, nhà Hách Đại Hải, nhà vài hộ quen biết ở Quý gia thôn cùng mấy người nhà cữu cữu đều tới, Quý Quân cũng mời tiên sinh của mình và Từ đại thiếu gia cùng một đám bằng hữu, rất là náo nhiệt.

Nhìn Tam thúc công cùng mấy cữu cữu Hà Hoa không phải không nghĩ đến những chuyện đã qua. Nhưng tính ra, Tam thúc công và Tộc trưởng đều là họ hàng thân thích với Quý Đồng còn mang thân phận trưởng bối, mà mấy người cữu cữu, nói thế nào cũng là cữu cữu ruột của Quý Quân, cắt đứt xương còn dính gân, cho dù thấy ngứa mắt, nhưng ở thời đại rất coi trọng gia tộc luân lý này, nên cũng không dám tùy tiện vạch mặt ai.

May mà các nam nhân đều do Quý Đồng và Quý Quân chiêu đãi, Hà Hoa chỉ cần ở hậu viện tiếp đãi nói chuyện tán gẫu với mấy phụ nhân trong đó cũng có một vài cô nương được cha nương dẫn tới là được rồi.

Bên này các nàng ăn ăn uống uống nói chuyện tán gẫu, bên kia Phùng di nương cũng không ngừng gọi người bưng trà rót nước dâng điểm tâm truyền thức ăn.

Chợt nghe thấy một người cười nói: “Nghe nói di nương có thai, nếu được phù chánh, thì thành tam hi lâm môn rồi.”

Một vị khách lớn tuổi khác xì năng một tiếng: “Phi! Về sau Quân ca nhi muốn làm Cử nhân lão gia, nàng là một quả phụ sao chửi chửi lẽ còn muốn làm nhũ nhân (cách gọi vợ của quan một cách tôn trọng) hay sao? Không được bôi nhọ thanh danh của Quân ca nhi!”

“Còn không biết sinh ra là nam hay nữ đấy. Nếu là nam, thật sự là tiện nghi cho nàng, ở không được một nửa gia sản.”

“Làm sao có thể? Hà Hoa tiểu thư và Quân thiếu gia lúc bảy tám tuổi đã bắt đầu làm việc nuôi sống mình, lúc này không phải là tiện nghi nàng à, đi gọi

nàng là mẫu thân, còn đập đầu với nàng nữa chứ?”

Hà Hoa thấy có mấy người đều đưa mắt tập trung ở trên người nàng, nhất là những người dẫn theo nữ nhi của mình tới, ánh mắt càng thêm lấp lánh. Nhân nhật cười một tiếng, bày ra bộ dạng dịu ngoan thanh tao lịch sự nói: “Đây đều là chuyện của cha, con chỉ là một nữ nhi gia, làm sao quản được nhiều như vậy?”

Các phu nhân thái thái cũng cảm thấy đã làm khó cho nàng, lại thấy Phùng di nương đang đi về phía bên này, liền đổi đề tài.

Ăn uống tiệc tùng rôm rã hai ngày, mới tiến bước hết tất cả khách nhân, cuối cùng Hà Hoa cũng có cảm giác hít thở được không khí trong lành.

Nghỉ ngơi một buổi chiều, tìm Xung Đà đến hỏi hân: “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Xung Đà thấy sắc mặt nàng không tốt, dè dặt nói: “Ngày hôm qua ở trên chiếu, có người nói nếu di nãi nãi làm nãi nãi, chính là tam hi lâm môn rồi. Sau đó tam thái gia cùng cửu lão gia bọn họ liền mắng người nọ không có mắt, bảo là muốn hại tiểu thư cùng thiếu gia về sau không ngốc đầu lên được. . . .

“Cha ta nói thế nào?”

“Ban đầu lão gia cũng thấy đúng, nhưng sau đó liền.”

“Tốt lắm, người đi xuống đi.” Hà Hoa xoa xoa trán đang phát đau, cau mày nói với Tiểu Xảo đang đứng ở bên cạnh: “Người gọi Tiểu Thúy bên người di nương tới đây.”

Tiểu Xảo nhìn nàng một cái, nói: “Di nãi nãi bị bệnh, buổi chiều mới mời lang trung. Tiểu Thúy mới vừa đi ra ngoài.”

“Lang trung nói thế nào?”

“Lang trung nói, di nãi nãi mấy ngày nay mệt nhọc, lại thêm thời tiết nóng bức, trong lòng buồn rầu mới ngã xuống, cần phải nghỉ ngơi cho tốt. Về sau cũng không thể quá mệt nhọc, tốt hơn hết là phải an thai.”

“Ta đi xem nàng.” Hà Hoa tìm chút thuốc bổ ra, lại bảo Tiểu Oản cùng đi với nàng.

Mới đi tới cửa, liền nghe một tiểu nha hoàn nói: “Di nãi nãi người nên nghỉ ngơi, coi như không vì mình, nhưng cũng phải suy nghĩ thay cho hài tử ở trong bụng người chứ.”

Thanh âm yếu ớt của Phùng di nương vang lên: “Hài tử thì thế nào? Ở trong mắt người khác cũng chỉ là thứ không lên được trên mặt bàn. Trước kia mỗi ngày ngóng trông, bây giờ ta lại tình nguyện không có nó, cũng đỡ phải sau khi sanh ra bị ta liên lụy.”

“Di nãi nãi cũng đừng nói như vậy.”

Hà Hoa kéo Tiểu Oản lặng lẽ lui về phía sau mấy bước, sau đó lớn tiếng nói: “Di nãi nãi bị bệnh các người cũng không biết đánh thức ta! Ngứa da muốn bị đánh phải không?”

Cửa phòng Phùng di nương mở ra, tiểu nha hoàn đi ra nói: “Tiểu thư tới?”

“Mới ngủ một buổi chiều, liền nghe di nương bị bệnh, như thế nào? Không có sao chứ?”

Hà Hoa vừa nói vừa vào nhà, đến gần thì thấy sắc mặt của Phùng di nương rất tái nhợt tiều tụy, mặt mày cũng u sầu, giống như là bệnh rất nặng, nàng bị dọa sợ vội vàng hỏi: “Di nương uống thuốc chưa? Tại sao không nằm cho khỏe? Rốt cuộc Tiểu Thúy đã đi đâu vậy? Tại sao không ở bên cạnh hầu hạ di nương chứ?”

“Ta không có quý giá như vậy, sao dám làm phiền con tới thăm ta?” Phùng di nương gian nan nở nụ cười, một tay vuốt bụng từ từ đi trở về bên giường, “Tiểu thư nên đi trước đi, cũng đừng ở lâu lây bệnh.”

“Con không sao đâu, ngược lại di nương, kính xin người thả lỏng nghỉ ngơi. Cha, ca ca và con đều mong đợi tiểu bảo bảo ra đời đấy.” Hà Hoa an ủi qua loa mấy câu, nói: “Di nương, con để Tiểu Oản lại, có chuyện gì người cứ sai bảo nàng đi làm. Tiểu Oản, người phải cẩn thận, xảy ra chuyện gì ta sẽ tìm người tính sổ!”

Câu nói sau cùng là nói với Tiểu Oản, Tiểu Oản lập tức đáp lại xong liền ra ngoài giúp sắc thuốc. Phùng di nương liên tục cảm ơn Hà Hoa, Hà Hoa thấy nàng mệt, cũng không tiện quấy rầy lâu, lại dặn dò mấy câu rồi đi.

Buổi tối lúc ăn cơm chỉ có ba người, không khí có chút ngột ngạt, Quý Đồng ăn qua loa một hai miếng cơm liền đi. Quý Quân chậm rãi đếm hạt cơm, cho đến khi Hà Hoa buông chén xuống muốn đi, mới mở miệng nói: “Muội. Đi thăm di nương rồi hà?”

“Thăm rồi. Thân thể mệt nhọc, cũng có tâm bệnh.” Hà Hoa phát tay cho bọn nha đầu đi xuống, mình cầm cây quạt lên quạt.

Quý Quân dừng một lát lại nói: “Muội thấy chuyện đó như thế nào?”

Hà Hoa lập tức hỏi ngược lại: “Ca thấy như thế nào?”

“Ta cảm thấy, như bây giờ. Cũng không có gì không tốt.”

Hà Hoa nhìn quần áo Quý Quân mặc trên người do Phùng di nương tự tay làm, khẽ thờ dài, nói: “Mặc kệ như thế nào, ca ít nhất cũng phải sai nha hoàn đi thăm nang một chút đi.”

Một đêm không lời.

Bởi vì Phùng di nương cẩn tĩnh dưỡng, Hà Hoa không yên lòng Tang Viên, liền đi qua nhìn một chút. Trên căn bản vẫn không có chuyện lớn gì. Chẳng qua chỉ có một vài người ngấp nghé nước bên trong hồ nước mà thôi.

Hà Hoa thấy hai Điền Trang nhà mình cũng có dấu hiệu thiếu nước, nhà mình chưa nghĩ ra làm cách nào mới có thể dẫn một phần nước ở Tang Viên ra ngoài, thì người khác càng thêm không cần vọng tưởng nữa.

Vì vậy cẩn thận dặn dò một phen phải chú ý hồ nước, bảo bọn họ phải kiểm tra ven bờ rìa góc giác những chỗ có khả năng rỉ nước, cứ cách hai ba ngày kiểm tra lại một lần như vậy.

Nửa đường liền nghe thấy nhiều người đang nói tới việc hôn sự của Từ gia.

Bởi vì lần thi này A Tề thi tốt lại được phủ tôn đại nhân coi trọng, lại nghĩ đến tài vận hôm nay của nhà bọn họ, tất cả mọi người đều nói năm sau hẳn nhất định sẽ trúng cử thi Hương. Mà Từ Nhị gia luôn ngày đêm mong ngóng muốn tìm một nữ tể Trạng Nguyên.

Trên thực tế, rất nhiều người mười năm gian khổ học tập không nhất định có thể trúng tú tài, vậy chờ tới khi người ta trúng Trạng Nguyên thì phần lớn đều đã có gia thất rồi. Cái loại một tuổi có thể biết chữ, ba tuổi có thể biết văn, bảy tuổi có thể làm thơ, mười hai tuổi viết văn, mười tám tuổi liền đến Kim Loan điện được Vạn Tuế Gia chấp bút khâm điểm làm Trạng Nguyên công thì mấy chục, mấy trăm năm mới có một người. Mà loại Trạng Nguyên gia hiếm có như vậy sợ là đã phân thành mười vạn tám ngàn mảnh mới có thể có một mảnh nhỏ còn sót lại cho Từ Nhị gia.

Vì vậy, A Tề còn trẻ có tài, được quan thường thức, trong nhà có tiền cũng không có hôn ước, là đối tượng tốt, loại “Cổ phiếu tiềm lực” này dĩ nhiên là phải sớm bắt lấy.

Sau khi thi phủ kết thúc Từ Nhị gia liền vội vàng sai bà mối tới cửa làm mai cho Từ Thi Viện, không ngờ nhà Hách Đại Hải lại từ chối, nói do thanh danh chủ mẫu Từ gia ở bên ngoài, nên không thể tin Từ nhị tiểu thư là người dịu dàng lương thuận, thông tuệ nhân thực.

Họa vô đơn chí, hôn sự của Từ đại thiếu gia cũng bị người cự tuyệt, nói Từ gia có cộp mẹ, bọn họ không dám gả nữ nhi qua để bị ác bà bà ức hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Điền Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Phụ đạo nhân gia

Từ Tang Viên về đến nhà trời đã nhá nhem tối.

Quý Đồng nghe được tình hình ở Tang Viên, lắc đầu nói: “Vài năm trước đều mong trời đừng mưa nhiều, để hoa màu không bị ngập úng, năm nay thì ngược lại muốn mưa xuống nhiều một chút. Hiện tại nước chính là sinh mệnh, nghe nói Phụng Bắc vì giành nước còn náo động đến mạng người. Bên trong Tang Viên phần nhiều là phụ đạo nhân gia (phụ nữ), không dùng được. Ngày mai cha tìm hai mươi người đi coi chừng những hồ nước kia.”

Loại chuyện như vậy, lo trước khỏi gặp họa.

Hà Hoa nói: “Nếu như vậy thì cha nên tìm người phụ trách có thể tin được thay phiên trông chừng, tránh có người giờ trò.”

“Quân ca nhi và Xung Đà cũng cùng đi, giếng nước ở Điền Trang bên này đào sâu nên còn có thể chống đỡ một khoảng thời gian, cha cũng có thể dành chút thời gian qua đó. Con và di nương ở nhà nghỉ ngơi cho tốt là được.”

Quý Đồng giải quyết dứt khoát, Hà Hoa nhìn thần sắc của Phùng di nương, tốt hơn mấy ngày trước, cũng liền an tâm lại.

Buổi tối nằm ghé mây ở trong sân hóng mát, Tiểu Xảo ở một bên báo lại một vài chuyện quan trọng mấy ngày nay, nói: “Ba vị cữu lão gia kết phùng mợ một quán rượu, nghe nói Nhị cữu lão gia cùng Nhị cữu nãi nãi muốn vào huyện trấn giữ.”

Hà Hoa cười nói: “Nói như vậy chắc là vài ngày trước lúc tới ăn tiệc đã nhìn trúng chỗ đó. Lại nói, nhà của Tam cữu cữu cũng rất dư dả, nếu Nhị cữu cữu không ham đánh bạc, gia cảnh cũng sẽ không kém. Xem bộ dạng này, hẳn là Đại Cữu Cữu cùng Tam cữu cữu đã giúp đỡ bọn họ. Huynh đệ bọn họ giúp đỡ lẫn nhau, có cái nghề để kiếm sống mới đúng lẽ, không nên bảo đảm tiểu bối chúng ta ra mặt làm bừa. Lần trước Nhị cữu mẫu cũng không lộ mặt tới. Đoán chừng đợi đến khi quán rượu kiếm ra bạc, nhất định sẽ đến lên mặt khoe khoang.”

“Bà ta không tiếp tục nhìn chăm chăm bạc của tiểu thư là tốt rồi. Nếu không, mỗi lần đều ngăn bà ta ở ngoài cửa, trước kia không có gì, bây giờ không chừng sẽ có người nói Quý gia có tương công (tương công: đây là cách gọi tú tài) nên trở mặt với thân thích đó.”

Hà Hoa thở dài một tiếng: “Lời đồn thật đáng sợ, cỏi đời này không biết từ đâu lại ra nhiều người thích nói huyền thoại như vậy. Không biết nguyên nhân hậu quả liền đi nói lung tung, còn có người chuyên môn đặt điều, đổi trắng thay đen, chuyện không có gì chỉ có ba phần không tốt liền khoa trương thổi phồng lên thành mười phần, giống như không vạch trần, không dội nước đục vào người khác bọn họ liền sống không được.”

Tiểu Thư ở một bên chớp mắt: “Vây Nhị tiểu thư Từ gia kia cũng bởi như thế nên bị cự hôn à?”

Tiểu Xảo chỉ lên trán của nàng một cái, cười khúc khích: “Tiểu thư mới nói xong, ở đây liền có một người không rõ thị phi nói xằng bậy.”

Tiểu Thư bắt mắt, vênh môi lên nói: “Em cũng chỉ là hỏi sơ qua chuyện nhà người ta có một lần mà thôi!”

Tiểu Oản mắng: “Từ Nhị tiểu thư còn chưa có đính thân, lấy đâu ra bị thoái hôn? Chẳng qua là bà mới tới cửa làm mai bị cự tuyệt mà thôi, không phải người nghe không nghe rõ ràng còn bàn lộng thị phi thì là gì. Huống chi chuyện này và chuyện chúng ta mới vừa nói có quan hệ gì?”

Lúc này Tiểu Thư mới chợt hiểu ra, xoay qua xoay lại hai bên, vẫn nhìn không được nói: “Không phải tiểu thư nói Từ Nhị nãi nãi và Từ Nhị tiểu thư đều là người tốt sao? Nàng ấy bị cự hôn không phải là bởi vì có người bàn lộng thị phi à?”

Từ Thư Viện bị cự hôn thật sự là bởi vì nhà Đại Hải thúc cho rằng tính tình nàng kiêu căng sao?

Hà Hoa nhớ tới Từ Thư Viện hoạt bát tùy tính kia, làm sao cũng không thể đánh đồng với “Ghen tị hung hãn, xuất đầu lộ diện, không biết liêm sỉ” mà bên ngoài đồn đãi kia được. Chẳng qua bởi vì Từ Nhị nãi nãi bị người bôi nhọ thanh danh, Từ Nhị tiểu thư lại có chút tài văn chương, nên vì cái mà xã hội tôn sùng “Nữ tử không tài mới là đức” không bỏ qua cho. Vừa mới có một chuyện không tốt xảy ra, người ta liền thêm mắm thêm muối, hận không thể chà đạp lên nữ tử có danh xưng “Tài nữ” này vào trong bùn đất.

Ngay cả Từ Nhị nãi nãi, mọi người nói bà ấy là cộp mẹ, không phải bởi vì bà ấy sống chết không đồng ý cho Từ Nhị gia nạp thiếp hay sao. Hơn nữa sau đó Từ Đại gia nhìn không đặng, đã từng sai người tặng một nữ tử cho đệ đệ mình, nhưng không nghĩ tới nàng kia tính luôn cả người hộ tống trong nhà Từ Đại gia đều bị Nhị nãi nãi dùng chày gỗ đánh ra ngoài. Trải qua chuyện này, Từ Nhị nãi nãi triệt để nổi danh trở thành đồ phụ trong huyện Định Giang và là đại tỷ trong đám phụ nữ đánh đá.

Nhưng trên thực tế, trong một năm qua, Hà Hoa cũng đã gặp Từ Nhị nãi nãi ba bốn lần, cũng không cảm thấy bà ấy là một người vô lý ngang ngược bao nhiêu. Mà Hà Hoa chỉ nhìn không quen nhất chính là cái đầu không tước của Từ Nhị nãi nãi, những quý phụ kia cũng không có cười nhạo bà ấy, ngược lại có không ít người theo phong trào, cả đám đều cảm tất cả kim sa ngọc thủy lên hết trên đầu.

Chẳng qua bà ấy lấy dũng khí đánh cược mọi thứ kiên trì bảo vệ hạnh phúc của mình và trượng phu, chỉ một chữ “Ghen”, đã phá hủy cả đời Từ Nhị nãi nãi cùng nữ nhi của bà, Hà Hoa không khỏi cảm thấy bi ai.

“Từ gia kết duyên với nhà Đại Hải thúc là dư dã rồi. Nhóm người phu nhân thái thái thường xuyên lui tới với Từ Nhị nãi nãi, cũng có rất nhiều người muốn nói Nhị tiểu thư cho nhi tử mình hoặc thân thích, chẳng qua phần lớn là nhà thương nhân, Từ Nhị gia lại một lòng một dạ muốn tìm nữ tử Trạng Nguyên, nên mới cho qua không đề cập tới nữa. Mà lý tưởng của A Tề chính là làm quan, trên con đường làm quan Từ gia đối với hắn không có trợ giúp lớn gì, có lẽ vì nguyên nhân này nên mới cự tuyệt người ta.

Từ Nhị tiểu thư không phải bởi vì những lời đồn đãi kia mới bị cự hôn, mà là bởi vì bị cự hôn nên mới trở thành trò cười cho người khác. Hơn nữa, hiện tại Từ Đại thiếu gia cũng là tú tài, cũng coi như là đồng môn đồng tong với A Tề, về sau trên con đường làm quan không thể thiếu được phải giúp đỡ lẫn nhau, những lời khó nghe kia nhất định không phải người trong nhà Đại Hải thúc nói ra đâu.”

Tiểu Thư kêu lên: “A? Tiểu Thư nói như vậy, Từ Nhị tiểu thư chẳng phải là rất đáng thương sao?”

Hà Hoa sâu xa nói: “Phúc là nơi chứa họa, họa là nơi chứa phúc, bây giờ Nhị tiểu thư bị lời đồn đãi phá hủy, chưa chắc ngày sau không thể tìm được một cửa nhân duyên tốt. Các người phải nhớ kỹ, thường ngày tùy tiện trêu đùa cũng thôi, nhưng bàn lộng thị phi, ở sau lưng đâm chọc người khác, tốt nhất tiêu hủy ở trong bụng!

Tiểu Thư le lưỡi một cái, kéo tay Tiểu Oản nói: “Đây không phải là chỉ cùng tiểu thư nói vui, nghe tiểu thư dạy bảo sao? Nhất định tui em sẽ không đi ra ngoài nói lung tung.”

Tiểu Xảo suy nghĩ một chút, ha ha cười nói, “Nếu nói như vậy, phủ tôn đại nhân đối với Hách tương công có vài phần thương thức, Hách tương công lại có ý tìm núi dựa trợ lực trên con đường làm quan, không chừng phủ tôn đại nhân sẽ cho hắn một mối hôn sự?”

Hà Hoa trầm ngâm một lát, nói: “Người nghĩ như thế cũng có khả năng, nhưng bây giờ còn khó nói. Thật ra thì, gia sản của Từ gia giàu có hơn nhà Đại Hải thúc, về sau Từ đại thiếu gia cũng phát triển theo con đường làm quan, nếu phủ tôn đại nhân thật sự có lòng, Từ đại thiếu gia cũng là thí sinh được chọn.”

“Tiểu thư nói như vậy, em cảm thấy Từ đại thiếu gia thật sự rất tốt nha! Từ Nhị nãi nãi không đồng ý cho Từ Nhị gia nạp thiếp, nhất định cũng sẽ không để cho Từ đại thiếu gia tam thê tứ thiếp, nếu kết thành một đôi với tiểu thư, ngược lại đây là nhân duyên tốt á.”

Tiểu Thư nói ra lời kinh người, Tiểu Xảo và Tiểu Oản đầu tiên là ngây người, sau đó ở một bên cười hi hi ha ha, nháy mắt ra hiệu nháo cả lên.

Hà Hoa không nhìn được nhéo lên cánh tay Tiểu Thư một cái, cười mắng: “Cho người hết nói nhảm! Lại dám trêu đùa hôn sự của ta? Người ta nói Từ Nhị gia bởi vì mình không có thiệp thất, nhất định sẽ làm cho Từ đại thiếu gia thu một phòng kiều thê mỹ thiếp, sinh ra mười cái tám cái tôn nhi cho hắn mới an tâm. Nếu nhà đầu người tư xuân, ta sẽ nói ca ca ra mặt, đưa người cho Từ Đại thiếu là được!”

“Tiểu thư tha mạng! Em không dám nữa!” Tiểu Thư đau đến ai u kêu to, cố làm ra vẻ xin tha.

Bốn người cười đùa một trận, cuối cùng trong lòng Hà Hoa có chuyện, nên cho các nàng giải tán, chỉ để lại Tiểu Xảo, hỏi: “Mấy ngày nay Di nương có khỏe không?”

“Uống thuốc hai ngày, thân thể đã dễ chịu rồi. Em thấy, thần sắc của nàng cũng không tệ lắm. Tiểu thư đang lo lắng chuyện phù chánh mà trước kia người ta đã nói à?”

“Ta lo lắng cái gì chứ? Người cần phải quan tâm chuyện này chính là di nương, cha và ca ca mới đúng?”

“Tam thái gia cũng rất lo lắng nha! Ngày đó ở trên chiếu còn nói, nếu di nãi nãi là người hiền huệ, thì bản thân mình nên kính cẩn giữ đúng bổn phận, chủ động đề xuất vĩnh viễn không cầu phù chánh, không làm ảnh hưởng đến thanh danh của tiểu thư và tương công. Còn nói di nãi nãi nên chủ động tìm cho lão gia một cô nương trong sạch, thú vào cửa làm điền phòng (vợ kế). Nếu không sẽ nói Tộc trưởng lấy tộc quy ra.”

Hà Hoa cười lạnh một tiếng: “Tam thúc công sao không nói ông ta dạy dỗ Cẩm di nãi nãi ra sao đi! Người nhà mẹ đẻ di nương còn nói nếu Quý Quân là người thật sự có bản lĩnh, phải dựa vào mình tự tạo ra thành tựu. Dựa vào di nương chịu nhục không cầu danh phận thân phận mình mới vẻ vang, sợ thân phận điền phòng của cha sẽ làm hại đến tiền đồ của mình thì tính là nam tử hán đại trượng phu gì? Bởi vì một người điền phòng là di nãi nãi mà ghét bỏ Quý Hà Hoa không phải người trong sạch, nhờ việc Phùng di nương muốn phù chánh này ta mới có thể nhìn ra ai là người có tâm!”

Tiểu Xảo bị khẩu khí của Hà Hoa dọa sợ, chần chờ một lát mới hỏi: “Lời này của tiểu thư, chẳng lẽ là muốn di nãi nãi. . . . Tiến thêm một bước?”

“Người nói lời này có ích gì? Nơi đó có cha cùng ca ca đều không đồng ý, ta chỉ là nữ nhi mà gấp gáp muốn di nương phù chánh hay sao? Chẳng qua trước kia thấy cha có ý đó, ta không muốn ông khó xử, liền tỏ ra vui mừng mà thôi. Nói cho cùng, ta còn có chút may mắn, dù sao bây giờ ở trong mắt của cha, ta và ca ca vẫn quan trọng hơn.”

Nếu Phùng di nương phù chánh, nàng và Quý Quân sẽ phải chịu uất ức, nếu không phù chánh, thì Phùng di nương cùng con của nàng tương lai sẽ chịu uất ức. Trên đời này, vốn không có chuyện thập toàn thập mỹ. Quý Đồng cũng không bởi vì một năm này Phùng di nương uyển chuyển thừa thừa nhênh mà quên hai huynh muội bọn họ, không có “Cưới nàng dâu liền quên nhi nữ”, Hà Hoa cũng có lòng riêng, đương nhiên sẽ cảm thấy may mắn thoải mái. Nhưng bởi vì chuyện hai huynh muội Từ gia gặp phải, nàng đối với tương lai của mình mà sinh ra lo lắng.

Mặc dù hiện tại gia đình bọn họ đơn giản, mặc dù tính tình Quý Đồng đôn hậu coi như đối xử với nàng rất sáng suốt, trong lòng Phùng di nương cũng không tránh được oán, vậy nhà người khác thì sao đây? Về sau nếu nàng gả ra ngoài, có thể quen với tập tục xã hội này không?

Không cho trượng phu nạp thiếp chính là “Ghen”, không tốt với thiếp thất của trượng phu, cũng là “Ghen”, đây là một trong thất xuất. Coi như phu gia không dùng lý do này hù dọa, làm nữ nhân, cũng chạy không thoát chỉ trích của phu gia cùng người đời xem thường, thậm chí còn ảnh hưởng đến cuộc sống của nhi nữ của mình.

Vô luận nữ tử hy sinh bao nhiêu đều là chuyện đương nhiên, vô luận nam nhân ăn chơi đàng điếm như thế nào đều là chuyện thường tình. Tình cảm dưới ánh mắt thế gian và quy cũ lễ giáo, hoàn toàn không tính là cái gì.

Nếu như thế, nàng vẫn phải gả đi sao?

Tiểu Xảo loay hoay cây quạt, cười nói: “Tiểu thư nghĩ như vậy là tốt rồi. Thật ra thì, di nương cũng nói, lão gia đôn hậu, tiểu thư cùng tiểu tương công cũng kính trọng nàng, nàng cũng coi như là có phúc.”

Không nghĩ như vậy thì phải làm thế nào đây?

Hà Hoa thở dài: “Trước kia lúc còn nhỏ ở Quý gia thôn, người ta còn nói là Lưu quả phụ mang theo Thành Từ gả đến nhà chúng ta, đều là phúc đức ba đời của cha ta. Hôm nay lại. . . . Nghĩ đến lúc nghèo khó thì thấy lúc đó tốt hơn. Ít nhất ở Quý gia thôn không nạp thiếp, người ta chỉ biết tự mình kiếm sống, cũng sẽ không nói thê tử là đồ phụ. Một khi trong nhà có chút tiền, làm thê tử tốt phải chủ động nạp thiếp cho trượng phu, nếu không thì sẽ có người nói ra nói vào liền.”

Tiểu Xảo nhếch miệng: “Tiểu thư giống như mình là người từng trải vậy, tại sao người lại có nhiều tâm tư như thế chứ?”

Hà Hoa lật người, nhìn nàng nghiêm túc nói: “Tiểu Xảo, trước kia ta đã có nói qua. Nương ta không còn, những chuyện này đương nhiên ta phải tự mình suy tính. Nhưng hiện tại tuổi ta còn nhỏ, có thể qua mấy năm mới suy tính tới. Tuổi người cũng lớn rồi, nên suy nghĩ cho mình một chút. Vốn muốn thay người tìm người thích hợp, để cho các người nhất phu nhất phụ hòa hòa thuận thuận sống qua ngày, nhưng cảm thấy không có ai xứng với người. Người bên ngoài, ta lại không yên tâm. Ài. . . . Nếu người có chủ tính rồi, phải nói với ta, nếu không sẽ thành bà cô đó.”

Tiểu Xảo nắm vạt áo, cúi đầu ngượng ngịu một hồi, mới lí nhí nói: “Thật ra thì. . . . Có một người, Phương tú tài. . . .”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Điền Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Tiểu Xảo xuất giá

Phương tú tài!

Hà Hoa cả kinh, tinh thần bất quá nổi lên, ngay cả cảm xúc đang xuống thấp của mình dường như đã nhẹ nhõm đi mấy phần, tò mò đặt câu hỏi liên tục: “Người đó, làm sao mà người có thể vừa ý hắn vậy? Tại sao hắn biết người vậy? Lúc nào thì các người có ý tứ này thế? Hắn đề thân (xin cưới) với người rồi sao?”

Dưới ánh trăng, đầu của Tiểu Xảo cúi thấp đến không thể thấp hơn được nữa, sau đó bỗng dừng ngẩng đầu xấu hổ trợn mắt nhìn Hà Hoa một cái, quay người bỏ chạy mất.

“Này! Người còn chưa nói rõ ràng cho ta á!” Hà Hoa ở sau lưng nàng kêu to, nghĩ thầm, tiểu nha đầu lại có thể giấu diếm ta lâu như vậy, xem ta làm sao mà trừu chọc người! Ngày mai sẽ bảo ca ca đi tìm hiểu!

Nhưng ngày hôm sau trời vừa rạng sáng Quý Quân đã đi ra ngoài, nói là đã hẹn trước với người ta từ sớm. Hà Hoa nhìn chăm chăm Tiểu Xảo hơn nửa ngày, thấy Tiểu Xảo đỏ mặt cả một ngày, cuối cùng dứt khoát không ở trước mặt của nàng lắc lư nữa, có chuyện cũng gọi Tiểu Thư và Tiểu Oán đi làm.

Hà Hoa biết Tiểu Xảo đã từng lấy danh nghĩa mua bút mực văn chương đi qua cửa hàng Phương tú tài, chính nàng cũng có đi qua đó một lần, cảm thấy Phương tú tài này, mặc dù đã “Xuống biển” rồi, nhưng vẫn có khí phái thư sinh nho nhã.

Mà theo cách nói của Quý Quân, trong cửa hàng đó cũng có không ít người đọc sách thích chiếm tiện nghi thường xuyên đi “Mua chịu” giấy mực ..., thường thì Phương tú tài cũng sẽ không mở miệng đòi, có lúc còn phải bồi thêm một bữa cơm. Cứ lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy, cái cửa hàng đó cũng chỉ có thể miễn cưỡng sống tạm mà thôi. Mà mấy năm nay Tiểu Xảo cũng tích lũy được một chút vốn riêng, đi theo Phương tú tài, chỉ sợ còn phải đưa thêm đồ cưới. Nói không chừng người nhà tú tài còn chường mất xuất thân của Tiểu Xảo.

Hai người đó, xem ra chẳng hề thích hợp, làm sao lại.

Đợi hơn nửa ngày rốt cuộc cũng đợi được Quý Quân trở về, Hà Hoa vội vàng kêu hắn đến trong viện của mình.

Quý Quân uống hết một chén nước canh đậu xanh thật to, thở gấp nói: “Ca mới bị A Tề cùng Từ đại thiếu ép buộc một phen, muối để cho ca nghỉ một chút trước đây.”

“Hai người bọn họ tìm ca à?”

“Là A Tề. Phù tôn đại nhân có ý nói cho hắn một mối hôn sự, bởi vì còn chưa chắc chắn, hắn cũng chỉ ngầm chuẩn bị, cũng không có lộ ra, không ngờ lúc này Từ gia đến đề thân. Càng thêm không ngờ tới nữa là sau khi hắn cự hôn, lại có nhiều tin đồn khó nghe như vậy truyền ra. A Tề cầu ca cùng hắn đi tìm Từ đại thiếu uống rượu đây.”

Quả nhiên A Tề muốn đi theo con đường làm quan bằng hôn nhân rồi, chỉ có thể thương xót cho Từ Thi Viện, bị người châm chọc thành ra như vậy.

Hà Hoa thờ dãi nói: “Mặc kệ nói như thế nào, thanh danh của Từ nhị tiểu thư đã bị người phá hủy, Từ gia có thể dễ dàng tha thứ mà cho A Tề sắc mặt tốt sao?”

Quý Quân lắc đầu một cái cười nói: “Từ gia là thương nhân, xem trọng hòa khí sinh tài. Coi như oán giận A Tề, trừ Từ Nhị nãi nãi, người khác cũng sẽ không làm gì quá phận. Cho dù bọn họ có nói mò đi chăng nữa, ca cũng sẽ không nhúng tay vào!”

Hà Hoa liếc nhìn hắn một cái, “Chẳng lẽ là có người đặt chuyện lấy ca ca cùng Từ nhị tiểu thư ra nói à ?”

Quý Quân cuốn quyết khoát tay: “Muội cũng chớ nói lung tung! Trước kia là ai nói mình phải làm tiểu thư khuê các, tại sao bây giờ miệng không kiêng kỵ lại nói ra lời như vậy chứ?”

Hà Hoa lắc lắc cây quạt, cười hi hi: “Muội không có nói lung tung nha, dù sao bây giờ Từ gia vẫn nhìn chường mắt nhà của chúng ta. Dĩ nhiên, nếu sang năm ca ca thi đậu thi Hương rồi, đoán chừng Từ Nhị gia sẽ tới cửa đó.”

Quý Quân phẩy vạt áo, bày ra sắc mặt khó coi nhìn nàng: “Tiểu nha đầu càng ngày càng không có quy củ! Chẳng lẽ năm nay mùa xuân còn chưa có qua? Đáng thương Tiểu Bảo ca ca hiện tại trong lòng xấu hổ không dám tới gặp người á.”

Hà Hoa vội vàng lấy miếng dưa hấu chặn cái miệng của hắn lại: “Đang muốn nói chuyện đứng đắn với ca ca này.” Liền nói chuyện Tiểu Xảo có lẽ đã vừa ý Phương tú tài cho hắn nghe.

Quý Quân ô ô a a ăn xong dưa hấu, quệt quệt mồm cười nói: “Không trách được mấy lần trước ca đi chỗ đó của Phương tú tài, hắn nhìn ca hình như có lời muốn nói đây.”

Hà Hoa suy nghĩ một chút nói: “Tiểu Xảo cũng không nói rõ ràng. Muội đã hỏi Xung Đà, dường như hắn cũng không biết chuyện này. Vậy thì ca tìm cái có, cùng Xung Đà cùng đi nhìn Phươg tú tài kia, thuận tiện thử dò xét ý tứ của hắn xem. Thật ra thì chuyện này, vẫn là Xung Đà tự làm chủ mới phải.”

Quý Quân ngừng lại một chút: “Chuyện của mình Xung Đà cũng chưa làm rõ được. Nếu bọn họ nói đến chuyện hôn sự, vẫn nên đốt khế ước bán thân của bọn họ cho thỏa đáng. Nói ra thì ca có chút tư tâm (lòng riêng), ca hi vọng bọn họ nán lại ở trong nhà thêm mấy năm”

Hà Hoa cũng cảm thấy trong lòng có chút buồn bã, nói: “Muội cũng vậy không bỏ được Tiểu Xảo. Nhưng người ta đã theo chúng ta từ lúc nghèo túng tới bây giờ, hai huynh muội bọn họ vừa giới giang lại có tình nghĩa, chúng ta làm sao có thể để bọn họ chịu uất ức được? Muội cũng có nói với Xung Đà, nhưng bị hắn cho qua rồi. Những nha đầu trong nhà kia, hình như hắn vẫn luôn chiều cổ Tiểu Đào nhiều nhất. Nếu không ngày nào đó ca cũng hỏi một chút, nếu hắn thật sự có ý, muội gọi tiểu Đào ra, cùng đi nương dạy dỗ một phen, qua hai năm tiểu Đào lớn một chút sẽ cho bọn họ ra ngoài. Tiểu Đào như bây giờ, thật đúng là có chút uất ức cho hắn.”

Quý Quân hăng hái tăng lên, cười gian nói: “Chuyện này phải làm từ từ. Ca đi tìm Phươg tú tài kia trước đã.”

Qua một ngày Quý Quân liền có tin xác thực, nói là Phươg tú tài cũng có ý đó, nhưng trong nhà hắn lại ghét bỏ Tiểu Xảo có xuất thân là nha đầu của một tiểu hộ, vẫn không chịu đồng ý. Xung Đà cũng không không kiên trì, muội muội đã lớn, phải lập gia đình rồi, đoán chừng trong lòng hắn cũng đang rối rắm lắm đây.

Ngược lại động tác của Quý Đồng rất nhanh, một ngày tìm đủ hai mươi hán tử khỏe mạnh đưa đến Tang Viên. Lại qua chừng mười ngày, thời tiết vẫn nóng bức, không có chút dấu hiệu muốn mưa nào, tình hình càng ngày càng khẩn trương. Quý Đồng chạy tới chạy lui giữa hai Điền Trang, Tang Viên và trong nhà. Nhờ có Tộc trưởng gọi một nhóm người trong thôn tới giúp đỡ, lúc này không chỉ trông chừng hồ nước, còn vận dụng nhân công khi trời tối gánh nước ở hai hồ nước đưa vào trong Điền Trang, mới bảo đảm cây trồng vụ hè trước khi một giọt nước cuối cùng rút hết không bị héo khô.

Hà Hoa ở nhà nghe được có người nói có kẻ đi Tang Viên quấy rối, còn bỏ thuốc nhiều hồ cá. Trong lòng vô cùng lo lắng, hận không thể mọc ra cánh để có thể bay qua. Muốn ra cửa lại bị Quý Đồng ngăn cản: “Một cô nương gia như con lúc này qua đó có ích lợi gì? Đây chuyện của nam nhân, ở nhà ngây ngô là được rồi.”

Còn không đợi Hà Hoa tiền trăm hậu tấu, Quý Đồng đã cho người canh giữ ở trước cửa viện, không cho ai thả nạng đi ra ngoài, còn gọi Phùng di nương mỗi ngày đi xem nạng, mặc kệ nạng có “Quý kẻ” gì, lấy có gì, đều không cho ra cửa. Ngay cả Tiểu Xảo và mấy nha hoàn cũng đều bị cấm túc hết, thường ngày đều là mấy quân sự cùng vài tức phụ bà tử ra cửa làm việc.

Dù Hà Hoa có muôn vàn sốt ruột lo lắng, dùng tất cả biện pháp, nhưng Phùng di nương vẫn gắng gượng nâng cái bụng mình đứng ở trước mặt nạng, níu chặt lấy ống tay áo của nạng nói muốn cùng nạng một tắc cũng không rời, Hà Hoa không lay chuyển được Phùng di nương, trong lòng cũng mơ hồ biết chuyện lần này chẳng phải đơn giản, lo lắng mình sẽ làm tăng thêm phiền toái cho Quý Đồng, đành phải là thành thành thật thật ngồi ở trong đại viện. Mỗi ngày tìm tức phụ từng đi ra ngoài tới hỏi thăm tin tức.

Nhưng mà nạn hạn hán càng ngày càng mở rộng, nhiều địa phương lương thực vụ chiêm hoàn toàn mất trắng. Mà bên ngoài còn truyền đến tin tức, Phươg Bắc có nhiều chỗ như núi Đông Hà Nam to như vậy ngay cả nước để uống cũng trở thành vấn đề nan giải, còn có vài chỗ rẽ cỏ vô cây cũng bị tranh cướp sạch sẽ, người dân lưu lạc, người chết đói đầy đồng. Về phần tình hình ở Tang Viên như thế nào, các nạng đều trăm miệng một lời nói rất tốt, không có chuyện gì.

Càng như vậy, Hà Hoa lại càng không thể an tâm.

Vương Chương Quý cũng đã gấp đến độ bắt đầu giậm chân, giá cả bột mì từ Phươg Bắc chờ tới đây đã tăng gấp hai so với năm ngoái, hơn nữa dù có tiền cũng không mua được hàng, ừn ừn chạy tới hỏi cách giải quyết.

Hà Hoa đã hỏi qua hàng tồn kho, biết còn có thể chống đỡ một đoạn thời gian, trừ tính ở trong lòng một chút, đa số khách hàng của bọn họ không phải nhà giàu có, hiện giờ chỉ sợ tất cả mọi người phải lo kiếm bạc sống qua ngày, liền nói: “Hiện tại nơi này của chúng ta cũng có rất nhiều người kẻ sinh nhai (đời sống) khó khăn, nhất là những nhà vốn có gia cảnh không tốt, đoán chừng bọn họ cũng sẽ không mua bao nhiêu điểm tâm nữa. Dừng mua bột mì làm bánh ngọt nhỏ và vài thứ điểm tâm giá rẻ đi, chúng ta chỉ bán chút điểm tâm tinh xảo thôi.”

Bên này Hà Hoa thu xếp chuyện ở cửa hàng điểm tâm, mỗi ngày ở nhà lo lắng chờ tin tức. Bên kia Quý Đồng và Quý Quân dẫn người thu hoạch xong lương thực vụ chiêm, sau đó vừa bận rộn sắp xếp vụ thu, buổi tối lại sai người đưa thêm nước đến Điền Trang —— điền trang này đã mưa sau khi vào huyện ở, do giếng nước ở đây chủ cũ đào hơi cạn, mấy lần đều không có nước. Không giống Điền Trang ban đầu của bọn họ, bởi vì tự mình bỏ tiền đào thêm lần nữa, nên vẫn có thể dùng được.

Sức đầu mẻ trán bận rộn như vậy kéo dài tới tháng tám, rốt cuộc trời cũng đổ xuống một trận mưa lớn, hóa giải tình hình hạn hán mấy tháng nay. Hai phụ tử Quý Đồng Quý Quân mới trở về nhà.

Đến lúc này, Hà Hoa mới nghe được tin tức chính xác —— Tang Viên có năm hồ cá mất trắng. Ban đầu Quý gia tốn tiền mua đất đai thường bị ngập úng cũng đã làm cho người chê cười rồi, sau đó toàn bộ đất đai đào thành hồ nước, lại thu hút không ít sự chú ý của người khác. Vì vậy lúc này xảy ra nạn hạn hán, có rất nhiều người nhớ thương đến hồ nước của nhà bọn họ.

Có mấy nhà có đất đai ở gần Tang Viên do Quý Đồng giúp đỡ một hai lần nên không thể nào thiếu nước, có thể chống đỡ qua Hạ Thiên. Mấy chỗ ở xa hơn một chút, thì không cách nào dẫn nước qua. Ở Quý gia cũng thiếu nước, đương nhiên không thể nào trông nom được nhiều chuyện như vậy.

Vì thế có người sinh lòng oán hận, trèo tường vào Tang Viên, bỏ thuốc vào trong hồ nước, murong máng bên ngoài Tang Viên liên tục bị phá hư một

chút. Bây giờ người bỏ thuốc đã bắt được, cũng đã đưa đến quan phủ, nhưng tổn thất của hồ nước cũng không thể挽 hồi được.

Quý Đồng sợ Hà Hoa nóng lòng, càng lo lắng có người gây bất lợi cho nàng, nên lúc đó mới cứng rắn hạ lệnh không cho nàng ra cửa.

Mặc dù Quý Quân nói rất đơn giản, nhưng Hà Hoa biết chuyện đã xảy ra chắc chắn rất phức tạp thậm chí là kinh tâm động phách (chấn động lòng người), hơn nữa nàng còn thấy ở trên cánh tay của Quý Đồng và Quý Quân có vết bầm tím cùng vài vết thương khác, điều này làm cho nàng càng nghĩ lại càng thấy sợ.

Nhưng chuyện đã qua rồi, Quý Đồng và Quý Quân quyết định không để cho nàng dính vào, nàng cũng chỉ có thể vì thế mà bỏ xuống. Phùng di nương cũng vừa vui mừng vừa lo lắng.

Tình hình hạn hán được hóa giải, hoa màu trong nhà bị ảnh hưởng cũng không nhiều, chỉ là dâu tằm và cá sinh trưởng không được như mong muốn, nhưng cũng không thể đòi hỏi quá cao. Quý Đồng nói muốn chiêu đãi mấy chục người làm công khẩn hạn đã trông coi Tang Viên trong những ngày vừa qua, còn nói muốn cảm tạ Thành Tử thật hậu hĩnh. Hà Hoa vội hỏi chuyện gì xảy ra.

Xung Đà cười nói: “Thành Tử là một trong số người Tộc trưởng gọi từ trong thôn tới giúp. Sau khi hồ nước bị người bỏ thuốc, chúng ta còn hoài nghi hẩn. Sau đó mới biết là có người thừa dịp chúng ta nửa đêm vận chuyển nước đến phá hoại, may mà nhờ Thành Tử thông minh nên mới có thể nhanh như vậy tìm ra người đó. Bởi vì trước kia hẩn làm việc ở Từ gia, lão gia thấy hẩn đầu óc linh hoạt, người cũng trở nên ngay thẳng rồi, mới muốn mượn hẩn đi Tang Viên làm việc lâu dài đây.”

Hà Hoa có chút lo lắng, lẩm bẩm nói: “Đều nói giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Thành Tử thật sự thay đổi thành người tốt rồi sao?”

Quý Đồng nhìn Xung Đà và Hà Hoa, nói: “Khi còn bé người nào mà không có quấy rối? Mấy năm nay, Thành Tử đã thành thật hơn rồi, Tộc trưởng cùng người trong thôn đều nhìn vậy. Chỉ là Lưu quả phụ, nghe nói nhiễm bệnh, làm cho Thành Tử không thể xa nhà, chỉ có thể đóng một nhà tây một nhà tìm một chút chuyện làm. Để cho hẩn ở nhà chúng ta duy trì một khoảng thời gian, nhìn thấy tốt thì cho hẩn làm quản sự, cũng coi như là giúp đỡ hẩn một phen.”

Xung Đà cười hắc hắc nói lảng ra chuyện khác, trong lòng Hà Hoa thấy là lạ, cuối cùng tìm cơ hội đơn độc hỏi Xung Đà, Xung Đà nói hẩn và Thành Tử đã “một nụ cười xóa hết thù hận” rồi. Nhưng chuyện trước kia Hà Hoa cùng hẩn dùng kế đánh Thành Tử không cần thận bị Quý Đồng biết cả rồi.

Lúc này Hà Hoa hồi tưởng lại, cũng cảm thấy mình có chút không phúc hậu, đành phải xoay xoay vận vận vòng vo đổi đề tài: “Hẩn thật sự không để bụng sao? Sau này sẽ không nổi lên ý xấu sao?”

Xung Đà nói: “Phùng quản sự sợ Thành Tử giành vị trí của hẩn, nên sẽ theo dõi hẩn, tiểu thư yên tâm. Hơn nữa, có một số việc, những người có ý xấu mới dễ sai đi làm việc.”

Hà Hoa suy nghĩ một chút những lời bình luận nghe được trong mấy năm gần đây về Thành Tử, cũng hơi an tâm. Liền làm mấy nồi lẩu thịt, mời những người làm công khẩn hạn tới ăn no một trận, trên cơ sở tiền công đã nói trước đó, cho thêm mỗi người chút bạc coi như là thưởng cho bọn họ.

Trong đó có một hẩn tử hơn ba mươi tuổi sau khi lau miệng bóng loáng nhờ Tiểu Xảo truyền lời, thỉnh cầu đổi bạc thành gạo cho hẩn, còn nói Đông gia thiện tâm, nếu thật sự muốn thưởng thêm, có thể theo như giá tiền trước kia quy bạc ra thành gạo hay không?

Hẩn vừa hỏi xong, rất nhiều người phụ họa theo, tình nguyện lấy gạo cũng không cần bạc.

Hà Hoa biết gần đây giá gạo tăng cao, suy nghĩ một chút những người này trong nhà đều không có đất đai, đang vì khẩu phần lương thực mà rầu lo, cho bọn họ bạc còn không bằng cho lương thực, liền đáp ứng thỉnh cầu của bọn họ, mở kho lúa. Những người đó đều vui mừng hơn hờ cầm bao lương thực và túi tiền đi về nhà.

Cũng có người muốn ở lại, nhưng lúc này trong nhà cũng không cần nhiều người như vậy, Quý Đồng cũng chỉ chọn bốn, năm người lúc trước có biểu hiện tốt, Thành Tử cũng ở trong hàng ngũ đó. Cuối cùng Hà Hoa gọi Xung Đà lấy thêm hai đấu gạo và hai con gà đưa đến nhà hẩn.

Hạ Thiên (mùa hè) một trận rối loạn cùng bầu không khí nóng ran qua đi. Trời vào thu, rốt cuộc trong nhà Phung tử tài cũng nhờ người đến kết thân, lễ số vô cùng đầy đủ, nhìn ra được Phung tử tài đối xử rất thật tâm với Tiểu Xảo, Hà Hoa đã hỏi ý kiến của Tiểu Xảo và Xung Đà, đốt khế ước bán thân của nàng, đổi thành khế đất khoản chừng mười mẫu ruộng tốt, lặng lẽ giao cho nàng, trong lòng có chút chua xót mà nói:

“Vốn không nên nói lời xúi quẩy, nhưng mỗi nhà đều có việc phiền lòng. Phung gia vốn không đồng ý kết thân, về sau mới. Sau này người làm người Phung gia, còn không biết sẽ trôi qua như thế nào. Những ruộng đất này, coi như là ta cho người làm đồ cưới, cũng là cho người một cái bảo đảm cũng như chữa lại một con đường lui. Ý của ta, người không cần cho người Phung gia biết.”

Hai mắt Tiểu Xảo đỏ hồng nói: “Làm sao em dám nhận đại lễ quá lớn như vậy của tiểu thư?”

Hà Hoa cố giọng cười nhẹ một tiếng: “Người theo ta từ lúc nhà chúng ta còn dựa vào khoai lang trộn cơm mới có thể ăn no bụng qua ngày đến nay, tình cảm nhiều năm như vậy, cha ta, ca ca và ta đều xem người và Xung Đà như người trong nhà, vốn nên trả tự do cho các người, nếu không phải Xung Đà độc hết sức ngăn cản. Hiện giờ người phải già đi, ta lại không nở, cũng không thể ngăn cản người. Đây chỉ là cho người phòng bị sẵn, người và Xung Đà đều xứng đáng có nó!”

Tiểu Xảo cứ từ chối mãi, đến cuối cùng Hà Hoa vỗ bàn nói khế ước đều đã làm xong, nàng muốn cũng phải muốn, không muốn cũng phải muốn, Tiểu Xảo mới nước mắt lưng tròng tiếp nhận. Hà Hoa lại nói: “Cuộc sống không phải cả đời đều xuôi gió xuôi nước, luôn có xung đột va chạm. Người phải

nhớ đối xử với mình tốt hơn một chút, có chuyện gì cũng có thể tới tìm ta. Coi như đây không phải nhà mẹ đứng đắn, nhưng tốt xấu gì người cũng từ Quý gia đi ra.”

Nói xong mình cũng không nhìn được muốn rơi lệ, nhìn người thân cận bên cạnh xuất giá, nghĩ đến mình vẫn còn chưa xác định được tương lai, vừa mừng vừa lo, hai người khóc một trận mới thôi.

Cuối cùng Tiểu Xảo lau nước mắt nói: “Về sau tiểu thư phải mở rộng lòng mình một chút, chăm sóc cho mình thật tốt. Việc hôn sự không nên quá gấp gáp, dựa vào nhân phẩm tướng mạo cũng như năng lực trị gia của tiểu thư, không lo không tìm được người trong sạch.”

“Kể từ sau khi chuyện của tiểu thư Lưu gia xảy ra, cha cũng không vội vã an bài chuyện chung thân của ta nữa rồi, người hãy yên tâm đi.”

Lần đầu đến Từ phủ Hà Hoa đã gặp qua Lưu tiểu thư đoan trang hiền thực kia rồi, từ nhỏ đã định việc hôn sự, không ngờ vị hôn phu của nàng không đợi được đến ngày thành thân thì đã chết, phu gia của nàng ấy vẫn không chịu hủy bỏ hôn ước, nhất định phải bắt buộc Lưu tiểu thư cùng bài vị của nam tử kia bái đường thành thân, gả đi làm quả phụ trước khi cưới. dieendannleequydydoorn Lưu tiểu thư không biết nghe người nào xúi bẩy, liền thu dọn chút nữ trang muốn rời nhà trốn đi, nửa đường bị người xấu bắt cóc, Lưu gia nhiều lần trắc trở mới tìm được người về. Lúc này phu gia của nàng ấy lại nói Lưu tiểu thư bị nam nhân bắt cóc, khẳng định không còn trong sạch, không xứng làm quả phụ trước khi cưới nhà bọn họ nữa.

Lưu tiểu thư trốn không khỏi, tìm chết cũng không thành, cuối cùng xuống tóc làm ni cô. Đáng thương thay cho một người tốt, về sau cũng chỉ có thể làm bạn với Thanh Đăng Cô Phật.

Tiểu Xảo cũng biết chuyện này. Hai người lại thỏn thức một phen, mỗi người mới đi nghỉ ngơi.

Sau đó Hà Hoa chuẩn bị chút đồ trang sức cùng mấy phong bạc, Phùng di nương cho một chút vải vóc tơ lụa và hai rương quần áo, Hà Hoa lục lọi cái rương của mình, tìm một vài tập tranh mình đang phiên thảo, rồi cười hi hi gợi ý cho Tiểu Xảo mấy câu, đến ngày đó, vô cùng náo nhiệt đưa Tiểu Xảo ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Đoan Ngọ nóng bức

Một năm này thu nhập của Quý gia kém đi, sản lượng lương thực giảm sút, Tang Viên thì số vào chẳng bằng số ra, lợi nhuận ở cửa hàng điểm tâm giảm xuống, một năm trôi qua có chút khó khăn.

Quý Đồng cho rằng cuộc sống bây giờ tốt hơn mấy năm trước rất nhiều, được mất nhất thời ông cũng không để ở trong lòng, nhưng Hà Hoa và Phùng di nương mỗi người đều có tâm tư riêng.

Bởi vì lúc trước Phùng di nương đã u mê đầu tư tất cả bạc định thân vào, hiện tại cũng không tiện làm ầm lên, chỉ có thể cắn răng nuốt vào trong. Nhưng đây là giai đoạn đầu bỏ vốn đầu tư vào Tang Viên, năm đầu tiên thiếu kinh nghiệm trống rỗng, hơn nữa sau đó xảy ra nạn hạn hán, thoáng một cái thu nhập mất đi một phần ba cả trong hồ, lại chi ra nhiều chi phí chi dạy, rồi tiền công của đám người hộ viện và phí tổn dùng để tu sửa lần nữa, tính thế nào cũng không tính ra lời.

Mặc dù sinh được một nhi tử, nhưng bởi vì kinh doanh Tang Viên không tốt, Phùng di nương vẫn rất dè dặt, căng thẳng thận trọng như trước. Ở cửa xong, liền vội vàng gọi người ở Tang Viên đến hỏi thăm.

Hà Hoa đã chuẩn bị đối mặt với tổn thất ở Tang Viên, cũng biết không thể trách Phùng di nương, thấy Phùng di nương nóng lòng, không nhìn được khuyên giải an ủi nàng.

Tiểu Xảo đã xuất giá được vài tháng, nên thành thực không ít, thỉnh thoảng có tới đây cũng nói Hà Hoa không có tâm nhãn, không nên dễ dãi với Phùng di nương như vậy.

Hà Hoa nghe xong, cũng chỉ cười cười.

Nàng dù sao cũng phải xuất giá, lý tưởng của Quý Quân là làm quan một phương, nhưng bổ nhiệm quan viên lại luôn nghiêm ngặt “Người ở phía Nam thì làm quan phương Bắc, Người ở phía Bắc thì làm quan ở phương Nam” tránh chế độ tịch quán, đến lúc đó Quý Quân phải làm quan xa nhà, nếu tẩu tử cũng đi theo, phải có Phùng di nương trông nom việc trong nhà mới được. Nửa đời sau của Quý Đồng là Phùng di nương đi cùng với ông, nửa đời sau của Phùng di nương cũng phải cần dựa vào Quý Đồng. Ngôn hành cử chỉ (lời nói và việc làm) của nàng và Quý Quân, không thể không cân nhắc đến suy nghĩ của bọn họ.

Nếu nàng đã xuất giá mà còn trở lại nhúng tay vào nhà mẹ, cũng là danh bất chính ngôn bất thuận. Cũng không thể để cho cha tìm thêm một nữ nhân nữa trở về chứ? Đó mới là chuyện muốn trong nhà không có ngày yên ổn. Dĩ nhiên, nếu sau này cha thật sự có hành động gì, nàng. Ai, cũng chỉ có thể đến lúc đó lại nói. Chỉ là trước mắt có thể thấy, khả năng xảy ra chuyện này là rất nhỏ.

Mặc dù Quý Đồng nói người phải biết đủ, Hà Hoa thấy mình cũng không có bao nhiêu dã tâm, nhưng Tang Viên muốn có lợi tức còn phải chờ thêm một khoản thời gian nữa, bạc cho thuê ở bên ngoài dù có chết cũng không thể lộ ra. Trong nhà lại thêm miệng ăn, nơi cần dùng đến bạc cũng càng ngày càng nhiều, Hà Hoa thấy vẫn nên nghĩ đến làm một vài việc cho cửa hàng điểm tâm hiện có thì tốt hơn.

Vừa đúng tết Đoan Ngọ một năm nữa sắp tới rồi, trước ngày lễ bình thường sẽ có một vài loại điểm tâm mua bán cao điểm. Hà Hoa liền bảo Vương Chương Quý sớm chuẩn bị tốt lá dong, gạo nếp cùng các loại phụ liệu, chuẩn bị bắt đầu từ trung tuần tháng tư, liền đẩy mạnh bánh ngũ độc, bánh chưng Ngũ Cốc Phong Đăng cùng bánh chưng Ngũ Tử Đăng Khoa.

“Tiểu thư, bánh ngũ độc là cái gì vậy ạ? Chẳng lẽ muốn đặt những loại rắn rết vào trong bánh bột mì ạ?” Tiểu Thư ở một bên nghe muốn làm bánh ngũ độc, liền trừng mắt thật lớn.

Hà Hoa cười nói: “Ngươi ngốc thế! Làm như vậy thì làm sao mà ăn? Chỉ là lấy ngụ ý tượng trưng thôi! Ở trên mặt bánh hoa hồng chúng ta in hình của năm loại rắn, bò cạp, rết, thằn lằn, cóc lùn, bên trong dùng năm loại hạnh, mứt táo, đậu xanh, thịt, vùng làm nhân bánh thay thế là đủ.”

Vương Chương Quý vuốt vuốt chòm râu, trầm ngâm nói: “Nói như vậy, phải làm ít nhất năm cái khuôn mẫu, còn phải làm ba bộ lớn vừa và nhỏ, nhưng chỉ bán được một mùa Đoan Ngọ, hình như.”

Hà Hoa lắc đầu: “Chỉ làm một bộ khuôn mẫu là được. Chúng ta không có làm bánh bột mì theo kích cỡ lớn nhỏ, số lượng của các loại con vật khác nhau là được rồi. Con vật nhỏ thì một hình làm một bánh, con vừa thì một hình làm ba bánh, con lớn thì một hình làm năm bánh, Vương Chương Quý cảm thấy thế nào?”

Vương Chương Quý gật đầu liên tục: “Như thế rất tốt! Như thế rất tốt! Con nhỏ năm bánh, thì người nhà bình thường cũng mua được. Còn bánh chưng ngũ cốc kia, chính là dùng ngũ cốc làm nguyên liệu để làm vỏ bánh chưng à?”

“Không sai, chúng ta sẽ dùng năm loại gạo nếp, ngô, lúa mạch, hạt kê, đậu tương trộn vào nhau, bao lại trong lá dong. Về phần bánh chưng Ngũ Tử Đăng Khoa, thì dùng một vài hình ảnh học vấn làm mặt ngoài của bánh, ngoài ra nhân bánh có thể dùng đậu, hạch đào, thịt heo, trứng muối, nấm hương, dưa muối, hạt sen. Chọn ra bốn kiểu đáng hợp trang trí, sau đó lấy một hộp năm cái, dùng dây năm màu cột lại.”

“Tiểu thư nói làm cho em đói bụng.” Tiểu Thư chép chép miệng, nuốt nước miếng. Tiểu Oản và Tiểu Xảo vừa đúng lúc từ nhà chồng qua đây mỗi người néo nằng một cái, cười mắng nằng là quỷ thèm ăn.

Vương Chương Quý cũng không nhịn được cười trêu nói: “Đừng nói các ngươi, ngay cả ta đã là một lão đầu, mà cũng bị Tiểu Đông Gia nói làm cho động lòng. Bánh chưng này chúng ta cũng có thể chia ra làm bánh nhỏ, bánh vừa và bánh lớn.”

“Ừ, bánh chưng của chúng ta vừa hợp hoàn cảnh, vừa tinh xảo. Loại bánh này người khác vừa nhìn sẽ có không ít người bắt chước tự mình làm, nhất là bánh chưng. Cho nên, chúng ta nhất định phải làm phải tinh xảo ngon miệng, kiểu mẫu đồng nhất. Phải cho người ta biết, bánh ngũ độc và bánh chưng ở cửa hàng điểm tâm Như Ý của chúng ta là chính tông nhất, thích hợp dùng để tặng lễ nhất. Gạo nếp cùng các loại nhân bánh nhất định phải chọn đồ tốt, mỗi ngày phải định lượng mà làm, bán hết trong ngày.”

Tiểu Xảo ở một bên suy nghĩ một chút, nói: “Nếu dưa muối, trứng muối, thịt gà cũng có thể dùng làm nhân bánh, vì sao tiểu thư không tăng thêm một loại nhân mới, đó chính là quả dương mai mùa vụ năm nay?”

Tiểu Thư Tiểu Oản nhìn cái bụng nhô ra của Tiểu Xảo cười, Vương Chương Quý cũng nghiêm túc nói: “Cái này có lý. Trước sau Đoan Ngọ, chính là mùa thu hoạch quả dương mai, nếu chúng ta bán được, bán món mới mẻ, thì không thể thiếu cái này. Cũng có thể dùng dương mai khô năm trước làm nhân bánh.”

Hà Hoa không phải chưa từng ăn quả dương mai, kể từ kiếp trước trong lúc vô tình nàng dùng đường dương mai thấy trong đó có trùng từ (giun) về sau, nàng liền không dùng dương mai tươi cùng các loại chế phẩm từ dương mai nữa. Ở chỗ này, thỉnh thoảng bọn nha đầu thêm ăn nói đến quả dương mai, nàng cũng sẽ nói cho họ biết, trong quả dương mai có trùng từ, nhưng hình như các nàng vẫn không để ở trong lòng.

Bây giờ nàng cũng không thể không nghiêm túc nói ra một lần nữa: “Tuyệt đối không thể dùng quả dương mai! Trong quả dương mai có trùng từ!”

Nói xong còn đặc biệt nhấn mạnh với tân thai phụ Tiểu Xảo một lần nữa: “Trong quả dương mai có rất nhiều rất nhiều trùng từ nhò! Trong thời gian này coi như ngươi thích ăn chua, cũng nhất định không thể ăn quả dương mai!”

Sắc mặt của Tiểu Xảo có chút trắng bệch, nắm chặt tay áo, lấy ra mấy viên dương mai: “Em. Hôm qua mới mua dương mai mới ra, biết tiểu thư không thích, em cũng chỉ lấy một chút đưa cho di nãi nãi, mình cũng ăn không ít. Mà em cũng không thấy có trùng từ á!”

Hà Hoa cau mày thật chặt, vẫn nhịn không được nói: “Ta thử nghiệm cho ngươi xem, ngươi chưa buồn nôn nhiều, về sau cũng không cần ăn. Tiểu Thư, ngươi đi phòng bếp lấy chút muối ăn và đường tới đây. Tiểu Oản, ngươi đi mời di nương đến đây.”

Đợi đến khi Phụng đi nương đến, Hà Hoa cũng không nói có chuyện gì, lấy một chén nước muối đậm đặc, sau đó lấy dương mai Tiểu Xảo giấu ở trong tay áo bỏ vào, thời gian trôi qua gần dùng xong một ly trà, thì có trùng từ màu trắng thật nhỏ ngoa nguẩy bò ra ngoài.

“Tiểu thư, á. Thật buồn nôn!” Tiểu Thư dùng tay quạt quạt, quay đầu đi chỗ khác. Tiểu Xảo che miệng, lao đảo chạy ra bên ngoài, “Oa!” một tiếng ói nghiêng trời lệch đất.

Hà Hoa ở kiếp trước cũng từng trải qua giống Tiểu Xảo, vì vậy có thể hiểu được tâm trạng của nàng lúc này. Hiện tại chính nàng cũng cảm thấy những

con trùng tử đang ngoa nguyệt này rất ghê tởm, mặt của Phùng di nương càng thêm tái xám.

Hà Hoa vội vàng bảo Tiểu Thư cầm chén bưng đi đồ, trong lòng vẫn còn sợ hãi vỗ vỗ ngực: “Đi nương người quên rồi à? Lúc người hoài thai Lương ca nhi, con không cho người đưa dương mai đến cho người ăn. Từ nhỏ con đã nói với Tiểu Xảo không được ăn dương mai, nhưng nàng vẫn quẩn không được miệng của mình.”

Tiểu Xảo ở bên ngoài vịn tay Tiểu Oản đi vào, không còn hơi sức hừ hừ: “Lúc còn ở cùng tiểu thư em chưa từng ăn qua, lúc này thèm ăn, nhớ lại tiểu thư đã từng nói phải đối xử với mình tốt hơn một chút, dần lòng lấy ra năm mươi đồng mua ba cân, không nghĩ tới. Nôn!”

“Tiểu Xảo tỷ tỷ, ta dẫn tỷ đi xuống rửa mặt một cái.” Tiểu Oản đỡ Tiểu Xảo từ từ rời đi, lúc này Hà Hoa mới quay sang Vương Chương Quý nói: “Vương Chương Quý ông cũng nhìn thấy rồi chứ? Cái này tuy mới mẻ, nhưng chúng ta không thể bán.”

Vương Chương Quý cứng nhắc, bộ dạng có chút hoảng sợ: “VẬY. Chẳng lẽ tất cả quả dương mai đều như thế này sao? Trong nhà ta còn có vài bình rượu dương mai đấy.”

“Trên sách nói, dương mai sống có thể trị bệnh chảy nước dãi, tráng kiện tỳ vị kích thích ăn uống, loại trừ bức rức buồn nôn, có thể thấy được dương mai cũng là đồ tốt. Nếu ngâm trong rượu không có trùng tử, thì những quả dương mai đó hẳn là không có chuyện gì. Cũng không phải tất cả quả dương mai đều có trùng tử. Nhưng. Dù sao mặc kệ có trùng tử hay không, ta đều không dám ăn quả dương mai.”

“Trước kia ta cũng ăn rồi, chưa bao giờ biết trong đó có trùng tử.Ặc.” Phùng di nương lấy khăn che miệng, cau mày, vội vã đi ra sau tấm bình phong nôn khan mấy cái.

Chuyện này vì vậy mà dừng lại.

Bánh ngũ độc, bánh chưng Ngũ Cốc Phong Đăng, bánh chưng Ngũ Tử Đăng Khoa đúng hạn được đưa ra bán, hưởng ứng rất tốt. Bởi vì bọn họ đưa ra sớm, rất nhanh liền có các loại bánh chưng Ngũ Tử Đăng Khoa, Lục Súc Thịnh Vượng. Theo phong trào đưa ra ngoài, cũng có người dùng dương mai làm nhân bánh đưa ra thị trường, trong lúc nhất thời danh tiếng vang danh vô hạn. Nhưng không tới hai ngày, đã có người đập cửa hàng bán bánh dương mai kia, nói là trong bánh chưng bọn họ ăn có trùng tử.

Có người nháo chuyện này ra, những người mua có chú ý thì bỏ hết bánh chưng nhân dương mai đã mua. Phải nói, từ trong gạo nếp trắng tinh phát hiện ra trùng tử tí ti thật đúng là không dễ dàng, cũng có rất nhiều người không phát hiện, cũng có một vài người kiên trì, nhìn chăm chăm cái bánh, thật đúng là bới ra không ít trùng tử. Cửa hàng kia cũng không dám bán nữa, Đoàn Ngộ còn chưa tới liền vội vã đóng cửa.

Sau khi sự việc xảy ra Vương Chương Quý thờ dãi nói với Hà Hoa: “Ta sai người nói cho chương quý nhà hần biết trong dương mai có trùng tử, hần còn xua đuổi người làm của chúng ta.”

Hà Hoa bất đắc dĩ nói: “Ông không có bảo bọn họ dùng nước muối ngâm dương mai à?”

Vương Chương Quý cười híp mắt: “Ta cho người làm nói rồi, người làm nói chưa ta cũng không biết. Nhưng ngày hôm qua ta mua chút dương mai, ngâm một canh giờ cũng không có trùng tử bò ra ngoài, có thể thấy được có dương mai vẫn có thể ăn. Rượu dương mai trong nhà ta cũng không cần phải vớt sạch.”

Bởi vì liên tục hơn mười ngày người trong cửa hàng điểm tâm suốt đêm làm việc không ngừng nghỉ cho kịp hàng, bận bịu chân không chạm đất, đến ngày Đoàn Ngộ, Hà Hoa thấy người nên mua cũng mua được không sai biệt lắm, tối đa cũng chỉ có thể buôn bán gần nửa ngày là xong, liền dứt khoát bảo Vương Chương Quý đóng cửa cửa hàng sớm, mỗi người về nhà của mình ăn tết thật tốt.

Trong nhà, các nàng cũng đã quét dọn sạch sẽ từ trong ra ngoài, kho thóc, nhà kho, nhà bếp, mỗi góc gian phòng đình viện cũng đều vẩy nước khử trùng quét tước, trên cánh cửa cũng cắm ngải điệp cùng cây xương bồ vào, vui vẻ đón tết Đoàn Ngộ.

Hầu như mỗi người trong nhà đều đeo túi thơm năm màu hoặc là đeo trang sức đơn giản, ý là trừ tà tránh ma. Hà Hoa cài một đóa hoa lựu trên đầu, Lương ca nhi đệ đệ mới ra đời của nàng mặc một bộ quần áo ngũ độc, trên cổ, cổ tay, cổ chân đều buộc sợi tơ năm màu, dùng để phòng ngừa ngũ độc bám vào người.

Hà Hoa còn tới trong vườn rau hái một vài quả ớt. Loại ớt này là năm ngoái Tiểu Bảo mang tới làm cho Hà Hoa kích động trong một thời gian thật dài, kể từ khi gieo xuống vào đầu mùa xuân mỗi ngày nàng đều nhắc tới. Thật vất vả mới đến tháng tư, có một vài cây kết hoa, đợi đến ngày tết Đoàn Ngộ này, có vài trái lớn bằng ngón giữa nàng rồi.

Ngày trước đều dùng hạt tiêu, cây Thù Du và gừng làm gia vị, tính ra đã bảy tám năm chưa từng ăn qua ớt rồi. Rốt cuộc Hà Hoa không nhịn được hái vài trái ớt non chưa chín còn xanh um xuống, tự mình xuống bếp, làm món thịt xào ớt và món ớt xào tỏi.

Trên bàn đã dọn lên bánh chưng Ngũ Cốc Phong Đăng, bánh chưng Ngũ Tử Đăng Khoa, rượu xương bồ, rượu hùng hoàng cùng các món com canh hàng ngày. Quý Quân đang khui rượu, thấy Hà Hoa đi tới, cười nói: “Đang chờ món ăn thần bí của muội, nhanh bưng lên đi!”

Hà Hoa ngồi xuống, đang muốn mở miệng, đột nhiên cảm thấy hai tay có chút không thích hợp, nhất là tay trái, nóng rát. Đưa tay ra nhìn, tay trái đã đỏ lên, giống như bị phỏng lửa vậy, nóng bức rứt rất khó chịu!

Lại nhìn đến hai món ăn mình vừa tỉ mỉ chuẩn bị, mới đột nhiên tỉnh ngộ lại —— bây giờ nàng hoàn toàn không có sức miễn dịch với ớt cay! Cho dù là ớt non, chỉ lấy tay cắt có một chút, nàng liền chịu không nổi!

“Lấy rượu cho ta. Không, dấm! Dấm! Xà phòng!” Hà Hoa vừa lắc tay trái, vừa không ngừng thổi vào lòng bàn tay.

Đau!

Đau quá!

Càng ngày càng đau!

Hà Hoa đau đến sắp ra nước mắt, vội vàng đổ một lọ dấm lên tay mình, dùng sức xoa xoa, vẫn còn rát! Dứt khoát đổ nước, chà xà phòng, muối ăn mà nài nỉ cho rằng có hiệu quả vào tay, sau đó ngâm luôn tay vào trong chậu nước.

“Đây là bị làm sao vậy?” Quý Đồng kỳ quái hỏi.

Phùng di nương cũng ôm đứa bé đến bên cạnh nài nỉ: “Không phải là bị phỏng dầu hoặc là nước nóng rồi chứ?”

“Không có việc gì, là ớt cay.” Hà Hoa nén nước mắt, “Hít hít” hít vào: “Thứ đó, mọi người đừng vội ăn nhanh, rất cay đấy!”

“Oa!” Lời nói vừa dứt, Quý Quân lấy tay vỗ mạnh đôi môi: “Thứ này thật cay!” Thì ra hẳn chờ không kịp gấp một miếng ớt xào tỏi bỏ vào miệng, ngay lập tức bị cay từ cổ họng đến dạ dày, “Nước! Lấy nước cho ta!”

Quý Quân nhảy dựng lên, vừa gọi, vừa cầm ly rượu trút vào miệng.

Hà Hoa rất không có lương tâm mà cười: “Cho ca tham ăn! Ăn chút đường, mật ong hoặc là ăn bánh chưng xua đi vị cay đi.”

Ngâm một hồi, cảm thấy đau rất trong lòng bàn tay đã đỡ hơn, nài nỉ mới giữ giữ nước trên tay ngồi ngay ngắn vào bàn. Suy nghĩ một chút vẫn chưa cam tâm, gấp một miếng ớt nhỏ lên, khẽ cắn một cái, hít mất hương thụ hương vị đã lâu chưa được ăn. Ngay cả bánh chưng cũng ăn từng miếng từng miếng, vừa ăn, vừa hít hà.

Quý Quân cũng không cam tâm rút ở phía sau, tuy rằng lần đầu bị cay, nhưng vẫn trộn cơm, bánh chưng, và một ít thịt xào ớt vào, ăn đến nước mũi, mồ hôi toát ra luôn.

Về phần ớt xào tỏi, sợ ăn vào sau đó có thể sẽ bị đau bụng thậm chí tiêu chảy, Hà Hoa liền gọi người bưng đi xuống.

Quý Đồng cùng Phùng di nương bị phản ứng của hai huynh muội bọn họ hù dọa, trong lòng run sợ nhìn món ăn thơm ngào ngạt nóng hổi, làm sao cũng không dám hạ đĩa. Ngược lại tiểu mao đầu Lương ca nhi mới có chút xiu, ngoài ý muốn lại không khóc, cái đầu quay qua quay lại hai con mắt đen bóng chớp chớp nhìn Hà Hoa và Quý Quân, cười đến chảy nước miếng.

Đợi đến khi Hà Hoa bưng cái bụng đang hùng hực về phòng của mình nghỉ ngơi, thì thấy Tiểu Thư thở hồng hộc hồng hộc quạt quạt cái miệng của mình, còn đang mắng tiểu Đào là tên lường gạt.

Hà Hoa hỏi rõ ngọn nguồn mới biết, món ớt xào tỏi bọn họ bảo bưng xuống đã bị một mình tiểu Đào ăn hết rồi! Kỳ lạ là, tiểu Đào hoàn toàn không cảm thấy cay, chỉ nói ăn ngon. Tiểu Thư không tin, ăn một miếng liền thành như bây giờ.

Hà Hoa cũng cảm thấy kinh ngạc, gọi tiểu Đào đến hỏi cận kề một lần, tiểu Đào thật sự không có phản ứng với cái cay của ớt, đôi mắt còn trông mong nhìn chăm chăm Hà Hoa hỏi: “Nếu tiểu thư không ăn được, vậy món ớt xào tỏi còn thừa lại ở trong phòng bếp có thể thưởng cho em hay không?”

Hà Hoa cười híp mắt nói: “Không thể!”

Tại sao nài nỉ có thể bị chút ớt đó đánh bại?

Tại sao ngay cả tiểu Đào nài nỉ cũng không bằng?

Từ nay về sau, mỗi ngày nài nỉ phải ăn ớt, bữa thứ nhất ăn một trái, bữa thứ hai ăn hai trái, bữa thứ ba ăn ba trái. Một ngày nào đó, nài nỉ sẽ ăn cay đến thiên hạ không có đối thủ!

.

Sáng ngày thứ hai, sau khi Hà Hoa rời giường, trên mặt có mấy chỗ ngứa một chút, có chút đau, lấy tay sờ, á nời nời rồi!

Tiểu Đào được hỏi rồi !

Hà Hoa suy nghĩ một chút, nói với Tiểu Oản: “Người nói cho tiểu Đào, trong vườn rau nhiều ớt như vậy, nài nỉ từ từ hái là được. Không biết cách làm thì hãy tới tìm ta.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Điền Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Tiểu Bảo ngã bệnh

Qua hai ngày, Vương Chương Quỹ liền đưa sổ sách tới, Hà Hoa xem kỹ càng, đoạn thời gian từ hạ tuần tháng tư đến đầu tháng năm, cửa hàng điểm tâm kiếm được hơn ba trăm lượng bạc, cũng coi như là một khoản thu vào không tệ. Hơn nữa hiện nay địa vị cửa hàng điểm tâm ở huyện Định Giang càng thêm nổi trội, bền vững, Vương Chương Quỹ còn tới hỏi có muốn mở thêm hai cửa hàng nữa hay không.

Hà Hoa nhớ tới tình hình hạn hán năm trước, nên vẫn không đồng ý. Tuy nói buôn bán tiền bạc tới cũng nhanh, chi tiêu hàng ngày cũng linh hoạt, nhưng ở thời đại này, có lúc cũng không phải người có tiền là có thể mua được đồ. Chỉ có thật sự làm cho “Trong tay có lương thực”, mới có thể “Trong lòng không hoảng hốt”.

Có lẽ gom góp được một chút tiền dư ra, thì đi mua thêm Điền Trang thấy thỏa đáng hơn.

Mà nay, Tang Viên bên kia đã bắt đầu có lợi nhuận rồi, nếu Vương Chương Quỹ chê mình không biết trọng nhân tài, đứng lúc Phùng di nương cũng đang sầu lo chuyện những con cá trong hồ nước kia, vậy để cho ông ta đi phụ trách những chuyện đó là được rồi.

Hà Hoa suy nghĩ một chút nói: “Vương Chương Quỹ, ở huyện Định Giang chỉ có một vài người như thế, tính cả hai cửa hàng chúng ta ở bên trong, ít nhất cũng có hơn mười nhà bán các loại bánh ngọt thức ăn, chúng ta lại mở cửa hàng điểm tâm cũng sẽ không có bao nhiêu lợi nhuận. Ngược lại cá ở Tang Viên bên kia, chúng ta có thể nghĩ ra chút biện pháp.”

“Cá?” Vương Chương Quỹ ngẩn người nói: “Không phải những thứ này đã thương lượng với tâu lâu Phúc Toàn, còn có một vài tiểu thương khác rồi sao? Nghe nói đi nài nỉ còn sai người ở cửa nam bên tàu dựng một chỗ chuyên môn bán cá không phải sao?”

Hà Hoa lắc lắc đầu nói: “Người ở bến tàu đó, tháng trước đã nói ở nơi đó bán cá vừa bản vừa mồi, không chịu làm nữa rồi. Chúng ta bán cá cho tâu lâu, giá cả bọn họ đều ép xuống rất thấp, lại còn kén cá chọn canh, một con cá lớn nặng năm cân (1 cân = nửa kg) bán cho bọn họ vẫn chưa tới một đồng bạc, ngày lễ ngày tết còn phải tặng lễ cho người quản sự tâu lâu, không thể chỉ dựa vào bọn họ. Vương Chương Quỹ không bằng ông vạch ra kế hoạch tỉ mỉ cho chuyện này nha.”

Vương Chương Quỹ đang lo cuộc sống tịch mịch, uống công có khát vọng lại không thể thi triển, nghe được có nhiệm vụ mới lập tức đứng dậy cáo từ nói muốn đi bên tàu khảo sát. Vẫn là Hà Hoa gọi ông ta lại, đề cho ông ấy xách hai cái cá lớn rồi mới đi.

Không tới mấy ngày nữa, chính là ngày A Tề thành thân. Phù tôn đại nhân hết sức coi trọng tương lai của A Tề, gã nữ nhi mà tiểu thiếp mình sinh ra cho hắn. A Tề vẫn chỉ là một tú tài nhà thôi, vậy mà bảm vưu được phù tôn đại nhân làm núm dựa, không ít người hâm mộ không dứt.

Quý Quân đi học đường trở về, cũng cười nói: “Từ Đại thiếu mấy ngày nay cũng không dám để A Tề mời hắn ra ngoài uống rượu nữa, ngược lại lại suy nghĩ nên đưa lễ gì mới thích hợp, không đến nỗi làm mất mặt hắn.”

Hà Hoa liếc nhìn hắn một cái: “Dù sao có Từ Nhị gia ở đây, bạc nhà bọn họ cũng nhiều, hoàn toàn không cần phải phát sầu. Ngược lại ca đó, nên đọc sách cho tốt mới đúng. Năm nay thi Hương mà không đậu, thì phải đợi ba năm mới có thể thi lại. Muội xem ca có thể có mấy cái ba năm?”

Quý Quân cười hi hi nói: “Bộ dạng này của muội thật sự có mấy phần giống dáng vẻ giúp chồng dạy con. Mặc dù cha nói không nỡ gã muội ra ngoài sớm, cũng không nghĩ cho muội định thân quá sớm tránh cho có cái gì đó ngoài ý muốn xảy ra, nhưng theo ta thấy, tiểu nha đầu đã trưởng thành, có thể nói nhà chồng rồi.”

Hà Hoa nói lại: “Ca ca vẫn nên sớm đi tìm cho muội một tâu từ trở về thì tốt hơn đó.”

Loại đề tài này Quý Quân luôn luôn nói không lại Hà Hoa, nhưng hắn lại cứ hăng hái đâm đầu vào, nhưng vẫn gặp phải thất bại liên tiếp.

Tiểu Thư Tiểu Oản đang ở một bên buồn cười không dứt.

Quý Quân mất thể diện hơi nhiều rồi, da mặt cũng dày hơn, bĩu môi dòi đề tài: “Chuyện quả ớt đó, Tiểu Đào làm vẫn không ngon bằng muội làm. Lúc nào thì muội làm tiếp cho ca ca ăn nữa?”

Hà Hoa sờ sờ mặt đã trở nên bóng loáng của mình, nhớ tới mục tiêu to lớn mình đã từng lập ra, dần lòng nói: “Về sau mỗi ngày muội đều làm, mỗi ngày đều ăn!”

Quý Quân mở miệng cười thật to: “Tiểu Bảo nói ớt đó chỉ dùng để ngắm. Ta lại cảm thấy muội gọi cái quả mà hắn mang tới là ớt, còn làm thành món ăn để ăn, mùi vị rất tốt. Mặc dù sau khi ăn xong có chút không thoải mái, nhưng vẫn không nhịn được lại muốn ăn nữa. Nếu không lần này ta liền xách một vài quả ớt đến nhà hắn nha?”

Hà Hoa hé miệng cười nói: “Ca đừng làm cho nhà người ta ăn đến miệng phun lửa, về mặt phồng to như cái túi.”

Trước kia Quý gia thôn cũng có một vài nhân vật, học đường ở trong thôn đó chính là tổ tiên từng làm quan ở kinh thành của hộ gia đình này mở. Trong thôn con cái nhà bần hàn nếu muốn, thì chỉ cần đưa chút tiền học phí tượng trưng là có thể nhập học. Hôm nay mặc dù hộ gia đình này đã suy tàn, nhưng

tổ tiên lưu lại chút công đức ấy nên vẫn nỗ lực chống đỡ. Hai năm qua Quý gia thôn có xu hướng ngày càng phát đạt, lại cho ra một vài nhân tài, nhà đó muốn cầu được thiện danh, liền liên hợp, mời thêm vài nhà, giúp đỡ học đường không ít bạc, còn tu sửa con đường ra vào cửa thôn lại, nhà Hách Đại Hải cũng ủng hộ mấy trăm lượng bạc.

Hiện giờ lui tới Quý gia thôn thuận tiện hơn, nhưng Quý Đồng cùng Quý Quân vẫn quyết định trở về Quý gia thôn trước một ngày. Bởi vì giữa Hà Hoa và Tiểu Bảo có một chút chuyện, trong lòng có vướng mắc. Vì vậy, mặc dù rất muốn đi nhìn tận mắt chuyện phủ tôn đại nhân gả nữ nhi một chút, nhưng vẫn chịu đựng không đi. Thành thành thật thật ngồi ở nhà.

Quý Quân không thể thuyết phục Hà Hoa, cuối cùng lấy vài món ăn từ quả ớt mà tiểu Đào làm đặt ở trong hộp đựng thức ăn, lại mua hai chậu sứ bứng hai cây ớt ra trồng vào trong, cùng mang theo đi Quý gia thôn.

Mấy năm nay Quý gia thôn thay đổi rất lớn, núi sông, cây cối, con đường thay đổi, lòng bát quái của đám nàng dâu thăm từ cũng càng ngày càng rất tân tiến.

Từ sáng sớm tân lang cưỡi một con ngựa lớn, mang theo kiều hoa ra cửa, nhóm người tam cô lục bà liền dựa ở ngưỡng cửa nhà mình, hoặc là năm ba người xúm lại, trong tay còn cầm theo chút đồ thù thừa nói chuyện phiếm.

Bên này có người mới nói nhà Đại Hải xuất ra vài ngàn lượng bạc làm sinh lễ, bên kia lập tức liền có người phản bác nói hơn một vạn, là trên một vạn lượng bạc đó!

Tiếp đó lại có người cảm thán gia đình định thân lúc trước với A Tề, hiện giờ sợ rằng hối hận không kịp, nhà Hách Đại Hải thật sự là khổ tận cam lai (qua hết khổ cực đến ngày sung sướng).

Rất nhanh liền có một người biết chuyện đã từng xảy ra tiếp nói đề tài: “May nhờ lúc trước dùng bạc cứu Hách Đại Hải từ trong lao ra ngoài, mới không lưu lại vết nhơ, hơn nữa về sau Huyện tôn đại nhân thay đổi, A Tề mới có thể làm tương công. Nếu không, làm sao mà được Phủ tôn đại nhân coi trọng?”

“Qua mấy năm nữa chi sợ Huyện tôn đại nhân thấy A Tề cũng phải cúi đầu phục tùng đấy.”

“Cũng may mắn là A Tề cự tuyệt hôn sự với cọp mẹ Từ gia trong huyện, nếu không, sao thiên kim Phủ tôn đại nhân chịu làm thiếp thất được?”

“Nói đến tiểu thiếp, Đại Hải tẩu tử thật là tài làm cho vị trong nhà kia phải ngoan ngoãn vâng lời, còn dịu ngoan hơn tiểu nha đầu nữa.”

“Đại Hải tẩu tử là người giỏi giang. Cũng không biết chuyện giữa Tiểu Bảo ca và Hà Hoa như thế nào rồi?”

“Quân ca nhi cũng là người có tiền đồ, lại nói, Hà Hoa cùng Tiểu Bảo ca trái lại rất xứng đôi, tính tình đó, đoán chừng cũng có thể hợp với mong muốn của Đại Hải tẩu tử, thật sự là một mối nhân duyên tốt.”

“Nghe ta nói này, Đại Hải tẩu tử lợi hại như vậy, Hà Hoa cũng không phải là người cam chịu ăn thiệt thòi, nếu thật sự làm người một nhà, không chừng sẽ âm ỉ đấy.”

“Gây gỗ cũng không sai á!”

“Người muốn xem nhà người ta không tốt đúng không?”

“Được rồi được rồi, nhìn đằng trước xem, tân nương tử sắp tới rồi!”

.....

Tiếng chiêng trống, tiếng nói tiếng cười, tiếng pháo nổ đồ ực. Trong đại trạch Hách gia, cũng là một trận rối loạn.

Đại Hải thăm nhìn phương thuốc Lang trung đã kê cau mày: “Nhiều thuốc như vậy? Không phải Tiểu Bảo ca đã nói chỉ ăn hơi nhiều một chút thôi sao? Làm sao lại như vậy?”

Tiểu Bảo mặt tái xám từ trên giường bò dậy, bắt đầu dĩ nói: “Nương, con thật sự chỉ ăn hơi nhiều chút, không có việc gì. Hoàn toàn cũng không cần mời Lang trung. Hôm nay là ngày tốt của ca ca, người vẫn nên nhanh đi ra ngoài đi. Con nghỉ một lát là tốt rồi, chờ chút nữa cũng có thể đi ra ngoài thay phụ thân cùng ca ca làm việc đấy.”

Đại Hải thăm vẫn còn đang lo lắng, ngoài cửa một tức phụ quân sự vén rèm chạy vào, thở hổn hển nói: “Đến! Tân nương tử đến!”

Đại Hải thăm vội vã chạy ra ngoài cửa, đến cửa lại xoay người lại, nói với Lang trung: “Làm phiền ngài đi một chuyến, kính xin chờ một chút.”

Lang trung đó chưa lấy được tiền, lại biết ngày hôm nay Đại Lang nhà này cùng Phủ tôn đại nhân kết thân, có người ngã bệnh là rất kiêng kỵ, hấn cũng không vội đi ra ngoài, sờ hăm râu thư thốt trên cằm, chậm rãi nói: “Phụ nhân yên tâm, ta ở lại nơi này chăm cho lệnh lang mấy châm, sau đó uống thêm mấy than thuốc ta kê, bảo đảm lệnh lang thuốc đến bệnh trừ.”

Đại Hải thăm loay hoay xoay vòng vòng, hoang mang lo sợ, nghe được lời này, mừng rỡ trong lòng, sờ sờ trên người, bởi vì hôm nay là ngày đặc biệt, mang theo bên mình đều là đồ đắt tiền hoặc là đỉnh bạc lớn, nửa ngày cũng không tìm được một thứ thích hợp lấy ra thưởng cho Lang trung, vừa vặn có

người ở bên cạnh thúc giục, bà ấy liền đi theo.

Hai mắt Lang trung liếc nhìn nửa ngày lại chỉ trông được một bóng lưng, trong lòng thầm hận chủ mẫu nhà này là một người vắt chày ra nước, nhưng nghĩ tới người bọn họ kết thân là loại người gì, nên vẫn không dám nói ra mặt. Chỉ đành phải lấy kim châm ra, châm đến Tiểu Bảo gào khóc, đỏ bừng cả khuôn mặt luôn. Lúc này Lang trung mới thỏa mãn thu tay lại, nói: “Bản lĩnh của ta đây chính là tổ tiên truyền xuống, tuy nói không so được với Hoa Đà lúc còn sống, nhưng người bình thường ta sẽ không sử dụng đâu. Tiểu công tử sau khi trải qua lão hủ châm cứu gân cốt đã hoạt huyết (lưu thông máu), hiện nay sắc mặt đỏ thắm, khí tức thông thuận, chỉ ngũ tạng trống rỗng, uống một than thuốc là có thể tốt rồi!”

Tiểu Bảo hai mắt đỏ ngầu, muốn nói cái gì đó lại cảm thấy trong bụng một trận sôi trào, vội vàng xách quần chạy đến nhà xí, một hồi lâu mới thuận khí. Ngẫm lại lời Lang trung nói “Ngũ tạng trống rỗng”, cũng không dám xác định vừa rồi Lang trung kia có phải trả thù hấn hay không, đành phải lấy một phong bạc, sai người đưa Lang trung từ cửa sau ra ngoài. Minh cũng ôm bụng, chống đỡ cặp chân run rẩy, nhìn một bàn thịt cá và điểm tâm mỹ vị tinh xảo thờ dài nói: “Tự gây nghiệt, không thể sống!”

.....

Nhà Vượng Tài đã bố trí chuyện trong nhà cho tiểu nha đầu từ sớm, đi một đường từ cửa thôn nghe chuyện nhà Hách Đại Hải. Đến gần tối trở về hậu viện thì nhìn thấy đầy đất đều là lông gà phân gà, thối hoắc lộn xộn. Giận đến mức bà ấy quơ lấy cây chổi đánh về phía tiểu nha đầu đang cắn ngón tay đứng ở cửa viện xem náo nhiệt.

Tiểu nha đầu ai u một tiếng, khom lưng chui ra phía sau bà ấy, chạy ra xa cười hi hi nói: “Vượng Tài lắm, người cũng đừng nết nhọc. Con đi pha trà cho người, sau đó quét hậu viện, người mau nói cho con nghe một chút bộ dạng tân nương tử như thế nào á?”

Vượng Tài nhà vứt bỏ cây chổi gất nằng một tiếng: “Tiểu nha đầu cũng muốn làm tân nương tử rồi sao? Tốt, ta sẽ nói cho tiểu thư, để nàng bán người cho người ta làm tân nương tử!”

Tiểu nha đầu biết bà ấy giận thật, le lưỡi, trề môi dài một tác quay người vào hậu viện.

A Sinh tẩu từ nghe được động tĩnh bên này, đi tới cười nói: “Phủ tôn đại nhân già nữ nhi, chính thẩm cũng không nhìn được đi xem náo nhiệt, huống chi là tiểu nha đầu? Măng sơ qua một chút còn chưa tính, lại còn treo ngược húng thú của nàng, coi chừng nàng làm việc mắc phải lỗi.”

Nhà Vượng Tài đỡ thất lưng ngồi xuống ở một bên, chặc chặc thờ dài nói: “Mấy xe ngựa đồ cưới đó, mỗi một dạng cũng đủ cho chúng ta ăn uống vài năm! Hách tương công thật đúng là kết được một mối nhân duyên tốt. Chỉ là hôm nay khí sắc Tiểu Bảo ca xem ra không được tốt.”

A Sinh tẩu từ che miệng cười: “Thật thật đúng là, thấy tiểu thư không có ở đây, là có thể nói lung tung rồi à?”

“A phi phi! Tiểu thư là đại cô nương chưa xuất giá, thanh danh là điều quan trọng nhất! Ta làm sao dám trêu chọc chuyện của nàng và Tiểu Bảo ca? Chỉ là hôm nay Tiểu Bảo ca quả thật có chút không thích hợp, ta cảm thấy hôm nay Quân thiếu gia nhìn Tiểu Bảo ca, vẻ mặt cũng có chút lạ.”

“Vượng Tài lắm. Ta đi làm việc. Ta cái gì cũng không có nghe được.” A Sinh tẩu từ khoát khoát tay xoay người rời đi.

Vượng Tài lắm ngồi ở trên băng đá nói thầm: “Biết người miệng kín kẽ ta đây mới nói. Chỉ là, thật sự có cái gì đó không thích hợp, chẳng lẽ muốn cùng Hách gia kết làm thân gia hay sao?”

Một mình Quý Quân về trong huyện, về mặt cười đến chỗ quái nói với Hà Hoa: “Tiểu Bảo ca ăn ớt cay ăn ra bệnh luôn rồi.”

Hà Hoa đã từ chỗ tiểu Đào biết sự thật trước rồi, vốn là có chút tức giận, nghe Quý Quân vừa nói như vậy, sừng mặt lên nói: “Chuyện này cùng muội không có quan hệ gì!”

Quý Quân cho là nàng ngượng ngùng, vẫn cười hi hi kể chuyện hấn làm thế nào lừa Tiểu Bảo ăn ớt cay, bộ dạng Tiểu Bảo cay đến nước mắt, nước mũi chảy ra chật vật như thế nào, cuối cùng là ham ăn thứ ớt cay đó đến nổi tiêu chảy, kể ra rất sống động.d/d/l/q/d

Hà Hoa nghe xong cũng cảm thấy rất buồn cười, có một số việc chính nàng cũng chẳng hề quan tâm, nhưng nghĩ đến Quý Quân không có ý tốt, trong lòng vẫn khó chịu, lạnh lùng nói: “Ca ca, hiện tại muội muội ca là khuê nữ, ca ca có thể nào khinh xuất như thế hả?”

Lúc này Quý Quân mới biết Hà Hoa thật sự tức giận, vội chỉ trời thề thốt: “Mặc dù ca cùng cha đều cho rằng Tiểu Bảo không tệ, nhưng chỉ cần muội không muốn, chúng ta cũng sẽ không ép muội, hơn nữa sẽ không làm chuyện tổn hại đến thanh danh của muội!”

Ca chính là bởi vì biết tâm tư của Tiểu Bảo đối với muội, mà muội lại không muốn cùng hấn kết cùng một chỗ, lúc đó mới đào hai cây ớt và lấy một vài quả ớt làm món ăn cho Tiểu Bảo, để đáp tạ tình nghĩa hấn lúc trước cho hạt giống. Hấn quả nhiên cho là muội muốn cùng hấn phân định ranh giới, không muốn không minh bạch lời kéo nhau, ngày đó trong lòng buồn bực mới ăn uống lung tung. Vừa rồi ca chỉ nói đùa với muội thôi.”

Hà Hoa nghe được Quý Quân không có làm nguyệt lão se duyên, trong bụng mới thoải mái một chút.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30: Hà Hoa tư xuân

Lúc Vương Chương Quý tới lần nữa, Hà Hoa đang cùng Phùng di nương chơi đùa với Tiểu Lương ca, tiểu gia hỏa hi hi quơ đôi tay béo ụt ịt loạn xạ cười ngây ngô, biết bọn họ muốn bàn chuyện chánh sự, Tiểu Thúy cùng bà vú liền đi qua ôm chú nhóc đi.

Hà Hoa nói với Phùng di nương: “Xưa nay Vương Chương Quý là một người có kiến giải, ít ngày trước di nương có nói là sầu lo chuyện cá trong hồ, con gọi ông ta tới đề nêu ra chủ ý.”

Phùng di nương đến bên cạnh Hà Hoa ngồi xuống, cười cười nói: “Danh tiếng cửa hàng điểm tâm Như Ý đã truyền khắp huyện Định Giang, mọi người muốn ăn các loại thức ăn vặt đều chỉ muốn đến cửa hàng của nhà chúng ta. Tiểu thư và Vương Chương Quý thật sự có bản lĩnh. Ta luôn là người không có kiến thức, hôm nay có tiểu thư cùng Vương Chương Quý giúp một tay, trong lòng mới vững bụng hơn một chút.”

Vương Chương Quý chấp tay một cái nói: “Di nãi nãi nói đùa. Nếu di nãi nãi là người không có kiến thức, tiểu lão đầu há chẳng phải trở thành một cái tượng đất sao? Chẳng qua là trong ngày thường đi tới đi lui nhìn nhiều chút, có chút suy nghĩ lung tung mà thôi. Nhờ có Tiểu Đông gia và di nãi nãi coi trọng, tiểu lão đầu mới dám trơ mặt ra mà nói lời nhai.”

Về nho nhã khách sáo qua lại, Hà Hoa rất là không quen, liền mở miệng nói: “Đều là người mình, di nương cùng Vương Chương Quý cũng không cần khiêm nhường lẫn nhau nữa. Vương Chương Quý, ông nên nói một chút về cái nhìn của ông trước đi.”

Vương Chương Quý liền có chút ghét bỏ nhăn mặt, cười khỏ nói: “Ta đi cửa nam bến tàu xem qua, hiện tại trời nóng nực, nơi đó thật sự là vừa loạn vừa bẩn, mùi cá chết hôi thối cách vài con phố cũng có thể nghe thấy được. Bình thường chính là vào sáng sớm tinh mơ cùng buổi sáng có nhiều người tụ tập, sọt giỏ cá tôm chất thành một đống, ruồi muỗi bay khắp nơi, lộn xộn không có trật tự.”

Phùng di nương liền cười nói: “Ngày trước nhà ta cũng có đi qua bến tàu mua cá. Đi từ sáng sớm tinh mơ là có thể mua được cá tươi người ta mới bắt từ trong sông ra ngoài. Nếu đi trễ, chỉ có thể mua được cá bụng trắng đã hoặc là đã chết.”

Hà Hoa tưởng tượng ra cảnh tiểu thương kêu la, cá thối chất thành đống, ruồi bọ hoành hành, trong lòng cũng có chút không thoải mái.

Vương Chương Quý thấy sắc mặt của nàng không tốt, không dám trì hoãn, vội nói ra tính toán của mình, muốn ở bên cạnh bến tàu chọn mảnh đất, dựng hai ba cái lều, dọn sạch sẽ chung quanh, dùng nước nuôi cá sống, phân chia giá bán. Sau đó sẽ chọn một cửa chính, chuyên môn dùng để bán cá muối, cá khô

Biện pháp này rất đơn giản phổ biến, nhưng cũng là biện pháp rất ổn thỏa, tuy có chút không giống với biện pháp Hà Hoa tự mình suy nghĩ ra, nhưng trên cơ bản thì đều giống nhau, hơn nữa Vương Chương Quý còn đưa ra biện pháp bọn họ “Chỉ bán cá sống” làm điểm sáng, cùng Hà Hoa không mưu mà hợp.

Phùng di nương đối với chuyện này cũng không có ý kiến khác, lại thương lượng một chút chi tiết, chuyện coi như định ra phương hướng, Hà Hoa đối với chuyện ở cửa nam bến tàu không có yên lòng, vẫn muốn tìm thời gian đi qua đó xem một chuyến, Phùng di nương cũng đã đề xuất muốn tới nơi đó nhìn một cái, cẩn thận lựa chọn chỗ.

Ý định ban đầu của nàng rất tốt, nhưng bản thân lại không thích hợp chạy loạn, sau khi Quý Đồng biết được, quả quyết không chịu đồng ý. Cuối cùng liền quyết định phải có Quý Quân cùng đi với Hà Hoa mới được. Hà Hoa suy nghĩ một chút, gọi Tiểu Thúy bên cạnh Phùng di nương đi theo nàng, lại bảo Phùng quản sự ở Tang Viên ngày đó cũng đi bến tàu một chuyến.

Ngày đó vừa qua khỏi giờ dần (ba giờ sáng đến năm giờ sáng), Hà Hoa ngồi lên cỗ kiệu cùng Quý Quân dẫn theo vài người đi. Đi khoảng một canh giờ không sai biệt lắm mới đến cửa nam bến tàu.

Trời đã hơi sáng rồi, quả nhiên ở bến tàu tiếng người huyên náo, người ta lui tới cùng thuyền bè lớn nhỏ khắp nơi đều tụ tập lại. Vương Chương Quý đã nói trước với một người chèo thuyền dừng lại ở chỗ người đi đường nghỉ chân, rồi lựa chọn chỗ tốt trong tiểu điểm chờ bọn họ.

Dùng chút trà xong, Phùng quản sự cùng Vương Chương Quý đi chọn chỗ, còn đang suy tính nên dựng lều đơn giản hay là tìm một chỗ đặt trụ sở ở gần đây để cho bọn tiểu nhị có thể có một chỗ nghỉ chân.

Đợi đến khi mặt trời đã lên thật cao, không khí nóng bức hòa lẫn mùi hôi thối bắt đầu bốc lên, về mặt Tiểu Thúy chán ghét nói: “Tiểu thư, nếu đã chọn xong chỗ, chúng ta hãy đi về trước thôi. Đúng lúc có thể đuổi kịp giờ ăn cơm.”

Mặc dù bến tàu cũng có một vài tàu thuyền lui tới buôn bán, nhưng bình thường đều cho khách xuống nghỉ ngơi ở đầu bên kia, đầu bên này chỉ dành cho người chèo thuyền chờ khách và đám người tạp công nghỉ chân tụ tập. Lui tới đều là người thô kệch làm những công việc cần có thể lực. Đám người bọn họ ở trong tiểu điểm ngồi hơn nửa ngày, mặc dù Hà Hoa đã thay đổi quần áo vải thô, nhưng vẫn làm cho không ít người chú ý tới.

Quý Quân không có thói quen bị người chỉ chỗ như vậy, cũng bịt mũi nói: “Vừa lúc bây giờ còn chưa quá nóng, nếu ngay giữa trưa lên đường sẽ không tốt lắm.”

Hà Hoa cảm thấy ngay cả không khí mình thở ra ngoài đều mang theo mùi tanh, nhưng nàng ít có cơ hội ra cửa, hôm nay nếu đã được ra ngoài, thì phải chơi cho đã. Liền cô nhen cười nói: “Ca ca, đây cũng là cơ hội khó có được đấy. Nhờ nhiều cá tươi, dính chút tiền khí, mới có thể cá vượt vũ môn.”

Quý Quân đùa nghịch ly trà trên bàn, lấy điểm tâm trong ngực ra, ngửi một cái cảm thấy cũng dính vào mùi tanh rồi, nên để xuống, đi ra ngoài xoay một vòng lại vòng trở về, căn răng nói: “Nếu chúng ta mua lại chỗ này, phải cải tạo tất cả lại cho thật tốt!”

Phùng quân sự cùng Vương Chương Quỹ đều cười híp mắt nói: “Quý tương công quả nhiên có chí lớn, là người làm đại sự.”

Hà Hoa chỉ mỉm môi cười không đáp lời.

Vẫn đợi đến khi thuyền bè trên bến tàu dần dần ít đi, người buôn bán cũng tốp năm tốp ba rời đi, chỉ để lại mấy cái giỏ chưa bán hết còn thừa ra chút ít. Một vài người nghèo khổ cùng đám lang thang ăn mày tụm lại mấy cái giỏ đó nhặt chút đồ rơi rớt hoặc là vứt bỏ tôm tép nhãi nhép đi, đến cuối cùng có mấy người ra quét dọn. Cứ như vậy, một ngày bận rộn của bến tàu coi như đã trôi qua.

Trong lòng Hà Hoa có chút tính toán, Phùng quân sự cùng Vương Chương Quỹ cũng định ra một người phụ trách buôn bán cá tươi, một người phụ trách cửa hàng cá khô. Tất cả mọi người không muốn ở chỗ này nán lại quá lâu, hơn nữa Quý Quân làm như có người thả con dao ở trên ghế của hắn, ngồi thế nào cũng ngồi không yên, đương nhiên Hà Hoa cũng muốn bỏ đi mùi cá trên người sớm một chút, nên không có tri hoãn nữa, vội vã trở về nhà.

Về đến nhà chuyện thứ nhất chính là tắm rửa, thay đổi quần áo toàn thân, trong trong ngoài ngoài, tẩy sạch mùi cá từ trên xuống dưới, hương liệu hương phấn gì đó dùng một đồng lớn, lại ngâm chút bạc hà, lá sen ... lên tóc rồi chà xát, trong lòng mới thoải mái hơn một chút.

Tiểu Oản ôm mấy bộ quần áo cho Hà Hoa chọn, nhìn nàng vẫn còn nhìn kẻ móng tay cau mày, cười nói: “Tiểu thư bây giờ người đã xông hương rồi, ngay cả cổ kiêu kia, em cũng cho người rửa, thả hương nhang, đang phơi ở trong sân.”

Hà Hoa thở dài nói: “Khi còn bé ta còn từng quét dọn chuồng gà, quả nhiên từ tiết kiệm mà vào xa xỉ thì dễ, từ xa xỉ mà vào tản tiện thì khó. Tình hình như bây giờ, nói dễ nghe là lịch sự, nói khó nghe chính là phiến toái, làm ra vẻ. Ta có chút không chịu nổi mình, xem ra vẫn nên tìm chút thời gian đi Quý gia thôn ở một vài ngày, để đừng quên bản thân mới được.”

Tiểu Thư lẹ mồm lẹ miệng nói: “Tiểu thư thật sự đi Quý gia thôn mới gọi là tìm việc cho mình đấy. Nào có ai đang sống tốt, mà muốn đi vào trong xó núi chứ?”

Hà Hoa vẫn cứ nói: “Trong xó núi cũng không có nhiều quy củ như vậy, mỗi ngày đều có thể đi chơi, như thế mà không tốt sao?”

Tiểu Thư le lưỡi không nói lời nào, một tiểu nha đầu như nàng, mặc dù ở trong huyện, cũng thường đi ra ngoài đi dạo, mặc dù không thể hoàn toàn cảm nhận được loại tâm lý này của Hà Hoa, nhưng cũng không dám quá can rờ. Mà đối với Hà Hoa mà nói, nếu không phải bản thân cảm thấy có chút hứng thú học tú công, nàng thật sự không biết phải làm thế nào để trôi qua từng ngày.

Chẳng lẽ mình thật sự tư xuân rồi à?

Hà Hoa cau mày, hiện tại nàng cũng chỉ mới mười bốn tuổi mà thôi, mà Tiểu Bảo người mà Quý Đồng và Quý Quân đều hài lòng cũng chẳng qua mới mười sáu mười bảy tuổi, nhìn bộ dạng Quý Quân thì biết, coi như là trưởng thành sớm, nhưng vẫn chỉ là một đứa trẻ, có thể biết cái gì là tình yêu, là cuộc sống sao?

Dĩ nhiên, những lời này cũng chỉ có thể nghĩ ở trong lòng mình, nếu Quý Quân hoặc là Quý Đồng biết dù là một chút xiu, với quan niệm của người ở thời đại này, chỉ sợ là nghĩ không phải vì nàng không vừa lòng Tiểu Bảo, mà là rẽ tình thâm sâu với hắn rồi!

Có lẽ vẫn nên đi xem Phùng di nương cùng Lương ca nhi cho trong lòng bớt tịch tịch thôi.

Miền cưỡng cùng bọn Tiểu Thư nói đùa một hồi, Quý Quân cũng tắm rửa sạch sẽ đổi mới hoàn toàn mới tới đây, đặc chí vừa lòng nói: “Ca biết hôm nay ở bến tàu tại sao muội không đáp lời rồi, chúng ta không có nhiều bạc như vậy phải không? Nhưng chúng ta không có, Từ gia có. Hiện tại trong nhà Từ Nhị gia có hơn một ngàn mẫu Tang Viên hồ nước. Hắc hắc, ta đi tìm Từ đại thiếu đi!”

Ngược lại Hà Hoa đối với chuyện này có chút động lòng, bến tàu kia, quả thật quá loạn, cả nhà bọn họ sắp xếp chỉnh tề xong cũng không có bao nhiêu hiệu quả, kéo cả Từ gia vào thì sẽ không giống rồi.

Chỉ là chuyện này nói cho cùng phải do Phùng di nương làm chủ, Hà Hoa phải mời nàng qua đây, Phùng di nương cũng tán thành chủ ý này, ba người thương lượng một hồi, Quý Quân liền hăng hái gấp trăm lần đi hẹn Từ đại thiếu để thăm dò ý tứ.

Không đến mấy ngày thì có tin tức tới đây, Từ gia chuẩn bị làm lớn một hồi, tiếp qua vài ngày nữa lại có tin tức, nói Huyện thái gia tham gia chuyện này, muốn noi theo Kinh Sư, xây một chợ cá ở cửa nam, mỗi một người đi vào bán cá đều có thể dành cho một vị trí cố định, tương tự với “Chợ” đời sau, còn nhắc tới vấn đề thuế khóa.

Hà Hoa đang cảm thán hành động cùng mức ảnh hưởng của Từ gia, cũng xóc lại tính toán của mình một lần nữa. Có thuế khóa, sẽ phải có phí bảo hộ. Huyện nha ra mặt thu xếp, cũng không phải chỉ là vì mặt mũi, quan trọng hơn là vì bạc. Về sau muốn ở “Chợ cá” chiếm mấy chỗ tốt, nhất định phải đi hiểu kính những người trong quan trường có liên quan, trong đó ngoắc ngoáy nghèo nghèo có nhiều lắm.

Mà xưa nay xung quanh cái “Chợ” quan phủ quy định, sẽ không thể thiếu được những tiểu thương “Không theo quy củ làm việc”, bản lĩnh linh hoạt, có thể cung cấp hàng hóa giá rẻ tiện nghi. Cứ như thế tính toán ra, bọn họ còn có lợi nhuận gì nữa?

Mặc kệ nói thế nào, Huyện thái gia vẫn sai người nhanh chóng khởi động chuyện này.

Mặc dù Quý Quân không quá tin tưởng suy đoán của Hà Hoa, nhưng mắt thấy chuyện đã không còn nằm trong phạm vi mình có thể nắm giữ, lại thêm chẳng mấy chốc sẽ đến kỳ thi Hương rồi, hẳn cũng bỏ đi ý định, đóng cửa ở trong nhà toàn tâm toàn ý chuẩn bị, chỉ thường cách một đoạn thời gian viết một bài văn đến nhờ tiền sinh chỉ giáo.

Từ Đại thiếu là một người thích chơi đùa, nhiều lần tới Quý gia, dùng đề tài liên quan đến chợ cá hện hẳn đi ra ngoài. Bởi vì Tang Viên do Phùng di nương quản, Hà Hoa đối với cái chợ cá này cũng không coi trọng, nên Quý Quân cũng không quan tâm đến đề tài này của hẳn, ngược lại còn khuyên hẳn đọc sách cho tốt, chờ thi Hương qua xong lại nói.

Từ Đại thiếu rốt cuộc vẫn biết nặng nhẹ, thấy A Tề cũng tập trung tinh thần ôm sách gặm mãnh liệt, hẳn sợ cây gậy của lão cha nhà mình, càng sợ lão gia tử không cho hẳn bạc để tiêu xài hơn, suy nghĩ không thể chơi đùa quá mức, liền cười khỏ ở trong thư phòng đọc sách, phân phó không cho người đi quấy rầy hẳn. Sau đó đốt ngọn đèn dầu tính thời gian, mỗi ngày đổ thêm dầu tràn đầy, vẫn đốt đến nửa đêm mới tự động tắt.

Từ Nhị gia thấy đứa con nhà mình đi về chánh đạo, mỗi ngày đọc sách đọc đến nửa đêm, đau lòng sai người lấy Linh Chi thượng hạng, tổ yến cùng thuốc bổ ra hết, dường cho Từ đại thiếu mặt mày hồng hào, bóng loáng tỏa sáng, sau đó mỗi ngày đọc sách không tới một phút, liền đi nằm ngủ gấp nếp nhân rồi.

Trước thi Hương, chợ cá đã làm xong.

Phùng quản sự cùng Vương Chương Quỹ từng thấy không ít sắc mặt kẻ tiểu nhân, đối với mờ ám nơi này đương nhiên cũng rõ ràng. Nhưng theo xu hướng, có một số việc nhất định phải có. Cuối cùng Phùng di nương vẫn quyết định cứ đi chuẩn bị bạc, mua hai chỗ ở chợ cá. Sau đó bỏ vốn nhập vào cá khô, cá muối ở cửa hàng.

Đương nhiên Hà Hoa không lời nào để nói, lại thăm dò chút động tĩnh của Từ gia, dường như bọn họ đã có chút hối hận vì từng xin Huyện thái gia nhúng tay chuyện này, có lẽ không ngờ tới đường đường huyện tôn không chỉ trần trụi lấy cơ bảo hộ, đòi của hối lộ, mà còn dùng công phu từ ngoại, bóc lột đám tiểu thương gần như không còn lợi nhuận được nữa.

Bọn họ cũng chỉ ở trong chợ cá chiếm vài địa bàn, sau đó tìm người đẩy mạnh mạnh dầu cá, bong bóng cá, cá mắm, cá ướp tiêu cùng đồ gia công. Hà Hoa không có mạnh bạo như vậy, chỉ có thể nhìn người ta kiếm tiền nhiều, mình chỉ cần đếm hà bao mỏng te cũng thoải mái vui vẻ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Trúng Cử nhân

Hạ Thiên ơi bức đi qua, mùa thu lại tới, ngày thi Hương từng ngày từng ngày đến gần.

Hành trình từ huyện Đình Giang đến phủ Tỉnh tham gia thi Hương rất xa, Hà Hoa đã bắt đầu chuẩn bị từ sớm. Mặc dù đã biết ba đợt thi liên tiếp diễn ra, một mình thí sinh phải ở trong một cái phòng nhỏ xíu giống như chuồng chim bồ câu, nhưng gần đến phải chuẩn bị, lại cảm thấy làm sao cũng không thể mạch lạc. Thiếu chút nữa đưa đến hai cái bồ cho Quý Quân mang đi theo.

Lúc này đột nhiên nhớ tới chuyện Từ Thư Viện đã từng ảo tưởng nữ giả nam trang tham gia khoa khảo, trong lòng Hà Hoa liền nói thầm, nghe nói lúc vào trường thi cũng phải lục soát có gian lận bí mật mang theo tài liệu sao chép hay không, cái này không bị tra ra còn chưa tính, đến trong chuồng chim bồ câu, lúc muốn lấy ra cái đó chẳng lẽ sẽ không bị lộ tây sao? Chỉ có điều, cái được kêu là chuồng chim bồ câu kia hẳn là có cửa, bình phong hoặc là những vật khác che lại? Nhưng, có vật che đây cũng không dễ dàng gian lận á.

Suy nghĩ ngổn ngang vừa thông suốt, Quý Quân thấy nàng mặt ủ mày ê liền nói: “Phương tú tài đã từng tham gia thi Hương, ca đã hỏi thăm hẳn qua rồi, muội cũng đừng sốt ruột.”

Đàn ông bao giờ cũng tùy tiện, thậm chí bừa bãi, Hà Hoa cũng không dám để cho một mình hẳn qua quyết chuẩn bị hành lý. Còn nữa, lúc trước nhà Phương tú tài nghèo, sau đó không có thi đậu, không chừng cũng là bởi vì chuẩn bị không đầy đủ mà làm hại đến cuộc thi. Hà Hoa cũng từng gặp qua không ít những tình huống xảy ra trong cuộc thi như không có cục gôm, thiếu lọ mực, ngòi bút bị nghẹt ngoài ý muốn. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn muốn Quý Quân mời một người đã từng tham gia thi Hương đến nhà làm khách.

Ngày này Tiểu Xảo lại đột nhiên nâng cao bụng bự cảm ít thứ tới đây.

Không hổ là đi theo Hà Hoa lâu như vậy, biết nàng lúc này đang phiền cái gì. Tiểu Xảo đã hỏi Phương tú tài rõ ràng tất cả những thứ cần thiết, xách hai tờ giấy, phía trên chẳng chịt chi chít viết đầy đồ cần chuẩn bị, từ quan trọng nhất như văn phòng tứ bảo đến những thứ tầm thường như giấy nháp khăn tay, từ lớn nhất như chăn bông đệm giường đến nhỏ nhất như bạc, ăn, mặc, dùng. Toàn bộ đều được viết lên, thậm chí ngay cả trong trường thi hạng người gì cần đứt lốt, bao nhiêu ký xảo đứt lốt đều có.

Tiểu Xảo thờ dài nói: “Vị kia nhà em, lúc trước huynh ấy không có tiền, cũng chưa từng nghĩ đến nhiều chuyện như vậy, đàn độn u mê liền thi xong rồi. Đây là em bảo huynh ấy viết xuống hết những điều đã nghe qua và nhìn thấy, hẳn là không thiếu cái gì. Đến lúc đó mang nhiều bạc một chút cũng sẽ

không sai biệt lắm”

Hà Hoa cẩn thận thu lại hai trang giấy kia, cảm ơn một tiếng, sai người ta đỡ Tiểu Xảo, đắp vai đắp chân cho nàng, bản thân cũng không dừng cầu nhau: “Ta biết người có lòng tốt, nhưng cũng có thể cho người chuyển lời tới đây không được sao. Bây giờ thân thể người nặng như vậy, thế nào còn có thể ra ngoài chạy loạn?”

Tiểu Xảo hơi duỗi duỗi chân có chút phờ: “Không có dễ hồng như vậy, ở nhà em còn làm việc đấy. Đến nơi này của tiểu thư ngược lại có thể hưởng phúc.”

Hà Hoa cau mày: “Cái này không thể được! Trong nhà có chuyện gì, người vẫn nên mua nha đầu làm đi. Chẳng lẽ bây giờ công công bà bà người còn mặt nặng mặt nhẹ với người?”

Tiểu Xảo lắc đầu: “Nhà chúng em như vậy, làm sao mà mua nha hoàn được? Nhiều thêm một người ngược lại còn phải tốn thêm nhiều lương thực. Bây giờ công công bà bà đối với em tốt vô cùng, việc nặng một chút đều không cho em làm rồi.”

Hà Hoa há miệng còn muốn nói cái gì, Tiểu Xảo lại vội vàng nói tiếp: “Không phải ở trước mặt tiểu thư khóc than. Một năm này trôi qua trong cửa hàng buôn bán cũng khá chút, đã có chút lợi nhuận rồi. Nhưng tiểu thư cũng biết tình hình của huynh ấy, ngày trước bằng hữu của huynh ấy đi đến cửa hàng đã thu phong (ý nói với vệt mua không trả tiền), em nói mấy lần, về sau tốt một chút. Mấy ngày trước lại có người tìm huynh ấy, nói là trong nhà đột nhiên bị biến cố, sợ năm nay không có cách nào xoay sở ra bạc đi tham gia thi Hương. Huynh ấy lấy toàn bộ bạc tự mình để dành không nói, còn lấy đồ trong cửa hàng đi ra ngoài cầm đổi tiền, đều đưa cho người kia! Em thật sự tức giận đến.”

Hà Hoa nhìn dáng vẻ thờ phỉ phò của Tiểu Xảo, khuyên lơn: “Nếu trước kia hẳn chịu nghe người khuyên, đã nói lên vẫn coi trọng người. Còn như bây giờ chuyện của người này, chỉ sợ là bởi vì hẳn nhớ tới lúc trước bản thân mình đã từng trải qua khổ cùng, vì vậy đồng cảm, lúc này mới dốc toàn lực giúp người. Nếu người nọ cuối cùng có thể đậu, hẳn là không đến nỗi để các người thua thiệt số bạc kia, ngộ nhớ không đậu, cũng xem như trong lòng hẳn không để lại một đoạn tiếc nuối. Không chừng từ đó thật sự hoàn toàn nghĩ thông suốt ra đó?”

Tiểu Xảo thở dài: “Em biết huynh ấy sĩ diện, nói một chút huynh ấy có thể nghe vào, ở trước mặt bằng hữu phải có chút mặt mũi, em cũng thấy đủ, chung quy cũng không thể nói quá nhiều. Thế nhưng sau chuyện người đó, người đến tìm huynh ấy lại bắt đầu nhiều hơn, coi như không đề cập tới bạc, cũng muốn ‘nợ’ nghiên mực uống chút rượu và thức ăn mới đi. Lúc trước tiểu thư thương em, dù về mặt đồ cưới cũng làm nở mày nở mặt, lúc này chúng em mà mua nha đầu nữa, chỉ sợ liền giống như nhà tiểu thư năm đó, có người dụ dỗ huynh ấy nạp tiểu thiếp rồi!”

Hà Hoa cùng Tiểu Thư Tiểu Oản bên cạnh đều cười lên, Hà Hoa suy tính một lát nói: “Thường ngày ở nhà công công bà bà người cũng không ăn thịt cá hả?”

Tiểu Xảo lắc đầu: “Bọn họ đều là người tiết kiệm, mỗi ngày đều ăn chay, rất ít thấy thức ăn mặn. Nhưng hiện tại nếu em muốn ăn cái gì, bọn họ vẫn không dám nói không.”

Hà Hoa liền cười nói: “Mặc dù Phương tú tài có lòng, nhưng không chịu nổi kẻ khác da mặt dày. Những thứ kia đều là kẻ sĩ diện lại muốn chiếm món lợi nhỏ, người đã nói mấy ngày nay đều có người tới nơi đó, tạm thời ta cho người một phương pháp, linh hay không linh bữa khác bàn tiếp.”

Tiểu Xảo mừng rỡ, bốn người nói nhỏ một hồi, cuối cùng Tiểu Xảo cười nói: “Vẫn là tiểu thư có biện pháp, có thể dùng như vậy.”

Hà Hoa liền phân phó phòng bếp dùng chút rau héo và già, làm ba món thức ăn chay, dùng chén đĩa cũ kỹ phai màu để đựng, ngay cả hai chén cơm cũng là gạo chưa xay kỹ, lấy cái hộp đựng thức ăn hơi cũ bỏ tất cả vào, ở gần phía dưới cho vào chút diêm tâm tinh xảo. Bảo Tiểu Xảo tháo hết đồ trang sức lẻ tẻ ở trên người xuống gói lại bỏ vào trong ngực, sai người khiêng kiệu đưa nàng đi.

Đến chỗ ngoặt cách cửa hàng của Phương tú tài khoảng chừng trăm bước, Tiểu Xảo xuống kiệu, từng bước từng bước tập tễnh đi tới. Thời gian vừa vặn gần giữa trưa không sai biệt lắm, Phương tú tài ở trong cửa hàng thấy thê tử nâng cao bụng bự đến, vội vàng đứng dậy đỡ nàng ngồi xuống.

Trong cửa hàng còn có ba bốn người, trong đó hai tú tài có quen biết, cuống quýt chấp tay thi lễ gọi tâu tử, mắt nhìn thấy hộp đựng thức ăn cười nói: “Phương huynh mới nói muốn mời chúng ta đi quán ăn, tâu tử đưa cái này tới đây, thật đúng là tâm ý tương thông.”

Tiểu Xảo áp úng cúi đầu không nói lời nào, Phương tú tài chỉ nói da mặt nàng mỏng, liền đỡ nàng đến bên trong ngồi xuống, tự mình mở hộp đựng thức ăn ra, nhìn mấy đĩa thức ăn thê thê thăm thẳm, sắc mặt liền cứng ngắc. Lúc này Tiểu Xảo mới u oán nói: “Thiếp vô năng, quản gia vô phương, ở nhà nhìn công công bà bà mỗi ngày ăn những thứ gạo chưa xay kỹ và đồ ăn chay này, trong lòng khó chịu, đành phải lấy ra ăn cùng với quan nhân (vợ gọi chồng).”

Hai tú tài kia định ghé đầu nhìn thức ăn trong hộp đựng thức ăn lại nghe thấy lời nói của Tiểu Xảo, trên mặt cũng không nhịn được. Có chút lạnh trí, cảm tranh chữ trong tay vừa nhanh chóng đi về phía cửa vừa nói: “Phương huynh, tâu tử đã đến như vậy rồi, ta sẽ không làm phiền. Hôm nay vội ra ngoài, quên mang túi tiền, buổi chiều sẽ đưa bạc tới đây cho huynh.”

Đây là kỷ xảo bọn hắn thường dùng, hôm nay nói không mang túi tiền, ngày mai nói bạc không đủ, sau đó không tới nữa, tiếp qua mười ngày nửa tháng lúc gặp phải, liền làm bộ như quên mất. Năm lần có ít nhất hai ba lần như thế này, hơn nữa, cốt tình chính là đồ có giá trị bọn họ sẽ quên, đồ bình thường không đáng giá thì thỉnh thoảng có thể nhớ được.

Phương tú tài ăn qua không ít đành phải ngậm bồ hòn, lúc Tiểu Xảo cần nhẫn cũng hiểu sơ sơ ý định của bọn họ. Cha nương cần kiệm hẳn đều biết, nhìn thấy những thức ăn này cũng không có lòng sinh nghi, ngược lại bản thân đối với những bằng hữu đó sinh ra thất vọng.

Nhưng mà vừa nghĩ lại, mấy tú tài kia cũng đã tới cửa. Đang muốn mở miệng gọi hân, cửa cửa hàng đã bị ngăn chặn lại.

Đưa Tiểu Xảo tới chính là nhĩ tử của Vương Tài thăm tên là Lý Đại Lang, năng lực võ mồm của hân cùng nương của mình một dạng. Vào lúc này Lý Đại Lang làm theo kế, cũng giả dạng làm khách quen ngăn ở cửa lớn tiếng nói: “Phương lão bản ở đây cùng phụ mẫu thể nhi của hân đều ăn rau thối nát, các người những người này ngày xưa đều là bằng hữu đồng môn ăn mặc đoan đoan chánh chánh thế kia mà còn muốn thiếu nợ bạc của hân? Còn không biết xấu hổ muốn Phương lão bản lấy đồ nhà mình đi cầm mời các người uống rượu à? Ta nghĩ người đọc sách không ăn của bố thí, không vì năm đấu gạo mà khom lưng. Nếu như thật sự có khí tiết ngạo cốt, không bằng học Phương lão bản buông tha thể diện của người đọc sách tìm nghề nghiệp nuôi sống mình. Chứ không phải không biết xấu hổ tới nơi này lừa bịp, thật là thẹn chết Không Thánh Nhân rồi!”

Trên đường cũng có một vài người đi qua đi lại, trong cửa hàng vốn cũng có khách hàng khác, nghe được lời này, không khỏi khinh thường ồ ồ cười vang. Hai người kia là tham món lợi nhỏ, nhưng chưa bao giờ có người hạ bệ bọn họ như vậy, dù là chính bản thân Phương tú tài, cũng tao nhã lễ độ với bọn họ.

Hôm nay bị Lý Đại Lang mỉa mai như vậy, trên mặt không khỏi biến đổi trắng xanh, đỏ tím một trận, một người khác trong đó mặc đồ trắng liền cứng cổ nói: “Chúng ta cũng chỉ là nhất thời quên mang theo bạc, lại sợ người khác mua tranh chữ mình thích mất, thế này mới nghĩ tới lấy đồ về trước, sau đó đưa tiền tới đây. Với giao tình giữa Phương lão bản cùng chúng ta, chút tiện nghi này chẳng lẽ không thể cho sao? Huống chi Thánh Nhân cũng có nói, bằng hữu có thông tài chi nghĩa (giàu có thông qua bạn bè).”

Lý Đại Lang cười nhạo một tiếng: “Bằng hữu có thông tài chi nghĩa, tại sao lại không thấy các người thông cho Phương lão bản vậy? Thích tranh chữ này, thì bảo Phương lão bản cất vào, chờ các người cầm bạc tới thì lấy tranh chữ về cũng không phải giống nhau sao? Nếu không nữa thì, ta nhìn chất lượng quần áo trên người các người cũng không kém, thể chấp ở đây rồi lấy tranh chữ thôi.”

Lý Đại Lang vừa nói vừa sờ thất lưng của hân, người nợ vội vàng né tránh, lúi lúi kéo kéo một hồi không nghĩ tới cái hà bao bên trong rơi xuống đất, vừa vịn một nén bạc từ bên trong lăn ra ngoài.

“Hà bao của ta rớt!” Lý Đại Lang a ối một tiếng đi tới lượm hà bao, người nợ càng thêm lạnh tay lẹ mắt, ngồi chồm hồm trên đất nắm chặt hà bao, ngược đầu kêu to: “Đây là của ta! Của ta!”

“Không phải người không mang hà bao sao? Không phải không có bạc sao? Nhiều người nghe rõ ràng như thế, giữa ban ngày ban mặt, chẳng lẽ người còn muốn cướp bạc của ta hay sao?”

Lý Đại Lang làm bộ muốn đánh người, tú tài kia hoảng sợ đến nỗi vừa lăn vừa bò tránh về phía sau, đụng thẳng vào chân bàn một cái thật mạnh, cái trán lập tức u lên một cục. Cái khay để trên bàn cũng bật lên, rau cải héo và nước canh cũng bắn đầy trên mặt cùng quần áo hân, ngay lập tức quần áo trắng phiêu phiêu của hân liền dính đầy màu xanh, dưới lỗ mũi còn treo hai cọng rau xanh.

Tú Tài nợ chặt vật không chịu nổi, mắt nhìn thấy đồng bọn thừa dịp lộn xộn định chuồng đi, vội từ trong đám người nhào qua nắm lấy vạt áo hân: “Ta không có lấy đồ! Là hân lấy, là hân!”

Người nợ mắt thấy sắp có thể lấy đồ đi ra ngoài, bị lôi kéo, nhất thời không đi được. Thậm chí có người vây xem nhiệt tâm cuộn tay áo lên nói muốn bắt hân đưa đi huyện nha. Hai người này vô cùng sĩ diện, vừa nghe phải gặp quan, hoảng sợ để đồ xuống, còn khai cái người đang kéo chân sau của hân từng ở chỗ Phương tú tài chiếm tiện nghi ra sao.

Vị kia cũng không kém cỏi, quệt lau lá rau trên mặt, một năm một mười thêm mắm dặm muối kể ra hết những chuyện xấu của người nợ, còn chỉ ra trên người hân còn có một ngọc bội thượng hạng.

Hai người chó cắn chó, lông mao đều kể hết ra, lần này, Phương tú tài dưới sự thôi thúc của mọi người liền thu nén bạc và ngọc bội vào tay.

Từ đó đám bằng hữu của Phương tú tài cũng không dám đến nhờ hân “Thông tài” nữa.

Lại nói Phương tú tài muốn trình trọng cảm tạ Lý Đại Lang đã trọng nghĩa tương trợ, Lý Đại Lang chúi chúi mồ hôi trên trán nói: “Vẫn là Xung Đà ca nói rất có lý, đối phó với tiểu nhân thì phải dùng biện pháp tiểu nhân. Đáng tiếc hôm nay hân có chuyện không tới, bằng không nhất định có thể đòi lại nhiều hơn.”

Phương tú tài nghe lời này, lại thấy Tiểu Xảo lấy điểm tâm tinh xảo từ trong hộp đựng thức ăn ra, thế mới biết, đây tất cả đều là chủ ý của Tiểu Xảo. Đại Cữu Từ kia của hân cũng không phải là có chuyện không thể tới, mà bởi vì cha nương và bằng hữu của mình ghét bỏ hân làm hạ nhân cho người khác, vì giữ thể diện cho mình, hân mới không có ra mặt.

Phương tú tài nghĩ tới đây, không khỏi lại thêm mấy phần hối hận, về sau cũng càng ngày càng coi trọng Tiểu Xảo hơn.

Hà Hoa biết Tiểu Xảo “Tu được chính quả”, trong lòng cũng mừng thay cho nàng. Căn cứ theo danh sách nàng cho, chuẩn bị cho Quý Quân một rương hành lý thật lớn. Trước khi đi, còn đặc biệt dặn dò hân lúc đi thì không cần khăng khăng khí phách thư sinh, đừng phải khảo quan (giám khảo) nhìn không vừa mắt cũng phải chuẩn bị bạc, phải ăn ngon, mặc ấm, ngủ ngon, ở trên đường phải cẩn thận, bạc tách ra cất kỹ.

Quý Quân cười hi hi đều đáp được, dẫn theo Xung Đà cùng Lý Đại Lang, A Tề ý chí chiến đấu sục sôi cùng Từ đại thiếu tinh thần uể oải lên đường.

Từ đại thiếu bởi vì bằng mặt không bằng lòng sau khi bị cha hân - Từ Nhị gia phát hiện, Từ Nhị gia giận dữ, uy hiếp nói này lần chỉ cho hân năm mươi lượng bạc để đi thi, thi không đậu liền đánh gãy chân hân. Từ đại thiếu hết cách rồi, dưới sự giám sát của người nhà, treo tóc lên xà nhà, lấy kim đâm bấp đôi, bực phát sức lực công mấy ngày sách, hốc mắt đều thâm hết luôn rồi.

Sau khi thi xong trở về, Quý Quân có chút lo được lo mất, làm người cả nhà tâm thần thấp thỏm theo dõi tin tức, rốt cuộc cũng có tin tới nói, Quý Quân đậu được một vị trí gần cuối. Nhưng cũng làm cho hẳn vui sướng đến phát rồ rồi, Quý Đồng càng không ngừng bái lạy bài vị tổ tông.

Đồng thời lấy được tin tức tốt còn có A Tề cùng Từ đại thiếu. A Tề cảm cờ đi đầu, Từ đại thiếu gặp chuyện thì lại ôm chân phật nên thuận lợi leo lên, thứ hạng còn đứng trước Quý Quân! Nghe nói lúc Từ Nhị gia nhận được tin tức đang ở bờ hồ, kích động rơi thẳng vào trong nước, sau khi được người cứu lên nằm ở trên giường ba ngày đều là vừa khóc vừa cười.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Lại thấy bà mai

Nếu như nói thi đậu tú tài là một loại thân phận địa vị mà người đọc sách đạt được, thì sau khi trúng cử thi Hương có nghĩa là có tư cách làm quan, coi như thi Hội không đậu, chạy chọt dứt lốt một chút, cũng có thể đi qua Lại bộ thụ quan, kiếm được một chức quan tép riu Cừu Phẩm. Chức quan này ở trong mắt người bình thường cũng là thân phận rất đáng gờm rồi.

Đương nhiên Từ gia tổ chức ăn mừng phung phí một phen, bên này Quý Quân cũng giao thiệp, bái tạ tọa sư, đồng thời cùng nhóm “Đồng niên” trúng cử thiết lập quan hệ, làm quen lui tới xã giao cũng là không tránh khỏi. Trong nhà cũng không ít người cầm đất đai sản nghiệp tới cửa bái phỏng.

Tuy những người này nói chuyện cung cung kính kính, nhưng bên trong cũng không phải hoàn toàn bội phục Quý Quân. Mà bởi vì lúc này Cừu nhân có đặc quyền miễn thuế, những người này chủ động đưa sản nghiệp của mình đến Quý gia, cũng chỉ là vì muốn dựa lưng vào đại thụ hóng bóng mát, mượn danh nghĩa chẳng những có thể trốn thuế lao dịch, xảy ra chuyện gì cũng có Cừu nhân lão gia ra mặt, so với tiểu môn tiểu hộ nhà mình tự chống đỡ nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Chuyện này đương thời cũng coi như là một loại cách làm thông tục lưu hành. Quý gia thu nhận mấy nhà thành thật, liền đóng cửa từ chối tiếp khách.

Cuối thu không khí trong lành, Hà Hoa nhìn hậu viện treo từng chuỗi ớt đỏ cùng trái bắp vàng óng ánh, trong lòng rất thỏa mãn.

Hiện tại cuộc sống này, gạo là trong ruộng nhà mình trồng, rau cải thì có vườn rau xanh nhà mình, các loại gà vịt cá thịt hoa quả điểm tâm cũng đều có thể tự mình cung cấp, mặc dù không thể đi xa nhà, phải chịu rất nhiều gò bó, nhưng cuộc sống tự cấp tự túc như vậy thoải mái thư thái hơn kiếp trước của nàng rất nhiều. Cách thực hiện cũng chênh lệch không xa với mục tiêu “Nông phu, sơn tuyền, có chút điền” mà nàng đã từng lập ra, thậm chí có phần đã vượt ra khỏi mong đợi.

Đời người đến đây, cũng coi như viên mãn một nửa, về phần một nửa kia, hãy để cho nàng hưởng thụ thoải mái tự tại thêm vài năm như vậy rồi nói sau.

“Tiểu thư, đằng trước có khách đến thăm.” Về mặt Tiểu Oản cổ quái đi tới trước mặt Hà Hoa báo tin.

Hà Hoa sửa lại vạt áo, thở dài, những ngày qua nghênh tiếp xã giao thật sự quá nhiều, tuy nói để nàng trực tiếp ra mặt rất ít, nhưng phụ trách an bài ăn ở, chuẩn bị quà tặng cũng rất vất vả và á!

“Khách nhân nào?”

Tiểu Oản nâng mí mắt lên: “Là bà mai tới làm mai cho thiếu gia cùng tiểu thư.”

Bà mai?

Hà Hoa không còn lời gì để nói nữa rồi.

Từ sau khi Quý Quân trúng cử về sau, đại quân bà mai yên tĩnh không bao lâu lại lượn lờ trước cửa nhà nàng. Mà lúc này đây, Quý Đồng không có tiếp tục ủng hộ chính sách “Phong sát bà mai” của Hà Hoa nữa, cho dù đã từng có hai bà mai có ý đồ làm mai cho ông một người đứng đắn làm điền phòng (vợ kế), chộc giận ông, nhưng sau đó có bà mai tới cửa ông cũng muốn đi gặp một lần. Hà Hoa cũng không tiện làm cho tất cả bà mai đều ăn bế môn canh, nguyên do lớn nhất dĩ nhiên là, Quý Quân nên đón dâu rồi.

Chỉ là lần này, tin tức này do Tiểu Oản mà không phải là Tiểu Thư lăm mồm tới nói cho nàng biết, chuyện này không thể tầm thường rồi.

Hà Hoa dè dặt hỏi: “Có cái gì kỳ quái à?”

Tiểu Oản cúi thấp đầu, lời ít mà ý nhiều nói tin tức mình nghe được ra: “Là Từ gia phái người tới kết thân, cho thiếu gia và Từ nhị tiểu thư, tiểu thư và Từ đại thiếu gia.”

Phụt!

Hà Hoa thiếu chút nữa ngã nhào, trong đầu lập tức hiện lên bốn chữ “Huỳnh muội hoán thân” (hai họ cưới con gái nhau làm dâu).

Chỉ có gia đình nghèo khổ, hoặc là nhà có nam nhân thân thể không trọn vẹn mới có thể làm ra chuyện tình như vậy, nhà người bình thường cho dù muốn gắn bó quan hệ càng thêm chặt chẽ, cũng sẽ không cột hai chuyện chung một chỗ như thế.

Coi như một nhà Từ gia có chút khác hẳn với người thường, nhưng cũng không đến nỗi làm ra chuyện cực phẩm như vậy chứ?

Lại nói, ngay từ lúc trước khi Quý Quân tham gia thi Hương, nàng đã lập nên lời thề, nàng không cần đính thân sớm như vậy, tốt nhất là mười sáu tuổi đính thân, mười bảy tuổi xuất giá. Ở thời đại này, cái tuổi đó cũng không tính là quá muộn. Lúc ấy, Quý Đồng cùng Quý Quân cũng đều đồng ý.

Mới nghĩ tới mình muốn ở nhà mẹ làm cô nương thêm một khoản thời gian nữa, đã có người không biết tốt xấu muốn “Quan tâm” cuộc sống của nàng. Lại nghĩ đến những lời đồn đãi khó nghe vào năm ngoái sau khi huynh muội Từ gia song song bị cự hôn truyền ra kia, Hà Hoa chẳng chú ý nhiều, vội vàng đi ra tiền viện. Mới đi đến nửa đường, liền đụng phải Quý Quân.

Quý Quân cũng đã biết chuyện bà mai tới cửa, lần này cũng là tìm đến Hà Hoa hỏi thăm Từ Thư Viện.

Hắn đi Từ gia không ít lần, nhưng nghiêm túc mà nói, chỉ có một lần xa xa nhìn thấy bóng dáng Từ nhị tiểu thư. Tuy nói trong ngày thường cũng từ trong miệng Từ đại thiếu có thể nghe được một chút tin tức về nàng muội muội này, nhưng đến cùng đây là chuyện chung thân của hắn, so sánh với cái miệng của Từ đại thiếu, hẳn bằng lòng tin tưởng Hà Hoa hơn.

Hà Hoa trầm ngâm một lát, Từ Thư Viện ở trong mắt nàng, thật ra vẫn là thiếu nữ có chút ngây thơ. Cà Rốt Hồng -

Nhưng thời đại này, làm sao có cái gì mà “Tự do duyên ái” chứ? Tốt nhất cũng chính là trước mười tuổi tất cả mọi người vẫn là tiểu hài tử chẳng phải kiêng dè như vậy, cha nương cũng quen biết, từng có chút lui tới với nhau gọi là “Thanh mai trúc mã”. Trước khi phu thê thành thân không biết nhau, chớp mắt hai cái liền bái đường chỗ nào cũng có. Ngay cả A Tề, cũng cưới thứ nữ phú tôn đại nhân như thế này.

Đối với Quý Quân mà nói, nhân phẩm tướng mạo của Từ Thư Viện như vậy, trong đám nữ tử vừa độ tuổi mà bọn họ biết, đã coi như là tốt lắm rồi.

Không nghĩ tới một câu nói đùa của mình lúc trước, nói nếu Quý Quân trúng Cử nhân, Từ Nhị gia sẽ tới cửa bái phỏng, thật đúng là linh nghiệm.

Nhưng gia nghiệp Quý gia trái với Từ Nhị gia cùng với cả Từ gia sau lưng của hắn, đừng nói một phần mười, sợ rằng còn chưa đủ một phần trăm. Tình yêu không thể thắng được tất cả, Từ Nhị gia một lòng muốn một “Nữ tể Trạng Nguyên”, Quý Quân thật sự có thể giành được đoạn nhân duyên “Vội cao” này à?

Hà Hoa nhú nhú mày, cố gắng sắp xếp lại lời nói của mình: “Ca ca, muội đối với Từ nhị tiểu thư ngược lại không có ý kiến gì. Nhưng nhà chúng ta so với Từ gia, phân rõ cao thấp. Lấy gia thế của bọn họ cùng dung mạo nhân phẩm của Từ nhị tiểu thư, thật ra có thể tìm được người nhà tốt hơn. Tuy nói bây giờ là Từ gia phái người tới cửa đề thân, nhưng chỉ sợ người khác không biết chuyện, về sau đều nói ca là dựa vào Từ gia mới.”

Quý Quân trừng lớn mắt, thật lâu sau để che giấu nên ho khan hai tiếng: “Thật ra thì, hôm nay bà mai tới chỉ là đề thân cho Từ đại thiếu, cùng ca không có quan hệ.”

“Cái gì?” Hà Hoa nóng nảy, không phải Tiểu Oản nói là hình thức “Huynh muội hoá thân” sao? Làm sao biến thành chỉ có một mình nàng lâm vào nước sôi lửa bỏng rồi hả ?

Từ gia, Từ gia cũng không dễ cự tuyệt, nếu để cho người ta truyền đi nàng ngay cả Cử nhân lão gia tuổi trẻ gia tài bạc vạn đều chướng mắt, về sau nàng cũng đừng nghĩ không bị người làm thành “Nữ vương đầu đề của các câu chuyện” rồi.

Suy nghĩ xoay quanh ba vòng, hít sâu, Hà Hoa vẫn yên lặng nhìn Quý Quân: “Cha đã nói không nỡ gả muội ra ngoài sớm, tất nhiên không thể đáp ứng bà mai. Ca ca, ca đừng mơ tưởng lừa gạt muội!”

Quý Quân áp ứng nói: “Khụ khụ. Cái đó, thật ra thì, bà mai thật sự vội tới đề thân cho Từ đại thiếu. Bởi vì muội đã nói hai năm này không muốn đính thân, Từ đại thiếu cũng có chút hoa tâm, cha thì không phải là rất nguyện ý. Nhưng. Nếu như trực tiếp cự hôn, Từ đại thiếu bên kia.”

Hà Hoa nghe Quý Quân nói Từ đại thiếu hoa tâm, trong lòng cũng có chút tiếc nuối.

Thật ra thì nàng cũng có cân nhắc qua Từ đại thiếu, cảm thấy hắn là người làm việc không cố hù, đầu óc linh hoạt, cũng không kiêu căng ngang ngược, thích chơi đùa, năng lực tiếp thu dường như cũng rất mạnh, ước chừng có thể hiểu một vài hành động mà đại đa số người thấy có vẻ “Khác người” của nàng. Tuy rằng cũng nghe thấy một chút kiến giải mình không thích, nhưng lời đồn đãi hơn phân nửa không thể tin, nàng đang định bảo Quý Quân thay mình quan sát hắn một phen. Không nghĩ tới lại có thể chứng thực hắn có tập tính phong lưu ăn chơi trác táng.

Quý Quân thấy Hà Hoa thật lâu không nói lời nào, đoán không ra tâm tư của nàng, nghĩ tới mình có chuyện nhờ mà đến nên khề cần rặng, nói hết chân tướng đầu đuôi sự tình ra.

Thì ra, mấy ngày trước Từ gia vì Từ đại thiếu trúng cử mở tiệc đãi tân khách, đương nhiên Quý Quân cũng đi. Hắn cùng với Từ đại thiếu, A Tề ba thanh niên tài tử đứng chung một chỗ, tất cả mọi người tấm tắc khen ngợi. Khi biết Quý Quân còn chưa có định thân thì đã có người nhắc tới đề tài Từ Nhị gia muốn kén “Nữ tể Trạng Nguyên”, nói là trước mắt có sẵn một người, cùng nhị tiểu thư đúng lúc là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi, đối với tâm nguyện của Từ Nhị gia, ngay lập tức đã có người nói muốn ở tại chỗ định ra hôn sự .

Sau đó lại nói có thêm chuyện tốt nữa chính là Quý Quân còn có một muội tử, tuổi tác cũng rất tốt, nếu Từ đại thiếu chưa nói chuyện thành thân, còn

không bằng hai nhà mỗi nhà đều gả một người, cưới một người, thân càng thêm thân.

Lúc đó Quý Quân lấy lý do “Hôn nhân đại sự, phải do cha nương làm chủ” để kéo dài, chưa nói được, cũng không nói không được.

Từ gia cũng có chút tâm tư với Quý Quân, nhưng hỏi thăm được hán lớn tuổi như vậy còn chưa có hôn ước, cũng có chút lòng nghi ngờ hán có phải có tật xấu gì không nói ra được, hoặc là tâm tư hán quá cao, nữ tử bình thường đều nhìn không thuận mắt hay không. Hơn nữa năm ngoái bị A Tề cự hôn, thanh danh của Từ nhị tiểu thư bị thương tổn nghiêm trọng, lần này Từ Nhị gia cũng không dám mạnh động nữa.

Về phần Hà Hoa, có lẽ là vì Từ Nhị nài nỉ, Từ Thư Viện đã đều gặp, Từ đại thiếu cũng từ nơi này của Quý Quân biết được một chút tin tức của nàng.

Có lẽ Từ gia cho rằng Hà Hoa là một người biết quy củ, biết tiến biết lùi, Từ Nhị nài nỉ nghĩ nữ tử tiểu môn tiểu hộ có thể có kiến giải như vậy cũng coi như không kém, hơn nữa tướng mạo cũng không có trở ngại, về sau nhất định sẽ không ngộ nghịch người bà bà này, hiện tại lại có một ca ca Cừ nhân, đối với gia thế của Hà Hoa thật sự không có chỗ nào chê.

Mà Từ đại thiếu cũng cho rằng Hà Hoa là một người không câu nệ tiểu tiết (nàng có thể theo muội muội Thư Viện cùng chơi bòn với nhau), tính tình dịu ngoan (nghe nói ở cùng di nương tốt vô cùng), hiền lương thực đức (sắp xếp cho Quý Quân từ trên xuống dưới rành mạch), người như vậy, nói chung sẽ không như mẫu thân quân phụ thân gắt gao, trong lòng cũng vui vẻ.

Vì vậy, Từ gia dĩ nhiên làm thật tới cửa cầu hôn.

Bởi vì bà mai để lộ chút tiếng gió, Tiểu Oản vừa khéo nghe được trong bữa tiệc ở Từ gia chúng tân khách ồn ào lên một đoạn kia, liền cắt câu lấy nghĩa rồi.

Hà Hoa liên kết lời nói của Quý Quân và Tiểu Oản, lại thêm một chút lời đồn đãi thường ngày nghe được, cuối cùng cũng làm rõ được chuyện này, cũng hiểu được tâm tư của Quý Quân.

“Ca là nghĩ tới, không tiện trực tiếp cự tuyệt Từ gia, khiến cho Từ đại thiếu mất mặt. Liền dứt khoát hy sinh mình, bảo bà mai làm ngược lại thay ca đề thân Từ nhị tiểu thư à?”

Quý Quân sờ sờ đầu: “Ngày đó nhiều người như vậy, nếu chúng ta cự hôn, về sau không chỉ có Từ đại thiếu không có cách nào làm người, ngay cả muội sợ rằng cũng phải chịu liên lụy. Với ta mà nói, Từ gia cũng không nhất định là có thể có thể coi trọng ca. Và lại đi thử một lần, vừa có thể bảo toàn thanh danh muội và Từ đại thiếu, nói không chừng như vậy.”

Hà Hoa thờ dãi: “Ca ca, hôn nhân đại sự há có thể trò đùa? Mặc kệ như thế nào, ca cũng không thể bởi vì muội hoặc là nguyên nhân gì khác, mà đi thử nghiệm nhân duyên của mình.”

Quý Quân nhìn ngoài trời, ánh mắt tán loạn: “Chỉ là đi đề thân, cũng không có gì. Mặc dù thử một lần có chút không ổn, nhưng trên thực tế có mấy người không phải như thế? Ngay cả A Tề, hán cũng chưa bao giờ gặp qua. Đã thành hôn. Dầu gì Từ nhị tiểu thư và muội đã từng gặp qua, muội cũng nói nàng không tệ, dù sao cũng hơn chi nghe bà mối ba hoa chích choè không biết người đó có tốt không.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Điền Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Quý Quân định thân

Hà Hoa nghe Quý Quân nói xong, trong lòng cũng có chút sáng tỏ, chỉ sợ không biết từ lúc nào hán đã coi trọng Từ Thư Viện rồi.

Lúc này cũng không có chuyện lần đầu tiên nhìn thấy là thuận mắt, mọi người chỉ quen biết lui tới với nhau, từ bằng hữu bình thường một đường lên làm người thương, phu thê, đều là nhìn xem có trở ngại hay không liền định thân, sau đó trên cơ bản cũng có rất ít cơ hội từ hôn.

Chỉ ít là hán tự mình nhìn trúng, cũng coi như tốt hơn người bình thường một chút.

Ồ ồ nói thêm một chút, Quý Quân liền vội vàng đi bàn bạc cùng Quý Đồng.

Đối với chuyện bà mai đề thân, đương nhiên là nói, Từ đại thiếu vô cùng tốt, Quý gia cũng rất nguyên ý kết cửa hôn sự này, nhưng Hà Hoa còn nhỏ, đã sớm mất nương, hiện giờ trong nhà thật vất vả kẻ sinh nhai mới khá hơn một chút, không nỡ gả nàng sớm như vậy. Cho nên, mặc dù định thân, cũng phải chờ thêm hai ba năm nữa mới thành thân, chỉ sợ Từ gia không chịu đồng ý.

Quả nhiên, bà mai vừa nghe Quý Quân nói như vậy, trên mặt cũng có chút khó chịu, nàng là nhân tình, đương nhiên biết mặc dù Quý gia nói rất êm tai, nhưng trên thực tế chính là muốn cự tuyệt.

Đoán chừng Quý Đồng cũng biết tâm tư của Quý Quân, mặc dù trong lòng không có yên lòng, nhưng vẫn kiên trì nói: “Tam Cô, thật ra thì ta rất nguyên ý cùng Từ gia kết thành thông gia. Nhưng khuyến từ chưa có hôn sự, thật sự không tốt định thân cho ấu nữ trước. Nghe nói Nhị tiểu thư Từ gia đang

định đề thân, vừa khéo Quân ca nhi nhà ta cũng Không biết Tam Cô có thể thúc đẩy cửa hôn sự này hay không?”

Quý Quân vội sửa sang lại quần áo, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng ngay ngắn ở bên cạnh Quý Đồng, thấy bà mai Tam Cô kia nhìn về phía hắn, mặt hơi ửng đỏ.

Tam Cô”Ai ôi” một tiếng thay đổi khuôn mặt tươi cười, nói: “Cử nhân lão gia chưa có định thân, không biết làm cho bao nhiêu cô nương nhà người ta nổi lên tâm sự rồi! Quý Hiếu Liêm cùng Từ nhị tiểu thư ngược lại thật sự là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi. Quý lão gia có ý này, đương nhiên lão thân sẽ cố hết sức thúc đẩy chuyện tốt, nhưng thành hay không thành, còn phải xem ý kiến của Từ gia nữa.”

Quý Quân lặng lẽ nháy mắt với Quý Đồng, nhưng Quý Đồng là một người thành thật, cho dù biết rõ tâm ý của nhị tử, cũng chỉ hì hà hì hục phun ra một câu: “Vẫn kính nhờ Tam Cô nói tốt nhiều hơn.”

Hà Hoa ở sau tấm bình phong thấy Quý Quân sốt ruột muốn nhe răng, nhưng da mặt mình mòng ngượng ngùng mở miệng, đành phải vẫy tay bảo tức phụ quản sự đang ở ngoài cửa nghe lên tới, cầm hai nguyên bảo cho nàng.

Lúc tức phụ quản sự đưa Tam Cô đi ra ngoài, liền lôi kéo tay áo nàng nói: “Tam Cô, thiếu gia nhà ta cùng Từ đại thiếu gia xưa nay qua lại thân thiết, hôm nay lại cùng nhau trúng cử, đây chính là việc vui lớn, nếu có thể nói thành chuyện tốt cùng Từ nhị tiểu thư, đó chính là mừng vui gấp bội rồi. Bà mai trong huyện Định Giang ai cũng đều nhìn chăm chăm nhà chúng ta và người Từ gia. Nếu Tam Cô cảm thấy không thể thành, vẫn nên sớm nói ra, chúng ta đi tìm người khác có bản lĩnh hơn. Nếu có thể được việc, lão gia nhà chúng ta đương nhiên cũng sẽ không bạc đãi người.”

Tam Cô biết nàng nói thật, liền nhắc lên khuôn mặt tươi cười: “Cái này lão thân đương nhiên hiểu. Từ Nhị gia một lòng muốn tìm nữ tể Trạng Nguyên, nhưng Hiếu Liêm Công Hách gia đã có gia thất, trong huyện Định Giang này nếu nói còn có người có thể xứng đôi với Từ nhị tiểu thư, dĩ nhiên chính là Quý Hiếu Liêm rồi.

Nhưng hôn nhân là chuyện lớn không thể đùa giỡn, ta cũng không thể thiếu được phải chạy vài chuyện, nói hết thành ý của Quý Hiếu Liêm cho Từ lão gia, Từ Phu Nhân biết được, bọn họ mới bằng lòng yên tâm gặt đầu chứ.”

Lúc này tức phụ quản sự mới đưa bạc tới trong tay áo nàng, cười nói: “Nhu thế thì phải xem năng lực của Tam Cô rồi. Nếu chuyện tốt của thiếu gia thành, ngày sau hôn sự của tiểu thư Hà Hoa nhà ta cũng không thiếu được phải nhờ Tam Cô tác hợp rồi. Hôm nay Tam Cô vất vả, xin nhận tạm chút tiền trà này.”

Tam Cô âm thầm bóp bạc một cái, vậy mà có chừng hơn năm lượng! Lần này càng cười không khép miệng được, tất tả lôi kéo tức phụ quản sự nói rất nhiều lời hay, mới loạng chà loạng choạng mà bước đi.

Tức phụ quản sự đó đến trước mặt Hà Hoa kể lại mọi chuyện, sau đó phàn nàn nói: “Cũng không biết ta là người như thế nào, ngay cả nhị tử ta cùng nhị tử chưa thấy bóng dáng cũng khoe lên! Ta thấy nàng cũng chỉ có thể nói một chút, lại không thể phục vụ nước canh cũng không biết viết và tính toán, tiểu thư khen thưởng cho nàng khoảng ba trăm năm trăm đồng như vậy là đủ rồi.”

Hà Hoa biết nàng nghĩ đến năm lượng bạc kia, trong lòng bất bình, sờ sờ túi tiền, móc ra một khối bạc vụn, “Người có thể phục vụ nước canh cũng biết viết và tính toán, nhưng người có thể nói tâu từ tốt cho ta không? Nếu có thể, người liền từ bỏ công việc quản sự này học theo Tam Cô mỗi ngày đi khắp hang cùng ngõ hẻm đi. Nếu không thể, thì cùng Tam Cô nói nhiều thêm một chút, để cho nàng sớm ngày làm thành mối hôn sự này, người cũng không thiếu được thứ tốt.”

Tức phụ đó sờ bạc, vui mừng hớn hờ: “Bao nhiêu người cầm bạc cũng không vào được cửa nhà chúng ta, ta qua được ngày tốt lành chỉ nghĩ muốn báo đáp như thế nào cho lão gia và tiểu thư, việc làm Tam Cô này cũng cam không đến, ta vẫn nên giúp tiểu thư đi xem đám tiểu nha đầu có lười biếng hay không thôi.”

Các nàng ở nơi này cười đùa không đề cập tới nữa, lại nói về Tam Cô kia, vượt từng thời nguyên bảo, thậm nghĩ, ta đây chuyện gì cũng chưa làm, liền có một thời nguyên bảo, Quý gia còn tốt hơn Từ gia. Nếu chuyện tốt thành, nói không chừng còn cho ta bao nhiêu bạc và tơ lụa nữa. Còn có tiểu thư nhà hắn, nếu việc cự hôn Từ Hiếu Liêm mà truyền ra, không nói đến về sau ta không nhận được phần lễ mai mối thật to của nàng, dù cho không coi trọng thanh danh Quý tiểu thư cùng Từ thiếu gia, hai nhà bọn họ cũng sẽ không bỏ qua cho ta, thân phận Cử nhân lão gia và thân phận tú tài thật lớn. Còn phải nghĩ cách tốt để nói với Từ Nhị nãi nãi nữa.

+++++

Tam Cô vào cửa Từ phủ, nhìn thấy Từ Nhị nãi nãi liền quỳ xuống dập đầu.

Từ Nhị nãi nãi không hiểu ra sao, đỡ trâm cài leng keng đây đầu hỏi: “Tam Cô đây là thế nào? Cho dù Quý gia không đồng ý người cũng không cần phải hành lễ này chứ? Hoặc là người thất lễ với Quý gia?”

Tam Cô cười theo nói: “Lão Bà Từ đón đầu làm mai cho người ta, không dám nói gặp người một lần là có thể nhìn thấu trong lòng hắn, nhưng sống một bó tuổi lớn như vậy, ít nhất cũng có vài phần ánh mắt, một phụ đạo nhân gia như lão, làm sao dám đi trên chọc nhà Cử nhân lão gia? Đầu là Lão Bà Từ người nghèo chỉ ngần, không có cách nào khác để vượt qua ngày, nhìn Nhị nãi nãi là một người lòng dạ Bò Tát, ngầm nghĩ cũng là chuyện cực tốt, liền đánh bạo suy nghĩ một chút, mong đợi có nhiều thêm mấy mối làm mai kiếm bạc cho lão bất tử ở nhà thêm mấy vách quan tài. Hôm nay nghĩ đến cũng là Lão Bà Từ bị mỡ heo làm tâm trí mê muội, lại không dám lừa gạt Nhị nãi nãi, kính xin Nhị nãi nãi tha thứ.”

Từ Nhị nãi nãi bùng trà không nói lời nào, một quản sự bên cạnh nàng nghiêm mặt quát lớn: “Cái bà tử này nói năng lộn xộn, làm cho người ta càng nghe càng hồ đồ! Rốt cuộc lừa gạt nãi nãi chúng ta chuyện gì? Nếu không nói rõ ràng, nãi nãi chúng ta thiện tâm, nhưng ta đây không nói sẽ không đánh người

đấy!”

Tam Cô lại dập đầu một cái, lấy ra thiếp canh của Quý Quân nói: “Lần trước trước khi đến Lão Bà Từ đã thu tiền trà của lão gia Quý gia, bảo là muốn thay hấn tác hợp chuyện tốt cho Quý Hiếu Liêm cùng Nhị tiểu thư của quý phủ. Còn nói nhờ Lão Bà Từ để ý thay hấn tìm cô gia tốt cho nhi nữ nhà hấn, trôi qua hai ba năm, liền phong quang gả đi. Không ngờ ngày đó Nhị nãi nãi lại sai người gọi Lão Bà Từ đến, muốn làm mai cho Đại Thiếu Gia. Lão Bà Từ nghĩ đến một đôi huynh muội Quý gia kia, vừa vặn dưới gối Nhị nãi nãi cũng có một đôi kim đồng ngọc nữ, nếu tác hợp thành người một nhà, không phải là chuyện cực tốt sao? Lão Bà Từ ham tiền thưởng của Nhị nãi nãi cùng Quý phủ, nên không báo chuyện Quý lão gia không nỡ gả nữ nhi sớm cho nãi nãi, tự mình đi Quý phủ, muốn thử lại tâm tư Quý lão gia lần nữa.

Chưa từng nghĩ hôm nay vừa đi, một nương tử quân sự nhà hấn nói, mấy ngày nay bà mai đều chạy tới Quý phủ, thậm chí đại hộ ở Nam Kinh, Hàng Châu, toạ sự của Quý Hiếu Liêm đều tính làm mai cho hấn. Lão Bà Từ suy nghĩ, nếu để cho người khác được trước, Quý lão gia thay đổi chủ ý, Nhị tiểu thư sẽ mất đi một cô gia tốt, vậy Lão Bà Từ đại nghịet rồi, nên liền vội vàng chạy đến, buông bỏ chủ ý chuyện tốt thành đôi lúc trước xuống, vẫn nên nói thử tự trước sau, làm mặt dày xin Nhị nãi nãi khoan dung cho ta nói mối hôn sự cho nhị tiểu thư trước.”

Người bên cạnh Từ Nhị nãi nãi đều nở nụ cười, người lúc trước quát lớn nàng nói: “Chuyện tốt thành đôi kia cũng không phải chỉ một mình người nói. Người bà từ này vừa tới là dập đầu nhận sai, chúng ta còn tưởng rằng có chuyện hệ trọng gì đấy. Nhưng Nhị tiểu thư chúng ta cũng có không ít người đến cầu, Quý Hiếu Liêm chỉ sợ”

Nói tới chỗ này, còn sót lại ý tứ này, Tam Cô là nhân tình, làm sao không hiểu —— gia thế bối cảnh Quý gia đều không sánh nổi Từ gia, thậm chí ngay cả Hách gia cũng kém hơn, Từ gia nhất định không nguyện ý gả Từ nhị tiểu thư đến Quý phủ.

Nhưng chuyện này, coi như không xem phân thượng của năm lượng bạc kia, Tam Cô cũng cảm thấy hay là vẫn tác hợp, liền vội vàng nói với Từ Nhị nãi nãi: “Bằng vào tướng mạo tài văn chương của Nhị tiểu thư, lại có tiền đồ của Từ Hiếu Liêm cùng gia thế Từ phủ, đương nhiên Nhị nãi nãi có thể chọn cho Nhị tiểu thư một cô gia gia đình có bối cảnh tốt hơn Quý Hiếu Liêm gấp mấy lần. Nhưng Quý Hiếu Liêm có năm điều tốt, ai cũng không so được .”

Từ Nhị nãi nãi mở mí mắt lên, nói: “Đến nghe xem lão bà từ người nói cái gì.”

Tam Cô biết có hy vọng, vững bụng, liền nói liên tục: “Nhị nãi nãi xin nghe ta nói ti mi. Lão Bà Từ cũng có nhi nữ, mặc dù không kim quý như Đại Thiếu Gia, nhị tiểu thư, nhưng từng người làm mẹ, đều xem nhi nữ như thịt trong tim, móc gan đào phổi, không biết làm sao đối tốt với bọn chúng. Nhất là khuê nữ tri kỷ, liền mong mỗi nàng gả cho nhà chồng tốt, nữ tử tốt.

Quý Hiếu Liêm nhân phẩm thân thế bậc này, lại không nói đến cùng tâm tư nữ tử Trạng Nguyên của Nhị Lão Gia, đối với Nhị nãi nãi cùng nhị tiểu thư mà nói, cũng là người đứng đầu trong huyện Định Giang. Khó được nhất chính là hai nhà cách gần nhau, Nhị tiểu thư hứa cho Quý gia, khi nào mà Nhị nãi nãi nhớ đến khuê nữ, liền có thể đón về nhà, nếu Nhị tiểu thư có ủy khuất gì, sai người về nhà, chỉ mất chút thời gian là Nhị nãi nãi có thể sai người đến cho nàng làm chỗ dựa. Đây là điều tốt đầu tiên của Quý Hiếu Liêm. Nếu hứa cho người nhà vùng khác, sông sâu núi xa, gặp mặt đều phải đi ba bốn đến mười ngày đường, đây không phải là chia rẽ hai mẫu nữ ngài sao?”

Bên cạnh có người cười nói: “Theo Tam Cô người nói như vậy, Nhị tiểu thư chúng ta nên hứa cho người trong huyện, mà thiếu niên lang không có hôn ước trong huyện, nói chung ai cũng không sánh bằng Quý Hiếu Liêm. Chỉ có một điều tốt này, Quý Hiếu Liêm nhất định là cô gia rồi, còn dùng tới năm điều tốt sao?”

Tam Cô liền nói: “Chỉ một điều này, đương nhiên là không đủ, chẳng lẽ Nhị nãi nãi bởi vì gần nhà, người lưu manh sa cơ thất thế gì cũng đều muốn chiêu làm cô gia sao?

Điều tốt thứ hai, tướng mạo Quý Hiếu Liêm đoan chánh không nói, trước tiên là nói về Quý lão gia, hơn mười năm không có phát thê (vợ cả), mãi cho đến hai năm qua mới có một di nương, đây dĩ nhiên là người chung tình. Quý Hiếu Liêm là do hấn dạy, cũng chưa bao giờ đi đến nơi yên hoa (lầu xanh), nha đầu trong phủ hấn Lão Bà Từ cũng đã gặp qua, đều là tướng mạo bình thường cứ chỉ đoan chánh, biết Quý Hiếu Liêm cũng sẽ không có những cử chỉ lỗ mãng phóng đảng gì với bọn nha đầu, giống như Quý lão gia là người trọng tình.

Điều tốt thứ ba, cũng vẫn là Quý lão gia mang đến cho hấn. Hiện tại Quý phủ chỉ có một di nãi nãi, coi như Nhị tiểu thư gả đi, trên dưới Quý phủ đều do nàng định đoạt, cũng không cần lo lắng có bà. Có ai lập quy củ với nàng. Thử thái như vậy chính là rất nhiều người không có.

Điều tốt thứ tư, chính là gia thế Quý gia không bằng Từ gia.”

Từ Nhị nãi nãi nghe càng ngày càng nhập thần, tới đây không nhịn được ngắt lời nàng: “Phía trước Tam Cô nói đều còn có chút đạo lý, nhưng điều thứ tư này là sai. Gia thế Quý gia không bằng nhà chúng ta, ta gả khuê nữ còn phải giúp thêm đồ cưới, làm sao mà cũng có thể trầm trồ khen ngợi?”

Tam Cô bẹp miệng một cái, bên cạnh có người nhìn về mặt Từ Nhị nãi nãi, liền đưa một ly trà cho nàng, để cho nàng ngồi ở phía dưới Nhị nãi nãi.

Tam Cô từ chối một chút, thấy Nhị nãi nãi không có lên tiếng, liền ngồi lên cái ghế bên cạnh, uống trà nhuận miệng, nói: “Cối đời này còn nhiều người nghĩ gả nữ nhi cho nhà phú quý là hưởng phúc, lại không biết nhà phú quý cũng muốn bám vào nhà phú quý hơn. Lúc nữ nhi còn trẻ mỹ mạo không nói, đến già nếu không có nhà mẹ hoặc nhi tử làm chỗ dựa, nói chung ở phủ gia đều là bị văng vể.

Mặc dù bây giờ thoát nhìn Quý Hiếu Liêm là người trọng tình nghĩa , nhưng khó bảo đảm về sau hấn phát đạt sẽ không có tâm tư khác. Nhưng như thế nào đi nữa, Quý gia cũng kém hơn Từ gia. Đến lúc đó cho dù hấn có dị tâm, cũng phải cân nhắc suy nghĩ Nhị nãi nãi bên này sẽ đối phó hấn như thế nào.

Theo ta nói, hiện tại Quý gia cũng coi như giàu có, dù cho Nhị nãi nãi không thêm đồ cưới, nhị tiểu thư qua đó cũng là tới tứ thành đoàn, không trôi qua

cuộc sống khổ sở. Nếu mang theo nhiều đồ cưới, Nhị tiểu thư không lên tiếng, bọn họ cũng không dám dùng. Ngược lại về sau Quý gia dựa vào Từ gia, liền càng không cần lo lắng Quý Hiếu Liêm sẽ đối xử không tốt với Nhị tiểu thư rồi. Nhị nãi nãi cảm thấy có lý không?”

Từ Nhị nãi nãi cười nói: “Ngươi bà tử này thật là khéo mồm khéo miệng, rõ ràng là nguy biện, nói ra từ trong miệng ngươi ngược lại thành lẽ phải rồi.”

Tam Cô cũng cười theo nói: “Đây là một Nhị nãi nãi đau lòng nữ nhi, nhìn thông thấu, nếu đổi lại là người khác, sớm đánh đuổi Lão Bà Từ ra ngoài rồi. Điều tốt thứ năm, chính là Quý gia mới thêm Nhị Lang (con trai thứ hai).”

Từ Nhị nãi nãi cau mày nói: “Di nãi nãi sinh nhi tử, không chừng sau này còn muốn nháo phù chánh, còn chia gia sản nữa. Ngược lại ta muốn nghe ngươi nguy biện như thế nào!”

“Trước kia Quý lão gia bởi vì không có họ hàng gần, nghèo rớt mùng tơi tới cực điểm cũng không có người giúp đỡ. Mặc dù trong lúc đó huynh đệ có xa lạ, sẽ âm ỉ náo loạn, nhưng rốt cuộc cũng là huyết thống, cắt đứt xương hợp với gân. Nếu Quý Hiếu Liêm chỉ có một người muội muội, Quý gia vô luận như thế nào cũng Phủ Quý không nổi, xảy ra chuyện cũng chỉ có một người gánh vác. Nhưng bây giờ có huynh đệ, sau này còn có thể có nhiều huynh đệ hơn, một nhà có năng lực mới có thể rễ sâu lá tốt, càng ngày càng lớn mạnh, người ta nói nhiều con nhiều phúc chính là đạo lý này.

Về phần di nãi nãi kia có muốn phù chánh hay không, về sau làm sao chia gia sản, đều là chuyện nhỏ. Một người quả phụ sa cơ thất thế, phù chánh cũng không có khí thế, có con dâu nghiêm chỉnh ở đây, không tới phiên nàng quản sự. Ngược lại, ta nghe nói nàng tuổi không lớn lắm, còn có thể sinh.”

Tam Cô nói tới chỗ này, nhìn nhìn Từ Nhị nãi nãi, hạ thấp giọng nói: “Lão Bà Từ có lời nói lớn mật nói ra, Nhị nãi nãi đừng trách. Quý gia có một di nãi nãi trẻ tuổi khai chi tán diệp, hương khói tràn đầy. Quý Hiếu Liêm nơi đó, về mặt con nói dối mặc dù hơi đơn bạc một chút cũng không sao.”

Từ Nhị nãi nãi chấn động toàn thân, hai cây trâm trên đầu liền rớt xuống, người phía sau lưng vội vàng khom lưng nhặt lên. Nhị nãi nãi phát tay một cái, đuổi hết người đi ra ngoài, chỉ để lại hai tâm phúc, thờ dài nói: “Khi ta còn trẻ, không có đứa bé, không biết chịu bao nhiêu tức giận của công bà thúc bá, cũng không biết bị người khác chê cười bao nhiêu lần, còn bị nói thành người đàn bà đánh đá, đồ phụ. Vẫn ngâm máu và nước mắt vào trong sống qua ngày, cuối cùng hiện tại có một đôi nhi nữ. Hôm nay chỉ cần có thể vì bọn chúng tìm cửa hôn sự tốt, ta cũng an tâm rồi. Những lời này của ngươi mặc dù có hơi lớn mật, giống như cường từ đoạt lý, nhưng những câu nói này nói trúng tâm sự trong lòng ta rồi!”

Tam Cô nói: “Cái gì mà tuổi trẻ tài cao, tuần tú lịch sự, những thứ này đều là trắng trong nước, vớt không được. Nhị nãi nãi tìm cô gia, là vì cuộc sống sau này của Nhị tiểu thư, phải chân thật mới tốt. Lão Bà Từ là một người thô khan, sẽ không nói lời ngọt, chỉ biết là năm điều tốt này của Quý Hiếu Liêm người khác hoàn toàn không có, cho dù có, cũng chỉ được một hai điều, không có đủ năm điều. Người nhà bực này, tướng mạo bực này, ai, đáng tiếc coi như Lão Bà Từ tặng không khuê nữ mình đi làm nha đầu, nhà hán cũng không chịu thu. Nếu có thể bám vào làm cô gia, chỉ sợ Lão Bà Từ có chết đi cũng nguyện ý.”

“Chỉ sợ ngươi chết đi người ta cũng không nguyện ý!” Nhị nãi nãi cười mắng: “Đổi thành người khác nhất định cho rằng ngươi nói hươu nói vượn, những lời nói lớn mật kia ta xem như chưa từng nghe qua, ba điều tốt lúc trước ngươi nói vẫn là có lý. Chuyện này ta liền làm chủ định ra rồi, về sau dựa theo quy củ tới là được.”

Tam Cô vội vàng đứng dậy nói: “Nếu Nhị nãi nãi đã đồng ý, ta sẽ đi đưa tin cho Quý lão gia, để cho bọn họ chuẩn bị hôn sự cùng sinh lễ.”

“Từ từ đã!” Từ Nhị nãi nãi gọi nàng lại, “Đại Lang nhà ta cùng Hà Hoa, Tam Cô nói như thế nào?”

Tam Cô không nghĩ tới Từ Nhị nãi nãi còn nhớ chuyện này, trong lòng phát khổ, chỉ đành phải châm chước hàm hồ nói: “Quý lão gia nói là rất muốn cùng Từ gia kết thành thông gia. Nhưng bởi vì thê tử hán mất đã lâu, hiện tại chỉ muốn định thông gia trước, lưu tiểu thư Hà Hoa ở nhà giáo dưỡng cho tốt, đợi đến lớn hơn chút nữa, hiểu lý lẽ một chút nữa, mười sáu, mười tám tuổi mới gả.”

“Đó không phải là còn phải đợi thật nhiều năm sao? Ta vẫn chờ bồng cháu đấy. Hân coi khuê nữ hân là bảo bối cái gì, lại lấy cái cơ này để cự thân?” Từ Nhị nãi nãi có chút tức giận.

Tam Cô lại vội vàng quỳ xuống: “Nhị nãi nãi chớ tức giận. Đây là lỗi của Lão Bà Từ, Lão Bà Từ không nói rõ ràng. Trong nhà hân đều nói như vậy với tất cả bà mai, không phải là lấy cớ từ chối, nhà hân đúng là thật tâm muốn kết thân với nhà Nhị nãi nãi.”

“Lời này thật chứ?” Từ Nhị nãi nãi nghiêm mặt hỏi.

“Đương nhiên là thật! Nhị nãi nãi nghĩ xem, Quý lão gia muốn kết thân cùng Từ gia, Đại Thiếu Gia lại cùng Quý Hiếu Liêm là đồng niên, chuyện tốt thành đôi, hân làm sao có thể cự tuyệt? Nếu như thực sự kiểm cố, trực tiếp sai người nói bất tự không hợp không phải là được rồi sao? Vừa không đắc tội với người, cũng sẽ không làm cho khuê nữ của hân học phải phiền toái gì ra ngoài!”

Từ Nhị nãi nãi cau mày, Tam Cô lại lấy ra một chồng thiệp canh tời: “Nếu định thân trước, hai, ba năm sau thành thân, Lão Bà Từ bảo đảm cửa hôn sự này của Đại Thiếu Gia không thành vấn đề. Nhưng Nhị nãi nãi, Quý Hiếu Liêm rất xứng với Nhị tiểu thư, tiểu thư Hà Hoa này lại không xứng với Đại Thiếu Gia. Không nói cái khác, đơn giản chỉ nói Nhị nãi nãi đưa một bó lớn đồ cưới vào Quý gia, sau đó lại đưa một bó lớn sinh lễ cưới nữ nhi Quý gia về đương gia. Đây, không phải là thua thiệt quá nhiều sao. Lão Bà Từ ở nơi này còn có không ít thiệp canh của các tiểu thư nhà quan lại khác, thích hợp với Đại Thiếu Gia hơn.”

.

Chờ Hà Hoa nghe được Tam Cô làm thế nào tác hợp Quý Quân cùng Từ Thư Viện, vừa làm thế nào lừa Từ Nhị nãi nãi đi qua, một lần nữa cảm thán Tam Cô thật thông minh nhanh nhẹn linh hoạt, cũng sâu sắc phát hiện một chuyện bị nàng sao lãng vốn là dùng rất tốt —— mê tín!

Bát tự không hợp.

Đây là cái có tốt cỡ nào! Làm sao mà nàng lại không nghĩ ra chứ?

Thứ này muốn dùng kiểu nào cũng rất dễ dàng, mặc kệ thiệt giả, cứ dùng bát tự không hợp móc thêm ít bạc là có thể cự tuyệt tất cả những người mình không muốn!

Ừ, quả nhiên, thật đúng với câu trong ba người cùng đi tất sẽ có người làm thầy của ta!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Đời Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Thiếu bạc

Lập tức Quý gia bên này viết hôn thư, gấp rút chuẩn bị sinh lễ, Hà Hoa không biết những lễ tiết này, đành phải nhờ Phùng di nương cùng phu nhân nhà Tộc trưởng giúp đỡ. Cần thận kiểm lại kẻ đất tiền bạc, mang ra chút bạc cho các nàng chuẩn bị.

Phu nhân Tộc trưởng ghé đầu nhìn Hà Hoa chuyển bạc cất giấu từ trong hòm dưới sàng ra ngoài, chép miệng chắc lưỡi nói: “Trong nhà Hách lão gia, có vài hộ tặng đất đai phòng ốc nhà mình cho hân, bản thân mình thì dần dần vào làm quán gia, còn có vài người cho vay dăng bạc tới cửa, mỗi người ít nhất là hai ba trăm lượng bạc, không nói lợi tức, ngay cả văn thư cũng không có viết, tặng suông cho bọn họ dùng. Không tới một tháng, đã thu vào mấy ngàn lượng bạc đấy.”

Hà Hoa biết nàng đang chê mình lấy bạc ít, cũng biết Phùng di nương cùng phu nhân Tộc trưởng đều có ý thăm dò của cải, chỉ cười cười nói: “Người Hách gia kết thân chính là Phù tôn đại nhân, Hách Hiếu Liêm học hành xuất sắc, sang năm sau khi thi Hội nhất định có thể đạt được chuyện tốt, nhà người ta nhìn trúng tiền đồ của hân, vốn vừa có của cải, đương nhiên sẵn lòng tìm nơi nương tựa. Nhà ta là nhà nghèo, cũng không có người đưa tiền tới cửa, làm sao mà so với Hách gia được.”

Phu nhân Tộc trưởng lại cau mày nói: “Hiếu Liêm đi công cán những sinh lễ này, chỉ sợ người khác nói ra nói vào.”

Hà Hoa thở dài: “Những thứ này gần như là toàn bộ của cải rồi, vẫn còn giữ lại một chút để ca ca đi Thượng Kinh tham gia thi Hội. Nhà chúng ta làm thế nào cũng không so được với Từ gia, chẳng qua là lấy tất cả tiền tài đi cầu Từ nhị tiểu thư gả cho mà thôi. Cũng may Từ gia cũng không phải là chê nghèo yêu phú quý, lại càng không so đo nghi thức xã giao, chỉ vì nhân phẩm ca ca của ta đây cùng nhị tiểu thư kết thành một đoạn tốt nhân duyên tốt mà thôi. Những người khác hoặc ganh tỵ hoặc ghen ghét muốn ở sau lưng nói hươu nói vượn, chung quy chúng ta cũng không thể khâu miệng của bọn họ lại được. Chỉ cần về sau bọn họ không cầu làm việc ở Từ gia hoặc nhà ta là được rồi.”

Phùng di nương nghe Hà Hoa nhẹ nhàng thoải mái nói ra những lời đó, một tầng ý chính là mặc dù sinh lễ Quý gia không nhiều, nhưng đã là khuyên gia tài (tất cả gia tài) rồi, cũng coi như coi trọng Từ nhị tiểu thư. Tầng ý thứ hai, quý Từ Nhị gia ở chỗ là kết thân chỉ vì trai tài gái sắc nhân duyên tốt, nói chính là tình nghĩa, sẽ không cùng người khác ganh đua so sánh sinh lễ đồ cưới. Tầng ý thứ ba, những tam cô lục bà kia muốn ở sau lưng dùng võ mồm, chẳng qua là bởi vì mình không lấy được thiên kim Từ phủ hoặc là gả đến Quý gia không được mà sinh lòng oán hận, vừa mới bắt đầu liền rơi xuống thấp kém, bọn họ sẽ không so đo, nhưng những người đó hiện tại có lá gan ở sau lưng nói nhảm, về sau nếu có việc cũng đừng đến cầu, đợi đến khi Quý Quân cùng Từ đại thiếu làm quan, vậy thì càng phải tự cầu nhiều phúc.

Phùng di nương ít nhiều biết bản tính của Hà Hoa, nhưng thấy nàng còn nhỏ tuổi nói chuyện làm việc lại lão luyện như thế thì vẫn có chút kinh ngạc. Nhưng mấy ngày nay ở nhà, nàng biết Quý Quân cự tuyệt không ít nhà hạ đẳng tìm nơi nương tựa, ngay cả người khác cầu xin nhà nương nàng thậm chí người của cữu cữu Quý Quân bên kia tiền cữu, cũng không có nói tới thu của một người nào. Trong lòng cẩn thận tính toán một chút, nhà này nàng cũng có thể biết được chút chút. Biết quả thật đã mang hơn phân nửa bạc ra ngoài, liền cười nói: “Ta thật là người chưa từng thấy qua cảnh đời, chỉ nghe có người lấy một hai trăm lượng bạc thêm những thứ như tơ lụa vài vóc lá trà đồ sứ làm sinh lễ, cũng đã coi như sinh lễ rất phong phú rồi. Chẳng lẽ những thứ hơn ngàn lượng bạc này còn có thể mất thể diện hay sao?”

Phu nhân Tộc trưởng thầm nghĩ Quý gia thật sự là bám vào một cửa hôn nhân tốt, chỉ sợ Từ gia muốn đưa thêm hai lượng bạc làm đồ cưới tới, bọn họ còn không phải có thể được lợi thêm bao nhiêu sao, sau đó lại than thở thân thích nhà mình không có khuê nữ thích hợp có thể bám vào Quý Quân, bằng không, đừng nói nhân phẩm tướng mạo Quý Quân còn ở đó, cho dù chỉ có những thứ sinh lễ này, cũng đủ làm cho người ta hoa mắt rồi. Nàng cũng là một người thức thời, liền phụ họa nói: “Có cô gia Quý Hiếu Liêm bực này, coi như là không có một văn sinh lễ nào, không ít nhà cũng hận không thể cho thêm đồ cưới gả khuê nữ tới, vẫn là ta đa tâm”

Hạ sinh lễ, định hôn kỳ, hôn sự của Quý Quân cùng Từ Thư Viện coi như vãn đã đóng thuyền rồi.

Không tới mấy ngày, Từ đại thiếu cũng nói một mối hôn sự, hôn kỳ liền định vào một tháng sau. Nhà của đối phương mặc dù không phải Thư Hương Thế Gia, nhưng nghe nói cô nương đó cũng là người có tri thức hiểu lễ nghĩa, gia thế cùng nhà Từ Nhị gia cũng coi như tương xứng, tốt hơn Quý gia. Từ phủ nói người tức phụ như vậy, lại định cô gia Quý Quân này, trong lúc nhất thời khiến người ta hâm mộ không dứt.

Hà Hoa biết Từ đại thiếu đã đính hôn, trong lòng cũng trầm tĩnh lại, đối với những lời đồn đãi nóng bỏng quan tâm đến chuyện lớn cả đời của nàng cũng

không thêm để ý.

Từ đại thiếu người gặp chuyện tốt tinh thần thoải mái, mỗi lần có thời gian liền mượn có cùng đọc sách tới Quý gia thăm muội phu tương lai, thuận đường né tránh chuyện vặt vãnh trong nhà, gần đến hôn kỳ, hẳn cũng buông tay mặc kệ, chỉ giao tất cả mọi chuyện cho phụ mẫu, còn hào hứng bưng bưng mời A Tề, thương lượng thời gian bắt đầu đi thi ở Thượng Kinh, A Tề trêu chọc hẳn thời khắc tân hôn, sao bỏ được kiều thể như hoa? Chẳng lẽ thật sự đổi tính, muốn một lòng, vùi đầu vào sách vở à?

Từ đại thiếu liền cười hắc hắc đề nghị, mọi người tới Chiết Giang trước, sau đó bao một chiếc thuyền, kêu thêm hai người giải buồn, dọc theo sông Đại Vận lên phía Bắc.

Hà Hoa ở nhà không có chuyện gì làm, Tiểu Thư trẻ người non dạ, mỗi lần nghe được những lời ong tiếng ve đều nói cho nàng, còn tự xưng là mình là một cái quán sẽ giải buồn cho người ta. Hà Hoa không thể thiếu được dạy dỗ nàng: “Từ đại thiếu nói giải buồn, là muốn có phong tình Hồng Tụ Thiên Hương, người chỉ là một tiểu nha đầu phiến tử chưa trưởng thành, lại không có tư sắc gì, miệng vừa mở ra là nói lung tung, mau đọc thêm sách lại cho ta!”

Tiểu Thư liền bĩu môi thì thầm: “Em vừa nhìn sách liền muốn ngủ, mỗi ngày học năm ba chữ, có thể phục vụ tiểu thư là đủ rồi. Dù sao làm thế nào cũng không lợi hại bằng Tiểu Xảo tỷ tỷ, một ngày có thể nhận biết được hơn hai mươi con chữ.”

Hà Hoa nhìn Tiểu Oản nói năng thận trọng cùng Tiểu Thư “Không cầu tiến”, hù dọa nói: “Hiện tại hai người các người cộng lại mới bằng được một mình Tiểu Xảo, qua hai năm nữa nếu còn không có tiến bộ, dứt khoát sớm gả các người cho gã sai vặt nào đó cho xong!”

Tiểu Oản đỏ mặt không lên tiếng, Tiểu Thư cũng nhảy dựng lên bóp vai cho Hà Hoa, đùa giỡn nói: “Tiểu thư đuổi chúng em đi rồi, đi nơi nào tìm người nghe lời như chúng em thế này chứ? Tiểu Oản lớn lên một chút nữa, tất sẽ không thể kém hơn Tiểu Xảo tỷ tỷ bây giờ. Có nàng ở đây, em chỉ trông nom làm chân chạy, trêu chọc tiểu thư cười là tốt rồi.”

“Người thật là một người lanh chanh, có nhiệt tình cơ trí như thế làm sao lại không đi con đường ngay thẳng?” Hà Hoa cùng các nàng cười đùa, bỗng nhiên Quý Quân nghiêm mặt đi vào, nói với Tiểu Thư Tiểu Oản: “Đi ra ngoài coi chừng, ai cũng không cho phép đi vào!”

Tiểu Thư Tiểu Oản bị hấn làm giật mình, sợ hãi lui ra ngoài, Hà Hoa ngồi thẳng dậy, hỏi: “Ca ca đây là thế nào? Ai chọc giận ca rồi hả?”

Quý Quân nói: “Muội sai người nói muốn bán cửa hàng bên kia? Trong nhà thiếu bạc như vậy à?”

Hà Hoa lắc đầu: “Chi phí sinh hoạt hằng ngày còn chưa phải là thiếu. Nhưng chẳng mấy chốc ca sẽ đi Kinh Sư, trên người ít nhất cũng phải có một nghìn tám trăm lượng bạc mới có thể đủ dùng. Muội dự tính năm nay bán trước bốn cửa hàng kiếm chút bạc, đầu mùa xuân sang năm sẽ sai người đưa chút bạc qua cho ca.”

Quý Quân vội la lên: “Làm sao dùng nhiều như vậy? Một trăm tám mươi lượng là đủ rồi. Những cửa hàng mặt tiền kia, là để cho muội làm đồ cưới, không thể động vào!”

Hà Hoa cười nói: “Ca ca không cần lo lắng, cái này cuối năm muội lại nghĩ cách, để cửa hàng điểm tâm cùng cá khô trong cửa hàng kiếm thêm nhiều một chút, năm sau là có thể mua trở lại.”

Quý Quân trầm giọng nói: “Không được, những cửa hàng mặt tiền kia không thể bán! Sang năm ca còn chưa nhất định có thể trúng cử, coi như trúng cử cũng không nhất định có thể thụ quan, mang theo bạc đi cũng vô dụng.”

“Nếu như trúng cử vẫn không thể thụ quan, khẳng định chính là chuẩn bị không được tốt rồi. Tại sao ca ca có thể nói bạc vô dụng?”

Quý Quân khăng khăng giữ ý kiến: “Ca đã hỏi qua tiên sinh, tự mình cũng nghĩ rõ ràng, niên kỷ này của ca muốn nói làm quan, chỉ sợ cũng làm không ra được chuyện gì. Muốn không bị cuốn vào bên trong, phải trở lại ở trong huyện tìm một việc nhỏ làm trước, về sau thì lại. Nếu trúng cử vẫn còn phải nhờ muội khổ cực kiếm tiền mua quan cho ca như vậy, cũng không bằng về nhà trước, chờ sau này có chức vị trống hoặc là trong nhà tiền dư nhiều thêm một chút mới quyết định. Tóm lại, chuyện lần này muội không cần phải xen vào!”

Vốn Hà Hoa còn lo lắng Quý Quân còn trẻ, nếu thuận buồm xuôi gió, lần này thi thuận lợi phong quan, sợ rằng không thể gánh vác trọng trách “Quan phụ mẫu” này, sẽ bị thủ hạ sự gia hoặc đồng僚 lừa gạt, hiện tại thấy hẳn có chủ trương ổn thỏa như vậy, ngược lại an tâm không ít. Nhưng bạc cũng không thể thiếu, nghe nói lần này Từ đại thiếu sẽ mang theo ít nhất năm ngàn lượng bạc lên Kinh, ngay cả một ngàn lượng nàng cũng chưa chuẩn bị đủ, có thể nào ít hơn nữa?

“Muốn nói đọc sách, ở nhà đọc cũng giống như nhau. Chẳng lẽ ca ca đã sớm quên mục đích đi Kinh Sư? Dù sao vẫn phải cùng đồng học kéo quan hệ, tìm chút môn lộ, còn phải tìm một chỗ ở tốt. Kinh Sư cách nơi này Thiên Sơn Vạn Thủy, mọi thứ đều phải đặt mua, không so được ở nhà, sao có thể thiếu bạc được?”

Quý Quân thở dài một cái, buồn bực nói: “Ngày hôm qua Từ đại thiếu còn nói, nếu thiếu bạc có thể tìm hấn. Nhưng chúng ta vốn cũng không phải vì bạc nhà hấn mới làm thông gia, đương nhiên không thể nào tìm đến nhà bọn họ mượn bạc. Ngược lại sau khi biết nhà bọn họ chuẩn bị đồ cưới về sau, ca mới phát hiện. Hà Hoa, từ nhỏ chính muội đã vì ca cùng cha làm lưng vắt vãi, ca ca cũng không giúp được muội cái gì. Rất không dễ dàng tích góp được một chút bạc, có thể nào tiêu toàn bộ vào trên người ca? Một ngàn lượng bạc của cửa hàng tuyệt đối không thể động vào, ca ca cũng phải tìm biện pháp kiếm chút chuyện làm, chuẩn bị cho muội thêm chút đồ cưới, để cho muội về sau phong quang gả đi mới được!”

Sao đến cùng cũng là chuyện này vậy?

Hà Hoa thấy hấn chui vào ngõ cụt, cũng không phí sức nói với hấn nữa, thảnh thơi chờ khi ca xuất phát sẽ mang bạc chuyển lên thuyền là được rồi.

Không nghĩ tới không đợi đến ngày xuất phát mà bọn họ đã giao hẹn, Quý Quân lại nổi bão một lần nữa. Lần này cũng là lời đồn đãi, có người nói Hà Hoa chậm chạp không dám định thân, là vì Quý Quân muốn giữ nàng lại đi nịnh bợ quyền quý, lấy muối muối đi đổi tiền đồ cho mình.

Về sau Hà Hoa nghe nói, không thể không tán phục sức tướng tượng phong phú của quần chúng nhân dân, Quý Quân thà rằng không có tiền đồ cũng muốn giữ lại bạc cho nàng làm đồ cưới, thật không biết những người này như thế nào nghĩ ra được chuyện hoang đường như vậy!

Quý Quân cũng thật là cứng đầu, dứt khoát nói năm sau lại đi Kinh Sư, mấy tháng này hấn muốn ở nhà tìm mối hôn sự thật tốt cho Hà Hoa.

Hà Hoa dờ khóc dờ cười, tuy nói đầu mùa xuân sau lại đi Kinh Sư cũng còn kịp, nhưng A Tề cùng Từ đại thiếu đã quyết định năm nay muốn đi, làm sao có thể bỏ sót một mình Quý Quân? Đi trễ cũng không thể được, mùa đông lên đường bất tiện. Từ đại thiếu còn lo lắng sông đào kết băng, tàu thuyền không thể lưu thông.

Tức giận thì tức giận, Hà Hoa vẫn phải khuyên nhủ Quý Quân, để hấn không cần phân tâm. Về phần chuyện chung thân của nàng, nghĩ tới lời nói một ngày trước của Quý Đồng, nàng có chút không biết nói gì, đồng thời cũng rất tò mò, làm sao mà Tiểu Bảo còn chưa chịu từ bỏ? Rốt cuộc lúc nào thì hấn coi trọng mình? Coi trọng mình đến mức “Tình thâm ý trọng” như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Trao nhận tư tình

Thời gian vội vã trôi qua rất nhanh, tân hôn của Từ đại thiếu đã qua một tháng, ngày này vừa khéo là ngày hoàng đạo, nên lên đường. Ăn sáng xong sớm, Hà Hoa và Quý Đồng cùng nhau đưa tiễn Quý Quân.

Vượng Tài thúc ở nhà cũ Quý gia thôn cũng tới, lần này hấn muốn đi theo Quý Quân đi Kinh Sư, ngoài ra còn có hai gã sai vặt đi cùng. Một ông lão hai thiếu niên, Vượng Tài thúc là một người chừng chạc và lão luyện, gã sai vặt kia là người Quý Quân quen dùng, có ba người này đi theo, cũng yên tâm.

Thật ra thì Hà Hoa cũng có chút muốn đi Kinh Sư để mở mang kiến thức một chút, nhưng một nữ tử như nàng đi theo nhiều nam nhân lên đường như vậy, thật sự không tiện, mà Phùng di nương vừa phải chăm sóc Lương ca nhi, vừa phải trông nom Tang Viên, vốn đã rất bận rồi, mà trong khoảng thời gian này nhìn dáng vẻ của nàng giống như là lại có hi mạch, nàng cũng không yên lòng, đành phải lưu lại ở nhà.

Tuy là đi xa nhà, mang đồ theo cũng không nhiều. Quần áo, sách, hai trăm lượng bạc cùng một chút đồ vật linh tinh, chỉ lắp bốn rương nhỏ. Kiệu phu phu xe đã sớm chờ ở cửa, ở tại cửa ra vào cùng Phùng di nương nói lời từ biệt, một nhà ba người an vị lên xe ngựa.

Quý Quân cười nói: “Thật ra thì đưa đến cửa là được rồi. Chi là, nghĩ tới muối khó có được cơ hội ra cửa, nên mượn lý do này để cho muối đưa đến bến tàu, sau đó thuận đường giải sầu.”

Ly biệt đau khổ, ly biệt buồn lo.

Lời dặn dò trước đó lại nói lại một lần nữa, thật ra thì, nghĩ đến mình lúc trước cũng ở cái tuổi này học đại học ở vùng khác, từ một thôn nhỏ hẻo lánh u mê đi lên thành phố lớn phồn hoa, có cảm dỗ, có lo lắng, còn có mong đợi, cuối cùng cũng ứng phó xong. Mà Quý Quân, lại nói tốt hơn con một sách bình thường không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ đọc sách thánh hiền rất nhiều, hướng chỉ, trước kia hấn còn một mình ở huyện lân cận xử lý qua chuyện mua cửa hàng mặt tiền, Hà Hoa cũng không lo lắng lắm. Về phần kết quả thi, có thể thi đậu thì tốt, thi không đậu, thật ra cũng không xấu.

Có những suy nghĩ này, Hà Hoa cảm thấy rất thoải mái nên một đường cùng Quý Quân nói đùa, ngược lại Quý Đồng nghĩ tới nhi tử lớn như vậy cho tới bây giờ chưa từng đi Kinh Sư, cũng không có một mình rời nhà thời gian dài như vậy, trong lòng không khỏi có chút lo lắng. Mặc dù Quý Quân cùng Hà Hoa khai thông cho ông lần nữa, nhưng về mặt của ông cũng còn có chút khản trương lo âu.

Gần đến giờ lên tàu, A Tề cũng không sai biệt lắm đến chỗ hẹn.

Tiểu Bảo hình như là muốn theo A Tề cùng đi, lúc nhìn thấy Hà Hoa, mắt sáng rực lên, cùng A Tề tiến lên chào hỏi. Quý Quân vừa đáp lại vừa dùng khóe mắt nhìn Hà Hoa cười. Hà Hoa chỉ coi như không nhìn thấy vẻ mặt của hấn, thoải mái cùng A Tề Tiểu Bảo đáp lễ trở lại, Quý Đồng lại dặn dò bọn họ một đường cẩn thận, sau đó lên đường thuận buồm xuôi gió, đến trường thi ra sao ..., sau đó Hà Hoa nói: “Hà Hoa chỉ hận mình không phải là thân nam nhi, nếu không lần này nhất định phải theo ca ca cùng đi Kinh Sư mở rộng tầm mắt, cũng thuận đường chiếu cố ca ca. Bây giờ chỉ có thể ở nơi này đưa tiễn, kính xin A Tề ca ca Tiểu Bảo ca ca lúc ở Kinh Sư chiếu cố ca ca mọi người nhiều hơn một chút. Nhớ lại ba ca ca cũng là từ nhỏ cùng nhau chơi đùa đến lớn.”

Nói xong, còn nhìn chằm chằm Tiểu Bảo, muốn nhìn được chút kết quả.

Đĩ nhiên A Tề luôn miệng đồng ý, sau đó cũng nhìn đệ đệ mình. Trên mặt Tiểu Bảo đầu tiên là có vài phần mất tự nhiên, sau đó đỏ lên, nhỏ giọng nói:

“Lời này của Hà Hoa muội muội cũng quá khách khí rồi. Chúng ta từ nhỏ chơi chung tới lớn, tuy nói sau đó nhà muội chuyển đến trong huyện, hai nhà cũng bớt lui tới, nhưng ở trong lòng ta. Quân ca nhĩ vẫn giống như huynh đệ của ta vậy. Nếu Hà Hoa muội muội đã nhắc tới tình nghĩa, cũng không nên nói ra lời xa lạ như vậy. . . .”

Lời này trở thành nạng không đúng! Không ngờ Tiểu Bảo vậy mà lớn mật như vậy, vừa nói Quý Quân là huynh đệ hần, vừa có mấy phần ý tứ oán trách nạng xa lạ. Mắt thấy ánh mắt của A Tề cũng nổi lên nóng bỏng, Hà Hoa im lặng, chỉ làm như không biết Tiểu Bảo có mấy lần tới cửa tặng đồ, nói: “Trong lòng Hà Hoa cũng nhớ đến A Tề ca ca, Tiểu Bảo ca ca. Chẳng qua mấy năm nay Tiểu Bảo ca ca thường xuyên chạy thuyền ở bên ngoài, trước đây A Tề ca ca cũng một lòng đọc sách, sau đó cũng thành gia lập thất, mặc dù Hà Hoa không thể kiến công lập nghiệp, nhưng cũng không thể giống khi còn bé không biết lớn nhỏ.”

Lại nói thêm một vài câu nhàn thoại, Từ đại thiếu bên kia liền dẫn theo một đại đội nhân mã tới rồi. Lại không nói đến hàng ngũ nhỉnh hót không liên quan kia, cả nhà Từ gia cũng xuất động rồi. Từ Nhị gia, Từ Nhị nãi nãi, tân thê tử của Từ đại thiếu, Từ Thi Viện đều đến đông đủ.

Ba nhà không thể thiếu lại ân cần chào hỏi lẫn nhau, nói về thời tiết linh tinh Từ Thi Viện đỏ mặt, hoàn toàn mất hết dáng vẻ hoạt bát linh động bình thường, ở trên kiệu lộ mặt ra một cái liên buồn bực không chịu đi ra. Quý Quân kéo Hà Hoa kín đáo đưa cho nàng một cái túi thơm, ánh mắt khản thiết. Hà Hoa nhếch miệng cầm túi thơm đi tới bên cạnh kiệu gặp Từ Thi Viện, lặng lẽ nhét túi thơm vào, thời gian trôi qua một chút, Từ Thi Viện vén rèm kiệu lên, dùng giọng nói nhỏ không dễ nghe thấy nói: “Hà Hoa. Muội, muội giúp ta chuyển lời với huynh ấy, bảo huynh ấy bảo trọng. Còn nữa, cái này, là cho huynh ấy. Không cho cười!”

Hà Hoa che miệng: “Không cười, không cười, muội không có cười!”

Đợi đến khi Hà Hoa lặng lẽ nhét đồ Từ Thi Viện tặng vào trong tay Quý Quân, thấy hần một bộ muốn nhìn lại ngại ngùng, trong lòng Hà Hoa gần như cười nghiêng ngửa —— đây coi là trao nhận tư tình không? Thì ra tiết mục gần câu huyết ở cổ đại cũng sẽ phát sinh ở trước mắt mình! Hơn nữa mình còn giữ chức vụ hồng nương!

Đến lúc không nhìn được muốn cười ra tiếng, bỗng nhiên lại cảm thấy Tiểu Bảo đang nhìn chăm chăm nàng, chỉ đành phải dùng khăn che nhìn đến gần như muốn co quắp khóe miệng, quay đầu đi. Từ đại thiếu cũng đang ở một bên khác cùng tân thê tử của mình lưu luyến không rời, vị Từ thiếu nãi nãi kia dung mạo thoát nhìn rất kiều diễm, xác thực xinh đẹp như hoa, cũng một Từ đại thiếu có thể chịu được cứ như vậy mà cùng nàng tách ra.

Thuyền muốn khởi hành, nhóm người bên này của Từ đại thiếu lại có một bà tử cùng một nha hoàn theo sau. Lúc này dẫn người đi theo, hần là đều có thể đảm đương công việc, nhưng trước kia ở Từ phủ Hà Hoa chưa từng gặp qua, nhìn bộ dạng các nàng, hình như là người hồi môn của Từ thiếu nãi nãi. Truyện của Diên Đan Lê Quý Đôn.

Vị Từ thiếu nãi nãi này, xem ra cũng không đơn giản đâu. Hà Hoa khẽ mỉm cười, chột thờ dài.

Trước đó Từ đại thiếu một lòng muốn bao hai hồng phần giai nhân một đường đi theo đến Kinh Sư, vốn Hà Hoa nghĩ, Quý Quân luôn là người thành thật, lần này lại ở trước mặt đại cử tử (anh vợ) tương lai, thế nào cũng sẽ không gặp phải chuyện phong lưu, ngược lại có chút bận tâm Từ đại thiếu phóng đảng sẽ đưa mối bắt cầu cho muội phu của mình, dù sao nam nhân, có tiền là cùng nhau mua hoa, có rượu cùng nhau uống cũng không coi vào đâu, cùng nhau đi ngắm cảnh qua kỹ viện mới tính chân chính thành lập “Tình nghĩa cách mạng”.

Hôm nay thấy Từ thiếu nãi nãi đáng đáp xinh đẹp như vậy, lại có an bài bà tử nha hoàn tâm phúc cùng nhau đi theo, chắc là tình nguyện tiện nghi nha hoàn của mình cũng không chịu để cho hần ở bên ngoài ăn chơi điếm đĩ. Mà A Tề, nơi ở của hần ở Kinh Sư chính là lão nhân gia thái son của hần an bài, chắc hần cũng không dám làm loạn. Quý Quân ở cùng bọn họ, ngược lại thật sự có thể yên tâm rồi.

Thuyền rút cuộc cũng rời bến, người của Từ gia cũng đã rời đi, Hà Hoa nhìn chợ cá đối diện cũng dần dần khôi phục lại yên tĩnh, quay đầu lại nói với Xung Đà: “Tiểu Xảo đã đủ tháng, hần là một hai ngày này phải sinh. Ca ca đã đi rồi, mấy ngày này người nghỉ ngơi đi, đi chăm sóc cho Tiểu Xảo thật tốt. Cần phải mẫu tử bình an, có tin tức lập tức báo cho chúng ta biết.”

Xung Đà vội vàng nói cảm ơn, xoa người rời đi. Vốn lần này hần rất muốn đi theo đi Kinh Sư, nhưng đụng phải tình trạng này của Tiểu Xảo, huynh muội bọn họ sống nương tựa lẫn nhau, đương nhiên phải lưu lại. Hà Hoa cũng muốn mùa xuân sang năm lại phải một người mang bạc đến Kinh Sư, ngược lại phân giải được vấn đề khó của hần.

Vượt qua cầu, bên kia bến tàu chính là chợ cá rồi. Trên đường phố không xa, có một cửa hàng chuyên môn bán cá, cá khô, cá muối đây chính là cửa hàng do Vương Chương Quỹ quản lý. Kể từ sau khi Quý Quân thi đậu, ba cửa hàng cùng hai sạp hàng ở cửa chợ cá nhà bọn họ mua bán đều tốt lên không ít, Hà Hoa cũng mặc kệ những người đó chỉ vì dính một chút vận khí tốt và tài học của “Cừ nhân lão gia”, vẫn có việc cầu bọn họ, có ý lấy lòng hoặc hối lộ trả hình, chỉ dặn dò Vương Chương Quỹ không được cần thiếu, không bán hàng thiếu chất lượng, cũng không được nâng giá lung tung, phải buôn bán đứng đắn.

Lần này đã đến bến tàu như thế rồi, đương nhiên phải đi đến cửa hàng cá muối nhìn một chút.

Đi vào Hà Hoa mới phát hiện, bên cạnh cửa hàng cá muối lại có một cái quán nhỏ, Lưu quả phụ đang ở một bên bán đậu hũ, Thành Từ còn ở một bên ra ra vào vào giúp đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Vấn đề cũ nhai đi nhai lại

Thấy Quý Đồng và Hà Hoa đến, Thành Tử, Lưu quả phụ cùng người trong cửa hàng cá muối vội chào đón hành lễ.

Trước đó Lưu quả phụ bệnh nặng một chập, nằm trên giường hơn mấy tháng. Hà Hoa tỉ mỉ nhìn nắn, thoát nhìn già đi một chút, rất gầy gò, nhưng sắc mặt mơ hồ có thể thấy được một chút khôn khéo, trong lòng cũng thoải mái.

Nhớ tới trước kia, lúc mình còn chưa tới mười tuổi, Lưu quả phụ liền vội vàng thu xếp cưới vợ cho Thành Tử, nhưng cho tới bây giờ cũng không có kết quả. Lưu quả phụ vất vả cơ khổ cả đời, hiện giờ vẫn còn phải đi sớm về tối, xuất đầu lộ diện làm đậu hũ, bán đậu hũ, sờ sờ từ một Tây Thi đậu hũ biến thành bà lão.

Thật ra thì, hiện tại Thành Tử cũng nhận được tiền công ở cấp bậc quản sự, mà hai sạp ở cửa chợ cá mua bán cũng có chút béo bở, lấy tình trạng bây giờ của hắn, thú (cưới) một người tức phụ cũng không tính là việc khó, Lưu quả phụ hoàn toàn cũng không cần thiết phải vất vả như vậy.

Nhưng đây là chuyện nhà của người ta, Hà Hoa cũng không tiện xen vào. Nàng thấy trên gian hàng này trừ đậu hũ non tươi mới, còn có các loại đậu phụ khô cùng chao, giặt mình, cho hai chuỗi tiền bảo Tiểu Thư đi nói cho Lưu quả phụ theo như cách nàng nói làm chút chao, thuận đường thả chút bột ớt trong nhà vào.

Mùi cửa hàng cá muối rất nặng, Hà Hoa thấy Vương Chương Quý an bài người sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, là một người đáng tin cậy, cũng không đứng đó bao lâu liền đi trở về rồi.

Qua hơn hai mươi ngày, hai mẫu tử Lưu quả phụ tặng hai cái hũ lớn tới cửa, Tiểu Oản cho người nhận, chọn một cái đĩa đặt ở trước mặt Hà Hoa, đẩy rau xanh ra, liền lộ ra một khối hình vuông, dính bột ớt đỏ rực, trong chao còn có vài miếng gừng nhỏ, đồng thời còn có một mùi thơm truyền đến.

Hà Hoa dùng chiếc đũa chấm một cái, để lên trên đầu lưỡi nếm, tinh khiết và thơm, trơn mềm, độ mặn cay của chao cùng kiếp trước nhà mình làm giống nhau. Lưu quả phụ làm đậu hũ mấy chục năm, tay nghề này không thể chê.

“Lưu thẩm nói không biết làm đúng hay không, nếu tiểu thư cảm thấy có cái gì không được, nàng lập tức trở về làm một lần nữa.” Tiểu Oản cẩn thận nhìn sắc mặt của nàng, lại cắt ngang viên chao ra.

Hà Hoa cười nói: “Tay nghề của nàng thật không thể chê, làm khó nàng làm chính xác được như vậy, chính là chỗ rau quả này, tất cả đều là mùa mới ra, còn chuẩn bị hai cái hũ lớn, bạc lặn trước chúng ta đưa cho sợ là không đủ. Người lấy chút điểm tâm trong nhà cho nàng, lấy thêm chút bạc, bảo nàng qua một tháng nữa chiếu theo cách này làm nhiều chao thêm một chút, khoản năm mươi cái hũ nhỏ như thế này nữa đi.”

Hà Hoa khoa tay múa chân diễn tả kích cỡ cái hũ, suy nghĩ một chút lại nói: “Bảo nàng trước năm mới làm xong đưa tới, một nửa cay một nửa không cay.”

Tiểu Oản chần chờ một chút nói: “Nàng. Muốn gấp tiểu thư một chút.”

Gặp mặt?

Hà Hoa nhíu mày: “Nhi tử của nàng là trưởng công (đầy tớ) nhà ta, nhưng nàng không phải. Theo lý, ta còn phải gọi nàng một tiếng thẩm. Nhưng đáng về hiện tại của nàng giống như bà tử thô sử trong nhà, chẳng lẽ muốn dẫn thân vào nhà của ta? Người có dò hỏi qua ý tứ của nàng hay không?”

Tiểu Oản lắc đầu: “Hắn không phải là ý này. Ngược lại như là chỉ vì cảm tạ lão gia và tiểu thư chiếu cố mẫu tử bọn họ, nàng đưa tới, không chỉ có hai cái hũ chao.”

Hà Hoa để đũa xuống: “Vậy thì không cần thiết. Dựa theo giá trên thị trường trả tiền cho nàng, nếu nàng không thu tiền, thì bảo nàng gánh trở về.”

Năm đó ở Quý gia thôn những thứ sóng gió cùng lời đồn đãi kia nàng cũng chưa từng quên, hôm nay tuy nói biểu hiện không giống nhau, nhưng vẫn đề phòng thì tốt hơn.

Sau khi Tiểu Oản rời khỏi đây rồi trở lại nói, Lưu quả phụ cùng nàng lúi cúi hồi lâu, nàng tức giận nói về sau sẽ không tìm nàng làm chao nữa, Lưu quả phụ mới thất vọng rời đi, nhưng vẫn chưa nói chuyện gì khác.

Hà Hoa gạt đầu, chỉ vào cái đĩa chao nói: “Thứ này làm khai vị, mùi cũng nặng, tiểu Đào nhất định thích, ta bất quá là muốn ném chút vị cay. Người đưa một chút đến chỗ của di nương trước, nếu nàng thích, liền chuyển một vò đi qua, nếu không thích, người phân phát một vò xuống dưới.”

Thật ra thì loại chao này đã có từ trước, chẳng qua nàng cũng chỉ bỏ thêm chút gia vị mới vào, bên ngoài dùng lá rau cải bọc lại mà thôi. Sau khi phân phát xong, Phùng di nương chỉ lấy một chút, còn dư lại, quả nhiên tiểu Đào muốn lấy một nửa, còn lại đều để trong phòng bếp.

Không có mấy ngày Vương Chương Quý đưa sổ sách tới, nói: “Một tháng này cửa hàng cá muối buôn bán hơi kém một chút, ta chỉ nói thời tiết lạnh, cá tươi có thể tích trữ thời gian dài hơn Hạ Thiên, mọi người đều đi mua cá tươi. Người làm trong cửa hàng lại không có kiến thức, nói xằng rằng có người bày hàng ở kế bên, truyền đến xúi quẩy.”

Hà Hoa nghe hẳn có ngụ ý, cười nói: “Vương Chương Quý nói chuyện liền thích che tam giấu tứ. Nói thẳng đi, Thành Tử và người làm ở cửa hàng cá muối có khúc mắc gì rồi?”

Vương Chương Quý thấy chỉ có Tiểu Oản ở đây, biết nàng là tâm phúc của Hà Hoa, nhưng vẫn nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Đồng gia mấy tháng nay xem sổ sách Tang Viên, không phát hiện có cái gì không đúng sao?”

Sổ sách Tang Viên?

Hiện tại Tang Viên có hai đầu thu vào chủ yếu, một đầu là tầm tì, một đầu là mua bán ở chợ cá. Chiếm đa số chính là tầm tì, nhưng không có bao nhiêu quan hệ với Thành Tử. Thu nhập ở cửa hàng cá muối hoàn toàn tách biệt với Tang Viên, mỗi ngày kéo cá từ trong hồ ở Tang Viên qua đều phải ghi sổ. Vậy còn có cái gì khiến cho người làm trong cửa hàng cá muối bất mãn với Thành Tử, mà muốn mượn Lưu quả phụ làm có công kích hấn?

“Sổ sách Tang Viên không thành vấn đề, ta cũng không có nghe nói gần đây Thành Tử làm chuyện khác người gì, gian hàng của Lưu quả phụ cũng không có đặt tại cửa của cửa hàng cá muối, mà đặt ở bên cạnh, mảnh đất kia thật ra có rất nhiều gian hàng bán ăn vặt mà?”

Vương Chương Quý se se râu nói: “Chuyện này thật là lạ. Bên ngoài có một vài lời nói không hay về Thành Tử, đã truyền đi một khoảng thời gian rồi. Nói là hấn che giấu bạc, Phùng quản sự lại bởi vì hấn là Đông gia an bài đi Tang Viên, nên không dễ đuổi đẩy.”

Nói như vậy, Hà Hoa liền có tính toán.

Nói như vậy, Tang Viên xuất ra ngoài một trăm cân hoặc hai trăm cân cá, đến chợ cá, bởi vì cá thấm nước, hơn nữa chia thành từng tốp nhỏ, cuối cùng bán đi tổng trọng lượng sẽ có chút khác biệt với ban đầu, nhất là Hà Hoa đã từng nhấn mạnh qua cân trọng cho khách hàng nhất định phải cho đủ không để thiếu.

Cứ như vậy, thao tác cụ thể thì không có chỗ trống có thể chui. Lúc ban đầu có người ngại bán cá vừa một vừa bán, nói cho cùng, chính là bởi vì Hà Hoa kiểm tra sổ sách nghiêm ngặt, một trăm cân cá cuối cùng hấn bán được chỉ có hơn tám mươi cân, mà Hà Hoa có thể chấp nhận một trăm cân chênh lệch chừng năm cân. Hấn thấy không thể kiểm thêm bao nhiêu, liền nổi lên tâm tư nói không làm.

Sau đó bởi vì Huyện lệnh nhúng tay vào chợ cá, Thành Tử nói ở nơi đó chỉ cần dậy sớm một chút, một ngày chỉ làm nửa ngày là được, hấn vì chiều có mẫu thân, tự nhận lấy công việc “Vừa một vừa dơ vừa thú” này, có lẽ Phùng quản sự cảm thấy hấn ở Tang Viên sẽ tạo thành uy hiếp với chính mình, liền thuận nước đẩy thuyền đồng ý với hấn, sau đó hai đầu thu nhập ở Tang Viên coi như là càng tách biệt với nhau rồi.

Sau khi Thành Tử phụ trách ở chợ cá, sổ sách tốt hơn lúc ban đầu rất nhiều, sai số nằm trong phạm vi Hà Hoa có thể chấp nhận được, cũng không có bao nhiêu người nghị luận nói bọn họ cần ngăn cản thiếu cái gì, lúc đầu Hà Hoa cũng không có kiểm tra nghiêm ngặt, nghĩ tới Quý Đồng vốn có ý diu dặt Thành Tử, nếu hấn có bán lãnh từ chợ cá mỗi ngày có thể moi chút béo bở ra ngoài, chỉ cần không quá phận, nặng cũng liền mất nhắm mắt mở rồi.

Mà đầu thu tầm tì, mặc dù thu vào nhiều hơn chợ cá, nhưng không có linh hoạt như vậy, dễ dàng gian lận. Nếu như nói chợ cá mỗi ngày bán ba năm cân, một tháng qua tích góp lại ít nhất cũng có khoảng một hai lượng bạc tiền lời. Nhưng tầm tì, chỉ cần tốn chút tâm tư, có thể kiểm soát sít sao, một sợi đều kiểm được một đồng không phải giả.

Xem ra, có người mỗi ngày nhìn chăm chăm chênh lệch ba năm cân còn không ít. Chỉ là, người có thể tiếp xúc được sổ sách không nhiều lắm, là ai làm? Hay là nói mọi người đều biết có chút đạo lý, chẳng những không có ngầm hiểu lẫn nhau, ngược lại tiện miệng nói ra ngoài?

“Chuyện này di nương quản, Vương Chương Quý ông phải trông coi người làm ở cửa hàng cá muối cho kỹ. Còn nữa, bảo sư phụ trong cửa hàng điểm tâm tranh thủ làm thử nhiều loại điểm tâm mới, hộp đựng thức ăn cũng sắp chuẩn bị xong, ta đang mong đợi một hai tháng này kiểm thêm chút bạc.”

Hà Hoa cùng Vương Chương Quý thương lượng một vài chuyện ở cửa hàng điểm tâm xong, đưa hấn đi ra ngoài, suy nghĩ một chút nói với Tiểu Oản: “Chúng ta đi thăm di nương cùng Lương ca nhi một chút.”

+++++

Lúc Tiểu Thúy dẫn Hà Hoa và Tiểu Oản đi vào, Phùng di nương đang nghiêng người trên giường chơi đùa với Lương ca nhi.

Bộ dạng tiểu tử ngọc này bây giờ rất trắng trẻo mập mạp, trên cổ có ngấn vòng vòng, mắt đen bóng thật to, vui nhất chính là, nhóc không sợ người lạ, cũng không dễ khóc, ai ôm cũng vui vẻ cười khúc khích, một nhà lớn nhỏ đều thích trêu đùa với nhóc, mỗi khi Hà Hoa thấy nhóc, cũng cảm thấy rất thoải mái.

Thấy Hà Hoa đi vào, Phùng di nương vội vàng đứng dậy đón nàng: “Còn nói con chừng nào thì mới rảnh, một nhà lớn nhỏ, tiểu tử ngọc này thích nhất là con!”

“Thế nào cũng không so được hấn thích di nương hơn, mỗi lần khóc, cũng chỉ có di nương là có thể dỗ hấn.”

Hà Hoa cười cười, đưa tay nựng khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, “Lương ca nhi cười một cái nào, hôm nay có lật người hay không?”

“Mặc nhiều quần áo như vậy, lật liền lật không được.” Phùng di nương lau nước miếng ở khóe miệng Lương ca nhi, ở cửa lại có người đến báo, nói là Phùng quản sự đưa vài dẹt mới ở Tang Viên tới.

Hà Hoa cười nói: “Đúng lúc này ngày nữa phải may quần áo cho năm mới, nơi này di nương có kiểu vải mới, thật là khéo.”

Phùng di nương bảo bà vú ôm Lương ca nhi vào phòng trong, nói: “Bảo Phùng quản sự mang đồ vào xem trước một chút.”

Thật là chất vải tốt, vừa mềm vừa mát, sờ thật tốt, mấy loại màu sắc và hoa văn ở phía trên cũng rất sáng sủa. Lấy ánh mắt của Hà Hoa, nàng cũng chỉ có thể nhìn ra một vài thứ, vừa sờ vừa nói: “Hai kiểu dáng này, lấy qua đây cho ta hai cuộn. Nhìn thấy đều là thứ tốt không nhìn được.”

Phùng quản sự cười nói: “Chỉ với một câu nói này, ta cũng an tâm rồi.”

Hà Hoa vội nói: “Đừng! Ta chỉ là người không thông thạo, chỉ biết xem nào nhiệt. Rốt cuộc như thế nào, vẫn nên để di nương định đoạt.”

Phùng di nương mặt mày cong cong, ngón tay chỉ điểm: “Bốn kiểu hoa này cũng không tệ, hơn nữa hai cuộn tiểu thư muốn, thích hợp cho cô nương gia cất may quần áo nhất. Hai cái còn dư lại này vuốt có chút cứng, chỉ có thể dùng làm vải thô, năm trước cũng có đưa ra ngoài một vài cuộn, có một người trong nhà nghèo khổ, vừa khéo mua được.”

“Vây ta phải nhanh ghi lại.” Phùng quản sự phân các loại vải xong, ngẩng đầu nhìn chung quanh một lần, nói: “Có chuyện, vừa khéo đại tiểu thư cùng di nương đều ở đây, đúng lúc xin cho chủ ý.”

Kể từ khi Quý Quân trúng Cử nhân về sau, xưng hô trong nhà liền rối loạn cả lên, chỉ mình Hà Hoa, hiện tại đã có bốn cách gọi: tiểu thư, Tiểu Đông gia, cô nương, đại tiểu thư. Hà Hoa đi ra ngoài nghe ngóng, bên ngoài rất nhiều gia đình giàu có xưng hô trong nhà cũng không giống nhau, nàng cũng để tùy bọn họ, muốn đợi Quý Quân sau khi từ Kinh Sư trở về rồi thương lượng xưng hô làm sao.

“Còn có chuyện Phùng quản sự không quyết định được sao? Chuyện này cũng thật mới mẻ.” Hà Hoa nhấp một ngụm trà nóng, cười nói, “Ta phải nghe thử chuyện khó gì mới được.”

Phùng quản sự sửa lại vạt áo, ho khụ khụ hai tiếng nói: “Bắt đầu từ mùa đông tới nay, thu nhập ở chợ cá dần dần không tốt lắm, bên ngoài lại có người đồn đãi Lưu quán sự trung gian kiếm lợi riêng, che giấu bạc, còn nói hấn không dụng tâm làm việc, cứ chiều cổ quày đầu hủ của lão nương hấn, còn có người nói bọn họ làm ảnh hưởng đến cửa hàng cá muối.”

Hà Hoa trầm nghĩ, Vương Chương Quỹ thật là thành tinh! Hấn mới vừa nói xong bát quái, Phùng quản sự lại tới đây làm bầm rồi.

Nhưng đây là chuyện ở Tang Viên, theo đạo lý, Phùng di nương cùng Phùng quản sự quyết định là được, vì vậy nàng bình chân như vại mà ngồi xuống, bụng lý trà nóng hồi ăn điểm tâm.

Phùng di nương biết Hà Hoa rất ít quản người làm ở Tang Viên, nhìn dáng vẻ này của nàng, giống như là không muốn nhúng tay, liền nói: “Rốt cuộc là ai truyền ra? Lưu quán sự nói như thế nào?”

Phùng quản sự có chút bất đắc dĩ nói: “Lưu quán sự không nói gì, ngược lại lão nương nhà hấn, nghe nói cầm cây chổi đánh vài người toát miệng, thật đúng là.”

Đây chính là tác phong của Lưu quả phụ, Hà Hoa cười khẽ, nàng là con cộp cái, danh hiệu con cộp vang danh ở xung quanh ở Quý gia thôn mấy chục năm, có thể coi là giả sao?

Phùng di nương nhíu mày: “Mặc dù nàng không phải người Quý gia, nhưng nhi tử của nàng cũng có văn thư, quày đầu hủ đặt ở bên cạnh cửa hàng cá muối, hai mẫu từ ở phía sau cửa hàng cá muối, lần này làm như vậy, không chỉ có tổn hại đến buôn bán ở cửa hàng cá muối, còn liên lụy đến thanh danh của Quân ca nhi. Nhưng mà. Mọi người đều biết, Quý lão gia là một người đôn hậu, tất nhiên sẽ không làm khó bọn họ, nếu chúng ta làm cái gì, chỉ sợ.”

Phùng di nương ngừng miệng, sau đó, bốn con mắt đồng loạt nhìn về phía Hà Hoa.

Hà Hoa nói: “Mọi người đều biết đến danh tiếng đầu hủ cay Lưu quả phụ Tây Thi, nếu nàng cảm thấy có người khi dễ nhi tử của nàng, không có cảm dao chỉ lấy cây chổi đánh người coi như vận khí của người nọ tốt. Căn nguyên chuyện này thật ra bắt nguồn từ trên người của Thành Tử.”

Phùng quản sự gật đầu liên tục: “Vâng, chuyện này nói cho cùng là bởi vì Lưu quán sự. Ta cũng biết sổ sách ở chợ cá không dễ quản, lúc cân trọng chắc chắn sẽ có chút sai lệch. Thật ra hai tháng này, mua bán ở chợ cá tốt hơn trước kia, kiếm bạc cũng nhiều hơn, vì thế mới có người nói hứu nói vượn, cũng có lẽ Lưu quán sự thật sự đã làm gì, làm cho người ta bắt được điểm yếu.

Ta nghĩ, bởi vì hấn là người lão gia tự mình đưa qua, nếu thật sự làm chuyện không đúng quy củ, không hợp tình lý, ta tra ra được xin lão gia chỉ thị là được. Nếu chỉ là một vài người có dụng ý khác nói năng lộn xộn, di nãi nãi cũng đã sớm nói quy củ thưởng phạt phân minh, nếu là người trong nhà khấp nơi đồn nhảm vậy thì đại hèo đuổi đi, nếu là người bên ngoài loạn truyền, ta cũng phải ra mặt làm chỗ dựa cho hấn, lời đồn đãi này liền không công tự phá (chưa đánh đã tan vỡ) rồi.”

Hà Hoa cười nói: “Không phải Phùng quản sự đã có chủ ý rồi sao? Chẳng lẽ chuyện này đã điều tra xong, là Thành Tử phạm sai lầm?”

Phùng quản sự lại lắc đầu liên tục: “Lưu quán sự tuy rằng trẻ tuổi, nhưng làm việc lưu loát, người cũng đang hoàng. Nói hấn giấu bạc, chính là có dụng ý khác. Ta tra xét mấy ngày mới biết được, hóa ra chính là Trương Tử Lang cái người ngại bán cá vừa mệt vừa bần, sau đó bị đuổi ra ngoài. Ở trong quán rượu của Cữu lão gia truyền ra.”

Hà Hoa thờ dãi, nói: “Phùng quản sự, Nhị cữu và Nhị cữu mẫu của ta là hạng người gì, chắc hẳn người cũng đã nghe nói qua. Trong lòng chúng ta có tính

toán, người nên làm như thế nào thì làm như thế đó đi.”

“Nhưng” Phùng quân sự cắn chặt răng nói: “Có vài người không chỉ nói Lưu quân sự, ta là hạ nhân cũng không hề gì, nhưng lại có liên quan đến Đại tiểu thư người không biết, có vài người nói. . . . Ngày thường đi nãi nãi không biết chịu bao nhiêu ủy khuất, nói nàng không có tư cách quản Tang Viên.”

“Nhị thúc!” Phùng di nương ngăn Phùng quân sự, sắc mặt âm trầm, “Tiểu thư Hà Hoa đối với ta như thế nào, ta biết rõ. Ta ở trong nhà này trôi qua như thế nào, ta cũng biết. Cũng chỉ là một số người không muốn thấy ta tốt, cố ý bới móc, ta không để ý là được. Những lời này làm sao có thể nói cho tiểu thư nghe?”

Phùng quân sự cuống quýt nhận lỗi, thờ dài nói: “Ta đương nhiên biết lão gia cùng đại tiểu thư đối xử với di nãi nãi vô cùng tốt. Chỉ là một vài tiểu nhân thích lấy di nãi nãi nói chuyện, trong lòng ta không phục.”

Nói đến mức này, Hà Hoa không hiểu thì chính là con lừa rồi.

Trước kia cũng vì chuyện thân phận của Phùng di nương mà từng có tin đồn, nhưng chưa bao giờ có chuyện người của Phùng gia lớn mặt trực tiếp ở trước mặt Hà Hoa ám chỉ như vậy.

Hiện tại Phùng di nương lại mang thai, đến lúc đó nhất định phải giao Tang Viên ra, mà khi đó Quý Quân cũng thành thân.

Hà Hoa chỉ cảm thấy nhức đầu không dứt, uất ức nói: “Con nhớ hồi nhỏ, trong nhà nghèo cơm cũng ăn không đủ no, khi đó tâm nguyện của con chính là mỗi ngày có thể có thịt ăn.

Sau này, trong nhà có tiền dư rồi, con chỉ muốn, nếu có khu vườn rộng, có thêm mấy nha đầu cho con sai bảo, con chỉ muốn quần áo đến đưa tay com tới há mồm thì tốt rồi, về sau dời đến trong Huyện, tâm nguyện này của con cũng coi như thỏa mãn.

Đến sau này, con phát hiện gia nghiệp càng lớn, bạc cũng càng ngày càng không đủ dùng, liền nghĩ nhất định phải kiếm thêm bạc, nhất định phải nhiều hơn một chút nữa.

Hiện tại chúng ta có Tang Viên, ca ca cũng đình thân, con lại vừa cảm thấy bạc không đủ dùng, vừa nghĩ tới làm thế nào mà nhiều việc phiền lòng như vậy, nếu có thể không cần phải để ý đến nhiều việc, hơn nữa có bạc từ trên trời rớt xuống thì tốt rồi.

Có thể thấy được cõi đời này, cho tới bây giờ lòng người có bao nhiêu cũng không đủ.

Trước kia Trương Tứ Lang mỗi tháng nuốt riêng bốn năm lượng bạc không đủ, còn muốn bắt tay với người làm của chúng ta, sau khi bị đuổi đi, thấy chúng ta không có truy cứu việc hãm nuốt riêng bạc, hiện tại lại muốn gây rối. Vốn dĩ Nhị cửu mẫu bị chúng ta chặn ngoài cửa không biết bao nhiêu lần, mấy tháng nay, mới chậm rãi chia chút cá giá thấp đến từ quán của nàng làm đồ nhắm, nàng lập tức liền hếch mũi lên mặt lại muốn quản đến chuyện nhà của chúng ta rồi.

Di nương người nói, người sống, rồi cuộc vì cái gì?

Chúng ta làm sao lại không làm được giống như người sống xô đến chẳng dao động, thỏa mãn vui vẻ?”

Sắc mặt Phùng di nương thay đổi, trắng giống như tờ giấy, thấp giọng nói: “Ta muốn cái gì? Ta chỉ muốn, bây giờ tốt hơn trước kia, trong lòng liền thoải mái. Con không giống như vậy, con về sau sẽ có cuộc sống tốt hơn, đương nhiên có thể mong đợi.”

Phùng quân sự há hốc mồm, muốn nói điều gì nhưng cuối cùng lại không có nói ra.

Hà Hoa nửa thật nửa giả nói xong lời nói này, bản thân cũng cảm thấy mệt mỏi, liền đứng dậy cáo từ.

Ở trong phòng mình ngồi nửa ngày, chậm rãi suy nghĩ, nói với tiểu Oản: “Người bảo Lý Đại Lang đi hỏi thăm chuyện ngày hôm nay một chút.”

Buổi chiều ngày hôm sau, Lý Đại Lang hỏi âm, trên căn bản lời của Phùng quân sự nói đều là sự thật, hơn nữa, Trương Tứ Lang vẫn còn đang ở chỗ từ quán của Nhị Cửu Mẫu nói xằng nói bậy. Hà Hoa xoắn chặt khăn tay, nói: “Người sai người đi nói cho Lưu quả phụ, nói Trương Tứ Lang đang vu oan nhai từ của nàng, sau đó sai người nói cho Phùng quân sự.”

Lại qua một ngày, Nhị cửu mẫu kêu trời trách đất tới cửa, nói Lưu quả phụ đi từ quán của nàng, xối phân người đầy mặt miệng của Trương Tứ Lang, còn làm cho từ quán của nàng chướng khí mù mịt.

Hà Hoa đã nghe Lý Đại Lang nói qua chuyện này, lúc ấy Phùng quân sự ở một bên nhìn Lưu quả phụ huyền não không sai biệt lắm, liền mang theo người đi lên báo là muốn tìm người bị đặt sinh sự, ngoài sáng mắng Thành Từ nuốt riêng ngân lượng, trong tối ngấm mắng Phùng di nương là người không biết quản chuyện, rồi đánh cho Trương Tứ Lang mấy gậy. Trương Tứ Lang đuối lý, cuối cùng xám xịt mang theo một thân dơ bẩn đau đớn rồi đi.

Lưu quả phụ cũng lợi hại, xoay người liền nhận lỗi với Nhị cửu mẫu, quét dọn cho nàng, Nhị cửu mẫu nhất quyết không tha, hai người thiếu chút nữa nháo lên. Cuối cùng Lý Đại Lang giả làm bạn tốt của Thành Từ, khuyên ngăn Lưu quả phụ, lại xin Phùng quân sự kêu người, dọn dẹp ly chén một lần nữa rồi bồi thường một lượng bạc mới xong. Nhị cửu mẫu chỉ tranh cãi với Lưu quả phụ, Phùng quân sự là người không dễ đối phó, được bạc liền không hề răng.

Hà Hoa biết Nhị cữu mẫu không có dễ dàng dừng lại như vậy, lại không nghĩ rằng nàng sẽ khóc tới cửa, chỉ sai người mời người ở nhà môn có quen biết với Quý Quân, mặc quần áo công sai, dẫn theo hai nha dịch tới đây, bảo là đến nhà môn xử lý nghiêm minh chuyện này.

Nhị cữu mẫu thấy Hà Hoa chậm chạp không ra mặt, nàng đuổi lý lại sợ gặp quan, chỉ đành phải tức giận rồi đi, coi như là dàn xếp ổn thỏa.

Lúc Hà Hoa thu xếp những nha dịch này, nghĩ đến một câu nói, cân gạo nuôi ân nhân, đầu gạo nuôi kẻ thù. Trong lòng nảy sinh tức giận, liền dứt khoát bảo Phùng di nương bên kia ngừng cung cấp cá giá thấp cho tửu quán của Nhị Cữu mẫu. Sau đó còn bảo Phùng quản sự tới, nói hẳn không nên để mặc cho chuyện này cứ như vậy mà phát triển, cho đến cuối cùng càng náo càng lớn, hung hăng giáo huấn lại một lần, Phùng quản sự cũng không nói gì.

Phùng di nương nơi đó, Hà Hoa đối với nàng vừa thương vừa tức. Chưa từng nghĩ cuối cùng chính nàng sớm bỏ qua khúc mắc hơn Hà Hoa, bắt đầu chuẩn bị cho năm mới sắp đến.

Hà Hoa cũng vui vẻ an ổn qua ngày, sau khi nhận được quà tặng của Thành Tử, trong lòng lại nổi lên kích động.

Theo như lệ thường, cuối năm, tất cả tá điền, quản sự trong điền trang muốn đến nhà Đông gia tặng quà, làm chủ nhân, cũng phải chuẩn bị chút đáp lễ cho người trong nhà, gần đây Quý gia phái người đi đến một vài chỗ khá nhiều, những người đó cũng thích tới đó.

Bởi vì thời gian Thành Tử tặng quà tương đối sớm, lúc Hà Hoa nhận được danh mục quà tặng, tự mình mở ra, trong đó có một cái hộp gấm chứa một cái trâm cài cũ đã biến thành màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Điền Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Trâm cài Đào Mộc

Mặc dù cây trâm này đã phai màu cũ kỹ, nhưng Hà Hoa vẫn nhận ra được, đó là cây trâm trước đây thật lâu ở Kiều phủ Cẩm di nương đưa cho nàng, chỉ là sau này bị nàng biếu cho Lưu quả phụ còn đôi lấy không ít đậu hũ. Ủhm, dường như lúc đó là vì cây trâm này, nàng và Xung Đà thiết kế đánh Thành Tử một trận.

Đến bây giờ, chắc đã trôi bảy năm?

Lúc này Thành Tử trả lại cây trâm này cho nàng.

Là ý đó? Là ý kia? Đúng không?

Khóe miệng Hà Hoa nhếch lên, im lặng nở nụ cười, đột nhiên Tiểu Thư ghé đầu qua: “Tiểu thư, đây là cái gì?”

Lúc này Hà Hoa mới nhớ đến còn có những người khác ở trong phòng, nhanh chóng nhét cây trâm vào trong ống tay áo, ho một tiếng, làm như không có chuyện gì xảy ra nói: “Cái này là đồ chơi người ở Quý gia thôn tự chế, người đi xem một chút, Lưu quản sự còn ở đó hay không?”

Tiểu Oản từ ngoài cửa đi vào, thở ra vù vù: “Vẫn còn ở đó. Lưu quản sự đến trong viện di nãi nãi tặng lễ, em thấy hẳn tặng lễ trọng hơn năm trước, có thể là cảm tạ lần trước Phùng quản sự làm chỗ dựa cho hắn và nương hắn. Tiểu thư nơi này có nhận được đồ gì tốt không?”

Hà Hoa đưa danh mục quà tặng qua, cười nói: “Cũng chỉ là chút thức ăn cùng đồ vật chúc mừng thôi, ăn mặc ở đó dùng ở nhà chúng ta chẳng lẽ còn thiếu cái gì hay sao? Cuộc sống của bọn khó khăn, chỉ là chút tấm lòng thành, người xem rồi thu dọn lại đi. Bên chúng ta đáp lễ cũng có lệ, theo như phẩm cấp của hắn, trừ gạo, gà vịt cá thịt cùng bạc, còn có hai thất vải thô, một thất lụa, một thất thái quỳên. Ủhm, dựa theo danh mục quà tặng, người chọn chút điểm tâm đều gửi cho hắn là được rồi.”

Tiểu Thư cười hi hi đứng lên nói: “Em đi chuẩn bị, em đi chuẩn bị!” Vừa nói vừa giống như chim én nhẹ nhàng chuồn đi mất.

Hà Hoa ngạc nhiên, từ lúc nào mà nha đầu này lại trở nên tích cực như vậy rồi?

Tiểu Oản nhìn bóng lưng của nàng lắc đầu, “Hai đồng cũng muốn tranh với ta, ta còn chướng mắt đấy.”

Hà Hoa không khỏi bật cười: “Tiểu Thư chưa có trưởng thành, lùn tí như đứa bé, người ta lấy hai đồng đưa cho nàng đáp lễ cũng được cho qua. Nếu người ra mặt, hai đồng người chướng mắt, nhiều hơn, người dám thu sao? Theo ta nói, người liệt kê một cái danh sách, chuẩn bị phần đáp lễ cho từng người theo thông lệ trước, đến lúc đó Tiểu Thư chỉ cần sai người xách đi ra ngoài là được rồi. Được tiền thưởng thì hai người các người chia đều, kiểm chút tiền ăn vặt cũng tốt.”

Tiểu Oản liền nói: “Bên trong hai gian phòng bên cạnh đều là cá gạo vãi, em đã phân loại cất xong rồi. Chính là không cần danh sách, em cũng có thể lấy được tiền đồng từ trong tay Tiểu Thư, cứ để cho nàng vội vàng bận bịu đi.”

“Thì ra người còn khôn khéo như vậy, không biết tại sao ngày đó lại bị Lý Đại Lang nói á khẩu không trả lời được?” Hà Hoa cười trêu nói.

Tiểu Oản đỏ mặt, quay lưng đi làm bộ như đang thêu thùa may vá. Hà Hoa đang muốn nói thêm đôi câu, Tiểu Thư xách theo hộp đựng thức ăn đi vào nói: “Luu quân sự nói trong cửa hàng của chúng ta phải xếp hàng dài mới có thể mua được điểm tâm Nghênh Tân cùng bánh Tứ Hi Cát Tường chua ngọt. Hắn muốn mua một chút cho nương hân nếm thử cũng mua không được, muốn xin tiểu thư cho một chút đấy.”

Hà Hoa đuổi tay về phía nàng: “Bao nhiêu đồng?”

Tiểu Thư sừng sốt một chút, thấy Tiểu Oản mỉm cười nhìn nàng, bữu môi móc tiền đồng ra: “Vất vả lắm mới có mười đồng, chẳng lẽ tiểu thư còn muốn tranh với em sao?”

Hà Hoa lấy bốn đồng, cười nói: “Phải nhìn xem phân lượng của từng người, mười đồng này là trả cho điểm tâm Nghênh Tân cùng bánh Tứ Hi Cát Tường chua ngọt. Ta lấy trước, ngươi và Tiểu Oản một người ba đồng. Phòng bếp nhỏ ở phía sau vừa khéo còn có những loại bánh ngọt này, ngươi liền lấy cho hắn đi.”

Nếu Thành Từ thật sự muốn những loại bánh ngọt này, Vương Chương Quầy nơi đó tuyệt đối sẽ không không có. Làm như vậy, chỉ sợ còn muốn tới bái tạ một phen.

Thật sự là ý đó sao?

Nếu như Thành Từ không phải ý đó?

Không đúng, sẽ không ai vô duyên vô cớ giữ một cây trâm cài cũ kỹ dài đến bảy năm.

Thì ra ở chỗ này nàng vẫn có chút sức quyến rũ, có người tặng lễ vật tỏ tình cho nàng nha.

Một cảm giác hư vinh thiếu nữ cùng đắc ý vui sướng nhàn nhạt trào lên trong lòng, nhớ tới mối tình đầu ngây thơ mà ngượng ngùng, giống như mộng ảo tinh khiết mà ngọt ngào, chua ngọt, do dự và tràn đầy mong đợi.

Hà Hoa nhún xuống cây trâm cài trong tay áo, xúc cảm lạnh lẽo kích thích làn da của nàng, cũng làm cho đầu óc hưng phấn của nàng tỉnh táo lại.

Người đã bao lớn rồi mà còn ngớ ngẩn giống như tiểu cô nương?

Đã từng chịu tổn thương, trong giấc mộng giữa đêm khuya, vẫn còn có thể nhớ tới chuyện cũ.

Lúc hồi sinh, mặc dù cũng lập chí tất cả làm lại từ đầu, lý tưởng nông phu, sơn tuyền, có chút ruộng đất, đã từng khát khao qua vô số lần.

Nhưng mà, tới đây bảy tám năm rồi, đã biết nhiều thị phi như vậy, ngay cả cha trung hậu trong mắt mọi người đối với Phùng di nương cũng là như vậy. . . . Địa vị của nữ tử thấp như vậy, không chỉ một lần nàng hoài nghi lý tưởng của mình đó có thể thực hiện hay không.

Nguyên vọng này, nàng thật sự có thể thực hiện sao?

“Tiểu thư, Luu quân sự ở bên ngoài, nói muốn tự mình nói lời cảm tạ ạ.” Đột nhiên Tiểu Thư lại vén rèm lên đi vào, mang theo một trận gió lạnh.

Tuy nói nam nữ hữu biệt, nhưng nàng làm đương gia cùng quân sự hạ nhân nhà mình gặp mặt cũng không sao.

Hà Hoa suy nghĩ một chút, gật gật đầu nói: “Các người cùng đi với ta, gọi Nghiêm tẩu tử lên, ta vừa lúc có chuyện cần.”

Trong nhà kẻ ngoại viện có đốt lò sưởi, cháy rùng rục, chiếu lên trên mặt người cũng có chút hồng. Bên cạnh lò đặt một ấm nước, đang bốc hơi nóng. Thành Từ ngồi ở bên trong, thấy Hà Hoa các nàng đi tới, vội vàng đứng dậy hành lễ.

Hà Hoa lớn mật nhìn sang ánh mắt của hắn, sau đó đếm nhịp tim của mình, hoàn toàn bình thường, nhìn hắn sẽ không mặt hồng tim đập, sẽ không đầu vầng mắt hoa, sẽ không ngượng ngùng không được tự nhiên, những thứ suy nghĩ trong lòng kia đã sớm tan thành mây khói, ngược lại có chút cảm thấy kinh ngạc cùng tò mò.

Hà Hoa đối với biểu hiện của bản thân coi như hài lòng, nhàn nhạt nhận lễ của hắn, nói: “Ta nhớ ở Quý gia thôn nhà ta cũng có cây đào, trước kia ở phía sau núi trong thôn cũng có một vài cây đào, lúc đến năm mới, còn có người chặt chút cành đào làm thành thẻ Đào Mộc treo ở cửa xua quỷ trừ tà. Năm nay ta quên mua, thời điểm loay hoay rồi một nui, vừa khéo người tặng thẻ Đào Mộc cho chúng ta, ta mặt dày nhận trước, có kinh nghiệm lần này, về sau tất sẽ không quên rồi.”

Dĩ nhiên, người cũng không cần tặng nữa.

Sắc mặt Thành Từ u ám, hắn là người thông minh, đương nhiên nghe ra được ý trong lời nói của Hà Hoa, giọng cười nói: “Đại tiểu thư không ghét bỏ, không trách tội ta lỗ mãng là tốt rồi.”

Trong lòng Hà Hoa âm thầm thờ dài một hơi, kéo Nghiêm tẩu tử qua nói: “Nghiêm tẩu tử trong phòng bếp đối với thủ nghệ của nương người rất là bội phục, vẫn muốn tìm một cơ hội đi học hỏi. Ngươi xem có thể cùng nương người nói một chút hay không.”

Nghiêm tẩu tử vội vàng thi lễ: “Chỉ là học để tự mình làm, hoặc cho cô nương nếm thức ăn mới mà thôi, nhất định sẽ không tranh giành buôn bán với Luu

thầm từ. Mong rằng Lưư quản sự thành toàn.”

Nghiêm tẩu từ quần phòng bếp, tiếng nói ở trước mặt Hà Hoa cũng coi như có trọng lượng. Thành Từ đã từng nghe nói qua, lúc này thấy nàng khiêm tốn như vậy, cũng xúc lại tinh thần nói liên thanh: “Nghiêm tẩu từ khách khí, khách khí. Lúc nào tẩu từ thấy thuận tiện, nói một tiếng là được rồi.”

Nghiêm tẩu từ cười nói: “Lưư quản sự quả nhiên là người sáng khoái! Có người hỗ trợ giặt đây, ta an tâm. Nghe nói Lưư quản sự còn chưa định thân, nếu không tẩu từ cũng làm nguyệt lão dắt dây tơ hồng đến cho người nhé?”

Ánh mắt Thành Từ sáng lên một cái, thấy Hà Hoa một chút ngượng ngùng của cô nương gia cũng không có, biết mình nghĩ sai, lại bị giới nước bản, cười khổ nói: “Nghiêm đại tẩu nói đùa, ta hiện tại cái bộ dạng này, nơi nào có cô nương nguyên ý gả cho ta, ta sao lại dám tùy tiện thủ thế để cho nàng đi theo ta chịu khổ? May nhờ có lão gia cùng đại tiểu thư không ghét bỏ, mới cất nhắc ta làm quản sự, có phần sinh nhai này. Ít nhất cũng phải chờ hai ba năm, tích góp thêm một chút, mua chút gia sản đất đai mới.”

Nghiêm tẩu từ cắt ngang lời của hắn lệ mồm lệ miệng nói: “Lời này của Lưư quản sự cũng không đúng rồi. Người bây giờ dầu gì cũng là một quản sự ở nhà ta, còn không biết có bao nhiêu người muốn đi lên vị trí của người, làm sao có thể không thủ được thế? Ta hôm nay liền nhiều lời nói một câu, tuổi của người cũng không nhỏ, chắc hẳn nương người cũng ngóng trông người thành thân sớm.”

Hà Hoa không ngờ vậy mà Nghiêm tẩu từ lại ở nơi này nhắc tới hôn sự của Thành Từ, đây chính là trước đó nàng không có nghĩ tới, lại thấy Thành Từ nhất quyết không chịu, ngay cả “Hai ba năm, phải chuẩn bị thêm gia sản” cũng đều nói ra rồi, sợ hắn hiểu lầm sâu hơn, làm bộ hất xì, nói: “Nghiêm tẩu từ các người cứ trò chuyện, nơi này lạnh, ta về phòng trước.”

.

Lúc Tiểu Oản trở về với danh mục quà tặng cùng lễ vật, nghi hoặc hỏi: “Lưư quản sự nói nơi này có thể Đào Mộc trừ tà, tại sao chỉ có cái hòm không vậy?”

Hà Hoa chỉ chỉ một đóng lớn mình chuẩn bị, nói: “Ta đều đặt ở bên trong này rồi. Người tìm thời gian phân đến tất cả các viện, để cho bọn họ treo ở trên cửa.”

Thành Từ gánh một gánh nặng trở lại chỗ ở bên cạnh chợ cá, vừa vào cửa liền bỏ xuống ừ rừ ngồi ở đầu giường. Lưư quả phụ nhìn thấy cá lớn ngổ ngớn có đôi có cặp, vịt béo và thịt, trong lòng rất hài lòng, lại nhìn mấy thớt vải, lập tức liền tháo ra quần lên mình khoa tay múa chân tới khoa tay múa chân đi, lại lấy điểm tâm trong hộp đựng thức ăn ra, chặc chặc tán thưởng không thôi.

Quay đầu lại nhìn thấy bộ dạng trầm lặng của Thành Từ, vô bả vai hắn nói: “Lễ của Quý gia quá nhiều, con còn bày sắc mặt gì? Chẳng lẽ bọn họ cho người khác nhiều hơn, hay là có người lại mắng con?”

Thành Từ sờ sờ túi tiền trên người, nơi đó còn có hai thoi nguyên bảo, đang muốn lấy ra, suy nghĩ một chút nương thấy khẳng định lại muốn cầm đi làm mai cho hắn, thì để xuống, buồn bực nói: “Không có việc gì. Chẳng qua nghĩ đến trước kia.Nương, những thứ vải này người giữ lại một ít, còn dư lại con lấy đổi bạc.”

Lưư quả phụ vội vàng thu lại tơ lụa cùng vải, mắng: “Đổi bạc cái gì, con lại không thiếu bạc dùng. Giữ lại, ngày mai nương phải đi tìm bà mai làm mai cho con, những thứ này vừa vặn có thể dùng làm sính lễ. Còn có những thứ này, thứ này.” Nàng chỉ vào điểm tâm cùng cá thịt vịt Thành Từ gánh về, “Đều dùng được, không được phép! Bây giờ ta sẽ đi tìm bà mai ngay, con đừng làm hư những thứ này!”

Thành Từ vừa quay đầu, Lưư quả phụ đã như một con gió chạy ra ngoài, hắn nghĩ đến bộ dạng vân đạm phong khinh của Hà Hoa, nghĩ tới nàng vậy mà tìm người cho làm mai hắn, lại nghĩ đến chênh lệch giữa nhà mình và Quý gia bây giờ, trong lòng vừa xấu hổ vừa buồn khổ, mồ xé hết toàn bộ những thứ gà vịt ngỗng kia, dùng dao băm bang bang, làm cho người làm vừa mới tới để báo cho hắn thu vào ở chợ cá trong ngày bị dọa sợ thiếu chút nữa tè ra quần.

Lại nói Hà Hoa, tối hôm đó lúc Hà Hoa lấy cây trầm được giả làm thẻ Đào Mộc ra, nhìn chung quanh, trần trọc nan giải.

Thật ra nàng cũng không ghét bỏ nhà Thành Từ nghèo, dù sao năm đó lúc Quý Đồng dẫn theo nàng và Quý Quân, trong nhà còn nghèo hơn. Chỉ là tính tình Thành Từ khoa trương hấp tấp như vậy nàng không thích, hơn nữa tính tình Lưư quả phụ. Người này, trong lòng nàng không phải không cân nhắc, trầm cài giữ lại cũng là một tai họa.

Nhưng ở thời đại này, cô nương gia nhận được một lễ vật như vậy, phần ý nghĩa kỷ niệm này. Hà Hoa che ngực, áp chế rung động cùng tiếc nuối trong lòng xuống, mơ mơ màng màng ngủ một đêm, sáng sớm ngày hôm sau thừa dịp lúc không có người, dần lòng ném trầm cài còn chút hơi ẩm vào trong hồ trong viện.

Ngày này Lương ca nhi cùng Phùng di nương lại không cẩn thận bị cảm lạnh, sau khi đại phu kê đơn thuốc, Phùng di nương ôm Lương ca nhi đang râm rì không ngừng được rơi nước mắt, Quý Đồng cũng lo lắng không dứt, Hà Hoa cùng với bọn họ chờ Lương ca nhi uống đứt quãng hai chén thuốc nhỏ, sau một ngày một đêm, Tiểu Lương ca có thể mở mắt cắn ngón tay cười ngây ngô rồi, khí sắc Phùng di nương cũng khá một chút mới an tâm.

Quý Đồng tiếp tục cùng các tá điền gặp mặt, phát quà tặng tết cùng thương nghị chuyện cấy cấy đầu mùa xuân, Hà Hoa liền hỗ trợ Phùng di nương chăm sóc Lương ca nhi, thuận tiện cũng muốn chiếu cố phụ nữ có thai này.

Phùng di nương thấy Hà Hoa vội vội vàng vàng bên trong, vuốt cái bụng đã nhô lên của mình nói: “Năm nay tẩu tẩu của ta cũng sinh một đứa con trai, hiện tại bọn họ có ba đứa con rồi, nương ta có lúc loay hoay ngay cả cơm cũng không kịp ăn. Nếu không phải mấy ngày nay con mang theo Lương ca

nhi, ta thật đúng là không biết nên làm sao đây.”

Hà Hoa hôn lên mặt Lương ca nhi một cái, nói: “Lương ca nhi là đệ đệ con, con chăm sóc hẳn là phải, di nương cũng là người nhà con, tại sao lại nói ra lời khách khí như vậy chứ?”

Phùng di nương khịt khà khịt khịt, nói: “Tẩu tẩu ta bây giờ còn chưa thể xuống giường, sau này ta không biết sẽ thế nào, Lương ca nhi là người không danh phận, ta.”

Tẩu tử Phùng di nương lần này khó sanh, mặc dù cuối cùng mẫu tử bình an, nhưng tẩu tử nàng gần như mất đi nửa cái mạng, hơn ba tháng vẫn chỉ có thể nằm ở trên giường.

Hà Hoa biết lúc này ngã bệnh, sanh con đều là chuyện rất nguy hiểm, Phùng di nương thấy bộ dạng thê thảm của tẩu tử nàng, bản thân lại bệnh qua một chập, trong lòng để lại âm ảnh.

Chuyện này đối với nàng, đối với đứa bé cũng không tốt, giấu lại nàng bởi vì thân phận của mình mà uất ức, Hà Hoa thở dài một cái: “Di nương, người phải tin cha con, cũng phải tin ca ca con, bản thân phải thoải mái, sống thật tốt, Lương ca nhi bọn họ mới có hi vọng.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Hà Hoa định thân

Bởi vì đúng lúc Từ gia có người từ Kinh Sư trở về, Quý Quân cùng A Tề liền nhờ hắn mang theo thư cùng một chút quà tặng nhỏ.

Thư của Quý Quân đơn giản chỉ là lời hỏi thăm sức khỏe qua lại, sau đó hắn viết tất cả ở kinh sư đều tốt, để người trong nhà không cần thấp thòm chờ mong.

Đồ cho Lương ca nhi chính là một vài món đồ chơi cùng cái khóa vàng, cho Quý Đồng cùng Phùng di nương là được liệu thuốc bổ ..., cho Hà Hoa là đồ trang điểm đựng trong một cái hộp.

Hà Hoa mở ra xem, bên trong là chút son phấn, còn có một lá thư cùng một cái hộp nhỏ. Trên thư viết là có người “Dây dưa không ngọt, dụ dỗ đe dọa” hẳn gửi đồ hộ, nhưng hắn không có đồng ý, sau đó bảo Hà Hoa “Xử lý thích đáng” cái hộp nhỏ.

Hà Hoa cầm cái hộp nhỏ lên lắc lắc, không nghe thấy tiếng động gì, có ý muốn mở ra xem một chút, lại sợ bên trong có chứa lá thư buồn nôn gì đó, nên đành phải thôi.

Cũng may hai nhà kết thân nên ngày tết cũng có đi lại, cái hộp nhỏ này nàng rất thuận lợi đưa đến trong tay Từ Thư Viện. Về phần đồ vật bên trong, mãi cho đến sau khi Quý Quân thành thân, nàng mới moi ra được.

Tuy rằng mùa xuân năm nay Quý Quân không ở nhà, nhưng bọn họ lại trôi qua rất náo nhiệt, còn gọi một gánh hát nhỏ về nhà hát hí khúc. Phùng di nương rất là thích.

Tết âm lịch trôi qua, Hà Hoa gom một ngàn năm trăm lượng bạc cùng một phong thơ chuẩn bị sai Xung Đà phụ trách đưa đến Kinh Sư, Tiểu Xảo ở cứ xong cũng chạy tới trước khi tiễn Xung Đà đi. Sau đó ôm đứa bé đi theo đến nhà Hà Hoa.

Lần này Tiểu Xảo sinh được một nhi tử, Phuong tú tài cùng công bà nàng đều vô cùng hài lòng. Chỉ là đứa trẻ này quá thích khóc, đôi người khác ôm sẽ khóc. May nhờ đứa bé còn nhỏ, cho dù khóc cũng chỉ giống như tiếng mèo kêu, không làm ồn đến người khác.

Hà Hoa cảm thấy vẫn là Lương ca nhi tốt, luôn cười hề hề, Phùng di nương lại nói đứa bé thích khóc rất tốt, nghe nói công bà của Tiểu Xảo cũng nói như vậy.

Ba người đùa với hai đứa bé chơi một lát, Phùng di nương liền ôm Lương ca nhi đi ngủ. Tiểu Xảo vuốt hà bao Phùng di nương đưa cho bảo bảo của nàng, nhìn theo bóng lưng của nàng nói: “Bản thân em vừa sinh con, mới có chút hiểu được tâm tư của di nãi nãi rồi.”

Hà Hoa ngạc nhiên nói: “Người và nàng. . . . Không giống nhau. Nhưng người lại nói, hiểu ra cái gì.”

“Hiểu cho nỗi lòng lo nghĩ của nàng vì đứa bé. Nhưng chính là bởi vì hiểu, em mới nói với tiểu thư, người không thể đối với nàng như vậy! Bây giờ tiểu thư còn chưa định thân, đồ cưới cũng chưa chuẩn bị tốt. Trước mắt Quân thiếu gia sẽ thành thân, rất nhanh lại có đứa bé, tiểu thư người phải vì mình cùng Quân thiếu gia mà suy nghĩ.”

Tiểu Xảo lòng cảm phần mở hà bao Phùng di nương đưa cho nàng ra, “Người xem nàng đưa đồ cho bảo bảo, nào là khóa vàng, tiểu nguyên bảo, mắt cũng không chớp một cái đã đưa cho em rồi. Em còn nghe nói mấy ngày trước tiểu thư còn mời gánh hát. Người khác không biết, nhưng em biết, thật ra người cũng không thích những thứ này. Tiểu thư, chẳng lẽ là nàng?”

Hà Hoa cười lắc đầu nói: “Ta đều không biết mấy tháng này ngươi biến hóa lớn như vậy. Ngươi ta không có đắc tội với ngươi, còn dốc hết sức cùng ngươi giao hảo, lại bị ngươi nói mấy câu như vậy, ngươi bảo đi nương làm sao mà chịu nổi? Đi nương cũng có phần ở trong Tang Viên, nàng quản Tang Viên ta cũng cho nàng bốn phần tiền lãi, thỉnh thoảng đưa những thứ đồ này vẫn có thể lấy ra được.”

Tiểu Xảo ngừng một chút lại nói: “Thật ra em chỉ là người ngoài, lúc thành thân cũng còn được cho khế đất và đồ cưới phong phú, hiện tại tiểu thư cho Phùng di nãi nãi, thật ra cũng là cho Lương thiếu gia, là cho đệ đệ của người, lại có cái gì mà không thể? Em cũng không có tư cách mà nói.”

Hà Hoa cười nói: “Chuyện này còn nói nữa thì biết nói đến chỗ nào? Ta biết ngươi lo lắng ta thua thiệt. Nhưng mà, đi nương vào cửa lâu như vậy, ngươi thấy nàng làm cái gì rồi? Tận tâm tận lực hầu hạ cha ta, đối với ta cùng ca ca ta cũng không cho sắc mặt, ngược lại lại hết sức lấy lòng, cũng không khinh rẻ người làm, không ở khắp nơi vênh váo há hê, ở bên ngoài trước mặt khách không xuất đầu lộ diện phá hư quy củ. Đã nói lần này ta muốn để cho ca ca ngươi mang chút bạc đi Kinh Sư, nàng còn chia tiền lãi của mình ở Tang Viên cho ta. Ngay cả nàng muốn danh phận đó, nàng cũng chưa bao giờ ở trước mặt ta nói thẳng qua.”

“Nàng, nói không chừng đều là giả bộ!” Tiểu Xảo không đợi Hà Hoa nói xong, liền không phục phản bác.

Hà Hoa gật đầu: “Ta biết rõ nàng có lòng riêng, nhưng mặc kệ ngươi ta thật lòng hay giả ý, ít nhất biểu hiện của nàng, ngươi không xoi mói được. Nếu mỗi ngày ta làm cho nàng khó chịu, khắp nơi làm khó nàng, chẳng phải là làm cho người ta lưu lại làm đầu đề câu chuyện, cho người ta nói ta ngang ngược hung hãn, vậy sau này ta làm sao tìm được nhà chồng?”

“Nhưng mà, tiểu thư người làm sao có thể không có cách nào.”

“Ta thế nào cảm thấy ngươi chỉ là thấy người khác lợi hại hơn ta, nhìn không được đi nương sắc sảo đối nhân xử thế hơn ta vậy?”

Tiểu Xảo ủ rũ, vô lực nói: “Không biết tại sao, chính là em nhìn nàng không vừa mắt. Biết tiểu thư có đề phòng nàng, em cũng an tâm”

Hà Hoa cười cười, không có nói tiếp, nghĩ tới những ngày chăm sóc Lương ca nhi cùng Phùng di nương, giữa Phùng di nương và Quý Đồng, không phải là không có tình cảm. Nhưng hiện tại Quý Đồng không muốn cho Phùng di nương phù chánh, sau khi Phùng di nương thất vọng, mòi gánh hát nhỏ cũng dễ có thể an ủi nàng. Rất rõ ràng, bọn họ nhìn thông suốt hơn mình, hoặc là nói, bọn họ sinh trưởng ở đây càng có thể quen với phong khí tập tục xã hội này.

Tiến bước Tiểu Xảo, Hà Hoa đứng yên lặng bên cạnh bờ hồ ở trong viện thật lâu. Lúc bắt đầu vào mùa đông hồ nước đã có người vớt sạch sẽ, hiện tại đáy hồ trong suốt, cái đầu cây trầm kia lẳng lẳng nằm ở dưới đáy nước, có thể thấy rõ ràng.

Tại sao lại ném ở đây? Tại sao không ném vào lửa đốt hoặc là chôn vào trong lòng đất tuyết chứ?

Trầm mặc một hồi lâu, Hà Hoa liệt kê một danh sách những món đồ mấy năm nay Tiểu Bảo mượn các loại danh nghĩa đưa đến tay nàng hoặc là trong nhà nàng, gửi kèm vào trong thư cho Quý Quân, hôm sau Xung Đà xuất phát.

Chờ Quý Quân thấy danh sách không đầu không đuôi, cũng bị choáng váng. Trong lòng khẩn yếu nhất cũng không phải là tại sao Xung Đà mang theo nhiều bạc như vậy, mà là rốt cuộc Hà Hoa có ý gì, đồ được viết trên này, phần lớn hẳn biết có liên quan đến Tiểu Bảo, còn có một vài thứ không có ấn tượng.

Chẳng lẽ là đồ chữ? Nhưng thế nào lại tổ hợp nhiều thứ quái lạ vậy.

Hay là Tiểu Bảo âm thầm gạt hán đưa cho Hà Hoa hay sao? Vậy hẳn thật đúng là lớn mật!

Hơn một năm nay Tiểu Bảo da mặt dày cầu xin Quý Quân rất lâu, nhưng Quý Quân cũng không để cho hán mang một câu một chữ trở về cho Hà Hoa, hẳn lại không thể tự mình tặng đồ cho Hà Hoa, hẳn oán giận nên đến lúc mừng năm mới cũng không có nói với Quý Quân câu nào. Đợi nghe nói Xung Đà tới Kinh Sư, lại lên lút mời Xung Đà uống rượu, xưng huynh gọi đệ.

Xung Đà cũng biết hán có dụng ý khác, rượu đến thì uống, thịt đến thì ăn, nhưng nếu muốn nghe tin tức gì vậy cũng thật là khó, miệng của Xung Đà cứng rắn không ra một lỗ hồng nào.

Tiểu Bảo không còn cách nào, chỉ đành phải đi làm quen với Quý Quân, mắt cũng ngó chung quanh phòng của hán, muốn nhìn xem rốt cuộc Hà Hoa đưa đồ gì đến cho Quý Quân.

Quý Quân thấy rất buồn cười, suy nghĩ một hồi, lấy danh sách sao chép ra, đưa tới trước mặt Tiểu Bảo, sau đó khép lại tay áo nói: “Đinh Chi, đồ liệt kê phía trên này, ngươi cũng đều biết?”

Tiểu Bảo, Đại danh là Hách Học Đình, tự (tên chữ) Đình Chi, thấy tờ giấy này liền nhảy dựng lên, tâm tình kích động, đầu óc phình to, quên luôn lời thề muốn cùng Quý Quân cắt đứt quan hệ mà mình lập ra không còn một mống, lắc bờ vai của hán vội vàng hỏi: “Ngươi đây là ý gì? Làm sao ngươi biết những thứ này? Một thứ không nói, chẳng lẽ. Là Hà Hoa nói cho ngươi biết? Nàng đều nhớ rõ?”

Quý Quân bị hán lắc sắp bị đứt ra, thầm nghĩ, một thứ không nói! Được rồi, thì ra đã sớm ở sau lưng ta, không để ý đến thanh danh của Hà Hoa, cứng rắn nhét đồ cho muội ấy rồi! Lại còn dám oán trách ta không hiểu nhân tình, không nói tình nghĩa huynh đệ, còn làm ra điệu bộ muốn cùng ta tuyệt giao, cả đời không qua lại với nhau!

Quý Quân ngoài cười nhưng trong lòng không cười lấy lại tờ giấy từ trong tay Tiểu Bảo, nói: “Đình Chi, chuyện này cùng muội muội của ta có quan hệ gì? Chẳng qua thấy người kiến thức rộng rãi, đồ phía trên này là từ Nam Dương truyền tới. Ta nghĩ người có thể biết giá tiền của chúng, vừa khéo Xung Đà mang theo bạc từ trong nhà đến, trong nhà để cho ta ở Kinh Sư chuẩn bị những thứ này bảo là muốn tặng cho người ta đấy.”

Tiểu Bảo gấp đến độ giống như con ruồi không đầu bay tán loạn khắp phòng, thấy Quý Quân bình chân như vại, trong lòng vừa hận vừa giận, nhưng lại không thể không đi lên lấy lòng, kêu lên liên tục: “Quân Đình, Hiếu Liêm Công, Quân ca nhi, huynh đệ tốt, người chỉ biết thương muội muội người, chẳng lẽ không nhìn thấy tâm ý của ta chút nào sao? Rốt cuộc ta có chỗ nào không tốt? Thật sự không có một chút hi vọng nào sao?”

Thấy mặt hắn đỏ lên gấp đến độ bỗng nhiên trắng bệch, Quý Quân cũng không đành lòng, trong lòng hắn vẫn cảm thấy Tiểu Bảo không tệ. Nhưng tâm ý của Hà Hoa, hắn đoán không ra, cũng không dám giật dây lung tung cho nàng, chỉ đành phải thở dài nói: “Ta không dối gạt người, cái này là Hà Hoa bảo Xung Đà mang kèm theo thư tới, không có thêm những chữ khác, ta cũng không biết là có ý gì. Còn nữa, trong vòng hai ba năm tới Hà Hoa nhất định sẽ không thành thân, mà tuổi của người, cũng không còn nhỏ.”

Tiểu Bảo chỉ để ý nửa đoạn trước của hắn, đưa tay ra tha thiết mong chờ hỏi: “Thư đâu? Bút tích của Hà Hoa đâu?”

Quý Quân cau mày, lúc này hắn đã sâu sắc cảm nhận được nguyên nhân trước kia Hà Hoa oán trách tên của mình lấy không được hay rồi. Cho dù là thanh mai trúc mã, nhưng bây giờ đều trưởng thành rồi, ngay cả bọn họ, phần lớn thời gian tất cả đều xưng hô với nhau bằng tên tự của đối phương. Khuê danh của Hà Hoa có thể nào bị nam tử không có quan hệ gọi như vậy?

“Đình Chi, tên của muội muội ta mặc dù Bình thường một chút, nhưng tất xấu gì cũng là khuê danh của muội ấy, ở kinh sư nhiều người lăm lòi, người như vậy, đối với thanh danh của muội ấy không tốt.”

Tiểu Bảo vì vậy càng thêm suy sụp, chỉ cảm thấy khí hậu ở Kinh Sư, cho dù đến mùa xuân, nhưng mùa đông khắc nghiệt lại lạnh hơn ở Giang Nam.

Sau khi mất ngủ một buổi tối, Tiểu Bảo liền nói với ca ca A Tề, gần đây hắn tâm thần không yên, nghĩ tới ca ca ở chỗ này có người nhà của tẩu tử chăm sóc, cũng không có chuyện gì, hắn muốn đi về nhà thăm cha nương.

A Tề biết tâm tư của hắn, giảng đạo lý cũng giảng không thông, mắng cũng mắng không tỉnh, muốn trách cứ Hà Hoa không biết suy xét, càng làm cho Tiểu Bảo đỏ mặt tía tai cùng hắn tranh cãi. Nghĩ tới mặc dù Quý Quân nhìn trướng đệ đệ mình, nhưng có Quý Đồng làm phụ thân ở đây, bọn họ cũng không có khả năng làm cho Quý Quân định xuống hôn sự của Hà Hoa. Huống chi, Quý Quân cũng nói rõ, dù nhìn trướng thế nào, hắn cũng sẽ không thể làm trái ý của Hà Hoa.

Từ đại thiếu nghe được dăm ba câu, nghĩ đến Hà Hoa cũng đã từng cự tuyệt hắn, tuy rằng hiện tại hắn có kiều thế, nhưng trong lòng vẫn có chút vương mắc. Lại nghĩ, tuy rằng Tiểu Bảo không phong lưu tiêu sái như hắn, hiện tại càng không có công danh cùng gia thế như hắn, nhưng vẫn được coi như một nhi lang tốt, rốt cuộc tâm địa Quý Hà Hoa này cao bao nhiêu, chẳng lẽ trên đời này không có một nam tử nào lọt vào mắt nàng ta?

Hoi mĩa mai, Từ đại thiếu lôi kéo Tiểu Bảo uống hai bầu rượu, cuối cùng Tiểu Bảo cũng thuyết phục được A Tề, sau đó thu dọn sơ qua một chút, ngựa không ngừng vó trở về nhà, thế đây là lần cuối cùng, nếu không thành công, về sau việc hôn sự liền tùy ý cha nương làm chủ, năng ni cha nương mình mời Tộc trưởng Quý gia đi làm mai cho hắn.

Không nghĩ lần này vậy mà vừa nói đã thành, chỉ là hôn kỳ định ra ba năm sau. Tuy rằng phu thê Hách Đại Hải không hài lòng, nhưng thấy đại nhi tức phụ (con dâu lớn) đã có thai, tiểu nhi từ khoa khảo chưa đậu, tâm tình giảm xuống, cửa hôn sự này dầu gì cũng như ý nguyện của hắn, mắng một hồi thấy hắn chỉ biết cười ngây ngô, cũng liền tùy ý hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 39: Có đôi có cặp

Vào tháng tư, Quý Quân cùng Từ đại thiếu từ Kinh Sư trở lại, chính xác là hai lang cữu (anh em vợ) song song thi rớt, cũng may bọn hắn nghĩ thoáng, biết kết quả yết bảng liền dẹp đường hồi phủ rồi. A Tề không phụ sự mong đợi của mọi người thi đậu nhị giáp, còn ở lại Kinh Sư tìm môn lộ, muốn tìm nơi tốt một chút.

Lúc Quý Quân trở về, trừ toàn bộ ba hòm bạc không nhúc nhích, còn mang theo hơn hai mươi dạng điểm tâm. Bởi vì đường xá xa xôi, mùa xuân mưa nhiều, dọc đường tri hoãn không ít thời gian. Chờ về đến nhà, một số điểm tâm đã bẻ không còn hình dạng, một số cũng đã ẩm ướt mốc meo rồi, chỉ còn lại khoảng bốn năm món còn có thể ăn. Những thứ này đều là khẩu vị ở Kinh Sư hoặc là Phương Bắc Phương mới có, ở Phương Nam rất ít gặp, Hà Hoa để cho sư phó và trù nương làm điểm tâm trong nhà tham khảo.

Còn có một người, cũng là Xung Đà dẫn về.

Có một ngày Xung Đà đang ở trên đường mua vài món đồ trở về, thấy một ác thiếu sai người ngăn cản một cỗ kiệu, đánh tất cả kiệu phu, nha hoàn, gả sai vật đi theo chạy hết, muốn cưỡng đoạt một nữ tử xinh đẹp như hoa bên trong kiệu. Từ nhỏ Xung Đà đã học qua vài chiêu thức, hơn nữa sức lực lớn như trâu, cùng ác thiếu đó đánh nhau một trận, để cho cô nàng kia nhân cơ hội chạy trốn.

Sau này có một ngày gặp lại được cô gái kia, Xung Đà không biết phong tục ở Kinh Sur, lại bởi vì Hà Hoa cùng Tiểu Xảo không giống như nữ tử bình thường mặc cổ ngồi ngững như vậy, nên khi nàng kia hào phóng cùng hắn nói chuyện với nhau cử chỉ cũng cảm thấy không có gì, huống chi người ta chỉ tỏ lòng biết ơn, hỏi vài câu chuyện phiếm mà thôi, hắn cũng chỉ cho rằng nàng là tiểu thư nhà ai đó có lá gan thật lớn, hoạt bát hơn một chút thôi.

Chưa tới mười ngày sau, bởi vì đi đến nơi yên liễu (lầu xanh) tìm Từ đại thiếu, Xung Đà mới biết, nàng kia tên là Kiều Nương, là một kỹ nữ.

Thì ra Kinh Sur khắp nơi là quan viên, khắp nơi có quần là áo lụa, nữ tử yên hoa cũng không thiếu. Nhưng đến cùng cũng là dưới chân thiên tử, cho dù là kỹ nữ cũng không giống như những nơi tầm thường chỉ dựa cửa bán rế tiếng cười. Nào là hồng bài, hoa khôi ..., mỗi lần muốn người phải móc bạc ra, lời ngon tiếng ngọt nói với tú bà, phải nuyễn kiệu tới thỉnh, hồng bài đó mới bằng lòng mang theo toàn bộ hành trang, như tiểu thư phu nhân nhà giàu có mang theo nha đầu gã sai vặt hầu hạ ra cửa. Bình thường người tính tình không tốt, tú bà cùng hồng bài đều không muốn gặp.

Xung Đà lần đầu tiên gặp Kiều Nương chính là lúc ác thiếu kia bởi vì mấy lần cầu kiến Kiều Nương mà không được, ngày đó nghe được Kiều Nương đứng lúc đi ngang qua, nên muốn ở nửa đường chặn nàng lại, gạo nấu thành cơm, rồi sai người đưa cho tú bà chút bạc là xong chuyện, không ngờ lại bị Xung Đà làm hư chuyện.

Lần này không những gặp được Kiều Nương, còn gặp được ác thiếu kia, Xung Đà không tránh kịp, bị lũ tôi tớ hung bạo của ác thiếu kia bao quanh. Từ đại thiếu cùng Kiều Nương đi lên bồi lễ khuyên giải, ác thiếu kia chỉ một mực đánh mắng, may mắn Từ đại thiếu quen biết vài người học tử biết rõ tình hình ở Kinh Sur, nhận ra ác thiếu đó là công tử nhà Thị Lang nào đó, liền dọa唬, nói gần đây phụ thân hắn đang mất thánh sùng, lúc này hắn ở đây gây sự, vừa vạ cho người của Ngự Sử thêm cho phụ thân hắn một tội danh quân giảo không nghiêm, bao che con hành hung, cuối cùng lừa được ác thiếu kia đi ra ngoài.

Vốn Kiều Nương nhận được ân tình của Xung Đà, lần này thấy hắn bị thương, vội gọi Lang trung đến xem cho hắn, lại thiết yến khoản đãi, trong bữa tiệc đàn hát, thật là cung phụng nghênh đón. Hơn nữa Từ đại thiếu ở một bên châm ngòi thổi gió, ngay đêm đó Xung Đà liền cùng Kiều Nương mây mưa. Xong chuyện Xung Đà xấu hổ không dứt, Kiều Nương liền nói Xung Đà là một quân tử thẳng thắn, mình đã là thân tàn nhợ nhuốc, mặc dù đã hầu hạ chăm tịc, cũng không dám cầu cử án tề mi. Cũng không cần Xung Đà chi bạc cho đêm xuân, tặng hai thang thuốc liền để cho hắn đi rồi.

Thì hội kết thúc, lúc chờ đợi yết bảng, lại gặp được Kiều Nương. Khi đó Kiều Nương đã lấy tiền bạc châu báu mấy năm qua lên lên tích góp từng tí một chuộc thân cho mình, một lòng muốn hoàn lương. Nhưng ác thiếu kia lại không chịu buông tha cho nàng như trước, sai một bà mai đưa cổ kiệu tới cửa bảo là muốn lấy nàng về nhà làm tiểu thiếp.

Kiều Nương nhìn trong đám người vây xem nhận ra Xung Đà cùng Từ đại thiếu, liền nhào qua khóc rờn nói: “Tiện thiếp vì gương mặt này, mười ba tuổi liền bị mụ mụ hạ được buộc gáp khách, nhiều năm đã nhìn quen người ham mê tửu sắc, không có một người thật tâm thật ý. Hôm nay thật vất vả gặp được quan nhân, không chê ta tàn hoa bại liễu muốn thú ta về nhà, không ngờ vẫn không được sống yên ổn qua ngày. Thiếp không dám để cho quan nhân ngày sau gặp nạn, hôm nay ở chỗ này vì gương mặt này, phải để cho người hảo sắc này chết tâm!”

Dứt lời liền lấy dao găm ở trước mặt rất nhiều người liền vạch một cái lên khuôn mặt xinh đẹp mềm mại của mình, nhất thời máu tươi trút xuống.

Ác thiếu thấy tính tình Kiều Nương cương liệt như thế, gương mặt kiều diễm như hoa bây giờ lại giống như dạ xoa, liền mất hứng thú. Lúc đầu tú bà thấy Kiều Nương đã ra khỏi cửa còn gặp phải loại sóng gió này, ước gì có người có thể mang nàng đi thật xa, nhận ra Xung Đà là khách nhân ngày đó đã giải vây cho Kiều Nương, vừa nghe Kiều Nương nói như thế, lập tức liền la hét ồn ào, vừa đám vừa xoa chắc là không cho Xung Đà có cơ hội giải thích, liền cố gắng nhét Kiều Nương cho hắn.

Thật ra lúc đầu Từ đại thiếu có mặt ở đó, nếu thường ngày, Từ đại thiếu không duyên cớ được một hồng bài, tuyệt đối sẽ chiếm tiện nghi, nhưng ở phương diện nào đó hắn cũng giống như ác thiếu kia, Kiều Nương không còn phong tư xinh đẹp, hắn cũng không có hứng thú, ngược lại ở một bên ồn ào náo nhiệt góp vui.

Bản chất Quý Quân và Xung Đà đều là người thành thật, thấy cô nương người ta đã ngắt đi, trên mặt máu me nhầy nhụa, bên cạnh một vòng người đang nhìn, đám lao phải theo lao, nên đành phải chừa chấp nằng.

Thân thể Kiều Nương tốt hơn một chút, liền quỳ xuống lại khóc nói cực chẳng đã mới lợi dụng Xung Đà, nếu không có nam nhân ra mặt, nàng đi tới chỗ nào cũng bị khi dễ, vốn tưởng rằng Xung Đà thấy nàng đã hũy dung, ghét bỏ nàng rồi đi, không ngờ vậy mà Xung Đà lại cứu nàng lần nữa. Về sau nàng nguyện làm nô tỳ, làm trâu làm ngựa báo đáp ân tình của Xung Đà.

Vết thương trên mặt còn chưa khô hẳn, Kiều Nương liền lo trong lo ngoài, bưng trà rót nước giặt quần áo xuống bếp, ngay cả sinh hoạt của Quý Quân cùng đám tùy tùng nàng cũng bao luôn. Thật ra không nhìn gương mặt đó, thì dáng người của Kiều Nương cũng rất mê người rồi. Quý Quân, A Tề cùng Từ đại thiếu cũng nhìn Xung Đà, nói hắn có phúc lớn, làm Xung Đà xấu hổ cả ngày mặt đỏ như quan công.

Trước khi Tiểu Xảo thành thân, vì có thể để cho Tiểu Xảo có một “Nhà mẹ” trở về, Xung Đà liền lấy ít bạc thuê một tiểu viện nhỏ ở Quý gia, hơi thu dọn một chút coi như xong. Trong ngày thường bởi vì hắn quản an bình ở các viện, ngăn ngừa bọn đạo chích, phần lớn là ở tại Quý gia. Đụng phải muốn tiếp đón Tiểu Xảo trở về hoặc là lúc Tiểu Xảo có chuyện tìm đến Hà Hoa mới cần dùng đến.

Bởi vì Hà Hoa biết lúc trước trong nhà Phương tú tài xem thường xuất thân của Tiểu Xảo, thấy Xung Đà “Vẽ vời thêm chuyện lăng phi” như vậy cũng không có khuyến nhủ. Chỉ là cảm thấy nơi đó quá lạnh lẽo buồn tẻ, nàng và Tiểu Xảo cũng coi như tỷ muội, thường thường biết Tiểu Xảo trở lại, không đón nàng về, thì sai người đưa chút thức ăn qua đó.

Lần này Xung Đà trực tiếp an trí Kiều Nương ở nơi đó, cũng không nói muốn nàng tới Quý gia bái kiến ai, tương đương với kim ốc tàng kiều.

Hà Hoa nghe được chuyện đặc sắc như thế này, trong lòng liền ngửa ngáy, thầm nghĩ xuất thân nàng ấy ti tiện thì thế nào? Sau này có cơ duyên còn có thể làm thiếp thất quan viên ấy chứ! Nhưng ngại vì mình là khuê tú chưa xuất giá, nên nàng cũng không thể ồn ào muốn gặp Kiều Nương, chỉ đành bảo người đi gọi Tiểu Xảo đến.

Tiểu Xảo gặp Kiều Nương xong liền thở dài, nói ngôn hành cử chỉ của nàng cũng không lảng lơ, đối với chuyện mình bị hủy dung cũng không để ý lắm, là một kỳ nữ, nhưng không thích hợp với ca ca của nàng. Sau đó còn nói hôm nay Tiểu Đào cũng kiếm cơ đi xem, nói gần nói xa cũng có chút bởi móc.

Hà Hoa cười nói: “Một năm kia ta cho rằng Xưng Đà có ý tứ kia với Tiểu Đào, ai ngờ hán chỉ vì nhìn thấy dáng dấp Tiểu Đào gầy, nhớ lại người hồi nhỏ chịu khổ, trong lòng thương tiếc liền chiếu cố Tiểu Đào thêm một chút mà thôi. Hán không muốn ta cũng không gò ép, ngược lại Tiểu Đào đối với người ca ca lưu tâm, thật ra không chỉ Tiểu Đào, trong nhà còn có hai người mỗi lần nhìn thấy ca ca người đều đỏ mặt. Đáng tiếc họ không có tính tình quyết tuyệt cùng kiên quyết như Kiều Nương, chỉ dám âm thầm nhìn mấy lần. Người cũng không cần lo, Xưng Đà chưa nói muốn thú nàng đâu.”

Tiểu Xảo lại thở dài một hồi, sau đó mới hỏi: “Vì sao tiểu thư lại đột nhiên định thân vậy ạ? Em đã muốn tới đây hỏi một câu này từ sớm rồi, nhưng mấy ngày nay đứa nhỏ luôn khóc nháo.”

Hà Hoa hỏi ngược lại: “Người cùng cha ta, di nương, còn có ca ca ta đều giống nhau, mỗi người đều vội và hỏi ta vấn đề này. Nhưng mà không phải các người vẫn luôn cho rằng đây là nhân duyên vô cùng tốt sao?”

Tiểu Xảo sùng sốt: “Nhưng trước kia tiểu thư vẫn luôn không đồng ý á!”

Hà Hoa duỗi eo, cười cười nói: “Đột nhiên nghĩ thông suốt mà thôi. Tiểu Xảo, thật ra ta đối với di nương. Người không biết, mỗi lần nhìn nàng, nghĩ đến lúc trước nàng mất đi hài tử kia, nghĩ đến lúc đầu nàng bị công bà nói nàng khắc tử khắc phụ, nghĩ đến nàng và cha ta, ta đều cảm thấy khó chịu. Thế gian này, lấy nam tử là trời, lấy gia tộc, thanh danh cùng đứa bé làm trọng, nữ nhân hy sinh cái gì đều là đương nhiên, nữ nhân không thể theo đuổi hạnh phúc của bản thân. Ta rất sợ mình sẽ có một ngày cũng giống như nàng vậy. Đã từng nghĩ có lẽ chỉ có thể ở trong nhà hoà sức thêm chút thời gian, về sau tìm một người bình thường sống qua ngày coi như xong, nhưng sau đó.”

Tiểu Xảo cúi đầu nói: “Tiểu thư, hiện tại em cũng cảm thấy, vẫn là lúc làm cô nương gia dễ dàng hơn. Sau khi thành thân, cho dù hiện tại có đứa nhỏ, bọn họ đối xử với em cũng rất tốt, nhưng ở trước mặt họ em không dám thả lỏng.”

Hà Hoa nắm lấy bàn tay thô ráp của nàng, có chút thương cảm, nhưng vẫn cười trêu ghẹo nói: “Thế nào? Người đây là muốn khuyên ta không nên gả đi à?”

“Dĩ nhiên không phải!” Tiểu Xảo cuống quýt lắc đầu: “Thật ra thì, thành thân cũng có cái tốt của thành thân. Sau này tiểu thư sẽ biết.”

Hà Hoa thầm nghĩ, thật ra ta hiểu sâu sắc hơn người nhiều, có thể kiếp trước nàng chịu quá nhiều tổn thương, đời này trong lòng cũng từng thất vọng đối với tình cảm, lại vì Thành Tử tặng cây trầm kia vui sướng một hồi lâu, cho dù ném đi trong lòng cũng không thể bình tĩnh.

Chuyện này khiến cho Hà Hoa phát hiện, mặc kệ như thế nào, nàng vẫn hi vọng có người thích mình, ái mộ mình.

Nghĩ thông suốt một điểm này, Hà Hoa liền nhớ lại từng chút từng chút tâm ý của Tiểu Bảo mà trước đây mình đã xem nhẹ, liệt kê từng món vật phẩm như tranh Tây Dương, bình sứ Thanh Hoa, bồn hoa Cát Tường, túi lưới kiểu mới, đồ trang sức nhỏ ly kỳ thậm chí là ớt cay mà hán đã đưa.

Đổi tâm tình nhìn xem những thứ này, cảm thụ đương nhiên cũng không giống nhau. Nhưng nàng cự tuyệt Tiểu Bảo không chỉ một hai lần, Quý Quân cũng trong sáng ngoài tối ám chỉ với Tiểu Bảo rất nhiều lần giữa bọn họ không có khả năng, không thể làm gì khác hơn là đưa danh sách cho Quý Quân thử dò xét phản ứng của Tiểu Bảo lúc này một phen. Không ngờ Tiểu Bảo vậy mà bất chấp tất cả từ Kinh Sư chạy về, còn nhờ phu thê Tộc trưởng làm mai.

Len lén ở sau tấm bình phong nhìn Tiểu Bảo ở bên cạnh Tộc trưởng cô làm ra vẻ trấn định, một khắc đó, Hà Hoa có một loại vui vẻ vừa xa lạ mà quen thuộc đã lâu.

Tiểu Xảo cười nói: “Tiểu thư nói xong em càng hồ đồ, chẳng qua em nhớ lúc trước em còn chưa thành thân, nhiều lần hán kín đáo đưa cho em đồ chơi hiếm lạ, sau đó cầu em tặng đồ cho tiểu thư. Hán có phần tâm ý này, về sau cũng sẽ không để cho tiểu thư khó chịu.”

Hà Hoa nhéo một cái ở trên cánh tay của nàng, nói: “Người cũng đừng lấy cái này trêu ghẹo ta. Lúc trước, là ai rõ ràng chỉ cần một lần là mua hết giấy và bút mực, lại cứng rắn chia làm ba bốn lần đi nơi đó của Phương tú tài mua?”

Tiểu Xảo liên tục xin tha: “Tiểu thư, dầu gì cũng phải để cho em ở trước mặt nhi tử giữ lại chút mặt mũi.”

Đối với chuyện Hà Hoa cùng Tiểu Bảo đột nhiên định thân cảm thấy kỳ quái còn có Từ đại thiếu. Ban đầu ở Kinh Sư hán lôi kéo Tiểu Bảo buồn bực đi uống rượu, vốn là nói với Tiểu Bảo thế gian này chỗ nào không có thôm, còn nói cho hán rất nhiều chuyện trăng hoa mình tự thể nghiệm. Đáng tiếc, Tiểu Bảo suy nghĩ không giống như hán, càng bị Từ đại thiếu kích thích, lại càng muốn làm liều.

Từ đại thiếu không biết mình vậy mà trong lúc vô tình đã thúc đẩy việc hôn sự của Tiểu Bảo và Hà Hoa, nếu không nhất định sẽ ảo não. Nhưng lúc này hán cũng chẳng quan tâm được nhiều như vậy, lúc trước hán đường quan rộng mở mang theo một nha hoàn xinh đẹp, một lão ma ma cùng đông đảo gã sai vặt hộ tống đi Kinh Sư, trở về lại có chút tiêu điều lạnh lẽo.

Ban đầu thê tử Từ đại thiếu đối với trượng phu tân hôn một tháng phải đi Kinh Sư vạn lần không muốn, nhưng cũng không thể vì vậy mà để hán bỏ lỡ tiền đồ, đành phải nhịn đau để cho nha hoàn hồi môn của mình đi theo hầu hạ, sau đó lại cho một ma ma rất có uy nghiêm đi theo.

Nha hoàn kia trong ngày thường mặc dù là người thành thật, nhưng thấy tiểu thư nhà mình an bài như vậy, cũng liền nghe huyền ca mà hiểu nhĩ ý, cho dù hầu hạ nước trà cũng muốn tô son điểm phấn, cài hoa đeo trâm, ăn mặc gọn gàng duyên dáng, không có mấy ngày liền câu được Từ đại thiếu. Sau đó tự cho là tài trí hơn người, ngay cả lão ma ma Từ thiếu phu nhân xem trọng nàng cũng không để ở trong mắt, đổ hết công việc của mình cho nàng, còn bắt lão ma ma nghe nàng sai bảo.

Lão ma ma giận đến cả ngày mắng nàng tiểu xướng phụ, hồ mị tử ..., còn cùng nha hoàn kia đánh nhau, có một ngày Quý Quân đi đến viện của Từ đại thiếu còn đụng phải nha hoàn kia tóc tai bù xù, khóc hoa lệ dài vù lao ra. Từ đại thiếu cũng vui mừng thấy các nàng âm ỉ, để mình được rảnh rỗi đi đến nơi yên hoa ở Kinh Sư, sau khi trở về làm dáng đánh hai bên năm mươi đại bản.

Lão ma ma phản ứng kịp đầu tiên, nghĩ đến việc tiểu thư nhà mình phải mình đi theo, một là vì trông coi tiểu xướng phụ này, hai là vì phòng ngừa cô gia đi ra ngoài ăn chơi, hôm nay chẳng những tiểu tiện nhân này ý vào bỏ lên giường cô gia liên đới với nàng hô tam gọi tứ, còn để cho cô gia đi phong lưu nơi đó, chuyện này cùng ra ngoài chẳng những bị cô gia chán ghét, trở về còn bị tiểu thư trách phạt.

Nghĩ tới nghĩ lui, lão ma ma ở trước mặt Từ đại thiếu liền biết vâng lời, đối với nha hoàn kia cũng dùng lời tốt, đợi đến khi Từ đại thiếu vừa ra khỏi cửa, nàng liền cùng tiểu nha hoàn mắng nhau, cười nhạo nàng bị cô gia vứt đi tìm kỹ nữ rồi. Rốt cuộc tiểu nha hoàn mới bước vào đời, công lực không sâu, vài ba lời liền bị khiêu khích, lại phát hiện trong quần áo Từ đại thiếu có chút dấu vết, liền muốn chết muốn sống.

Từ đại thiếu bị hai người các nàng huyền nao phiền lòng không dứt, càng chán ghét tiểu nha hoàn này hơn, nhưng bởi vì đây là người thê tử phải tới, không dễ đuổi, chỉ đành phải nhẫn.

Về đến nhà Từ thiếu phu nhân liền đánh nha hoàn kia gần chết, ngay cả ma ma kia cũng cùng đưa về nhà mẹ xử lý. Từ đại thiếu khom lưng lấy lòng mấy ngày, Từ thiếu phu nhân vẫn không có sắc mặt tốt, hần buồn chỉ có thể tới Quý gia mượn rượu giải sầu. Nhưng Quý Quân vội và chuẩn bị hôn sự, Hà Hoa cũng định thân rồi, ngay cả Xung Đà đều có người biết lạnh biết nóng hầu hạ, trong lúc nhất thời, Từ đại thiếu liền cảm thấy cuộc sống tịch mịch như tuyết lạnh, sống không ý nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Nổi giận lập uy (thượng)

Mười hai tháng sáu, Long Sát phương Bắc, nên dựng vợ gả chồng, thuận lợi thi cử.

Trước một ngày Từ gia đã phái người tới đây trải giường. Quý gia ít người nhiều phòng, trước kia dụng cụ gia cụ được bài biện phần lớn chỉ thực dụng, sau khi Quý Quân thi đậu Cử nhân mới thêm vào tô điểm bề ngoài một chút. Đồ cưới Từ gia cực kỳ phong phú, nhưng vẫn chứa đủ. Hà Hoa cảm thấy hứng thú nhất chính là gia cụ gỗ bên ngoài khắc hoa lệ cùng sông ngòi, kỷ trà, bàn khắc tranh chữ, ghế con, đôn ngồi, bàn trang điểm, để đèn, các loại từ đều là phong cách chất phác hào phóng.

Dĩ nhiên, đơn giản mộc mạc cho tới bây giờ đều không phải là phong cách của Từ Nhị nãi nãi. Nguyên bộ gia cụ nàng không tiện nhúng tay, thế nhưng có thể động vào ba cánh bình phong nên chúng đều được tráng men, khảm ngọc thạch, trang trí tranh hoa điều sơn thủy đại phú đại quý. Ngoài ra, còn có màn trướng tơ lụa Lưu Tô, đệm chăn tơ tằm không tránh khỏi xanh đỏ lòe loẹt, Phú Quý Cát Tường, hai bồn cầu trang trí mạ vàng viền hoa ánh vàng rực rỡ làm cho người ta không mở mắt ra được.

Quý Quân nhìn bài biện khắp tân phòng, chỉ khí tràn đầy: “Hà Hoa, khi muội xuất giá, ca ca nhất định đặt mua đồ cưới cho muội càng vẻ vang hơn!”

Hà Hoa cười chỉ cái bình phong nhiều màu sắc kia, nhỏ giọng nói: “Vây ca ca sẽ phải nỗ lực rồi! Nhưng không nên vẽ lên bình phong mấy đoá hoa mẫu đơn đỏ thắm như vậy thì coi như càng thêm thể diện, đến lúc đó cho muội ít nhất hai cái bình phong năm cánh, một cái lấy ra dùng, một cái lấy ra đập chơi.”

Quý Quân đầu tiên là cười khò một cái, đối với ánh mắt tiêu chuẩn của nhạc mẫu hần cũng rất bất đắc dĩ, sau đó mắt nhìn xung quanh một chút, nói: “Bình phong năm cánh thì miễn, một cái để đập cũng không có. Đến lúc đó ca ca cho muội thêm hai bộ tách bàn đĩa, một bộ dùng, một bộ dùng để đập, hoặc là bảo Tang Viên mỗi ngày đưa cho muội một xấp lụa dùng để xé.”

Hà Hoa nhếch miệng: “Chỉ có đàn bà chanh chua hoặc là bại gia chi tử mới làm chuyện như vậy. Ca ca cũng đừng chèn ép muội, đợi tẩu tử vào cửa ca ca sẽ biết, khiến cho nữ hài tử tức giận lòng dạ hẹp hòi có nhiều biện pháp lắm, chẳng sợ chuyện trong nhà bị người trong quán rượu lấy ra làm chuyện cười cũng sẽ đập mồm và đánh nha hoàn luôn đó.”

Trong nhà tất cả quân sự nương tử, nàng dâu cùng các nha hoàn đều tìm đủ mọi cách muốn đến tân phòng nhìn một cái, không đủ tư cách vào cũng muốn ở ngoài cửa sổ hoặc là ở ngoài cửa viện không chuyện gì làm cũng tìm việc lượn ba năm vòng. Phu nhân tộc trưởng được uỷ thác trọng trách, nhìn đám người tới tới lui lui châu đầu ghé tai, vừa nóng vừa buồn bực, liền dùng sức vung khăn lau mồ hôi, liên tục lên tiếng đuổi người: “Đi đi! Đều chen chúc ở nơi này làm gì? Chưa từng gặp qua à? Nhanh đi quét dọn đi, ngày mai ra ngoài, đừng nói muốn tiền thưởng, đại hèo hầu hạ bây giờ!”

Quay đầu lại nàng liền tỉ mỉ vuốt những thứ gia cụ tổng hợp kia, nhóm lên khom xuống, chắc chắn khen ngợi: “Đều là đồ tốt! Ngay cả giá gia cụ này cũng

phải hơn ngàn lượng bạc. Nếu không tại sao nói người tiện vật quý chứ, ngay cả bồn cầu này, nhiều bạc hơn nhà nghèo bán nữ nhi để lấy bạc, chắc chắn.”

Bởi vì hiện tại hai nhà Từ Quý cũng coi như có mặt mũi, Từ Nhị nài nỉ lại vừa phô trương thể diện, bọn họ gả nữ nhi mời vài gánh hát, bày gần trăm bàn tiệc, Quý gia bên này cũng mời đám người Huyện Tôn và Huyện Thừa, chủ bộ, điền sử tới cổ động. Lúc này A Tề đã được phân cho một công việc béo bở, người ngoài nói nữ tử Quý gia thú quý nữ Từ gia, nữ nhi lại gả cho Hách gia một gia đình làm quan như vậy, thật sự là muốn tài có tài, muốn thế có thế, về sau càng thêm vượt trội. Hàng xóm người người đều tranh nhau đến chúc mừng, cỗ kiệu cùng các loại lễ vật bày ra đầy khắp, người tới tới lui lui cũng tới chen lấn khắp nơi.

Thật may là đêm hôm trước ông trời cho một trận mưa lớn, thời tiết cũng bớt nóng bức, bằng không, chỉ nghĩ mùi mồ hôi của đám người chen chúc nhau này cũng có thể làm cho người ta ngạt thở mà ngất đi.

Bởi vì tân khách đều có đủ loại người, một đại khuê nữ như Hà Hoa cũng không tiện ra mặt, Phùng di nương cũng đang ở cũ, các nàng dứt khoát gom lại làm một, trốn ở trong tiểu viện hóng mát, chơi đùa với hai đứa bé, phần lớn chuyện trong nhà giao cho hai phu thê Tộc trưởng.

Quý Quân mặc quan phục Cửu Phẩm, đeo tú hoa đỏ cưỡi ngựa cao lớn nghênh đón tân nương trở về, bãi đường xong thì bị lôi kéo đi uống rượu. Hà Hoa nhìn thời gian không kém nhiều, liền cầm một cái bánh ngọt nhỏ đi xem Từ Thi Viện.

Trong tân phòng chỉ còn lại Từ Thi Viện, hi nương cũng bà tử nha hoàn Từ gia mang tới. Bên này Quý gia vốn bởi vì nhân khẩu mỏng manh mới mời một nhà Tộc trưởng tới chủ trì đại cục, tiếp đãi nữ quyến tân nương cũng không có mấy người. Vốn Hà Hoa muốn dẫn vài thân nương đến bồi Từ Thi Viện sau đó đuổi bọn họ sớm một chút, để Từ Thi Viện được tự tại thoải mái.

Không nghĩ tới mấy vòng cong chín đường ngoằn lại đặt quan hệ thân thích muốn lấy Quý gia làm chỗ dựa, người một lời ta một câu nói không dứt, mắt thấy Từ Thi Viện từ chủ động ra mặt đến đáp lại một câu rồi gần như là ngồi vào chỗ của mình ngoan ngoãn ừ ừ a a, trong lòng Hà Hoa thở dài, phải mời mấy nàng dâu đi ra ngoài, đóng cửa, lấy bánh ngọt nhỏ ra cười nói: “Chắc tẩu tử cũng đói rồi? Ở đây không có người ngoài, tẩu ăn bánh ngọt lót bụng trước.”

Mặt Từ Thi Viện then thùng vuron tay ra, một miếng giấy dầu nhỏ bao bên ngoài liền từ trong tay áo của nàng rơi ra, lộn vòng đến bên cạnh chân của một bà tử, bà tử này nhanh tay lẹ mắt, khẽ nhấc chân lên, liền giấu miếng giấy dầu ở bên trong chân váy sát mặt đất của nàng. Bà tử này ngẩng đầu ưỡn ngực, đứng yên ánh mắt nghiêm trang, mấy tiểu nha hoàn cũng mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm làm như không nhìn thấy gì.

Mặt Từ Thi Viện đỏ bừng lên, tay cứng đờ, không biết làm thế nào cho phải. Ngược lại hi nương bên cạnh cười nói: “Có tiểu cô săn sóc như vậy, tân nương tử thật là có phúc. Lý ma ma nên yên tâm, chuyện như thế này, thật ra thì lão thân thường gặp, chẳng lẽ thật sự muốn tân nương tử một mối sao?”

Hà Hoa nhận ra bà tử Lý ma ma này là người đắc lực bên cạnh Từ Nhị nãi nãi, nhìn thấy miếng giấy dầu đó chính là miếng giấy gói ngoài điểm tâm, nàng không thể nào không biết, ước chừng chỉ là ở trước mặt nàng không buông ra mà thôi, liền kéo tay Từ Thi Viện nói: “Trước kia tẩu tẩu cùng với ta có quen biết, chẳng lẽ còn không biết ta là người như thế nào?”

Lúc này Từ Thi Viện mới nhận bánh ngọt, cũng không có khách khí, liền chia nhỏ, ăn từng miếng từng miếng. Hai người lại nói chuyện một lát, Hà Hoa liền rời khỏi.

Lý ma ma đuổi hi nương đi ra ngoài, nói: “Cô nương, vị Quý gia tiểu thư này luôn là người có tính khí mềm yếu, hôm nay chuyện đón dâu lớn như vậy, vậy mà nhà bọn họ không có một người họ hàng gần nào quan sự, ngay cả vị cửu nãi nãi mới vừa rồi kia, hình như cũng không thân thiện với bọn họ lắm. Về sau cô nương muốn đương gia cũng có thể dễ dàng.”

Từ Thi Viện xê dịch thân thể nói: “Lý ma ma, những chuyện này không vội. Tuy rằng nương nói với ta rất nhiều, nhưng. Ta vẫn không hiểu lắm, nói không chừng làm trò cười cho người ta đấy.”

Tiểu nha hoàn liền cười nói: “Đây không phải là còn có Lý ma ma ở đây sao? Cô nương yên tâm, Nhị nãi nãi đều đã an bài tốt rồi.”

Hôn lễ náo nhiệt kết thúc, đợi đến khi Quý Quân mang Từ Thi Viện về nhà mẹ trở lại, mới tính là xong tất cả, toàn gia đều mệt đến eo mõi lưng đau.

Từ Thi Viện coi như là một chữ mẫu Quý gia chính đáng hợp tình, quản chuyện trong nhà là không thể né tránh.

Hà Hoa đã từng thương lượng với Quý Quân, có một số việc nàng cũng thật sự không tiện ra mặt. Vì vậy, Vương Chương Quỹ quản lý cửa hàng điểm tâm cùng cửa hàng cá muối coi như là nàng tích góp vốn riêng, tám cửa hàng mặt tiền ở huyện lân cận cũng đưa ra ngoài sáng, chỉ nói là Quý Quân dùng bạc tính mua quan đổi, bốn cửa hàng ghi dưới danh nghĩa của Hà Hoa, tùy ý nàng xử trí. Phùng di nương bên này, cũng lấy ra vốn riêng của mình đưa về của công, coi như chính thức được chia bốn phần Tang Viên. Còn dư lại, Từ Thi Viện thích an bài như thế nào thì an bài như thế đó.

Quý Quân mặt ủ mày ê nói: “Hà Hoa, có muội quản ta mới yên tâm a!”

Hà Hoa liền cười nói: “Không phải ca đặt mua cho muội đồ cưới phong phú sao? Muội liền mỗi ngày thêu hoa, nói cười, đọc sách, chờ xuất giá thôi.”

Từ Thi Viện vào cửa một tháng, Hà Hoa giao toàn bộ việc lớn nhỏ trong nhà cho nàng, chuyên tâm làm sâu gạo.

Phùng di nương có hai đứa bé rồi, mỗi ngày loay hoay chân không chạm đất, thấy Hà Hoa hào phóng giao ra quyền quản gia, nàng càng thêm không để ý tới chuyện gì nữa.

Điền Trang cùng Tang Viên là hai nguồn thu vào lớn của Quý gia, Lý ma ma ở Từ gia đã từng gặp qua tình cảnh lớn hơn như vậy nhiều, nhìn thấy Tang Viên nhỏ nhỏ này cũng có chút nhìn không thuận mắt, trong lúc vô tình biết được Hà Hoa trả tiền công cho Vương Chương Quý cùng người trong cửa hàng, ở trước mặt Từ Thi Viện nói thầm: “Một cái bánh ngọt hai mươi lượng bạc, trong Tang Viên coi như nuôi nhiều vịt ngang cùng cá lớn hơn nữa, cũng không sánh được làm bánh ngọt. Nếu ở huyện lân cận cũng có cửa hàng, cô nương không ngại cũng mở cửa hàng điểm tâm đi.”

Trước kia Từ Thi Viện đều là quần áo đến đưa tay com tới há mồm, quen tiêu tiền như nước, hiện giờ lại bị việc nhà trói chặt, mỗi lần nhìn sổ sách liền phát rầu, chỉ cảm thấy mỗi ngày bạc đều xuất ra ào ào, chung quy cũng không quan tâm tiền vào ở Điền Trang cùng Tang Viên lại ít. Chợ cá cùng cửa hàng vịt quay vịt nướng mới khai trương chút thu vào này còn chống đỡ không đủ cho nàng mua một bộ đồ trang sức, Quý Quân ở huyện nha làm qua loa chút bông lộc đó càng không đủ nhét kẽ răng, nhiều lần muốn dùng bạc đồ cưới. Nghe lời nói của Lý ma ma nàng cũng rất là động lòng.

Quý Quân biết được nàng muốn làm cái này, chỉ lắc đầu nói: “Nếu có thể làm, Hà Hoa đã sớm làm. Bên kia đã có người mở cửa hàng bánh ngọt cùng cửa hàng điểm tâm. Ta và ca ca nàng ở Định Giang, có chuyện còn có thể nói mấy câu, tới đó thì không dùng được rồi. Hiện giờ trong nhà một năm thu vào ít nhất cũng được mấy ngàn lượng bạc, ngay cả cửa hồi môn Trang Từ của nàng nàng cũng không giúp được, vẫn là để sau này rồi nói.”

Chuyện này không giải quyết được gì. Không có mấy ngày, ở trên bàn com Hà Hoa phát hiện thiếu Phụng di nương, vừa hỏi mới biết là tiểu Niếp Niếp khóc, buổi tối Hà Hoa ôm Lương ca nhi dứt com cho hân, Phụng di nương cùng Tiểu Niếp Niếp chơi đùa ở trong sân.

Lúc Tiểu Thúy đi phòng bếp lấy cháo gà, quản sự mới tới trong phòng bếp Vu đại nương liền bung ra một chén bột khiêm thảo cùng nước canh chân gà nói: “Ăn bột khiêm thảo là tốt nhất, đại cát đại lợi.”

Tiểu Thúy cười theo nói: “Vu đại nương, trong nhà nuôi hơn ngàn con gà, chưa bao giờ thiếu. Đại nương khổ cực, cố gắng làm thêm một con gà nữa đi.”

Vu đại nương gắt một cái nói: “Tiểu nha đầu không biết gạo muối đất. Một người một ngày ăn một con gà, có bao nhiêu cũng có thể ăn hết! Cũng không phải là không có, buổi tối nóng mà còn phải đốt lò lần nữa, đến lúc đó ăn không hết lại vứt bỏ!”

Tiểu Đào vừa lúc đi ngang qua, liền đi đến gần nói: “Vu đại nương, ăn không hết người cứ việc cho ta nha!” Cười híp mắt chém một con gà, một nửa nấu như đưa qua cho Phụng di nương, một nửa xào với ớt ăn với Tiểu Thúy, nhân tiện hiếu kính Vu đại nương một cái đùi gà.

Phụng di nương không cùng ăn com ba ngày, tiểu Đào bị Lý ma ma bắt tới đánh mười hèo. Tiểu Oản lặng lẽ nói cho Hà Hoa, Hà Hoa cười nói: “Quan mới nhậm chức phải lấy uy, đã bảo các người thu hồi cái đuôi cẩn thận đừng tâm làm việc, không nhận được à? Lý ma ma đang lo không tìm được sai lầm lập uy đấy. Tiểu Đào là người bên cạnh ca ca, chuyện này tất nhiên không thể gạt được ca ca, và lại nhìn xem thái độ xử lý như thế nào.”

Tối hôm đó lúc nha đầu khác hầu hạ trà nước cho Quý Quân, Quý Quân phát hiện mùi vị không đúng liền hỏi tiểu Đào, thì có người nói cho hân biết tiểu Đào bị bệnh, đang nghỉ ngơi.

Quý Quân không để ý, trước khi ngủ Từ Thi Viện cho người chuẩn bị canh hạt sen nói với hân: “Thiếp thấy bình thường buổi tối chàng nóng đến không chịu được đều bảo tiểu Đào bỏ băng vào canh hạt sen hoặc canh đậu xanh, hôm nay nàng làm sai việc bị Lý ma ma phạt, đến lúc đó chàng nhớ gọi thiếp.”

Quý Quân cười nói: “Ta làm sao nhẫn tâm nửa đêm gọi nàng dậy? Nhưng tiểu Đào, không phải nói bị bệnh. Bị đánh hèo rồi hả?”

Từ Thi Viện có chút sợ hãi nhìn hân nói: “Lý ma ma nói, không đánh, các nàng sẽ càng ngày càng không có quy củ. Chàng, có phải cảm thấy thiếp rất. hung hãn hay không?”

Quý Quân lắc đầu: “Bọn hạ nhân đã làm sai chuyện, nên phạt thì phạt, đáng đánh thì đánh. Nàng là chủ mẫu, đương nhiên phải có uy nghiêm. Nhưng đánh roi không phải là biện pháp tốt nhất, đánh xong, mấy ngày các nàng ấy cũng không thể làm việc, nàng còn phải mời Lang trung tốn bạc thuốc men. Hơn nữa đối phó tiểu Đào, nàng chỉ cần phạt nàng ta không cho ăn com hoặc là phạt tiền tháng của nàng ta, bảo đảm càng có thể làm cho nàng ta sợ.”

Từ Thi Viện lè lưỡi nói: “Thiếp không biết chàng đối với chuyện như vậy cũng rõ ràng như thế. Trước kia ở nhà mẹ, nương thiếp chính là đối với cha thiếp, tất cả đều là dùng Đại Bồng Chùy.” Nói đến một nửa, cảm thấy không đúng, nàng mắc cỡ đỏ mặt quỳnh lên đứng dậy muốn đi châm trà để che giấu. Quý Quân bước lên ôm nàng, cố ý trêu: “Ông phí ta cố ý đi thỉnh giáo Hà Hoa, thì ra nàng sớm đã có cao chiêu rồi. Cho ta xem xem trên người nàng có cất giấu Đại Bồng Chùy hay không.”

Ngày hôm sau Từ Thi Viện bảo Lý ma ma đi gọi Lang trung tới xem vết thương cho tiểu Đào, Lý ma ma thao thao bất tuyệt nói: “Cô nương, những người này người không thể đối xử quá tốt với các nàng, nếu không các nàng liền cho rằng người mềm yếu dễ khi dễ, muốn lật trời đó!”

Từ Thi Viện cau mày nói: “Ma ma đã phạt nàng, nhưng mà cũng không thể để cho nàng kéo theo vết thương đi làm việc. Hơn nữa, chúng ta đến cùng cũng là mới tới, tiểu Đào hầu hạ phu quân ta đã nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao, chúng ta không thể làm quá mức. Còn nữa, Tiểu Niếp Niếp bên di nương đã mấy ngày đều ốm ỉ, chắc là trời nóng nên ngã bệnh, cũng nên mời lang trung tới xem một chút mới phải.”

Lý ma ma bĩu môi nói: “Chỉ thân phận kia của nàng cũng dám cùng cô nương ngồi trên một bàn ăn com? Trước kia Quý cô nương quá ôn thuận mới bị nàng lấn trên đầu. Cô nương yên tâm, mặc kệ đứa bé của nàng ồn ào cũng tốt, hay là chính nàng không thoải mái cũng tốt, nó ỉ chắc chắn sẽ quản nàng phải phục phục thiếp!”

Hôm nay vừa đúng là ngày hưu mộc của Quý Quân, Hà Hoa nghe nói lúc Từ Thi Viện chuẩn bị đi mời Lang trung bị Lý ma ma ngăn lại, Tiểu Thúy ở trong sân Phụng di nương không biết làm cái gì bị di nương giam lại rồi, suy nghĩ một chút liền nói với Tiểu Oản: “Người đi phòng bếp, nói ta muốn ăn canh vịt hầm cách thủy.”

Rất nhanh phòng bếp đã đưa canh vịt hầm cách thủy tới, Hà Hoa ném một hộp liền đập bẻ cái chén, cả giận nói: “Kêu quân sự phòng bếp đến đây!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Nổi giận lập uy (hạ)

Hôm nay vừa đúng là ngày hưu mộc của Quý Quân, sau khi ăn điểm tâm sáng liền cùng Từ Thi Viện đến viện Hà Hoa chơi. Nghe được tiếng chén vỡ, Quý Quân liền cười nói: “Thế nào, bây giờ bắt đầu đập chén rồi à ? Vậy ca thua thiệt lớn rồi nha! Ngày mai vẫn nên bảo Đình Chi đưa trước mắt trảm cái chén tới mới được!”

Từ Thi Viện không rõ chân tướng, Quý Quân đang muốn nói cho nàng biết chuyện cười thành thân lúc trước đã nói với Hà Hoa, liền phát hiện sắc mặt của Hà Hoa rất kém, không giống như là không cần thận làm bể chén, bọn nha hoàn cũng đứng ở phía sau không dám thở mạnh, yên lặng thật hiếm thấy.

Lý ma ma ở một bên nói thầm: “Cô nương chúng ta vì chi phí sinh hoạt ăn mặc của cả nhà mà sầu khổ cả mặt, chén canh vịt ngon như thế nói đổ liền đổ, thật đáng tiếc.”

Hà Hoa liếc nàng một cái, cười như không cười: “Lý ma ma, đây không phải là canh vịt gì. Còn nữa, coi như vì khuyên can ta đừng lãng phí, người cũng không nên lấy tẩu tẩu ra nói chuyện. Từ gia nhà đại phú, còn nhiều người có tài cán. Hôm nay có tẩu tẩu ở đây, Từ Nhị nãi nãi lại để cho người qua đây giúp đỡ tẩu ấy, ta còn muốn nói, không chừng qua mấy năm nhà chúng ta có thể vượt qua nhà mẹ tẩu tẩu rồi. Lúc này mới mấy ngày, người đã nói tẩu tẩu vì chi phí sinh hoạt trong nhà mà sầu khổ cả mặt, không cần người khác nói tẩu tẩu không có năng lực, không thể quản gia, Từ Nhị nãi nãi là người đầu tiên sẽ không tha cho người!”

Sắc mặt Lý ma ma trở nên rất khó coi, nhìn về mặt Từ Thi Viện không tốt, Quý Quân lại giống như có chút trách cứ Từ Thi Viện, trong lòng hạ quyết định, cứng cổ nói: “Tiền ở cửa hàng trong nhà thu vào nhanh cũng coi như là vốn riêng của nhị tiểu thư, Tang Viên cũng có bốn phần tiền lãi lại coi là cho đi nãi nãi, vậy mà ăn mặc dùng lại chỉ trông chờ lấy bạc ở chỗ cô nương chúng nô tì, ngay cả cô nương chúng ta có năng lực. Nhị tiểu thư cũng đã từng quản gia, cũng nên biết cứ tiếp tục tiêu xài bạc nhiều hơn nữa thì bạc sẽ hết chỉ là chuyện trong chớp mắt!”

Sắc mặt Quý Quân tái xanh, Hà Hoa cũng giận đến các đốt ngón tay trắng bệch, nhưng vẫn chịu đựng chỉ nhìn Từ Thi Viện.

Từ Thi Viện do dự một chút, cau mày nói: “Ta cùng với Hà Hoa muội muội quen biết lâu như vậy, cho tới bây giờ cũng biết nàng không phải là người tiêu xài. . . Một chén canh mà thôi, bọn nha đầu không cần thận làm đổ, ma ma cần gì.”

Lý ma ma thấy Từ Thi Viện vì Hà Hoa nói chuyện, càng thêm nóng nảy: “Cô nương, không quản lý việc nhà không biết cùi gạo dầu muối, nếu hiện tại người đã đương gia, nên biết.”

Hà Hoa cười lạnh: “Ta còn tưởng rằng bây giờ là Lý ma ma đương gia đấy.”

Lý ma ma sững sờ, vội thay đổi sắc mặt nói với Từ Thi Viện: “Cô nương, nô tì đối với người nhất mực trung thành! Tuyệt đối không dám dạy bảo người! Chẳng qua là vâng lời Nhị nãi nãi, muốn nô tì giúp đỡ cô nương thật tốt, không bị người khi dễ, lúc này mới.”

Quý Quân tức giận nói: “Lý ma ma, ai khi dễ cô nương nhà người? Cô nương nhà người đến Quý gia ta, thiếu ăn à? Có người bắt kính với nàng hả? Hà Hoa cũng đã sớm nhường lại quyền quản gia, dù là người, ta cũng chưa nói qua một lời nói nặng. Nhưng cuối cùng hôm nay người cho rằng mọi người ở Quý gia ta muốn khi dễ cô nương nhà người! Chẳng lẽ nàng vẫn nghĩ như vậy sao?”

Câu nói sau cùng là nói với Từ Thi Viện, Từ Thi Viện bị sợ đến nước mắt tràn đầy hốc mắt, Lý ma ma đã quen thấy Từ Nhị nãi nãi bu ru hăn, mà Từ Nhị gia sợ vợ hèn yếu, cũng bị sợ đến áp úng không dám lên tiếng nữa, Hà Hoa không khỏi vỗ trán thở dài, cái này gọi là chuyện gì đây?

Vội vàng đẩy Quý Quân ra ngoài trước: “Đi đi, nữ nhân chúng muội tranh cãi, một đại nam nhân như ca dính vào làm cái gì? Muốn làm gì thì đi làm đi!”

Lại đuổi hết những người còn lại ra ngoài, chỉ để lại Lý ma ma cùng đại nha hoàn Nguyệt Liên bên cạnh Từ Thi Viện, nhìn chăm chăm Lý ma ma hồi lâu, nhìn đến da đầu nàng tê dại, về mặt mới ôn hòa nói: “Tẩu tẩu, năm nay tẩu mới mười sáu tuổi, từ nhỏ cầm y ngọc thực, không buồn không lo, không biết nói khổ nhân gian. Từ Nhị nãi nãi quan tâm tẩu, lo lắng tẩu đến nhà chúng muội sẽ đi sai nhảm bước, nghĩ Lý ma ma là một người lão luyện, lại thật tâm thương yêu tẩu, liền bảo nàng theo tới chỉ điểm cho tẩu, để tránh tẩu làm chuyện sai lầm, cũng tránh cho tẩu bị người khi dễ, có phải hay không?”

Lý ma ma biết mình lúc trước đã nói lỡ miệng, lại bị Hà Hoa nhìn chăm chú mất đi khí thế, lúc này cung kính nói: “Nhị tiểu thư nói đúng lắm. Quý lão gia cùng cô gia nhị tiểu thư đều là người thiện tâm, nhưng khó tránh khỏi phía dưới có ác nô, Nhị nãi nãi lo lắng cô nương chúng nô tì thua thiệt, mới bảo nô tì hầu hạ cô nương.”

Hà Hoa lại nhìn nàng một cái, nói: “Lý ma ma chắc hẳn cho rằng đi nương không đủ tư cách ngồi cùng bàn ăn cơm với chúng ta, không đủ tư cách nói chuyện với chúng ta.”

Lý ma ma lặng người, nghĩ thầm trong nhà có người nói vị tiểu thư Hà Hoa này cùng di nương quan hệ cực tốt, lại có người nói hai người không hợp nhau, nhưng từ trước đến giờ kể mẫu cùng kể nữ đều là cong cong queo queo, liền nói: “Nô tì nghe nói, không có quy củ, thì không thể thành vương thành tròn. Mặc dù di nương được xem là một chủ tử, nhưng rốt cuộc không phải thân phận nghiêm chỉnh, đương nhiên không thể cao hơn nhị tiểu thư chứ.”

Hà Hoa liền cười nói: “Theo cách nói của Lý ma ma, di nương không đủ tư cách nói chuyện cùng chúng ta, như vậy, lúc ta cùng tẩu tẩu nói chuyện, tại sao ngươi lại chen miệng vào? Chẳng lẽ Lý ma ma chỉ điểm tẩu tẩu ta như vậy hay sao? Đây chính là quy củ ngươi nói?”

Lý ma ma bị chọc phải không thốt nên lời, Từ Thi Viện không đành lòng, đỏ mắt nói: “Hà Hoa, ta biết ta không giỏi giang bằng muội, ta biết muội muốn nói nhà chúng ta không có quy củ, nhưng Lý ma ma là một lòng vì ta suy nghĩ, ta không trách nằng.”

“Tẩu tẩu, Lý ma ma một lòng vì tẩu suy nghĩ, còn tẩu thì sao? Tẩu có thay nằng suy nghĩ hay không? Nằng tuổi lớn như vậy, nhi tử tôn tử của mình cũng không đề ý tới, ngược lại thời thời khắc khắc phải lo lắng vì tẩu. Chỉ vì tẩu ngay cả mặt mũi của mình cũng không cần, giả bộ nghiêm túc hà khắc ở trước mặt các hạ nhân lập quy củ, chịu bất mãn của người khác. Tẩu có nghĩ tới mình phải chân chính đương gia cho tốt, để Lý ma ma an tâm, để nằng có thể cùng người thân của mình ở chung một chỗ ngậm kẹo dừa cháu hay không?”

Từ Thi Viện rất nghiêm túc suy nghĩ lời nói của Hà Hoa, Lý ma ma lòng như lửa đốt rồi, quỳnh lên nói: “Cô nương, ân tình Nhị nãi nãi cùng cô nương đối với nô tì cả đời nô tì cũng còn không báo đáp hết, hiện tại nô tì thể cốt cường tráng, còn có thể hầu hạ cô nương. Nô tì.”

Bỗng bị Hà Hoa liếc mắt qua, lúc này mới nhớ tới mới vừa bị giáo huấn không có quy củ, nhất thời mặt cứng lại.

Hà Hoa lại lôi kéo ống tay áo Từ Thi Viện nói: “Tẩu tẩu, muội rất hâm mộ tẩu. Nhị gia cùng Nhị nãi nãi đều thương tẩu như vậy. Mà muội từ nhỏ đã không có thân nương, lớn lên như dã nha đầu. Thật vất vả tình trạng trong nhà khá hơn một chút, đầu tiên là phụ thân có di nương, ca ca cũng có tẩu tẩu, vất vả muội cô linh một mình. Đầu nói trưởng tẩu như mẹ, muội nghĩ muội cùng tẩu lúc trước cũng có quen biết, hôm nay trở thành người một nhà, tẩu tất sẽ không bạc đãi muội, muội cũng không cần lo lắng bị lạnh nhạt. Chưa từng nghĩ tẩu vậy mà lại suy đoán muội sẽ khi dễ tẩu, cũng bởi vì muội học tẩu lúc còn là khuê nữ chuẩn bị một chút vốn riêng như thế mà trong lòng không thoải mái.”

Từ Thi Viện cuống quýt phủ nhận: “Hà Hoa, ta làm sao có tâm tư hoài nghi muội khi dễ ta? Chỉ là nương của ta không bỏ được ta, chăm lo mù quáng thôi. Chính là hai cửa hàng điểm tâm, ta cũng đã sớm biết muội đang quản lý, khi đó chính là ta cùng muội nói muốn cầm chút vốn riêng kiếm sống mà. Huống chi hiện tại, đồ cưới của ta. Cũng tách biệt với tiền công.”

Hà Hoa thấy lông mày của Lý ma ma nhảy một cái, mặt khổ qua nhăn thành một cục, liếc mắt nháy mắt với Từ Thi Viện, thậm chí hai cái tay cũng run lên, trong lòng hừ một tiếng, thay đổi vẻ mặt là chã chực khóc, làm bộ như vui mừng nói: “Tẩu tẩu không có trách muội thì tốt rồi. Tẩu đừng trách ca ca, nếu hần không đề tẩu ở trong lòng, cũng sẽ không kích động như thế, tức giận tẩu không tin tưởng hần. Như thế này muội nghĩ cách cho tẩu, tẩu dụ dỗ hần, hần nhất định bồi lễ với tẩu, sau này sẽ đối đãi với tẩu càng tốt hơn.”

Từ Thi Viện vui vẻ nói: “Thật?”

Dứt lời, vẻ mặt ráng mây, che miệng ở trong ánh mắt trêu chọc của Hà Hoa xoay cơ thể, nhìn mũi giày của mình cả người nóng ran.

Đúng lúc Tiểu Oản ở bên ngoài bấm báo nói: “Tiểu thư, người ở phòng bếp đến.”

Từ Thi Viện như được đại xá, kêu lên: “Đi vào, đều vào đi!”

Đi theo sau lưng Tiểu Oản là một chuỗi người dài như bánh chưng, Phùng di nương, Vu đại nương, tiểu Đào, Nghiêm tẩu tử, mấy nha hoàn thô sử.

Từ Thi Viện nghĩ đến Hà Hoa đập vỡ chén, lúc này cũng không phải lúc e lệ, hỏi: “Hà Hoa, rốt cuộc chuyện chén canh vịt này là thế nào?”

Hà Hoa nhìn lướt qua mọi người, nói: “Muội muốn ngày ngày uống canh đậu xanh giải nóng cũng không tiện, thừa dịp hôm nay ca ca ở nhà, liền bảo phòng bếp làm một nồi canh vịt hầm. Không ngờ mới uống thử một lần mới phát hiện, nguyên liệu bên trong có vấn đề, thế này mới kêu người phòng bếp tới một chuyến. Tiểu Oản, tại sao ngươi lại dẫn nhiều người tới như vậy?”

Vu đại nương tiến lên lấy lòng, cười theo nói: “Nhị tiểu thư, nguyên liệu này có vấn đề gì?”

Ánh mắt của Hà Hoa chỉ rơi vào trên người của Tiểu Oản cùng Lý ma ma, cũng không thèm nhìn tới nằng, Từ Thi Viện cũng có chút ngượng ngùng nói: “Vu đại nương, lúc không có hỏi tới ngươi, ngươi im lặng là được!”

Tiểu Oản hành lễ với Từ Thi Viện, nói: “Vừa rồi tiểu thư sai em đi phòng bếp tìm người, Vu đại nương nói canh vịt này là di nãi nãi hầm. Em nghĩ, theo lý thì người nấu cái này là Nghiêm tẩu tử, không biết tại sao người phòng bếp lại sai bảo di nãi nãi, nên phải đi đến viện của di nãi nãi mời người đến. Vừa lúc di nãi nãi nói tiểu Đào cũng bởi vì nằng ở phòng bếp làm sai việc, đang muốn xin tiểu thư nói giúp với thiếu nãi nãi xin tha, liền dẫn tiểu Đào đến luôn.”

Sau khi hỏi đáp vậy mà có thể đặc sắc như thế, Vu đại nương nói nằng mới vừa tiếp quản phòng bếp, rất nhiều người không phục nằng trông nom, Nghiêm tẩu tử là người đầu tiên nói Vu đại nương động một chút là lấy thiếu nãi nãi cùng Lý ma ma ra chèn ép các nằng, thậm chí không để di nãi nãi ở trong mắt, di nãi nãi đến yêu cầu làm cháo gà, Vu đại nương cũng không cho nằng làm.

Vu đại nương cho rằng quan mới nhậm chức phải lấy uy, đây là Từ Thi Viện muốn ở phòng bếp khai đao, kể sau tiểu Đào bị đánh, mượn đề dạy dỗ những người khác ở Quý gia tạo uy tín cho mình, liền kể hết tình cảnh của mình ra còn khổ hơn so với bị mẹ kế ngược đãi; Nghiêm tẩu tử cho rằng nếu Hà Hoa ra mặt sẽ trông nom, các nằng bị chèn ép lâu như vậy cuối cùng có hy vọng, hận không thể đổ hết những chất chứa trong lòng ra, lại nói ra hết

những hành động việc làm tội lỗi chồng chất của Vưu đại nương.

Hà Hoa đối với tính tình của Lý ma ma cùng Vưu đại nương chưa quen thuộc lắm, lại biết bọn họ nóng lòng xếp đặt thân tín của mình vào, làm cho người khác phục tùng, đối với Nghiêm tâu tử tố cáo khoa trương như vậy cũng nổi lên nghi ngờ, mắt thấy Từ Thi Viện theo thói quen nhìn về phía Lý ma ma xin giúp đỡ, khẽ mỉm cười, nói: “Lý ma ma, nếu thể cốt người còn cường tráng, thì đến nói một chút, chuyện này nên xử lý như thế nào đi?”

Lý ma ma thấy Từ Thi Viện gật đầu, nín thật lâu rồi cuộc phun ra, lại khiêm tốn nói: “Cô nương tin tưởng nô tì, nô tì nhất định tra mọi chuyện rõ ràng, sau đó xử lý công bằng.”

Hà Hoa nói: “Theo ta nói, những người này không biết lớn nhỏ trên dưới, cũng nên phạt. Nhất là Nghiêm tâu tử cùng Vưu đại nương, nếu cảm thấy ở phòng bếp không tốt, Nghiêm tâu tử người vẫn nên rời khỏi phòng bếp, đến chỗ của Vương Chương Quý làm việc đi. Về phần Vưu đại nương, nếu theo tính khí của ta, là phải đánh hèo sau đó đuổi đi ra ngoài. Bất quá người là người tâu tâu mang tới, vẫn nên để tâu tâu lên tiếng mới được. Những người khác, từ trước đến giờ ta không thích đánh hèo, mỗi người trừ ba trăm văn tiền tháng, ngày mai nói hết từng việc mình làm sai ra. Không biết lỗi của mình ở đâu, lại tiếp tục trừ 600 văn, sau đó mỗi một ngày trôi qua trừ 300 văn, cho đến khi các người thật sự nhận ra chỗ sai của mình mới thôi! Phòng bếp về sau do Nguyệt Liên quản là được.”

Vưu đại nương kêu oan, Lý ma ma cũng nói chuyện còn chưa có hỏi rõ ràng, xử lý như vậy có chút thiên lệch.

Hà Hoa nhìn trời một chút, vung khăn nói: “Để các người nói những thứ không ra hồn, ca ca ta cùng tâu tâu sinh mâu thuẫn, ta còn phải ở chỗ này nghe các người lộn xộn, thật sự không có quy củ! Tranh đi cãi lại, mỗi người trừ hai tháng tiền tháng! Nếu Lý ma ma người không phục, có thể trở về hỏi Nhị nãi nãi, xem nàng nói thế nào!”

Ném xuống một đồng người không biết làm sao, để cho Phùng di nương trở về trong viện chăm sóc đứa trẻ, sai Tiểu Thư đi chăm sóc Tiểu Đào, Hà Hoa lôi kéo Từ Thi Viện đến mở sổ sách ở phòng bếp ra nói: “Tâu tâu, tâu phải có chủ trương của mình. Vừa không bị tiểu nhân ở Quý gia ta lừa gạt, cũng không bị Lý ma ma cùng Vưu đại nương lừa gạt! Nghiêm tâu tử nói Vưu đại nương đưa cho nàng 200 văn tiền mua tám con vịt, nhưng trong sổ sách này lại ghi 300 văn mười con vịt, rõ ràng nàng giao cho Phùng di nương nấu canh chính là hai con vịt nhỏ trong nhà nuôi vậy mà còn ghi vào trong sổ sách. Lý ma ma nói đúng, nhiều bạc hơn nữa cũng bù không được người đảo sạch!”

Đầu tiên Từ Thi Viện bị Quý Quân mắng, hiện tại lại bị Vưu đại nương làm tức giận, ừ ừ dứt khoát chạy trở về nhà mẹ.

Từ Nhị nãi nãi nghe người của phòng bếp lúi lút một đoàn, lại lật sổ sách kia vùn vụt, cả giận nói: “Đều là cha con, từ nhỏ chỉ cho con học những thứ thơ từ kia, nữ hài tử học những thứ kia có ích lợi gì? Quay đầu vừa gặp chuyện liền trở về tìm ta! Vưu đại nương không nên dùng, đánh hai mươi hèo đuổi ra ngoài. Con lại đi nói với Hà Hoa, để Nghiêm tâu tử làm quân sự ở chỗ khác. Trước tiên để Nguyệt Liên giúp con quản phòng bếp, về sau xem có người khác thích hợp hay không. Những người khác, mỗi người đánh mười hèo, trừ nửa tháng tiền tháng. Rồi để cho Lý ma ma trở lại một chuyến.”

Từ Thi Viện mở mắt thật to, nói: “Nương, người còn chưa có biết rõ chân tướng sự tình, thế nào lại nói giống như Hà Hoa vậy?”

Từ Nhị nãi nãi hỏi kỹ, thế mới biết Từ Thi Viện vậy mà cố ý che giấu đoạn Hà Hoa xử trí các nàng như thế nào, thở dài nói: “Sớm biết Hà Hoa có bản lĩnh bực này, ta cũng không cần gọi Lý ma ma đi. Không, sớm biết ta sẽ không cần gương mặt này, cũng muốn cho ca ca con thú nàng vào cửa!”

Từ Thi Viện tỉnh tỉnh mê mê, vẫn không hiểu, Từ Nhị nãi nãi liền nói: “Con lập tức tiếp quản tất cả mọi chuyện, vốn Quý gia vì ngại thân phận của con, đương nhiên sẽ không nói cái gì. Nhưng con dẫn người đi, nói cho cùng cùng người làm các nàng đều giống nhau. Các nàng cảm thấy mình là thân tín của con nên tài trí hơn người, không nhìn rõ thân phận của mình, còn ở trước mặt các chủ tử loạn thành một đoàn, đây là lỗi, cũng đáng đánh!”

Thân phận Phùng di nương dù thấp thế nào, cũng là một chủ tử, còn có huyết mạch chủ tử Quý gia. Chỉ có con và người họ Quý mới có thể nói nàng. Khẳng định là Lý ma ma đã dùng lời nói châm chọc nàng trước, để cho nàng không mặt mũi lên bàn, sau đó để cho phòng bếp cố ý gây khó khăn cho nàng, ngược lại muốn cho Tiểu Đào đi hầu hạ Phùng di nương, thậm chí Phùng di nương tự mình xuống bếp, còn muốn lấy nguyên liệu không thích hợp cho nàng nấu canh cho Hà Hoa, đây lại càng sai.

Hà Hoa lật đổ chén canh đó là cố ý, chủ ý của nàng chính là muốn gỡ Vưu đại nương cùng Lý ma ma. Không ngờ chuyện càng náo càng lớn, Vưu đại nương cố tình lại bị nàng tra được động tay động chân về mặt tiền bạc, cái này không thể không nói chuyện bé xé ra to.

Về phần Vưu đại nương, mới quản sự muốn mười bạc (ăn chặng bạc), thứ người như thế coi như con cho nàng cơ hội, nàng cũng không có tiền đồ. Còn không bằng giết gà dọa khỉ, để cho đám người kia nhận rõ mình, cũng là tỏ rõ cho người Quý gia biết, con không phải là một người thiên vị.

Mặc dù Nghiêm tâu tử có lý, nhưng lại là người quạt gió thổi lửa tạo hiềm nghi, chỉ vì mặt mũi của con cùng về sau làm việc dễ dàng, con cũng không thể để nàng tiếp tục sống ở phòng bếp, chuyển nàng sang nơi khác làm việc, không thiếu nàng tiền tháng, nếu nàng là người thông minh, cũng nên chủ động nhận sai.

Mặc dù ta gọi Lý ma ma qua giúp đỡ con, nhưng không phải muốn nàng làm cho con trở thành kẻ thù với người Quý gia. Quý Hà Hoa cùng Phùng di nương đều không phải là nữ tử tâm thương, những thủ đoạn kia của Lý ma ma chỉ làm cho các nàng xem thường nàng, liên đới cũng xem thường con. Người chung quanh con là ta an bài có thể tin cậy, về sau nếu có việc con phải thương lượng với Hà Hoa nhiều hơn.

Con nhớ, có một số việc, không phải cần phải hỏi rõ ràng, mới biết chân tướng. Còn có chút chuyện, nhìn hỏi rõ, trên thực tế cũng không phải ai cũng nói thật, phải dùng tâm nhìn người nhiều hơn một chút.”

Từ Thi Viện mặt ừ ừ nói: “Thế nào phiền toái như vậy? Tại sao con không thể giống như nương, cầm Đại Bồng Chùy đánh là được.”

Từ Nhị nài nài xì cười, sau đó đôi mắt ngẩn lệ mông lung: “Ban đầu ta cũng lớn bằng tuổi con, cái gì cũng không hiểu, mắt nhắm mắt mở gả cho cha con. Con cho rằng ta nguyện ý để người ta mang ta là người đàn bà đánh đá sao? Con cho rằng ta nguyện ý dùng Đại Bồng Chùy? Con cho rằng ta chỉ dùng một cây bồng chùy là có thể trông nom nhiều người cùng gia nghiệp lớn như vậy?”

Xế chiều hôm đó, Quý Quân cho chuẩn bị cỗ kiệu tự mình đi đón Từ Thi Viện, vừa lúc đụng phải cỗ kiệu Từ đại thiếu muốn đưa Từ Thi Viện trở về Quý gia, hai người lôi kéo một hồi, chuyện buổi sáng coi như bỏ qua. Lý ma ma bị mắng một trận, sau khi trở lại tự xin phạt hai tháng tiền tháng, nhất nhất bồi lễ cho Hà Hoa cùng Phùng di nương.

Từ Nhị nài nài thừa nhận tình hình, Hà Hoa cũng không tiện nói muốn đưa trở Lý ma ma trở về, không có Lý ma ma, sẽ có Vương ma ma, Triệu ma ma, chỉ cần Từ Nhị nài nài không yên lòng, nàng đều sẽ sắp xếp người tới được. Chỉ nhắc nhở Quý Quân, hai nhà gần nhau, để cho hấn mang Từ Thi Viện về nhà mẹ đẻ nhiều hơn một chút, để Từ Nhị nài nài gỡ Lý ma ma cùng Từ Thi Viện nhiều thêm.

Mà Vương Chương Quý thì nghe chuyện này trước tiên, liền sai người đi tới nói muốn mời Nghiêm tẩu tử qua làm việc, Nghiêm tẩu tử cũng coi như phong quang rời khỏi phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Đại hôn (*) của Hà Hoa (thượng)

Đại hôn (*): Đám cưới

Trời mùa thu mát mẻ, Hà Hoa và Phùng di nương cùng nhau thuê quần áo ở trong sân, không biết Lương ca nhi đã bắt được con gì đó chạy tới thật nhanh, giống như hiến vật quý nắm hai cánh con bướm nói: “Nương, chim nhỏ! Chim nhỏ!” Đôi chân tay ngắn của Tiểu Niếp Niếp lung la lung lay được bà vú vịn cũng đi theo ở phía sau đi tới, trong miệng còn la hét: “Chim chim, chim chim, ca ca.”

Phùng di nương hoảng sợ phải con bướm trong tay hấn, nghiêm mặt lại nói với tiểu nha đầu phía sau: “Vật này mà cũng có thể để cho Lương ca nhi cầm được? Nhiều người như vậy còn không trông nom được hấn, nếu bị đập đầu cần thận ta lột da của các người!”

Lương ca nhi bị Phùng di nương kéo không thể động đậy, giương mắt nhìn con bướm ở trên mặt đất vỗ phành phạch mấy cái không còn động tĩnh, ním môi nước mắt lưng tròng kêu: “Tỷ tỷ.”

Hà Hoa buồn cười lấy khăn lau bụi phấn dính trên tay hấn, nói: “Cái này là đồ xấu, về sau không nên bắt nó. Nếu đệ thích, tỷ tỷ cho người lấy rom tét (thất) cho đệ một con.”

Lương ca nhi lập tức vui mừng hơn hờ, dặt tay của muội muội nói: “Cũng cho Niếp Niếp một con.”

Phùng di nương cười mắng: “Cứ quán tỷ tỷ, về sau tỷ tỷ xuất giá rồi, xem con tìm ai!”

Chỉ chốc lát sau Từ Thi Viện dẫn phu nhân Tộc trưởng tiến vào, bởi vì các nàng có việc cần bàn, nên bảo bà vú dẫn Lương ca nhi cùng Tiểu Niếp Niếp đi xuống. Phu nhân Tộc trưởng nhìn Lương ca nhi cùng Tiểu Niếp Niếp có dáng có vẻ hành lễ với nàng liền cười nói: “Vẫn là gia đình giàu có, huynh đệ tỷ muội đều tri thư đạt lễ như vậy, ngay cả những trái cây này, cũng chỉ có nhà các người mới bỏ được mà lấy ra.”

Hà Hoa nhìn thấy mặt của Lý ma ma có chút cứng ngắc, cười nói: “Đều là tẩu tử con lợi hại, vừa có biện pháp làm ra bạc, còn có thể quản lý rành mạch trong nhà từ trên xuống dưới.”

Lại nói, trước một câu này của Hà Hoa không thể để cho người khác cho rằng Từ Thi Viện không có năng lực, không biết quản gia, hai năm qua tới nay bất kể là tiền tiêu vật hàng tháng chi tiêu hàng ngày của nàng và Phùng di nương hay là quần áo bốn mùa ban thưởng ngày tết cho bọn hạ nhân nếu so với trước kia thì nhiều thêm mấy phần, thật không có xảy ra cái gì mà hà khắc người làm, thiếu hụt tiền tiêu hàng tháng. Dĩ nhiên, khoản thu trong nhà vẫn tăng lên ổn định cũng là nguyên nhân chủ yếu.

Lý ma ma vẫn thích câu nhậu như cũ, nhưng tuyệt đối không dám trêu chọc Hà Hoa cùng Phùng di nương. Đụng phải có khách tới nhà, dù đau lòng những thứ trái cây cùng điểm tâm tinh xảo kia đi nữa, cũng biết chuyện liên quan đến thể diện, đành phải cắt ruột mang lên bảy tám đến mười mấy cái đĩa nhỏ.

Thương lượng một ít chuyện, phu nhân Tộc trưởng cáo từ ra về. Từ Thi Viện thấy Tiểu Thư cầm tờ giấy màu hồng và màu xanh lá gấp con éch xanh cùng con hạc giấy nhỏ, biết là cho Lương ca nhi cùng Tiểu Niếp Niếp, cũng mất hứng thú, nói lung tung mấy câu liền rời khỏi.

Phu nhân Tộc trưởng trở về nhà, Tiểu Bảo liền ôm hai hộp lễ vật đến cửa thăm dò, phu nhân Tộc trưởng cười nói: “Hách tướng công an tâm! Hôm nay lúc ta tới, Hà Hoa đang tự tay thuê giá y đấy.”

Tiểu Bảo vui mừng hơn hờ cảm ơn, về đến nhà liền lục tung toàn bộ tìm đồ, lại kéo gã sai vặt đắc lực bên cạnh nói: “Ngày mai ta muốn đi vào trong huyện bái kiến Quý đại nhân, người cho chuẩn bị một chút.”

Buổi tối Quý Quân trở về, đưa cho Từ Thi Viện một cái hộp, bên trong là mười hai cái trâm cài rất đẹp được xếp ngay ngắn. Quý Quân bảo các nàng lấy ra, xếp một dãy ở trên giường, nói: “Nàng thích cái nào? Ta cài lên cho nàng.”

Từ Thi Viện còn đang suy nghĩ đến bộ dạng mũm mĩm trắng trẻo mập mạp của Lương ca nhi cùng Tiểu Niếp Niếp, nắm chặt con ếch bằng giấy đã biến dạng ở trong tay buồn bực nói: “Đều không thích!”

Quý Quân biết tâm sự của nàng, nói: “Người ta thường nói lớn tuổi một chút sanh con mới tốt. Nàng giống như đứa trẻ, vậy mà muốn làm nương của người ta à? Lúc không có chuyện gì làm thì cùng Lương ca nhi và Tiểu Niếp Niếp vui đùa một chút là được rồi.”

Từ Thi Viện thấy hẳn không thêm đề ý chuyện mình còn chưa mang thai, cũng hơi tỉnh táo lại, vuốt vuốt những cây trâm cài kia nói: “Đây là ở đâu có vậy à?”

Quý Quân cười khỏ: “Nhân phẩm của Huyện tôn đại nhân nàng cũng đã nghe nói qua, cho dù có lý hay không có lý, nguyên cáo hay là bị cáo, đến huyện nha cũng phải có bạc mới có thể nói chuyện. Mấy ngày trước có một người bị hãm hại kiện cáo, người khổ chủ kia đến trước mặt ta cầu xin, bởi vì ta thấy hẳn thật sự có lý lại đáng thương, liền chỉ điểm cho hắn mấy câu, đây là người nhà hắn đưa.”

Mặc dù Từ đại thiếu và Quý Quân ở huyện nha tìm được việc làm nhẹ nhàng, nhưng bởi vì thân phận của hai người bọn họ còn tại đó, cũng đều có của cải, một người có thể viết văn thư, một người có đầu óc, Huyện lệnh cũng rất coi trọng bọn họ. Nếu có người muốn thừa kiện, cũng sẽ lạng lẽ tìm đến bọn họ dứt lốt, để bọn họ ở trước mặt của Huyện lệnh đại nhân nói vài điều tốt. Thậm chí còn có tình huống nguyên cáo hối lộ Quý Quân, bị cáo hối lộ Từ đại thiếu, hoặc là cả hai người đều thu hai phần “Của hôi”, Từ Thi Viện cũng tập mãi thành thói quen, rút sáu cái ra nói: “Hôm nay phu nhân Tộc trưởng tới đây, thúc giục Hà Hoa đặt mua đồ cưới rồi đó. Những thứ khác cũng còn dễ nói, quần áo đồ trang sức còn thiếu một chút, cái này vừa lúc có thể đưa cho muội ấy.”

Quý Quân liền thờ dài nói: “Tiện nghi cho Tiểu Bảo rồi, nhưng hết lần này tới lần khác hẳn cũng chỉ thi đậu được một cái tú tài, thi Hương vẫn không có đậu.”

Sáng sớm ngày hôm sau Tiểu Bảo liền lên xe đến cửa cầu kiến rồi.

Tiểu Bảo chỉ nói tới đưa quà tặng Tết Trùng Cửu, ngoài bánh bột lọc trùng cửu, cua đồng tươi ngon cùng rượu hoa cúc thơm mát, còn có vài hộp điểm tâm, trái cây trong mùa, tơ lụa vài vốc, đồ chặn giấy bút nghiên mực, cùng hai hộp hương phấn.

Quý Quân liền cố ý gây khó dễ hẳn, nói là năm nay hoa cúc trong nhà không nở, sợ là không thưởng được cúc, sau đó còn nói cửa hàng điểm tâm nhà mình mới làm ra mấy loại điểm tâm mới, thợ dệt Từ gia vừa chế ra được màu lụa tinh mỹ, Huyện tôn đại nhân thưởng cho hẳn một bộ văn phòng tứ bảo..., tóm lại lễ vật của Tiểu Bảo không phải là thứ bọn họ cần, cũng không so được với vốn liếng ở trong nhà.

Tiểu Bảo biết trước đây Từ gia có ý muốn Hà Hoa làm nương tử Cử nhân, cuối cùng cũng không tiếc “Gà cho” hẳn, nên hẳn thế nhất định phải vượt trội hơn Từ đại thiếu. Không ngờ, khó khăn lắm lấy được cái danh tú tài, trong lúc thi Hương lại ngã nhào, trong lòng liền có chút lo lắng.

Chờ được tin của phu nhân Tộc trưởng, hết sức phấn khởi muốn đi qua một chút, vứt bỏ không đậu thi Hương ở phía sau bỏ cứu mặt mũi của mình một chút, bị vài ba lời của Quý Quân ngay cả cười ngậy ngô cũng không cười được, mặt đỏ rồi trắng, trắng rồi lại xanh. Sau một hồi lâu, nhớ tới hẳn và Hà Hoa có hôn thư, coi như người ta vì hẳn không đậu thi Hương mà chường mất hẳn, cũng không đến nỗi làm ra hành động thoái hôn, ba năm sau mình cố gắng nữa là được, về sau nói không chừng kiếm được tước hiệu cáo mệnh phu nhân cho Hà Hoa.

Vừa nghĩ như thế, trong lòng liền thoải mái, mảnh đất tốt đáng thương không có bị nước miếng chê hương phấn của Quý Quân tàn phá, chua xót nói: “Quân Đình, đây là ta ca ca có ý sai người từ Kinh Sư mang về. Ta thật vất vả cầu xin được hai hộp, mọn hoa hiến Phật, tặng cho tàu từ dùng một chút.”

Nghĩ thầm, lúc này người mà xoi mói nữa, ta sẽ hỏi người có phải thường ngày ở trong đám nữ nhân lộn lộn nhiều nên mới biết son phấn rốt cuộc có tốt hay không, lời này vừa nói ra, lấy danh tiếng của Từ Nhị nãi nãi, coi như thể từ kia của người không cảm chầy gỗ đánh người trên mặt nở hoa, thì ở dưới đệm giường sẽ giấu mấy cây châm.

Ai ngờ Quý Quân nghiêm mặt, làm ra bộ dạng cổ hủ cùng đồ phu nói: “Người muốn đưa, cũng nên đưa cho Hà Hoa, đưa cho nương tử ta là đạo lý gì? Chẳng lẽ ta không biết tự mình mua cho nàng sao?”

Tiểu Bảo tức giận, thầm nghĩ người không hiểu ý mọn hoa hiến Phật sao? Ta muốn nói là đưa cho Hà Hoa, như thế người lại nói như vậy là tự truyền cho nhau, đối với danh tiết của nàng không tốt. Tóm lại, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của ta, muôn vàn tất cả đều là người có lý!

Quý Quân nghĩ tới mặc dù Hà Hoa không có nói mình là nương tử thủy mị, nhưng nếu bàn về tính tình, trí tuệ, nữ công, bản lĩnh quản gia đều là nhất đẳng, như vậy hẳn mới cảm thấy ai cũng không xứng với muội từ mình. Dĩ nhiên, mặc dù đối với Tiểu Bảo thì rốt có chút tiếc nuối, nhưng rốt cuộc hẳn không phải là người nịnh hót, cũng không muốn Tiểu Bảo vì vậy có ngăn cách nào, thấy trên mặt hẳn giống như bán muối, xanh xanh tím tím hồng hồng đủ thứ thay phiên nhau, trong lòng sớm cười nghiêng ngửa. Liền rót hai ly rượu, cười nói: “Chộc người chơi thôi. Trước kia người ở bên ngoài chạy thuyền, chuyện trên trời dưới đất người đều đã tận mắt thấy qua. Hai năm qua đọc sách đọc đến ngây người rồi à, bị ta nói một câu liền không biết làm thế nào ứng phó. Có thể thấy được người không cần đọc sách nữa thật là tốt, dù sao ca ca người đã làm quan, Hà Hoa cũng nói người không ra ngoài làm quan thì tốt hơn.”

Tâm tình Tiểu Bảo lên lên xuống xuống, đầu tiên là lo sợ bất an, tiếp theo xấu hổ không dứt, đợi đến khi Quý Quân nói chộc hẳn chơi thôi đã giận không trút ra được, đang muốn bộc phát con tức mình một chút cũng không muốn người khác chế nhạo, lại nghe đến hai chữ Hà Hoa, si ngốc ngẩn ra, mừng

rõ, chút phần uất trong lòng liền “Vèo!” một tiếng bay lên tới chín tầng mây, cũng không đoái hoài tới ngưng ngừng, cầm ly rượu nói: “Ta bị người làm phiền nào sớm muốn đến thổ rồi, hôm nay người nói một câu là nói đùa, một ly rượu liền muốn cho qua không thể được! Người vừa nói hoa cúc không nở, ta thật muốn tự mình đi xem một chút, tránh lại bị người lừa gạt nữa!”

Hoa này không phải hoa kia, vốn Quý Quân cùng hấn qua lại thân thiết, nhìn hấn mấy ngày nay gầy đi không ít, liền nghĩ chắc là trong lòng vẫn không dễ chịu. Có lòng khai đạo thể nhưng hấn cũng không tiện nói đề Hà Hoa đi ra gặp hấn, chỉ đành phải nói: “Nếu người đã đến rồi, dù sao cũng phải đi gặp cha ta một lần, ta đi xem thử bây giờ ông ấy đang ở đâu.”

Tiểu Báo thấy lúc hấn đứng dậy cầm cái hộp phấn, trong lòng vui mừng, cũng tràn đầy mong đợi mà chờ. Một lát sau quả nhiên có người tới gọi hấn đi gặp Quý Đồng, lại ở nơi đó dùng chút rượu và thức ăn, mơ hồ thấy được phía sau bình phong có một bóng dáng mờ mờ, biết chắc là Hà Hoa không thể nghi ngờ, dưới mông giống như bị kim châm, ngồi thế nào cũng không yên, mắt cũng không sai bảo được cứ nhìn sang bình phong, chỉ hận không thể khoét hai cái lỗ trên bình phong.

Cũng may người của Quý gia đối với hấn vẫn luôn hòa nhã, lúc trở về cũng trả lễ thật dày cho hấn, mặc dù chưa có hoàn toàn toại nguyện, nhưng cũng tiêu sầu không ít.

Sau khi sự việc xảy ra Từ Thi Viện liền trêu chọc Hà Hoa nói: “Hách tướng công cứ nhìn về phía bình phong đó, muội cứ ở trong cái góc nào đó hoặc là trên hành lang cùng hấn giả bộ vô tình gặp một chút cũng được mà.”

Hà Hoa liền nhìn tiểu Đào bên cạnh nói: “Nếu là giả bộ, hấn nhất định có thể đoán được. Muội chính là không để cho hấn nhìn thấy, nếu không hấn còn tưởng rằng muội lẳng lơ.”

Hai năm qua Tiểu Đào không ít lần mượn cơ báo đáp Xung Đà trước kia đã chiếu cố để thể hiện tình ý của nàng, hỏi han ân cần với Xung Đà, xuân thủy thu ba không biết đưa ra ngoài bao nhiêu, thậm chí còn cầu xin người quanh co lòng vòng để Từ Thi Viện hoặc là Hà Hoa làm chủ cho nàng, muốn mượn miệng chủ tử trực tiếp chỉ nàng cho Xung Đà.

Nhưng hai năm qua quan hệ giữa Xung Đà và Kiều Nương càng ngày càng tốt, sau khi Tiểu Oản cùng Lý Đại Lang thành thân, bởi vì quan hệ giữa Lý Đại Lang cùng Xung Đà rất tốt, Tiểu Oản cũng nhìn thấy Kiều Nương nhu tình mật ý trải giường xếp chăn, hầu hạ rửa mặt cho Xung Đà. Cũng có nói qua với Hà Hoa, Tiểu Đào đang tự mình chuốc lấy cực khổ.

Hà Hoa vốn tưởng rằng qua một đoạn thời gian, Tiểu Đào hoặc là có thể lay chuyển được Xung Đà, hoặc là chính nàng sẽ chết tâm, không ngờ Xung Đà vẫn không muốn, tiểu Đào lại có khuynh hướng càng ngày càng khăng khăng một mực, bây giờ có cơ hội phải gỡ nàng tỉnh.

Tiểu Đào biết đây là Hà Hoa nói nàng tự mình đưa lên cửa, hạ thấp giá trị con người còn bị người nói lẳng lơ, không tự trọng, trong lòng uất ức lại càng không cam lòng, đỏ mặt tìm cớ đi thêm nước liền đi ra ngoài.

Bên này Hà Hoa cùng Từ Thi Viện lại nói một ít lời, vẫn vây quanh đồ cưới của nàng. Tuy nói hôn kỳ vẫn còn ở năm sau, nhưng một năm trước trong nhà đã mua vật liệu gỗ, lúc này phải mời mộc tượng ở nhà làm một số rương bàn tủ đèn lư các loại..., giá y giầy thêu những thứ đồ này cũng phải cần tự nhà mình làm mới tốt.

Đồ của Từ Thi Viện lúc trước đều là Từ Nhị nãi nãi tự mình một cây kim một sợi chỉ chuẩn bị hoặc là cho người tỉ mỉ làm. Hà Hoa không có thân nương, mặc dù Phùng di nương cùng Từ Thi Viện đều xung phong nhận việc giúp nàng đặt mua, nàng lại nghĩ, ở kiếp trước mặc dù không có bao nhiêu người chịu mua áo cưới, phần lớn là mướn, nhưng dầu gì căn bản sẽ có ảnh cưới làm kỷ niệm. Tới đây thì cái gì mà ảnh cưới hoặc là quay phim đều chẳng có, đại sự cả đời một lần, phải tự mình làm chút gì mới được, cuối cùng hạ quyết tâm, tự mình thêu chút hoa nhỏ... viền ở trên giá y.

Thủ công tinh tế như vậy đều rất tốn thời gian, cũng may trong nhà cũng mở ra một tiểu tác phường (xưởng nhỏ), Hà Hoa cũng không gấp, làm từ từ. Đến mùa xuân năm sau, cũng xấp xỉ chuẩn bị xong.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Đại hôn của Hà Hoa (trung)

Một năm này sẽ thi Hội, trong lòng Từ đại thiếu biết trọng lượng của mình, bao nhiêu cân lượng này hoàn toàn không vào được mắt quan chủ khảo, đi như vậy cũng chỉ lãng phí bạc lại không thể chơi đùa tận hưởng, còn không bằng ở nhà cùng với kiều thể mỹ thiếp, thỉnh thoảng đến nha môn thể hiện oai phong. Vốn muốn mượn cớ từ mang thai có thể không đi, kết quả bị Từ Nhị gia cho ăn hèo hù dọa mấy ngày không dám trở về nhà.

Từ thiếu nãi nãi nghe được trưởng phu nói như vậy, một phần vui mừng hấn quan tâm mình, ba phần tức giận vì hấn lấy mình làm cớ tránh né tàu xe mệt nhọc, sáu phần oán hận trưởng phu lấy cớ này để cho nàng chịu đủ xem thường của công bà, nói nàng có ý làm trễ nãi tiền đồ của Từ đại thiếu, nên muốn chết muốn sống thúc giục Từ đại thiếu lên đường sớm một chút.

Trong lòng của Quý Quân cũng không có nắm chắc bao nhiêu, hai người kết bạn tình thân thấp thòm bất an đi đến trường thi, thi xong ba đợt, mất to trống mất nhỏ, dứt khoát thả lỏng trong lòng ở Kinh Sư chơi mấy ngày. Không ngờ cuối cùng vậy mà Quý Quân thi đậu thi Hội, sau đó ở trong thi Đình

chao đảo chiếm được một vị trí cuối tam giáp.

Hắn niên kỷ nhỏ (tuổi còn nhỏ), không có danh tiếng lai lịch gì, vừa không có quen biết với người có tiếng nói trọng lượng ở Kinh Sư, đoạn kết của trào lưu đợt thi này vị trí có được cũng chỉ là một người được bỏ khuyết. Thật ra thì trong hai năm qua ở Huyện Định Giang đi theo vị Huyện thái gia kia, đối với con đường làm quan cũng coi như có biết một chút, tự biết là con đường khó khăn và hỗn loạn, nhưng trong lòng vẫn có chút khát vọng, vì vậy liền chi mấy trăm lượng bạc, làm một Tri Huyện ở một nơi khá hẻo lánh, chỉ chờ đến tháng tám thì đi nhậm chức.

Bên này tất cả đều kết thúc, hôn kỳ của Hà Hoa cũng gần kề, hai lang cữu (chồng và anh vợ) lại vội vàng chạy về nhà.

Hôn kỳ của Hà Hoa định vào ngày hai mươi lăm tháng năm, là một ngày thật tốt. Lúc Quý Quân về đến nhà đã là tháng năm rồi, trong nhà mới vừa hết bận Tết Đoan Ngọ, Quý Quân lại cùng một vài đồng học đồng liêu lui tới một phen, rồi vội vàng chuẩn bị hôn lễ, bận rộn loay hoay đến khi trời tối mịt.

Ngày nay ngoài cửa có người tới bẩm, nói là ba vị cữu nãi nãi tới thêm đồ cưới cho Hà Hoa, còn muốn bái kiến thiếu nãi nãi.

Nguyệt Liên liền nói: “Mấy vị cữu nãi nãi thật là hồ đồ, thế nào mà lúc này mới đến thêm đồ cưới! Nhất là Nhị cữu nãi nãi, lần trước nhi tử bà ấy tới đây nói thay mặt mẫu thân bồi tội, kết quả một cái nghiên mực thượng hạng và năm lượng bạc để trong học bàn trong phòng cô gia liền biến mất. Theo em thấy lần này không phải tới thêm đồ cưới, mà là lại muốn trộm”

“Nguyệt Liên!” Từ Thi Viện nghiêm nghị quát nàng, sau đó cười khò: “Có một số việc người hiểu ở trong lòng là được. Năm ngoái vì không để cho người khác nói Quý gia ngại bản yêu phú quý, chỉ nhận bạc không nhận người, bắt đặc dĩ phải cho nhà ngoại hậu lễ, sau này chỉ sợ còn phải tiếp tục. Hà Hoa không muốn gặp họ, có thể trực tiếp sai người chặn các nàng ở ngoài cửa, ta cũng không tốt chỉ trích các nàng. Trước tiên người đi chỗ Hà Hoa xem một chút, dù sao các nàng không tới gặp ta trước.”

Hà Hoa nghe nói ba vị cữu mẫu cầu kiến, nghĩ thầm chỉ có một người ta đã chống đỡ không được rồi, bây giờ lại tới ba, đây không phải là cố ý tới thêm phiền sao? Đang muốn lấy cớ nói không gặp, phu nhân Tộc trưởng ở một bên cười nói: “Đúng rồi, xem ngày, thì một hai ngày này sẽ làm tục chải tóc cho tiểu thư, ba vị cữu nãi nãi tới đúng là đúng lúc. Hôm nay gửi tin đi Quý gia thôn, để nãi nãi Hách gia ngày mai tới một chuyến mới là đúng lý.”

Hà Hoa xoắn khăn tay, giả bộ xấu hổ nói: “Cha mời thăm tới đây chủ trì tất cả, không phải là thăm làm giúp con sao?”

Phu nhân Tộc trưởng lắc đầu liên tục: “Đó là cha người coi trọng chúng ta. Tuy nói chúng ta cũng họ Quý, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là họ hàng xa, không thân hơn cữu nãi nãi của các người. đều nói thân cữu lớn, cữu nãi nãi tới làm tục chải tóc cho người mới phải.”

Hà Hoa không muốn cho các nàng động thủ, bám riết không tha hỏi: “Vây tẩu tẩu con thì sao? Không phải thường nói trường tẩu như mẹ sao?”

Phu nhân Tộc trưởng thờ dài nói: “Di nãi nãi là một người tốt tính, đối xử với người giống như khuê nữ ruột, nhưng suy cho cùng thân phận của nàng thấp. Mà thiếu nãi nãi, thành thân hơn hai năm vẫn chưa có thai, điềm xấu. Tục chải tóc này, vẫn nên tìm một trưởng bối thân cận, phúc thọ song toàn mới tốt.”

Nói đến nước này, Hà Hoa cũng bó tay. Cho người mời ba vị cữu mẫu vào, nhất nhất làm lễ ra mắt. Hàn huyền mấy câu, quả nhiên ba vị cữu mẫu vì tục chải tóc cho Hà Hoa mà tới. Hà Hoa được phu nhân Tộc trưởng chỉ điểm, lại cùng Từ Thi Viện liên kết với nhau, Từ Thi Viện liền nói: “Con đang rầu rĩ không thể làm tục chải tóc cho Hà Hoa muội muội, muốn đi mời cữu mẫu tới đây. Ba vị cữu mẫu đến rất đúng lúc, ngày mai có Đại cữu mẫu chải tóc cho Hà Hoa, con lại đi gọi hai người hát tiểu khúc, rồi bài trí chút trang trí màu đỏ trong ngoài là được, chỉ là mấy ngày nay phải làm phiền Quý nãi nãi rồi. Ba vị cữu mẫu thêm đồ cưới, con cũng phải sắp xếp thỏa đáng, bổ sung vào danh sách đồ cưới.”

“Chẳng qua ba nhà chúng ta góp chút bạc, mua miếng bạch ngọc, nhờ một cao tăng khai quang mà thôi, không lên được trên mặt bàn, không lên được trên mặt bàn.” Nhị cữu mẫu khiêm tốn cười.

Bởi vì Từ Thi Viện nghe được ba vị cữu mẫu thấy nàng chưa có con, lúc này mới không mời mà tới làm tục chải tóc cho Hà Hoa, trong lòng buồn giận, đoán chừng bọn họ sẽ không có vật gì tốt đưa tới, cố ý muốn nhắc tới. Không ngờ bọn họ lại mua ngọc, vật này không dễ phân biệt phẩm chất, chỉ đành phải thôi. An bài cho ba chị em dâu bọn họ ở một cái viện nhỏ, cho mười mấy nha hoàn bà tử thỏ sử hầu hạ ăn uống, một bước cũng không cho các nàng ra khỏi cái viện kia.

Buổi tối nha hoàn gác đêm nói, ba vị cữu nãi nãi tranh nhau làm chuyện ngày mai, ba người nói muốn cùng nhau làm tục chải tóc cho Hà Hoa. Hà Hoa tức giận, nghĩ tới Đại cữu mẫu dầu gì cũng coi như hiểu phải trái một chút, liền kêu hai nương tử quản sự sáng sớm ngày hôm sau cố ý đi tìm Nhị cữu mẫu cùng Tam cữu mẫu, mời các nàng uống rượu, thuận đường nói chút “Bí mật mới” của Quý gia, như lúc trước Từ Thi Viện vào cửa có bao nhiêu đồ cưới, Quý gia mấy năm nay lại có bao nhiêu tiền thu vào, lần này Hà Hoa lên lút chuẩn bị bao nhiêu quần áo tư trang. . .

Hai vị Cữu mẫu nghe quả nhiên muốn ngừng mà không được, ý vị thăm dò, mời nhau uống mấy ly rượu, cũng có chút say bí tỉ, bọn nha hoàn mới tiến vào nói: “Nãi nãi Hách gia sắp đến rồi, sao cả người hai vị cữu nãi nãi toàn mùi rượu? Đây cũng không phải là điềm tốt, nhanh thu dọn một chút.”

Hà Hoa đã sớm mặc cát phục đồ thắm, làm lễ gặp mặt cho bà bà tương lai. Đại cữu mẫu cầm hai sợi chỉ màu đỏ, dùng hai tay và miệng kéo sợi chỉ thành chữ thập, nhỏ lông con trên mặt nàng, sau đó lại sửa tóc mai, bới tóc thành búi, cài trâm hỉ khánh cùng đồ trang sức. Hà Hoa nhìn đau, hồi lâu nghe được Đại cữu mẫu nói một tiếng “Xong rồi.” Lại hành lễ với phu nhân Hách gia.

Thê tử Hách Đại Hải thấy nàng môi hồng răng trắng, trên gương mặt trắng bóng loáng thoáng có chút đỏ lên thẹn thùng (thật ra thì lúc nhỏ lông con trên mặt bị đau), cùng đã nha đầu khi còn bé khác khá xa, quần áo trên người nhìn ra được là làm tinh tế, trên đầu cài trâm cùng đồ trang sức cũng chỉ có hai ba cái, lịch sự tao nhã mà không phô trương, có thể thấy được tính tình không xa hoa từ nhỏ, trong bụng không khỏi mừng rỡ.

Đại cữu mẩu thấy vẻ mặt nàng vui mừng, cũng đắc ý nói: “Ngoại sinh nữ (cháu ngoại gái) của ta đây ngày thường rất tốt! Chỉ có đồ trang sức đơn bạc một chút, nghe nói Từ gia nãi nãi có hơn mấy người trông nom đồ trang sức, cháu ngoại đầu chắc hẳn cũng sẽ không thiếu đồ trang sức chứ?”

Từ Thi Viện cười nói: “Đồ trang sức của Hà Hoa muội muội đã bắt đầu chuẩn bị vào nhiều năm trước. Chẳng qua muội ấy thương con quần gia khó khăn, nói là những ngày này người đến người đi, nếu muội ấy đeo trăm ngọc đầy đầu, chỉ sợ chọc người nhớ thương đấy.”

“Cháu ngoại đầu đây là ý gì?” Hai vị cữu mẩu khác đã tắm rửa qua, dùng huân hương, lại bị ma ma cười mời đi niệm Phật tích phúc, làm xong tất cả chuyện này, quá trình tục chải tóc đã hoàn thành, đương nhiên bao lì xì cũng không có phần của các nàng, trong lòng đang ảo não, lại nghe thấy lời nói bóng gió của Từ Thi Viện, Nhị cữu mẩu liền không nhịn được xù lông lên.

Mặc dù Đại cữu mẩu tiếc nuối không thể thấy được mấy hộp đồ trang sức tràn đầy, nhưng sờ sờ bạc được thưởng trong tay áo, cũng được vài lượng, liền hài lòng, bày ra vẻ nói với Nhị cữu mẩu: “Cháu ngoại đầu nói cũng có lý, không phải chúng ta là vì thay nàng phân ưu mà đến sao? Có chuyện gì giao cho chúng ta là được rồi.”

Hà Hoa chỉ cười tủm tỉm nhìn mũi giấy của mình không lên tiếng, người đang ngồi đầu biết trước kia Liễu gia không nhận hai huynh muội Quý Quân, chỉ sau khi Quý gia có bạc mới dẫn tới đây. Nhưng những chuyện này cũng khó mà nói ra miệng. Từ Thi Viện quần gia hai năm, cũng học được một chút thủ đoạn, phúc phúc thân nói: “Cháu ngoại đầu chính là trẻ tuổi không hiểu chuyện, công công, di nương cùng phu quân mới mời nãi nãi Quý gia tới chủ sự. Hôm nay trong nhà này ngay cả con cũng phải nghe Quý nãi nãi phân phó đấy.”

Phu nhân Tộc trưởng càng thêm quanh co không lưu lại dấu tay, nói liên tiếp: “Nhờ Quý gia huynh đệ cùng chất tử (cháu trai) để mắt, mời lão bà tử ta đây tới trông nom, ta nào dám làm phiền ba vị cữu nãi nãi?”

Ba vị cữu nãi nãi vẫn bị câu thúc (trói buộc) ở trong viện như cũ, nếu bọn họ muốn đi ra ngoài, liền nói bên ngoài người lui tới nhiều, sợ đụng phải các nàng, nếu các nàng kiên trì muốn đi ra ngoài nữa, liền nói vắng theo lời thiếu nãi nãi, nếu các cữu nãi nãi bận rộn chuyện ở trong nhà muốn vội về, nơi này lập tức an bài cỗ kiệu đưa bọn họ đi.

Hai ba lần xuống, Đại cữu mẩu biết Quý gia không muốn các nàng nhúng tay vào hôn sự của Hà Hoa rồi, mỗi ngày vui vẻ có người hầu hạ rượu ngon món ngon. Nhị cữu mẩu thì đã nói với nhi tử mình, muốn thừa dịp cơ hội này vào ở Quý gia, không ngờ đã mấy ngày trôi qua cũng không thể ra khỏi cổng truyền tin tức cho nhi tử mình, gấp đến độ xoay quanh.

Nhi tử của nàng - Liễu Tam Lang ở bên ngoài Quý phủ ngó dáo dác chừng mấy ngày, không có thấy lão nương của mình ra ngoài, cũng không có thấy người truyền tin cho hắn, trong lòng cũng bức bối. Dứt khoát tự mình đến gần, ai ngờ cửa ra vào Quý gia nghiêm chặt, cho dù bận rộn chuẩn bị gả nhi nữ, người ngoài muốn vào cũng phải qua kiểm tra từng người mới cho đi vào. Người gác cổng thấy hắn ở bên ngoài tường rào Quý gia đi lòng vòng hồi lâu nhận định hắn không có ý tốt, nói thể nào cũng không cho hắn đi vào.

Sáng ngày hai mươi bốn, trên dưới Quý gia giăng đèn kết hoa, ngoài cửa thổi sáo đàn hát, trống nhạc tề thiên. Tràn đầy hương tử thừng hộp bàn ghế khoác khăn lụa đỏ thắm, từng món một hoặc gánh hoặc khiêng từ Quý gia ra ngoài, hơn chục người khiêng đồ cưới vui vẻ rộn ràng, trùng trùng điệp điệp từ cửa kéo dài đi ra.

Liễu Tam Lang lẫn vào trong đám người đang muốn từ trong đội ngũ khiêng đồ cưới đục nước béo cò, liền bị người chế trụ hai tay, che miệng giả dạng làm mấy tên quân là áo lụa đùa giỡn với nhau trối đến nơi vắng vẻ, không đợi hắn kịp giãy giụa, một cái bao bố chụp vào, hai mắt đen kịt bị đánh toàn thân ê ẩm.

Quý Quân nhìn đồ cưới được khiêng ra ngoài, chào hỏi khách khứa một vòng, nhìn viện tử còn có chút hỗn loạn, nói với Từ Thi Viện: “Nàng có oán trách ta không?”

Từ Thi Viện lắc đầu nói: “Thiếp cũng đã trải qua, không phải không biết sâu cạn như vậy. Mang đi chỉ là đồ vật trên mặt, đồ trang sức chân chính đáng giá Hà Hoa cũng không đặt mua được mấy thứ, cửa hàng cùng đắt mặt tiền cũng đều là vốn riêng của muội ấy. Lại nói trong nhà cũng chỉ cho muội ấy thêm hai Trang Tử cùng một chút gia cụ thôi, thiếp có cái gì tốt mà oán?”

Trong lòng vẫn đang suy nghĩ, ngày nào đó về nhà nhất định phải ở trước mặt ca ca cùng mẩu thân nói nhỏ, lấy của cải Từ gia cùng Quý gia bây giờ, mặc dù đồ cưới của Hà Hoa không có so sánh với đồ cưới của nàng trước kia, nhưng lại đi mất hơn ba phần của cải của Quý gia, đồ cưới của mình cũng chỉ là một phần gia sản mà thôi.

Quý Quân sờ mũi một cái: “Xem ra, còn có thể bổ sung thêm cho Hà Hoa một chút vốn riêng làm son phấn đồ trang sức.”

Từ Thi Viện nhìn chung quanh một chút, cười trêu nói: “Chàng bổ sung đi, di nương cũng đều thay Lương ca nhi cùng Tiểu Niếp Niếp nhìn đấy. Thiếp xem chút bổng lộc một năm này của chàng còn có thể cho đệ đệ muội muội phía dưới lấy cái gì làm việc cưới xin.”

Quý Quân chột thờ dài nói: “Chóp mắt một cái Hà Hoa đã phải gả đi, ta còn nhớ lúc mới ấy còn bé xíu, còn đứng ở trên cái ghế mới với tới bếp lò làm cháo rau đại cho ta cùng cha đấy. Nghĩ thế nào cũng cảm thấy tiện nghi cho tiểu tử Tiểu Bảo kia, ngày mai nhất định phải làm khó cho hắn một phen!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 44: Đại hôn của Hà Hoa (hạ)

Đêm nay đã định trước là không yên ổn.

Hà Hoa ngồi ở trên giường đồ thảm, không khỏi cảm thấy hoảng hốt, giống như tìm mất đi một góc, vừa giống như quên mất chuyện quan trọng gì, làm sao cũng không thể an tâm. Tiểu Thư cùng hai tiểu nha hoàn cười lấy chuyện thành thân của nàng ra trêu đùa, bình thường nàng không quan tâm, lúc này nghe lại cảm thấy rất chói tai, trong lòng phiền não, nghiêm mặt khiển trách: “Không biết lớn nhỏ, cũng không biết ngưng ngưng. Có nha đầu nào như các ngươi không biết thẹn thùng thảo luận chuyện hôn sự không?”

Tiểu Thư thấy nàng giận thật, không rõ chân tướng, lặng lẽ kéo tiểu nha đầu đi ra ngoài. Đúng lúc Từ Thi Viện đến tìm Hà Hoa, thấy các nàng sợ hãi ở nơi đó, cười hỏi: “Chuyện gì vậy? Ngày mai Hà Hoa thành thân, tối nay phải cẩn thận hầu hạ kỹ càng mới đúng. Sao các ngươi có thể ở chỗ này lười biếng?”

Tiểu Thư bĩu môi, im lặng về mặt đau khổ. Trong lòng Từ Thi Viện có tính toán, tự mình xốc rèm đi vào, thấy Hà Hoa buồn buồn ngồi ở trên giường, vẻ mặt u sầu, hoàn toàn không có chút vui mừng của tân nương sắp gả, liền đến bên cạnh nàng ngồi xuống, dịu dàng hỏi: “Muội muội làm sao thế? Sợ à?”

Hà Hoa có chút ngạc nhiên liếc nhìn nàng một cái, Từ Thi Viện liền cười nói: “Ta khi đó cũng giống vậy đấy. Lo lắng sợ hãi đến cơm cũng không ăn được, nhìn cái gì cũng không thuận mắt, còn làm rơi rất nhiều cái ly, cuối cùng vẫn là nương ta kéo ta đi ngủ Ừm, ta là nói”

Hà Hoa miễn cưỡng lên tinh thần nói: “Tẩu tử, muội cũng biết rõ nên vui mừng, nhưng”

Đối với sinh hoạt sau này lo lắng, đối với những điều không biết mà sợ hãi, không phải với mấy câu nói nhạt nhẽo là có thể phân tán. Đạo lý đó nàng đều hiểu, nhưng vẫn không có cách nào buông ra. Cảm thụ làm cô nương cùng làm vợ là thân phận hoàn toàn khác nhau, cũng có giây phút, bỗng nhiên nàng muốn thoát hôn, thậm chí có suy nghĩ nếu thật sự không thể ở lại nhà thì đi làm ni cô cũng được.

Từ Thi Viện có lòng tốt giảng giải cho nàng, nhưng không nghĩ nhất thời nhanh miệng nhắc tới mẫu thân mình, nghĩ đến Hà Hoa từ nhỏ không có thân nương, không khỏi thăm buồn bực mình nói sai, mắt thấy mặt Hà Hoa lộ vẻ thê lương, nhớ tới tâm tình mình trước khi xuất giá, gấp đến độ đứng ngồi không yên.

Lúc đang lo lắng, cửa lại truyền tới tiếng vang, là Phùng di nương tới.

Phùng di nương cũng là người chu đáo, biết các nàng cô tẩu thẹn thùng, dứt khoát lấy chánh sự mà nói.

“Tiểu thư, hôm nay có người ở ngoài cửa kêu, nói là thiếu gia nhà Nhị cữu nải nải bị đánh.”

Hà Hoa sững sốt một chút, lúc này mới nhớ tới trong nhà còn chứa ba vị Đại Phật, vội vàng nói với các nàng: “Tẩu tử, di nương, có chuyện quên nói với hai người. Theo lý mà nói làm văn bối không nên chỉ trích trưởng bối, nhưng cửa thân thích các cữu cữu của chúng ta kia, mấy năm qua tất cả mọi người đều biết. Tình hình trong nhà Tam cữu mẫu tốt đẹp, chỉ cần không hỏi nàng muốn bạc, thì cái gì nàng cũng đều dễ nói, chẳng qua thích khoe khoang một chút. Đại cữu mẫu là một người tham lợi, nhưng trong lòng rất cuộc còn có phải trái, chỉ có Nhị cữu mẫu, vừa yêu tiền lại không phân rõ phải trái. Nếu ta đưa một lượng bạc cho người nghèo khổ, hẳn sẽ mang ơn còn nghĩ không biết về sau làm thế nào báo đáp, Nhị cữu mẫu tới tới lui lui trong nhà không biết được bao nhiêu tiện nghi còn chê ít, nói chúng ta không nói luân lý làm người, Nhị cữu cữu vừa ham bài bạc, chúng ta tốt bụng giúp đỡ bọn họ ngược lại rước lấy một thân thối. Mặc dù cha là người đôn hậu như thế, nhưng mỗi lần biết nàng tới cũng đau đầu.”

Trước kia muội còn ở nhà còn đỡ hơn một chút, về sau muội không có ở đây, tẩu tử tẩu không cần sợ, nên nói như thế nào thì nói như thế nấy. Nếu Nhị cữu mẫu không phục, tẩu hãy nói cứ để bà ta tìm người của Quý gia đi, cha cùng ca ca sẽ không đơn độc gặp bà ta, nếu là biểu ca, tẩu hãy nói mình không tiện gặp khách nam, gạt bọn họ không cho tới cửa là được. Nếu không, trong nhà phòng nhiều, không biết bọn họ còn định đánh chủ ý gì đâu!

Về thanh danh của ca ca tẩu cũng không cần lo lắng, dù thế nào đi nữa ca ấy sẽ làm quan ở bên ngoài, nơi này người có mắt thấy cũng biết, khoảng thời gian trước cha chú không lành mạnh, huynh trưởng đệ muội đó đã đoạn tuyệt quan hệ ngoại sanh không biết bao nhiêu năm. Ngược lại nếu như bị bọn họ bắt được nhược điểm này, về sau càng không dứt được rồi.”

Từ Thi Viện liền gật đầu nói: “Ta chính là sợ các nàng nói ta không phải họ Quý, sợ các nàng nói ta loạn làm chủ, làm cho người trong nhà không nghe lời. Có những lời này của muội muội, ta liền yên tâm! Hôm nay, ta cũng nghe nói, nghe nói những người đó là vô lại trong huyện, còn nói cái gì mà nợ đánh bạc”

Hà Hoa lại biết chuyện này nhất định có phần của Xung Đà, thờ dài trong lòng một tiếng, chỉ trông bị đánh bữa đó có thể làm cho hân tình ngộ một chút. Lại nói lung tung một lát làm cho u sầu ly biệt cùng lo lắng tan đi không ít.

Phùng di nương thấy trời càng khuya rồi, liền đi tới trước giường của Hà Hoa sờ sờ chân của nàng nói: “Làm cô nương một đêm cuối cùng nữa, có thể ngủ thư thái mới được, tiểu thư vẫn nên nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Từ Thi Viện cũng móc một hộp gấm từ trong tay áo ra, có chút ngưng ngưng nói: “Muội muội có còn nhớ một năm kia lúc ở tân phòng muội đưa cho ta bánh ngọt, có một gói giấy dầu ở trong tay áo ta lăn ra ngoài không?”

Hà Hoa nhớ tới lúc ấy mặt Từ Thi Viện đỏ lên cùng vẻ mặt Lý ma ma và nha hoàn muốn cười nhưng không dám cười lại lo lắng Từ Thi Viện bêu xấu mặt thể diện, cũng không kim được cười lên: “Dĩ nhiên còn nhớ rõ, nhất là vô ảnh cước lưu loát của Lý ma ma, ấn tượng khắc sâu!”

Từ Thi Viện xi nàng một cái nói: “Muội liền cười đi, cái này cho muội, muội phải cất kỹ, nếu không ngày mai.”

Lời còn chưa dứt, nàng cười hắc hắc đi ra ngoài.

Hà Hoa mở ra hộp giấu ra nhìn, bên trong không phải là đồ ăn, chỉ là một quyển sách xuân cung đồ, nghĩ đến Từ Thi Viện ngượng ngùng nói thẳng với nàng, nên dùng cái cơ này. Suy nghĩ một chút đồ cười còn chưa có đưa qua toàn bộ, còn mấy hòm xiềng nhẹ, liền nhét tập tranh vào. Đến trên giường nằm một cái, phát hiện có chút cộm, lấy tay sờ một cái, lại lấy ra một quyển xuân cung đồ, Phùng di nương này công phu thần không biết quỷ không hay càng ngày càng tiến bộ!

Hà Hoa lật lật, nghĩ tới bộ dạng các nàng giữ kín như bưng nhưng lại lo lắng cho mình cái gì cũng không hiểu, không khỏi buồn cười, cũng nhét tập tranh vào. Đột nhiên liền nghĩ đến, sách tranh này thoát nhìn rất mới, cũng không phải sách tranh mà trường bối của Từ Thi Viện lúc tân hôn hoặc là Phùng di nương xuất giá lên lên nhét vào. Vậy làm sao mà mình không biết nơi mua chứ? Cũng không thể giữ lại cả hai quyển sách này mười hai mười năm mới truyền cho nhi nữ của mình á?

Mơ hồ u mê suy nghĩ trong chốc lát rồi ngủ thiếp đi, ngày hôm sau trời còn chưa sáng, liền bị đánh thức, mơ mơ màng màng biết có người chải đầu mặc quần áo cho nàng, bên ngoài tiếng người huýt sáo, người người đều bận rộn vô cùng. Hà Hoa dứt khoát coi mình là một pho tượng gỗ, mặc cho các nàng định đoạt. Chỉ chờ đến lúc ra khỏi phòng của mình, nhìn thấy Quý Đồng cùng Quý Quân mặc bộ đồ mới, vẫn không nhận được mũi e ẩm ướt rồi.

Sinh sống cùng với bọn họ đến mười năm, bọn họ đều thật lòng đối xử với mình, từ nay về sau nữ nhi đã gả ra ngoài, như bát nước đổ đi, cũng không thể tùy ý làm bậy như khi ở trước mặt bọn họ, cũng không thể giống như trước đây không có kỵ chút nào lo lắng quan tâm cho nhau, cuối cùng phải thật sự rời khỏi nhà mình rồi.

Khóc một hồi, bên ngoài trống nhạc vang lên, lại có người vội vàng rối loạn tới đây rửa mặt trang điểm cho nàng lần nữa, đắp khăn voan, chỉ chốc lát sau, an vị trên cỗ kiệu lắc lư một đường đi đến Quý gia thôn.

Vào cửa, bái đường, vào động phòng, tất cả đều do người khác giúp đỡ hoàn thành. Tiểu Bảo tất nhiên là bị người gọi đi uống rượu rồi. Đợi đến tân khách lần lượt tân đi, lúc Tiểu Bảo trở lại hi phòng lần nữa, Hà Hoa đã dựa vào mép giường thêm thiếp trong chốc lát.

Lúc khăn voan được vén lên, Hà Hoa còn có chút không thích ứng ánh sáng của nến đỏ, ngược lại cảm thấy đôi mắt của Tiểu Bảo thật trấn tĩnh, không giống bộ dạng bị chúc rất nhiều rượu. Rõ ràng Quý Quân đã có nói sẽ không để cho hắn thuận lợi vượt qua cửa, làm sao lại thả hắn tiến vào?

Hà Hoa có chút ngạc nhiên hỏi, Tiểu Bảo cười hi hi nói: “Bọn họ đều không có lòng tốt, ta đã sớm phòng bị! Mùa xuân hoa đào, hoa lê cái gì cũng gom lại ngâm nước, thêm một chút đường, liền nói với bọn họ là ta uống rượu hoa đào. Bọn họ lại muốn náo, ca ta đã giúp ta ngăn cản.”

Lại nói chuyện một lát, Hà Hoa thấy Tiểu Bảo ngồi không yên, từng chút từng chút nhích lại bên cạnh mình, nhưng trong lòng nàng vẫn có vướng mắc, liền dịch ra một chút hỏi: “Lúc trước, vì sao chàng cứ muốn tới nhà ta cầu thân?”

Tiểu Bảo hàm hồ có nói lảng ra chuyện khác, cố hòng áp ứng một hồi lâu chợt hỏi ngược lại: “Vậy lúc trước, vì sao nàng lại đột nhiên đồng ý?”

Hà Hoa nghiêm mặt, đoan chính nói: “Hôn nhân đại sự, lệnh của cha mẹ lời của mối mai, nơi nào cho phép ta làm chủ? Là cha ta thấy chàng thành tâm nên đồng ý.”

Về mặt Tiểu Bảo sụp đổ, hai tay không chỗ đặt cũng không yên, quy củ đặt ở trên đầu gối, cúi thấp đầu nói: “Ta cũng không biết. Khi đó ta nghe nương ta nói, nàng thông minh có năng lực, là một cô nương biết tri gia, muốn nói cho ta làm thế tử. Ta và nàng cũng cùng nhau lớn lên, cảm thấy tốt vô cùng. Không ngờ nhà nàng không đồng ý, sau này chạy thuyền ở bên ngoài, cũng có gặp người dẫn theo nữ tử lên thuyền. Họ rất thích trêu chọc ta, ta liền nghĩ đến nếu là nàng thì sẽ như thế nào, càng nghĩ thì càng cảm thấy nàng tốt. Về sau mỗi lần thấy nàng, đều cảm thấy vui mừng, không thấy, trong lòng rất khó chịu.”

Hà Hoa thấy bộ dạng thất vọng của hắn, cũng có mấy phần không đành lòng, châm chọc một phen, khẽ nói: “Bây giờ chúng ta đã bái đường, đã là người một nhà, ta sẽ kính trọng chàng, cùng chàng sống tốt qua ngày. Chỉ có một điều, chàng tuyệt đối không thể lên lên lút lút đi quyến rũ những cô gái khác, cũng không cho nạp thiếp. Nếu thật sự nhìn ta không vừa mắt, muốn đi ăn vụng bên ngoài, chàng trực tiếp cho ta một tờ hưu thư là được. Ta nguyện ý thành toàn cho chàng, nhưng chàng đừng hy vọng ta sẽ cùng những nữ nhân khác chia sẻ nam nhân của mình!”

Tiểu Bảo nghe xong đầu tiên là mừng rỡ, sau đó vội vàng thề: “Hà Hoa, ta tuyệt đối sẽ không hưu nàng! Không, không phải, ta tuyệt đối sẽ không phụ nàng, ta không cần nàng thành toàn! Không, cũng không phải, ta. Tóm lại, ta nhất định sẽ đối xử tốt với nàng! Nếu không, sẽ để cho ta.”

Hà Hoa cắt ngang lời hắn, nhẹ giọng nói: “Nếu nhớ, không cần thề cũng nhớ. Nếu thay lòng, phát bao nhiêu lời thề độc cũng vô dụng. Sau này còn mấy chục năm nữa, chậm rãi xem đi.”

Một đêm không lời.

Ngày hôm sau, bái kiến trường bối công bà.

Quý gia thôn là quê nhà của nàng, phần lớn mọi người đều biết, cũng không khấn trương. Ngược lại Hách Nhị thăm, tỉ mỉ nhìn dung mạo Hà Hoa trước mặt, cười nói: “Hà Hoa ở trong huyện mấy năm, ngược lại trở mãi càng ngày càng mặn mà, quả thật nhận không ra bộ dạng trước kia. Tầu tử tầu thật là thật tình thật, Tiểu Bảo ca thật có phúc!”

Bà bà mới nhậm chức của Hà Hoa, Trương thị, mặt mang vẻ đắc ý, nói: “Ta chính là từ nhỏ xem Hà Hoa làm khuê nữ ruột. Khi đó đã nghĩ, một khuê nữ tốt như vậy nếu gả cho nhà người ta, không chừng phải ăn khổ gì đó, còn không bằng cưới vào mình, ta tiếp tục thương yêu nàng.”

Hà Hoa đang cảm ly trà quý trên mặt đất, nghe vậy cũng cười nói: “Con dâu còn nhớ rõ khi còn bé. Bà bà may giày và quần áo cho con nữa đó. Con dâu từ nhỏ không có thân nương, mỗi lần đau lòng liền nghĩ, nếu Đại Hải thăm sát vách là nương con thì tốt rồi. Hôm nay cũng coi như con đã thỏa nguyện, về sau con dâu nhất định giống như khuê nữ ruột hiếu thuận công công bà bà.”

“Nhà đầu này miệng càng ngày càng lợi hại!” Trương thị cùng Hách Nhị thăm cười không khép miệng, Hà Hoa nhận được vài phần lễ, sau đó lại đi kính trà cho phu thê A Tề.

Đại tẩu Thường thị của nàng là một mỹ nhân nghiêm chỉnh, mặc dù cười, nhưng sắc mặt có chút mất tự nhiên. Hà Hoa nghe nói quan hệ giữa nàng cùng Trương thị tương đối lạnh nhạt, lại thêm từ xưa đến nay quan hệ trực lý (chị em dâu) có chút ý vị không nói rõ được, cũng không quan tâm. Quyết định chủ ý về sau bớt trêu chọc nàng, bớt can thiệp vào việc của nàng, tuyệt đối sẽ không ở không đi gây sự cùng nàng tranh đoạt quyền quản gia, chỉ tận lực làm người không phạm ta, ta không phạm người là được.

Tiểu cô thứ nữ nhỏ nhỏ kia cũng đã gặp, là một tiểu cô nương rất hướng nội. Nhưng không có nhìn thấy thân nương của nàng Triệu thị ở chánh phòng, nghĩ lại nàng ta không được phép xuất hiện ở trường hợp này.

Ba ngày sau là ngày lại mặt, Tiểu Bảo mang theo lễ vật cùng Hà Hoa về nhà mẹ đẻ, không thiếu được phải hàn huyên khách khí một phen. Sau khi hành lễ xong Hà Hoa vẫn trở lại viện trước kia của nàng, nhào vào trên giường lờ là nói: “Vẫn là ngủ trên giường của chính mình là thoải mái nhất!”

Không ngờ Tiểu Bảo đi theo phía sau nàng đi vào, nghe được câu này trên mặt cũng có chút không vui.

Tiểu Oản cũng vẫn luôn đi theo nàng, vội vàng nháy mắt với Hà Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Đời Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Lại mặt

Hà Hoa tỉnh ngộ, cũng biết mình nói những lời này không đúng trường hợp, phát tay một cái cho Tiểu Oản cùng bọn nha đầu đều đi ra ngoài, suy nghĩ phải tránh đề tài này xoay qua đề tài khác tốt, hay là giải thích một chút mới tốt.

Tiểu Bảo cũng không nhìn nàng, chỉ xoay về phía một vài chậu cỏ nhỏ đặt trên cái bàn phía trước cửa sổ của nàng nói: “Bình thường nhà người ta đều là trồng hoa, ở đây thế nào lại đặt chậu cỏ?”

“Hoa hoa cỏ cỏ cho tới bây giờ đều không phân biệt, còn nữa, đến mùa hạ, trồng dễ thu hút muỗi ong lăm, trồng cỏ sẽ không có, hơn nữa nhìn màu xanh nõn nà, trong lòng cũng nhẹ nhàng khoan khoái.” Hà Hoa nói xong, suy nghĩ một chút, lại nói: “Cho nên ta không thích đồ quá mức sắc sỡ, những thứ giường mới, chăn mới trong hi phòng kia, tuy nói đều là cha cùng ca ca chi rất nhiều bạc để làm, thậm chí còn có gối đầu tự tay ta khâu, cũng chen vào một đóa hoa, đây phòng phần lớn là hoa màu đỏ, làm cho ta nhớ tới đầu dây trăm cái của Từ Nhị nãi nãi, rất lóa mắt.”

Tiểu Bảo vẫn buồn bực như cũ nói: “Lúc thành thân không phải đều như vậy sao.”

Hà Hoa thấy hấn còn tức giận, chỉ đành phải nói: “Đúng, chúng ta thành thân rồi, bây giờ ta là thê tử của chàng, nhà của chàng cũng là nhà của ta. Đây chính là nói, hi phòng ta cũng có thể làm chủ. Ta nhớ trong đồ cưới có một bộ màn trướng màu xanh với chăn đệm thanh nhã, phía trên thêu một vài đóa hoa hồng nho nhỏ, cũng phù hợp với không khí vui mừng, lúc về ta sẽ thay được không?”

Lúc này Tiểu Bảo mới xoay người lại nói: “Ta cũng cảm thấy một phòng toàn màu đỏ đến chói mắt, dù sao nàng đã nói, đó là nhà nàng, nàng không thích thì đổi thôi.”

Hà Hoa hơi yên lòng, lại cầm cái chén nhỏ múc vào một chén súp đậu xanh đưa cho Tiểu Bảo nói: “Ta có nói với bọn họ rằng chàng không thích ăn cay, nhưng hôm nay sợ là ca ca có ý đưa những món ăn chàng không thích tới trước mặt chàng rồi, xem chàng kia ăn không được cũng để trong bụng, không thích thì nói thẳng là được, chàng ở nhà không phải như vậy sao, cần gì ở nhà ta giả bộ? Nhanh uống chút súp đậu xanh giải nhiệt đi.”

Tiểu Bảo cười khổ: “Nàng cũng biết là huynh ấy cố ý, hơn nữa, nhà ta cùng nhà nàng dù sao cũng không.”

Hấn coi như cơ trí, phát hiện không đúng lập tức dừng lại, cảm ơn nhỏ đưa vào trong miệng che giấu, làm sao Hà Hoa chịu bỏ qua cơ hội này? Lập tức cũng có chút hờn tủi mà nói: “Nhà ta cùng nhà chàng dù sao cũng không giống nhau có phải hay không, chính chàng cũng rõ ràng, vậy vừa rồi cần gì phải mặt nặng mặt nhẹ với ta?”

Tiểu Bảo luống cuống, hi hà hi hục nói: “Chuyện này. Không giống nhau, ta ở nhà nàng cùng nàng ở nhà ta, ta là nói, ta không có mặt nặng mặt nhẹ với nàng, nhà ta hiện tại cũng là nhà của nàng.”

Hà Hoa thấy mặt hấn sung huyết đỏ bừng, thở dài nói: “Ta biết, đột nhiên vào ở căn nhà mới, ta có chút không quen, cũng không phải chê chàng không tốt, ngại công công bà bà không tốt, hoặc là không xem mình là thê tử của chàng. Chẳng lẽ chàng không thể cho ta một chút thời gian thích ứng sao?”

Tiểu Bảo vội kéo tay nàng nói: “Là ta không tốt, ta không nên quá khắt khe với nàng như vậy.”

Hà Hoa nhìn lướt qua hai tay đang nắm lại với nhau, nhớ tới đêm tân hôn trải qua có chút chút hồngбет như vậy, thân thể cứng đờ, giật giật muốn rút tay của mình ra, Tiểu Bảo cũng có hơi lúng túng thất vọng rút trở về.

Mặc dù vẫn không có thói quen cùng nam nhân tiếp xúc, nhưng động tác thân mật hơn cũng đã làm, nắm tay cũng không tính là cái gì.

Huống chi, mình cũng không ghét hấn, còn hạ quyết tâm muốn cùng hấn sống tốt qua ngày. Hà Hoa móc một cái khăn tay ra, thay Tiểu Bảo lau mồ hôi trên trán hấn, hạ mí mắt xuống nói: “Bàn tay chàng đầy mồ hôi, dính dính, nhanh ăn súp rồi rửa một cái đi.”

Tiểu Bảo ném cái thìa nhỏ, bung chén lên ông ọc uống vào, sau đó thật nhanh rửa tay lau miệng, ngồi trở lại bên cạnh Hà Hoa nhìn nàng cười.

Người đang yêu đều trở nên ngớ ngẩn! Hà Hoa nhớ tới những lời này, khẽ cười cười, nói: “Trước kia ta có nghe qua một câu chuyện xưa, có một người kết giao hai người bạn, một người bạn ở trong đó, trước mặt bạn mình, hấn luôn tao nhã lễ độ, cũng không ở trước mặt hấn nói lời làm cho người khác tức giận, cũng không làm hành động thiếu lễ độ, mà một người bạn khác ở trước mặt bạn mình, khóc cười ồn ào tâm tình gì cũng đều có, lúc bị bạn mình nhìn thấy hấn quần áo không chỉnh tề, lời thôi nhếch nhác cũng không quan tâm. Nếu như muốn chàng lựa chọn, chàng muốn làm bạn với người bạn thứ nhất hay là thứ hai?”

Tiểu Bảo rất nhanh trả lời: “Đương nhiên là thứ hai. Người bạn thứ nhất, người nọ ngược lại giống như là đeo mặt nạ, ẩn giấu lòng dạ của chính mình, giữa bọn họ cũng không thể coi là tri kỷ chân chính phải không?”

Hà Hoa liền cúi đầu nói: “Lúc ta còn là cô nương ở nhà đã quen tự tại không ràng buộc, thích gì ghét cái gì đều trực tiếp nói với phụ thân bọn họ. Theo lý mà nói vừa rồi ta không nên ở trước mặt chàng nói ngu giương của chính mình thoải mái hơn.”

Tiểu Bảo chợt nghe thì lòng cũng sáng ra, hoàn toàn lĩnh ngộ phía sau chuyện xưa đó mới là chuyện chính, vội nói: “Hà Hoa, sau này nàng có cái gì cũng nói thẳng với ta, ta tuyệt đối sẽ không tức giận với nàng.”

Rốt cuộc giải quyết xong!

Hà Hoa cầm tay Tiểu Bảo, cười híp mắt nói: “Tiểu Bảo, sau này chàng có chuyện cũng phải nói thẳng với ta.”

Tiểu Bảo thấy nàng cười xinh xắn, lại thấy nàng chủ động đến gần mình, trong lòng vui mừng không dứt, gật đầu liên tục: “Được.”

Hà Hoa cười nói: “Vậy chàng nói một chút, trước kia lúc chàng chạy thuyền, những cô gái kia trêu chọc chàng như thế nào?”

Thật giống như một tia sét kinh thiên động địa đánh xuống, Tiểu Bảo đang bay bổng ngây ngất ba hồn bảy vía lập tức trở về nguyên thần, hấn vội vàng cầm cây quạt ở bên cạnh phe phẩy, nói: “Trời thật nóng, ta quạt cho nàng.”

Khỏe miệng Hà Hoa nhếch lên, giật giật cái tay đang bị Tiểu Bảo nắm chặt, móng tay nhọn dùng sức đâm vào lòng bàn tay hấn, khẽ nhướn mày nói: “Hả?”

Da lòng bàn tay Tiểu Bảo thô ráp, chút thần công móng tay này của Hà Hoa hấn không để vào mắt, chỉ lo lắng móng tay mềm mại tinh xảo của nàng bị tổn thương, nhưng đối với từ phát ra bằng giọng mũi hơi nâng lên cùng ý cười của nàng lại cảm thấy ba phần lạnh lẽo, rõ ràng là trời đang rất nóng nhưng mồ hôi lại xuất ra lạnh cả người, vừa quạt vừa cười làm lạnh nói: “Không có, ta đều không để ý tới các nàng, khi đó ta còn nhỏ, các nàng đều xem ta như đứa trẻ thôi.”

Không bao lâu sau Quý Quân phái người đến tìm Tiểu Bảo nói chuyện, Tiểu Bảo như được đại xá, vèo đứng dậy chạy đến cửa, sau đó quay đầu lại ngây ngô nói: “Ta rất nhanh sẽ trở lại, tay của nàng, có đau không?”

Hà Hoa cười tủm tỉm nói: “Ngày thành thân đó chàng lấy nước hoa đào làm rượu hoa đào lừa gạt ca ca ta, chàng cho rằng ca ấy thật sự không biết sao?”

Lập tức Tiểu Bảo bày ra bộ mặt khổ qua, buồn một lát, bỗng nhiên mặt giãn ra: “Bình đến tướng chặn, hắc hắc, trong tay ta có rất nhiều nhược điểm quan trọng của huynh ấy mà.” Cuối cùng vô cùng nhẹ nhàng rời đi.

Chỉ chốc lát sau Tiểu Oản quay lại nói Tiểu Xảo đến, Hà Hoa biết hiện tại Tiểu Xảo đang mang thai lần hai, không dễ dàng ra cửa, hấn là biết hôm nay mình về lại mặt mới có ý tới, vội vàng gọi nàng đi vào.

Tiểu Xảo vào cửa, đầu tiên là thăm hỏi, sau đó liền than thở nói: “Đáng hận em theo tiểu thư nhiều năm như vậy, nhưng vẫn không thể học được nửa phần khôn ngoan của tiểu thư. Mỗi lần nói ca ca đối với em tốt như thế nào, đều chọc cho vị trong nhà kia mất hứng, không biết tiểu thư liệu có từ hay nào để khuyên giải hay không?”

Hà Hoa thấy Tiểu Oản ở một bên cũng vênh lỗ tai lên, biết nàng nhất định là nhìn thấy Tiểu Bảo mới vừa rạng rỡ đi ra ngoài, muốn thăm dò nhưng lại ngại hỏi mình, dứt khoát lời kéo Tiểu Xảo vào. Bỗng nhiên lại nghĩ lúc này ba người các nàng giống như là đang mở cuộc tọa đàm thảo luận thuật ngư phu

(quản chồng), chỉ là nàng và Tiểu Bảo, ôi dào, tình huống đặc thù còn phức tạp, không thể nói với người ngoài. Liền cười nói: “Hai người các người đều đã thành thân nhiều năm rồi, trong ngày thường nghe nói rất ít cùng tượng phu mình cầu kinh, nên là ta phải thỉnh giáo các người mới đúng.”

Về mặt Tiểu Xảo vẫn buồn thiu, quỳ xuống nói: “Tiểu thư, em cũng thật sự không biết nên làm sao bây giờ. Kính xin tiểu thư cho chủ ý.”

Hà Hoa giật mình, vội vàng nâng Tiểu Xảo lên, nói: “Người có thai, không nên hơi một tí là quỳ. Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Tiểu Xảo tức giận nói: “Kiều Nương, Kiều Nương nàng ta ngày hôm trước không cẩn thận té, sau đó ca ca mời lang trung cho nàng ta, lại phát hiện nàng ta mang thai, vốn là ca ca rất vui mừng, nhưng Kiều Nương kia dám nói nếu ca ca không cưới nàng ta, nàng ta cũng không sanh, bây giờ đã quấy lật trời rồi. Em biết ngay nàng ta không phải là người tỉnh tâm, mấy năm này ca ca em một lòng vì nàng ta, nhưng nàng ta lại là một người không yên phận!”

Hà Hoa cau mày: “Người từ từ nói.”

Tiểu Xảo nói: “Nàng ta muốn đi mua thuốc phá thai, còn giả tình giả ý nói muốn ca ca lấy vợ, còn nói muốn rời khỏi ca ca em, thật ra thì không phải là muốn bay lên đầu cành à. Vốn là em thấy nàng ta ba năm nay cũng quy củ, còn cảm thấy nàng ta không tệ, không ngờ mới mang thai liền lộ ra bộ mặt thật, còn chưa nhất định là con trai đâu!”

Hà Hoa nghĩ đến kỳ nữ mình muốn gặp nhưng vẫn không thể nhìn thấy mặt đó, có chút hoài nghi nói: “Tiểu Xảo, dù là nữ tử tầm thường cũng rất coi trọng dung mạo của mình, thậm chí có vài người xem mỹ mạo của mình quan trọng hơn tính mạng. Nhất là Kiều Nương, lấy xuất thân của nàng, tư sắc đối với nàng mà nói, mặc dù mang theo phiền toái, nhưng càng là tiền vốn nàng sống yên phận. Ở vào cái loại địa phương đó có thể tự mình chuộc thân cho mình, còn có thể tự mình quả quyết hủy dung như vậy, Kiều Nương cũng không phải là loại người nông cạn đó, coi như nàng thật sự mưu đồ mọi thứ cũng không thể sử dụng loại thủ đoạn vụng về như thế. Khẳng định ca ca người cùng Kiều Nương phiền não hơn người nhiều, lúc này người không thể lại đi kích thích bọn họ.”

Tiểu Xảo ngừng lại một chút, miễn cưỡng cười nói: “Tiểu thư nói rất có lý. Nhưng nàng ta vốn từ cái loại địa phương đó ra ngoài, có thể không có tâm kế sao? Bây giờ đã không có tư sắc, chỉ có ca ca em không chê nàng ta, trước kia nàng ta có thể không có biện pháp, chỉ đành phải cẩn thận làm người. Nhưng bây giờ có đứa bé, đây là đứa con đầu tiên của ca ca em, nàng ta có cái này dựa vào muốn uy hiếp ca ca em cưới nàng ta cũng rất bình thường á.”

Hà Hoa quay đầu gọi Tiểu Oản, “Tiểu Oản người đi xem một chút bây giờ Xung Đà đang làm gì?”

Tiểu Xảo vội nói: “Hôm nay ca ca không có ở đây đâu. Kiều Nương nháo như vậy, làm sao ca ca có thể yên tâm?”

Đây là chuyện riêng của người ta, người bình thường không tiện nhúng tay, huống chi bây giờ nàng đã là gả cho người. Hà Hoa cũng không có biện pháp, chỉ có thể nói: “Tiểu Xảo, người có thành kiến với Kiều Nương, vẫn là mời Vượng Tài thăm đi gặp Kiều Nương đi. Nếu không, lần này mời Tam Cô lúc trước làm mai cho ta cũng biết ăn nói, vừa khéo nàng ở đây, để cho nàng đi khuyên một chút cũng tốt.”

Tiểu Xảo cũng biết hôm nay không thể nào để Hà Hoa đi gặp Kiều Nương được rồi, liền cõm một cái vòng tay bạc trên người xuống nói: “Ca ca không đi được, em cũng không yên lòng, kính xin tiểu thư cho nói giúp một tiếng, nhờ Vượng Tài thăm đi một chuyến.”

Hà Hoa cười nói: “Con dâu của Vượng Tài thăm đang nghiêm chỉnh ở bên cạnh người, người còn để cho ta nói làm gì? Còn nữa, lấy phần tình cảm giữa ta và người, ta còn muốn cái vòng tay này của người hay sao?”

Về mặt Tiểu Xảo nghiêm túc nói: “Đến cùng xuất thân của Kiều Nương không tốt, nếu Tiểu Oản nhờ Vượng Tài thăm đi xem nàng ta, nói không chừng Vượng Tài thăm có ý kiến với Tiểu Oản. Hơn nữa, chuyện này còn không biết lúc nào thì có thể thành, từ Quý gia thôn tới đây, cũng không phải là ba năm bước. Vượng Tài thăm muốn đi qua, còn phải có nãi nãi lên tiếng mới được. Em là xin tiểu thư giúp em đi nói với nãi nãi một tiếng, cái vòng tay này là em muốn tặng cho Vượng Tài thăm. Tình nghĩa của tiểu thư và nãi nãi, em”

“Được rồi.” Hà Hoa cắt ngang Tiểu Xảo đang thao thao bất tuyệt, nói: “Vậy còn không bằng để cho Xung Đà đi tìm nhân vật quan trọng hơn ca ca tàu từ ta. Tiểu Oản, người thường ngày cùng Kiều Nương cũng có qua lại, đợi chút nữa mang chút điểm tâm trái cây đi xem nàng một chút.”

Tiểu Xảo mừng rỡ, liên tục nói cảm ơn.

Xung Đà mượn cái tiểu viện kia rất gần, Tiểu Oản đi ra ngoài chỉ chốc lát sau, Hà Hoa liền nghe nói Xung Đà đi cầu xin Quý Quân cùng Từ Thị Viện, bảo là muốn xin Vượng Tài thăm.

Sau khi Tiểu Oản trở lại liền nói với Hà Hoa: “Đã khá hơn chút rồi, Kiều Nương nói nàng sẽ sanh đứa bé ra nuôi dạy thật tốt. Hiện giờ Tiểu Xảo tỷ tỷ đang ở đó chăm sóc nàng.”

Tiểu Bảo thấy Hà Hoa nhũn nhặn, liền nói: “Nàng đừng lo lắng. Nàng xem Xung Đà cùng Tiểu Xảo là huynh muội của mình, nhạc phụ đại nhân càng đối với bọn họ không tầm thường, nghe nói mới vừa rồi di nương bảo một ma ma một nha hoàn đi qua đó đấy.”

Hà Hoa sâu xa nói: “Thật ra thì ta vẫn rất tò mò rốt cuộc nàng ấy trông như thế nào, chỉ nghe nói thường ngày nàng đều đội mũ sa mới bằng lòng gặp người.”

Khóe miệng Tiểu Oản bỗng nhúc nhích, thấy một cái tay của Hà Hoa để ở sau lưng khẽ giật giật, lập tức nuốt xuống lời muốn nói.

Tiểu Bảo suy nghĩ một chút nói: “Nếu nàng muốn gặp nàng ta, qua vài ngày ta phải vào trong huyện, ta nói với cha nương một tiếng, nàng cũng cùng đi,

đến lúc đó đi xem một chút đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Mẹ chồng nàng dâu tranh cãi

Sau ngày lại mặt, chuyện cưới xin mới coi là kết thúc.

Thật ra cuộc sống của Hà Hoa trôi qua cũng rất thanh nhàn, sự vụ lớn nhỏ ở Hách gia đều do Trương thị trông coi, ngoài Trương thị, còn có một đại tẩu Thường thị mắt nhìn chăm chăm một vị trí nào đó, cũng không tới phiên nàng - con dâu thứ hai này làm cái gì, nàng chỉ cần quản lý mấy người đi theo mình - ba nha đầu Tiểu Thư, Tiểu Bàn, Tiểu Diệp, tiếp đó là nương tử quản sự Tiểu Oản cùng trượng phu của nàng Lý Đại Lang là tốt rồi. Những người khác nên trông coi cửa hàng thì cứ trông coi cửa hàng, nên ở Điền Trang thì ở Điền Trang. Nếu bên này không đủ người, thì có thể điều người từ nhà cũ Quý gia tới, rất tiện.

Ngày nay, Tiểu Thư bắt quai cười hi hi đi vào nói: “Tiểu thư, đại nãi nãi mời người qua chơi, đoán chừng là muốn thăm dò đồ cưới của tiểu thư đó.”

Lúc ấy Hà Hoa đang cắn một quả đào, nghe lời này thiếu chút nữa nuốt luôn cả hột, hỏi: “Làm sao người biết? Lúc này mới có mấy ngày, người đã trở thành tâm phúc của đại nãi nãi rồi à?”

Tiểu Thư liên tiếp kêu oan, uất ức nói: “Tiểu thư nói oan cho em rồi! Trong nhà này ai mà không biết em là tâm phúc của tiểu thư? Thế này tất cả mới nhắm vào em, Hoàn Bội cả ngày dính lấy em đặt câu hỏi, em không chịu nói, các nàng liền mời tiểu thư qua, đương nhiên em biết.”

Hà Hoa cười nói: “Mặc kệ bao nhiêu đồ cưới cũng đều là của ta, cho dù là bà bà cũng không thể lấy đi, huống chi là tẩu tẩu?” Liền bảo Tiểu Thư dẫn người đi vào.

Tới truyền lời chính là đại nha đầu bên cạnh Thường thị - Hoàn Bội, vừa vào cửa giọng nói thanh thúy liền cất lên: “Nhị nãi nãi, phu nhân cho cô nương chúng nô tỳ một vài quả lê, cô nương mời Nhị nãi nãi qua dùng cho vui ạ.”

Hà Hoa nhìn Hoàn Bội này mặt như đào hạnh, đeo trăm ngọc, tô son điểm phấn, một đôi mắt còn nhìn loạn bài biện chung quanh phòng nàng, trong lòng đã không thích. Nhưng nghĩ tới kể từ khi vào cửa tới nay, chỉ gặp qua Thường thị có một lần. Lúc này nàng đã phái người tới mời, mình cũng không tiện cự tuyệt, liền nói: “Làm phiền đại tẩu còn nhớ rõ ta, ta có lộc ăn rồi. Người về trước nói với đại tẩu một tiếng, ta đổi quần áo liền đi qua.”

Sau khi Hoàn Bội trở về liền nói: “Cô nương, trong phòng Nhị nãi nãi nhìn rất mộc mạc, cách ăn mặc của Nhị nãi nãi cũng rất tầm thường, ngược lại hai nha đầu của nàng - Tiểu Thư và Tiểu Bàn, đều đeo quỳn hoa cùng vòng ngọc, nghe nói là Nhị nãi nãi thưởng cho các nàng.”

Lúc này Thường thị liền cười lạnh nói: “Không có mắt nhìn đồ! Vòng ngọc kia, mười hai trăm lạng đều có, mười đồng cũng có, chính nàng cũng không mặc tốt, còn có thể cho bọn nha đầu đồ tốt gì? Cửa hồi môn ban đầu của ta một bình ngọc lưu ly Thanh Hoa ít nhất cũng mười lạng bạc, còn không phải là cho người rồi sao? Quần áo trên người người, còn không phải dùng lụa tơ tằm của ta? Lần này cô gia người trở về người làm cho ta. Người làm xong chuyện, ta sẽ không bạc đãi người!”

Hoàn Bội vội vàng quỳ xuống nói: “Nếu không phải năm đó cô nương ban thưởng, nương của nô tỳ đã sớm bệnh chết. Chỉ tiếc không thể chuộc bình ngọc lưu ly cùng đồ trang sức của cô nương trở về, bây giờ Hoàn Bội chỉ ngóng trông hầu hạ cô nương cùng với cô gia cho tốt để báo đáp ân tình của cô nương.”

Thường thị hừ một tiếng, đang định nói chuyện, bên ngoài lại có người đến báo, nói là phu nhân mời Đại nãi nãi cùng Nhị nãi nãi đi nói chuyện. Thường thị vội vàng gọi Hoàn Bội thay trang phục cho nàng, khoa tay múa chân lấy rất nhiều quần áo mới ra, không biết mặc cái nào mới tốt.

Hoàn Bội liền nói: “Cô nương, hôm nay cô gia ở nhà, người cần phải ăn mặc vẻ quang một chút mới được, như vậy vừa không làm mất thể diện của cô gia, vừa cho cô gia biết, cô nương chúng nô tỳ mới xinh đẹp nhất, những hồ mị từ bên ngoài kia chỉ đều là thôn phụ thôi.”

Thường thị nghe xong cũng cười nói: “Lấy cái váy gấm tơ vàng của ta ra, bên trong hộp trang sức có một cây trâm kim phượng, khuyên tai phi thủy ta cũng muốn đeo lên.”

Thu thập xong nàng dẫn theo một nha hoàn khác đi, giữ lại Hoàn Bội giữ nhà. Hoàn Bội lập tức liền kêu lão nương nàng tới nói: “Bình ngọc lưu ly cùng những thứ đồ trang sức trước kia nương có thể cất đi, đừng chỉ biết bài bạc, nếu đưa ra ngoài bị cô nương biết, còn không đánh chết nương và con đuổi ra ngoài mới lạ? Lúc trước Xuân Hoa Thu Hoa gả đi ra ngoài, nàng đã thu lại sính lễ của nhà người ta một phần cũng không thiếu, ngay cả đồ đạc được thưởng của các nàng đều đòi trở về.”

Lão nương nàng liền nhìn trên dưới trong ngoài ngoài một lượt, chép chép miệng nói: “Sau khi cô gia trở lại, trong nhà này liền có thêm không ít đồ tốt.”

Hoàn Bội bụng mấy thứ điểm tâm tới cùng lão nương nàng vừa ăn vừa nói: “Hiện giờ từng thứ từng thứ này nàng đều nắm rõ, nương còn tưởng là giống

như trước kia ém bao nhiêu món nằng đều không biết. Cô gia trở lại lâu như vậy, con cũng chỉ mới có hai bộ quần áo nằng không thích mới cho.”

“Ngươi ngốc thế! Lão phu nhân tinh lắm, mới vừa rồi ta thấy nằng bôi tô lòe loẹt còn mặc sa tanh đi ra ngoài, nhất định lão phu nhân sẽ trách móc.” Lão nương nằng đưa tay đoạt lấy cây trâm hoa của nằng, nói: “Những thứ này ngươi cứ để cho ta cất, sau này làm đồ cưới cho ngươi. Ngươi cứ hầu hạ cho tốt, nằng thấy ngươi thành thật, sau này không thể thiếu được sẽ cất nhắc ngươi làm di nãi nãi, đến lúc đó muốn cái gì mà không có?”

Vốn Hoàn Bội tức giận, nghe lão nương nằng nói tới di nãi nãi, lập tức đi rửa mặt lần nữa, lại thu dọn mấy thứ điểm tâm cầm giấy dầu gói lại đưa qua nói: “Nương đi nhanh lên, đừng để người khác nhìn thấy.”

Vốn Hà Hoa muốn đi đến chỗ của Thường thị, nghe được bà gọi chị em dâu các nằng, đi giữa đường liền đổi lại.

Mới đến trong viện của Trương thị, liền phát hiện hai nha hoàn đang quỳ ở cửa, trên mặt có một dấu tay hồng hồng, màu sắc còn đẹp hơn son môi của các nằng. Bên trong truyền tới tiếng khóc nho nhỏ, Trương thị đang mắng: “. Đồ tiểu xướng phụ (con kỹ nữ nhỏ), không có quy củ, có mấy tuổi liền học vẽ mày trát phấn rồi hả? Có dạng kỹ nữ mẹ nào thì sinh ra dạng tiểu tiện nhân đó”

Hà Hoa ngừng lại một chút, hơi lui về phía sau, liền nhìn thấy Thường thị cắn môi, mặt tràn đầy lửa giận đứng ở một bên.

Nhìn thấy Hà Hoa thối lui, Thường thị hừ một tiếng, dọc theo bên cạnh hai nha đầu đang quỳ cất bước đi vào, giọng the thé nói: “Bà bà đây là nói ai vậy? Anh tỷ nhi từ nhỏ đã theo bà bà, di nương thường ngày muốn gặp nằng một lần cũng khó, dù có lỗi gì cũng đồ thừa không tới trên người di nương được đâu?”

Trương thị đang mắng hăng say, nghe được Thường thị quanh co vòng vèo châm chọc nằng dạy hư Anh tỷ nhi, lại thấy Thường thị đeo trâm ngọc, mặc áo hoa đỏ thắm, càng thêm tức giận: “Ta ở chỗ này dạy dỗ nữ nhi, một tức phụ như ngươi chen miệng vào làm cái gì? Có giáo dưỡng hay không? Cả ngày ở nhà không biết làm việc, cứ bôi phấn thoa son, ngươi nghĩ mình ở trong nhà chứa hay sao?”

Thường thị tức giận đến cả người phát run, cắn nát một lớp răng ngà: “Ta là tiểu phụ không có giáo dưỡng, vậy sao ban đầu nhà bà đến cửa đi cầu thân? Là ai mang đại kiệu đón ta đi vào cửa?”

Một trận loảng xoảng ly tách vỡ vụn, Anh tỷ nhi đang khóc sút sùi biến thành gào khóc, một ma ma bên cạnh nhìn thấy Hà Hoa đến gấp đến độ nhảy dựng lên nói: “Phu nhân, Đại nãi nãi, Nhị nãi nãi đến!”

Hà Hoa nhẹ giọng nói với Tiểu Thư: “Đi xem một chút Đại gia Nhị gia đang làm gì, gọi bọn họ tới đây.”

Đi tới cửa, đã có người vén rèm lên, trông mong đợi nằng đi vào cứu hỏa.

Hà Hoa chỉ thấy đông hỗn độn đầy đất, Anh tỷ nhi nữ nhi của Triệu thị ở một bên khóc lớn, hai người Trương thị cùng Thường thị giống như kẻ thù nhìn chằm chằm đối phương, đều thở hỗn hển.

Hà Hoa đi tới bên Trương thị hành lễ trước, rồi nói với Thường thị: “Tẩu tử, hình như vừa rồi người gác cổng bên kia nói đại ca có chuyện liên quan đến thượng quan của hần muốn cùng tẩu thương lượng, hay là tẩu đi trước một chuyến đi.”

Thường thị nghễnh đầu, vênh vào hống hách đi mất. Trương thị nhìn bóng lưng của nằng, hai tay không ngừng run rẩy, Hà Hoa vội đỡ nằng ngồi xuống, nhỏ giọng khuyên lơn: “Bà bà, dù có chuyện gì, trước hết xin người bớt giận, đừng tức giận hư thân thể.”

Trương thị cảm hận nói: “Con xem nằng, con xem nằng một chút, có ra dạng tức phụ ở chỗ nào? Rõ ràng chính là một người đàn bà đánh đá! Khóc, người khóc cái gì? Ta còn chưa có chết người khóc tang cái gì!”

Anh tỷ nhi run rẩy núp ở dưới chân ghế, nắc từng tiếng nghẹn ngào. Hà Hoa vội bảo Tiểu Oản dẫn nằng đi ra ngoài, ôn tồn nói: “Bà bà, sau khi đại ca trở lại tẩu tử ít nhiều cũng phải cùng một vài phu nhân thân hào hương thân quan lại lui tới, ăn mặc kém không chỉ làm mất thể diện của Thường đại nhân, còn làm mất cả thể diện của đại ca cùng bà bà. Con dâu nghe nói thường ngày đại tẩu cũng cần kiệm hiếu thuận, có thể gần đây nghe một chút bóng gió, trong lòng nóng nảy mới có thể xung đột với bà bà, bà bà cần gì chấp nhặt với nằng?”

Trương thị xì một cái nói: “Nếu không phải là nhìn mặt mũi của phụ thân nằng ta, ta đã mạnh tay chào hỏi rồi! Chỉ bộ dạng đánh đá này của nằng ta, ngay cả Tề ca nhi không có tìm người ở bên ngoài, ta cũng sẽ nạp cho hần mấy người thiếp!”

Hà Hoa trầm nghĩ, chính bà cũng hận không thể giết chết tiểu thiếp của trượng phu mình, thế nào còn nạp tiểu thiếp cho nhi tử mình?

Chỉ là lời này không thể nói với bà ta, chỉ đành phải chậm rãi an ủi bà ta mấy câu, A Tề cùng Tiểu Bảo tới.

Trương thị lập tức tố cáo với A Tề, Thường thị có bao nhiêu vô lễ, có bao nhiêu ngang ngược, Tiểu Bảo nghe đôi câu liền nói: “Nương, cửa hàng trong huyện huyện có chút việc, ngày mai con muốn cùng Hà Hoa đi xem một chút, cần đi chuẩn bị trước.”

Trương thị đang bận rộn nói, cũng không suy nghĩ nhiều phất tay một cái cho hai người bọn họ đi ra ngoài. d@leen d##an lee qu@y d\$oS\$n

Tiểu Bảo trở lại phòng của mình liền hỏi Hà Hoa chuyện gì. Hà Hoa nói: “Ta cũng chỉ biết một nửa, lúc bà bà mắng Anh tỷ nhi bị đại tẩu nghe được, có thể đại tẩu cho là bà bà đang không vừa ý mẫu thân nằng là một di nãi nãi, trong lòng có chút không thoải mái.”

Tiểu Bảo nhủ nhủ mày nói: “Nương cùng đại tẩu thật là nhiều năm cũng không thay đổi, vốn cho rằng ca ca trở lại sẽ tốt hơn, không ngờ.”

Chính là ca ca chàng trở lại mới làm cho chuyện càng tệ hơn, Hà Hoa thở dài. Gọi Tiểu Oản tới, Tiểu Oản dẫn Anh tỷ nhi đã rửa mặt sạch sẽ tới, chẳng qua mắt còn hồng hồng chứa nước mắt, nhìn thấy Hà Hoa cùng Tiểu Bảo cũng sợ hãi không nói lời nào.

Một cô gái đáng thương không biết sẽ có vận mạng gì!

Hà Hoa kéo nàng tới nhìn tỉ mỉ, Tiểu Oản nói: “Trên đầu gối có vết bầm, em đã thoa lên chút thuốc cho nàng.”

Hà Hoa nhớ mình cho nàng một sợi dây ruy băng buộc tóc cùng một cái hà bao nhỏ, lại không thấy nàng đeo ở trên người, liền cười hỏi: “Anh tỷ nhi, hà bao đâu cho muội đâu rồi?”

Miệng Anh tỷ nhi dẹt ra muốn khóc lên, Tiểu Oản nói: “Vừa rồi em có hỏi qua rồi, hà bao tiểu thư cho bị bọn nha đầu làm dơ, họ sợ Anh tỷ tỷ nói cho phu nhân, liền dụ dỗ nàng bôi phấn, không ngờ vừa lúc bị phu nhân thấy.”

Có chút chuyện, nào thành ra như vậy. Hà Hoa bắt đầu nhìn Tiểu Bảo, Tiểu Bảo ngồi hồi lâu, ấp úng nói: “Nếu không, hôm nay chúng ta cho nàng ở đây?”

“Ngày mai thì sao?”

“Ngày mai, ngày mai cũng dẫn theo nàng cùng đi.”

Hà Hoa từ chối cho ý kiến, hôm sau trời vừa rạng sáng gọi Tiểu Bảo thức dậy, phân phó người gác cổng chuẩn bị xe đi vào trong huyện.

Tiểu Bảo còn say ngủ bò lên trên xe ngựa, híp mắt nói: “Trời còn chưa sáng hẳn, tại sao nàng muốn lên đường?”

Hà Hoa dắt tay Anh tỷ nhi, dắt cho nàng mấy miếng điểm tâm, cười nói: “Không phải nói trong cửa hàng có chuyện sao? Dĩ nhiên đi càng sớm càng tốt.”

Trương thị cùng Thường thị nào thành bộ dạng kia, tuy nói sau đó từng người chia ra được trạng phu của mình trấn an, nhưng nếu nàng không ra cửa sớm một chút, ai biết hai người đó có thể đi tìm nàng kễ khổ hay không? Hơn nữa, ngày hôm qua nhân lúc đầu Trương thị choáng váng mới cho phép ra cửa, nếu chờ mọi người đều tỉnh dậy, lại đi vấn an, không chừng bà bà nàng lại trở què.

Miệng Tiểu Bảo nhếch lên, nhìn Hà Hoa cười hắc hắc hai tiếng, nói: “Nàng biết ý hôm qua của ta mà?”

Hà Hoa không lên tiếng, Tiểu Bảo trở mặt ra cười một lát cũng cảm thấy không có gì vui, sờ sờ đầu quả dưa của Anh tỷ nhi nói: “Những chuyện này, ta cùng đại ca cũng không tiện nhúng tay. Thật ra thì tối hôm qua đại ca nói với ta, muốn nhờ nàng khuyên nhủ nương cùng tẩu tử, nhưng ta, ta nghĩ nàng cũng. Sẽ mất hứng.”

Hà Hoa thở dài: “Ta quả thực không thích quán chuyện của các nàng. Nhưng. Suy cho cùng cũng là người một nhà, tối quay về nếu còn sớm, ta lại đi xem bà bà một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Điền Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Tính tình kỳ nhân

Bọn họ ra cửa sớm, lúc đến trong huyện trời cũng mới sáng mà thôi.

Ở trong huyện Hách gia có một tiệm tạp hóa, bên trong phần lớn là một chút đồ chơi hiếm của vùng khác, trong kho hàng phía sau cũng để rất nhiều đặc sản bốn địa, chỉ đợi có thuyền hoặc là thương nhân vùng khác tới, là được bán sẵn ra ngoài.

Hôm nay Tiểu Bảo tới đây chính là có thương hộ Phương Bắc tới muốn từ nơi này vận chuyển một lượng lớn vải bông đi ra ngoài. Cọc buôn bán này cũng đã bàn xong cả rồi, hẳn có tới hay không cũng không sao cả.

Nhưng thương hộ kia nghe được thiếu đông gia của cửa hàng mới vừa tân hôn mà có ý đến đưa tiễn, trong lòng rất là hưởng thụ. Ngay lập tức liền sai người bung một cái hộp gấm tới nói: “Mấy hôm trước nghe được đại hi của thiếu đông gia, nhưng không kịp tới chúc mừng, nếu không cũng đã xin uống ly rượu mừng. Chút ít lễ mọn này, kính xin thiếu đông gia vui lòng nhận cho.”

Tiểu Bảo mở hộp gấm ra, liền thấy bên trong có hai củ nhân sâm, đây là lễ vật rất quý. Lấy giao tình của bọn họ không đến mức này, thương hộ này? Tiểu Bảo hoài nghi nhìn hẳn, người họ vợ vàng hành lễ cười nói: “Nghe được nhạc gia của thiếu đông gia chính là họ Quý, Quý gia này lại cùng thân gia Từ Nhị gia của họ ở trong huyện tổng cộng có hơn vạn mẫu Tang Viên, tơ lụa vải vóc trong huyện Định Giang có hơn phân nửa là hai nhà này sản xuất ra.”

Thì ra là đánh cái chủ ý này!

Tiểu Bảo bưng tỉnh hiểu ra. Chỉ là hai nhà Từ Quý đều có bí quyết của mình, nhất là Từ gia, hai năm qua sản xuất ra tơ lụa thượng đẳng đều có từng thuyền lớn vận chuyển đi, người khác muốn mua còn không mua được. Mặc dù Hách gia cũng có thể phân chút nguồn hàng giá thấp từ trong đó, nhưng số lượng cũng không nhiều.

Thương hộ này thấy Tiểu Bảo trầm ngâm hồi lâu cũng không đáp lại, liền nói: “Thiếu đông gia yên tâm, việc buôn bán của chúng ta cùng thiếu đông gia thế nào cũng sẽ không đứt, chẳng qua chỉ muốn cùng thiếu đông gia phân thêm chén canh nữa thôi.”

Tiểu Bảo chấp tay nói: “Lục gia hẳn đã biết, tơ tằm hai nhà Từ Quý đều vận chuyển đi Kinh Sư, cũng chỉ giữ lại cho nhà ta cùng cửa hàng nhà bọn họ chút ít hàng tích trữ mà thôi, chuyện này ta cũng không dám đứng ra bảo đảm. Cũng như thế, hôm nay vừa lúc chuyết kinh (vợ) cũng ở đây, ta phải hỏi lại một chút, Lục gia chờ một chút.”

Lục gia vui vẻ nói: “Kính xin thiếu đông gia thay mặt nói tốt một phen!”

Hà Hoa đang ở nội đường chơi với Anh tỷ nhi, nghe Tiểu Bảo nói chuyện như thế xong, liền cười nói: “Ta cũng đã xuất giá, chuyện trong nhà cũng không tiện nhúng tay, huống chi chuyện này còn quan hệ đến ba nhà, hẳn cần tơ tằm tốt hơn sao?”

Tiểu Bảo nói: “Nếu là những thứ khác, hẳn cũng không cần bám dính cầu xin.” Sau đó lại từ một góc nào đó lấy ra một cái áo khoác lông chồn, giống như hiến vật quý nói: “Đây là hân từ nơi người Nữ Chân đổi tới được, nàng sờ thử xem, mùa đông mặc rất ấm, ta cố ý cất ở chỗ này.”

Giữa ngày hè mặc thử áo khoác lông chồn, Hà Hoa có chút dờ khóc dờ cười, nhưng nghe đến người Nữ Chân, nhìn lại nhân sâm trong hộp gấm một chút, thì biết thương nhân họ Lục này nhất định đã từng đến biên cảnh Đông Bắc. Không ngờ trong tam bảo nổi tiếng Đông Bắc thì có hai thứ ở ngay trước mắt rồi, vội hỏi: “Nữ Chân bên kia thịnh hành lông chồn cùng nhân sâm, tại sao mấy chàng không thu vào nhiều một chút?”

Tiểu Bảo thờ dài nói: “Người tham gia lông chồn không ngớt, còn có ở Đông Châu, trong tay Lục gia có rất nhiều hàng tốt hơn, chỉ là chúng ta ăn không vô.”

Hà Hoa cười nói: “Nhà ta vận chuyển tơ tằm đến Kinh Sư, nói không chừng cũng có một phần chảy tới Nữ Chân rồi, nhìn như vậy, vẫn không bằng trực tiếp để cho thương nhân Huy Châu này dẫn đi. Chàng tìm thời gian cùng ca ca ta, Từ đại thiếu uống chút rượu, ba nhà dứt khoát kết phùng làm ăn những thứ lông chồn nhân sâm với Lục gia Đông Châu này.”

Hai mắt Tiểu Bảo sáng lên, vội nói: “Ta sẽ đi tìm bọn họ!” Vội vàng dẫn theo Lục gia ra cửa đi tìm Quý Quân cùng Từ đại thiếu.

Không lâu sau, Tiểu Oản liền dẫn Kiều Nương tới. Người khác biết các nàng thường ngày có quen biết, lúc này cùng nhau đến bảo là muốn mua đồ, cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái.

Tiểu Oản dẫn Kiều Nương vào cửa hàng liền đi về phía nội đường, Kiều Nương không lên tiếng theo sát, đợi đến khi thấy Hà Hoa, nàng vội vàng quỳ xuống nói: “Nô gia Kiều Nương gặp qua Hách Nhị nãi nãi.”

Hà Hoa nhìn Tiểu Oản, Tiểu Oản lắc đầu một cái, quay về phía Kiều Nương nói: “Ta chưa từng nói với ngươi đây là ai, tại sao ngươi hành lễ rồi chứ? Không sợ nhận lầm người à?”

Kiều Nương cúi thấp đầu, cũng từng chữ từng câu nói rõ ràng: “Tuy thường ngày chúng ta có chút lui tới, nhưng ta biết ngươi đã theo Hách Nhị nãi nãi đến Quý gia thôn. Không có Nhị nãi nãi mở miệng thả người, sao ngươi có thời gian đến thăm ta? Càng thêm không đề cập đến việc dẫn ta đến cửa hàng Hách gia mua đồ rồi. Mặc dù quý nhân trước mặt ăn mặc cũng không đắt tiền, nhưng lại toát ra khí độ ung dung hào phóng, không phải Nhị nãi nãi thì có thể là ai?”

Tiểu Thư đang ở một bên nói: “Thường ngày Tiểu Oản khen ngươi thông minh cỡ nào, ta còn không tin, hôm nay vừa thấy thì đã biết rồi. Chỉ là ngươi còn kém xa với tiểu thư chúng ta.”

Kiều Nương liền nói: “Nhị nãi nãi thiên tư thông minh, lại là quý nhân phúc thọ song toàn, ta thế này. . . . Ngươi bậc này (người hạ đẳng), sao có thể so cùng Nhị nãi nãi?”

Hà Hoa híp mắt, nhìn khăn che mặt của nàng rũ xuống trên đất, đặt ly trà trong tay xuống, nói: “Ngươi người bậc này, ngươi cho rằng mình là đám người kia?”

Tiểu Oản vội la lên: “Tiểu thư. . . .”

Hà Hoa trừng mắt nhìn nàng, nàng liền ngừng lại, nóng nảy lo lắng trong đôi mắt vẫn không giấu được.

Kiều Nương quỳ phục ở trên đất, chỉ cảm thấy hai luồng ánh mắt giống như đao của Hà Hoa khoét ở sau lưng nàng, nàng định thần lại, từ từ ngẩng đầu lên nói: “Nô gia là người bị hủy dung, diện mạo xấu xí dữ tợn, không dám kinh động Nhị nãi nãi.”

Hà Hoa thấy thân thể nàng khẽ run, hai tay cũng nắm chặt, cặp mắt cũng một mảnh kiên định, rõ ràng cho thấy đang cố nén. Người này, không nói mình xuất thân ti tiện, không nói mình tàn hoa bại liễu tính tình ngạo mạn, chỉ nói diện mạo không tốt, thật sự không để mình thất vọng.

Hà Hoa khẽ mỉm cười: “Ngươi đứng lên đi. Tiểu Thư, Tiểu Oản các ngươi ra ngoài đi.”

Sau khi trong phòng lắng xuống, Kiều Nương phúc thân, rồi ngồi xuống cái đôn ở bên cạnh. Hà Hoa nhìn cách ăn mặc của nàng, ngược lại nếu so với Tiểu Oân còn tốt hơn một chút, nghĩ đến Xung Đà cũng không có ủy khuất nàng, nhưng vẫn hỏi: “Nghe nói mấy ngày trước ngươi vấp ngã, hiện tại không có sao chứ?”

Kiều Nương sững sờ một chút, vẻ mặt có chút chấn động, mấy ngày qua, số người đi thăm nàng không nhiều lắm câu nói đầu tiên đều là đứa bé như thế nào, đứa bé thì sao, thật không có người nhớ nàng đã từng bị té, Nhị nãi nãi này, quả nhiên cùng người khác không giống nhau sao?

Kiều Nương ngẩng đầu nhìn Hà Hoa một cái, chợt cúi đầu nói: “Tạ ơn Nhị nãi nãi quan tâm, bây giờ đã thật tốt rồi.”

Hà Hoa gật gật đầu nói: “Thật ra thì mấy năm này nghe được không ít lời đồn đãi về ngươi, ta vẫn muốn tìm một cơ hội gặp ngươi một chút, không ngờ đột nhiên nghe nói ngươi muốn chết muốn sống Theo lý mà nói, ta cũng không tiện quản chuyện giữa ngươi và Xung Đà, chẳng qua Tiểu Xảo đến trước mặt của ta cầu xin. Ta cùng huynh muội bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình cảm không giống với hạ nhân khác, lần này lại liên quan đến đứa con đầu tiên của Xung Đà, cũng không thể không tới hỏi ngươi một câu, rốt cuộc ngươi nghĩ ra sao?”

Kiều Nương để tay lên trên bụng của mình, yên lặng một hồi, rồi ngẩng đầu lên, mở đôi mắt đẹp yên lặng nhìn Hà Hoa nói: “Đứa bé này nô gia sẽ sanh ra! Mặc kệ là nam hay nữ, sau này cũng sẽ mời tiên sinh dạy bảo nó, để nó làm người quang minh chính đại!”

Hà Hoa nói: “Ngươi không sợ nó bởi vì xuất thân của ngươi mà bị người chỉ trích sao?”

Kiều Nương run lên một cái, nói: “Nô gia cũng từng nghĩ như vậy, càng nghĩ nếu là nữ nhi, ngộ nhờ bất hạnh lại trôi qua những chuyện nô gia đã từng bị liên lụy không thể để nàng chưa từng tới nhân thế này Nhưng sau đó lại nghĩ, nếu nô gia thương yêu nó, sao có thể không có biện pháp tự chăm sóc tốt cho đứa con của mình? Làm sao Xung Đà lại để cho đứa con của mình chịu tội?”

Thì ra là người kiên cường tự tin, Hà Hoa âm thầm gật đầu, lại nói: “Ngươi và Xung Đà đương nhiên sẽ không ủy khuất con của mình, nhưng hẳn không thể nào cả đời kề cận bên các ngươi. Trước mắt không bàn về xuất thân của ngươi, chỉ nói hiện tại, ngươi chẳng qua cũng chỉ là người vô danh vô phận đi theo bên cạnh Xung Đà mà thôi, sau này nếu hấn thù chủ mẫu, chủ mẫu không chứa nổi ngươi muốn đuổi ngươi ra ngoài, ngươi nên làm như thế nào?”

Kiều Nương đề xuống sợ hãi trong lòng, kiên cường nói: “Xung Đà là một người trọng tình nghĩa, chàng tuyệt đối sẽ không đuổi nô gia cùng đứa bé ra ngoài, không, chàng tuyệt đối sẽ không thù chủ mẫu, chàng sẽ một lòng đối đãi nô gia!”

Hà Hoa dùng nắp ly nhẹ nhàng ma sát ly trà, sâu sắc nhìn nàng một cái, bỗng “Bịch!” một tiếng để ly xuống, cười lạnh nói: “Nói như ngươi vậy, là chắc chắn Xung Đà phải thù ngươi làm vợ rồi hả? Ngươi theo hắn ba năm, nếu hắn có tâm, đã sớm cắt đứt ngươi, nếu không có tâm, coi như bây giờ ngươi lấy đứa bé uy hiếp hắn, sau này hắn cũng có thể bỏ ngươi thủ hiền thê. Còn nữa, nhiều nữ nhân có thể sanh con như thế, ngươi cho rằng Xung Đà thật sự không có ngươi thì không thể sao? Ngươi xứng làm thê tử của hắn sao?”

Trong lòng Kiều Nương sợ run một hồi, từ từ quý xuống: “Ban đầu nô gia chỉ là vì thoát khỏi Kinh Sư, mới không thể không hủy dung cũng ý lại vào đại gia cùng Xung Đà, mấy năm này đều thật lòng thật dạ muốn cùng Xung Đà sống qua ngày. Thường ngày bởi vì Tiểu Xảo muội muội không thích, bởi vì không muốn Xung Đà khó xử, bởi vì tự cảm thấy xuất thân ti tiện lại thêm dung mạo đã bị hủy cũng không dám nghĩ đến Xung Đà sẽ cho nô gia danh phận, nhưng hôm nay, vì mình vì đứa bé vì Xung Đà, nô gia nhất định sẽ để cho chàng cưới hỏi堂堂 hoàng, phong phong quang quang nghênh đón nô gia vào cửa!

Nhị nãi nãi nói đúng, có rất nhiều nữ nhân biết sanh con, cũng có rất nhiều cô nương tốt nguyện ý hầu hạ Xung Đà. Mặc dù xuất thân nô gia thấp hèn, nhưng Hồng Phát Nữ (vốn là ca kỹ), An Quốc phu nhân (Lương Hồng Ngọc, tương truyền Lương Hồng Ngọc trước kia cũng là kỹ nữ) xuất thân tôn quý sao? Nô gia bất tài, không dám cầu như họ lưu danh sách sử, chỉ dám cầu một tình lang tốt.

Mặc dù mặt mũi nô gia bị phá hủy, vốn dĩ sắc thị nhân giả, sắc suy tác ái tri (con người vốn yêu cái đẹp, sắc đẹp suy thì tình yêu cũng mất), hơn nữa trước không nói đến má hồng chưa nhạt ân tình dứt, ngày xưa lúc nô gia bị ma ma buộc gập khách cũng đã nhìn thấu. Nếu Xung Đà là người nông cạn lỗ mãng bạc tình, nô gia sẽ không thật lòng đối đãi chàng; những nữ tử khác gả cho chàng, cuối cùng cũng có ngày không còn xuân sắc nữa, lúc về già sắc sẽ suy. Nô gia không cho là mình so ra kém người khác.”

Hà Hoa nhìn nàng cử chỉ cung kính, ngữ điệu đau thương, vẻ mặt lại hết sức bình tĩnh, lại nghĩ đến một câu nhất định sẽ khiến Xung Đà cưới hỏi堂堂 hoàng của nàng ta, cũng không khỏi bội phục sự can đảm cùng cuồng vọng của nàng ta, càng tăng thêm vài phần tò mò, hỏi: “Ta thật sự rất muốn biết, tại sao ngươi cho rằng không cần dựa vào đứa bé, Xung Đà còn có thể phong phong quang quang thú ngươi vào cửa? Chẳng lẽ hẳn không quan tâm muội muội từ nhỏ cùng nhau chạy nạn sao? Chẳng lẽ hẳn không để ý ánh mắt của người khác sao?”

Kiều Nương nói: “Trước kia bởi vì tổ phụ nô gia bị người hãm hại rơi vào cửa nát nhà tan, từ nhỏ cùng người nhà thất lạc, sau đó được ma ma nuôi lớn, cũng được học thi từ đàn hát, ở nơi bướm hoa đó nhìn thấu tình đời ấm lạnh, đã từng khóc nháo oán hận qua, nhưng cuối cùng trốn không khỏi nơi ăn thịt người đó, nhưng còn may mắn gặp được Xung Đà.

Thứ cho nô gia lớn mật, nếu Xung Đà không muốn, nô gia sẽ dùng hết mọi biện pháp để cho chàng thú nô gia, giống như lúc trước mưu đồ rất lâu thoát khỏi hồ lừa ở Kinh Sư. Nếu Nhị nãi nãi cùng Tiểu Xảo muội muội không đồng ý, cho dù nô gia tốn hao ba tấc lông cũng sẽ làm cho Nhị nãi nãi cùng Tiểu Xảo muội muội cho phép. Nô gia sẽ làm cho tất cả mọi người đều biết, nô gia xứng với Xung Đà!”

Hà Hoa cảm thấy bên tai có một trận nổ vang, nàng biết mình chưa tính là người thông minh, cũng biết trong lịch sử có không ít tài nữ kỳ nữ, tâm tính của các nàng, tài văn chương, khí phách cùng truy cầu mình đều kém hơn rất nhiều. Nghe sợ qua chuyện cũ của Kiều Nương, nàng liền nghĩ có lẽ là một Đổ Thập Nương khác, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến, Kiều Nương lại quả quyết cương liệt và dũng cảm kiên cường tính tình tự tôn tự ái như thế.

Phản phát như Kiều Nương mới học Cao Đẳng hun đúc trải qua tự do yêu đương mà chuyển kiếp tới đây vậy, mình và nàng, hẳn là không phân cao

thấp. Không nói cái khác, chỉ cần phần dũng khí cùng lòng tin này, cũng đủ để cho rất nhiều người hổ thẹn không dứt.

“Kiều Nương, đây là ngươì hạ chiến thư? Hay là khiêu khích?” Hít một hơi thật sâu, tâm tình Hà Hoa phức tạp nhìn Kiều Nương quỳ trên mặt đất.

Kiều Nương dập đầu rầm rầm mấy cái, nói: “Nô gia không dám! Nô gia sẽ không lấy đũa bé hoặc là những thứ khác đến uy hiếp Xung Đà, nô gia chỉ có một tấm chân tình. Nô gia bảo đảm, sẽ không có người như nô gia hiểu chàng thương yêu chàng như vậy, mong rằng Nhị nãi nãi cùng Tiểu Xảo muội muội rủ lòng thương!”

“Ngươi đứng lên đi.” Hà Hoa nhàn nhạt nói: “Cho dù là người Quý gia, cũng không thể can thiệp chuyện riêng của Xung Đà, huống chi bây giờ ta đã xuất giá rồi.”

Lời này cũng có nghĩa là tám phần đồng ý, từ nhỏ Kiều Nương đã giỏi về nhìn mặt mà nói chuyện, làm sao không hiểu? Lại dập đầu mấy cái mới đứng dậy nói: “Đa tạ Nhị nãi nãi!”

Hà Hoa nhìn cái trán bầm tím của nàng, thở dài nói: “Không phải ngươi không xứng với Xung Đà, mà là Xung Đà có phúc mới có thể được ngươi coi trọng.”

Kiều Nương cười khẽ một tiếng, trong mắt cũng nổi lên nước mắt, nói: “Xung Đà cùng Tiểu Xảo muội muội cả ngày nói Nhị nãi nãi là một người thông tuệ quyết đoán, hôm nay có thể được nhìn thấy, Kiều Nương thật là tam sinh hữu hạnh.”

Cho dù ở thế kỷ hai mươi mốt, một người đã trải qua chuyện không thể chịu nổi rồi sau đó lại bị hủy dung, cũng sẽ không có lòng tin buông lời nói tôi yêu cô ấy, anh ấy cũng yêu tôi, anh ấy nhất định sẽ lấy tôi, tôi sẽ nghĩ biện pháp chứng tỏ mình, khiến người chung quanh đều tiếp nhận tôi như nàng vậy. Nhưng Kiều Nương làm được, mặc dù nàng vẫn lo lắng sợ hãi.

“Tiểu Oản!” Hà Hoa cao giọng, nhưng Tiểu Thư lại một bước vén rèm đi vào trước, quýnh lên hỏi: “Tiểu thư có gì phân phó?”

Hà Hoa nhìn về Tiểu Oản đang đi vào phía sau nói: “Vừa rồi ở bên ngoài ta thấy có hai cuộn gấm tốt, còn có một chút vải bông, ngươi dùng bạc của ta cùng mua về cho Kiều Nương. Lúc đi ngang qua nhà ta, lại cùng tẩu tử nói một tiếng, bắt mấy con gà cho Kiều Nương nuôi.”

Lại lấy trong hộp một ít trang sức cùng đồ chơi nhỏ, nhét vào trong tay Kiều Nương nói: “Ngươi cũng đừng từ chối, coi như là ta cho đứa nhỏ của Xung Đà lễ ra mắt.”

Kiều Nương liên tục nói cảm ơn, sắc mặt Tiểu Oản vui mừng, liền quay đầu đi ra ngoài thu xếp. Tiểu Thư cũng há to miệng, kinh ngạc nhìn bộ dạng thân thiết của Hà Hoa cùng Kiều Nương. Đợi Kiều Nương đi ra ngoài, mới dè dặt hỏi: “Tiểu thư rất thích Kiều Nương này sao?”

Hà Hoa cười cười, nhìn bộ dạng ngu ngơ của nàng lại thở dài: “Vừa rồi nên gọi các ngươi cùng nghe . Tiểu Đào, sợ là không có cơ hội nữa rồi.”

Lúc xế chiều, Tiểu Bảo cùng thương nhân kia trở về, Hà Hoa nghe được trên người hân mùi rượu không nhẹ, liền hỏi: “Có phải sương sẽ rồi hay không?”

Tiểu Bảo gật đầu nói: “Từ đại thiếu cảm thấy rất hứng thú, Quân Đình cũng đồng ý, Lục gia cũng là cầu cũng không được, ta còn muốn về nhà cùng cha ta thương lượng một chút mới có thể xác định. Nàng và Kiều Nương như thế nào rồi?”

Hà Hoa nhận lấy khăn ướt từ trong tay Tiểu Thư đưa cho hân, nói: “Bất luận là nam hay là nữ, cũng sẽ ở trước mặt nàng kỳ nữ này cảm thấy xấu hổ.”

Tiểu Bảo lau mặt xong nói: “Ta mặc kệ nàng ta kỳ hay không kỳ, trong lòng ta, nàng mới là tốt nhất.”

Tiểu Thư cùng Tiểu Bàn đỏ mặt hé miệng cười trộm, Hà Hoa ngẩn ra, cảm thấy trên mặt cũng đang thiêu đốt, vội lui ra mấy bước nói: “Cả người toàn mùi rượu khó ngửi, như thế này chẳng đúng ngôi chung một chiếc xe với ta!”

Tiểu Bảo nhìn nàng mặt rắng mây hồng, trông rất đẹp mắt, trong lòng thích, đang muốn tới gần, lại nhớ tới mình ngay cả không có hơi rượu toàn thân cũng ướt đầm mồ hôi, chỉ đành phải thở dài. Buổi tối về đến nhà trời đã tối, vội vàng phúc đáp với Hách Đại Hải mấy câu, liền gọi người lấy nước tắm rửa. Chờ tắm rửa sạch sẽ xong, thức ăn cũng đã bày xong ở trong sân nhỏ, lại nghe Hà Hoa bị lão nương hân gọi đi, trong lúc nhất thời cũng chỉ có thể ngậm miệng chờ đợi.

Hà Hoa bị gọi đến trước hết chỉ nghe Trương thị nói Thường thị không tốt như thế nào một trận, sau đó Trương thị còn nói để cho nàng quản chuyện trong nhà. Hà Hoa bị dọa sợ không nhẹ, vội vàng từ chối: “Bà bà, con mới vào cửa, quy củ gì cũng không hiểu, làm sao quản chuyện trong nhà được? Vẫn là bà bà cùng đại tẩu ôn trọng. Mặc dù Đại tẩu được nuông chiều một chút, nhưng suy cho cùng cũng từ gia đình giàu có ra ngoài, đã gặp nhiều quen nhiều, hơn nữa đại tẩu quân sự mới danh chính ngôn thuận. Hôm nay nếu đại tẩu nhận sai lầm cùng bà bà, bà bà cũng nên đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, sau này từ từ dạy nàng, nàng nhất định sẽ không để cho bà bà thất vọng.”

Trương thị liền nói: “Ta suy nghĩ lại một chút, con đi xuống trước đi.”

Hà Hoa vội vàng cáo từ, vội vàng chạy về phía tiểu viện của mình, nghĩ thầm ngày mai nhất định phải tìm Thường thị tán gẫu một phen, cần phải làm cho nàng nổi dậy quản gia mới được. Nhưng mà, làm thế nào mới có thể hóa giải mâu thuẫn giữa nàng cùng bà bà đây? Hay là nói, hiện tại sức khỏe Trương thị tốt, cứ để cho bà trông nom trước?

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không tìm được cách, nằm ở trên giường đã cảm thấy phiền. Tiểu Bảo lặng lẽ khẽ ngắt cánh tay trắng như ngọc của nàng một cái, nhiệt độ lòng bàn tay lập tức truyền tới. Hà Hoa nghiêng đầu, dưới ánh trăng mờ lung nhìn thấy hai con mắt toả sáng lấp lánh của Tiểu Bảo, càng thêm

phiền não.

Hình như Tiểu Bảo biết Hà Hoa không vui, cũng không có thêm động tác nữa, chỉ nhẹ giọng nói: “Mặc dù nương nói nghĩ lại, nhưng nàng đừng lo lắng, nương biết nàng có năng lực, lại yêu thích nàng, vì vậy mới cho nàng quản việc nhà.”

Hà Hoa lật người nói: “Ta không muốn xen vào chuyện đó. Có đại tẩu ở đây, ta vui mừng trôi qua ngày thanh nhàn. Ta chỉ lo lắng bà thật sự cho ta làm chuyện gì, sẽ làm giữa bà và đại tẩu càng thêm”

“Đại tẩu sẽ cùng theo đại ca đi vùng khác nhậm chức, nương cũng chỉ có thể dựa vào nàng, đến lúc đó ta có thể cũng sẽ đi.” Tiểu Bảo nằm ở phía sau nàng, nhẹ nhàng nói một câu làm cho Hà Hoa sợ hết hồn, vội vàng xoay người lại nói: “Chàng cũng đi? Vậy ta thì sao? Ta cũng muốn đi!”

Nghe nói lần ngày chức vị trống của A Tề không phải ở An Huy mà là Sơn Đông, Hà Hoa tới nơi này hơn mười năm, ngay cả huyện Định Giang cũng không có ra khỏi, lần này có cơ hội có thể nào bỏ qua cho?

Tiểu Bảo cho rằng Hà Hoa không bỏ được mình, trong lòng vui rạo rực, liền thuận thế đưa tay sờ lên mặt của nàng, Hà Hoa lập tức cảnh giác, toàn thân căng thẳng —— trời nóng như vậy, hai người phải chồng lên nhau làm vận động sao?

Tiểu Bảo sờ soạng hai cái, lẩm bẩm nói: “Ta biết rõ nàng chỉ là nghĩ một đằng nói một nẻo”

Hà Hoa vung tay của hất ra, nói: “Ta lúc nào mà nghĩ một đằng nói một nẻo hả ?”

Tiểu Bảo liền cười một tiếng, dùng giọng có chút đắc ý nói: “Hôm nay Quân Đình vừa nghe ba nhà kết phùng làm ăn với Lục gia là chủ ý của nàng, không hỏi một tiếng đã đồng ý. Thường ngày ta cũng biết nàng là người rất có chủ kiến, trước kia chuyện của Quý gia nàng cũng quyết định không ít. Nhưng ngày thành hôn đó nàng lại nói hôn nhân đại sự lệnh của cha nương lời của mối mai, lúc ấy ta không có ngẫm nghĩ, bây giờ hồi thần lại mới biết, nếu không phải nàng gạt đầu, làm sao nhạc phụ đại nhân cùng đại cữu tử Quân Đình tự chủ trương được?”

Đột nhiên Hà Hoa cảm thấy có chút tức giận, chợt nghĩ đến Kiều Nương, trong lòng không chỉ có chút mờ mịt cùng xấu hổ.

Tiểu Bảo lại sáp đến gần nói: “Ta biết nàng sợ nóng, sẽ không nháo nàng, nàng chỉ cần ngồi thử trên người ta còn hôi rượu hay không, rồi gọi một tiếng phu quân tốt nữa là được rồi.”

Hà Hoa đầu tiên là xấu hổ, sau đó bùng bùng tức giận, nhất định là hôm nay Từ đại thiếu lại cùng hấn nói gì rồi, cho nên Tiểu Bảo có can đảm trở về đùa giỡn mình!

Lần mò nhéo lỗ tai của hấn nói: “Nói, ai dạy chàng những chuyện này?”

Tiểu Bảo liên tục kêu đau, ở trên giường lăn mấy vòng, trong miệng nói lung tung: “Nương tử tha mạng nương tử tha mạng! Tiểu sinh cũng không dám nữa!”

Hà Hoa cười một trận, bỗng ngồi dậy, nghiêm trang nói: “Ngủ!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Điền Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Mẫu tử có vết rạn

Chương 48

Không nói đến Hà Hoa cùng Tiểu Bảo dính lấy nhau như thế nào, thì đầu này Thường thị suốt một ngày bị bà bà chặn mà nói điều nói không ra được, quay đầu lại thì thấy sắc mặt trượng phu không tốt. Nàng từ nhỏ biết mẫu thân mình trải qua như thế nào, nên liền nhanh chóng nhận sai, ngày thứ hai quy củ bụng trà nhận lỗi với bà bà, ngoài mặt hai người coi như là giải hòa rồi, nhưng vừa về tới trong viện của mình, nàng ta liền nằm ở trên giường bất động.

A Tề đi tới chỗ vài người bạn tốt uống một chút rượu một vòng trở lại, không thấy thê tử nghênh đón mình, chỉ có nha đầu Hoàn Bội của nàng mặc quần áo vải thô, yên lặng hầu hạ ở một bên. A Tề quét mắt nhìn qua, trong lòng cũng không vui, nhưng biết từ trước đến giờ mẫu thân mình là một người tiết kiệm, tất nhiên không muốn thấy bọn nha hoàn về mảy mềnh hồng hồng xanh xanh, nhưng mắt nha đầu này lại có, nhưng vẫn không phong tình như Thường thị.

Nghĩ đi nghĩ lại hấn liền lần mò tới nội thất, Thường thị đang nằm nghiêng, vốn mùa hè nên mặc ít, Thường thị cũng chỉ mặc một cái áo xanh thủy văn, lộ ra cánh tay cùng bắp đùi trắng trắng, trên mặt phỉm đỏ ửng, trông rất đẹp mắt. Là thê tử mình cưới hỏi đài hoàng, đương nhiên không cần phải khách khí, A Tề cởi quần áo là làm chuyện mây mưa, ngay cả cửa phòng cũng không đóng.

Hoàn Bội mắc cỡ đỏ mặt khép cửa đi ra ngoài, trôi qua chốc lát Thường thị liền gọi người vào thu dọn. Nàng bưng một chậu nước sạch đi vào, bắt ngờ nhìn thấy cô gia mình quần áo nửa khoác hồ lên trên vai, lộ ra một lồng ngực rộng lớn, nhất thời lại cảm thấy trên mặt như lửa đốt, không có chú ý nhìn

đường đứng vào cái ghế, ngã đập mặt xuống, mặc dù chậu nước rửa mặt trên tay còn nắm thật chặt, nước cũng rơi vãi ra, cái gì mà lửa nóng tắt cả đều bị năng dập tắt, làm cho năng xấu hổ đến thiếu chút nữa ngã treo cổ luôn thôi.

“Còn ngây ngốc làm gì? Còn không mau tới dọn dẹp cho ta!” Thường thị gầm lên một tiếng, Hoàn Bội cam chịu nữa người trên cùng đầu tóc ướt đầm dề đi ra ngoài, rất nhanh liền có hai nha đầu khác đi vào.

Thường thị liền oán trách với A Tề: “Không có một người bót lo! Hai năm trước thiếp có bốn đại nha hoàn, bốn tiểu nha đầu đi theo tới đây, nhưng vừa thấy bà bà chỉ dùng hai nha đầu, thiếp cũng đành đuổi bốn người đi ra ngoài. Bây giờ muốn làm chuyện gì, vẫn phải tự mình động thủ.”

A Tề liền trấn an nói: “Nương là một người không thể nhân rồi, mọi việc năng nhẫn nại một chút thì trôi qua thôi.”

Thường thị bầm mình vài cái, rơi ra mấy giọt nước mắt nói: “Bà là mẫu thân chàng, là bà bà của thiếp, tôn ti hiếu thuận thiếp vẫn hiểu. Những năm này chàng không ở nhà, không phải thiếp cái gì cũng làm cho bà? Ngay cả bà nói mẫu thân thiếp cũng nhận được, huống chi chỉ là để cho thiếp cùng Dịch ca nhi ăn rau cải com thô?”

A Tề vội vàng dùng mấy câu tâm can mà dụ dỗ, nói: “Nương cũng chỉ có hai đứa con trai, có cái gì không phải sau này đều để lại cho chúng ta hay sao.”

Thường thị bỏ khăn xuống nói: “Chàng cũng biết là hai đứa con trai, có biết trừ con trai, bây giờ bà lại có thêm một khuê nữ rồi không!”

Nghĩ lại, nhà mẹ của Hà Hoa cũng coi như có quyền thế, bọn họ từ nhỏ cùng một thôn lớn lên, mình tội gì cùng năng đối đầu, ngược lại chuyện người ta nói A Tề ở bên ngoài nuôi tiểu thiếp quan trọng hơn.

Liên thút thít nói: “Thiếp cũng biết rõ bà bà vì Triệu di nương nên không thích thiếp, hiện tại Hà Hoa đã vào cửa, sau này có năng ở đây, chắc hẳn chàng cũng yên tâm. Thiếp vẫn nên cùng đi nhậm chức với chàng, cho dù sinh ra khoảng cách trong lòng chàng cũng được, tránh khỏi ở nhà khiến cho bà bà nhìn sinh chán ghét.”

A Tề suy nghĩ một chút nói: “Như vậy cũng tốt. Dịch ca nhi chừng hai năm nữa cũng nên bắt đầu học biết chữ rồi, thả hai mẫu tử các người ở nhà ta cũng không yên lòng.”

Thường thị đạt được ước muốn, lập tức liền bày biện trong phòng khá hơn một chút cùng thu dọn trang sức vào trong hòm xiềng. Ba năm nay năng độc thủ khuê phòng, đồ cưới đã sớm tiêu như nước tiêu hết hoặc là bị hạ nhân dụ dỗ lừa gạt. Trương thị lại là người tiết kiệm, vì vậy năng cũng không biết trong nhà có bao nhiêu tiền, chỉ biết trượng phu trở lại thì sẽ cho năng rất nhiều xiêm áo cùng đồ trang sức xinh đẹp. Những thứ này nếu để ở nhà, chỉ sợ cuối cùng nhất định sẽ bị người lấy mất, vẫn nên mang đi theo là tốt nhất.

Qua một ngày Hách Đại Hải cùng Trương thị gọi một nhà lớn nhỏ, việc nhà khế đất khế ước sổ sách mua bán cái gì cũng lấy ra.

Trương thị liền nói: “..... Ban đầu A Tề đi Kinh Sư, mang theo hai ngàn lượng bạc, năm trước đã trả lại một ngàn lượng, năm nay lại mang về bốn ngàn lượng, con làm quan không dễ dàng, trong nhà cũng không cần con trợ cấp, hôm nay ngay trước mặt hai huynh đệ các con cùng năng dâu, ta trả lại cho con ba ngàn lượng, chỉ lấy bạc công ban đầu trở về.....”

Thường thị nghe được có ba ngàn lượng bạc chói lóa, đầu tiên là vui vô cùng, tiếp theo lại bắt đầu hoài nghi. Đầu nói tam niên thanh tri phủ, thập vạn tuyết hoa ngân (*), thường ngày năng cũng gặp qua không ít người đưa bạc cho phụ thân mình và đám thê thiếp của ông. A Tề đi đến nơi giàu có và đông đúc, sao chỉ có năm ngàn lượng bạc?

(*) Có nghĩa là: Cho dù là tri phủ thanh liêm không ăn hối lộ, trải qua ba năm cũng nhiễm thói xấu cũng thu vào mười vạn lượng bạc. Nếu như là tri phủ lòng dạ hiểm độc, vậy cũng không biết vớt được bao nhiêu. Sau này nghĩa mở rộng ra: Cho dù là quan viên thanh liêm, cũng vợ vét hơn ngàn vạn lượng bạc, về phần tham quan thì càng không cần phải nói.

Coi như là cho mình và phụ thân một chút lễ phẩm, vậy cũng không tính được bao nhiêu. Chẳng lẽ người ta nói hán đang ở bên ngoài nuôi tiểu thiếp là thật? Mình chỉ vì hán không dẫn người về cũng không có dẫn đứa trẻ trở lại liền lơ đãng, xem ra còn phải kiểm tra thật tốt một phen, sau này mặc kệ hán đi chỗ nào nhậm chức, mình cũng phải đi theo!

Thường thị kiên định tư tưởng đi theo trượng phu của mình, vì vậy kế tiếp lúc Thường thị nói muốn năng cùng Hà Hoa chia ra quản mọi chuyện trong nhà, năng liền ra vẻ nhỏ nhen nói: “Bà bà, phu quân đã nói với con, lần đi nhậm chức này muốn mang theo gia quyến cùng đi.”

A Tề cũng nói: “Cha, nương, ba năm nay ở nơi đương nhiệm, nhi tử bên ngoài không có trợ lực, bên trong không gia quyến, phàm là có chuyện, lại không thấy người có thể tin được thương lượng, lại không có người trái chần rớt nước, vì vậy lần này, nhi tử muốn cho Tiểu Bảo cùng đi với con, hai mẫu tử Dịch ca nhi con cũng muốn dẫn theo, trong quan trường các phu nhân thái thái lui tới với nhau cũng có thể có thật nhiều tiện ích.”

Con người của Hà Hoa thiếu chút nữa trừng ra ngoài, phu thê bọn họ chạy mất, năng còn có thể lười biếng được sao?

Tiểu Bảo đứng lên nói: “Đại ca, ta cũng mong muốn cùng đại ca đi ra ngoài va chạm, nếu có thể giúp đại ca hai ba phần cũng là chuyện tốt. Nhưng đến cùng tuổi ta vẫn còn trẻ, không hiểu việc đời, đại ca vẫn nên tìm người khác trợ tá cho thỏa đáng. Ta sẽ ở nhà thay đại ca hiếu thuận cha nương là được rồi.”

A Tề chỉ coi hán đang tân hôn, không rời bỏ được Hà Hoa, nhưng dùng hiếu thuận cha nương làm cớ, hán cũng phản bác không được.

Hách Đại Hải lại không có kị nhiều như thế, trầm giọng mắng: “Không có tiền đồ! Người theo A Tề mấy năm, về sau chỉ cần thi cử nhân, nó còn không

thể giúp người một chức quan để làm sao? Người ở nhà có thể làm gì? Ta và nương người thể cốt còn cường tráng, chỉ muốn huynh đệ các người có thể được việc, ta còn sợ cái gì?”

Trương thị lại đưa ra ý định khác, nói với nhi tử: “Có một nha đầu, gọi là gì à là Hoàn Bội, ngược lại là đứa quy củ, cũng có thể nhận biết mấy chữ, con hãy thu nàng làm di nương mang theo đi nhận chức hầu hạ. Dịch ca nhi còn nhỏ, làm sao cùng các con lận lộn đường xa được? Ta thật không dễ có một trưởng tôn, các con còn muốn tách Dịch ca nhi cùng ta sao? Tiểu Bảo con cũng đi theo ca ca con đi, hai con dâu thì ở nhà cùng ta học quản chuyện trong nhà.”

Lời này vừa nói ra, người cả phòng đều kinh ngạc.

Thường thị kịp phản ứng đầu tiên, hô to một tiếng “Bà bà”, muốn nói bà xem Triệu di nương như cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, tại sao còn muốn cho nhi tử mình tìm tiểu thiếp? Nhi tử muốn dẫn gia quyến đi nhậm chức, tại sao bà có thể ngăn cản? Thật có chút lời nói ra sẽ đắc tội công công Hách Đại Hải, sắc mặt nàng thay đổi mấy lần, cuối cùng nhịn không được, cứng rắn nói: “Bà bà, thiếp thất của phu quân con dâu sẽ tự thu xếp.”

Trương thị liếc nàng một cái nói: “Cửa hàng điền sản của trong nhà ở khắp nơi, một năm trôi qua cũng có hơn vạn lượng bạc tiền thu, ta đã già, về sau những thứ này cuối cùng cũng cho hai đứa con trai. Hiện tại các người không thừa dịp học chút bản lĩnh, về sau làm thế nào quản gia?”

Thường thị nghe được hơn vạn lượng bạc, trong lòng lại xoay chuyển, trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra biện pháp gì tốt, chỉ đành phải hoa lê đại vũ khóc nói: “Bà bà, con dâu thật sự không muốn cùng Dịch ca nhi tách ra, cũng muốn tự mình hầu hạ phu quân, hiểu thuận công công bà bà, con dâu một việc cũng không bỏ được.....”

Tiểu Bảo vội vàng nói: “Nương, chuyện của đại ca phải qua vài ngày mới có thể xác định, chúng ta từ từ lại nghĩ cách.”

Trương thị cũng phiền lòng, liền bảo bọn họ đều đi ra ngoài, Hách Đại Hải liền nói: “Đang êm đẹp bà cho A Tề tìm thiếp thất là làm sao? Nào có bà bà trông nom chuyện phòng the của nhi tử chứ?”

Mắt Trương thị quét qua, hung hăng nói: “Đang êm đẹp ông nuôi một xướng phụ đó thì sao?”

Hách Đại Hải dựng râu, cuối cùng chột dạ, vội vàng nói sang chuyện khác: “Nếu bà không thích Thường thị, sao không để cho nàng đi theo A Tề hả? Hà Hoa từ nhỏ đã là đứa có năng lực, có nó giúp đỡ bà là được rồi.”

Trương thị uống một ngụm trà, chân mày vẫn nhíu chặt: “Hà Hoa đúng thật là lợi hại! Còn chưa có thành thân liền ăn Tiểu Bảo đến sít sao, hiện tại càng thêm.... Ông xem Tiểu Bảo, một bước cũng cách không được nó, ngay cả huynh trưởng ruột thịt cũng không để ý rồi! Đi ra ngoài một chuyến liền lấy về chuyện ba nhà liên hiệp mở cửa hàng, ai biết về sau nó có thể chuyển đồ trong nhà về Quý gia hay không?”

Đúng lúc Tiểu Bảo quay trở lại, nghe được những lời này, trong lòng lộn mấy vòng, ghen một bụng tức vọt vào nói: “Cha, nương, con nguyện ý đi theo đại ca! Cũng giống như thế, con tới chỗ nào, Hà Hoa cũng tới chỗ ấy, tránh khỏi các người nói năng khuôn khổ về nhà mẹ!”

Trương thị cả giận nói: “Con có còn ra hình hay không? Con nói một chút mấy năm nay con đã làm gì, cự tuyệt bao nhiêu người trong sạch, công danh tiền đồ của mình không cần, ngay cả lần trước ca ca con còn đang thi con liền chạy về rồi! Hiện tại con lại vì nó, không chịu đi giúp ca ca con, con, con, thật tốt! Con cưới vợ liền quên nương, mất gốc, ta.....” Trương thị run rẩy tìm được một cây gậy gỗ liền đánh lên trên người Tiểu Bảo quát: “Ta đánh chết người cái thằng con bất hiếu không biết vâng lời!”

Hách Đại Hải ở một bên cuống quýt ngăn bà lại: “Không phải bà nói không nỡ đánh con, thường ngày cũng ngăn ta sao?”

Trương thị giận đến lão lệ tung hoành, nói: “Một ngày nào đó ta sẽ bị phụ tử các người làm cho tức chết. Đến ngày đó các người liền thoải mái!”

Tiểu Bảo vội ôm chân của bà dập đầu nói: “Nương, là lỗi của nhi tử! Nhi tử không dám chọc nương tức giận nữa!”

Trương thị liền ôm đầu của hắn nói: “Ta biết Hà Hoa là một cô nương tốt, ta cũng không phải là không thích nó, nhưng Tiểu Bảo con là nam nhân, phải có bộ dạng một nam tử hán! Cả ngày dính lấy nó còn ra thể thống gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Điền Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Thường thị phát uy

Trên đời cho tới bây giờ cũng chưa có tường nào mà gió không lọt qua được, tin đồn từ miệng các hạ nhân truyền đi vĩnh viễn là nhanh nhất. Chuyện Trương thị giận đánh Tiểu Bảo tuy chỉ có ba người biết, nhưng chuyện Trương thị muốn cho Thường thị cùng Hà Hoa quản gia lại bị thổi phồng kéo đi tâm tư của không ít người, nhất là câu hàng năm hơn vạn lượng bạc tiền thu này, thiêu đốt ruột gan lòng người như ánh nắng mặt trời tháng bảy, rừng rực.

Triệu thị đã từng giúp đỡ Hách Đại Hải quản lý tính toán sang sổ, khi đó tiền lời vẫn còn không đến mức này, nghe được Trương thị buông lời ra ngoài cũng lấy làm kinh hãi. Nàng chỉ mới hai mươi, bộ dạng tư thái đều là thượng đẳng, cho dù không cần ăn mặc cũng giống như đoá hoa mới nở, cộng thêm

được đặc biệt dạy dỗ kỹ nghệ phòng the, mà Trương thị đã sắp năm mươi, nhiều năm lao tâm lao lực giống như vỏ cây già cứng rắn khô ráp, mặc dù Hách Đại Hải biết sẽ bị nói mãi, mỗi lần vẫn nghĩ ở trong phòng Triệu thị. Triệu thị nắm chặt cơ hội thổi lòi bên gối.

Nói thí dụ như A Tề Tiểu Bảo nên huynh đệ đồng tâm, cùng nhau góp sức; Hà Hoa cùng Tiểu Bảo mới tân hôn, đang trong thời gian thân mật thắm thiết thêm mỡ trong mật, không bằng để hai huynh đệ cùng dẫn theo thể tử đi trước; trong nhà lão gia càng già càng dẻo dai, phu nhân cũng vẫn khôn khéo lưu loát như trước, không cần để cho các con dâu làm loạn sớm.

Gió này cứ thổi và thổi, cho dù là gió lệch, gió nóng tháng bảy cũng có thể cứu mạng, huống chi nàng nói cũng coi như đúng lẽ, Hách Đại Hải nghe liền cảm thấy lỗ chân lông toàn thân đều được gió mát thổi vào vù vù, thoải mái cực kì. Lại nghĩ nếu Trương thị không quản gia, còn không phải dốc hết toàn lực chèn ép Triệu thị cùng nhìn chăm chăm vào ông sao?

Hách Đại Hải vỗ đùi liền nhảy ra ngoài tìm Trương thị, nói: “Tiểu Bảo cùng Hà Hoa mới thành thân, dính nhau một chút cũng là bình thường. Nếu bà sợ trong lòng Hà Hoa hướng về nhà mẹ, thì để cho chúng nó đều đi theo A Tề nhậm chức là được. Qua ba năm trở lại không chừng còn cho bà thêm hai tôn tử, đến lúc đó nó lại có lòng riêng, cũng phải ngoảnh lại nhìn tôn tử Hách gia chúng ta.”

Trương thị vừa thấy quần áo hần xốc xếch, liền biết hần mới từ trên giường Triệu thị bò xuống, vốn chỉ có năm phần thuốc súng bây giờ đã đốt rụi hoàn toàn, thầm nghĩ qua ba năm Hà Hoa cũng chỉ thêm tôn tử, Triệu thị lại có thể thêm hai thứ từ ra ngoài, đến lúc đó còn không phải là hai đứa con trai mình thua thiệt? Liền vỗ vắn giường nói: “Nhà ai có hai con dâu mà bà phải bận rộn không? Ta cưới hai con dâu về làm cái gì, một bà lão như ta hầu hạ ông, hầu hạ hai đứa con trai cả đời không đủ, còn phải hầu hạ luôn con dâu sao? Hồ ly tinh kia bảo an tâm cái gì? Cho ông đắp lên mắt cái gì? À ta cứ muốn thấy ta trôi qua không yên ổn phải không?”

Hách Đại Hải thấy tính toán của mình bị Trương thị nhìn thấu, tiền cũng không được, lui cũng không xong, chỉ đành phải nói: “Nàng an tâm cái gì, nàng còn không phải là vì tốt cho Tề ca nhi cùng Tiểu Bảo? Còn nữa, trong ngày thường nàng có chuyện nào mà không nghe bà sao? Ngay cả ta đi phòng nàng cũng bị đẩy ra nói để cho ta ở cùng với bà nhiều hơn.”

Phải nói Hách Đại Hải cũng bốn mươi năm mươi tuổi đầu mới mua một con ngựa gầy, những năm này bởi vì Trương thị nghiêm mật quản chế, Triệu thị cũng coi như phong lưu vạn chủng, một năm so với một năm càng có phong vận (bộ dạng thủy mị), hần cũng không có đi ra ngoài phong lưu, đương nhiên không hiểu lắm tâm tư của nữ nhân. Từ trên giường Triệu thị trèo xuống cũng đã chọn một phòng ai oán, rồi đến nơi này của Trương thị vụng về lấy lòng, Trương thị giận đến mặt sắp méo sẹo, nghĩ thầm ta đường đường là một chánh thất chẳng lẽ còn phải nhờ một tiểu thiếp, không, không phải mà là hồ ly tinh từ bị nửa đêm “Ân tử” trượng phu tới đây sao?

Đang muốn ném gối đầu qua, đột nhiên tắt hỏa (hết tức giận), im lặng không nói ôm Anh tỷ nhi đang ngủ ở trên giường bên cạnh qua, thầm nghĩ không phải người muốn chê cười ta sao, ta cứ giữ người lại không tranh với người một hơi! Ngày mai ta sẽ không cho người được gặp Anh tỷ nhi nữa, ta còn mua cho Anh tỷ nhi hai nha đầu tới hầu hạ, đối xử tốt với nó, từ nay về sau tăng cường dạy dỗ nếu có thể gả cho nữ tử Tri Huyện, đến lúc đó bản thân một đích mẫu (mẹ cả) không chỉ được thanh danh tốt, còn có thể được bọn chúng thật lòng đối đãi, về phần người một kỹ nữ, Anh tỷ nhi cùng nữ tử tương lai hần là sẽ không nhận thức; nếu không thể, nhất định cũng sẽ nhận được sinh lễ trở lại, dù sao đều cũng tùy theo ta.

Thường thị trở lại phòng của mình, bắt đầu kiểm tra sổ sách của A Tề, lật hết quần áo đồ trang sức mình vất vả sửa sang lại ra, quăng ném cả ngày trời, cả phòng bừa bộn sáng chói, vừa ném vừa khóc nói: “Thiếp ở trong nhà này ba năm, vết cặn sạch tất cả đồ cưới, mình mỗi ngày ăn rau cải cơm thô, mới có thể ở trong kẻ răng vất vả chút đồ tốt ra ngoài cho Dịch ca nhi. Chàng thì tốt rồi, ở bên ngoài tìm kỹ nữ, về nhà cũng chỉ đưa bạc cho lão nương giấu dưới giường, liền lấy đồng đồ lụi bại này dụ dỗ thiếp, nếu Hách gia các người đều không trông nom hai mẫu tử thiếp cùng Dịch ca nhi, ngày mai thiếp sẽ ôm nó về nhà mẹ đẻ!”

Trong lòng A Tề cũng phiền, liền rống to một tiếng: “Người về nhà mẹ đẻ còn không phải là ta nuôi? Ta cho lão nương mình bốn ngàn lượng, cũng cho cha người ba ngàn lượng trắng lóa, còn có thể dư lại được bao nhiêu?”

Đây cũng là lời nói thật, mặc dù quan trường suy cho cùng đều giống nhau, trên dưới đều vợ vét bạc là chủ yếu, nhưng suy cho cùng A Tề mới ra làm quan, vị trí không đủ cao, lá gan không đủ lớn, tâm cũng không đủ đen, vừa không có thân tín bên cạnh, bình thường làm việc hoặc là lo sợ, hoặc bị người phía dưới phân chia, đến phiên hần, phía dưới có người hiểu kính một ngàn lượng, hần còn phải tăng gấp bội đút cho quan trên, cho nhạc phụ, đút lót cho mọi người ở Kinh Sư. Ba năm qua, tự mình dấu riêng một chút, cho cha nương ở nhà một chút, cho nhạc gia một chút, còn lại chút đỉnh mua trang phục cho thể diện, hoàn toàn không thừa lại chút nào cả.

Thường đại nhân cũng không phải thuận buồm xuôi gió, Thường thị đã từng thấy đích mẫu góp đồ cưới lấy bạc cho phụ thân, lại nghe được phụ thân vậy mà lại có thể thu ba ngàn lượng, cũng không dám lớn tiếng nữa, chỉ đành phải thút thút nói: “Sao lại như vậy được? Phòng của chúng ta rõ ràng là trường tử trường tôn, bà bà lại nói để cho thiếp cùng Hà Hoa quản sự, đây không phải là muốn lén lút trợ cấp cho tiểu thúc sao? Thiếp cũng không phải không cho chàng chiếu cố huynh đệ, hần đi theo chàng đọc nhiều sách, biết người trong quan trường nhiều hơn một chút mới phải. Nhưng chàng xem hần, năm đó tiểu thúc không đợi chàng thì đình xong đã chạy về, hiện tại cũng không nói giúp chàng một tay, trong nhà hàng năm trên vạn lượng bạc, trên vạn lượng.”

A Tề dậm chân nói: “Người đừng khóc làm phiền ta! Trừ khóc người còn biết cái gì? Nếu người có năng lực như Hà Hoa vậy, nương có thể không để cho người quản gia sao?”

Thường thị dứt khoát ngồi xuống đất gào thét lên: “Thiếp đương gia thì như thế nào? Đợi chàng ba năm, chàng ở bên ngoài oanh oanh yến yến thiếp liền mặc kệ, nhưng trở lại bà bà đã nói cho chàng nạp thiếp, bà hoàn toàn không coi thiếp là chánh thê của chàng. Lấy thân phận của chàng, ngay cả muốn nạp thiếp, cũng phải xuất thân nhà trong sạch, có thể giúp chàng một tay, Hoàn Bội loại nha đầu đó muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, tính là đồ tốt gì?”

Hoàn Bội ở góc tường nghe lén, lặng lẽ khoác quần áo vội vàng chạy ra ngoài tìm lão nương của nàng ta. Nha đầu cùng gác đêm với nàng - Hoàn Ngọc nhìn về phía bóng lưng của nàng ta, lén phun nước bọt về phía nàng, trong lòng còn chưa hả giận, cầm một cây kéo lấy quần áo, hàng thù thù chưa làm

xong, khung thêu ... của Hoàn Bội vo thành một cục cắt lung tung một trận.

Cả nhà Hoàn Bội đều ở Quý gia thôn, vì vậy lão nương của nàng ta cũng không cùng những bà tử thô sử khác ngủ chung giường, mà chia ra hai gian phòng nhỏ. Hoàn Bội len lén đi, ở dưới cửa sổ học mấy tiếng mèo kêu, trong phòng không có động tĩnh, ngược lại ở dưới chân tường gần đó có hai con chó sủa gâu gâu, nàng ta hoảng hồn vội vàng đập cửa, chưa tỉnh hồn chạy vào, kê lại tỉ mỉ cho lão nương mình nghe.Lão nương nàng ta vội vàng đốt nến lên, cùng lão đầu nhà mình khiêng một cái bình chứa dưa muối ra, đào đất sâu hai thước, lại nhô ra một cái miệng bình, gạt bỏ giấy dầu ở phía trên, mở cái bình ra, bên trong có rất nhiều đồ trang sức, quần áo, vải vóc, son phấn ...

Lão nương Hoàn Bội liền nói: “Tôi nay bọn họ nhất định sẽ không ngủ cùng nhau, ngươi phải ăn mặc cho thật tốt, ta sẽ chuẩn bị cho ngươi một bầu rượu nhỏ cùng mấy thứ điểm tâm hoa quả khô, ngươi lên đi hầu hạ cô gia, chỉ cần không làm chuyện loạn lên, cô gia nhất định sẽ cảm thấy ngươi tốt.”

Quả nhiên A Tề ghét Thường thị ồn ào tự mình đi tới thư phòng, Hoàn Bội sửa soạn nhẹ nhàng thoan thai, mặc một cái váy nền trắng thêu hoa, đeo túi thơm, thoa chút phấn nhàn nhạt lên trên mặt, bưng cái mâm rượu cùng mấy đĩa nhỏ đến thư phòng, sau đó không nói tiếng nào ở trong thư phòng thu dọn một hồi, lúc lui ra ngoài liền xoay eo ngã lên trên người A Tề. Nhuyễn ngọc ôn hương đầy cõi lòng, A Tề cũng thuận thế gạt bỏ áo ngoài của nàng ta.

Ngày hôm sau trời vừa sáng Hoàn Bội liền thu thập lần mò trở về phòng muốn thay quần áo, lại thấy một phòng hỗn độn, Hoàn Ngọc cũng đã sớm rời giường, ngây ngô như cục gỗ ở bên cạnh, vội hỏi xảy ra chuyện gì. Hoàn Ngọc thấy nàng cả đêm không về, sáng sớm tới đây ăn mặc gọn gàng xinh đẹp, trên đầu còn cài hai cây trâm sáng long lanh, cười lạnh một tiếng nói: “Ta cũng không biết, nửa đêm hôm qua cô nương muốn uống trà, sau khi ta trở lại đã như vậy rồi.”

Hoàn Bội chỉ cho là Thường thị nổi giận xé đồ của nàng ta, cũng không dám làm ầm lên, cúi người xuống muốn tranh thủ dọn dẹp, không ngờ cửa phòng phành phạch lập tức mở ra, Thường thị dẫn theo mấy bà tử thô sử nghiêm mặt tới đây, Hoàn Bội vừa nhìn cảm thấy tình hình không tốt, vội vàng quỳ xuống đất xin tha. Mấy thô sử kia đầu tiên là dùng bàn tay đánh đồm độp lên khoe miệng nàng ta chảy máu ra, sau đó lấy mấy cây trâm trên đầu nàng ta xuống giao cho Thường thị.

Thường thị nhận ra toàn thân Hoàn Bội đang mặc chính là trang phục cùng trang sức của mình trước đây, nghĩ đến trước kia một vài đồ vật của mình đột nhiên không thấy tăm hơi, lửa giận trong bụng càng thêm ngập trời, sai người trói Hoàn Bội lại trước, rồi dẫn người đá văng cửa phòng lão nương của Hoàn Bội ra, lục tung, cũng đào mặt đất qua một lần, vậy mà moi ra được ba cái bình lớn nhỏ không bằng nhau, tơ lụa vải vóc, quần áo, đồ dùng hàng ngày, bạc tiền đồng cái gì cũng có, trong đó còn có một vài thứ Thường thị chưa từng thấy qua, nàng thu dọn đồ đạc của mình trước, rồi gọi người trói lại một nhà lớn nhỏ của Hoàn Bội quỳ trong sân.

Hoàn Bội bị dọa sợ đến mặt tái xanh, kêu trời trách đất gọi cô gia cứu mạng. Thường thị cũng đang chờ A Tề chạy đến đồng thời đã mời Trương thị tới đây, trước tiên bày tang vật không nhận ra đã đoạt lại được ra, sau đó sai người nắm tóc ngựa đầu Hoàn Bội lên, trong lúc Hoàn Bội giải dựa quần áo cũng phân tán một nửa, dấu vết trên cổ cùng trên người liền lộ ra, sau đó Thường thị cũng quỳ trên mặt đất khóc rống nói:

“Hôm qua bà bà nói cho phu quân thu Hoàn Bội, con dâu nghĩ lấy thân phận của phu quân nàng bất quá chỉ làm nha đầu thông phòng thôi là được, muốn nạp di nương cũng phải tìm người có xuất thân tốt. Không ngờ nha đầu này vậy mà hếch mũi lên mặt, đầu tiên xé đồ ở trong phòng, sau đó không biết xấu hổ tự mình đi quyến rũ phu quân. Điều này cũng thôi, con dâu vốn nghĩ nếu chuyện đã như thế, dầu gì nàng cũng đã theo con nhiều năm như vậy, con liền dứt khoát thành toàn cho nàng cũng coi như tình cảm chủ tớ, bèn đi mời phụ mẫu nàng tới đây thương lượng, chưa từng ngờ tới lúc đến phòng bọn họ lại phát hiện đồ trang sức cùng những đồ vật trân quý khác... mà con dâu đã mất vào hai năm trước. Con dâu quân gia không nghiêm, trông không nổi những thứ bi ôi này, kính xin bà bà xử lý.”

Mặc dù Trương thị nói muốn chỉ Hoàn Bội cho A Tề, nhưng lời mới nói ra, Hoàn Bội liền bò lên giường con trai mình, loại chuyện như vậy bà rất không ưa, chết từ tế không xong, ở trong tang vật lại phát hiện có hai món đồ vật không quan trọng mà mình đã mất, ăn cắp thêm chuyện trộm tình, Trương thị ghét phun nước bọt đầy đất, xoay người rời đi, Thường thị lập tức cho người đánh cả nhà Hoàn Bội gần chết đuối ra ngoài, sau đó như đóa hoa yếu ớt gặp phải bão táp tàn phá nói với A Tề: “.Nếu nàng là người tình tâm, thiếp cũng không nói rồi. Nhưng vậy mà dám trộm đồ trong phòng bà bà, ngay cả liễu mạng bị người khác nói thiếp ghen tị hung hãn, thiếp cũng không thể đưa nàng cho chàng.”

Nhân chứng vật chứng đều có, phần lớn một nhà Hoàn Bội cũng đã thú nhận, tránh cũng không tránh khỏi, một chút hảo cảm của A Tề đối với Hoàn Bội lập tức biến mất hầu như không còn. Nhìn lại dáng vẻ uất ức của Thường thị một chút, lại nói bọn họ cũng coi như cửu biệt thăng tân hôn, chỉ cần Thường thị không khóc huýt sáo ầm ĩ, hẳn đối với loại mềm mại yếu ớt cũng rất là hưởng thụ, đuổi lý thêm đau lòng, A Tề vội vàng ra sức dụ dỗ kiểu thế, chỉ để lại một mình Hoàn Ngọc đứng giữa trời nóng lại như rơi xuống hầm băng.

Hà Hoa nghe nói chuyện này, trong lòng liền nghi ngờ, xem ra Thường thị cũng là người có thủ đoạn, tại sao hai năm trước lại nghe Vương Tài thẩm nói nàng bị hạ nhân dụ dỗ xoay quanh, bà bà cũng thường trách nàng không có bản lĩnh. Cảm thấy kỳ quái còn có Trương thị, bà cũng cho là lấy đầu óc của Thường thị hoàn toàn không làm ra được chuyện này, lại không biết thân nương của Thường thị là một tiểu thiếp, từ nhỏ luôn đề phòng chủ mẫu hãm hại cũng đề phòng những ty thiếp khác tranh giành với mình, mặc dù chủ mẫu Thường gia không động được những thiếp thất có giá trị, trong sạch lại có con cháu nối dòng như thân nương Thường thị, nhưng lại đưa qua không ít nữ nhân lai lịch không rõ, Thường thị từ nhỏ mưa dầm thấm đất, vì vậy đối với những chuyện khác mặt dù có chút mơ hồ, nhưng thủ đoạn ứng đối tiểu tam tiểu tứ lại trang bị đầy một bụng.

Chuyện Hoàn Bội kết thúc, chương quỹ cửa hàng Hách gia tới báo cáo sổ sách. Ấn theo thường lệ, nếu người Hách gia đề xuất cái gì không cần phải giao bạc, chỉ cần ghi vào sổ thôi. Trương thị thấy Hà Hoa dùng bạc của mình mua đồ ở trong cửa hàng, thấy nàng cũng là người biết tiến lùi, sau đó cảm thấy đại nhi tức (con dâu cả) hình như có tiến bộ nhiều, nhị nhi tức (con dâu thứ hai) cũng không có đáng ghét như thế, càng thêm rầu rĩ nên phân quân gia như thế nào.

Hà Hoa cũng chuẩn bị chút bánh ngọt cùng điểm tâm, xách tới viện của Thường thị.

Thường thị nhờ được cái đình trong nhà, lại được trượng phu sủng ái, vốn phong tình đầy mặt, thấy Hà Hoa lại ngheh mặt lên. Hà Hoa cũng không giận,

cung cung kính kính gọi một tiếng đại tẩu, lại móc ra hai cái hà bao phồng căng cho tiểu chất nhi Dịch ca nhi. Tay nhỏ bé béo ụt ịt của Dịch ca nhi vùng lung tung mấy cái, nguyên bảo sáng loáng bên trong lần ra, Thường thị nhặt tiểu nguyên bảo rơi trên mặt đất lên cho Dịch ca nhi dụ dỗ hẳn đổi hai cái hà bao, sau đó để cho bọn nha đầu dẫn hẳn đi ra ngoài, thân mật thăm thiết kéo tay Hà Hoa nói: “Đệ muội thật đúng là người khéo tay, nhờ hồng phúc của người, ta mới có thể ăn được một cái bánh ngọt hai mươi lượng bạc đấy.”

Hà Hoa liền bày ra vẻ mặt đau khổ nói: “Tẩu tử có phúc mới phải, về sau có thể cùng đại ca ở chung một chỗ, giúp chồng dạy con, ta chỉ có thể cùng Tiểu Bảo tách ra.”

Thường thị cương cứng một chút, có chút không tự nhiên nói: “Không phải Tiểu thúc muốn ở nhà sao?”

Hà Hoa lắc đầu thờ dãi: “Đã hổ thân huynh đệ, thương trận phụ tử binh (*), trong lúc đại ca cần, chẳng có thể nào không đi giúp sức? Chỉ là, ta vốn định lần này có thể theo đại ca tẩu tử cùng đi ra ngoài mở mang kiến thức, nhưng trong nhà lại không có người chăm sóc công công bà bà.”

(*) Lúc đánh hổ thì anh em đồng tâm hợp lực, ra trận đánh giặc thì chỉ có cha con cùng nhau ra trận mới có thể đánh thắng trận.

Thường thị nói: “Đệ muội cũng thật tâm muốn đi?”

Hà Hoa gật đầu: “Ta thuở nhỏ thích nhất ra sau núi chạy khắp nơi, sau khi lớn lên cũng muốn có một ngày có thể cùng Tiểu Bảo cùng đi chạy thuyền hoặc là có cơ hội theo đi chàng ra ngoài du ngoạn. Tẩu tử tẩu cũng đừng chê cười ta.”

Thường thị buông xuống một nửa tâm, nhưng vẫn thử dò xét nói: “Nhưng công công bà bà còn có rất nhiều gia sản muốn đệ muội trông coi đấy.”

Hà Hoa rất kiên quyết nói: “Tẩu tử nói đùa, trưởng tử trưởng tôn còn ở chỗ này, đại ca đã có tiền đồ, nhưng Tiểu Bảo vẫn là người không ra hồn, về sau chúng ta còn phải dựa vào đại ca, nhà này vô luận như thế nào cũng chỉ có tẩu tử mới có thể trông nom được. Ta chỉ mong được núp dưới bóng mát đại thụ, như thế nào không biết tự lượng sức mình vượt khuôn? Bà bà bất quá cũng chỉ là nghĩ tới làm cho tình cảm trực lý của chúng ta thân thiết thêm một chút, nên mới để cho ta giúp đỡ những thứ vụn vặt cho đại tẩu mà thôi.”

Nói xong mấy câu Thường thị vui mừng hân hoan, trong lòng không biết vòng vo mấy chục vòng.

Tiểu Bảo kể từ khi bị Trương thị mắng cho một trận, cũng biết mình có chút quá nóng nảy, lại thấy hôm đó Hà Hoa vậy mà giống như người bình thường dùng tiền của mình mua đồ từ trong cửa hàng mình, mà Tiểu Oản lại nói nàng ở Quý gia bắt gà lấy điểm tâm. . . chỉ cần nói một câu là xách đi, trong lòng vừa vui vừa buồn, vui vì cuối cùng Hà Hoa không có nhục điểm rơi vào trong tay mẫu thân, buồn vì ngày thứ hai tân hôn mẫu thân rõ ràng đã nói tình cảm giữa bà và Hà Hoa giống như thân khuê nữ cùng thân nương, vậy mà trong nháy mắt lại xa lạ như vậy, làm cho hắn ở chính giữa thúc thủ vô tho (bó tay luống cuống).

Rốt cuộc vẫn phải đi bồi tội với A Tề, bởi vì biết Thường thị cùng mẫu thân mình có hiềm khích, Tiểu Bảo cũng không giấu giếm, nói thẳng mình cũng không phải không muốn giúp hắn, chẳng qua là không yên lòng Hà Hoa ở nhà một mình, cũng không tiện dẫn Hà Hoa đi ra ngoài gạt bỏ cha nương sang một bên. A Tề chỉ có thể mắng hắn dầu heo làm tâm trí mê muội, nếu là trầm mê mỹ sắc cũng thôi đi, đằng này Hà Hoa cũng không coi là tuyệt sắc, ngay cả Thường thị thậm chí Hoàn Bội cũng không bằng.

Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mắng xong một trận, Tiểu Bảo chỉ cười hi hi lẳng tai nghe, A Tề cũng không thể nói thêm gì được nữa.

Hà Hoa biết sau khi Tiểu Bảo bồi tội với A Tề, trong lòng vẫn lo lắng. Đau khổ đùa cợt với Tiểu Bảo nói: “Lúc trước chàng không nên đột nhiên chạy trở về để thân, chàng xem, ta còn chưa vào cửa, thì đã bị coi là hồng nhan họa thủy, hiện tại lại kéo theo không cho chàng đi giúp ca ca chàng, sau này khẳng định là có không ít người muốn chàng bỏ rơi ta, không thể đối xử với ta quá tốt, tốt nhất còn có thể tìm tiểu thiếp trở về chọc tức ta.”

Lúc ấy Tiểu Bảo đang nằm ở trên ghế hóng mát, nghe nói như thế, bị hoảng sợ trở mình một cái từ trên ghế ngã xuống —— xác thực đã có người nói như vậy với hắn rồi !

Hắn ti mi nhìn sắc mặt của Hà Hoa, không thể xác định Hà Hoa có biết chuyện đó hay không, biết được bao nhiêu, đành phải lừa gạt nói: “Hà Hoa, chúng ta trôi qua cuộc sống của mình, trông nom người khác nói cái gì? Chẳng lẽ nàng còn không biết tâm tư của ta?”

Hà Hoa liếc nhìn hắn một cái thầm nghĩ “ba người thành hồ” lời đồn nhiều người lặp lại người nghe sẽ tin là thật, còn nữa thời gian trôi qua, ai biết mấy năm sau này nòng tình mật ý của chàng có thể còn dư lại bao nhiêu?

Trong lòng âu sầu, đột nhiên lại nghĩ đến Kiều Nương, tự tin như vậy, kiên định như vậy nói chàng nhất định sẽ lấy nô gia, nô gia sẽ làm cho tất cả mọi người đều biết nô gia xứng với chàng!

Trong thoáng chốc, Tiểu Bảo đã ngồi xổm trước người của nàng, dè dặt nói: “Hà Hoa, có phải nàng chịu uất ức gì rồi hay không ? Nương nói với nàng cái gì rồi hả?”

Hà Hoa cũng có chút tính toán, liền cười nói: “Tiểu Bảo, bà bà nói ta mấy câu cũng không sao. Bà không phải là người không biết đạo lý, ta cũng vậy. Thanh quan khó quản chuyện nhà, một đại nam nhân như chàng không cần trông nom chuyện giữa ta và bà bà. Suy nghĩ thật kỹ tiền đồ của chàng mới là đúng lý.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Điền Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Quý Quân lên đường

Nói đến tiền đồ, Tiểu Bảo lại bắt đầu khó chịu, một hồi lâu sau mới nói: “Sau này ta thi kiếm công danh, để cho nàng làm Tri Phủ phu nhân được không?”

Hà Hoa nhìn bộ dạng như cha mẹ chết của hắn, thầm nghĩ sau này là bao lâu? Liền nói: “Trong nhà hiện tại có lão thái thái, lão thái gia, mà ta thấy bọn họ cũng không hài lòng ta và chàng, nữ nhi của phủ tôn đại nhân gả tới đây, chàng cũng biết nàng là dạng gì rồi. Nếu chàng không thích thì cứ coi như xong, ở nhà làm điền xá ông hoặc trông nom mấy cửa hàng, áo cơm vô ưu, bình an vui vẻ là đủ.”

Tiểu Bảo vui vẻ nói: “Thật? Nếu ta không thi cử nhân tiến sĩ trở về cũng không sao?”

Hà Hoa liền nhìn hắn, thấy thể trên mặt hắn rịn mồ hôi, nhìn chung quanh bèn nói trời nóng quá, phải để đưa hấu ở trong giếng nước lâu thêm một lát, buổi tối muốn ăn cháo, đại cử từ mấy ngày nữa phải lên đường rồi, nghe nói nhà Tam thúc công lại có thêm một nha đầu xinh đẹp.

Hà Hoa nghe hắn càng nói càng thấp thòm, cười nói: “Có phải chàng muốn mua nha đầu xinh đẹp đó về hay không?”

Tiểu Bảo thấy đề tài càng kéo càng nói không rõ được, chỉ đành phải nói: “Lẽ ra, nhà có bạc vạn, ta nên thi kiếm công danh để quang tông diệu tổ làm phúc cho đời sau. Nhưng nàng biết không, từ nhỏ ta đã không thích đọc sách, trước kia ở học đường cũng không ít lần chọc tiên sinh tức giận, sau này thi hai lần mới thi đậu tú tài ta cũng hết hi vọng rồi. Thật ra thật lòng ta không muốn cùng đại ca đi nhậm chức, chỉ muốn trông coi mấy cửa hàng trong nhà, cùng với nàng sinh mấy đứa bé là tốt rồi, nhưng ta chỉ sợ.”

Hà Hoa chỉ xem như không nghe thấy hai chữ đứa bé, nói: “Bản thân chàng có chủ ý là được. Tuy nói gia tài bạc vạn, nhưng đó là tâm huyết cả đời của công công bà bà, đến bây giờ bà bà vẫn ăn mặc tiết kiệm như trước, chàng làm con làm sao lại ngồi không ăn bát vàng? Chỉ cần chàng không đi làm cướp bóc giành giật giết chóc, coi như không nở mảy nở mặt bằng đại ca đại tẩu, ta cũng ủng hộ chàng.”

Tiểu Bảo cúi đầu, thờ dài nói: “Trước kia chúng ta cũng chỉ là đi theo nhà cửa làm chút buôn bán, nuôi chút gà vịt, đã có người hạ độc thủ, hai năm qua cũng là đại ca có tiền đồ mới dám buông tay chân ra để làm. Nhất vinh cầu vinh, nhất tôn cầu tôn, con đường làm quan của đại ca vững chắc, cửa hàng trong nhà mới kiếm được tiền, nếu đại ca xảy ra chuyện gì, nhẹ thì giáng chức, nặng thì dính líu cửu tộc. Hôm nay nếu hắn nói muốn ta cùng đi, ta có thể nào chỉ lo thân mình?”

Hà Hoa biết, Tiểu Bảo lần này đi chắc rồi, mặc dù nàng còn mơ hồ mong đợi, A Tề cùng Thường thị có thể thuyết phục bà bà, để cho nàng cũng cùng đi theo, nhưng khả năng thành công cũng không lớn. Hiện tại lo lắng nhất chính là, coi như nàng có lòng tin như Kiều Nương, cũng không chịu nổi hai người tách ly thiên sơn vạn thủy ba bốn năm. Huống chi, cứ để cho hắn đi như vậy, ngộ nhớ A Tề cùng Thường thị không yên lòng mình, giật giây Tiểu Bảo ở bên ngoài treu hoa gheo nguyệt thì làm sao bây giờ?

Nghĩ tới nghĩ lui, Hà Hoa liền nói: “Đại ca muốn cho chàng giúp một tay cũng là bình thường, hơn nữa chàng đi cùng hắn, hắn tất sẽ không để chàng thiệt thòi. Cũng giống như thế, nếu đại tẩu cũng đi theo đại ca, ta nhất định phải ở nhà chăm sóc công công bà bà, chàng ở bên ngoài cũng không thể làm loạn.”

Tiểu Bảo lôi kéo tay của nàng, vẻ mặt đau khổ nói: “Lần này đi ít nhất ba năm, ta muốn xin cho nàng cùng đi với ta, lại sợ nương cùng đại ca nói nàng không tốt, cuộc sống của nàng sau này càng khó qua.”

Phàm là giữa bà tức (mẹ chồng nàng dâu), làm trượng phu đối xử với thê tử tốt hơn một chút, cũng sẽ khiến cho bà bà bất mãn, càng dẫn đến mâu thuẫn giữa bà tức tăng lên.

Hà Hoa “Ah” một tiếng, rất là hoài nghi Tiểu Bảo làm sao lại nghĩ thông mấu chốt trong này, nhưng trước mắt chỉ có thể nói: “Nếu không chàng và đại ca đi trước, tới đó có cái gì không như ý, thì để cho ta đi sang chăm sóc chàng là được rồi.”

Cách này có chút không hiền hậu, Tiểu Bảo xoay ba vòng trên mặt đất, chấp tay sau lưng quyết tâm nói: “Không, ta sẽ tìm cho đại ca mấy người có thể tin được. Lần này ta cùng hắn đi trước, qua một đoạn thời gian chuyện trong nhà môn đàn xếp ổn thỏa ta sẽ trở về.”

Hà Hoa biết hắn không yên lòng nhị lão trong nhà, không có cùng suy tính với mình, nhưng cũng không có những biện pháp khác, chỉ đành phải nhận mệnh đi ra ngoài du ngoạn.

Hách Đại Hải cùng Trương thị nghe được Tiểu Bảo đồng ý cùng A Tề đi nhậm chức, Hà Hoa ở nhà chăm sóc nhị lão, đương nhiên không có ý kiến. Thường thị cùng Triệu thị rồi rầm thật lâu, cũng nói không ra được một lý do để cho Hà Hoa không ở nhà hiếu thuận công bà, chỉ đành thầm buồn bực trong lòng. Nhất là Thường thị, một mặt nhớ nhung sinh ý của Hách gia, sợ Trương thị thiên vị để Hà Hoa nuốt riêng, một mặt lại muốn đi theo trượng phu nhậm chức, sợ A Tề bị hồ ly tinh mê hoặc, muốn cùng Triệu thị liên thủ, lại càng sợ Triệu thị sinh ra tiểu huynh đệ lại tới phân chia một phần gia sản.

Nghĩ đi nghĩ lại, Thường thị ở bên tai A Tề chuốc thuốc mê, nói là một nhà Tam thúc công dính dính dán dán, lúc có bạc ai cũng để mất tới, lúc nghèo túng ai cũng không quan hân gặp khi gió gù, nếu năm đó sớm phân quân gia một chút, mỗi người trông nom một thứ, cũng không đến nỗi như hiện tại để người khác chiếm tiện nghi

A Tề nghe huyền ca mà hiểu nhĩ ý, nhưng hiện tại hần thể đơn lực bạc, đang là lúc cần huynh đệ thân tín xử lý nội vụ, lại thêm phụ mẫu cao đường cũng còn cường tráng khoẻ mạnh, hần không thể nào nói ra một tiếng ở riêng, chỉ đành phải mất điếc tai ngơ.

Đương nhiên Hà Hoa rất rõ những méo lệch ở trong lòng của bọn họ, nàng đối với tiền tài của Hách gia không có tâm tư gì, chỉ nghĩ với của cải bây giờ, đã đủ cho nàng sinh sống như bà địa chủ trung lưu, nên đã thỏa mãn rồi. Coi như không phân gia sản gì, chỉ cần đồ cưới của nàng, bằng ánh mắt mấy năm trước chạy thuyền và kinh nghiệm mấy năm nay trông coi cửa hàng của Tiểu Bảo, bọn họ vẫn có thể trôi qua cuộc sống mãn ý. Nhưng chỉ sợ nàng nói ra suy nghĩ này, Thường thị cũng không tin, đành buồn bực im lặng làm như không nhìn thấy ánh mắt oán thường phóng tới của Thường thị ở trên bàn cơm.

Chỉ có điều trong lúc nàng phân thần, cũng làm cho nàng phát hiện ra, Triệu thị không có đứng ở bên cạnh bàn cơm hầu hạ!

Vốn là bà bà Trương thị vì lập uy, nên thường sai Triệu thị ở trong nhà bếp hoặc là ở trong phòng bà vòng tới vòng lui bận bịu không ngừng, nhưng bây giờ đã mấy ngày rồi cũng không trông thấy bóng dáng của Triệu thị.

Đồng thời Hà Hoa phát hiện, vẻ mặt Trương thị đối với Anh tỳ nhi cũng ôn hòa hơn rất nhiều, không hề tùy tiện đánh chửi, thậm chí còn cho nàng mặc quần áo tơ lụa mới, gọn gàng chỉnh tề, kéo đến trước mặt mình nói: “Hà Hoa, ta thấy con là một người tri thư đạt lễ, thông minh giỏi giang, Anh tỳ nhi nói thế nào cũng là muội từ nhà Tri huyện lão gia, không thể giống thôn cô. Có thời gian con hãy dạy dỗ Anh tỳ nhi, đừng để cho người ta nói chúng ta hà khắc nàng.”

Hà Hoa dĩ nhiên là sẵn lòng, vội nói: “Bà bà có lệnh, con đâu đương nhiên phải tuân theo.”

Có lẽ Anh tỳ nhi cũng rất có hảo cảm với nàng, nhưng khi nhìn thấy Tiểu Bảo, lại run rẩy. Lần này Hà Hoa dẫn Anh tỳ nhi tới trong viện của mình, Tiểu Bảo liền cau mày nói: “Nàng xem bộ dạng hèn yếu của nàng xem”

Hà Hoa nghiêm mặt nói: “Coi như chàng không thích Triệu di nương đi nữa, Anh tỳ nhi cũng là muội từ của chàng, nàng vô tội. Sau này chàng đi ra ngoài, đúng lúc ta có một người làm bạn.”

Tiểu Bảo ngượng ngùng sờ lỗ mũi nói: “Ta cũng chưa nói nàng thế nào, chỉ là mỗi lần nàng nhìn thấy ta thì giống như chuột thấy mèo.”

Hà Hoa buồn cười nói: “Chàng không thích nàng, di nương ở trong nhà cũng bị không ít người xem thường, chàng còn trông cậy vào nàng vui vui mừng mừng tới đây ôm bắp đùi của chàng sao?”

Đẩy hần đi ra ngoài dọn giường dọn bàn ghế vào trong phòng cho Anh tỳ nhi. Vốn Anh tỳ nhi cũng không có đồ tốt gì, bên cạnh chỉ có một nha hoàn mười mấy tuổi gọi là Hoàng Ly. Hà Hoa cũng không có mua thêm người nữa, chỉ cho thêm nàng chăn đệm mới cùng đồ dùng hàng ngày, từ trong đồ cưới của mình tìm ra bốn năm cuộn vải, bảo Tiểu Bảo Tiểu Diệp từ từ làm quần áo cho nàng, tiện thể để cho nàng đi theo học, Hoàng Ly cũng vẫn đi theo nàng như cũ.

Không ngờ Hoàng Ly cùng Tiểu Thư lại rất hợp tính, hai người mỗi ngày lủi rủ nói không ngừng, còn có Tiểu Thư nghe được bát quái từ bên kia của Vương Tài thăm, ngược lại mỗi ngày đều có thể trình diễn cho mọi người mấy tiết mục rất sống động. Nói cho cùng Anh tỳ nhi vẫn là con nít, có người đối tốt với nàng một chút, nàng liền vui mừng hơn hờ.

Triệu thị được tin tức, liền phái một ma ma tới đập đầu với Hà Hoa, nói là xin Hà Hoa dạy bảo nàng thật tốt, mẫu nữ các nàng nhất định vô cùng cảm kích, còn cố gắng nhét cho Hà Hoa một bọc bạc. Hà Hoa thế mới biết, bà bà quyết định chú ý không để cho Triệu thị cùng nữ nhi nhận nhau rồi.

Nghĩ đến những tình tiết thái độ của Tham Xuân đối với Triệu di nương Dữ Cổ Hoàn trong《 Hồng Lâu Mộng 》, nói Triệu di nương là một nô tài, lại nghĩ đến cô gái được nuông chiều Giai Ly trong《 Đại Trách Môn 》bởi vì từ nhỏ bị Bạch Văn thị nuôi dưỡng, mà coi mẹ đẻ Dương Cửu Hồng là kẻ thù, sau này Dương Cửu Hồng vì báo thù lại lừa gạt nữ nhi của Giai Ly tới trong tay nói là cũng làm cho nàng nếm thử một chút tư vị bị nữ nhi cừu thị, trong lòng không khỏi lắc đầu — một gia đình tiểu địa chủ, một tiểu thiếp mà thôi, vậy mà cũng làm thành ra như vậy!

Nhưng ở trong mắt người khác xem ra, hình như làm như vậy là thiên kinh địa nghĩa, Hách Đại Hải không phản đối, A Tề không nói gì, một số người khác tới xuyên môn, cũng rói rít nói Anh tỳ nhi nên xa sinh mẫu về sau mới tìm được nhà chồng tốt, ngay cả Triệu thị, cũng mong đợi Hà Hoa có thể dạy dỗ Anh tỳ nhi.

Một mình Hà Hoa vô lực làm trái lại, cũng sẽ không không biết tự lượng sức mình mà nói đạo lý cùng các nàng, chỉ là từ đó càng thêm dụng tâm dạy dỗ Anh tỳ nhi, chỉ mong nàng về sau có thể sống kiên cường hơn độc lập hơn một chút.

Không có mấy ngày Quý Đồng sai người tới đón nàng, chính là Quý Quân phải đi nhậm chức rồi. Lần này Tiểu Bảo nói muốn dẫn Hà Hoa cùng đi vào trong huyện cũng không sợ ai nói cái gì, hai người kể cả phu thê A Tề quang minh chính đại ra cửa.

Quý Quân cùng hai huynh đệ A Tề, Từ đại thiếu đi uống rượu, Hà Hoa cùng Thường thị được Từ Thị Viện mời ra hậu viện. Hai bên đều là tẩu tử, Từ Thị Viện liền nói: “Muội là người có phúc khí, chuyện gì cũng có thể thoát thác lên trên người tẩu tử.”

Hà Hoa liền cười nói: “Có thể thấy được thường ngày muội quá lười biếng, hiện tại hai vị tẩu tử đều bỏ mặc muội, chỉ lo đi theo các ca đi nhậm chức. Thoải được, coi như muội báo đáp ân tình thường ngày của các tẩu tử, cao đường hai bên muội đều sẽ hiếu thuận thật tốt.”

Đương nhiên Từ Thị Viện vui mừng, nhưng còn Thường thị lại có vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, nhưng có lẽ nàng nhận được chú ý của nhà mẹ, nên đã hạ quyết tâm muốn đi cùng A Tề, cũng chỉ nói về sau làm phiền Hà Hoa rồi.

Quý Quân bên này, đã mời một vị sư già luyện, Phương tú tài cũng đóng cửa hàng nói là cùng đi, sau đó còn có Xung Đà cùng Kiều Nương. Hà Hoa thật lo lắng thân thể của Kiều Nương, nhưng nghe nói thời gian Quý Quân chính thức nhậm chức là cuối tháng tám, còn hơn một tháng, bọn họ cũng không vội lên đường, đi theo trừu nhàn bà mẹ, Xung Đà còn cố ý mời một lang trung, cũng đỡ lo.

Chỉ có Tiểu Xảo là rất không vui, lần này ca ca của nàng cùng trượng phu đều đi rồi, để nàng lại ở nhà, rất buồn bực.

Hà Hoa liền kêu nàng tới nói: “Nếu người rồi rảnh, hay là tới nhà giúp di nương làm việc đi. Cũng có thể thuận tiện dẫn đứa nhỏ đi theo luôn.”

Phùng di nương lại mang thai, Hà Hoa thật sự rất bội phục. Nhưng bởi vì như vậy, trong nhà lại đâm ra thiếu hụt nhân thủ, Tiểu Xảo suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy ở nhà có công công bà bà cùng huynh tẩu rất không thoải mái, không bằng ở chỗ này quản nhiều người rất uy phong, nên rất sáng khoái đồng ý.

Lần này tất cả đều vui vẻ, Hà Hoa nói với Quý Quân: “Ca ca đi lần này, phải nhớ là vì cái gì mới làm quan, nhưng không cần câu nệ ở hình thức, lấy trúng chọi với đá.”

Quý Quân nói: “Muội yên tâm, ta cũng đã làm ở trong huyện một thời gian, trong lòng có tính toán, chỉ là trong nhà phải nhờ muội quan tâm, có thể trông nom thêm một chút.”

Hà Hoa gật đầu: “Đây là hiển nhiên, muội tự biết. Xung Đà bên kia, ca phải khoan dung nhiều hơn một chút, Kiều Nương đang có thai đấy.”

Quý Quân thờ dãi nói: “Vốn là ca muốn để Xung Đà ở nhà, để cho Thành Từ đi theo. Nhưng không lường được Thành Từ nói hấn ít ngày nữa sẽ thành thân, còn nói có thể sau này không làm việc ở nhà chúng ta nữa.”

Hà Hoa cả kinh, vội hỏi: “Thành Từ muốn thành thân?”

Quý Quân nhìn nàng ngạc nhiên, liền cười nói: “Tuổi của Thành Từ cũng không còn nhỏ, sớm nên thành thân rồi. Lão nương quả phụ của hấn trông mong ly trà con dâu, trông mong tôn tử cũng đã mong mười năm rồi! Lần này là Vương Chương Quý đề thân với Nghiêm tẩu tử, cưới chính là nữ nhi của Vương Chương Quý.”

Trong lòng Hà Hoa có chút lạc lõng, cũng có chút vui mừng, còn có một chút cảm xúc không nói rõ được. Nghĩ thầm, hấn rốt cuộc thành thân rồi, nữ nhi của Vương Chương Quý, có lẽ là một người hiền huệ thông minh, cũng coi như là một mối nhân duyên tốt, chỉ là, “Tại sao hấn không làm nữa vậy ạ?”

Quý Quân liền nói: “Ca cũng không biết. Tựa như Xung Đà, lúc trước chúng ta có nói để cho hấn tự lập môn hộ, nhưng kể từ khi ca đậu Cử nhân, không ít người có gia sản cảm khê ước muốn lao vào, như thế khó mà nói muốn hấn tách ra ngoài, mỗi lần như vậy Xung Đà cũng khen mình thật tỉnh mặt. Mấy năm nay Thành Từ ở trong nhà làm việc cũng rất ôn hòa, chúng ta không có bạc đãi hấn, hiện tại nhạc phụ của hấn - Vương Chương Quý cũng coi như đang làm việc cho nhà chúng ta, ca cũng không hiểu tại sao núi dựa tốt như thế mà hấn lại không cần, quản sự không làm, cứ muốn về nhà trồng trọt.”

Trong lòng Hà Hoa xoay chuyển mấy vòng, cũng không rõ tâm tư của Thành Từ, chỉ đành phải nói: “Chắc là cứ làm trường công (đứa ờ) cho chúng ta suốt cũng không tiện. Hiện tại hấn muốn lấy vợ sinh con, mấy năm nay tiền công chúng ta cho cũng đủ cho hấn mua mười mấy mẫu ruộng tốt rồi, hấn muốn tự lập môn hộ cũng là bình thường. Dầu gì cũng từng làm chủ tớ, đến lúc đó lại đưa cho hấn thêm chút lễ dầy là được.”

Quý Quân nói: “Ca đã nói cùng phụ thân, di nương, hai người cũng muốn vậy. Hơn nữa đối với Vương Chương Quý, Hà Hoa muội cũng nên cho thêm nữ nhi ông ấy chút đồ cưới.”

Hà Hoa cười nói: “Cái này ca không cần phải nói, muội cũng sẽ tự mình chờ Vương Chương Quý nói với muội chuyện vui của nữ nhi của ông ấy.”

Ngày hôm sau Quý Quân dẫn theo chừng ba mươi người trùng trùng điệp điệp lên đường. Từ đại thiếu không tránh được lại bị Từ Nhị gia níu lấy lỗ tai dạy dỗ một trận. Từ đại thiếu liền nói: “Hấn đi Tây Bắc, là mảnh đất hoang dã Tây Bắc lạnh khủng khiếp! Có cái gì tốt mà hăm mộ? Còn không bằng con ở trong Huyện Định Giang tô vẽ sơ sơ cho Huyện thái gia là có bạc!”

Từ Nhị gia giận đến một cước đá qua: “Dầu gì người cũng là Cử nhân lão gia, người ta xuất thân Cử nhân Thái đại nhân ở Kinh Sư, bây giờ đã là quan Tam phẩm! Người lại chỉ có thể làm cái Thất phẩm tô vẽ cho Tri Huyện, người và những người sa cơ thất thế kia có gì khác nhau? Quân ca nhi có kém hơn nữa, hiện tại cũng là một quan huyện phụ mẫu, ngày mai người ở trong nhà đọc sách cho ta, ở đâu cũng không được đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Điền Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Phu thê phân ly

Quý Quân rời đi không lâu, bổ nhiệm của A Tề cũng đến, tháng mười nhậm chức, làm tri huyện huyện nha Thanh Viễn ở Sơn Đông. Nói đến Sơn Đông, Hà Hoa cũng chỉ có thể nghĩ đến Thanh Đảo xinh đẹp, dĩ nhiên, còn có Tây Môn Đại Quan Nhân cùng Võ Tông Huyện Thanh Hà, một trăm lẻ tám anh hùng trong truyện Thủy Hử. Thực tế cùng tiểu thuyết, lịch sử cùng tương lai vào giờ khắc này rất là mơ hồ, nhưng nó lại không cho nàng thời gian thôn

thức.

Đi biên cảnh Đông Bắc chuyện buôn bán cùng Lục gia đã định xuống. Quý gia dùng tơ lụa trao đổi hàng Đông Bắc cùng Lục gia, Từ gia ra bạc lại không đủ, Hách gia chủ yếu phụ trách giao hàng. Thật ra chuyện này Từ gia có thể tự mình ôm đồm, chỉ là chuyện làm ăn với Lục gia này nói thế nào cũng là Hách gia đề xuất trước, tuy nói ban đầu hai nhà bởi vì hôn sự của nhi nữ mà nào loạn có chút khó xử, nhưng bây giờ con cái mỗi nhà đều đã có nhân duyên, chuyện đã qua cũng không cần nhắc lại, Hách gia có một Huyện lệnh đương chức, còn có một núi dựa Tri Phủ muốn nhúng tay vào quản hạt huyện Định Giang, bọn họ cũng không muốn phức tạp thêm, liền dứt khoát ném một xe bạc tới đây để nhập cổ phần, thao tác cụ thể tùy thuộc vào hai nhà Hách Quý làm, chỉ là Quý Quân cùng Từ Thị Viện đều phải đi xa, chỉ còn một mình Hách gia, chuyện này phải do Tiểu Bảo tới phụ trách.

Vốn là lời này thật có lý, A Tề là quan lại không thể nhúng tay vào những chuyện này, Thường thị là một phụ nhân hơn nữa muốn đi theo đi nhậm chức cũng không thể trông nom, Hách Đại Hải tuổi đã lớn những chuyện khác trong nhà cũng nhiều, đây cũng là chuyện buôn bán của tiểu bối ba nhà, ông tham gia vào cũng không thích hợp. Chỉ có Tiểu Bảo, vừa là người quen biết cũ với Lục gia, lại có giao tình cùng tiểu bối ba nhà, thân phận cũng không chướng ngại, là người thích hợp nhất.

Nhưng ý tứ của Hách gia là cũng muốn Tiểu Bảo cùng đi Sơn Đông, đương nhiên Từ gia cũng biết, bản ý của bọn họ chính là muốn Hà Hoa phái người đáng tin cậy đi cửa hàng coi chừng, bây giờ Hà Hoa là người Hách gia, nàng sẽ không bạc đãi Hách gia, cũng sẽ không bạc đãi nhà mẹ, nhà mẹ không thiệt được thì đương nhiên Từ Thị Viện cũng sẽ lấy được sổ sách thật, sau đó Từ Thị Viện cũng sẽ không thua thiệt Từ gia.

Hai nhà Từ Quý đều có ý này, Hách gia cũng thấy rõ ràng, nhưng trong lòng Trương thị cùng Thường thị cũng có chút không thoải mái, Thường thị lo lắng Hà Hoa nuốt riêng một phần thuộc về Hách gia, Trương thị lo lắng Hà Hoa thiên vị nhà mẹ, nhưng thật ra trong lòng bà cũng muốn phòng của Tiểu Bảo đi làm chuyện này —— đại nhi tử đã có tiền đồ, tiểu nhi tử vẫn còn chưa có nơi chốn, cả ngày ngu ngơ ngơ ngẩn, làm mẫu thân đương nhiên sẽ thiên vị một chút, muốn cho tiểu nhi tử phần đồ tốt nhiều hơn một chút, muốn cho đại nhi tử giúp đỡ huynh đệ nhiều hơn một chút.

Cuối cùng Trương thị nói: “Chuyện ba nhà liên hiệp buôn bán ta vẫn không coi trọng lắm, nếu Tiểu Bảo còn muốn làm, thì tự mình làm đi.”

Thường thị nghe xong hận không thể đập vách tường sương phòng móc ra ba ngàn lượng bạc, nhưng bạc này là bạc mở đường cho A Tề nhậm chức lần này, không thể động vào, hơn nữa người ta cần chính là Hà Hoa quản lý, nàng cũng chỉ đành phải trơ mắt nhìn cơ hội tốt bay vào trong tay Hà Hoa.

Hà Hoa nhìn vẻ mặt của từng người, liền đứng lên nói: “Mặc dù con dâu có mấy cửa hàng, nhưng lại ở Huyện lân cận, không tiện trông nom. Huống chi mặc dù Từ gia xuất ra số bạc lớn, chúng ta bố trí cửa hàng lại thêm hàng hóa khác cũng cần tiền vốn, trước mắt cũng không bỏ ra nổi mấy trăm lượng bạc, kính xin bà và cùng đại ca đại tẩu chuyển chút bạc, Tiểu Bảo cùng con chỉ cần sắp xếp người, tới cuối năm chia làm ba là được.”

Ai cũng biết một mình Hà Hoa có thể lấy ra hơn ngàn lượng bạc, không nói đến Tiểu Bảo những năm này cũng có chút vốn riêng, đây cũng là muốn phân chia tiền bạc cho trong nhà, Thường thị thấy mình chỉ một hai trăm bạc thì có tiền lãi cuốn cuộn, cao hứng vô cùng, lập tức cho người lấy hai mươi nguyên bảo lớn sáng loáng đến, Trương thị thấy Hà Hoa không tham tiền, còn có thể chiều cổ Nhị lão cùng huynh trưởng, cũng âm thầm gật đầu.

Chuyện vừa quyết định, thừa dịp Tiểu Bảo vẫn còn ở nhà, đương nhiên muốn xử lý mọi chuyện thỏa đáng, chuyện trong nhà Trương thị dần dần giao cho Hà Hoa, Thường thị cũng chăm chăm quan sát, mỗi ngày Hà Hoa bị nha hoàn bà tử vây quanh bầm này bầm kia, không có một khắc nhẹ nhõm, mà phần lớn tiền lời buôn bán vẫn do công công bà và bà quản, cũng dần dần yên lòng.

Ngày nay Hà Hoa xem xong sổ sách ngắn ngang trong nhà, dạy dỗ mấy bà tử, mệt mỏi miệng đắng lưỡi khô nghiêng dựa vào trên giường, Tiểu Bảo ôm một cái gối đầu lớn đi vào, bảo bọn nha hoàn đi ra ngoài, sau đó lấy một vật dùng tơ lụa bao lại thần thần bí bí đặt ở sau lưng Hà Hoa, nói: “Nàng mệt rồi thì nằm xuống thử một chút.”

Hà Hoa nghi hoặc liếc nhìn ra sau nàng một cái, Tiểu Bảo ấn bà vai của nàng lại, cuống quýt nói: “Nàng thử một lần thì biết.”

Hà Hoa nằm xuống liền cảm thấy giữa gáy một luồng mát lạnh, còn có chút cứng rắn. Lắc lắc đầu, rốt cuộc phát hiện huyền cơ.

“Đây là gối đầu?”

Tiểu Bảo cười nói: “Ta thấy nàng mệt như vậy, trời lại nóng, nên mua cái gối lưu ly này. Thế nào, thoải mái chứ?”

Hà Hoa thấy bộ dạng tranh công của hắn, trong bụng thở dài, nói: “Mát thì mát, nhưng quá cứng.”

Tiểu Bảo vội nói: “Sao lại như vậy? Ta từ nhỏ từng ngủ qua gối gỗ, gối đá, cũng không tốt như cái này.”

Hà Hoa vạch lớp vải lụa trên gối đầu ra, chỉ còn cái ruột nặng trĩu trình trịch, bất đắc dĩ nói: “Để cuối giường hoặc là mép giường, buổi tối thấy nóng, vừa khéo để ôm ngủ, khẳng định thoải mái.”

Tiểu Bảo không làm theo, thờ phỉ phò hi hục ôm gối đầu đi ra ngoài, chỉ chốc lát, mặt đỏ tới mang tai lại ôm trở về, tìm cái rương, ném hết đồ vật bên trong ra ngoài. Hà Hoa thấy bộ dạng của hắn thế kia, hẳn là muốn giấu tịt gối đầu đi luôn, trong lòng cũng có mấy phần hối hận, liền đi qua kéo ống tay áo của hắn tỉnh nghịch cười nói: “Phu quân đừng giận mà, tiện thiếp chẳng qua là cảm thấy vật này quá nặng quá lớn, muốn cầm đi ra ngoài khoe khoang một phen cũng cảm không nổi, thật ra thì rất thích mà. Qua vài ngày nữa chẳng đi Sơn Đông, ta ôm gối đầu chẳng đưa ngủ, cũng là có một thứ để nhớ nhưng.”

Hà Hoa chỉ thấy sau tai Tiểu Bảo cũng đỏ hết lên, động tác dọn dẹp cái rương cũng càng ngày càng loạn. Chỉ là không để ý tới nàng, trong bụng càng thêm kỳ quái, lại nhìn kỹ gối đầu kia lần nữa, lại phát hiện có rất nhiều huyền cơ, hai bên trái phải có khắc một vài bức họa, cũng không khỏi mặt hồng tim đập. Ho hai tiếng nói: “Thôi được, vẫn nên cất đi về sau lúc nhi tử thú thê mang ra dùng là được.”

Tiểu Bảo thấy nàng đã phát hiện những bức họa kia, trên tay ngừng lại một cái, rồi vẫn cứ bỏ gối đầu vào trong rương khóa lại, nghiêm mặt đi ra ngoài.

Hà Hoa cười lắc đầu, tự mình đi trù phòng nấu vài món ăn, lời ngon tiếng ngọt ăn cùng với Tiểu Bảo, lại lấy ra hai cái khăn tay hình con chuột nhỏ và con thỏ nhỏ tự tay thêu, buộc vào cho hắn, nhỏ giọng nói: “Ta còn nhớ khi còn bé chàng đưa cho ta một con thỏ trắng nhỏ, chẳng qua sau đó bị ta nuôi chết rồi, cái con chuột này, là thứ ta sợ. Sau này chàng đi Sơn Đông, phải thường xuyên buộc hai cái khăn tay này.”

Tiểu Bảo lộ vẻ xúc động, đề tay Hà Hoa lại nói: “Người ta tặng cái gối, ta thấy nàng gần đây vất vả, vừa lúc cần dùng đến, chưa từng nghĩ.”

Hà Hoa ở trong lòng đảo cặp mắt trắng dã, người ta đưa chàng cũng không nhìn kỹ một chút, về mấy thứ đó chàng còn ôm tới ôm lui, haz, thật là đồ ngốc!

Lau mồ hôi trên trán hắn dịu dàng nói: “Bất kể chàng đưa cái gì, ta đều thích. Dĩ nhiên, nếu chàng có thể quạt gió, đấm bóp mát xa cho ta thì tốt hơn.”

Tiểu Bảo lập tức ân cần nắn bóp bả vai của nàng, hỏi: “Chuyện trong nhà có quá nhiều hay không? Nàng xin nương chỉ bảo nhiều thêm một chút, bà sẽ không buông tay mặc kệ.”

Hà Hoa cười nói: “Đó là đương nhiên, rất nhiều chuyện ta còn phải xin bà bà quyết định mới được. Chỉ cần chàng không ghét bỏ ta không khôn khéo bằng bà bà là được rồi.”

Tiểu Bảo nói: “Nương chỉ là quan tâm quá mức. Hiền huệ như nàng vậy, ta vui mừng còn không kịp, làm sao mà ghét bỏ? Lần này đi Sơn Đông trở về, ta nhất định tìm mấy người tới giúp nàng, để cho nàng an nhàn ở nhà đếm bạc, sống thoải mái là tốt rồi.”

Hà Hoa bật cười, nói: “Vậy chàng phải kiếm nhiều bạc hơn một chút, bằng không ta làm sao có thể an tâm làm sâu gạo được?”

Tiểu Bảo lắc đầu một cái: “Làm sâu gạo vẫn không được. Không phải nàng nói muốn để lại gối đầu này cho nhi tử sao? Có phải chúng ta nên nhanh chóng sinh nhi tử ra hay không.” Nói xong, tay chân liền không an phận rồi.

Một đêm này cũng không giống như bình thường, có lẽ là bởi vì Tiểu Bảo sắp đi, có lẽ là bởi vì hồi tưởng lại từng ly từng tý quen biết hơn mười năm, có lẽ là bởi vì vài hành động ngu ngơ của Tiểu Bảo, hoặc có lẽ là bởi vì cái gối đầu đó kích thích, Tiểu Bảo nỗ lực bày ra một vài tư thế lớn mật vẽ trên gối đầu, Hà Hoa cũng ôm ờ đi theo.

Mười ngày sau, Tiểu Bảo lưu luyến không rời cùng Hà Hoa nói lời từ biệt, mang theo hai gã sai vặt theo nhóm người A Tề lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Mẹ chồng nàng dâu PK lần nữa

Một đồng người đều đi cả, trong nhà nhất thời liền có chút vắng vẻ trống trải. Cái viện kia của A Tề đã cho người khóa lại, đồ nên đây cũng đầy rồi. Người bên cạnh bọn họ chưa có đi theo đi Sơn Đông, có ba tiểu nha đầu, hai thỏ sử bà tử, còn có hai phòng gia nhân Thường thị mang tới từ nhà mẹ đẻ. Bản thân Thường thị cũng không có sản nghiệp, mấy người này lưu lại nàng chỉ nói mặc cho Trương thị cùng Hà Hoa sắp xếp.

Sau đó Hà Hoa đã hỏi Trương thị, sắp xếp hai phòng gia nhân này đến Điền Trang Hách gia làm việc, hai thỏ sử bà tử thì vẫn để các nàng quét dọn viện của A Tề như trước, còn ba nha đầu kia, nàng thấy có một người tuổi khá lớn có chút năng lực, liền phân cho Anh tỷ nhi, còn dư lại hai người thì để nàng dạy dỗ, chủ yếu là dạy các nàng biết đọc cùng viết vài chữ đơn giản, sau đó sẽ cho vào phòng Trương thị.

Vào đầu mùa đông, Thành Từ cùng nữ nhi Vương Chương Quý liền quyết định vào ngày mùng tám tháng mười một thành thân. Phúng di nương bên kia cho hai mươi lượng bạc cùng một chút tư lự vài vóc mẽ lương vv. . . làm quà tặng, coi như là phân lệ hữu hi (có tin mừng) quản sự trong nhà cùng mức chiếu cố của Quý Quân đối với người làm cùng thôn. Hà Hoa đã sớm thương lượng với nàng, bên này cũng cho hai mươi lượng bạc, quần áo bốn mùa giày vớ. . . mỗi thứ hai phần cùng một bộ trang sức, cộng lại nếu so với Phúng di nương thì lễ nặng hơn, cũng là danh nghĩa thêm đồ cưới cho nữ nhi Vương Chương Quý.

Tính toán ra, Vương Chương Quý cũng đã phục vụ Quý gia bảy tám năm, hiện giờ trong tay Hà Hoa đã có mấy cửa hàng ở vài nơi, bao gồm cửa hàng chuyên bán lông chồn đặc sản Đông Bắc có người khác tham gia mới khai trương, ông ta đều quản lý rõ ràng, xứng đáng với phần lễ này.

Hôm nay Nhị thẩm Hách gia tới đây tán gẫu, lúc Hà Hoa cùng với bà bà nói đùa với bà ta, có người đi vào bẩm báo, nói là tức phụ của Thành Từ tới cửa bá kiến.

Trương thị liền nói: “Nghe nói tức phụ này của Thành Từ đáng đáp rất tốt, Thành Từ thật sự là người có tiền đồ, cũng không uống công Lưu quả phụ ăn khổ nhiều năm như vậy. Chỉ là thời gian qua chúng ta cùng bọn họ không có lui tới, nàng tới bá kiến cái gì?” O(∩_∩)O

Nhị thẩm liếc nhìn Hà Hoa một cái, cười nói: “Tẩu tử quên? Phụ thân của Vương thị này chính là Đại Chương Quý của con dâu tẩu, giao tình của bọn họ

cũng không cạn, giống như huynh đệ tỷ muội so ra còn thua kém đấy.”

Hà Hoa nói: “Nhị thẩm nói đùa, Vương Chương Quý cũng chỉ là một chương quý, Anh tỷ nhi cũng là thân muội tử, bà bà lại tự mình giao nàng cho con, nói là hy vọng sau này Anh tỷ nhi có thể có phúc phận như đại tẩu con như vậy, về tình về lý con đều sẽ dạy dỗ nàng thật tốt. Chỉ là tuổi con còn nhỏ không hiểu biết nhiều, nếu có nơi nào làm không đúng hoặc là bọn nha đầu phía dưới lười biếng, Nhị thẩm phát hiện kính xin chỉ điểm một chút cho cháu dâu.”

Nhị thẩm cười lạnh nói: “Con của thiếp thất mà muốn làm đại gia khuê tú sao? Bằng nàng cũng xứng có nữ tể như Tề ca nhi à?”

Hà Hoa cười một cái, nói: “Bà bà nhân từ khoan dung, từ nhỏ đã mang theo Anh tỷ nhi bên người. Những người khác con không dám nói, theo con với thân phận công công bà bà như vậy, về sau có một nữ tể huyện tôn tới hiếu kính cũng đảm đương nổi.”

Trương thị ngay từ lúc Hà Hoa cho Anh tỷ nhi thêm một đứa nha hoàn liền bị Hà Hoa thuyết phục, vào lúc này cũng cười nói: “Ta biết đệ muội vì ta suy nghĩ, nhưng bằng nàng làm sao náo loạn, Anh tỷ nhi là ta – đích mẫu này nuôi lớn, sau này tìm nữ tể cũng là ta làm chủ. Ta làm sao cực nhọc tìm không vui cho mình chứ?”

Nói xong, bọn nha hoàn đã dẫn Vương thị tới. Hà Hoa chỉ thấy toàn thân nàng mặc bộ quần áo Bách Hoa màu hồng, cười thanh tú bụng một cái lằn đứng ở nơi đó, bộ dạng thật sự rất được, so với khi còn bé đáng yêu hơn nhiều.

Thấy trong nhà nhiều người nhìn nàng, Vương thị có chút ngượng ngùng giấu chân dưới váy, trước tiên dập đầu với Trương thị, từ trong cái làn lấy ra một cái túi đựng quần áo đưa tới nói: “Đây là đồ tự tay nô gia làm, kính xin phu nhân nhận lấy.”

Trương thị lấy đưa ra trước nhìn một chút, cười nói: “Bản lĩnh châm tuyền này tốt vô cùng, làm phiền một mảnh tâm ý của ngời.” Lại chỉ vào Nhị thẩm nói: “Đây là đệ muội của ta, ngời cũng tới gặp một lần, sau đó thì cùng tức phụ của ta đi đi.”

Vương thị lại dập đầu tặng lễ cho Nhị thẩm, Nhị thẩm đều nhận, đến phiên Hà Hoa, Hà Hoa nghiêng người né ra, dịu dàng đứng lên nói: “Ta cũng không phải là trường bối của ngời, nhận không nổi cái lễ này.” Vừa nói, vừa kéo nàng đi về phía Đông viện của nàng.

Nhị thẩm hừ một tiếng nói: “Đôi chân thật to!”

Trương thị không lưu tâm nói: “Nàng gả tới cũng không phải làm thiếu nữ nãi, chân to để đi đường. Ta thấy đáng đáp mong nàng không tệ, sau này dễ sanh nở.”

Nhị thẩm liền nói: “Nói cũng đúng. Ta thấy Hà Hoa sắc mặt phờ phạc ảm đạm, không phải là khi còn bé không có ăn mặc, nên mắc phải bệnh tật gì chứ? Theo lý Tiểu Bảo cũng đã thành thân bốn, năm tháng mới đi, sao vẫn không thấy bụng nàng có tin tức gì.”

Trương thị cau mày nói: “Vẫn còn sớm, nếu không phải đại nhi tức của ta không dùng được, lần này đã bảo Hà Hoa cùng đi theo Tiểu Bảo.”

Bên này vẫn câu được câu không nói chuyện, bên kia Hà Hoa đã cho người nhóm lửa, thêm điểm tâm, cùng Vương thị nói chuyện.

Vương thị cời vòng ngọc trên tay ra, nói: “Hôm nay đến chào Nhị nãi nãi, không có vật gì tốt. Vòng tay này là mẫu thân nô gia thỉnh Đại Phật khai quang, có thể trừ tà giữ bình an. Kính xin Nhị nãi nãi chớ nên ghét bỏ.”

Hà Hoa vội vàng từ chối: “Mẫu thân ngời cầu xin cố ý cầu việc tốt cho ngời, ta làm sao nhận được? Lại nói, khi còn bé Vương Chương Quý cũng dẫn ngời tới nhà ta một hai lần, khi đó chúng ta còn cùng nhau chơi đùa. Hơn nữa khi đó ngời đang thay răng, ta còn thường giấu cột trong miệng ngời có cái động, không ngờ một cái chớp mắt ngời cũng đã gả cho ngời.”

Vương thị đỏ mặt, nhìn nha hoàn bên cạnh đang cười trộm lúng túng nói: “Nhị nãi nãi.”

Hà Hoa khoát khoát tay, cười nói: “Được rồi, ta biết lễ vật ngời cho Nhị thẩm vốn là muốn cho ta, ta cũng không thiếu ít đồ kia của ngời, biết ngời có phần tâm này là đủ rồi. Đến nơi này của ta không có quy củ nhiều như vậy, chính là vài nha đầu chỗ này, bình thường buông tuồng đã quen, đã làm cho ngời chê cười rồi.”

Hai người khiêm nhường một phen, Vương thị cuối cùng cũng thả lỏng trong lòng. Vốn nàng chính là người do Vương Chương Quý khôn khéo giáo dưỡng, bản thân cũng là người thông minh, tuổi cũng nhỏ, rất nhanh cùng Hà Hoa kết thành một khối. Hà Hoa nhìn nàng nói năng cũng không mịt mờ, xem ra cùng Lưu quả phụ, Thành Từ chung đụng cũng tốt, ngược lại yên lòng.

Lúc Vương thị sắp đi, Hà Hoa sai người đi sang Trương thị bên kia, Trương thị nói có chút mệt mỏi, đã nghỉ ngơi, hiển nhiên Nhị thẩm cũng đã đi. Hà Hoa cho Tiểu Oán chuẩn bị ba phần lễ đáp lại cho Vương thị, nói: “Trong nhà Nhị thẩm ta có việc, bà bà cũng nghỉ ngơi rồi, đây là lễ gặp mặt hai người nhờ ta đưa cho ngời, ngời hãy nhận đi. Còn có cái hộp đựng thức ăn này, là ta bảo trù phòng chuẩn bị một chút thức ăn, tránh cho ngời trở về muộn còn phải xuống bếp phục vụ bà bà.”

Vương thị liên tục cảm tạ mới rời đi, Hà Hoa liền gọi Tiểu Bàn đến nói: “Ngời đi nói cho Liễu ma ma bên người Nhị thái thái, nói là ta đã lấy danh nghĩa nhị thái thái đáp lại cho Vương thị một phần lễ.”

Tiểu Bàn lĩnh mệnh đi, Tiểu Thư liền nói: “Tiểu thư cho đáp lễ cho thái thái coi như xong, tại sao ngay cả Nhị thái thái cũng vậy ạ?”

Hà Hoa cười khổ, Hách gia hôm nay cũng coi như thân hào nông thôn, bên người bà bà cùng Nhị thẩm đều mang một vài đồ vật như hà bao túi thơm

nhỏ vv... dự định tùy thời tặng cho người. Chỉ là hôm nay Vương thị rõ ràng là tới thăm nàng, hai vị kia cũng không có mặc kệ nàng. Tính tình Trương thị Hà Hoa đã sớm biết, có chút keo kiệt, còn có chút tự cao tự đại, nhưng chỉ cần thuận theo bà, bà cũng sẽ không cố ý gây khó khăn.

Còn Nhị thẩm, nói thật ra, bà ta cần phải đáp lại một phần lễ cho Vương thị, chẳng qua...

“Nhị thẩm vẫn còn đang là cảm xúc chuyện tháng trước, các người đừng đi ra nói lung tung, chọc phiền toái cho ta.”

Tiểu Thư ngạc nhiên: “Tháng trước có chuyện gì ạ?”

Tiểu Oản thấy bộ dạng không tìm không phổi của nàng, liền điểm lên trên trán nàng một cái, có chút hung hăng cười mắng: “Tháng trước sinh thần Khang thiếu gia, tiểu thư dựa theo ý tứ của thái thái, cho mười lượng bạc cùng một chút lễ phẩm qua. Nhị thái thái đang bực tức, lúc này người không có nghe bà ta nói, tiểu thư đối đãi với nữ nhi Vương Chương Quý còn tốt hơn huynh đệ tỷ muội sao?”

Nhà Nhị thẩm đây là đòi khoản nợ cũ, Trương thị nói trước đây lúc sinh thần hai mươi tuổi của A Tề cùng Tiểu Bảo, nhà Nhị thúc tặng lễ cũng không vượt qua ba lượng bạc. Có qua có lại, hôm nay sinh thần nhi tử của bọn họ, nhà Đại bá tặng lễ tăng gấp ba bốn lần, đã đầy đủ rồi. Tuy nói Hà Hoa quân gia, nhưng chuyện lớn chuyện nhỏ đều phải hỏi ý kiến của Trương thị trước, nếu Trương thị nói như vậy, nàng cũng chỉ có thể làm theo.

Mà Nhị thẩm lại nghĩ nhà Hách Đại Hải có tiền có thế, chỉ cho chút nhi quà tặng ít như vậy, trong lòng liền không thoải mái. Hơn nữa sau khi biết Hà Hoa cho Vương thị bao nhiêu đồ cưới, thì càng thêm không thoải mái. Bà ta không dám nói Hách Đại Hải cùng Trương thị như thế nào, nhưng khi thấy Hà Hoa thì lại có chút châm chọc.

Tiểu Thư nghe Tiểu Oản giải thích, không khỏi lại muốn chửi thảm mấy câu, Tiểu Bàn trở về rất nhanh, Hà Hoa ngạc nhiên nói: “Sao nhanh vậy?”

Tiểu Bàn nói: “Nghe nói bên kia Khang thiếu gia cùng Đại thiếu nãi nãi giận dữ, Nhị thái thái cũng phát hỏa. Em ở cửa gặp Liễu ma ma, không có đi vào.”

Hà Hoa thờ dài một tiếng, bảo Tiểu Thư Tiểu Oản đi ra ngoài: “Sắp tới giờ ăn cơm rồi, đi trừ phòng nhìn xem chuẩn bị xong chưa, rồi gọi Anh tỷ nhi đến đây, ta hỏi nàng xem hôm nay viết được bao nhiêu cái chữ rồi.”

Anh tỷ nhi đi theo Hà Hoa mấy tháng, mặc dù còn có chút hướng nội, nhưng không giống như lúc trước, cứ nhìn thấy người là sợ giống như con thỏ nhỏ, ngôn hành cử chỉ dần dần rất nhiều. Hà Hoa hỏi nàng việc học viết chữ cùng thêu thùa cận kề xong, gật đầu cười nói: “Thời tiết lạnh muối lại không có công khóa, tâu từ bảo trừ phòng làm món móng heo hầm đậu mà muối thích nhất, đợi chút nữa ăn thêm hai chén nha.”

Anh tỷ nhi trông mong nhìn nàng nói: “Vậy nướng muối. Muối ăn một chén, còn một chén cho di nương có được không?”

Hà Hoa kéo kéo ống tay áo cổ áo của nàng, xoa xoa tay của nàng, làm ấm lên mới nói: “Di nương bên kia, trừ phòng đã sớm chuẩn bị rồi. Nếu muối ăn không được nhiều như vậy, đợi chút nữa lên bàn thì cho mẫu thân một chén trước.”

Lúc ăn cơm, Anh tỷ nhi quả nhiên làm theo, Trương thị cười híp mắt nói: “Tốt, sau này theo tâu từ người học thêm làm thế nào hiếu thuận trưởng bối.”

Hà Hoa chỉ ở một bên yên lặng chia thức ăn, buổi tối lấy thư Tiểu Bảo gửi từ Sơn Đông về ra, xem một lần, liền thờ dài một lần, thầm nghĩ, Tiểu Bảo, ta sẽ cố gắng đối đãi cha nương của chàng thật tốt, không để cho chàng bị kẹp giữa những khó xử trong quan hệ bà tức, còn những thứ khác thì không nói trước được.

Tiểu Thư bụng nước nóng đi vào, thấy Hà Hoa ôm một đồng thư, liền vắt một cái khăn ẩm tới, cười nói: “Tiểu thư nhớ cô gia rồi ạ?”

Hà Hoa xi nàng một cái: “Một cô nương như người làm sao mà nói năng không che miệng được vậy? Ta thấy là người đang mong mùa xuân đến mau mau phải không? Ngày mai phải mau gả người cho tiểu tư (gã sai vặt) nào đó thôi.”

Tiểu Thư cười hi hi: “Tiểu thư mới không cam lòng gả em đi ra ngoài đâu.”

Nói đùa xong, rửa mặt rồi lên giường, một mình ngủ có chút lạnh, nghĩ đến trước kia Tiểu Bảo ôm, luôn cảm thấy nóng đến sợ, Hà Hoa đếm mấy ngàn con cừu cũng vô ích. Dứt khoát ngồi dậy, tự mình đốt đèn, nhắc bút lên, viết xuống từng chuyện đã xảy ra trong nhà, viết viết, tưởng tượng bộ dạng ngắn của Tiểu Bảo khi nhận được thư, khóe miệng từ từ nhếch lên.

Hình như, càng ngày càng thích nhớ tới chuyện của dĩ vãng, càng ngày càng thích nghĩ tới nếu như Tiểu Bảo ở nhà thì sẽ ra sao như thế nào, bây giờ Tiểu Bảo đang ở bên kia, có thật sự khỏe mạnh như trong thư của chàng nói hay không nữa? Thời tiết phương Bắc lạnh hơn phương Nam, cũng đã đổ mấy đợt tuyết, hai gã sai vặt có thể tùy thời nhắc nhở chàng nên mặc thêm quần áo đắp chăn dày hay không, lúc đi ra ngoài có người chuẩn bị tốt xe hay không, lúc trở về có người chuẩn bị tốt nước ấm trà nóng hay không, trừ từ Thường thị dẫn theo có biết khẩu vị của chàng hay không, có thể ngại phiền toái mà không để ý những thói quen nhỏ của chàng hay không, A Tề có thể vì thể diện của mình mà đẩy hết chuyện gian nan cho Tiểu Bảo đi làm hay không.

Viết xong dài năm sáu trang giấy, thổi khô, đặt vào trong một cái hộp nhỏ, sau đó lại viết tiếp một phong thư “Trong nhà tất cả đều rất tốt, đừng lo lắng”, định bụng qua một ngày gộp với thư nhà của Hách Đại Hải cùng gửi đi ra ngoài. Vì Tri Phủ bên này còn là phụ thân của Thường thị, thư từ qua lại hai bên có thể gửi nhờ công báo của các quan lại địa phương thông qua trạm dịch triều đình, vô cùng dễ dàng. Nhưng một tháng thư từ qua lại một lần, Tiểu Bảo liền bị Thường phu nhân cười một trận, nói là thư của hần còn dài hơn công báo của Tri Phủ Đại Nhân, những lời này qua tay nhiều người truyền tới trong tai Hà Hoa, nàng cũng không dám viết chuyện vặt vãnh nữa.

Ngày hôm sau Triệu thị tới, tặng hai đôi giày cho Hà Hoa.

Hà Hoa cau mày, nhận lấy sau đó nói: “Di nương không cần phí tâm, bọn nha đầu ở chốn này của ta cũng nhàn rồi. Có thời gian, người làm cho Anh tỳ nhi”

Triệu thị miễn cưỡng cười nhẹ một tiếng, phúc thân nói: “Có thái thái cùng Nhị nãi nãi thương yêu nàng, nô gia cũng yên tâm. Chỉ cần Anh tỳ nhi có thể đi theo Nhị nãi nãi, chính là phúc khí của nàng.”

Hà Hoa biết, kể từ khi nàng tiếp quản tạp vụ trong nhà, thì Trương thị càng can thiệp nhiều vào chuyện làm ăn của Hách Đại Hải, vốn Triệu thị còn có tác dụng giúp đỡ Hách Đại Hải viết viết tính toán toán, nhưng bây giờ gần như bị Trương thị chen qua một bên, Trương thị lại không thích nhìn thấy Anh tỳ nhi cùng với nàng thân cận. Triệu thị bị lạnh nhạt, cả ngày không có việc gì, trong lòng cũng rất uất ức, chỉ đành phải nói: “Di nương, Anh tỳ nhi là một người hiểu thuận thông minh, lần trước hồi âm thư cho đại ca cùng Tiểu Bảo, Tiểu Bảo đều nói nàng càng ngày càng làm người khác ưa thích, người cứ yên tâm đi.”

Triệu thị biết trong nhà này người không chào đón mẫu nữ các nàng nhất, trừ Trương thị, chính là Tiểu Bảo. Hôm nay nghe được Hà Hoa nói như vậy, cũng phần chần trở lại.

Những ngày sau này trôi qua thật nhanh, nháy mắt chính là mừng năm mới, chỉ có phu thê Hách Đại Hải ở đây, cũng không có gì náo nhiệt. Chỉ là tiền lời thu vào ở cửa hàng của Hà Hoa cũng không tệ lắm. Mà chuyện liên hiệp bán da lông, chỉ nửa năm tiền lãi phân đến Hách gia thì được một ngàn lượng bạc. Một phần trong tiền công này Trương thị nói cho Hà Hoa chi tiêu hàng ngày, để Hà Hoa có thể tăng thêm chút tiêu dùng, Hà Hoa biết đây là trợ cấp cho Tiểu Bảo, liền viết thư nói cho Tiểu Bảo, hỏi ý kiến hần.

Không bao lâu, Tiểu Bảo hồi âm thư nói, bạc này hần không thể nhận, nhưng nếu đã lấy ra rồi, lại trả về trong tiền công cũng không tiện, nên phân một trăm lượng ở phụ cận từ đường Hách gia mua thêm chút sản nghiệp, lại chia một trăm lượng mua cho cha nương thêm chút quần áo, còn dư lại một trăm lượng nàng liền yên tâm nhận lấy. Cuối thư, nói một vài lời buồn nôn như cũ.

Hà Hoa ở trong nụ cười mờ ám của Tiểu Thư Tiểu Oản đặt thư vào trong một cái hộp nhỏ khác, cái hộp nhỏ cũng mau đầy, lúc Hà Hoa không có chuyện gì làm sẽ lấy ra nhìn một chút.

Lần này Thường thị cũng đơn độc viết một bức thư cho Hà Hoa, đầu tiên là cảm tạ nàng vì những thời bạc kia, sau đó lại rất mật mờ nói Hà Hoa đưa Tiểu Thư hoặc là Tiểu Bàn Tiểu Điệp qua chăm sóc Tiểu Bảo.

Hà Hoa còn chưa rõ ý tứ trong lá thư này, trong nhà từ từ có lời đồn đãi, đầu tiên là nói Tiểu Bảo ở Sơn Đông mua một tỳ nữ xinh đẹp để bên người sai bảo, sau đó còn nói Tiểu Bảo thường lưu luyến nơi bướm hoa, sau nữa, nói Tiểu Bảo ở bên kia được một quan viên coi trọng, nhà kia nói muốn gả nữ nhi mình cho Tiểu Bảo, thậm chí còn nói Tiểu Bảo bị bệnh gì đó.... Ngay cả Quý Đồng cũng sai người đến đón Hà Hoa về hỏi xảy ra chuyện gì, còn nói phải nói cho Quý Quân, giúp Hà Hoa phòng ngừa.

Trương thị mang hai người nói khoác ra mắng xong, đánh mười mấy hèo, sau đó gọi Hà Hoa đến bên cạnh nói: “Hà Hoa, những người này đều nói bậy huyền thuyên, con không cần để ý tới. Con là thê tử Tiểu Bảo cưới hồi đang hoàng, mặc kệ nó ở bên ngoài tìm bao nhiêu nữ nhân, cũng không hơn được con.”

Hà Hoa lấy thư Tiểu Bảo gửi về lật qua lật lại xem, chỉ có một bức thư nói hần đã từng thỉnh thoảng sầu não vì cái rét lạnh, những bức khác lại không tìm ra một chút không ổn nào. Nghe Trương thị nói như vậy, nàng cũng không lên tiếng, chỉ vui đầu xử lý chuyện trong nhà, rồi đề cập hai tức phụ tin được cho Trương thị làm quản sự, mình dần dần ít trực tiếp can thiệp vào, chỉ chờ thời cơ chín muồi, liền bỏ gánh nói muốn đi Sơn Đông.

Vào tháng sáu, Thường thị lại gửi thư về, nói nàng mang thai, đã cho nha đầu Hoàn Ngọc của mình làm tiểu thiếp A Tề, nhưng Tiểu Bảo bên kia, nàng lại không tiện chủ trương. Hà Hoa biết Thường thị nhất định không muốn để nàng ở nhà làm việc cho tốt. Tiểu Bảo đầu kia, đoán chừng cũng có chút mờ ám, nếu không, lời đồn đãi cũng không có khả năng nói có mất có mũi. Bên xử lý chuyện ở trong nhà rõ ràng xong, rồi nói với Hách Đại Hải cùng Trương thị muốn đi Sơn Đông chăm sóc Tiểu Bảo cùng Thường thị.

Hách Đại Hải nói: “Tiểu Bảo tuyệt đối sẽ không làm loạn, con đâu con yên tâm đi.”

Trương thị cũng nói: “Hà Hoa, ta cũng đã nói sẽ làm chủ cho con, Tiểu Bảo cũng viết thư về nói không có chuyện này, tại sao con còn náo loạn?”

Hà Hoa giận đến thiếu chút nữa trở mặt tại chỗ, thầm nghĩ lúc trước bà nói, cũng chỉ là thừa nhận ta là chánh thê của Tiểu Bảo thôi, cũng không nói không cho hần ở bên ngoài có nữ nhân. Còn nữa, ta làm thê tử nói muốn cùng trượng phu của mình ở chung một chỗ, thiên kinh địa nghĩa như vậy thì làm sao gọi là náo loạn?

Cẩn rằng nhẩn lại nhẩn, đợi Hách Đại Hải đi ra ngoài, lại đơn độc nói với Trương thị: “Bà bà, cái gọi là không có lửa làm sao có khói. Tiểu Bảo đi lần này là giúp đỡ đại ca, hiện tại truyền ra lời đồn đãi, chỉ sợ có chứng ngại đến thanh danh của đại ca. Nếu con đâu có thể đi Sơn Đông, dự liệu cũng sẽ không có lời nói khó nghe này. Còn nữa, con đâu vào cửa Hách gia một năm, trên hiếu thuận trưởng bối, dưới dạy dỗ tiểu cô, cần kiệm trị gia, hầu hạ công bà, tự nhận cũng không không tới nơi tới chốn, nếu Tiểu Bảo ở bên ngoài nạp thiếp, con đâu không học khoan dung độ lượng được như bà bà, tình nguyện nhận danh đồ phụ, tự xin hạ đường, cũng tuyệt đối không cùng những nữ tử khác chung thê nhất phu (thờ chung một chồng).”

Trương thị bởi vì Hách Đại Hải lấy Triệu thị về nhà, hần không thể cắt nàng thành cục thịt hầm, nhưng đến phiên nhi tử mình nạp thiếp, tâm tình đó lại không giống nhau. Nghe được Hà Hoa trên chộc đến cây gai trong lòng bà, nhớ tới khổ sở của mình, vừa tức vừa giận, nhưng lại bị một câu “Khoan dung độ lượng” chặn lại thờ cũng không ra hơi, cả giận nói: “Từ xưa thú thê một là nối dõi tông đường, hai vì hầu hạ trưởng bối. Người cho tới bây giờ không có vì Hách gia lưu lại một chút hương hỏa, cũng không ở trong nhà hiếu thuận công bà cho tốt, lại không cho phép trượng phu nạp thiếp, điều này

cũng dám tự xưng là một con dâu hiền? Đừng tưởng rằng người là muội tử của Tri Huyện thì ngon, con ta còn làm quan sớm hơn đó!”

Lời nói này quá đã thương người, nhưng Hà Hoa biết, cho dù là mấy trăm năm về sau, mẹ chồng cũng đã từng được giáo dục cao hơn, cũng chỉ xem con dâu làm công cụ nối dõi tông đường cùng bảo mẫu miễn phí, mà không phải muốn về sau cùng con trai bà ta giúp đỡ lẫn nhau, cả đời thương yêu nhau. Phen này sau khi thử dò xét cũng không dám trông cậy vào Trương thị có thể suy bụng ta ra bụng người, đặt mình vào hoàn cảnh người khác vì nàng mà suy nghĩ. Nhưng nếu vì bị Trương thị trách mắng mà buông tha quyết tâm đi Sơn Đông, cũng thập phần vạn phần không cam lòng.

Nghẹn một bụng tức trở lại trong phòng mình, lấy cái hộp đựng thư Tiểu Bảo gửi về ra, dùng nhánh cây đánh lên mấy chục cái, oán hận nghĩ, nếu không phải không muốn người khó xử, hôm nay ta sẽ tranh cãi với bà ta một trận, sau đó trở về nhà mẹ đẻ, nếu người không mang kiệu lớn tám người khiêng đến, ta sẽ không bao giờ bước vào cửa Hách gia người nữa! Dứt khoát ngày mai ta sẽ tự mình đi ra ngoài, dù sao cũng có bạc, ta không thèm đi Sơn Đông đâu, ta sẽ đi hải ngoại. . . .

Chưa bao giờ Tiểu Bàn Tiểu Diệp thấy qua bộ dạng hung hãn này của Hà Hoa? Ngay cả Tiểu Thư Tiểu Oản đã cùng theo Hà Hoa đã lâu, cũng bị khuôn mặt đàng đàng sát khí của Hà Hoa dọa sợ, lặng lẽ thối lui ra ngoài cửa, không dám đi lên đụng phải xui xẻo.

Hà Hoa xả ra hết tức giận, trong lòng mới hơi thoải mái một chút, uỷ khuất lại xông lên đầu —— nếu như lúc này, Tiểu Bảo có thể ở bên cạnh an ủi nàng, hoặc là Quý Quân có thể ở trước mặt khua quả đám nói đám khi dễ muội muội ta ta sẽ cho hắn hai đám thì tốt biết bao nhiêu! Nhưng mà, không có ai cả, không có ai ở bên cạnh nàng. Cho dù nàng cố gắng muốn dựa vào Tiểu Bảo gần thêm một chút, điều tâm nguyện này vô tình cũng bị bóp chết rồi. . . .

Mơ mơ hồ hồ suy nghĩ một đêm, ngày hôm sau gắng gượng tỉnh lại, lúc rửa mặt, trong gương đồng mờ ảo nhìn thấy vẻ mặt của mình, cảm thấy trống rỗng vô hồn giống như nữ quỷ, đang suy nghĩ tiếp tục nằm xuống ngủ, dứt khoát nói bị bệnh, nhưng suy nghĩ một chút vẫn dậm một tầng phân thật dày lên, thoa son, vẽ mày đi ra ngoài, nên thành an thì thành an, nên hầu hạ thì hầu hạ, nên an bài ăn, mặc, ở, đi lại cho cả nhà thì vẫn sắp xếp như thường ngày, còn tìm ngày sai người đi đưa thư mình đã viết đựng trong một cái hộp đến Sơn Đông.

Mùng bảy tháng bảy, Hách Đại Hải ở nhà bài hương án, giấy tiền vàng mã, nghênh đón tiên nhân xua đuổi quỷ hồn. Trong từ đường cũng dọn dờ người quét dọn kỹ càng, đúng giờ thắp nhang đèn, mỗi ngày cúng bái.

Không biết tại sao, người phụ trách quản lý từ đường từ ngày bảy đã bắt đầu gặp vận rủi, đi bộ té ngã, mua đồ cùng người xảy ra cãi vã, nửa đêm nhìn thấy ma trời, cửa hậu viện luôn vang lên ken két ken két, sáng sớm, ở trước cửa có một cái chậu máu chó. . . . Nhiều người trong nhà cũng xảy ra loại chuyện không thể tưởng tượng như vậy, bọn họ bị hoảng sợ liên tục ăn chay lạy phật, nhưng vẫn không có tác dụng.

Hách Đại Hải đổi hai người, lần này tệ hơn, có một người buổi tối bị một đám sương trắng dưới lòng đất xông lên mặt, khi tỉnh lại phát hiện bị lột quần, còn người kia mới được báo phải đi Từ Đường, nhà xí trong nhà liền bị một trận gió tà thổi ngã.

Lần này cũng không ai dám nhận xử trí chuyện liên quan đến quỷ tiết cho Hách Đại Hải nữa. Hách Đại Hải không thể không tự mình ra trận, Trương thị cũng tự mình đi trừ phòng chuẩn bị cơm nước cung phụng tổ tiên mỗi ngày ba lượt sáng trưa tối. Cầu xin tổ tiên hải lòng đối với hiếu thuận của bọn họ, lần này không có chuyện quỷ dị nào xảy ra. Mãi cho đến mười lăm tháng bảy, ở một ngã tư bên đường một mảnh đất, đốt xong tiền vàng bạc, đốt pháo trúc cung tiễn tổ tiên lên đường đều rất thuận lợi.

Dĩ nhiên, Trương thị là một người mê tín, cảm thấy trong lòng bất an, mời mấy hòa thượng về nhà cúng bái. Mấy hòa thượng niệm kinh, treo tượng Phật lên, bày đàn tràng ra, đốt nhang đèn, niệm phật ba ngày. Cuối cùng, trưởng lão dẫn đầu nói: “Trai chủ thành tâm, quý tổ tiên đã nói, bọn họ không trách tội rồi. Và lại trước mắt Quý công tử ở Từ Đường sẽ tăng thêm sản nghiệp, phúc cùng hậu thế, lại cung phụng ít tiền âm phù để bọn họ ở Địa phủ tiêu pha chuẩn bị, bọn họ đã cầu phúc với Diêm Vương Gia, Trai Chủ nội trong năm nay sẽ có thêm con cháu cũng có thể tránh khỏi ác quỷ quấy thân, bình an phú quý.”

Trương thị vui mừng cần bạc chi bạc, lại đi Hoài Ân tự nổi danh nhất trong vùng thấp hương xin xăm. Lúc giải xăm cao tăng trong chùa cũng nói giống như trưởng lão, đều nói tổ tiên Hách gia phù hộ, trong một năm này tăng thêm nhân khẩu mỗi người đều có phúc.

Trương thị liền nói: “Su phụ, hiện tại nhà ta chỉ có đại nhi tức có thai, tính ngày, tôn tử kia của ta sang năm ra đời, chẳng phải là lãng phí tâm huyết của tổ tiên, đây sao gọi là tốt được?”

Cao tăng mặt mũi hiền lành, dáng vẻ trang nghiêm, hai tay chập lại, nói một câu a di đà phật: “Phật tử từ bi, công đức vô lượng! Lục đạo luân hồi, đầu thai chuyển thế tức là người!”

Trương thị nghe được chưa hiểu rõ hết, trở về tìm Nhị thẩm Hách gia nói chuyện, Nhị thẩm suy nghĩ mấy lượt, mừng rỡ nói: “Cao tăng nói là năm nay thêm nhân khẩu á, ta phải để cho Khang ca nhi nhà ta nạp thêm hai người thiếp nữa! Cố gắng bồi bổ thêm một chút.”

Lúc này Trương thị cũng hiểu rõ, nhưng hai nhi tử đều không ở bên người, chỉ đành phải vội vàng viết thư qua, để cho bọn họ thu xếp. Sau đó nói với Hà Hoa: “Năm nay cũng không có đại sự gì, con dọn dẹp một chút, đi Sơn Đông một chuyến, qua hết năm rồi trở về.”

Hà Hoa vội vàng chỉnh đốn chuyện lớn nhỏ trong nhà một phen, cầm chìa khóa sổ sách trả lại cho Trương thị, tư sản của mình đều để người tin cậy xử lý, hai phu thê Tiểu Oản cùng Lý Đại Lang đều là người nhạy bén, vẫn ở ở nhà, còn có thể chiếu cố Anh tỷ nhi, như vậy nàng cũng không có lo lắng, chỉ dẫn theo mấy người dùng quen, chờ thương thuyền Từ gia cuối tháng cùng khởi hành.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Đi lại

Hôm nay đang nắm lấy đầu ngón tay tính ngày thuyền Từ gia xuất phát, cửa lại vang lên tiếng phành phạch, rồi tiếng bước chân bình bịch kèm theo tiếng thờ đóc truyền tới.

“Nhị thiếu gia trở về! Nhị thiếu gia trở về!”

Hà Hoa sững sốt, trong đầu trống rỗng, ngơ ngác ngồi bất động, còn không dám tin thật sự đúng là Tiểu Bảo trở lại. Tiểu Thư đã sớm ném khung thêu trong tay xuống, chạy ra ngoài thật nhanh, chỉ chốc lát liền như con gió chạy trở về nói: “Thật sự là cô gia đó ạ, bây giờ đang ở trong phòng lão gia cùng phu nhân đáp lời. Hai tiểu tử Chuy Đầu cùng Lang Đầu kia đang nghỉ ngơi ở tiền viện, tiểu thư có thể tìm bọn họ đến hỏi chuyện?”

Hà Hoa lập tức nhớ tới trước khi Tiểu Bảo đi Sơn Đông đã từng nói, tới đó làm một khoản thời gian, A Tề tìm được người hấn sẽ trở về, lại nghĩ tới thư của Thường thị cùng những lời đồn đãi kia, nếu thật sự có vấn đề, Chuy Đầu và Lang Đầu vẫn đi theo Tiểu Bảo không thể nào không biết. Nghĩ vừa thông suốt liền nói: “Nhị gia thật xa xôi trở về, nhất định thân thể mệt mỏi, Tiểu Bàn người đi bảo phòng bếp chuẩn bị chút thức ăn lót dạ, Tiểu Diệp đi an bài chuyện tắm rửa nghỉ ngơi. Chuy đầu cùng Lang Đầu đi theo Nhị gia, chỉ sợ cũng chịu không ít khổ cực, Tiểu Oản trước tiên người đi nơi đó của lão gia phu nhân truyền lời, sau đó đi thu xếp một chút cho bọn họ. Bách Linh, Hoàng Ly, các người dẫn Anh tỷ nhi đi xuống thay quần áo trước.”

Tất cả mọi người có chuyện làm, Tiểu Thư kéo Tiểu Oản đi phía sau cùng, nói với Hà Hoa: “Tiểu thư, tay của Tiểu Oản khéo léo, để nàng chải đầu cho người, thay quần áo mới đi gặp cô gia ạ. Nô tỳ đi tiền viện tìm Chuy Đầu cùng Lang Đầu là được.”

Tiểu Oản đầy năng nói: “Nếu biết tiểu thư muốn rửa mặt, người còn mè nheo cái gì? Tiểu nha đầu há mồm ngậm miệng liền muốn đi tiền viện tìm gã sai vật, cũng không ngưng ngừng!”

Tiểu Thư vội vã đi tìm Chuy Đầu cùng Lang Đầu dò la tin tức, nghe thử chút chuyện về nữ tỳ xinh đẹp trong truyền thuyết, hồng bài Câu Lan Viện cùng với đại gia khuê tú đến cùng là có chuyện gì xảy ra, vội liếc mắt nói: “Ta và người là cùng một ngày bắt đầu hầu hạ tiểu thư, chỉ nhỏ hơn người hai tuổi, không phải là tiểu nha đầu!”

Tiểu Oản bị ảnh hưởng của bà bà Vượng Tài thâm, cũng dần dần thích bát quái, và lại trong lòng biết rõ Hà Hoa phái nàng - Đại Quân Sự nương tử này đi thu xếp cho hai gã sai vật kia mà không phải phái Tiểu Thư đi, lí do cũng bởi vì nàng miệng rộng thiếu chứng chặc, liền cố ý trêu đùa nàng nói: “Người thật sự không phải là tiểu nha đầu, đến tuổi nên xin tiểu thư gã người cho gã sai vật rồi!”

Hà Hoa thấy Tiểu Thư bị nói đỏ bừng cả khuôn mặt, cắn răng nghiêng lợi muốn đi nhéo Tiểu Oản, làm bộ giận nói: “Tiểu Thư, đi lấy chậu nước!”

Tiểu Thư thấy Hà Hoa phân phó, tức giận trừng mắt liếc Tiểu Oản mới lắc eo đi ra ngoài.

Hà Hoa đổi quần áo, vấn búi tóc, lại chải tóc mai, quay về phía gương đồng nhìn trái nhìn phải, liên tục đổi ba cây trâm cài tóc đều không vừa ý. Tiểu Thư ở phía sau che miệng cười trộm một hồi, nói: “Đồ trang sức của tiểu thư đều trang nhã, đôi thể nào cũng đẹp mắt, bồi thêm một chút phấn ở trên mặt, thì tốt hơn.”

Hà Hoa bị nàng trêu chọc, tim đang đập thình thịch lại trở nên lạnh xuống mấy phần. Nhìn cũng khá được rồi, phân phó nàng đi bày bàn tiệc. Tiểu Bảo trở về tới trong phòng, cũng không kịp nhìn Tiểu Thư vẫn còn ở cửa, một cước nhảy vào, mấy bước đi tới bên cạnh Hà Hoa, lôi kéo tay của nàng cười đến mắt cũng không nhìn thấy.

Hà Hoa chỉ cảm thấy tay hấn nóng hừng hực, trên ót đầu là mồ hôi, đang muốn nói chuyện, hai chân liền rơi vào khoảng không, cảm đập vào đầu nóng bỏng, bị Tiểu Bảo bế lên. Tiểu Thư xấu hổ vội vàng lui ra ngoài khép cửa, vừa đứng ở trước cửa, cũng không biết nghĩ đến cái gì, một mình thẹn thùng cúi đầu hai ba bước chạy tới phòng bếp.

Quần áo gọn gàng của Hà Hoa bị Tiểu Bảo đùa bỡn một trận, lộn xộn không tương tượng nổi, có thể thấy cả mặt hấn đều tràn đầy vui sướng, đành phải để tùy hấn ôm. Ôn tồn một lát, để cho hấn đi thay quần áo bấm đẩy bụi bẩn và mồ hôi, mang lên chút thức ăn mát lạnh cùng một bầu rượu nhỏ, cùng hấn ăn. Lúc này mới hỏi về chuyện nhà.

Tiểu Bảo nói: “Thường đại nhân sợ là sắp lên chức, gần đây lại sắp làm tiệc chúc thọ, đại ca sai ta mang theo chút lễ vật cùng một phong thư trở về. Mặc khác có chút công vụ, rất nhanh phải trở về.”

Hà Hoa biết, Thường đại nhân làm quan nhiều năm, hôm nay lại đang gặp vận, A Tề còn dựa vào nhạc phụ về sau giúp đỡ thêm, lúc này mới vội vàng sai Tiểu Bảo tới hiệu kính tặng quà. Nhưng nghe nói Tiểu Bảo còn phải trở về phục mệnh, lúc này cũng có thể cùng đi Sơn Đông rồi, trong lòng cũng rất vui mừng, vội hỏi: “Đại ca có gởi thư cho công công bà bà không?”

Tiểu Bảo chán nản nói: “Đương nhiên có, ta vốn tưởng rằng tặng đồ là được trở về rồi, ai ngờ đại ca nói còn có công vụ ta phải mau trở về phục mệnh, cũng bảo ta dẫn theo thân đệ đệ của tẩu tử, Thất thiếu gia Thường gia tới Sơn Đông.”

Hà Hoa thấy hấn vẫn không biết mình đã sắp xếp xong hành lý, chuẩn bị lên đường, liền cười nói: “Vốn công công bà bà cho ta mấy ngày nữa đi Sơn Đông đó. Thua thiệt chàng trở về sớm, nếu không thì không gặp rồi.”

Tiểu Bảo quả nhiên mừng rỡ, vội hỏi chuyện đã xảy ra, Hà Hoa liền kể lại chuyện ma quái trong nhà một lần. Tiểu Bảo nghe xong cũng có chút than thở, nhưng chuyện quỷ thần vốn có rất nhiều người tin tưởng, huống chi đây là nhà mình nhận được hiển linh của tổ tiên, liền nói: “Nếu như thế, ta cũng phải đi bái lại, rồi đến Hoài Ân tự làm tràng pháp sự.”

Hà Hoa sợ chuyện mình ra tay bị phát hiện trong lúc này, vội nói: “Bà bà đã mời tăng quan tới nhà làm đàn tràng rồi. Các tổ tiên mới quay về nghỉ ngơi, chàng bên này lại dâng đàn đi náo bộn họ, chi sợ không tốt. Nếu có tâm, ở trong từ đường đốt thêm chút tiền vàng bạc nhang đèn, sau đó mua thêm chút điền sản ở chung quanh từ đường, cái này mới được tổ tiên tán dương.”

Tiểu Bảo suy nghĩ một chút, nói: “Cứ để cho người đi Tự Miếu các nơi thêm chút nhang đèn, mặc dù nương trụ gia tiết kiệm, chuyện bái Phật tích đức này cũng là chuyện ưa thích từ trước đến nay.”

Thấy tất cả mọi người nghỉ thần nghỉ quý, lại liên tưởng đến tình trạng của bản thân, trong lòng Hà Hoa cũng có chút bồn chồn. Mặc dù lúc trước nàng chỉ phân phó hơi dọa những người đi quét dọn Từ đường Hách gia một tí, mà không có trực tiếp đi vào từ đường náo nhúng tổ tiên kia, nhưng đến cùng không hề có ý kính trọng, liền nói: “Nếu như vậy, qua một ngày ta sẽ tự mình đi thấp hương.”

Lại nói một lát, màn đêm lại tới, Tiểu Bảo kéo Hà Hoa muốn đi nghỉ ngơi. Tiểu Oản lại đi vào bẩm báo một chút chuyện nhà, Hà Hoa thấy nàng lấp bắp, bộ dạng khó nói, trong lòng biết có biến. Mặt cũng trầm xuống, liền rút tay áo trong tay Tiểu Bảo ra, ngồi ngay ngắn ở trên ghế, nói: “Vốn định nghe chàng nói ở Sơn Đông có chuyện gì tốt để chơi. Chàng đã mệt mỏi, thì tự mình nghỉ ngơi trước, ta còn có việc bận.”

Tiểu Bảo liền nhìn Tiểu Oản, không vui nói: “Có chuyện gì người theo lệ thường đi làm không phải là được sao? Đã tối rồi, sao còn không cho tiểu thư của người nghỉ ngơi?”

Tiểu Oản khẽ cúi người nói: “Cái này còn chưa có gọi là tối đâu, thường ngày tiểu thư còn bận rộn đến canh ba mới có thể nghỉ ngơi, hơn nữa hôm nay cô gia đột nhiên trở lại, tùy tùng hành lý... đều phải an trí. Người và thư từ từ Sơn Đông cũng trở về cũng không thể theo lệ thường được, không thể không xin ý kiến của tiểu thư.”

Tiểu Bảo ngẩn ra, đột nhiên nhảy dựng lên nói: “Ta trở về mang theo rất nhiều quà còn chưa có lấy ra, ta đi cho người mở hành lý.”

Hà Hoa mặc cho hần chạy đi, mặt lạnh hỏi Tiểu Oản mọi ra được cái gì ở chỗ Chuy Đầu cùng Lang Đầu.

Tiểu Oản nói: “Nghe ý tứ của Chuy Đầu cùng Lang Đầu, Đại thiếu nữ nãi nãi quả thật tìm một nha đầu hầu hạ cô gia, chỉ không biết sau đó đã xảy ra chuyện gì, cô gia chê nàng nói lớn tiếng không biết làm việc, liền đuổi người ta đi tự mình tìm một nha đầu đen đúa giặt quần áo. Vì làm việc cho Đại thiếu gia, bên ngoài chỗ bản gì cô gia cũng đi qua, có nhiều chỗ bọn họ đi không được nên cũng không biết rốt cuộc cô gia đã làm chuyện gì. Về phần tiểu thiếp, một vài nhà vốn muốn đưa nữ nhi cho Đại Thiếu Gia làm thiếp, sau đó mới bị người truyền lung tung thành nói là làm thiếp cho cô gia.”

Chuyện này vẫn chưa có chút đầu mối nào, Hà Hoa đang muốn hỏi kỹ, Tiểu Bảo lại cười hi hi ôm hai cái hộp đi vào, hai người Chuy Đầu cùng Lang Đầu đi theo sau đứng ở trước cửa.

Tiểu Bảo lấy hai chiếc khăn tay từ trong một cái hộp trong đó ra, chính là hai chiếc thêu con thỏ và con chuột lúc trước Hà Hoa đưa hần, nghiêm mặt nói: “Đây là trước khi ta đi Sơn Đông nàng đưa cho ta, thường ngày đều mang theo bên mình. Hai ngày nay trời nóng, ta lại phải lên đường, sợ làm dơ khăn tay, mới khóa ở trong rương. Nơi này còn có một chút đồ, đều tặng cho nàng.”

Hần lấy son phấn, hương phấn, đồ trang sức, khăn tay nhỏ, tơ tằm v.v... trong hộp ra hết, giống như hiến vật quý chất đống ở trước mặt Hà Hoa.

Trong lòng Hà Hoa đang rất buồn bực, thấy hần cười đến hai hàm răng trắng cực kỳ chói mắt, kim nén bực bội nói: “Mấy thứ này ta thứ nào không có, có cái gì hiếm lạ đâu? Cũng là chàng cảm thấy dù sao ta đã vào cửa nhà chàng, còn không bằng giữ lại những thứ tốt kia đi cho những người khác có nhu cầu hay sao?”

Tiểu Bảo liền nói: “Không phải nữ nhân gia đều thích những thứ này sao? Hơn nữa, cái gì mà người khác có nhu cầu?”

Hà Hoa thấy hần ngay cả Chuy Đầu cùng Lang Đầu cũng gọi tới, nhất định biết Tiểu Oản dò la chuyện hần ở Sơn Đông, nhưng vẫn một mực giả bộ ngây ngô, càng thêm tức giận, nói: “Không phải nói chỉ cần hai người Chuy Đầu và Lang Đầu hầu hạ là được rồi sao? Nếu tốn bạc đi mua nha đầu, chắc là hai người bọn họ không làm được việc, vậy thì đuổi ra ngoài đi mua người lần nữa đi!”

Chuy Đầu Lang Đầu cách rèm ở bên ngoài nghe, cuống quýt quỳ xuống nói: “Nhị nãi nãi, chúng nô tài đều trung thành với Nhị thiếu gia cùng Nhị nãi nãi nhất, việc nặng nề bản đều làm, cũng không dám lười biếng, Nhị nãi nãi minh giám!”

Tiểu Bảo thấy Hà Hoa phát tác cơn giận lên trên người hạ nhân, lúc này mới thu lại bộ dạng cười đùa, nghiêm mặt nói: “Ta biết trong nhà có chút lời đồn đãi, cha nương cũng đã hỏi ta. Cũng là lỗi của ta, nên sớm giải thích với nàng. Đại tẩu quả thực có ý cho ta thu một nha đầu thông phòng, ta thấy tẩu ấy mua người không thành thật, tìm lý do đuổi đi, để tránh tẩu ấy sắp xếp người lần nữa, cũng bởi vì có một số việc tiểu tư quả thật làm không tốt, ta liền tự mình tìm người xấu xí. Thịnh thoảng cũng đi ra ngoài tửu quán (quán rượu) kỹ viện tra án, nhưng cũng chỉ là vì công vụ, tuyệt đối không có làm loạn. Nếu nàng không tin, Chuy Đầu Lang Đầu đang ở bên ngoài, có gì cũng có thể đối chất. Sau này đi Sơn Đông, nàng cũng tự biết rốt cuộc ta có phụ nàng hay không!”

Loại chuyện như vậy ở nhà căn bản là không thể tra ra được, cho dù đi Sơn Đông cũng không thể bắt cứ lúc nào treo Tiểu Bảo ở trên eo. Hà Hoa buồn bực suy nghĩ một chặp, trong lòng biết hơn phân nửa là Thường thị giữ trò quỷ, nếu không trong nhà không thể huyền não lớn như vậy. Liền đuổi người ra ngoài hết, nói: “Nếu biết trong nhà cũng âm ỉ ngất trời, bà bà vì thế còn động gia pháp, nếu chàng không phải có tật giật mình, sao không nói rõ ràng

sớm một chút?”

Tiểu Bảo thấy bốn bề vắng lặng, liền bước lên ôm eo của nàng, nói: “Nàng tức giận? Thật tức giận à?”

Hà Hoa tức giận đẩy tay của hắn ra, Tiểu Bảo ngoan cố lại dựa tới, Hà Hoa cả giận nói: “Ta tức giận hay không, có quan hệ gì với chàng đâu?”

Tiểu Bảo oán giận nói: “Ta biết nàng không quan tâm ta, mỗi lần viết thư, nàng đều chỉ viết có mấy chữ, cũng không hỏi xem ta ở Sơn Đông có ăn no mặc ấm hay không, cũng không quên ta nhớ nàng thế nào, ta còn ngây ngốc cất giữ thư của nàng như bảo vật, để sớm trở về trên đường đều phải vội vàng.”

Hà Hoa cảm thấy ngọt ngào, lại có mấy phần chua xót, chợt nhớ tới một chuyện, nói: “Trước đây không lâu ta viết cho chàng một phong thư, chàng không có nhận được à?”

Tiểu Bảo nói: “Không có! Sớm nhất đều là tháng Tư!”

Chuyện này không biết rốt cuộc có phải là ý trời hay không.

Trong lòng Hà Hoa ngũ vị tạp trần, lấy tính huống của nàng, không ở nhà, người khác sẽ nói nàng không hiểu thuận; không muốn Tiểu Bảo đi ra ngoài, lại sợ người khác nói nàng cản trở, làm trễ nãi tiền đồ của Tiểu Bảo. Dĩ nhiên, những thứ này nàng đã sớm rõ ràng, cũng đã cùng Tiểu Bảo nói chớ qua chút thời gian nữa A Tề thu được nhiều người tin cậy, là có thể giải quyết. Nếu nàng muốn có thanh danh tốt, đương nhiên phải chịu đựng khổ sở.

Chẳng qua đối với tâm ý của Tiểu Bảo, cũng từng ngày từng ngày sáng tỏ, không khỏi có chút chua xót nói: “Ta có thể làm gì? Ta quan tâm chàng, ai biết chàng có cảm thấy là ta đồ kỵ hay không?”

Tiểu Bảo cười hì hì nói: “Lúc này nàng ăn bài thức ăn thiếu chút chút, thức ăn nhạt quá.”

Hà Hoa thấy hắn vậy mà ghét bỏ mình ăn uống không đủ, một con buồn bực ở ngực không ra được, hận hận nghĩ, nếu lá thư đó hắn không nhận được, sau này đi Sơn Đông, sẽ phải giành trước một bước lấy thư tới tay, quyết định không để cho Tiểu Bảo đắc chí như vậy!

Cũng không đúng, phải để cho hắn xem, chua chết hắn!

.

Bởi vì thời gian eo hẹp, Tiểu Bảo bên này nghỉ ngơi một đêm, liền vội vã đi gặp người, ăn bài công việc.

Hà Hoa cũng phân loại sửa sang lại đồ Tiểu Bảo mang về, những quà tặng kia nàng chọn hơn phân nửa cho Anh tỷ nhi. Anh tỷ nhi không biết tình hình, thấy mặc dù về mặt Tiểu Bảo ca ca lạnh nhạt, lại có thể cho nàng nhiều đồ tốt như vậy, cũng không sợ hắn nữa.

Tiểu Bảo không có quan tâm tâm tư của Anh tỷ nhi, chỉ vội vàng đi Thường phủ đón Thất thiếu gia Thường gia.

Thất thiếu gia này tên Kiều, chỉ mới mười lăm tuổi, ngày thường làm một nữ thiếu niên môi hồng răng trắng. Chỉ vì là thứ xuất, ở Thường phủ cũng không được chào đón, thậm chí các ca ca cố ý tìm người dẫn hắn theo học cái xấu. Thân mẫu hắn đành chịu, nghĩ tới nếu Thường Tri Phủ không thích đứa con trai này, còn không bằng đưa hắn đến bên cạnh tỷ phu thân tỷ tỷ hắn dạy dỗ, thậm chí thể nào nữ nhi nữ tử cũng không dám dạy hư đệ đệ này.

Thường thị cũng biết tình huống ở trong nhà, lại càng không muốn A Tề chỉ gọi một mình Tiểu Bảo làm chuyện tư mật cho hắn, đương nhiên cũng xúi giục huynh đệ trong nhà ra ngoài mở mang kiến thức.

Chỉ thứ hai Hách gia - Hách Học Khang thăm dò được Tiểu Bảo muốn dẫn Thường Kiều tới Sơn Đông, trong lòng liền chuyển động. Vội vàng cũng tới tìm Tiểu Bảo nói: “Đại ca ít người làm việc ở bên ngoài, làm huynh đệ có thể nào không giúp một tay? Ta vừa lúc rảnh rỗi, lần này cũng cùng đi với nhị ca nhé.”

Tiểu Bảo đang lo nhân thủ ít, mình không thể rút thân ra ngoài, Hách Học Khang coi như còn thân hơn Thường Kiều, đương nhiên đồng ý với hắn.

Nhị thẩm nghe nói nhị tử không ở trong nhà sinh nhai tử thật tốt, lại muốn đi Sơn Đông, liền nói: “Năm nay mang thai đứa bé sẽ đại phú đại quý, ta thật vất vả mua cho con hai nha đầu, còn nạp một người thiếp, sẽ lập tức vào cửa, con đi ra ngoài làm gì?”

Tháng sáu tháng bảy, thời tiết rất gay gắt, Hách Học Khang bị mẫu thân cùng nương tử hắn bồi bổ thập toàn đại bổ mỗi ngày ba lần máu mũi giàn giụa, chẳng những không có long tinh hồ mãnh (mạnh như rồng như hổ), ngược lại có dấu hiệu càng ngày càng ốm yếu, ở trên giường cũng có chút lực bất tòng tâm, vốn khó nói ra miệng, có cơ hội này có thể nào không trốn? Náo loạn hai ngày, nói là đi theo A Tề xông pha thành danh, sau này muốn bao nhiêu thiếp thì sẽ có bấy nhiêu, còn sợ không có nhai tử à?

Nhị thẩm cảm thấy cũng có lý, liền nói: “Vậy con mang hai nha đầu đi, mang nha đầu đi!”

Thê tử hắn - Lâm thị ở trước mặt bà bà không nói gì, trở lại trong phòng treo một đoạn vải trắng ở trên xà nhà, muốn chết muốn sống không cho Hách Học Khang đi ra ngoài. Thể cốt Hách Học Khang vốn không tốt, làm sao mang nữ tử đi ra ngoài, liền quỳ xuống đất chỉ tay lên trời thề nói ra khỏi Định Giang liền bán hai nha đầu đi.

Bởi vì mấy ngày nay Lâm thị thấy biểu hiện của hắn không tốt, tức giận hắn đều đặt tinh lực ở trên người bọn nha đầu, liền phi nhủ hắn một cái nói:

“Chàng đầu này gặt bà lấy lòng ta, nói bán nha đầu đi, đầu kia có phải muốn ở Sơn Đông mang nhi tử trở về hay không? Nếu chàng muốn bỏ lại ta ở nhà ngày ngày hầu hạ công công bà bà, bản thân mình đi Sơn Đông phong lưu khoái hoạt, còn không bằng bây giờ ta chết ở trước mặt chàng!”

Hách Học Khang có miệng khó trả lời, mời Trương thị cùng Tiểu Bảo Hà Hoa đi làm thuyết khách. Nhị phẩm một mực đòi để cho nhi tử mình cố gắng tạo người, Lâm thị trên mặt đất lăn qua lăn lại kêu khóc, nói là bà bà cùng trượng phu muốn cho bọn nha đầu ti tiện sinh trưởng từ trưởng nữ thứ xuất, rõ ràng chính là muốn bức tử nàng, cuối cùng, nháo đến đặt con dao ở trên người.

Hách Nhị thúc lại cảm thấy nhi tử mình cũng không kém A Tề, thật sự không thích hẳn đi làm tay sai cho A Tề. Thấy nàng dâu ồn ào sắp xảy ra án mạng, liền nói với nhi tử: “Người ở nhà đọc sách cho giỏi, về sau tự mình thi Trạng Nguyên đi làm Hàn Lâm không được sao?”

Trương thị nghe được lời chua ngôn chua ngữ này, trong lòng hừ lạnh một tiếng, trong miệng lại khuyên: “Đừng vậy, đại chất nhi. Hôm nay toàn gia này đều dựa vào A Tề chúng ta, cũng không quản hấn mệt mỏi! Nếu người có thể được làm quan ở kinh thành, về sau A Tề chúng ta không thể thiếu còn phải dựa vào người cất nhắc đâu, tội gì đi biên hải chịu tội?”

Hách Học Khang định không lại phản đối của người một nhà, chỉ đành phải dẹp ý niệm này, mặt ủ mày ê tự giam mình ở trong phòng.

Vốn Hà Hoa bàn bạc xong chuyện đi nhờ thuyền của Từ gia, thêm mấy người Tiểu Bảo nữa cũng không nhiều, sau khi dặn dò hai nhà Hách Quý mọi sự cẩn thận, nhất là quản tốt hộ viện cùng Điền Trang các nơi, bọn họ liền theo Từ đại thiếu cùng nhau xuất phát.

Vậy mà ở bến tàu không ngờ nhìn thấy Thành Từ cùng một số người đến giúp chen lẫn chung một chỗ ăn uống với nhau, Hà Hoa kinh ngạc không thôi. Tiểu Bảo nhận ra hẳn, nói: “Từ đại thiếu nói hiện tại Thành Từ đang gánh vác mọi chuyện ở huyện nha, cùng đám người kia đi lên giống như cá gặp nước, có một số việc hẳn ra mặt là có thể thành, rất là đặc lực.”

Mặc dù biết mỗi huyện nha đều có một số người như vậy, Hà Hoa vẫn cảm thấy rất quái dị. Nhưng sự vui mừng được đi Sơn Đông chiếm thượng phong, cũng rất nhanh quên chuyện đó ra sau đầu, mỗi ngày ở trong khoang thuyền cùng bọn nha đầu cười cười nói nói mà thôi.

Thời gian mới mẻ ở trên thuyền mấy ngày liền hết thú vị, Tiểu Thư đi theo Hà Hoa nhiều năm như vậy, dáng người khuôn mặt cũng dần dần nảy nở, hướng chi còn có câu nói “Chỉ có nữ nhân lười, không có nữ nhân xấu xí”, trong mỗi ngày đều giống nhau ở trên thuyền chạy tới chạy lui, thấy có cái gì hay hoặc là cảnh sắc hai bên bờ gom lại nói cho Hà Hoa nghe, mấy lần như thế liền lọt vào mắt Từ đại thiếu.

Mặc dù Từ đại thiếu lên đường có dẫn theo người, nhưng là nhân vật hoa tâm ăn trong chén xem trong nồi. Tiểu Thư chính là loại hoa đa dạng, kiến thức cũng cao hơn đồng nha hoàn ma ma kia của hắn, thời điểm ở trên thuyền không khỏi buồn tẻ, hẳn liền quanh co lòng vòng với Tiểu Bảo muốn Tiểu Thư.

Tiểu Bảo dờ khóc dờ cười nói cho Hà Hoa, trong lòng Hà Hoa vô cùng không thích, tức giận nói: “Lúc này hẳn có công vụ trong người, lại kiêm chức trách trông coi thuyền của mình, tại sao chỉ lo ăn chơi đàng điếm? Nha đầu của ta sẽ không cho loại người như hắn chà đạp!”

Tiểu Bảo bất đắc dĩ, trấn an nàng nói: “Chúng ta vẫn còn ở trên thuyền của hắn đó, trước nói cho Tiểu Thư một tiếng, nếu Tiểu Thư không đồng ý, cũng có một cái cơ tốt trả lời hắn, sau này những người khác đi ra ngoài làm việc, cũng chỉ còn Tiểu Thư ở cùng nàng trong khoang thuyền này thôi.”

Hà Hoa liền nói với Tiểu Thư đang đỗ mặt ở bên cạnh: “Mặc dù ta vẫn nói hi vọng mấy nha đầu các ngươi sau này đều có cuộc sống nhất phu nhất phụ (một chồng một vợ). Nhưng tuổi người cũng đã lớn, nên có chủ kiến rồi, nhân duyên của người do người làm chủ. Là muốn cùng với người tuy khổ một chút nhưng làm chánh thê, hay là đi làm tiểu thiếp, tự mình nói một câu đi.”

Tiểu Thư nhún nhún nhó nhó không lên tiếng, nhưng về sau cũng không lác lư ra ngoài nữa, có chuyện gì cũng giao phó tiểu nha đầu đi làm.

Từ thiếu gia biết Tiểu Thư không muốn, than thở chừng mấy ngày, lại tìm được thú vui mới —— say tàu gặt Thường thiếu gia.

Mỗi ngày nhìn Thường thiếu gia mặt trắng bệch nghiêm lại, nằm dọc theo thuyền ỏi dòi sông lấp biển, hẳn liền cảm thấy cuộc sống của mình cũng không khổ sở như vậy.

Người của Hà Hoa đi thăm Thường thiếu gia, lúc trở về người kia nói Thường thiếu gia gầy đến da bọc xương rồi, vẫn không thể thích ứng cuộc sống trên thuyền như cũ. Tiểu Bảo lo hẳn xảy ra chuyện gì, đành phải ở một bến tàu, tìm gian khách điểm để cho hắn nghỉ ngơi hai ngày.

Hà Hoa nhìn một mỹ thiếu niên tốt đẹp yếu ớt trống rỗng giống như quần áo giắt trên cây trúc bay bay, không dám đi đường thủy, Tiểu Bảo liền cùng Từ đại thiếu lòng tràn đầy tiếc nuối cáo biệt, mua la ngựa đi đường bộ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Điền Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Ba phương hội họp

Lúc này đã cách xa Định Giang, lại không có Từ đại thiếu tự cho là hoa hoa công tử phong lưu ở bên cạnh, hoàn toàn không cần khắp nơi cân nhắc, ngày ngày giả trang thành nàng dâu nhỏ, Hà Hoa cảm thấy toàn thân thoải mái, tinh thần cũng bỗng bành bay lên chín tầng mây, thừa dịp thời gian

Thường Kiều đường bệnh, đỗ xe ở trên đường tản bộ chung quanh, ngay cả Tiểu Thư cũng nói: “Thì ra tiểu thư thích đi chơi còn hơn em!”

Hai ngày nay bọn gia đình cùng nàng dâu nhà đầu đều phân chia ra đi ngao du trên đường một lần, chỉ có Tiểu Thư bởi vì mấy ngày trước đây bị Từ đại thiếu coi trọng, lòng vẫn còn sợ hãi, sợ trên đường sẽ gặp phải ác thiếu hoa tâm, cả ngày buồn bực ở khách điểm chăm sóc Thất thiếu gia, không khỏi cũng có chút oán khí. Hà Hoa thấy nàng không cam lòng bĩu môi, liền cười nói: “Thất thiếu gia ngày thường tuần tú như vậy, chỉ có một mình nhà đầu người có phúc phận coi chăm sóc hắn, còn có cái gì không hài lòng?”

Không ngờ Thường Kiều cách nước, lên bờ, giống như du hồn rớt cuộc cũng khởi sắc, rất nhanh lại vui vẻ. Đứa trẻ mười lăm tuổi vốn thích náo nhiệt, hôm nay lại không có người nhà câu thúc, tốt hơn một chút cũng muốn tung tăng trên đường vui sướng chạy mấy vòng.

Thường gia đi theo tới chỉ có một người quản gia hơn bốn mươi tuổi gọi là Quý thúc cùng một gã sai vặt mười ba tuổi gọi là Đậu Bao, Tiểu Bảo sợ gặp chuyện không may, liền lấy chút bạc vụn đưa cho một mình Quý quản gia, còn sai Chuy Đầu Lang Đầu cùng đi theo.

Tiểu Thư mong chờ nhìn, Hà Hoa thấy nàng hận không thể có thêm một đôi chân có thể chạy đi, nói: “Người đi phòng bếp lấy chút nhọ dưới đáy nồi lớn thoa lên trên mặt, đó là tiên khí của Táo quân gia gia, không cần biết cái gì mà ác thiếu nhìn thấy cũng phải nhượng bộ lui binh.”

Tiểu Thư nghĩ một chút liền rõ ràng, hoan hô một tiếng đôi quần vải trâm gỗ cũ, trên đầu còn búi tóc lại hoàn toàn thay đổi thành thôn cô đàn độn, kéo thê tử của Quý quản gia cùng bọn Thường Kiều cùng đi ra ngoài.

Bởi vì bọn họ đã ở đây mấy ngày, nên tiểu nhị khách điểm biết Tiểu Bảo cùng Hà Hoa đều ra tay hào phóng, liền vội vàng bụng nước trà rượu tới, còn bung các loại trái cây như dưa hấu, cam, thạch lựu, nhãn, chuối tiêu, nho...qua, trong đó dưa hấu cùng cam đều cắt gọn xếp thành hình cánh hoa sen đẹp mắt, lại có các loại bánh ngọt. Mỗi một thứ bày ra xong, mới nói: “Quý cửu huynh mặc dù thân thể thật sự tốt rồi, nhưng nếu muốn về sau lên đường, hiện tại vẫn nên nghỉ ngơi thêm mấy ngày cho thỏa đáng.”

Tiểu Bảo liền nói: “Chúng ta cũng không vội lên đường, chỉ có điều ở chỗ này nán nã chừng mấy ngày, cũng không chơi đùa quá mức.”

Tiểu nhị cười nói: “Hai ngày nữa chính là Trung thu, hôm nay nơi này của chúng ta bắt đầu sẽ mở hội đèn lồng rồi. Đại quan nhân cùng phu nhân ở nơi này qua Trung thu, sau khi tề nguyệt rồi lại đi ạ.”

Tuy các nơi có chút khác biệt, nhưng tiểu nhị này chậm rãi nói xong, và lại hắn cũng có học chút ngôn ngữ vùng khác, trao đổi giao lưu vẫn không có vấn đề. Tiểu Bảo bởi vì hấn cơ trí, liền thường chút bạc, hỏi: “Nếu muốn tề nguyệt, ở nơi này của các người có thể có chỗ nào?”

Tiểu nhị cất bạc vào trong tay áo, nói: “Nơi này của chúng ta hàng năm không biết có bao nhiêu thương hành đi hàng tới nghỉ chân! Tuy là Trung thu người người đều mong đợi đoàn viên, nhưng luôn có một vài người nán lại ở trên đường, hoặc là chuyên chờ vào lúc này buôn bán chút gia dụng, hàng năm vào ngày này chừng quỹ chúng ta đều đi đình viện. Nếu phu nhân có ý, tiểu nhân sẽ chuẩn bị đầy đủ bàn cống phẩm, đến ngày đó, chỉ cần ở trong viện tề nguyệt là được.”

Hà Hoa nghe có hội đèn lồng, làm sao chỉ bái nguyệt, liền cười nói: “Như vậy rất tốt. Nghe nói khách nhân sát vách muốn đi, cửa sổ căn phòng kia của bọn họ đối diện chỗ cây cầu nhỏ trên dòng sông trong thành, còn có thể thấy người ngồi thuyền ngắm trăng ở trong sông, các người nhanh thu dọn cho chúng ta dời đi qua đó đi.”

Tiểu nhị liền nói: “Phu nhân thích, còn có thể mướn một chiếc thuyền chèo đi đấy.”

Hà Hoa nghĩ đến bộ dạng chiến tranh song phương ở trên thuyền của Thường Kiều, lắc đầu nói: “Chúng ta là người ngoại địa buổi tối ra ngoài không tiện, vẫn là trên cửa sổ nhìn một chút thôi.”

Tiểu nhị lại nói mấy câu tán dương mới lui ra. Hà Hoa tựa vào cửa sổ, nhìn thấy trên đường rất nhiều tiểu thương bán các loại trái cây sông nước, bánh ngọt bánh Trung thu, các loại thức ăn cùng các loại đồ chơi, người tới người lui huyền não ồn ào, rất náo nhiệt. Còn có một vài đứa bé, trong tay mỗi người đều có một món đồ chơi “Ông già thọ” nặn bằng đất sét.

Phần lớn bộ dạng “Ông già thọ” này đều là võ tướng uy phong lẫm lẫm, thọ thủ thân cầm cây thương nhỏ, thậm chí lưng đeo cây dù mảnh hồ, Hà Hoa suy nghĩ một chút bất chợt hồi thần, một mình cười trộm không dứt.

Tiểu Bảo ở bên cạnh, thấy nàng nhìn mấy đứa trẻ chạy đùa giỡn, trong lòng vừa động, chạy đến nơi nán tượng đất bảo hấn nấn cho một đứa trẻ mập mạp chân trần lộ mông, chải bím tóc nhỏ, cầm về lác lư ở trước mặt của Hà Hoa, cười hi hi tiến tới bên tai nàng nói: “Nhìn cái này, cha nương nói cho nàng đi theo ta sinh một tiểu tử mập mạp đấy.”

Hoa sen nhìn tượng đất nhỏ bộ dạng chất phát dễ thương, tính trẻ con cũng nổi lên, liền bảo nặn thêm hai nữ hài nhi cùng một tiểu tử béo nữa, khẽ nói với Tiểu Bảo: “Nữ hài nhi thân thiết, ta muốn một đôi tỷ muội làm khuê nữ, sẽ sinh cho chàng hai tiểu tử bướng bỉnh để bọn nó nháo chàng đi!”

Tiểu Bảo đoán ngôn hành cử chỉ của Hà Hoa không phải như thế, ngăn ra, cảm thấy giữa ban ngày ban mặt, ánh trăng Trung thu giống như rượu được tưới nước lan tỏa bắt đầu mê hoặc lòng người, kề bên Hà Hoa hận không thể lập tức hôn cái miệng nhỏ nhắn của nàng, làm bộ nhìn chung quanh một chút, còn có hai gò má đỏ lên cúi đầu đếm con kiến trách nha hoàn đang hầu hạ ở một bên, ho khan một tiếng nói: “Bây giờ không có chuyện gì, các người cũng theo Tiểu Thư đi ra ngoài chơi đi.”

Kể từ khi ra ngoài, Hà Hoa đã cảm thấy trời cao đất rộng, đến Trung thu, cũng không khỏi cảm khái người nhà kiếp trước kiếp này đều không thể thấy được. Nghe lời nói của Tiểu Bảo, nhớ tới nơi này không có kế hoạch hoá gia đình, trong nhà có phòng có sản nghiệp, không cần vì sinh kế bôn ba, nếu rèn luyện thân thể thật tốt, về sau từ từ sinh mấy đứa con, nghe bọn nó bị bô tập nói, bô loạn đầy đất, cũng rất lạc thú.

Chỉ có điều chuyện này tốt nhất có thể kéo dài một chút, có con thì càng thêm thân bất do kỷ rồi. Hiện giờ nhìn thấy Tiểu Bảo giống như con khi vò đầu bứt tai, liền cố ý nói: “Đúng vậy á, thừa dịp bây giờ không có chuyện gì, chúng ta cũng nhanh đi chuẩn bị chút thức ăn, nếu không chỉ sợ không đủ phân lượng tế Nguyệt thần.”

Kéo Tiểu Bảo đi ra bên ngoài, Tiểu Bảo có chút chần chờ, Hà Hoa liền vút tay áo hất cùng bọn nha đầu tụ tập. Tiểu Bảo hỏi hận thì đã muộn, chỉ đành phải gọi người cùng mình theo sát ở phía sau, trong lòng rất là hoài nghi Hà Hoa cũng bó chân làm sao lại có thể bước đi như bay vậy?

Mới vừa đi xuống dưới lầu, Quý quân gia liền mặt xám mày tro chạy tới nói: “Lạc mất Thất thiếu gia rồi!”

Tiểu Bảo ở phía sau bị dọa đến thiếu chút nữa từ đầu cầu thang lăn xuống, hai ba bước chạy đến trước mặt Quý quân gia nói: “Nhiều người như vậy làm sao không trông không được một đứa bé?”

Quý quân gia lấp bắp nói: “Thất thiếu gia chạy trốn thật nhanh, nhìn thấy cái này thích, thấy cái đó muốn mua, ngay lập tức liền phân tán với Quý thúc.”

Hà Hoa nói: “Trên người hấn không có tiền, Nhị gia cho ông bạc chính là muốn hấn đi theo ông, làm sao có thể phân tán được? Đậu Bao Chuy Đầu Lang Đầu đâu? Bọn họ không có ở cùng Thất thiếu gia sao?”

Mặt Quý quân gia vàng như màu đất: “Không có.”

Hà Hoa cùng Tiểu Bảo liếc mắt nhìn nhau, đều là vẻ mặt nôn nóng.

Mặc dù Thường Kiều đã mười lăm tuổi rồi, nhưng bộ dáng kia của hấn, không chừng có người muốn lừa gạt hấn, hoặc là lúc mua đồ không có tiền bị người nhục nhã, đến lúc đó cũng không thể giao phó cùng Thường gia.

Bên cạnh có người hào tâm khuyên nhủ: “Trẻ con ham chơi, nói không chừng xem náo nhiệt ở nơi nào đó rồi.”

Chưởng quỹ cũng nói: “Đại Quan Nhân chó vội, trước tìm một chút, không được thì đi nha môn ở ngay bên cạnh.”

Tiểu Bảo đỡ Hà Hoa, nói: “Nàng ở nơi này chờ, ta đi ra ngoài tìm.”

Hà Hoa làm sao mà chờ được, để lại một nha đầu ở khách điểm, liền cùng Tiểu Bảo chạy vội ra ngoài.

Đi được không xa đã nhìn thấy ở trước mặt có một đồng người vây quanh rậm rạp chẳng chịt, Đậu Bao ở một bên roi nước mắt, Quý thúc liền nhón chân lên trên đám người vây xem, hai người Chuy Đầu cùng Lang Đầu quơ tay múa chân dùng sức chui vào bên trong.

Tiểu Bảo kéo Đậu Bao hỏi chuyện gì xảy ra, Đậu Bao thút tha thút thít đáp có người nhìn thấy Thất thiếu gia ở trong đám người này. Hà Hoa nghe được giữa đám người có tiếng đánh chửi, tiếng thét chói tai, thấy hai người Chuy Đầu Lang Đầu vẫn còn ở bên ngoài vùng vẫy, phỏng đoán mình càng thêm không thể nào xông vào tạo một con đường máu, liền gọi Quý quân gia vào bên cạnh dặn dò một tiếng.

Vì Quý quân gia làm lạc mất người, sợ trách phạt, nghe được Hà Hoa phân phó, cũng bất chấp tất cả, lắc thân thể gài lên như hổ, chấn động núi sông, quát lên một tiếng “Tri Chu đại nhân đến”, mặc dù không có núi lở tuyết tan, nhưng cũng làm cho mười phần người quay đầu lại nhìn cùng mọi âm thanh đều lặng phất trong nháy mắt.

Bởi vì vấn đề khẩu âm, người khác còn tưởng rằng ông ta đang gào “Tri Châu đại nhân đến!”, đám người “xoạt xoạt” nhường ra một con đường trống, chỉ thấy có một hấn tử dẫn độn nhìn trời, nặng một tiếng đồ điên rồi lại “Xoạt xoạt” vây lại nước chảy không lợ như trước.

Quý thúc lại thừa dịp lúc này nhanh chóng chọt nhào tới nơi phát sinh chuyện đầu tiên kéo một người thiếu niên, ôm hấn lão lệ tung hoành khóc ròng nói: “Thất thiếu gia nếu lạc mất người lão nô biết phải làm sao bây giờ?”

Hà Hoa đang cảm thấy có cái gì không đúng, thì nghe một tiếng nói ở bên cạnh: “Quý thúc bị làm sao vậy?” Quay đầu nhìn lại, Thường Kiều giờ lên hai tờ giấy đứng ngay ngắn ở sau lưng Quý quân gia!

Hà Hoa dở khóc dở cười, Tiểu Bảo nghiêm mặt cùng Đậu Bao một người túm lấy một cánh tay của hấn, không cho hấn chạy loạn nữa, lại để cho Quý quân gia thi triển vô địch sư tử hống gọi Quý thúc ra ngoài. Hà Hoa vội kéo Tiểu Bảo quay lưng đi tránh ra mấy bước làm như không quen biết ông ta.

Quý quân gia cũng không dám làm mất thể diện nữa, nhanh như mèo bước nhanh tới cố gắng phá được chút xiu lá chắn tường đồng vách sắt, vừa vặn Chuy Đầu cùng Lang Đầu đầu đầy mồ hôi lôi kéo Quý thúc vọt ra. Trong đám người có ba người bị trói bị đánh đến sưng mặt sưng mũi, nghe nói là ăn trộm đang muốn đưa đến nha môn.

Lúc này Hà Hoa mới phát giác thiếu chút nữa gây ra tai họa, lại vội vàng quay về khách điểm, phía sau cánh cửa đóng kín nghiêm mặt nói với Thường Kiều: “Cũng may người nhà thiếu niên kia khoan hậu, nếu Quý thúc bị bọn hấn vu oan trộm đồ hoặc là là đồng bọn của những tên ăn trộm kia, bị người đánh gần chết đưa quan phủ không nói, chúng ta đều chộc phải phiền toái! Tri Phủ nơi này cha người không quản được, cách Tri Huyện tỷ phu người cũng xa, Thất thiếu gia người có thể suy nghĩ một chút hay không!”

Thường Kiều giờ hai ba tờ giấy màu vàng trong tay, phía trên vẽ Bồ Tát, phía dưới vẽ Nguyệt cung cùng một con thỏ đảo thuốc, đưa đến trước mặt Tiểu Bảo cùng Hà Hoa, về mặt đưa đám nói: “Nhị thúc, qua hai ngày chính là Trung thu, ta nghĩ mọi người sẽ ở chỗ này tế nguyệt, nên tự mình mua chút giấy vẽ ánh trăng.”

Việc tế nguyệt này là chuyện của phụ nữ người ta, Tiểu Bảo thấy đầu óc hần ngầy ngô huyền ảo người ngã ngửa đồ chi vì lấy lòng Hà Hoa, tâm mới hơi an ổn lại vì vù bốc hỏa lên, nói: “Ngày đó chúng ta muốn mượn chiếc thuyền con đi trong sông ngắm trăng, Thất thiếu gia vẫn nên nghỉ ngơi để thân thể tốt lên đi.”

Thường Kiều vốn cho là mình gây ra chuyện, trông mong đưa lên giấy vẽ ánh trăng tới bồi tội, không ngờ nghe được một chữ thuyền, sắc mặt liền trắng vài phần, lại nghĩ đến ngày đó tất cả mọi người đều vui vẻ đi ngắm trăng, một mình hần lẻ loi ở khách điểm, trong miệng càng đắng chát, lại nghĩ đến trên người mình cũng không có bạc gì, sợ Tiểu Bảo cùng Hà Hoa ném hần ở giữa đường mặc kệ sống chết, hốc mắt đỏ lên, thân thể lắc lư sắp ngã.

Quý thúc vội vàng bò qua vịn hần, nhìn về phía Tiểu Bảo cùng Hà Hoa nói không mạch lạc: “Quý tương công, Nhị thiếu nữ nãi, Thất thiếu gia lừa gạt hai vị, cứ bám chặt lấy lão nô xin mấy đồng cuối cùng nói muốn mua chút bánh Trung thu tặng các vị đây.”

Hà Hoa thấy bộ dạng đáng thương của Thường Kiều, trong lòng đã mềm nhũn mấy phần, lại nghe hần lấy mấy đồng cuối cùng mua một bánh Trung thu không đủ nên mới mua giấy vẽ ánh trăng để lấy lòng mình, nên thấy cứ quyết tâm tính toán cùng một đứa trẻ cũng chẳng được, liền thở dài nói: “Cũng là chúng ta trông nom không chu đáo, Quý thúc đỡ Thất thiếu gia đi xuống nghỉ ngơi trước đi, đừng để thân thể mới khá hơn một chút lại bị trở bệnh lại.”

Quý quản gia nghe nói như vậy xong, da đầu lại tê dại, ở trong lòng cầu nguyện nương tử mình mau trở lại cầu tình. Cũng là Nguyệt thần hiển linh, nương tử hần cùng Tiểu Thư thật sự thờ hồng học chạy về nói: “Hôm nay ở trên đường thấy Hoàn Bội, nghe nói kẻ trộm bị bắt cùng nạng có chút không rõ ràng đây.”

Hà Hoa không ngờ ở chỗ này lại gặp Hoàn Bội - nha hoàn bị Thường thị đuổi đi ra ngoài, mặc dù chuyến đi này của bọn họ cũng không có tỏ rõ thân phận gì, nhưng trong lòng vẫn lo lắng phiền não, sau khi Tiểu Bảo nghe nói cả nhà Hoàn Bội từng bị phát hiện tay chân không sạch sẽ, cũng đồng ý với Hà Hoa lập tức lên đường.

Mặc dù Quý thúc lo lắng thân thể của Thường Kiều, nhưng không lay chuyển đích chủ có bạc có xe nhân thủ đầy đủ, cũng liền thu dọn hành lý cùng bọn Hà Hoa ra khỏi thành lên đường. May mà Thường Kiều chỉ không thể đi được thuyền, trên mặt đất vẫn có thể tùy ý chơi đùa, Hà Hoa ra khỏi thành liền cảm thấy an tâm lại, buông ra nghi ngờ một đường thường thức.

Đến ngày thứ ba trọ lại ở một khách điểm huyện thành khác. Khách điểm này cũng giúp đỡ khách nhân ra bên ngoài đặt mua cồng phẩm tế nguyệt, buổi sáng bọn họ ở trong phòng trọ, buổi tối tế Nguyệt thần xong, phân thức ăn cho mọi người, lại bày một cái bàn, mở cửa sổ ra, ngẩng đầu ngắm trăng, bên tai có thể nghe tiếng đàn cùng tiếng nói tiếng cười reo vang, mấy người nhà mình ngồi ở chỗ này, uống một chút rượu, ăn bánh Trung thu trái cây, thật là thích ý.

Gió đêm xào xạc, Tiểu Bảo ngủ được từng trận hương thơm thoang thoang trên người Hà Hoa, thấy nụ cười nhẹ nhàng trong mắt nạng, nhớ tới Tiểu Oản từng nói mỗi ngày ở nhà nạng lo liệu việc nhà, bận rộn đến khuya khoắt, hôm nay vừa ra ngoài, càng thêm xinh đẹp hào phóng như khi còn bé, hần là sau khi gả cho hần mới bị mài đi vài phần linh khí, không khỏi vừa vui mừng vừa đau lòng, lại gần cầm tay của nạng nói: “Sau này đến Sơn Đông, chúng ta tìm thời gian đi Thái Sơn xem mặt trời mọc.”

Hà Hoa gật đầu liên tục, người bên cạnh thấy bọn họ có khuynh hướng càng ngày càng buồn nôn, biết tình hình thối đưa mắt ra hiệu ôm trái cây bánh ngọt được chia đi ra cửa ăn cho tụt tại.

Sau lần đó lên đường thuận buồm xuôi gió, tháng chín đến Sơn Đông, thật bất ngờ Hách Học Khang cũng ở trong hàng ngũ nghênh đón bọn họ! Không biết hần suy nghĩ ra biện pháp gì mà ra ngoài được, một thân một mình đường thủy đường bộ đều đi qua. Bởi vì một mình hần lên đường nhẹ nhàng, không giống Tiểu Bảo mang theo gia quyến cùng bệnh nhân, nên đến sớm hơn Tiểu Bảo ba bốn ngày.

Thường thị thấy Tiểu Bảo dẫn theo Hà Hoa, thì đoán gia tài bạc vạn trong nhà ít nhất hơn phân nửa sẽ không bị Tiểu Bảo cùng Hà Hoa nuốt riêng, do đó vui mừng còn hơn thấy mẹ ruột mình, nâng cao cái bụng thân mật thăm thiết kéo tay của nạng nói: “Đệ muội, về sau coi như là ta có người cùng nhau trò chuyện rồi, cũng không sầu lo tiêu thúc chê ta tìm người không biết hầu hạ nữa.”

Hà Hoa thấy Thường thị yêu thích mình như vậy, chợt cảm thấy mệt hơn một tháng đi đường lại nặng thêm ba phần, gượng cười nói: “Làm phiền tẩu tử bận tâm, chờ chúng ta sắp xếp hành lý xong lại đến cảm tạ đại ca đại tẩu.”

Lúc này Thường thị mới lười kéo tay đệ đệ mình, tỉ mỉ quan sát một phen, đôi mắt đầm lệ nói: “Gầy, gầy, một đường này đệ chịu khổ rồi!”

Tiểu Bảo bởi vì nạng ta vừa thấy mặt đã khơi lên chuyện nha đầu trước kia, đang mất hứng, lại nghe nạng nói gần nói xa giống như nói mình đoạn đường này để cho đệ đệ nạng ta chịu tội, mặt lạnh quay sang A Tề chấp tay một cái, liền gọi người khuôn đồ.

Tòa nhà này ở phía sau nha môn, ngoài chánh phòng ra, Hoàn Ngọc đã nâng lên làm di nương chiếm một góc tiểu viện, Hách Học Khang, Thường Kiều cùng trụ ở một đại viện có chừng mười gian phòng, đầu này của Tiểu Bảo có bảy gian phòng, mặc dù lệch một chút, nhưng thắng ở an tĩnh độc lập, cho người làm đi ở đầu bên kia, cũng rất đủ dùng.

Hà Hoa ôm ý định đi ra ngoài du lịch giải sầu, hành lý cũng không bao nhiêu, vốn nha đầu đen đúa trong viện của Tiểu Bảo tay chân cũng chịu khó miệng mồm cũng lạnh lẽ, cùng hai phu thê Quý quản gia và Tiểu Thư vừa thấy mặt, rất nhanh dần xếp tốt. Lúc Hà Hoa ở trên giường nghỉ ngơi, nghe Tiểu Thư lép bép nói qua tin tức bất quái mới nhất ở hậu viện Tri Huyện mới vừa tìm hiểu được, tâm tình hết sức kích động —— Sơn Đông là nơi rất nổi danh trong lịch sử, nhất là trong tiểu thuyết Minh Thanh không ít người đều thích chuyện xưa xảy ra ở Sơn Đông, không nhận được ở trong lòng y Tây Môn Đại Quan Nhân bị từng hảo hán Lương Sơn XXOO vô số lần, lại cảm thấy hai người Thường Kiều cùng Hách Học Khang thật là một đôi dờ hoi ở chung một chỗ.

Tiểu Bảo không biết nàng đang lang huyết sôi trào, chỉ cảm thấy Hách Học Khang có thân phận là tú tài, cũng không thấp hơn mình, lại một lòng quyết tâm học hành muốn thi sĩ đồ, hôm nay bên cạnh đại ca có thêm hai người thân tín có thể giúp đỡ hẳn, có lẽ hẳn nên dành chút thời gian làm chuyện mình thích rồi. Cuối cùng hai phần không vui với Thường thị cũng quẳng ra sau đầu, một lòng suy nghĩ làm thế nào phát triển sự nghiệp của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Điền Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Giữa trực lý (chị em dâu)

Khí hậu ở Sơn Đông lạnh hơn phương nam rất nhiều, tháng mười cũng đã khá lạnh rồi. Hà Hoa không có chuyện gì làm liền mang theo mấy nha hoàn làm quần áo nhỏ, hài vớ nhỏ. Phùng di nương có ba đứa con, nhà A Tề có Dịch nhi cùng đứa bé trong bụng Thường thị kia cũng là mình và Tiểu Thư tự mình làm. Con của Xưng Đà cùng Kiều Nương, con của Tiểu Xảo cùng Tiểu Oản cũng phải làm một vài hà bao, túi lưới, khăn tay Hoàn hảo Quý Quân bên kia đã sớm đưa qua, nếu không chỉ sợ khi Từ Thị Viện sinh cũng không nhận được quà tặng của nàng. Cứ như vậy chuẩn bị một vòng xong, quần áo đồ chơi của mười mấy đứa bé đều chất đầy phòng.

Tiểu Thư thở dài nói: “Ngay cả đứa bé của Xảo tỷ tỷ cùng Tiểu Oản đều có, chúng nô tỳ đi theo tiểu thư đều có phúc.”

Hà Hoa cười nhạt, tình cảm của nàng cùng Xưng Đà Tiểu Xảo cùng chủ tớ bình thường khác nhau, Kiều Nương lại là người đáng khâm phục, đương nhiên cũng phải đưa chút đồ vật thực dụng cho bọn họ, mà tặng Tiểu Xảo, hiển nhiên không thể bỏ quên Tiểu Oản.

Tiểu Bàn quạt quạt than một cái, cười hi hi nói: “Còn bỏ sót một người, tiểu thư cũng nên có tiểu thiếu gia tiểu tiểu thư rồi.”

Tiểu Bảo ở bên ngoài xóc màn đi vào, vui vẻ nói: “Tiểu thiếu gia Tiểu tiểu thư? Có phải nàng có rồi hay không?”

Hà Hoa lắc đầu: “Chàng làm như là gieo mạ giống à?”

Mấy người Tiểu Thư đều che miệng cười, Tiểu Bảo nhìn quần áo dài ngắn đầy phòng, xóc lên một đôi giày đầu hồ béo ụt ịt nói: “Cái này hay! Về sau giày của nhi tử ta đều phải làm như vậy!”

Hà Hoa nói: “Nếu là nữ nhi thì sao?”

Tiểu Bảo ngồi ở bên cạnh đóng đồ, lựa ra một cái khăn thêu hoa, nói: “Nếu là nữ nhi, thì cho làm một đoá hoa. Ừ, nữ nhi vẫn nên mặc mạc mới tốt, nếu không, dễ trêu chọc đấng đồ tử (háo sắc) lắm.”

Hà Hoa phì cười nói: “Nữ nhi cần phải nuôi dưỡng kiểu kiểu mỹ mỹ, sau này chàng cứ ngồi ở cửa nhà, mỗi ngày vác gậy đánh đám tiểu tử hư hỏng cho chúng biết chàng là thái son.”

Tiểu Bảo trợn mắt hốc mồm nói: “Có người gác cổng mà, hơn nữa, nếu thật sự như vậy, ta phải giấu các nữ nhi của ta cho kỹ.”

Hà Hoa trầm nghĩ, một chữ Bát (八) còn chưa có được một nét, hơn nữa, nếu thật là nữ nhi, ta nhất định sẽ không để cho chúng nó giống như các cô gái nơi này chỉ biết tam tông tứ đức. Lại nghĩ tới Thái Son, còn chưa có đi Thái Son! Về sau kéo con đất cái, làm sao mà đi được?

Liên nói: “Nghe nói Thái Son thấp hương rất linh, ngày nào đó chúng ta đi một chuyến nha?”

Tiểu Bảo nói: “Cũng tốt, ngày mai ta nói một tiếng với đại ca.” Lại đuổi bọn nha hoàn ra ngoài lần nữa, thở dài: “Hôm nay thấy Thất thiếu gia mặc tơ lụa, đây thật là.”

Hà Hoa nói: “Đại tẩu chỉ sợ bạc đãi hẳn nên cho làm một bộ tơ lụa, làm sao vậy? Ta nhớ, lệnh cấm triều đình đã sớm bị dỡ bỏ, ở Định Giang không ít thương nhân đều mặc tơ lụa.”

Tiểu Bảo nói: “Cái này không giống nhau. Nơi này gần Kinh Sur, lại ở nha môn đại ca, hơi không chú ý cũng sẽ bị người cho một quyền.”

Hà Hoa thấy bộ dạng ưu tâm lo lắng của hẳn rất khác thường, liền nói: “Chàng nói rất có đạo lý. Nhưng Thất thiếu gia chỉ mặc một bộ quần áo, sau này sửa chữa là được. Chẳng lẽ Đại ca còn có cái khác?”

Tiểu Bảo trầm ngâm một lát nói: “Mới một năm, trong tay ta chỉ có hơn một ngàn lượng bạc, có thể thấy đại ca đại tẩu nơi đó, tiền bạc trà tơ lụa, nhiều đồ vật trân quý cộng lại không biết bao nhiêu. Trước kia chúng ta cũng vì quan quyền và quyền quý trong nhà mà hối lộ, nhưng bây giờ đến phiên mình, trong lòng lúc nào cũng không yên ổn.”

Hà Hoa nắm tay của hẳn nói: “Tất cả mọi người đều như vậy, nếu đại ca không thuận thể mà làm, chỉ sợ quan trường này cũng không tha cho hẳn. Nhưng trong lòng mỗi người vẫn phải có cán cân, chàng khuyên nhủ ca ấy nhiều một chút, không nên giống như vị Huyện lệnh Định Giang trước kia. . . .”

Tiểu Bảo lắc đầu: “Đại ca vẫn nhớ chuyện một năm kia nhà chúng ta thiếu chút nữa cửa nát nhà tan, nhưng Hấn cũng dần dần thay đổi. Hoàn hảo hiện tại không có gây ra mạng người nào.”

Hà Hoa nhớ tới hình phạt tội liên lụy cửu tộc cũng khản trương, vội nói: “Vậy làm sao bây giờ? Nếu không, ta đi tìm đại tẩu nói một chút?”

Tiểu Bảo nhìn nàng mấy lần, cười nói: “Ta còn tưởng rằng nàng chê ta vợ vét bạc ít. Nhà có hiền thê, là vì phu có phúc. Hiện tại cũng chỉ có thể để nàng đi tìm đại tẩu, phàm là có chuyện xảy ra, đại tẩu cũng có thể khuyên đại ca.”

Hà Hoa trừng hấn một cái, thờ dãi nói: “Ta cũng không chắc đại tẩu có thể nghe vào hay không, nhưng sẽ cố hết sức.”

Qua một ngày tự mình làm chút điểm tâm, tặng cho Thường thị. Thường thị ăn mấy cái, liên tục cười nói: “Vẫn là tay nghề của đệ muội tốt, đảm trù từ nha đầu ở chỗ này của ta tay chân đều vụng về, trù sư bán xử lại làm không ra khẩu vị Giang Nam.”

Hà Hoa liếc mắt nhìn Hoàn Ngọc đứng ở bên cạnh nói: “Đại tẩu thích, ta viết cách làm cho phòng bếp là được. Nghe nói Ngọc đi nương vốn cũng là người tinh thông đồ ăn phải không?”

Hoàn Ngọc còn chưa mở lời, Thường thị liền nói: “Nàng hiện tại quý hơn vàng, ta làm sao có thể động phạm đến nàng? Mấy ngày nay ta buồn nôn, nhưng chỉ có ăn điểm tâm đệ muội làm mới hơi có khẩu vị. Phòng bếp đã từng làm chút điểm tâm, cũng đều cảm thấy khó có thể nuốt xuống.”

Hà Hoa cười lạnh, nha đầu của người người không động vào, còn muốn sai khiến chánh thê của tiểu thúc à? Liền chặn lại nói một câu: “Chỉ là một nha đầu, làm di nương cũng muốn tự cao tự đại? Hoàn Ngọc không biết trời cao đất rộng như thế, đại tẩu ngại gì đuổi nàng cho rồi, lại nạp một người dụ ngoạn nữa không tốt hay sao?”

Thường thị than thở: “Suy cho cùng đã đi theo ta chừng mười năm, biết gốc biết rễ. Dù sao cũng an tâm hơn những xướng phụ được người khác đưa đến kia.”

Hà Hoa gật đầu nói: “Đại ca làm được vị trí này cũng không dễ dàng, người ngoài đưa nữ tử tới đây, nhẹ thì quấy nhiễu hậu viện không yên, nặng thì khích bác can thiệp công vụ của đại ca, làm cho trên lưng đại ca mang tiếng xấu hăm mê sắc đẹp lỗ mãng hồ đồ, đại tẩu vẫn nên chú ý một chút mới được.”

Thường thị ra sức đồng ý, nói: “Đệ muội nói rất có lý, cho nên vừa đến Sơn Đông, ta liền lột sạch hai nữ tử người khác đưa tới để các nàng quỳ gối trong đình viện cho người lui tới cùng công sai nha môn đều nhìn thấy. Sau lần đó, mặc dù có người dám tặng hồ mị tử, các nàng cũng không dám khinh cuồng.”

Trong lòng Hà Hoa rét lạnh, vội nói: “Người tặng hồ mị tử thật đáng giận, nhưng đưa vật khác, cũng đều là vì lòng riêng của mình. Mặt ngoài ăn nói cung kính, kì thực bội phản tố cáo chuyện đại ca phạm phải lừa dối lấy tiếng. Đụng phải thứ người như thế, đại tẩu cũng nên giúp đỡ đại ca nhìn rõ ràng một chút, chớ để cho đại ca bị những người đó làm trở ngại tiền đồ.”

Thường thị cười nói: “Cái này không cần đệ muội lo lắng, trong huyện này, có biết bao nhiêu người khen ngợi Hách đại nhân là một Tri Huyện thanh chánh liêm minh đấy. Bọn họ đều tỏ lòng biết ơn cùng kính ý, biểu chút lễ vật, ta cũng không tiện cự tuyệt mãi, lạnh lòng của bọn họ.”

Quả nhiên Tri Phủ Đại Nhân ra ngoài, hậu viện thu hồi lộ cũng thu có trình độ như vậy!

Hà Hoa bắt đắc dĩ, chỉ đành tùy tiện nói thêm mấy câu rồi trở về viện của mình.

Sau đó lại đi Thái Sơn, cảm thấy tinh thần có chút không tập trung, không khỏi lại cho thêm chút tiền nhang đèn, cũng không biết rốt cuộc cầu xin cái gì.

Hôm nay Hoàn Ngọc tìm tới cửa, nói: “Nhị nãi nãi, những ngày qua đại nãi nãi buồn nôn, ăn cái gì nôn cái đó, chỉ nhớ đến điểm tâm Nhị nãi nãi làm”

Trước kia chưa vào cửa Hách gia, cũng không thấy Thường thị bởi vì không có điểm tâm mà không sanh được con! Hôm kia nghe nói nàng cùng Huyện thừa phu nhân, các phu nhân nãi nãi nhà phú hộ trong huyện trò chuyện với nhau thật vui, ăn không ít sơn hào hải vị; ngày hôm trước tiếp kiến một phu nhân thương hộ thắng kiện, cười một tràng đưa nàng đến đại môn, ngày hôm qua còn giận dữ quăng ném không ít chén đĩa, đánh nha hoàn một trận. . . .

Hà Hoa lạnh lùng nhìn Hoàn Ngọc, Hoàn Ngọc phịch một tiếng xuống nói: “Nhị nãi nãi, van xin ngài, xem ở phân thượng lão gia, thái thái cùng đại gia.”

Nếu nàng vì Hoàn Ngọc này mà nổi nóng, không phải như ý nguyện của Thường thị, không công thay nàng ta dạy dỗ tiểu thiếp đắc tội với người sống sao?

Hà Hoa suy nghĩ một chút, cười nói: “Đại tẩu xem trọng tài nấu nướng của ta, là phúc khí của ta. Hiện tại tẩu ấy mang thai, em dâu ta đây chăm sóc nàng một chút cũng là thiên kinh địa nghĩa, cần phải nhắc lên lão gia thái thái sao?”

Hoàn Ngọc vui vẻ nói: “Nhị nãi nãi quả nhiên là người thiện tâm hòa khí, về sau nhất định có thể hưởng đại phú đại quý.”

Hà Hoa nói: “Theo người nói như vậy, ai mà chẳng thiện tâm hòa khí?”

Hoàn Ngọc cuống quýt đập đầu nói: “Nô gia không biết nói chuyện, kính xin Nhị nãi nãi bỏ qua cho!”

Hà Hoa nhàn nhạt hừ một tiếng, nói: “Đứng lên đi, ta không dám nhận lễ của ngươi. Tiểu Bàn, ngươi đi phòng bếp chuẩn bị một chút, Ngọc đi nương ngươi cũng đi theo học một chút.”

Điểm tâm làm xong, Hà Hoa suy nghĩ một chút, len lén nhét cái áo bông nhỏ ở dưới bụng, bên ngoài che lấp xong, xách điểm tâm đi thăm Thường thị “Mảnh mai vô lực” nằm ở trên giường.

Quả nhiên Thường thị không ngớt lời tán thưởng, nói: “Nhờ có đệ muội ở chỗ này, nếu không ta thật sợ mình xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.”

Hà Hoa nói: “Đại tẩu khách khí, lúc trước Dịch nhi cũng không thuận lợi sinh ra sao? Thường ngày tẩu chớ ra ngoài gặp lạnh, thả lỏng tâm nhiều hơn, ăn nhiều chút thức ăn cùng thuốc bổ điều dưỡng thân thể. Về phần điểm tâm, chỉ có thể làm ăn vặt, cũng không nên ăn nhiều, nếu đại tẩu thích, cách mấy ngày ta làm một chút đưa tới là được.”

Thường thị liền giả vờ đau khổ nói: “Đệ muội, hiện tại ta ăn cái gì cũng không có khẩu vị, lúc trước sinh Dịch nhi, cũng là mỗi ngày mua điểm tâm từ trong cửa hàng nhà muội.”

Người này thật sự một ngày cũng không chịu để yên sao? Còn muốn mình mỗi ngày làm à?

Hà Hoa cười nói: “Lại nói, điểm tâm trong cửa hàng đều là trù tử cùng học đồ làm, so với ta - gà mờ này làm tốt không biết bao nhiêu lần. Đường đường trù tử trong phủ Tri Huyện đương nhiên không thể kém hơn, như vậy, thừa dịp hiện tại thân thể ta còn nhẹ, ta sẽ nói một chút khẩu vị điểm tâm Giang Nam cùng món ăn cho trù tử biết, qua mấy tháng không thể thiếu ta lát miếng còn phải làm phiền hần.”

Thường thị hoài nghi nhìn về phía bụng của nàng.

Hà Hoa sợ lạnh, toàn thân đã sớm ăn mặc đầy cộm, hôm nay lại nhét thêm cái áo bông nhỏ ở phía trước, thoát nhìn cũng có khuôn có dạng. Trong lòng Thường thị nói không ra tư vị gì, lặng im một hồi lâu mới nói: “Vậy thật sự chúc mừng đệ muội.”

Hà Hoa cúi đầu nói: “Bây giờ còn chưa xác định đâu, lại nói, bà vẫn lo muốn ta sinh một đứa con trai, ta rất lo lắng.”

Thường thị đắc ý nói: “Đó không phải là, may mắn lần đầu ta sinh được Dịch nhi.”

Hà Hoa khẽ thờ dài một cái.

Buổi tối, Tiểu Bảo từ bên ngoài trở lại, vui vui mừng mừng ôm Hà Hoa, ngây ngốc nhìn bụng nàng nói: “Hà Hoa, đại tẩu nói nàng có, ta sắp làm cha rồi, là thật sao?”

Không biết đây có tính là mua dây buộc mình hay không? Hà Hoa có chút trù trừ, thật ra, hiện tại đối với việc sinh con, nàng vẫn không muốn cho lắm, người ta nói giao con cho vú nuôi nhà hoàn, thậm chí cho gia gia nãi nãi trông coi hộ, tiểu phu thê bọn họ vẫn có thể ra ngoài làm việc như cũ. Nhưng nàng hiện tại cũng không dám giao con của mình cho bà bà, nếu để mình chăm sóc, sau này chỉ có thể sống thâm sâu trong hậu viện.

Nhưng mà, niên đại này cùng đời sau hoàn toàn khác biệt, nữ nhân có con mới càng có thể củng cố địa vị. Nếu ở thế kỷ hai mươi mốt, một người phụ nữ có thai hoặc là có con và một cô gái thanh xuân mới tốt nghiệp thì vẫn có thể so sánh với đàn ông liều mạng làm thêm giờ kiếm tiền trang trải cuộc sống.

Nếu không phải năm xưa có kinh nghiệm tích lũy cùng năng lực giao tiếp, chỉ sợ một công việc cũng không tìm được. Lúc này thành thân mấy năm vẫn chưa có con, sẽ chờ một tờ hưu thư hoặc là trượng phu sẽ nạp nhà đầu vào trong phòng.

Hơn nữa Tiểu Bảo cũng tâm tâm niệm niệm muốn có con. Những ngày qua tần số làm vận động cũng rất cao, không sai biệt lắm nên có chứ?

Hà Hoa miễn cưỡng cười một cái nói: “Còn chưa biết, ta mặc quần áo nhiều, có thể đại tẩu cho là ta có đứa bé mới trở nên béo.”

Tiểu Bảo ngắt ra nói: “Không sao, chúng ta mới thấp hương trở về, đoán chừng không có nhanh như vậy.”

Hà Hoa nhớ tới chuyện ngày hôm nay, do dự một chút nói: “Có thể Đại tẩu muốn ta trong mấy ngày qua đi hầu hạ com nước cho nàng. Nhưng chàng phải biết, thức ăn của phụ nữ mang thai có rất nhiều kiêng kỵ, không cần thận liên. . . Ta sợ mình làm không được. Hơn nữa, ta cũng không ưa tính tình của tẩu ấy, cũng chưa có đáp ứng tẩu ấy, chỉ cho Hoàn Ngọc một vài cách nấu ăn cùng điểm tâm.”

Tiểu Bảo cau mày nói: “Đại tẩu nói nàng có thành kiến với tẩu ấy.”

Hà Hoa nhìn bộ dạng khó xử của hần, cả giận nói: “Ai có thành kiến với tẩu ấy? Lúc ta không có mặt, tẩu ấy liền nhét nha đầu vào trong phòng chàng. Ta tới đây, tẩu ấy liền đeo lên đáng trường bối cho ta xem, xem ta còn không bằng Hoàn Ngọc!”

Tiểu Bảo che miệng của nàng nói: “Nàng đừng la, trong ngôi nhà này đều là người của tẩu ấy. Ta cũng biết tính tình tẩu ấy không tốt, nhưng chung quy cũng là người một nhà, tẩu ấy lại là tẩu tử, nàng cho tẩu ấy chút mặt mũi.”

Hà Hoa vốn bởi vì chuyện con cái có chút bức mình, nghe đến đó không khỏi cảm thấy vì Thường thị mà trúc giận lên Tiểu Bảo thật sự không đáng giá, liền cười lạnh nói: “Ta không chỉ sẽ cho nàng mặt mũi, còn phải chủ động thay nàng phân ưu giải nạn.”

Ngày thứ hai nhân tiện trước mặt Thường thị, A Tề cùng Tiểu Bảo, nói với bọn họ: “Đại tẩu thân thể càng ngày càng nặng, còn phải vất vả trông nom chuyện trên dưới trong phủ, đệ muội ta đây lại ở một bên nhàn rỗi, thật ngại. Nếu đại ca đại tẩu không chê, ta nguyện ý giúp trông nom chút việc nhà, phân ưu cho đại tẩu, để đại tẩu có thể an tâm dưỡng thai.”

A Tề nói: “Như vậy cũng tốt, lúc đầu ta cảm thấy Tiểu Bảo dẫn muội tới Sơn Đông, mặc dù cha nương nơi đó có chút cô đơn, nhưng cũng giảm bớt lo lắng thay ta.”

Trên mặt Thường thị một mảnh cổ quái, nói: “Đệ muội cũng là người có thân thể, ta sao dám để cho muội vất vả? Ta bên này không phải còn có Hoàn Ngọc sao?”

Hà Hoa nói: “Còn chưa xem qua lang trung mà, chỗ này của muội cũng không nói chính xác. Còn nữa, coi như muội có, mấy tháng đầu cũng không một mồi cho lắm, còn có thể làm việc.”

Thường thị quan sát Hà Hoa từ trên xuống dưới, nói: “Ta xem đệ muội, hẳn là có. Không có thì càng không nên vất vả, bồi bổ thân thể nhiều một chút có việc mừng mới là việc chính.”

Hà Hoa liên tục xin giúp, Thường thị liên tục từ chối, Hà Hoa đành phải nói: “Đại tẩu cùng người bên cạnh đại tẩu đều có năng lực, ta cũng đành điềm nhiên ở nơi này nhàn nhõm rồi, chỉ mong đại ca đại tẩu sau này đừng bảo là ta chỉ lo nhàn nhõm, không biết chiếu cố trưởng tẩu.”

A Tề nhũ mảy, Thường thị liếc hẩn một cái, nói với Hà Hoa: “Công công bà bà gửi thư, chỉ nói để cho muội cùng Tiểu Bảo tụ họp, sớm sinh một tiểu tử mập mạp một chút. Vốn nên là chúng ta chiếu cố muội, muội không chê trong khoảng thời gian này ta chiếu cố không chu đáo là tốt rồi.”

Lại khách sáo một lần, sau khi Hà Hoa cùng Tiểu Bảo về, Thường thị mới quay sang A Tề về mặt đang không hiểu nói: “Chàng quên nàng là ai? Làm sao chủ động muốn tới giúp thiệp? Ca ca của nàng là Tri Huyện, ở chỗ này lại là đệ muội Tri Huyện, nếu nàng thật sự quản hậu viện này, người ta sẽ nịnh bợ nàng, làm sao tới phiên thiệp? Ngay cả người ta tặng lễ cho thiệp cũng phải phân một nửa cho nàng, liệu mạng cát nhắc Hoàn Ngọc, cũng không thể để nàng nhúng tay!”

A Tề thấy nàng ta nói cũng có mấy phần đạo lý, nên cũng không can thiệp, chỉ mời hai bà đỡ trước, lại mua bốn nha đầu tới hầu hạ Thường thị.

Tiểu Bảo tâm tàn ý lạnh, nói với Hà Hoa: “Thôi, ta cũng không biết nàng ta nghi kỵ nàng như thế. Cũng không còn cảm thấy nàng lợi hại há?”

Hà Hoa cười nói: “Chàng nói thử xem, làm sao ta không lợi hại?”

Tiểu Bảo tìm ra một xấp thư thật dày, lại lấy ra một cái khăn từ trong ngực, nói: “Người ngay cả một con chuột cũng sợ, còn dám nói mình lợi hại à? Còn có những thứ này, những thứ này.” Hẩn lấy từng tờ ghi chép của Hà Hoa ra tính số, thì thầm: “. Ngày hôm qua năm mơ năm mơ thấy chàng.”

Hà Hoa một tay đoạt lấy thư, đỏ mặt nói: “Có cái gì hay mà xem, ném vào chậu than đốt đi!”

Tiểu Bảo vội vàng dập tắt lửa trong chậu, sau đó đắc ý chặng ngang ôm lấy nàng, ở bên tai nàng thổi hơi, đột nhiên chạy đến đầu giường, lấy hai cái bình cao được ra, nói: “Nàng xem nàng, buổi sáng ta chỉ dậy sớm đi ra ngoài một chút, nàng liền không chú ý đến mình. Nơi này không thể so với Phương Nam, mùa đông sớm hay muộn gì cũng cần phải bôi chút cao được ở trên tay cùng trên lỗ tai, mới sẽ không bị đông lạnh.”

Dứt lời, lấy ra một chút cao được màu trắng mang theo mùi thơm, tỉ mỉ bôi ở viền tai Hà Hoa. Lại tháo bao tay của nàng xuống, nói: “Lúc trước không phải có một cái áo khoác lông chồn cùng một đôi bao tay da hồ ly sao? Tại sao nàng không mặc vào?”

Hà Hoa bất đắc dĩ nói: “Sáng sớm mấy ngày trước ta mặc một cái áo lông cừu, đại tẩu thấy được, nói cho mình đi. Ta sợ nàng nhìn thấy lại coi trọng cái áo khoác lông chồn chẳng cho ta, chỉ đành phải nói, để bảo cửa hàng trong nhà đưa thêm chút quần áo giữ ấm, vẫn nên đề qua vài ngày đồ trong nhà đưa tới rồi lấy ra mặc, hiện tại cũng không lạnh lắm.”

Tiểu Bảo thầm nói: “Ta thật không hiểu nữ nhân các nàng. Nhưng nàng cũng không thể vì vậy mà uất ức mình chứ?”

Hà Hoa xoa xoa cái tay trắng nõn do thắm cao được của mình, dịu dàng nói: “Chàng có thể thông cảm cho ta, đối tốt với ta là được. Người ta đối với ta như thế nào, ta đều không quan tâm.”

Tiểu Bảo áp đôi tay của hẩn và nàng vào trong tay áo mình, nói: “Nếu không phải những phong thư kia, ta còn tưởng rằng nàng vẫn cảm thấy gả cho ta mới ỷ khuất nhất, hiện tại có thể an tâm.”

“Nhị thúc! Nhị thúc!”

Lúc hai người đang nhu tình mật ý tâm sự với nhau, bỗng nhiên Thường Kiều ở trước cửa ra vào kêu to lên, sau đó là tiếng của Tiểu Thụ: “Thất thiếu gia, Thất thiếu gia, ngài chậm một chút.”

Hà Hoa giật mình, vội rút tay của mình ra, Tiểu Bảo tức giận quát lên: “Kêu cái gì mà kêu? Hôm nay đại ca nhàn rỗi đi ra ngoài uống rượu, cái gì mà phải vội như thế hả?”

Hà Hoa vuốt mặt của hẩn một cái, cười nói: “Đã tìm đến chàng, đoán chừng là có chuyện khó, chàng đi xem một chút.”

Sau đó liền nghe được tiếng của Thường Kiêu ở bên ngoài nói: “Nhị thúc, Nhị thẩm, không xong! Không xong!”

Hà Hoa cùng Tiểu Bảo ăn mặc chỉnh tề, rồi đi ra phòng ngoài. Thường Kiêu đang thờ phỉ phò, xoay quanh trong phòng. Thấy bọn họ đi ra, vội vàng tiến lên phía trước nói: “Nhị thúc, Nhị thẩm, hôm nay có một nữ nhân ôm đứa bé, nói đó là cốt nhục của tỷ phu ta.”

Hà Hoa cùng Tiểu Bảo ngạc nhiên, nói: “Nữ nhân ở đâu ra?”

Thường Kiêu nói: “Là Hoàn Bội, nha hoàn trước kia của tỷ tỷ, ta ở trên đường đụng phải nàng. Tỷ phu đi ra ngoài uống rượu rồi, tỷ tỷ. Tỷ tỷ, tỷ ấy còn đang ngủ, ta. Ta không biết làm thế nào.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Lông gà đầy đất

Mặc dù Hoàn Bội lấy lý do ăn cắp tay chân không sạch sẽ bị đuổi đi, nhưng đã từng cùng A Tề một đêm phu thê, nếu nói là có đứa bé của hắn, cũng có mấy phần có thể tin. Nhưng tại sao lúc mới vừa biết mình mang thai nàng ta không tìm tới cửa? Sợ bị xảy mất? Cách lâu như vậy nàng ta mới tìm tới Sơn Đông, thật cũng không dễ dàng.

Hà Hoa nói: “Thất thiếu gia nguoi từ từ nói, nguoi làm thế nào mà gặp phải Hoàn Bội vậy? Hiện tại nàng ta đang nơi nào? Trong phủ này còn có ai gặp qua nàng ta không?”

Thường Kiêu lắp bắp nói: “Hôm nay ta dẫn Đậu Bao đi ra ngoài chơi, mới vừa đi tới cửa nha môn liền phát hiện có người ngó dáo dác, người nọ vừa nhìn thấy ta liền muốn tránh né, sau đó chúng ta bắt được nàng ta, mới phát hiện là Hoàn Bội, trong tay nàng ta còn ôm một đứa bé, nói trước kia là tỷ tỷ sợ tỷ phu sùng nàng ta, mới cố ý đuổi người một nhà bọn họ ra ngoài. Ta nói cho nàng đi đến nha môn tìm tỷ tỷ ta đổi chất, đi tới nửa đường, nàng ta liền chạy, còn có người giúp nàng ta, chúng ta đuổi theo không kịp nên trở về. Nếu tỷ tỷ biết Hoàn Bội ở đây, nhất định sẽ tức giận, nhị thúc, làm sao bây giờ?”

Thường thị chẳng mấy chốc sẽ lâm bồn, lúc này để nàng biết Hoàn Bội mang theo đứa bé của A Tề tìm tới cửa, chỉ sợ dưới con nóng giận chuyện gì cũng có thể sẽ xảy ra. Mà hành động của Hoàn Bội cũng làm người ta rất sanh nghi, lúc Trung thu nghe nói còn cùng một nhóm đạo tặc có liên quan, mà bây giờ nếu để người biết Tri Huyện đại nhân có con lưu lạc bên ngoài, đây cũng thật là chuyện cười lớn!

Tiểu Bảo nói: “Thất thiếu gia trước đừng hoảng hốt, ta phái người đi gọi đại ca trở lại, sau đó sẽ phái người đi tìm Hoàn Bội. Để Đậu Bao dẫn đường đi, sang hướng bọn họ chạy trốn tìm một chút. Nha môn bên này, mặc dù hôm nay không có thẳng đường, nhưng phải tìm người trông coi.”

Hà Hoa gật đầu, bổ sung: “Chuyện này mặc kệ thiệt giả cũng không thể lộ ra, hơn nữa Thất thiếu gia nguoi, trước khi đại ca trở về, không được nói cho người thứ ba, càng không thể để cho đại tâu biết, tránh làm cho tâu ấy tổn hao sức khỏe, không bằng cùng Quý thúc ở nha môn bên này coi chừng, xem bọn họ có thể trở lại hay không. Sai dịch trong công môn không tiện sai khiến, có chút rượu vào thì cái chuyện gì cũng có thể nói, Tiểu Bảo chàng dẫn theo Đậu Bao, hai phu thê Quý quan gia cùng mấy người trong nhà trước đây có quen biết một nhà Hoàn Bội tự mình đi tìm, phụ mẫu trong nhà của Hoàn Bội đều ở đây, nàng ta còn có hai người đệ đệ, lại dẫn theo một đứa bé, có khẩu âm phương Nam, không khó tìm được.”

Thường Kiêu ở chỗ này chưa quen cuộc sống nơi đây, lại luống cuống, mặc dù đối với chuyện Hà Hoa nói phải gạt Thường thị trong lòng có chút bất mãn, nhưng lo lắng Thường thị vì vậy nổi nóng, ảnh hưởng đến thai khí như vậy thì không phải là chuyện nhỏ, chỉ đành phải nghe bọn họ an bài như thế trước.

Lập tức Tiểu Bảo dẫn theo người vợ vĩ đi ra ngoài, Hà Hoa kêu Tiểu Bần Tiểu Điệp cùng đi qua viện của Thường thị. Tiểu Thư cười nói: “Tiểu thư không mang theo điểm tâm à?”

Hà Hoa nói: “Nàng ta còn thiếu mấy khối điểm tâm này hay sao? Chẳng qua là muốn ta mỗi ngày cung cung kính kính đi phục vụ nàng ta, có cơ hội tốt ở trước mặt ta khoe mẽ, nhân tiện lấy đề tài đứa bé kích thích ta, đứa nhóc như nguoi thì biết cái gì?”

Tiểu Thư nhìn nhìn cái bụng dẹp dẹp như trước của Hà Hoa, ngậm miệng cúi đầu kéo châm tuyến lên xuống tung bay.

Thường Kiêu dẫn theo Quý thúc ở bên cạnh cửa nha môn nhìn chăm chú, gió thổi vù vù, chỉ chốc lát sau mặt của hắn bị gió thổi đỏ bừng. Người qua lại thấy một già một trẻ, một chủ một bộc này ở trong gió rét đậm chân run run rẩy rẩy đứng ở bên cạnh nha môn, không khỏi ríu rít ghé mắt nhìn. Có tiểu tức phụ hoặc là đại cô nương bọn họ đầu thỉnh thoảng ra ngoài thấy Thường Kiêu bộ dạng tốt, trong mùa đông khắc nghiệt không khỏi dâng lên tư xuân.

Thường Kiêu không rõ chân tướng, tròn tròn cặp mắt nhìn từng người đi qua, chỉ muốn nhìn xem Hoàn Bội có trở lại hay không. Có một người mặt đỏ to gan, ăn mặc như nha hoàn thấy ánh mắt nóng như lửa của thiếu niên lang dừng ở trên người nàng, liền nâng liên hoa chi (ngón tay) lên, nói “Ghét ~”, ném xuống một chiếc khăn thêu ườn ọ chạy đi mấy bước lại thẹn thùng e lệ quay đầu lại. Mọi người nhìn thấy đầu đầy mồ hôi, cái gì mà áo lông, mũ da, khăn quàng cổ mềm mại vậy quanh căn cổ kia cũng đều cảm thấy không cần dùng tới nữa, một hai hận không thể cởi ra cho tiểu suất ca như ngọc

đang co rúm phát run kia mặc vào.

Không ngờ Hách Học Khang từ bên ngoài tản bộ trở lại, thấy một vòng cô nương tức phụ vây ở cửa hông, không khỏi nhớ tới chuyện bí thảm lúc trước mình thiếu chút nữa không thể giao hợp, đến nỗi chạy trời chết, hét lớn một tiếng đuổi các nàng đi, thấy bộ dạng hai chủ tớ Thường Kiều, kỳ quái nói: “Thất thiếu gia, Thường gia đệ đệ, các người làm gì đó? Ta nói người nghe, trên đầu chữ sắc có cây đao á!”

Mặt Thường Kiều vốn đông lạnh đỏ lên nay lại càng thêm nóng hừng hực, lúng túng nói: “Chúng ta, ta ở chỗ này chờ người.”

Hách Học Khang càng thêm tò mò, nhìn hai bên một chút, sê lại kéo Quý thúc bên cạnh, nói: “Quý thúc, có phải là ông chủ khách của Thất thiếu gia chạy mất không? Nếu không, gió lạnh như đao cắt thế này, Thất thiếu gia thân kiều thịt quý, có thể nào tự mình chờ ở cửa chứ?”

Quý thúc lắc đầu liên tục: “Quý thiếu gia xử oan cho nô tài rồi ! Thiếu gia nhà nô tài nhất định phải tự mình canh giữ ở cửa, nô tài khuyên như thế nào cũng không khuyên nổi, cũng không biết ngài ấy chờ ai. Nếu quý thiếu gia có thể giúp nô tài khuyên một chút, nô tài vô cùng cảm kích.”

Hách Học Khang hiện tại không dám dính nữ sắc, có bạc cũng không thể đánh bạc, đang rất nhàm chán, thấy vẻ mặt Khương Kiều căng thẳng, vừa đi dạo quanh hậu viện xong, càng cảm thấy quý dị, dứt khoát sai người mang chậu than cùng bàn ghế nhỏ, hâm nóng bầu rượu, sai phòng bếp chuẩn bị chút thức ăn, ngồi ở bên cạnh Thường Kiều thoải mái nhàn nhã chờ xem náo nhiệt.

Thường Kiều tức giận nói: “Quý gia thúc thúc, thúc đây là Đây là ý gì?”

Hách Học Khang cười hi hi một tiếng, sau đó nghiêm túc nói: “Thất thiếu gia, người là chủ gia đệ đệ nhà ta, ta phải giúp đại ca ta chiếu cố người thật tốt mới được!”

Thường Kiều nói hấn quá mức, lại không dám phát tay áo bỏ đi, chỉ đành phải tức giận cũng ngồi xuống một bên, nhìn chăm chăm từng người đi ngang qua nhà môn.

Thật vất vả A Tề trở lại, Thường Kiều nhảy dựng lên bay qua kéo hấn đến chỗ không người thì thầm to nhỏ, sau đó A Tề lại bảo hai tâm phúc đi tìm người.

Thường Kiều cũng muốn đi theo, A Tề làm sao chịu, đành phải khuyên can hết lời muốn bịt kín cái miệng của hấn lại, Thường Kiều liền như cũ tức giận ngồi trở lại cửa hông hỗn loạn đếm xuân thủy.

Hách Học Khang thấy bọn họ thần thần bí bí, đôi mắt xoay tròn, mò đến bên cạnh A Tề nói: “Đại ca, Thất thiếu gia chỉ là một đứa bé, trời giá rét cảm mạo thì làm sao? Người nói với ta phải đợi người nào, ta chờ là được.”

A Tề không muốn quá nhiều người biết được, nhủ nhủ mày, nói: “Gần đây vài vụ án có chút vấn đề, học vấn của người tốt hơn hấn, trước giúp ta nhìn xem những bằng ghi chép kia.” Tien tay ném cho hấn một vài văn kiện, vội vàng đi hậu viện xem Thường thị.

Lại nói Tiểu Bảo, dẫn theo những người này đi ra ngoài, chỉ nói là cả nhà lão quân gia trong nhà mang theo khá nhiều vật phẩm tìm được ở Sơn Đông, ngày hôm trước nghe nói bọn họ còn chưa vào nhà môn liền gặp tắc phi, bởi vì sợ chủ nhân trách phạt, vẫn không dám lộ diện. Hôm nay nhìn thấy có người rất giống ông ấy, cho nên ra ngoài tìm thử.

Nữ có nam có, trẻ có già có, có khẩu âm Giang Nam, hôm nay còn có người cùng Thường Kiều ở trên đường lôi kéo một trận, sau khi nghe ngóng, thật có người nhìn thấy chỉ đến một khách điểm. Tìm được chương quỹ kia hỏi thăm, chương quỹ liền nói, ngày hôm qua đúng thật là có một nhà ở đến nơi này, nhưng cũng không phải sáu người, mà là năm, một đôi phu già nua dẫn theo nhi tử, nữ nhi, ngoại tôn tìm đến nữ tể. Đăng ký họ Thẩm, nói khẩu âm phương Nam, vừa vào ở liền hỏi thăm chuyện Huyện thái gia.

Tiểu Bảo nghe thiếu chút nữa ngắt đi, liền nói với chương quỹ: “Ta thấy trong này có kỳ hoặc, sợ là chộc loạn gì đó không dám gặp người. Nếu biết ta tới chỉ sợ lại muốn chạy trốn, kính xin chương quỹ tìm cách đề cho ta len lén nhìn thử xem.”

Chương quỹ liền nói: “Bọn họ cũng không còn bao nhiêu tiền, đứa bé nửa đêm đói bụng khóc la. Ta bảo phòng bếp đưa chén cháo nóng, chút thức ăn, lại nói bọn họ một đường bốn ba cực khổ, nể tình đứa bé, bồi bổ cho bọn họ một chút, nhất định trong bọn họ sẽ có người tới cảm ơn ta. Đến lúc đó ta cho người dẫn tới gian phòng phía sau, đại nhân đừng nói là len lén nhìn thử, ngay cả muốn thăm tra cũng được, tiểu lão đầu cũng có thể chuẩn bị sọt dây thật tốt cho đại nhân.”

Tiểu Bảo vội nói: “Như thế rất tốt, chương quỹ xin nhớ kỹ, vạn phần không thể kinh động đến bọn họ, cũng không thể để cho người khác biết.”

Nói xong lại móc ra một khối bạc vụn, chương quỹ biết thân phận của hấn, bình thường nịnh bợ còn không kịp, làm sao còn dám nhận tiền của hấn? Vội vàng từ chối, bảo phòng bếp chuẩn bị thức ăn nóng canh nóng đưa qua. Quả nhiên, có một đôi phu thê già nua đi theo tiểu nhị đưa đồ ăn ra ngoài, nói muốn cảm tạ đại ân của chương quỹ.

Khi bọn họ ra khỏi cửa phòng hai người Chuy Đầu Lang Đầu liền nhận ra, Tiểu Bảo cũng loáng thoáng cảm thấy nhìn có chút quen mắt. Rồi một mình đến trong phòng hỏi, nương Hoàn Bội nhìn thấy Tiểu Bảo liền quỳ xuống khóc kêu trời trách đất.

“Nhị thiếu gia, van cầu ngài, cứu cứu nữ nhi của ta, cứu cứu chất nhi của người đi!”

Thủ đoạn la lối om sòm pha trò này, Chuy Đầu Lang Đầu đều đã từng thấy, lập tức tát qua một cái quát lên: “Gào cái gì? Ai nhà là Nhị thiếu gia nhà người? Chất nhi Nhị gia nhà ta, công tử Dịch nhi nhà đại gia còn đang ở trong nhà, người dám nói hươu nói vượn?”

Phụ thân của Hoàn Bội - Trầm Lão Tam thấy thế, tránh Lang Đầu, nhảy tới nói: “Được đấy tên tiểu tử thú nhà ngươi lại dám đánh người, ta để cho ngươi đánh, về sau khuê nữ ta làm di nương đại gia, ta chính là nhạc phụ Tri huyện lão gia, ta để cho các ngươi đánh, để cho các ngươi đánh. . . .”

Vừa nước bọt văng khắp nơi vừa liều mạng khom lưng cúi đầu nhào về phía Chuy Đầu Lang Đầu, hai người tráng kiện này, nhẹ nhàng lác mình liền tránh được, Trầm Lão Tam thu chân lại không được, đụng đầu vào cái bàn rắn chắc bên cạnh Tiểu Bảo, ngay lập tức té chổng vó trên mặt đất.

Tiểu Bảo cả kinh thất sắc, chỉ trong chớp mắt thấy ông ta lại lật người lại, động tác vô cùng nhanh nhẹn, hai tay như móng vuốt chim trĩ ôm chặt lấy một chân Chuy Đầu, trong miệng kêu la toáng lên: “Ta để cho ngươi đánh! Để cho ngươi đánh!”

Mặc dù đã căn dặn chương quỹ ai cũng không cho phép tới gần phòng này, Tiểu Bảo vẫn cẩn thận ra ngoài cửa nhìn một cái, mới lớn tiếng quát: “Gây nừa, đều trối đến nha môn đánh mướn mấy hèo!”

Thê tử Trầm Lão Tam vội bỏ qua đập đầu: “Nhị gia, khuê nữ ta thật khổ a! Một nhà chúng ta hầu hạ Tri Phủ Đại Nhân mấy chục năm, Hoàn Bội lại từ nhỏ đi theo tiểu thư, vốn là bồi giá tới đây thì có đã ý hầu hạ cô gia, ai ngờ tiểu thư thấy thái thái cùng cô gia muốn cất nhắc nàng, lại đuổi chúng ta ra ngoài. . . .”

Tiểu Bảo cả giận nói: “Càn quấy! Ngày đó ta còn ở trong nhà, rõ ràng chính là các ngươi trộm đồ trong nhà mới bị đuổi ra ngoài. Đến nước này còn muốn đổi trắng thay đen à?”

Trầm Lão Tam liên tục kêu oan, lão bà hần cũng nói: “Nhị gia, những thứ đó đều là tiểu thư thưởng cho chúng ta. Ban đầu tiểu thư đến Hách gia không bao lâu, đại gia liền đi ra ngoài. Tiểu thư vì muốn làm việc thuận lợi ở Hách gia, mới lấy đồ cưới cùng quần áo đồ trang sức của mình thưởng cho hạ nhân trong nhà, Nhị gia tùy tiện đi hỏi thì biết. Huống chi, dù là trộm, hai lão già khom chúng ta nhận tội danh, lưu lạc bên ngoài, chết cũng không tính. Nhưng khuê nữ ta khi đó đã có huyết mạch của đại gia, đây đường đường chính là đứa bé của Tri Huyện đại nhân a. . . .”

“Ngươi cho rằng tùy tiện ôm đứa bé đến, là có thể lừa gạt đại ca ta cùng ta sao? Lúc trước nếu Hoàn Bội thật sự có huyết mạch của đại ca, vì sao không sớm đi trong nhà nói rõ?”

“Nhị gia, nếu tiểu thư dung nạp được khuê nữ ta, chúng ta đã sớm đi. . . . Nhị gia, đứa bé kia thật sự là của đại gia, ngài xem một cái thì biết! Đáng thương khuê nữ ta, vì đứa bé thiếu chút nữa mất mạng. Khi đó chúng ta không có ăn uống, Hoàn Bội cũng không còn sữa, đứa bé đói bụng đến khóc cũng không có hơi sức. Đại Lang nhà ta vì lấy cho ngoại sanh (cháu ngoại) của hần chút cháo, bị người cho thành ăn trộm nhốt ở huyện nha Dương An, cho đến bây giờ sống chết chưa rõ a. . . .”

Vị nhà Trầm Lão Tam này hát xướng làm đều tốt, nước mắt nước mũi một đồng, ngồi dưới đất hai tay khua loạn, khóc thê thảm như cha chết, tuy là hai người Chuy Đầu Lang Đầu trong ngày thường nói chêm chọc cười cũng không đỡ được, chỉ đành phải vội vàng chạy đi tìm cứu tinh.

Vừa vặn lại có người tìm tới đây, lập tức sai ôm đứa bé đến xem, thế nhưng lại cùng A Tề có bảy tám phần giống nhau, thảng đại khái cũng phù hợp. Tiểu Bảo liền kêu thê tử của Quý quân gia dẫn mấy người trông chừng bọn họ, rồi nói với chương quỹ kia: “Không phải là người nhà của ta, chỉ là lúc tới nương nhờ họ hàng xảy ra chút ngoài ý muốn. Thương hại bọn họ vừa nghe nói cũng cùng nguyên quán với đại ca ta, mới muốn đi nhờ giúp đỡ. Cũng là đồng hương, dù sao cũng phải giúp đỡ bọn họ một phen. Chương quỹ, ta lưu lại người trong nhà chăm sóc bọn họ một đêm, ngươi an bài cho mấy gian phòng nữa.”

Lời nói này vừa nói ra, ngay cả chính hần cũng không tin, nhưng trước mắt không có biện pháp khác, chỉ đành phải vội vã về nhà nói cho A Tề.

A Tề bất đắc dĩ nói: “Đi bên ngoài mướn cái viện, trước hết để cho bọn họ ở đó đi.”

Tiểu Bảo chần chờ nói: “Đại ca, năm đó cha cũng là giầu Triệu di nương ở trong huyện. . . .”

A Tề tức giận nói: “Chuyện này có thể giống như thế sao? Bây giờ đón bọn họ vào đây, ngươi còn không biết tính khí của tẩu tẩu ngươi? Lập tức nàng sẽ mang theo cái bụng kia nhào lên. Còn nữa, khách điểm người đến người đi, Trầm Lão Tam đó không có đầu óc, vậy mà dám kéo một nhà lớn nhỏ nói tìm nữ tể, còn dám nghe ngóng chuyện của ta, sau đó hôm sau nói nhà ta có thêm một đứa con trai, ngươi nghĩ thử xem người khác nghĩ như thế nào? Chức quan của ta có muốn làm nữa hay không?”

Tiểu Bảo còn muốn lên tiếng, Hà Hoa kéo kéo ống tay áo của hần nói: “Nếu như thế, thì làm theo lời đại ca nói thôi. Tiểu Bảo, chàng đi gọi đám người Quý quân gia Chuy Đầu Lang Đầu trở về, ta phải lập quy củ cho người trong viện chúng ta, để cho bọn họ ngậm chặt miệng không nên nói lung tung. Đại ca cũng phải bàn bạc cùng Thất thiếu gia cho thật tốt, biểu đạt cảm kích với những người trong phủ lần nữa.”

Tiểu Bảo biết Hà Hoa có lời muốn nói, cũng theo cái bậc thang này đi xuống, trở lại trong viện mình mới nói: “Quý quân gia bọn họ vẫn còn ở khách điểm, lại không thể đổi những người khác đi, hiện tại làm sao gọi bọn họ trở về được?”

Hà Hoa nói: “Ta là sợ đại ca bảo chàng đi tìm viện cho hần, chuyện này chúng ta dính vào tới đây coi như xong. Không cho một nhà Hoàn Bội kêu la khắp nơi, giữ thanh danh cho đại ca đã là vạn hạnh, chàng còn muốn như thế nào nữa? Khuyến đại ca đón Hoàn Bội về? Nếu huyên nào đại tẩu sanh non, ai chịu trách nhiệm chứ? Hay là vẫn giúp đại ca kim ốc tàng kiều, tìm phòng ốc tốt cho tiểu tẩu tẩu của chàng? Về sau đại tẩu biết, còn không thể tìm chàng và ta mắng một trận? Trước hết dàn xếp Hoàn Bội sơ qua một chút, chặn miệng một nhà bọn họ, đợi đại tẩu thuận lợi sinh con xong rồi nói.”

Ngày hôm sau A Tề liền cho người tìm một tiểu viện, thu xếp một nhà Hoàn Bội đâu vào đấy. Cũng không biết Hoàn Bội nghĩ như thế nào, đối với Thường thị tránh như rắn rết, nghe nói không cần vào phủ, vô danh vô phận ở bên ngoài cùng nhi tử, thừa dịp lúc đêm đen không người biết đưa đủ tiền bạc lương thực một năm đến, cho nên hết sức vui mừng.

Người ngoài tuy có hoài nghi, nhưng thấy hậu viện Tri Huyện cũng không có bất quái gì truyền ra, về sau cũng chỉ có mấy quản sự nha hoàn thỉnh thoảng lê la tán dóc, rốt cuộc có mấy phần tin lời bịa chuyện lúc trước của Tiểu Bảo chỉ vì giúp đồng hương một phen.

Nháy mắt liền tới cuối năm, rốt cuộc Hà Hoa cũng nhận được phòng bếp sinh hoạt riêng. Nhưng cuối năm không bao giờ thiếu chính là thức ăn, Thường thị nơi đó cho một mình nàng trù hoạch phòng bếp nhỏ, A Tề sợ chuyện Hoàn Bội bị chọc ra, cũng thường khuyên nàng ít quan tâm một chút, cũng vô tình hay cố ý sai các quản sự nha đầu nàng đầu ít lui tới trong phòng nàng. Hà Hoa không có cản trở cùng cố kỵ, một mình trông nom phòng bếp, cũng thuận buồm xuôi gió.

Trong này bận nhất chính là thu lễ tặng quà, Hà Hoa chỉ quan tâm Định Giang bên kia đưa cho mình mấy phần cùng chuyện người của Quý Quân bên kia, A Tề cùng chuyện người của Thường thị bên kia lui tới, hai phu thê cũng ăn ý ngầm miệng không nói, thật là khó có được như năm nay chỉ có hai phu phụ bọn họ, hết sức nhẹ nhõm tự tại.

Hà Hoa lấy ba rương đồ áo lông ở Định Giang đưa tới ra, nói: “Lần này ta cũng không cần lên lút mặc nữa. Mấy món này màu sắc tươi sáng, kiểu dáng Phú Quý, chắc hẳn đại tâu rất ưa thích, mặc dù cái ta có được, giống như những áo lông khác, nhưng một cái ít nhất cũng đáng một trăm tám mươi lượng bạc. Ba rương quần áo này thêm hai hộp nhân sâm, chính là hơn ngàn lượng bạc rồi.”

Tiểu Bảo nói: “Trách không được Vương Chương Quý nói, năm nay sổ sách không có nhiều bạc chia ra, ta còn tưởng rằng bên kia có biến cố đấy.”

Hà Hoa cười nói: “Vương Chương Quý là một người thật sự khôn khéo, sẽ không bởi vì ta không có ở Định Giang, liền làm ra chuyện hồ đồ đồng thời đắc tội ba nhà Từ Hách Quý.”

Sau đó sai người đi hỏi A Tề, nói là huê hồng trong cửa hàng đến, bọn họ muốn lấy bạc, hay là đồ vật.

A Tề đang lo tặng lễ vật lui tới, vội vàng muốn hai rương đầy các loại da lông áo lông cừu, áo khoác, choàng cổ, mũ cùng một hộp nhân sâm, lại cảm chút bạc tượng trưng coi như xong. Sau đó để lại một hai thứ, liền phân những thứ đồ này mỗi nhà một dạng đưa ra ngoài, lại thêm chút vật phẩm khác, cũng phân ra lớn nhỏ, tránh cho Thường thị cùng Hoàn Ngọc phải đối chọi.

Hôm nay Trầm Lão Tam cũng vụng về tới cửa, đưa chút lễ phẩm quả khô. A Tề cũng không thể thiếu phải thừa dịp đêm đến đi qua một chuyến thăm nhĩ tử và Hòa Bội một chút. Hoàn Bội nghỉ ngơi đi một thời gian, cũng chậm chậm khôi phục bộ dáng thủy linh, lại từng có con, vóc người so với thiếu nữ càng thêm nhiều hơn một phần thành thực phong vận, so với người đã rơi xuống thành thiếu phụ luống tuổi, cả ngày về mặt đau khổ luống cuống tay chân – Hoàn Ngọc càng thêm xuất sắc, hơn nữa Hoàn Bội chủ động uyển chuyển thừa hoan, yêu kiều quyến rũ, dĩ nhiên là cả đêm phóng đảng, ngày hôm sau ngay cả khăn choàng cổ da chồn mới tinh trắng như tuyết cũng quên cầm về.

Hoàn Bội chỉ cho là A Tề tặng cho mình, nên đeo trên cổ đi ra ngoài, nào ngờ bị một Lang trung thấy được.

Lang trung này cũng có chút danh tiếng, chủ tử giàu có trong huyện có bị bệnh cảm thương hàn gì cũng thích đi mời hắn, sau khi Thường thị mang thai, mặc dù có hai bà đỡ, vẫn thường mời hắn sang đây xem mạch.

Bởi vì là cuối năm, Thường thị cao hứng, liền kêu Hoàn Ngọc cho lang trung này phong bì lễ thật dày, Lang trung cũng cao hứng, liền cách tẩm rèm dặn dò: “Gần đây nải nải cần bồi bổ, cần dùng thực tài (nguyên liệu nấu ăn) tốt hơn, nhưng đừng dùng nhân sâm quá nhiều.”

Thường thị cười nói: “Không phải ông nói hiện nay không thể ăn nhân sâm sao? Nếu không chỗ này của ta cũng có nhân sâm Đồng Bắc chính tông đấy.”

Lang trung sờ sờ râu nói: “Là tiểu lão nhi hồ đồ, cũng chỉ là có ý, nải nải biết là tốt rồi. Đồ ở nhà nải nải, đương nhiên đều là đồ chính tông cực tốt, cũng sẽ không giống thứ không có kiến thức, chỉ là phiền da màu trắng thì có thể dùng làm da Tuyết Hồ.”

A Tề ở một bên nghe được chột dạ, vội vàng bảo Lang trung ra ngoài, không ngờ dựng phụ (phụ nữ mang thai) rất miễn cảm đa nghi. Chế phẩm da lông trong huyện Định Giang đưa tới, Thường thị nghe được ít nhất cũng phải hơn mấy chục lượng bạc một cái liền lên tâm, khăn choàng A Tề thường đeo trên cổ mới qua một ngày đã không thấy tăm hơi, nàng đang muốn lật tung đi tìm, nghe được lời Lang trung vừa nói, rõ ràng A Tề có cử chỉ có tật giat mình, ngấm lại về mặt của những người trong phủ này nhất là đệ đệ mình, càng ngày càng cảm thấy bất thường, lập tức quăng cho Hoàn Ngọc một cái tát.

Hoàn Ngọc lòng tràn đầy uất ức, khóc nói: “Tiện thiếp mỗi ngày đều ở bên cạnh tỷ tỷ, làm sao biết chuyện bên ngoài chứ?”

Thường thị tức giận nói: “Người không hỏi người khác sao? Hắn không ngủ ở trong phòng của người, tại sao người không nói ra?”

Trong lòng Hoàn Ngọc nói thầm người cứ khăng khăng giữ ta ở bên cạnh, lại luôn bá chiếm người, ta có bao nhiêu ngày có thể nhìn thấy người hả? Chi uất uất ức ức quỳ gối ở một bên khóc.

Đúng lúc A Tề tiễn Lang trung xong, vội trở về phòng trấn an nàng. Thường thị cười lạnh: “Là ta sơ sót đấy. Thân thể ta nặng, Hoàn Ngọc lại phải giúp ta làm việc, hẳn là chưa tìm cho người một tiểu thiếp ấm giường. Hôm nay nếu người đã tự mình tìm được, thì đón về nhà đi chứ.”

A Tề nói: “Ai? Ai nói hưu nói vượn với nàng rồi hả? Nàng phải dưỡng thai cho thật tốt, đừng nghe gió chính là mưa.”

Thường thị nói: “Không có ai, ta liền tìm cho người một người. Vừa lúc lấy khăn choàng cổ của người tặng cho nàng ta, phải để cho nàng ta trở thành hồ ly tinh mê hoặc người, người mới sẽ không đi ra ngoài làm loạn nhĩ.”

A Tề chỉ nói chờ đứa bé sanh ra xong, sẽ chậm chậm để Thường thị cùng Hoàn Bội giao hảo, không ngờ lại bị một Lang trung phá đám. Nhưng đi lấy khăn choàng cổ về cũng chỉ tốn công một chút, liền nói: “Nếu nàng thích, ta lấy tới cho nàng là được, chỉ cần không nên suy nghĩ bậy bạ.”

Vội vàng chạy ra ngoài sai người đi đến nhà Hòa Bội, lại cảm thấy chuyện này không thể nhờ tay của người khác, dậm chân một cái, thầm nghĩ vẫn nên đi tìm đệ đệ cùng em dâu thôi.

Không ngờ hần vừa đi, Thường thị liền sai Hoàn Ngọc đi gọi Thường Kiều đến, nói với hần: “Cái người bên ngoài đó của tỷ phu ngươi, hần luôn vụng về, lại không biết người ta đang cười nhạo ta không có độ lượng, không dung nạp được người khác. Ta hôm nay lớn bụng cũng không tiện đi ra ngoài, ngươi thay ta đón người về đi.”

Thường Kiều biết tam thê tứ thiếp rất bình thường, vốn sợ tỷ tỷ nổi giận sẽ tổn hại sức khỏe, hiện tại thấy nàng nói ra như không có chuyện gì xảy ra, còn tưởng rằng chuyện đã phơi bày, Thường thị bỏ qua chuyện cũ muốn đón người trở về, kinh hãi nói: “Hoàn Bội là loại người như vậy, không phải tỷ tỷ nói nàng ta là bạch nhãn lang sao? Nàng ta còn đề phòng tỷ tỷ hại nhi tử của nàng ta, không chịu chuyển về đây.”

Một câu nói nhẹ nhàng của Thường thị, không ngờ vậy mà moi ra được một chân tướng kinh thiên như vậy, lại là Hoàn Bội, ngay cả đứa bé đều đã có rồi! Nhất thời liền cảm thấy hai mắt tối đen, miễn cưỡng uốn thẳng lưng đứng dậy, cắn răng nghiêng lợi nói: “Cái gì nhi tử? Người nói rõ cho ta?”

Thường Kiều sững sờ nhìn nàng một hồi, vội chạy tới dìu nàng: “Tỷ tỷ, ngươi nghỉ ngơi, chớ lộn xộn!”

Thường thị giận dữ, đẩy hần ra nói: “Ta còn có thể nghỉ ngơi sao? Tỷ phu ngươi đều ở bên ngoài gạt ta sinh nhi tử rồi! Còn là Hoàn Bội con tiện nhân kia! Ta còn thế nào nghỉ? Các ngươi.Cả đám đều gạt ta, các ngươi.”

“Tỷ tỷ, người nằm xuống đi.” Hoàn Ngọc thấy nàng thờ không ra hơi, khóc đi tới, đề hai tay nàng lại, nha hoàn chung quanh cũng ba chân bốn cẳng chạy tới không để cho nàng xuống giường.

“Các ngươi cút ngay cho ta! Ta muốn đi tìm tiện nhân kia! Các ngươi cút.” Mặt Thường thị giận đỏ lên, ở trên giường thờ hồng hộc.

“Ta đi gọi nhị thúc nhị thẩm!” Thường Kiều thấy chuyện không tốt, quay đầu muốn đi.

“Không cho đi!” Thường thị hét lớn một tiếng, loại chuyện cười này làm sao có thể để Hà Hoa biết? Sau này nàng làm sao còn có thể ở trước mặt Hà Hoa ngẩng đầu lên được?

Suy nghĩ một chút, lòng đau như cắt, vừa khóc vừa muốn đâm vào bụng mình, nói: “Đi gọi tỷ phu ngươi, nói cho hần biết, ta không sinh nữa ! Đứa nhỏ này ta không sinh! Con tiện nhân kia, trộm đồ, trộm nam nhân của người khác, ngày đó ta nên đánh chết ả ta!”

A Tề bước vào, nói: “Nói cái gì đó? Nàng tốt nhất dưỡng thai, vừa khóc vừa gào cũng không sợ động thai khí à?”

Thường thị tru lớn: “Động thai khí càng tốt, hai mẫu tử chúng ta chết rồi, đừng lúc ngươi có thể đi thú người mới! Dịch nhi, gọi Dịch nhi tới đây, để cho nó cũng cùng đi với chúng ta, dù sao ngươi có người khác sinh con cho ngươi rồi !”

“A! Có máu! Máu.” Đột nhiên một nha đầu run run rẩy rẩy la lên.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Hà Hoa khuyên tâu

Lúc Hà Hoa tới cửa, cũng chỉ nghe được một trận kêu gào hốt hoảng.

Khắp khuôn mặt Thường thị đều là nước mắt, trợn to mắt nhìn tấm chăn đỏ thắm phía dưới mình, đôi môi trắng bệch, một lúc lâu mới phản ứng được đó là máu của mình, cũng ngay lúc này mới cảm giác phía dưới truyền đến một trận đau đớn, nhất thời thê lương kêu to lên.

“Tuyệt Nhị, nàng làm sao vậy? Tuyệt Nhị.” A Tề khăn trương nắm một tay của nàng ta, gọi khuê danh của nàng ta, quay đầu lại quát nha hoàn đang hoảng sợ: “Đại phu! Đi gọi đại phu !”

Mấy nha đầu lập tức giải tán, cả lẫn lẫn bỏ cùng nhau chạy ra ngoài cửa, Hà Hoa canh giữ ở cửa, gọi từng người lại phân phó: “Ngươi, nhanh đi gọi bà đỡ, ngươi đi gọi người đang canh trước cửa đi mời đại phu, ngươi đi chuẩn bị nước nóng, đun nồi nước nóng lớn, còn ngươi nữa, gọi thê tử của quân sự Chu Lâm đến đây. Quân tốt miệng của mình, nếu chuyện vừa xảy ra ở trong phòng truyền ra ngoài, ta bảo đại gia rút đầu lưỡi của tất cả các ngươi!”

Tốt nhất không phải là sảy mất hoặc là sinh non.

Hà Hoa ở bên ngoài sớm nghe được có người la to thấy máu, cũng có chút khăn trương, hít sâu ổn định bước vào cửa, thấy bên trong còn có hai nha hoàn còn chút trấn định đang liều mạng trấn an Thường thị, Hoàn Ngọc ngồi chồm hổm trên mặt đất, ngây ngốc nhìn Thường thị tóc tai bù xù la hét tề

tâm liệt phế.

“Tránh ra một chút!” Hà Hoa đẩy một nha hoàn trong đó ra, nhặt lên một vạt áo của Thường thị bịt miệng của nàng ta lại, nói: “Đại tẩu, tẩu bình tĩnh một chút! Bình tĩnh một chút! Hai người các người lên giường đè tay chân của tẩu ấy lại!”

Thật vất vả tiếng gào thét thê lương đâm thủng màng nhĩ của Thường thị dừng lại, Hà Hoa không để ý tới cái tay bị bấm đau thấu xương của mình, chăm chú nhìn vào mắt của Thường thị, gần từng chữ: “Đại tẩu, bây giờ không phải là lúc gây chuyện. Tẩu kiên nhẫn một chút, suy nghĩ thật kỹ, nếu tẩu có bất trắc gì, đại ca phải làm sao? Nhi tử của tẩu về sau bị những nữ nhân khác đánh chửi thì phải làm thế nào? Tiền bạc tẩu tần tần khổ khổ tích góp từng tí một bị hồ ly tinh tiêu xài thì làm thế nào! Hiện tại chỉ hơi động chút thai khí, không có chuyện gì. Tẩu chịu đựng một chút, đừng lộn xộn, bà đỡ cùng đại phu rất nhanh tới, không nên lộn xộn, đừng có kêu gào nữa, kiên nhẫn một chút.”

“Đau.” Hà Hoa vừa mới buông tay ra, đôi mắt Thường thị liền nhắm lẹ thút thít cắn môi, uất uất ức ức nhìn về phía A Tề, “Đau chết mất.”

“Ngoan, đại phu sắp tới, sắp tới rồi!” A Tề vừa dụ dỗ nàng ta, vừa căm tức nhìn Hoàn Ngọc còn ngây ngốc ngồi yên ở trên mặt đất, “Ngốc lăng ở đó làm gì? Lấy cho nải nải của người. Cho nàng.”

Lấy cái gì cho Thường thị, A Tề cũng không nói lên được, Hà Hoa vội ở một bên tiếp lời: “Lấy chút chè đến, ngọt một chút.”

Hoàn Ngọc lao đảo chạy đi, hai bà đỡ cùng thê tử nhà Chu Lâm một đoàn chạy vội vào. Lúc này Hà Hoa mới cảm thấy nhẹ nhõm một chút, lui sang một bên vịn tay Tiểu Thư há mồm thở dốc.

“Làm sao nải nải lại tức giận hả ? Chuyện này. Đây là muốn sinh non rồi!” Một bà đỡ kinh hô, sau đó một trận nhón nháo hoảng loạn nổi lên, A Tề bị bà đỡ đuổi ra ngoài, Thường thị lại thông cổ họng rống lên như giết lợn vụn đầu heo. May nhờ hai bà đỡ đã từng thấy qua những chuyện này, sớm đã chuẩn bị tốt cần làm gì ở chỗ này, thê tử của Chu Lâm luôn miệng an bài xong xuôi, nên mọi người mới không còn giống như ruồi không đầu. Cho dù kiếp trước Hà Hoa đã từng sinh con, cũng không chịu nổi trường hợp đỡ đẻ nguyên thủy như vậy, chỉ đành phải mặc cho Thường thị cảm lấy tay của mình hô to khóc lớn.

Cái người lang trung bị A Tề đưa ra ngoài nửa đường được người mời trở về, thấy được từng chậu từng chậu máu đỏ tươi được ra ngoài, soạn soạn viết đơn thuốc, lại móc ra hai viên thuốc, nói: “Nhanh hòa cái này vào nước ấm, cho nải nải uống vào, còn phải để cho người đi lấy thuốc tới sắc.”

A Tề cầm hận đá hấn một cước: “Nếu không phải người lắm mồm.Lần này nải nải có chuyện gì, ta lập tức cho người đóng tiệm thuốc của người, phán tội người là một lang băm, xem mạng người như cỏ rác!”

“Đại nhân, đại nhân.” Lang trung từ dưới đất bò dậy, cuống quýt dập đầu: “Tiểu Lão Nhi quả thật không biết xảy ra chuyện gì, ta cái gì cũng không làm! Những thứ thuốc này, những thứ này chỉ là thuốc bồi bổ thân thể bình thường mà thôi!”

“Áp giải hấn đứng lên trước!” A Tề hét lớn một tiếng, còn gọi người cầm lấy thuốc cùng đơn thuốc của hấn phân phó đi làm theo. Lang trung kia run rẩy nhìn hai nha dịch mang đao phía sau, khóc không ra nước mắt.

Trời đen kịt, cuối cùng đứa trẻ cũng được sinh ra, Thường thị đã hôn mê bất tỉnh, A Tề áp giải Lang trung đi xem mạch. Hai bà đỡ ở hậu viện huyện nha hơn mười ngày không ngủ cuối cùng Tri Huyện phu nhân lại sinh non, Tri Huyện cũng không quản họ, ôm đứa bé giống như con mèo con cũng không dám lộ ra sắc mặt vui mừng, ngượng ngùng giao cho Hà Hoa. Bởi vì sợ Tri Huyện giận chó đánh mèo, cũng không cần ban thưởng, thừa dịp rối loạn lấy hai bộ quần áo cùng một ít tơ lụa, trở về phòng khách thu dọn đồ thật nhanh từ cửa sau lách móng chạy trốn.

Hà Hoa nhìn đứa trẻ sơ sinh be bé trong tã lót nhắm mắt lại thút thít, thờ dãi nói với thê tử Chu Lâm: “Trước hết xem đại nải nải có tim bà vú hay không? Chu tẩu tử cực khổ chút nữa thôi, vị này. Tiểu thiếu gia còn phải nhờ người đàn xếp một chút. Đại nải nải nơi này đã có ta chăm sóc.”

Vô cùng may mắn ngày hôm sau Thường thị đã tỉnh lại, chỉ là thân thể bị tổn thương lớn, sau này không thể sinh con được nữa. Chuyện này trong nhà tạm thời chỉ có A Tề cùng hai phu thê Hà Hoa biết, A Tề đối với Thường thị vẫn còn có chút tình ý, chỉ ôm nhi tử qua đi trêu chọc nàng ta vui vẻ, nhờ Hà Hoa trước hết không cần nói với Thường thị, còn nhờ nàng giúp một tay quản gia vụ.

Hà Hoa thấy Hoàn Ngọc kia thật sự là chống đỡ không được, lại bởi vì không có nhất nam bán nữ liền trực tiếp từ nha đầu thông phòng thăng lên làm di nương, trong phủ nhiều người cũng không phục nàng ta, hiện tại nơi đó của A Tề có hai đứa nhỏ, một bệnh nhân, rồi bởi ngay cả mùa xuân đều không có cách nào trôi qua, chỉ đành phải gắng gượng đáp ứng.

Thê tử của Quý quản gia chạy tới chỗ Hoàn Bội một chuyến, tức giận trở về nói: “Cái đồ tiểu đề tử không biết xấu hổ đó, lại còn nói khăn choàng cổ da chồn là đại gia đưa cho nàng, không chịu trả lại!”

Hà Hoa cười lạnh một tiếng: “Nàng ta cũng chỉ được chút tiền đồ này, chờ xem, về sau nàng ta có khổ để ăn!”

Quả nhiên qua một ngày Thường Kiều liền cùng người cực nhàm chán - Hách Học Khang, đầu tiên thuê một đám côn đồ đi đến nhà Hoàn Bội đánh cướp, huyền nào gần trăm người tới cửa ra vào vây xem, mấy người Thường Kiều lại dẫn theo một vài nha dịch tới nói là đến bắt trộm, đánh đánh giết giết, đập đổ trong nhà Hoàn Bội nát bét, một nhà Trầm Lão Tam cũng chịu không ít gây gộc. Còn có hai tên côn đồ làm bộ muốn bắt Hoàn Bội làm con tin, một người cầm đao hướng về phía cổ nàng ta, một người xé rách quần áo của nàng ta, ở trước mặt mọi người sờ soạng ở trên người nàng ta. Cuối cùng kẻ trộm ép buộc con tin thành công thối lui, ném Hoàn Bội áo rách quần manh, một chân trắng như hoa trơn bóng lộ ra giữa thanh thiên bạch nhật ngay tại phố xá xầm uất, rồi chen lẫn vào đám người chạy mất.

Lão nương lão cha nàng ta ôm nữ nhi ánh mắt tan rã si ngốc ngơ ngác khóc lớn không dứt: “Nghiep chương, sớm bảo người bỏ con đi, gả cho người lần

nữ, hoặc là cùng lão gia thái thái nhận sai, hai mẫu tử trở về sống trong đại viện, người không chịu, người cứ muốn cùng đại nãi nãi đấu trí, người cứ muốn ở bên ngoài làm nãi nãi, đây rốt cuộc phải làm sao bây giờ? Nghiệp chướng a.”

Đợi đến khi A Tề biết xảy ra chuyện gì, Thường Kiều nghe theo kế của Hách Học Khang, chỉ nói ra mặt dùm cho tỷ tỷ, còn nói muốn đánh chết Hoàn Bội, sau này gặp lại người nhà bọn họ, gặp một lần đánh một lần. Một nha đầu đương nhiên không thân thiết bằng Tiểu Cửu Từ, A Tề cũng không thể nói gì hơn, chỉ đành phải chia ngọn lửa vô danh đang tràn ngập sang Hách Học Khang.

Hách Học Khang cười hi hi một tiếng, nói: “Đại ca, cũng đã sớm nói, trên đầu chữ sắc có cây đao. Hoàn Bội cái loại nha đầu đó cùng người nhà của nàng ta, nếu an phận thì tốt, nhưng rõ ràng cứ thích chuốt lấy tai họa. Để bọn họ đi theo người, hậu họa vô cùng. Theo ta nói, vẫn sớm đuổi đi là tốt.”

A Tề bị chặn một hơi không ra được, vừa lúc trước đây nhờ đồng liêu đi huyện nha Dương An hỏi thăm chuyện “Tiểu Cửu Từ” bị hạ ngục có manh mối, liền theo chủ ý của Hách Học Khang, viết một phong thư, gói hai trăm lượng bạc, đuổi cha nương Hoàn Bội cùng đệ đệ nàng đi, tìm một đứa nha hoàn ăn mặc thành bộ dạng Hoàn Bội ôm bọc tả, cùng bọn họ lên đường, nửa đường len lén trở lại.

Qua một ngày rưỡi ban đêm lại đón Hoàn Bội vào nhà nhốt trong phòng chứa củi, sau đó nói có tổ tiên báo mộng, cao tăng giải đoán xâm, nhi tử thứ hai của Tri Huyện bởi vì đề non, vốn sinh ra đã không đủ tháng, mất chứng khí hư yếu ớt, cần được một đứa trẻ lớn hơn hẳn chừng nửa năm, một đứa trẻ nào đó mới ra đời, bắt tự bản cùng làm bạn, mới có thể thay hẳn tiêu tai thoát nạn. Làm rất nhiều mảnh lời che tai mắt người đời, A Tề thành công ôm đứa con thứ hai vào nhà.

Tất cả những chuyện này đều do Hách Học Khang lo liệu, Hà Hoa chỉ biết là vốn chỉ có hai đứa bé đột nhiên lại ra thêm một đứa, Hách Học Khang ngưng ngưng ôm đứa bé đó nói với nàng: “Nhị tẩu, đứa nhỏ này gọi là Cầu Oa, là bạn chơi cùng Lễ ca nhi, đại tẩu bị bệnh, còn chưa biết.”

Trong lòng Hà Hoa biết rõ, cái chuyện báo tin khó khăn này là muốn nàng đi làm. Chỉ đành không nói gì ôm Cầu Oa vào đặt chung một chỗ với Lễ ca nhi.

Qua một ngày lúc đi thăm Thường thị, phát hiện thần sắc của nàng chuyển tốt không ít, trên mặt cũng nhiều thêm mấy phần hồng hào, chỉ là vẫn không cho A Tề sắc mặt tốt, nghĩ tới chuyện của Hoàn Bội, Hà Hoa liền tận lực nói Hoàn Bội ở trong phòng chứa củi ăn đói mặc rách, vô cùng thâm trầm, chậm rãi khuyên can nói: “Đại tẩu, tẩu cũng đã thấy rõ, đại ca chỉ là lo lắng tẩu tức giận.”

Thường thị cười lạnh nói: “Hắn muốn có thể lừa gạt ta cả đời, bị lật ngược lại mà thôi. Nếu chê Hoàn Ngọc không tốt, nói một tiếng ta lại tìm cho hắn một người nữa là được, Hoàn Bội cái loại nha đầu không vào đó, hắn cũng không biết thẹn dấn vào!”

Hà Hoa nói: “Suy cho cùng Hoàn Bội cũng có đứa bé, nếu lưu lạc bên ngoài hoặc là truyền ra lời xấu gì đó, vu hại thanh danh tiền đồ của đại ca cũng không tốt. Đại ca cũng không phải thật sự thích nha đầu kia, đại tẩu ngại gì mặt mũi làm cho người ngoài nhìn một chút? Nam nhân mà, tẩu cho hắn thể diện, đương nhiên hắn sẽ nhớ lòng tốt của tẩu, nếu so đo thiệt hơn, trong lòng hẳn phiền, ngược lại cho những nữ nhân khác thừa dịp cơ hội.”

Những lời này cũng là trái lương tâm, nếu Tiểu Bảo giống như A Tề trái ôm phải ấp, Hà Hoa đã sớm cầm gậy lên hô hòa ly rồi. Nhưng đối với Thường thị, lại chỉ có thể nói như vậy.

Thường thị cắn răng, cắn hận nói: “Cha ta cho hắn tiền đồ, ta sinh con cho hắn, thay hắn lo liệu việc nhà, còn thu xếp tiểu thiếp cho hắn, quay đầu lại hắn lại có thể.”

Hà Hoa trầm nghĩ, A Tề tặng bạc cho Thường gia, nếu đổi lại tặng cho một người khác, cộng thêm học vấn của hắn, nếu không có phụ thân người, tiền đồ của hắn cũng sẽ không kém hiện tại đâu.

Suy nghĩ một chút nói: “Đại tẩu, tóm lại tẩu là chánh phòng, hiện tại lại có hai đứa con trai, ai cũng không cần sợ. Người bên ngoài mặc dù được cung chiều, còn không phải là cần hiếu kính tẩu à? Huống chi lấy sắc hầu hạ người, không thể lâu dài. Đại tẩu mà thay đại ca xử lý việc nhà cho thật tốt, hiếu thuận trưởng bối, lại biết lạnh biết nóng, đại ca há có thể không tôn trọng tẩu yêu mến tẩu? Nếu cùng các tiểu đệ từ kia tức giận, học các nàng hô háo, ngược lại mất phong cách quý phái, càng thêm rơi vào miệng lưỡi người khác.”

Thường thị vốn là tiểu thiếp sinh ra, không có bao nhiêu ánh mắt tình tường, muốn cùng nam nhân làm nũng cung chiều, còn có mấy phần thủ đoạn, nhưng nói đến làm một chủ mẫu, quản lý từ trên xuống dưới thu xếp trong ngoài ngoài, mặc dù có hai người Thường phu nhân cùng Trương thị thường lệ ở bên người, nhưng suy cho cùng vẫn thiếu đi mấy chục năm kinh nghiệm xương máu cùng mấy phần độ lượng. Nghe được lời Hà Hoa nói, mặc dù hết sức chói tai, nhưng cũng không thể không phục, kìm nén bức bối nói: “Đệ muội, tới khi tiểu thúc nạp thiếp, ta xem người như thế nào tươi cười chào đón!”

Hà Hoa lặng đi một chút, cười nói: “Đại tẩu, tuyệt đối sẽ không có ngày đó.”

Thường thị hừ một tiếng, rất là không tin, nhưng nàng ta mới vì lễ tắm ba ngày của con trai thứ hai - Lễ ca nhi thu được một khoản bạc, trong lòng vui mừng cũng không để ý trong vấn đề nhiều dây dưa này, nói: “Nếu mọi người đã vào đây, gọi tiểu đệ từ kia tới trước mặt ta hầu hạ, không có uống phí tiền bạc nuôi ả ta, không, qua mười lăm sang năm rồi lại tìm ả ta, tránh cho ta bây giờ nhìn thấy lại tức giận!”

Hà Hoa biết cuối cùng Hoàn Bội cũng phải ăn một phen đau khổ, nên không đi để ý đến chuyện vợ vãn này nữa, nói qua loa vài lời liền đi xem ba đứa bé kia.

Đúng lúc Thường Kiều nhầm chán đến thăm cháu ngoại, nhìn thấy Cầu Oa chảy nước miếng ngủ ở bên cạnh Lễ ca nhi liền mù quáng, nói thẳng muốn quăng nó ra. Bà vú không lay chuyển được hắn, gấp đến độ chạy khắp sân tìm Hà Hoa.

Lúc Hà Hoa chạy đến, hai đứa bé đều khóc đến thở không ra hơi, Thường Kiều còn đang cùng nha đầu cướp Cầu Oa, hận không thể xé nó ra thành hai

nửa.

Hà Hoa lạnh lùng thốt: “Ném đi, Thất thiếu gia nguoi ném nó đi. Chỉ trách đứa nhỏ này đáng thương, không có gặp được mẫu thân tốt như Thường phu nhân vậy, trước kia Thất thiếu gia đã từng gặp qua cữu cữu đau lòng tỷ tỷ như vậy sao?”

Tuổi Thường Kiều tuy nhỏ, nhưng đầu óc linh hoạt. Nghe Hà Hoa đột nhiên phun ra một câu như vậy, liền nhớ lại mình cũng là thiếp sinh, nếu khi còn bé đại nương trong nhà cùng huynh đệ nhà mẹ bà ta vứt bỏ mình cùng Thường thị, hiện tại tỷ đệ bọn họ đâu còn mạng sống ở đây?

Nhưng vì đứa nhỏ này cùng Hoàn Bội, tỷ tỷ cùng cháu ngoại thiếu chút nữa bỏ mạng, hấn đánh đập một hồi, không những không có hả giận, ngược lại đánh người về bên cạnh tỷ tỷ, hấn làm sao mà nhịn được?

Thường Kiều xấu hổ dậm chân một cái nói: “Các nguoi, các nguoi đều cùng một phe, chỉ biết lừa tỷ tỷ ta! Ta. Ta đi tìm tỷ tỷ ta!”

Tiểu Thư nhìn Thường Kiều như một con gió chạy đi, mím môi cười nói: “Khẳng định Thất thiếu gia không ngờ tiểu thư đã nói với đại nãi nãi. Chỉ là tiểu thư quá thiện tâm, nếu để em nói, sẽ làm cho bọn họ gây lộn với nhau, tránh cho ngày ngày tìm không vui đến cho tiểu thư.”

Hà Hoa đứng dậy đi ra ngoài, băng tuyết khắp viện, một mảnh trắng thuần lạnh lẽo, nghĩ tới Thường thị còn chưa biết mình không thể sinh con được nữa, sau này còn ảnh hưởng rất nhiều di chứng, khẽ thở dài nói: “Ta cũng không phải thiện tâm, các nàng yên tĩnh một chút, đại tẩu có thể trấn áp các nàng một chút, ta sẽ không cần mệt nhọc như thế này rồi. Nguoi cho rằng ta sẽ không suy tính cho mình à?”

Dường như Tiểu Thư cười một tiếng, nói: “Đúng rồi, đều nói tiểu thư giỏi giang, sau này Tiểu Thư sẽ đi theo tiểu thư cả đời.”

Hà Hoa nhìn bộ dạng không tìm không phổi của nàng, nhớ tới quá khứ lúc còn làm cô nương, vô ý thức sờ sờ bụng của mình, vừa mừng vừa lo.

Tiểu Bảo từ phía trước đi vào, thấy hai người các nàng ngây ngẩn ở trên hành lang xem tuyết rơi, đi tới cười nói: “Sao thế, muốn làm người tuyết à?”

Hà Hoa nhớ tới khi còn bé nàng và Quý Quân còn có hai huynh đệ Tiểu Bảo cùng nhau lên núi lấy tổ chim, dưới trời tuyết rơi chơi ném tuyết, nhìn bông tuyết li ti bay xuống trên người Tiểu Bảo, lắc đầu cười nói: “Không chơi, ta sợ đông lạnh nhĩ tử của chàng. Chàng cũng trở về phòng thay quần áo thôi.”

Tiểu Bảo cời bao tay xuống, cười hi hi nói: “Hôm nay trong nha môn nghỉ phép, khó được ngày tốt, tại sao không chơi? Nàng cũng đã từng chơi qua, tại sao còn sợ đông lạnh. A.”

Hắn bước lên bậc thang đi xuống, chợt quay đầu lại, vẻ mặt ngạc nhiên, dưới chân đạp vào khoảng không, hai chân xoắn lại, ầm một cái mông chạm xuống đất té chống bốn chân lên trời.

Tiểu Thư nén cười đi qua kéo hắn đứng dậy, đột nhiên gào lên: “Tiểu thư vừa rồi nguoi nói, nguoi có? Có tiểu thiếu gia rồi hả ?”

Tiểu Bảo mới đứng dậy một nửa, lại té xuống, đầu sỏ gây nên lại chăm chú xoay vòng quanh Hà Hoa nói: “Tiểu thư thật sự có hí? Lúc nào thì? Tại sao bụng không thấy lớn một chút nào? Em thế nào cũng không biết.”

Trong phòng những người khác nghe được Tiểu Thư thét chói tai cũng rối rít chạy đến, thấy Hà Hoa khẽ gật đầu, từng người một cười đùa vây quanh chúc mừng, còn nói muốn đòi thưởng, Hà Hoa được vây quanh trong sự vui vẻ của các nàng trở về phòng.

Tiểu Bảo khó khăn bò dậy từ trên mặt tuyết, nhìn bóng lưng một đại đội người, tức giận nói: “Đó là nhĩ tử của ta, có quan hệ gì tới các nguoi? Nào có đỡ nguoi chỉ đỡ có một nửa?”

Thật nhanh chạy vào phòng, nói: “Hãy đến chỗ của Quý quân gia, mỗi người lãnh hai mươi văn, một con cá lớn, một con ngan, chậm chân sẽ không còn nữa á!”

Mọi người liên tục thi lễ nói cảm ơn, lập tức giải tán. Tiểu Thư chạy đến cửa lại lộn trở lại, cời áo khoác trên người Tiểu Bảo xuống, cười nói: “Quả nhiên cô gia vui mừng té ngã!” Cũng không đợi Tiểu Bảo kịp phản ứng, ồm bụng chạy ra ngoài.

Tiểu Bảo chỉ một mực nhìn chăm chăm bụng Hà Hoa, dùng tay sờ sờ, không xác định hỏi: “Thật sự có? Đại phu đến xem qua rồi à?”

Hà Hoa chỉ biết đại di mục của mình lâu rồi chưa có tới, lại có kinh nghiệm của trước kia, vì vậy mới có thể xác định, liền nói: “Còn chưa có mời đại phu, nhưng cũng không xê xích gì nhiều, chỉ không biết là nam hay nữ.”

Tiểu Bảo ghé đầu lên trên bụng nàng nghe thật lâu, cười khúc khích nói: “Nam nữ không quan trọng, đều là con của chúng ta. Chỉ là phải nhanh báo tin mừng cho cha nương, bọn họ trông mong đã lâu rồi. Ta sẽ đi ngay bây giờ viết. A! Bây giờ nàng có thai rồi, cũng không thể quá mệt nhọc, chúng ta còn phải mua mấy nguoi về, nếu không thì bảo trong nhà đưa vài nguoi có kinh nghiệm đến đây ha?”

Hà Hoa nghe được một câu nam nữ cũng không quan trọng kia, đáy lòng khẽ nhói một chút, lại nghĩ đến lúc trước mình đào cái hố sâu, cười khổ nói: “Ngày mai vẫn nên mời đại phu đến xem rồi hãy nói. Gần sang năm mới, cũng không còn nguoi đưa tin đâu.”

Tiểu Bảo không để ý hiện tại đã gần tới, vội vàng lao ra ngoài gọi đại phu, quả nhiên là hí mạch, trong nhà không thể thiếu được náo lên một trận. A Tề bên kia cũng phái người tặng khá nhiều lễ vật, vừa là chúc mừng, cũng là vì cảm tạ Hà Hoa khuyên can Thường thị.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 58: Hoa nở bốn mùa

Đồng đi xuân tới, sau trăm ngày của Lễ ca nhi, tiết trời rốt cuộc bắt đầu ấm lại.

Chuyện Hà Hoa mang thai cũng đã thông báo trong nhà, các nơi đều có thơ hỏi âm tới dặn dò nàng dưỡng thai cho thật tốt, nhà mẹ, nhà chồng cùng với Quý Quân nơi đó cũng tặng không ít thuốc bổ cùng quần áo giày nón trẻ con. Kiều Nương sinh được một nữ nhi, bụng của Từ Thi Viện cũng càng ngày càng lớn, viết một phong thơ thật dày chia sẻ kinh nghiệm làm mẹ cùng Hà Hoa.

Thân thể của Thường thị dần dần tốt lên, Hà Hoa cũng dự định từ từ trao trả từng chuyện trong nhà cho nàng ta. Tính toán xong, nàng quản sự hơn ba tháng hao tổn gần tám trăm lượng bạc, Thường thị vừa nghe, khuôn mặt đang cười lập tức cứng lại, nói: “Nhiều như vậy? Đệ muội bạc này không phải bạc của mình, nên không thấy đau lòng!”

Hà Hoa tự hỏi lòng mình không thẹn, giao sổ sách cho nàng ta, cười nói: “Muội không ngừng đau lòng, còn trông thấy mà thêm đấy. Thời gian Đại tẩu dưỡng bệnh, chỉ cần đại phu nói hữu dụng, không cần biết bao nhiêu được liệu thực tài quý giá, đại ca đều phân phó mỗi ngày biến đổi cách thức năm sáu lần cho đại tẩu ăn uống. Đối với hai đứa Dịch ca nhi, Lễ ca nhi cũng rất cưng chiều. Lại bởi vì sợ bên ngoài có người nói lung tung đại tẩu không biết trị gia, chỉ một lần ngã bệnh trong nhà liền không có quy củ, còn cố ý dặn dò muội đưa lễ vật tuyệt đối không làm cho người ta bắt lỗi. Một mảnh tâm ý của đại ca đối với đại tẩu, làm cho muội rất hâm mộ.”

Thường thị lật sổ sách vụn vặt, phía trên mỗi một lượng bạc mỗi một đồng tiền tiêu pha ở đâu cũng đều viết rất rõ ràng, nhất là mình mỗi một ngày dùng các loại sơn hào hải vị, trái cây tươi mới, tổ yến nhân sâm nhục quế... bao nhiêu, mời bà vú đại phu chăm sóc con trai của nàng ta tốn bao nhiêu, đêm ba mươi cùng Nguyên tiêu tiêu xài ở các nơi bao nhiêu, còn có hóa đơn A Tề ký tên sai đi phòng thu chi lấy tiền, trong lúc nhất thời cũng tìm không ra chỗ không tốt, đành phải nói: “Mấy ngày nay làm khó đệ muội, nếu không phải người mang thai, ta còn vui sướng thanh nhàn. Tất cả chuyện trong nhà, ta vốn hiểu rõ, đệ muội không cần nhiều lời, hiện tại người phải nghỉ ngơi dưỡng thai cho tốt đi.”

Hà Hoa nghe lời nghĩ một đằng nói một nẻo của nàng ta, trong lòng âm thầm buồn cười, nhưng cũng ước gì nàng ta sớm nhận lại đồng việc này, liền nói: “Đa tạ đại tẩu chăm sóc, nhưng đại tẩu cũng chỉ mới vừa nuôi dưỡng được chút nguyên khí, không nên quá mệt nhọc, có chuyện gì nên phân phó Ngọc đi nương cùng thê tử Chu Lâm đi làm là được rồi.”

Thường thị đương gia lần nữa, chuyện làm đầu tiên chính là tìm người kêu Hoàn Bội đến muốn phát tác lập uy, không ngờ Hoàn Bội lại vượt lên trước kêu trời trách đất muốn gặp nhi tử. Người ngoài chỉ biết nhà Tri Huyện đại nhân có một thể một thiếp mấy cái nha hoàn, chánh thất sinh được hai đứa con trai, người trong nhà biết thân phận chân chính của Cầu Oa cũng đều bị nghiêm lệnh cấm, hôm nay hai người bọn họ cùng nhau nháo lên, ngược lại liên tiếp vạch trần ra tất cả.

A Tề tức giận kinh khủng, đúng lúc có một thương hộ họ Tống muốn lấy lòng hắn, sai người đến thăm dò ý tứ, nói là nữ nhi mình từ nhỏ đã hết lòng nuôi dạy, ngày thường tri thư đạt lễ, có thể xử lý tất cả mọi chuyện. A Tề đang phiền lòng, có chuyện thu được cả tài lẫn sắc đương nhiên sẽ không cự tuyệt, cứ dựa theo lễ số nạp Tống thị vào cửa, quả nhiên là người lanh lợi hiền huệ, đảm đương hơn Hoàn Ngọc, so với Thường thị lại càng lộ vẻ đoan trang hào phóng. A Tề liền lấy cớ Thường thị bệnh nặng mới khỏi, không nên vất vả, để cho Tống thị giúp đỡ xử lý chuyện nhà. Hoàn Bội bị giam lại như cũ, chỉ có một nha đầu ngu ngơ đưa cơm quét dọn cho nàng ta, mặc dù trước mắt không thể gặp được nhi tử, nhưng dầu gì cũng tránh được Thường thị làm nhục.

Thường thị bị A Tề khiển trách một trận, lại bị lạnh nhạt, thế mới biết lúc trước Hà Hoa nhiều lần kiểm soát không để cho nàng ta thấy Hoàn Bội là thật tâm vì nàng ta suy nghĩ, mà không phải cùng Hoàn Bội cấu kết giở trò với nàng ta. Việc đã đến nước này, không thể thiếu ở trước mặt A Tề ngoan ngoãn phục tùng, tất cả đãi ngộ của Cầu Oa cũng trích máu theo như lời Hà Hoa nói, trừ nha hoàn bà từ hầu hạ chỉ cho hai người, trang phục phối sức chất lượng hơi kém một chút, cái khác cũng theo phân lệ như Lễ ca nhi, biểu hiện ra vẻ độ lượng.

Bụng Hà Hoa càng ngày càng lớn, khẩu vị cũng càng ngày càng cảm thấy không tốt, nhưng bây giờ không nói đến ăn nhờ ở đậu, cũng phải chiều theo phòng bếp bên Thường thị phân phối ăn cái gì thì ăn cái đó, nàng một chốc muốn ăn cái này, một chốc cái muốn ăn cái kia thật là khó khăn. Nàng liền bảo người vội vã thu dọn ra một phòng trống, quay về nói với Thường thị, bọn họ tự quản lý ăn uống trong viện của mình, Thường thị không ngừng nói xin lỗi, chiếu cố không chu đáo. Hà Hoa cũng không quản nàng ta ăn ở hai lòng, tiêu bạc của mình, dùng người của mình, muốn ăn cái gì thì ăn, muốn ăn khi nào thì ăn, chẳng cần lo lắng, tự mình còn khai đao làm chút thức ăn Tiểu Bảo thích cho hắn ăn, rất thích ý.

Nương tử Quý quân gia ở cùng một chỗ với những hạ nhân khác biết được chuyện này, cũng kè kè đến phòng bếp, đoạt lấy cái xẻng trong tay hắc nha đầu, nói nàng không biết làm món ăn khẩu vị phương Nam Nhị nãi nãi thích, vội vàng lấy lòng Hà Hoa. Mặt hắc nha đầu nhất thời đen như đáy nồi, nói bây giờ Nhị nãi nãi muốn ăn thức ăn mới mẻ ly kỳ, khẩu vị phương Nam ăn nhiều năm như vậy đã sớm chán. Hai người ở phòng bếp thiếu chút nữa cầm dao chém nhau, vẫn là Tiểu Thư được Hà Hoa phân phó, nói với nương tử Quý quân gia về sau cả nhà bọn họ đều chuẩn bị thức ăn trong phòng bếp nhỏ này, Nhị nãi nãi còn có những chuyện khác muốn giao cho bà ta làm, nương tử Quý quân gia mới vui vui mừng mừng cùng hắc nha đầu bắt tay giảng hòa, nói hai người chung sức hợp tác, dù cho Nhị nãi nãi muốn ăn thức ăn khắp đại giang nam bắc, họ cũng có thể làm ra được.

Những người từ Quý gia thôn đi theo ra ngoài khác, thường ngày phần lớn nghe một nhà A Tề sai khiến, nghe Quý quân gia cùng Chuyết Đầu Lang Đầu nói Nhị gia Nhị nãi nãi đối đãi hạ nhân đều là ngày ngày có thịt ăn, làm việc về trẻ còn có thể cho cơm nóng canh nóng ăn, không khỏi hâm mộ. Thường thị liền dùng cái này làm cớ nói ba nói bốn Tống thị không biết trị gia, lại bởi vì hạ nhân nói Hà Hoa khoan hậu giàu nhân ái đối đãi người hơn Tri Huyện

nãi nãi, không khỏi cảm thấy Hà Hoa quét mặt mũi nàng ta đoạt danh tiếng của nàng ta, trong lòng rất khó chịu.

Hôm nay nàng ta cùng mấy nha hoàn đi đến phòng của Hà Hoa nói chuyện, bởi vì phòng ốc bên này của Hà Hoa chật hẹp, mấy người các nàng vào, thì không gian càng lộ vẻ thu hẹp, buộc lòng một mình Tiểu Thư phải tới tới lui lui lưng trà rót nước dâng điểm tâm, vừa loay hoay làm vừa cùng nói cười.

Thường thị liền nói: “Đệ muội dạy dỗ người quả nhiên lưu loát, ta thấy nàng ấy tuổi cũng không nhỏ, vẫn còn chưa bói đầu. Người giỏi giang lại trung thành như thế này, lúc này đệ muội không bảo nhị thúc thu nàng, chẳng lẽ còn muốn tìm người khác đến hầu hạ nhị thúc hay sao?”

Hà Hoa còn chưa kịp đáp lời, Tiểu Thư liền tai mặt ửng hồng nói: “Tiểu thư chúng nô tỳ nói Nhị gia không nạp thiếp, nô tỳ cũng chưa bao giờ hai lòng, đại nãi nãi tội gì lấy nô tỳ ra à?”

Thường thị ngẩn ngơ, nói với Hà Hoa: “Ta nói trước đây đệ muội nói tuyệt đối sẽ không cưới ghênh thiếp vào cửa, còn cho là chuyện cười đấy. Đầu năm nay ở chỗ nào không có mèo không ăn vụng chứ? Đệ muội ở nhà liều chết trông nom việc nhà, chỉ sợ nhị thúc ở bên ngoài.”

Đúng lúc Hà Hoa thấy mép giường có một cái chày gỗ, liền lấy tới để ở trong tay ước lượng, cười cười nói: “Muội không có lòng dạ như đại tẩu, nếu có người không có mắt dám dẫn đầu cho Tiểu Bảo, hoặc là chính hấn ăn vụng, muội sẽ liều mạng đoạt danh hiệu của Từ Nhị nãi nãi, lấy cây gậy lớn ra phục vụ.”

Thường thị thấy trên mặt nàng tuy có ý cười, nhưng trong ánh mắt lại lạnh như băng giá tháng mười hai, hiển nhiên chính là loại thần thái lúc đích mẩu đối phó với mẹ ruột của nàng ta, đáy lòng không khỏi sợ hãi, lưng túng cười, lại nói: “Đáng tiếc một nha đầu lạnh lợi như vậy, nếu đệ muội không dung nạp, không bằng cho ta được không? Ta nhất định sẽ cất nhắc nàng làm di nãi nãi, cũng không uổng công nàng hầu hạ đệ muội bấy lâu!”

Hà Hoa thấy nàng càng nói càng vô lý, nói: “Nha đầu này tâm khí hơi cao, không kiên nhẫn hầu hạ người, sau này muốn thả ra ngoài làm đương gia nãi nãi. Chỉ là tình hình của muội bây giờ không cách nào thả nàng đi được, mới vẫn trì hoãn mãi.”

Tiểu Thư nói: “Đương gia nãi nãi thì không dám, phàm là có thể đi theo tiểu thư về sau làm quản gia nương tử, nô tỳ đã thấy đủ rồi.”

Hà Hoa liền xùy cười nói: “Tiểu nha đầu càng ngày da mặt càng dày, thật đúng là mùa xuân đến rồi. Ngươi nói một chút coi là ai vậy, ta nhất định làm chủ cho ngươi.”

Hai người các nàng cứ cười đùa, Thường thị một mình bề mặt, ngượng ngùng cáo từ. Lời nói này đương nhiên không giấu được, không tới một ngày, cả nhà trên dưới đều lan truyền Hà Hoa giấu cây gậy ở dưới gối, mỗi đêm đều lấy ra đánh Tiểu Bảo. Cũng có người miêu tả sống động như thật nói một ngày nào đó một lúc nào đó nghe được tiếng kêu thảm thiết của Tiểu Bảo, một người nào đó thấy trên lưng Tiểu Bảo đều là máu ứ đọng, chỉ có gương mặt là còn tốt.

Các nam nhân nghe liền làm âm lên gọi Tiểu Bảo đi uống rượu, để hấn chia sẻ tư vị bị cộp mẹ cho ăn gậy tuyệt vời như thế nào cho mọi người biết. Tiểu Bảo dờ khóc dờ cười, thiếu chút nữa bị người coi quản kiểm chứng “Trong sạch”.

Hách Học Khang bồi dưỡng hơn nửa năm, gặp cảnh xuân thật tốt, vạn sự hồi phục, cũng không nói câu trên đầu chữ sắc có cây đao nữa, thay vào đó sửa lại thành câu vạn từ thiên hồng mỹ nhân kiều, thanh sơn lục thủy hảo nhi lang, nói với Tiểu Bảo: “Ngươi thu một người đi, nếu không nàng sẽ lần lên trên đầu ngươi rồi. Ngươi thu một người vào phòng, nàng sợ thất sủng, không thể thiếu được sẽ dùng lời ngon tiếng ngọt chiều theo ngươi, về sau cũng không dám ngang ngược kiều ngạo nữa.”

Tiểu Bảo khó mà nói đêm tân hôn mình đã đồng ý không nạp thiếp, lại không thể chịu được bọn họ huyền ảo, đành phải nói: “Hiện tại nàng có thai rồi, nếu cãi vả làm mất con, chẳng phải là đánh đổ một túi nước à?”

A Tề nghĩ đến Thường thị vì chuyện Hoàn Bội mới đẻ non, cũng không tiện tiếp tục xúi bẩy, ngược lại Tiểu Bảo nói xong mới nhớ tới chuyện đã xảy ra kia, thấy sắc mặt A Tề không tốt, lại qua quýt nói: “Người nói đánh là thương mạng là yêu.”

Một trận tiếng cười vang lên trong bữa tiệc, một đồng僚 vui đến liên tục vỗ bàn cười to, nói: “Đình Chi huynh cùng tẩu tử tương thân tương ái như thế, tư vị trong này ngoại nhân như chúng ta không thể nói đến.”

Hách Học Khang là đường đệ, không thể lấy chuyện trong phòng huynh tẩu nói quá mức, chỉ đành phải cố nén cười, quay sang nói với Thường Kiều đang còn như rơi vào trong sương mù: “Cửu thiếu gia, nhị thúc tỷ phu ngươi đều có kiều thể ở bên, hôm nay Tam thúc sẽ gọi hai người tới hát một khúc, đánh đàn cho ngươi nghe nhé.”

Một người uống say khác liền cười nói: “Cửu thiếu gia tướng mạo bức này, chỉ sợ không có chơi đến người, ngược lại nếu bị chơi.”

Thường Kiều ở nhà cũng bởi vì các huynh trưởng gọi hấn cùng đi uống hoa tửu mà bị phụ thân đẩy đi đến Sơn Đông, nghe vậy cũng hiểu biết vài phần, liền sung huyết nghiêm mặt nói: “Ta trở về phòng đọc sách!”

Hách Học Khang thấy A Tề không vui, Tiểu Bảo cũng đứng ngồi không yên, vội giảng hòa mọi người uống một chén rồi từng người giải tán.

Tiểu Bảo trở về phòng liền cười muốn vén chăn lên, tìm cây gậy ở dưới gối. Hà Hoa hô lên, bảo hấn nhìn sang cây còn bông chuyền dưng của các sai dịch nha môn để ở phía sau cửa, nói: “Ta cảm thấy cây gậy nhỏ không dùng được, dùng cái đó mới đủ uy phong.”

Tiểu Bảo ba phần say rượu bị dọa sợ đến biến mất sạch, liền tiếp thờ dài nói: “Nương tử mình giám, tiểu sinh tuyệt đối không dị tâm, cũng không dám nhận sự ưu ái như thế!”

Hà Hoa phụt cười nói: “Một thân mùi rượu, nhanh đi tắm. Then cái cửa trước bị hư, cũng không biết chủ ý của người nào, nói là cầm cái này cái trước, chàng cho người đi xem một chút.”

Tiểu Bảo cảm cơn bỗng bay ra ngoài như một làn khói, chọc cho bọn nha đầu cười không dứt.

Sau lần đó Thường thị trở lại la cà, Hà Hoa đồng tình nàng ta gặp không may, con tức kia không thèm tranh, không phải nói thân thể khó chịu đang ngủ, thì chính là tùy tiện tám nhảm cùng nàng ta đôi câu, sau đó ở trước mặt nàng ta nâng bụng che miệng, một lát kêu đau, một lát nói buồn nôn, không để cho nàng ta có cơ hội dùng lời gạt mình. Thường thị dần dần cũng chỉ sai người đến xem thử, bản thân mình không tới nữa.

Xuân đi thu tới, hôm nay Hà Hoa đang nằm nghe Tiểu Thụ kể chuyện bát quái, chợt bị đau bụng từng cơn, trong lòng biết là muốn sinh, vội vàng để cho người chuẩn bị. Những ngày qua Tiểu Bảo cũng chỉ ở trước nha môn tùy ý trông nom, nghe được có người gọi, vội vàng vàng chạy tới, lại bị bà đỡ ngăn ở ngoài cửa, gấp đến độ ở tại cửa ra vào vừa đập vừa kêu gào, nhón chân lên nhìn vào trong.

Hà Hoa cũng có chút sợ, trong lòng rất muốn Tiểu Bảo đi vào cùng với nàng, thế nhưng hiện tại người một phòng đều nói nam nhân không vào được, có mùi khó ngửi, uy tín thường ngày của nàng toàn bộ bị lật đổ, mọi người chỉ một mực muốn nàng giữ lại hơi sức chờ sanh thật tốt. Hà Hoa lo lắng trùng trùng, rên rĩ nói: “Nếu ta sinh ra là nữ nhi thì làm sao bây giờ?”

Tiểu Bảo ở bên ngoài nghe được, sùng sốt lớn tiếng nói: “Lần này sinh nữ nhi, lần sau lại sinh nhi tử thôi.”

Bà đỡ liền tiếp lời của nàng nói: “Sinh nữ nhi cũng tốt, trước nở hoa sau đó mới có thể kết quả. Nhị gia Nhị nãi nãi có tài sản bực này, còn sợ không nuôi nổi đứa bé à?”

Trong lòng Hà Hoa ngũ vị tạp trần, lại nói: “Lần sau ta lại sinh nữ nhi nữa thì làm thế nào?”

Tiểu Bảo nghe nàng vừa kêu đau, vừa nói không dứt, lo lắng cực điểm, hận không thể hóa thành một con chim nhỏ bay vào xem một chút, đáng tiếc phía trước có người cản, phía sau có người kéo, đành phải nói lại lời từng nói trong lúc cười đùa trước kia một lần nữa: “Sinh nữ nhi nữa, thì chúng ta tích góp thêm chút bạc chuẩn bị đồ cưới cho các nàng, về sau tìm hai nữ tể tốt, nếu cứ sinh nữ nhi mãi, thì chúng ta sẽ kén rể ở nhà, tránh cho gã đi lo lắng các nàng thua thiệt chịu khổ. Nếu có tên háo sắc treo tường, ta liền dẫn theo các nữ tể cầm gậy đuổi ra ngoài.”

Nói xong người bên cạnh đều ôm bụng cười, tiếp theo từng người đều cho ra chủ ý, người thì nói nhạc phụ đại nhân sớm học côn pháp, người kia nói phủ kín bụi gai ở đầu tường nuôi chó dữ, người nọ nói đào hầm thả dạ hương ở bên trong chân tường, cũng có người nói sau này dứt khoát tỷ võ chiêu thân.

Hà Hoa biết sinh nam sinh nữ không thể cưỡng cầu, trong lòng nàng thích nữ hài hơn, có thể trong mộng lung nhớ tới số kiếp trước kia ở thời khắc máu chột này cũng không tránh khỏi suy nghĩ lung tung, nghe mọi người cười đùa liên tục, vẫn thấp thòm bất an như cũ.

Từ buổi sáng đến gần tối, gần như là hơn nửa ngày, Hà Hoa đau đến chết đi sống lại, Tiểu Bảo ở ngoài cửa đi qua đi lại, Hoàng Đắc ở bên cạnh tùy thời đợi lệnh Lang trung hô lên: “Nhị gia, ngài kiểm chế một chút đừng trượt chân, mặt đất này cũng bị ngài mài sáng bóng rồi.”

Thật vất vả nghe được một tiếng “Ra rồi!” Cùng mấy tiếng gào khóc. Bà đỡ mất tinh, sớm thấy được là một nữ nhi, nghĩ tới lời nói lúc trước của Hà Hoa, dường như là một lòng muốn nhi tử, đoán chừng nàng sẽ không có lời hay, cũng không quản Hà Hoa thờ hờn hèn nói muốn nhìn đứa bé, dùng tà bọc lại liền tiến tới trước mặt Tiểu Bảo báo tin mừng: “Chúc mừng Nhị gia, là vị thiên kim! Hôm nay sinh một đóa hoa tốt, về sau sẽ có một loạt quả lành, đại cát đại lợi, đại phú đại quý!”

Tiểu Bảo sùng sốt, hô thường, đoạt lấy đứa bé vẫn còn gào khóc đi vào cửa, ôm đến trước mặt Hà Hoa nói: “Là một nữ nhi cũng xinh đẹp như nàng, đôi mắt thật to.”

Hà Hoa thấy vẻ mặt ân cần của hắn, trong lòng buồn vui lẫn lộn, gắng gượng cười nói: “Nói vậy, lúc này con làm sao có hơi sức mà mở mắt?”

Tiểu Bảo nắm tay của nàng để ở bên má nữ nhi, nói: “Vừa rồi mới mở mắt, thật sự là mắt to! Nàng xem, nàng đến gần con cũng không khóc.”

Hà Hoa mệt mỏi vô cùng, nhìn chốc lát liền ngủ thật say.

Thường thị thấy Hà Hoa sanh nữ nhi, đại nhi tử của mình cũng đã có thể đánh nước tương rồi, phía dưới còn có một đứa con thứ, một nhi tử ruột, không khỏi đắc chí, trong lời nói càng nói ra càng cảm thấy mình lợi hại. Chỉ là các nhi tử của nàng ta đều thích tiểu đường muối này, Dịch nhi nhi đã biết đi cùng Cầu Oa mỗi ngày đều vội vàng đi chơi đùa không nói, ngay cả Lễ ca nhi còn chưa biết nói chuyện nhìn thấy cũng tò mò không dứt. Nàng ta lại cảm thấy có thêm một nữ nhi cũng rất tốt, suy nghĩ mình nên sinh thêm một đứa nữa.

Mặc dù Hà Hoa có chút băn khoăn, nhưng rốt cuộc là miếng thịt trên người mình rơi xuống, làm sao mà ghét bỏ cho được? Lúc trước nàng chỉ có thể một lòng chăm sóc con của người khác, hôm nay bản thân mình đã có một nữ nhi, hận không thể dốc hết tất cả, kiên quyết muốn tự mình nuôi con.

Mùa đông này vô cùng lạnh, mưa tuyết cùng rơi, tình hình thiên tai các nơi báo lên, phòng ốc bị sụp, gia súc chết rét, dần dần có lưu dân không thể chịu nổi giá rét, ngay cả tình hình trong thành cũng căng thẳng. Thường thị cùng các thái thái phu nhân khác bố trí phát cháo miễn phí, Hà Hoa cảm thấy đây cũng là một chuyện tốt, nên để cho Quý quân gia cũng mua chút lương thực đưa qua. Không ngờ mới mấy ngày, chuyện tốt liền biến thành chuyện xấu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Có khổ khó nói

Bão tuyết hạ xuống, thiệt hại người chết do giá rét khắp nơi được báo lên, lại có phòng ốc sụp đổ, đường phố bị phong tỏa, giá cả gạo rau xanh tăng vọt, trữ hàng đầu cơ chờ đến sau thiên tai liên tục không ngừng, vốn nhân thủ huyện nhà không nhiều, mỗi người đều bận rộn, loay hoay gà bay chó sủa.

Tiểu Bảo dẫn người đi ra ngoài, hoặc chỉ huy quét tuyết đường đi, hoặc trợ giúp cứu tế bệnh nhân, hoặc thống kê số người chết, phát vật phẩm chống lạnh, mỗi ngày chân không chạm đất. Hôm nay về đến nhà cả người cũng run lập cập, Hà Hoa vội vàng sai người lấy nước ấm cho hẩn ngâm chân, lại nấu trà gừng xua đi lạnh giá. Vừa nhìn sang mới thấy, cái áo choàng trị giá hơn mấy chục lượng bạc trên người kia không còn.

“Cho cầm cố rồi, nàng không thấy cả nhà kia, ba bốn đứa trẻ cũng có đến hôn mê. Ta lấy áo choàng đổi chút quần áo lương thực cho bọn nó.” Tiểu Bảo vừa chà tay, vừa nhảy mũi.

Hà Hoa dứt khoát cầm một cái chăn trên giường đắp lên trên người của hắn, giận trách: “Chàng cũng không biết giữ một cái cho mình. Tiếp tục như vậy nữa, chỉ sợ phải nhờ ở trên giúp đỡ.”

Tiểu Bảo nói: “Đại ca đã viết sổ con trình lên rồi, chỉ là hiện tại đường không thông, ít nhất mười ngày mới có thể có thư hồi âm.”

Hai người lại nói qua loa đôi lời, bởi vì hôm sau Tiểu Bảo còn phải đi ra ngoài, nên nghỉ ngơi sớm.

Ngày hôm sau cho người cầm chút quần áo nửa mới nửa cũ gói thành một bao lớn để Tiểu Bảo mang đi ra ngoài, bởi vì A Tề Hách Học Khang đều mang người trong nhà môn đi ra ngoài cứu tế, buổi tối cũng không chắc sẽ trở lại, chỉ để lại Thường Kiêu - một đứa bé to xác, Hà Hoa không yên lòng, đi tìm Thường thị nói muốn gia tăng hộ vệ tuần tra, hơn nữa người gõ mõ cầm canh trực đêm không thể qua loa.

Ai ngờ Thường thị vậy mà lôi kéo Hoàn Ngọc đi ra ngoài, nói là muốn đích thân đi đến nơi phát cháo xem một chút, đến tối muộn mới toàn thân run rẩy nhếch nhác trở lại, nói ở trên đường bị người vây quanh, rất nhiều người gặp thiên tai quỳ xuống trước kiệu của nàng ta, cảm kích thiện tâm của Tri Huyện phu nhân, nhân tiện cầu xin các nàng trợ giúp nhiều hơn. Đám người vây quanh một đông, cỗ kiệu không qua được, lại có mấy kẻ xấu thừa dịp lộn xộn trộm đi trang sức trên người nhà hoàn nàng ta, náo loạn hồi lâu mới có thể thoát thân.

Hà Hoa thấy nàng ta tự lo không xong, đành phải phân phó Quý quản gia gọi một vài người quen biết, để buổi tối gác cổng đóng cửa thật kỹ, người gác đêm nấu một nồi trà gừng lớn, không cho uống rượu, cũng không thể chỉ một mực vây quanh bên cạnh chậu than ngủ gà ngủ gật vân vân.

Lúc nửa đêm, Hà Hoa đứng lên cho đứa bé bú sữa, lúc điều chỉnh đèn sáng lên một chút, bỗng nhiên thấy ngoài cửa sổ có bóng đen thoáng qua, vội vàng đi gọi Tiểu Thu, đột nhiên lại nghe được có người kêu ta: “Có ăn trộm! Có ăn trộm! Người đâu!”

Trong nháy mắt khắp nơi kêu la.

Một phòng của các nàng, Tiểu Thu cùng nàng và đứa bé ngủ ở phòng trong, Tiểu Bàn Tiểu Diệp ở bên ngoài, nghe la lên như vậy, từng người bị sợ đến hoảng loạn lên. Hà Hoa đang muốn đi ra xem một chút, Tiểu Thu liều mạng lôi kéo nàng nói: “Tiểu thư ngàn vạn lần không được mạo hiểm, có người bên ngoài!”

Lúc này đứa bé lại khóc lên, Hà Hoa vội vàng ôm lấy nó dỗ ẽ a, Tiểu Thu sai Tiểu Bàn Tiểu Diệp dời bàn ghế chặn cửa, đi khắp nơi trong phòng tìm cây gậy gỗ thích hợp, bình hoa, còn vớ lấy một cái ghế đầu nhỏ ở trong tay, ba người tay cầm “Vũ khí”, vây thật chặt ở bên cạnh Hà Hoa, như lâm đại địch.

“Nhị nãi nãi, có muốn tắt đèn hay không? Đây không phải là chỉ đường cho ăn trộm sao?” Tiểu Bàn run rẩy hỏi.

“Nói vậy! Tắt đèn có người đi vào cũng không thấy được, không phải nguy hiểm hơn sao?” Tiểu Thu trợn to hai mắt, cầm gậy gỗ gõ mạnh lên mép giường hai cái, nói: “Kẻ nào dám đi vào ta sẽ đánh kẻ đó!”

Tiểu Diệp giơ cái ghế đầu nhỏ, mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Ngộ nhớ bọn chúng mang theo dao găm làm thế nào? Muội nghe nói kẻ trộm nào cũng cao chín thước, bộ mặt dữ tợn, võ nghệ cao cường, vô cùng hung ác, còn thích. Còn thích bắt trẻ con đi nấu ăn.”

Hà Hoa mặt nghiêm, quát lớn: “Nói vậy! Nơi này là hậu viện nhà môn Tri Huyện, làm sao kẻ tặc dám làm loạn! Nói không chừng là ai phao tin lầm rồi!”

Trong lúc nhất thời lại nghe được một chút tiếng vang, sau đó hắc nha đầu cùng nương tử Quý quản gia tới gõ cửa nói: “Nhị nãi nãi, bắt được hai kẻ trộm, còn lại chạy trốn đến thượng phòng rồi, thế tử Chu Lâm mời Nhị nãi nãi qua đây.”

Tiểu Thu cách cửa kêu to: “Lúc này sao có thể đi ra ngoài? Kẻ trộm còn ở thượng phòng, nếu quay trở lại thì làm sao?”

Hà Hoa cách cửa cửa sổ nhìn ra, hiển nhiên bên ngoài đèn đuốc đã sáng choang, đoán kẻ trộm cũng không dám trở lại sanh sự, Thường thị là người không được việc, liền giao đứa bé cho Tiểu Thu, bảo các nàng ở trong phòng coi chừng thật tốt, theo nương tử Quý quản gia đi ra ngoài.

Một đường đi qua, nhiều người trong nhà nằm trên mặt đất không thể nhúc nhích, nương tử Quý quản gia nói: “Kẻ trộm dùng thuốc mê, chó ở cửa sau

cũng bị đánh ngã, mấy người gác đêm kia cũng bị đánh ngất, đại nãi nãi bên kia thiệt hại rồi. Bên chúng ta. Có một cánh cửa bị cạy khóa, cũng không có mất đồ.”

Chờ đến chỗ của Thường thị, chỉ thấy rất nhiều người quỳ trên mặt đất cầu xin liên tục, Thường thị tóc tai bù xù, đang nổi giận dùng dưng nói: “Đều trói lại, sau khi trời sáng đưa đến trong nha môn thẩm vấn!”

Hoàn Bội cũng ở trong đó, thấy Hà Hoa tới, vội quay đầu quỳ xuống nói: “Nhị nãi nãi khai ân, chuyện thật sự không liên quan đến nô tỳ!”

Hà Hoa thấy cửa sổ phòng ốc bị phá hư, trong phòng rương tủ bị mở ra, loạn thành một đoàn, vội đi qua trấn an Thường thị nói: “Đại tẩu trước đừng tức giận, mấy đứa Dịch ca nhi sao rồi? Trong phủ có người bị thương hay không? Mấy người bị bỏ thuốc có gì đáng ngại không? Rốt cuộc có mấy chỗ bị mất đồ?”

Thường thị cuống quýt đứng dậy, lao đảo chạy ra ngoài cửa, trong miệng không ngừng gọi: “Dịch ca nhi, Lễ ca nhi!”

Thê tử Chu Lâm vội lôi kéo Hà Hoa nói: “Nhị nãi nãi, trong viện đại nãi nãi cùng Tổng di nương đều bị mất đồ, chỗ mấy vị công tử, Thất thiếu gia và Ngọc di nương đều không sao, trong phủ có ba người bị chém, còn có nhiều người bị thuốc ngất đi. Chúng nô tỳ chỉ bắt được hai kẻ trộm, quân sự đang tra xét khắp nơi.”

Hoàn Bội lại nói: “Nô tỳ ngủ say như chết, đại nãi nãi liền gọi người bắt nô tỳ ra ngoài, nói là nô tỳ dẫn trộm vào nhà. Hiện tại bộ dạng nô tỳ đã như vậy, ngay cả mặt mũi của người trong phủ cũng không thấy được, làm sao còn có thể đi cầu kết người ngoài?”

Lại có người đi vào báo, nói là người bị bỏ thuốc đã tỉnh.

Hà Hoa chưa từng trải qua trận chiến lớn như thế này, nghe nói vừa thuốc gây mê, vừa đao, vừa treo tường thượng phòng, cũng không nhận được có chút run run.

Bên này Tổng di nương, Hoàn Ngọc Hoàn Bội đều khóc, bên ngoài lại truyền tới tiếng gào thét, Thường Kiều không biết từ nơi nào quay về, về mặt hung tợn nói: “Đáng hận! Ngày mai cần phải dùng cực hình với hai kẻ trộm kia mới được!”

Hà Hoa biết hần hần là đi thẩm vấn hai người kia, nhưng hần chỉ là một tiểu tử choai choai, ai mà sợ hần cung khai với hần chứ? Chỉ đành phải nói: “Thất thiếu gia, người nghỉ ngơi đi, đừng ở bên ngoài lạnh lại sinh bệnh.”

Hoàn Bội sai người giam lại như cũ, sai Tổng thị về kiểm lại vật bị mất, cửa trước cửa sau để cho người coi chừng cẩn thận, người gác đêm ở một bên, những người khác đứng một bên. Lại hỏi có mời đại phu chưa, nhanh lấy bạc để cho người đi mời, rồi phái người cả đêm đi tìm A Tề cùng Tiểu Bảo, an bày xong, Thường thị cũng từ nơi các con của nàng ta trở lại, nói: “Thật là to gan, nha môn Tri Huyện cũng dám xông vào! Đệ muội, bên kia của người có chuyện gì không?”

Hà Hoa lắc đầu nói: “Chỗ của muội hư một cánh cửa, chắc là kẻ trộm còn chưa kịp vào, đúng lúc muội tỉnh lại cho đứa bé bú sữa, thì bọn chúng sợ quá chạy mất.”

Thường thị giận nói: “Những kẻ trộm kia làm sao tìm đến đây? Hần là trong nhà có người thông đồng với bọn chúng!”

Hà Hoa không thể thiếu lại an ủi mấy câu, để cho nàng ta kiểm tra đồ trong phòng. Thường thị vẫn đen mặt lại, Hà Hoa cũng không chắc những thứ loạn xạ trong rương tủ kia là bị kẻ trộm mở ra, hay là nàng ta tự mình mở ra.

Tìm đến mấy quân sự tra hỏi, trong nhà có người gọi Vương Nhị là không thấy, theo lý nửa đêm nay đến phiên hần trực, lần này tìm khắp nơi cũng không thấy người.

Một quân sự lúc trước bảo lãnh Vương Nhị vào phủ sợ đến nỗi bỏ lần ra quỳ gối ngoài cửa nói: “Đại nãi nãi, Vương Nhị kia nô gia cũng không quen lắm, chỉ vì lão già trong nhà nói hần là cháu bà con, nghèo không có cách nào sống qua ngày mới cầu xin vào cửa. Đại nãi nãi, chuyện của hần nô gia không biết!”

Thường thị giận dữ, cho người trói bà ta lại, nói trời sáng gộp với kẻ trộm cùng đưa đến nha môn.

Nha môn chỉ chờ Huyện thừa trấn thủ, nghe được hậu viện Tri Huyện đại nhân bị kẻ trộm đột nhập, bị sợ đến rụng đầu vào bàn, cuống quýt cho người đi mời Tri Huyện đại nhân từ nông thôn trở lại, bản thân mình đội cái cục u to cùng sung đồ từ cửa hông chạy ra ngoài, từ đấy cáo ốm ở nhà, nói là để Thường Thất thiếu gia chủ trì đại cục.

Thường thị dầu gì còn biết Thường Kiều chỉ là một kẻ bạch đinh, âm thầm xuất một chút chú ý đi theo ăn ké thì được, thật sự gia nhập vào quân chuyện huyện nha thì không hợp lý, thấy Huyện thừa không chịu ra mặt, chỉ đành phải ở nhà nổi giận, hơi không vừa ý liền kêu đánh roi trừ tiền thánh, làm cho người người cảm thấy bất an.

Ngày thứ ba rốt cuộc A Tề trở lại, lời hai kẻ trộm bắt giữ ở trong tù ra tra hỏi, một người trong đó hơn nửa năm trước có dính đến một vụ kiện tụng, lúc ấy nhà bọn họ đứt bạc tới huyện nha mới tránh được một kiếp.

Mấy ngày trước hần thấy Tri Huyện phu nhân tiêu một bó bạc lớn mua gạo đi phát cháo, hơn nữa còn mang theo quân gia nha hoàn ăn mặc loè loẹt đi đến chỗ phát cháo, đoán trong nhà Tri Huyện đại nhân thu không ít tiền bạc. Ban đầu hẹn Vương Nhị ra nói chuyện mở đường, biết được người trong huyện nha đều phải đi ra ngoài rồi, chính là thời cơ tốt để động thủ. Mấy người hợp kế, ước định ám hiệu, chạy thẳng tới nơi có tiền là viện của Thường

thị, Tổng thị cùng Hà Hoa.

A Tề chọc giận gần chết, tuy có kiểm kê đồ trong nhà bị mất trộm, cũng không dám báo ra — trước không nói trong nhà Tri Huyện bị mất trộm là chuyện cười, chỉ nói bỗng lộc một năm của Thất Phẩm Tri Huyện chỉ có mấy chục lượng bạc, hôm nay mấy món đồ người bị mất là từ đâu tới?

Buộc lòng phải mượn danh nghĩa đồ cưới của Tổng thị liệt kê ra danh sách, lại sai người âm thầm từ từ đi tìm, cuối cùng là có khổ không nói được.

Hai ngày sau Tiểu Bảo mới trở về, nghe được trong nhà mất trộm, cũng thất kinh, không bao giờ đồng ý qua đêm ở bên ngoài nữa.

Cũng may thời tiết dần dần chuyển biến tốt, mặc dù còn lạnh, nhưng ít ra cả ngày tuyết không tiếp tục rơi như lông ngỗng. Huyện Thanh Viễn bị một kiếp thiên tai này, chết mấy trăm người, tổn thương do giá rét vô số, đương nhiên A Tề bị cấp trên quở trách.

Cũng may lúc trước Thường thị lấy danh nghĩa quan phủ giúp nạn thiên tai kéo lại cho hần chút tiếng tăm, trong nhà lại có bắt trắc, A Tề trình sỏ con lên trên, dùng từ hết sức buồn bã tự trách, rồi kẹp thêm chút ngân phiếu, khó khăn lắm mới bảo vệ được mũ ô sa.

Lại bởi vì có nhân nên mới có quả, hai phu thê đều có sai lầm, bên tám lạng người nửa cân, A Tề cũng không tiện nghiêm nghị trách móc nặng nề Thường thị, chỉ đành phải cẩn thận sống qua ngày.

Mỗi lần Hà Hoa đến viện của Thường thị thì thấy cả người nàng ta đều tản ra oán khí, hạ nhân đều nom nớp lo sợ, trong lòng không được tự nhiên, mấy phen khuyên lơn Thường thị, lại cùng Tiểu Bảo nói dạo đầu xuân, phải về Quý gia thôn. Đến lúc đó, A Tề cũng mãn nhiệm kỳ, hẳn nhất định sẽ không ở lại nơi đây nữa, Tiểu Bảo thấy A Tề làm việc đoan chánh rất nhiều, lại có Hách Học Khang Thường Kiêu ở bên, coi như mình rời đi cũng không trở ngại đại cục, liền sai người bắt đầu chuẩn bị chút hành lý vật phẩm đưa về trước.

Không ngờ mùa xuân vừa qua khỏi, huyện lân cận có một ổ sơn tặc đánh cướp huyện nha, hơn trăm người liên can. Chuyện nháo lớn rồi, phía trên phải người xuống trấn áp, cũng tra đến cùng.

Phen này tra ra, đồ của Thường thị cùng Tổng thị đã bị nhóm Vương Nhị trộm trước kia, còn có chuyện trước kia có người hiểu kính A Tề cũng bị kéo ra vài món. Trong lúc muốn tìm người chết thể, cấp trên của A Tề không chút do dự vứt bỏ hai người Huyện lệnh xui xẻo bọn họ. May mắn chung quanh Thường đại nhân chu toàn, A Tề nơi này cũng không có ai kiện cáo, mới không có bị hạ ngục, chỉ bị cách mũ, tạm gác lại ngày sau xem xét, đoàn người ảo não trở về huyện Định Giang.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chuyện nhà

Lúc trở lại huyện Định Giang đã là tháng sáu, hành lý đồ vật của bọn Hà Hoa trước kia đã chuẩn bị hơn phân nửa mang trở về rồi, hành trình cũng hết sức nhẹ nhõm, A Tề cũng chỉ có mấy chiếc xe chờ hòm xiềng trở về nhà.

Hà Hoa tò mò, lén lút hỏi Tiểu Bảo: “Thất thiếu gia là huynh đệ ruột của đại tẩu, tại sao đại tẩu cũng chỉ phái hai người gánh một cái rương đưa cho hần mang trở về vậy?”

Tiểu Bảo nhìn nàng một hồi lâu, cười nói: “Cái này nàng nên đi hỏi đại tẩu ấy, nàng ta đưa thứ gì chỉ sợ không chừng ngay cả đại ca cũng không biết.”

Hà Hoa thấy miệng hần kín như bưng, không khỏi nổi giận, cầm cây quạt đánh hần một cái nói: “Coi như đại ca giấu núi vàng núi bạc đi, đại tẩu cũng đưa châu báu phi thúy cho huynh đệ nhà mẹ đẻ, đó cũng là bọn họ dùng tiền đồ cùng lương tâm của mình đổi lấy, ta cũng không ham. Chỉ có điều chỉ tội cho người một nhà vì bọn họ lo lắng, ta tò mò hỏi thăm một chút cũng không được sao?”

Tiểu Bảo một tay đoạt cây quạt quạt cho Tiểu Ly tỷ, một tay nửa ôm nàng nói: “Thật may hiện tại kẻ trộm náo loạn kết thúc, nếu không thiếu chút nữa liền biến thành cả nhà bị lưu đày, gia sản bị tịch thu rồi. Đại ca trải qua chuyện này, chắc hẳn trong lòng sẽ không lưu luyến với quan trường, chúng ta cũng không cần lo lắng bị dính líu.”

Hà Hoa cười lạnh nói: “Hai năm trước kia bà bà đã nói trong nhà hàng năm có trên vạn lượng bạc tiền thu, người bình thường cả đời cũng kiếm không tới nhiều như vậy, đại ca đại tẩu cũng không chút do dự đi xa tới Sơn Đông. Đại ca về nhà lần này, trên nửa đường ở nhà nhạc phụ đại nhân gặp người đến mời ngày, chẳng nói hần có tâm tư gì?”

Tiểu Bảo trầm mặc một lát mới nói: “Mỗi năm một vạn, đúng là chỉ chia đều cho hai huynh đệ chúng ta, một người cũng được năm ngàn, hưởng chi trong nhà còn có nhiều người như vậy? Đại ca lần này trở lại, tuy nói chỉ có mấy xe hành lý, nhưng trong này, mười phần đều là vàng thật bạc trắng! Dĩ nhiên, đại ca muốn làm quan, thật ra thì chủ yếu là bởi vì năm đó mất thấy phụ thân bị bắt, trong lòng bị đè nén. Mấy năm nay mặc dù huynh ấy. Nhưng rốt cuộc không có làm ra chuyện vì tiền tài mà mưu hại người khác.”

Hà Hoa biết bọn họ là huynh đệ ruột thịt, máu mủ tình thâm, suy cho cùng tình cảm bất đồng, cũng sẽ không nói ra lời nói cố ý khích bác ly gián, nghĩ tới chuyện năm xưa ở lân cận huyện Gia Nguyên cùng Quý Quân mua một lần tám cửa hàng, hiện tại chỉ dùng một, liền nói: “Nếu lần này về chàng tính theo

đường kinh thương, thì không bằng gộp lại mở luôn cửa hàng ở huyện Gia Nguyên.”

Tiểu Bảo lắc lắc đầu nói: “Vấn nên từ từ đi, ta hiện tại bạc không đủ dùng. Cái đó là phải để dành cho Tiểu Ly tỷ cùng với đệ đệ muội muội của nó về sau dùng làm đồ cưới thú thê, cũng không tiện đưa ra cho cha nương cùng đại ca biết.”

Lời này mặc dù chưa nói muốn ở riêng, ý thức bảo toàn tiểu kim thủ cũng không giả chút nào, Hà Hoa mừng rỡ, nói: “Ta nhớ ca ca có nói, có hai cửa hàng phía sau còn có phòng ở, mấy ngày nữa chúng ta đi xem một chút, dọn dẹp một chút, sau này có thể đến nơi đó ở rồi. Về phần bạc, ta chỗ này có chút vốn riêng, có thể lấy ra dùng trước.”

Tiểu Bảo luôn miệng nói: “Lúc trước cái cửa hàng da lông kia cũng là nàng trợ giúp tiền, bây giờ còn muốn sử dụng đồ cưới của nàng, đây không phải là chuyện cười sao?”

Hà Hoa trừng mắt, hai tay chống nạnh giống như tay cầm ấm trà, nói: “Ta chuẩn bị đồ cưới cho nữ nhi của mình sao lại là chuyện cười? Không có ta, Tiểu Ly tỷ từ đâu tới đây? Chẳng có thể sinh sao?”

Tiểu Bảo cười đến vui vẻ: “Ta không thể. Nương tử đại nhân, hôm nay mặc dù không cần cố kỵ thanh danh quan trường, nhưng ở trước mặt nữ nhi, nàng tốt xấu gì cũng chừa cho ta chút mặt mũi chứ.”

Hà Hoa nhào qua làm bộ muốn đánh hấn, Tiểu Bảo cuống quýt ôm nàng nói: “Cẩn thận chút, cẩn thận chút! Trong bụng nàng còn có một đứa đấy.”

Lần này Hà Hoa cũng mới mang thai hơn một tháng, là thời điểm phản ứng thai nghén nhiều nhất, náo một hồi đã cảm thấy uể oải không còn chút sức lực nào, tựa vào ngực Tiểu Bảo nói: “Chính là lại có ta mới lo lắng, thừa dịp hiện tại ta còn có thể, sớm mở cửa hàng ở Gia Nguyên một chút, về sau hai ba đứa, còn cách nào quan tâm đến được.”

Tiểu Bảo thở dài nói: “Đều tùy nàng đi, hay là ngày mai đi tìm một bà vú đến đây, nàng cũng dùng một nhọc.”

Hà Hoa suy nghĩ một chút, có một bảo mẫu đi theo chung quy cũng thuận tiện hơn nhiều, thật ra Tiểu Ly tỷ rất nhanh có thể dứt sữa rồi, cũng không kiên trì nữa.

Đúng lúc bà vú cùng nha đầu Thường thị thuê ở Sơn Đông không có đi theo về, trong nhà đang muốn thêm người, ngày thứ hai thì có người buôn người dẫn theo vài người tới, từ tiểu tức phụ hơn hai mươi đến ma ma bốn mươi năm mươi tuổi đều có, Hà Hoa thiếu chút nữa bị hù dọa.

Trương thị nhìn trúng một người lớn tuổi, vốn Thường thị nhìn trúng một tiểu tức phụ trẻ tuổi một chút, thấy bà vú không thích, nên cũng nhịn xuống. Hà Hoa đang âm thầm kỳ quái, Trương thị liền chỉ vào tiểu tức phụ kia nói: “Người này ta cũng muốn, cộng thêm Lưu ma ma lúc này, vừa lúc ba ca nhi đều có người chiều cổ. Tiểu Ly tỷ bên kia cũng chọn một người thôi.”

Hà Hoa theo lời chọn vị Thôi tẩu tử, Trương thị thấy nàng vóc người nhỏ gầy, sữa không tốt liền nhủ mảy, Hà Hoa vội nói: “Tiểu Ly tỷ cũng không nhỏ, qua mấy tháng sẽ ăn cơm. Tiểu hài tử quá nuông chiều cũng không tốt, khi còn bé nên rèn luyện một chút, trưởng thành mới sẽ không khiếp nhược. Thôi tẩu tử là một người có hoàn cảnh khó khăn, sau này giảng giải cho Tiểu Ly tỷ biết chút nỗi khổ dân gian.”

Trương thị cũng từng trôi qua cảnh nghèo khổ, nghe Hà Hoa nói như thế mới gật đầu.

Thường thị cũng hiếm thấy phụ họa theo nói: “Đệ muội thật đúng là có kiến thức. Chỉ có điều, nữ tử như thế nào đi nữa cũng phải dựa vào nhà mẹ cùng nam tử. Ta thấy bụng đệ muội lần này nhon, chắc là một ca nhi, sau này Tiểu Ly tỷ sẽ có cuộc sống tốt rồi.”

Khóe miệng Hà Hoa không ngừng được co quắp, mới hơn một tháng, trên eo ngay cả thịt béo cũng không nhiều ra mấy miếng, vậy mà nàng ta lại có thể thấy bụng nhon?

Nhưng Trương thị nghe xong lại thích, mặc dù Tiểu Ly tỷ là “Nhận ân đức của tổ tiên” một năm kia sinh ra được, về sau sẽ “Đại phú đại quý”, nhưng rốt cuộc không tốt bằng nam tử. Trương thị có ba tôn tử, đối với cái bụng của Hà Hoa lại có hi vọng rất lớn, nghe vậy liền cười nói: “Đều nói ra hoa kết quả, không bằng Tiểu Ly tỷ liền lấy cái tên là Chiêu Đệ đi, hoan hỷ lại dễ đọc.”

Hà Hoa bị dọa “Oe!” một tiếng che miệng xoay người sang chỗ khác, Tiểu Bàn Tiểu Điệp cuống quýt vỗ lưng chuyển khăn cho nàng, nôn khan một hồi, Hà Hoa mới tái mặt quay tới nói: “Thôi tẩu tử vẫn khéo làm xong thì dẫn đi cùng nương tử Quý quản gia học quy củ trước. Bà bà, đại tẩu, con về nghỉ ngơi.”

Nói xong được người vội vàng dìu ra ngoài như chạy trốn, thầm nghĩ ta gọi là Hà Hoa cũng đã đủ quê mùa rồi, nếu con gái của ta gọi là Chiêu Đệ chẳng phải càng thêm bị kịch sao? Nhất định phải sớm định xuống đại danh của Tiểu Ly tỷ viết luôn vào tộc phổ mới được!

Chưa qua một giây Tiểu Thư lăm mồm trở lại, mặt nhăn nhó nói: “Đại nãi nãi muốn xen vào quản gia đấy ạ, Dịch ca nhi, Lễ ca nhi, Cầu Oa cũng đều ôm đến trong viện lão thái thái rồi.”

Hà Hoa có chút sững sờ, nói: “Đây không phải là danh chánh ngôn thuận sao? Đại ca lớn tuổi hơn, cấp bậc cũng cao hơn Nhị gia người, đại tẩu xuất thân. Thường đại nhân hiện tại một đường thẳng tiến lên như điều gặp gió. Dù cho không tính đến những thứ này, người xem có nhà nào vượt qua chi trưởng, để chỉ thứ hai quản gia?”

Tiểu Thư bĩu môi nói: “Chi trưởng không quản lý việc nhà, trong huyện cũng có vài vị. Thái thái xuân thu đang thịnh (đang còn trẻ), mà cũng chỉ muốn bông cháu rồi sao?”

Hà Hoa nghe nàng dùng loạn thành ngữ, cười nói: “Như vậy không phải càng tốt sao? Người nói đương gia là chuyện rất dễ à? Đúng rồi, Anh tỳ nhi đâu? Sau này bảo nàng thường đến chỗ ta ngồi một chút, có lẽ hiện tại bà bà cũng không trông nom nàng nhiều được.”

Chờ Tiểu Thư lăm bằm đi ra ngoài, Hà Hoa rửa mặt xong, ngồi ở trước gương chậm rãi nghĩ, Thường thị đương gia đối với nàng mà nói, quả thật không bằng Trương thị đương gia. Vẫn nên lấy đồ cưới của mình ra, để Tiểu Bảo trông coi mấy cửa hàng ở huyện lân cận thật tốt, vui vẻ tiêu dao. Lập tức sai người ta đi gọi Vương Chương Quý tới bàn bạc, lại để cho Tiểu Oản lấy toàn bộ sổ sách tới, tính hơn nửa ngày, bạc trong tay nàng có thể vận dụng thì có năm ngàn lượng, còn có tiền lời của những vật phẩm ở Đông Bắc kia, bạc đó trắng như tuyết làm chói mắt người, căn bản cũng không cần bán điền sản và cửa hàng ở huyện Định Giang lấy tiền.

Hà Hoa nhìn sổ sách vui vẻ ngây ngất một hồi, ôm Tiểu Ly tỳ hôn một cái nói: “Nữ nhi ngoan, tỳ tỳ ở dị thế của con không thể hưởng thụ được một phần, mẫu thân đều muốn bù lại cho con cùng các đệ đệ muội muội.”

Tiểu Bảo từ bên ngoài đi vào, không có nghe rõ ràng, liền cười nói: “Ta nhớ khi nàng còn bé cũng trôi qua tốt vô cùng, còn nhỏ đã biết kiếm bạc trắng, sau đó còn có một hộ vệ, một nha đầu, lúc ấy Thành Tử cũng coi như bá chủ một phương ở trong thôn, nhưng không dám lơ đãng chọc tới nàng. Nàng còn có cái gì muốn cấp bù cho Tiểu Ly tỳ?”

Hà Hoa miễn cưỡng cười một cái nói: “Nói thật ra, khi đó tuy nghèo một chút, nhưng cũng không cần phải khắp nơi bị người nhớ đến. Ngày mai đi vào huyện, ta muốn ở nhà mẹ mấy ngày.”

Tiểu Bảo ai oán nói: “Nàng về nhà mẹ đẻ, ta cùng Tiểu Ly tỳ làm thế nào?”

Hà Hoa nói: “Ta dẫn Tiểu Ly tỳ theo, về phần chàng, nhanh kiếm bạc chuẩn bị đồ cưới cho nữ nhi đi!”

Tiểu Bảo ở trên giường lăn lộn một lát, nói: “Nàng đau nữ nhi, ta đành phải đau nhi tử vậy. Cho nhi tử tiền sinh lễ thú thê mới được.”

Hà Hoa giật mình ngăn ra nói: “Chàng. Rất muốn nhi tử sao?”

Tiểu Bảo nửa nằm úp sấp xuống, cạo ở trên bụng nàng nói: “Tiểu Ly tỳ mới mấy tháng thì nhìn rất giống nàng, ta đương nhiên muốn có một nhi tử thông minh như ta vậy.”

Hà Hoa nghe cả người không có cảm giác, nàng mới trở về không có mấy ngày, không biết rốt cuộc hai năm qua Trương thị nghĩ như thế nào, hẳn là chịu dễ xuống gia nghiệp lớn như vậy, một lòng ngậm kẹo đùa cháu. Nhưng con riêng của A Tề kia bà đều nhận, muốn ôm đến bên người nuôi dưỡng, chuyện Tiểu Ly tỳ cũng không ngại không lạ, mặc cho nàng và Tiểu Bảo.

Nàng cũng không phải muốn Trương thị giúp đỡ trông coi đứa bé, chỉ là biểu hiện trọng nam khinh nữ quá rõ ràng, hôm nay Tiểu Bảo cũng nói như vậy. Chẳng lẽ thật sự phải dựa vào nhi tử mới có thể buộc lại lòng của nam nhân sao?

Hà Hoa nhéo lỗ tai Tiểu Bảo nói: “Sinh nam sinh nữ cũng không phải là ta có thể khống chế, Lê Chủ Bộ ở Thanh Viễn Sơn Đông, chàng cũng biết, nghe nói trong nhà phạm là nha đầu không có người nào không bị thu dùng, lại chỉ được bảy tám nữ nhi. Ngược lại sau đó có một nha hoàn bị hấn thu đã dùng qua kết duyên với một gã sai vặt, liền tiếp sinh ra ba nhi tử.”

Tiểu Bảo cười hắc hắc nói: “Ta biết, Lê Chủ Bộ thiếu chút nữa ôm nhi tử của gã sai vặt này về nhà nuôi.”

Lúc trước đây cũng là một chuyện cười lớn ở huyện Thanh Viễn, vốn Lê Chủ Bộ muốn quăng giày rách của mình, thưởng cho gã sai vặt cũng là chuyện bình thường, không ngờ chiếc giày rách này rời khỏi hắn, lại bắt đầu hạ trứng vàng. Gà mẹ, vô số gà mái tơ trong nhà lại không sanh được một đứa con trai, nóng lòng muốn đoạt lại giày rách mang lại lần nữa. Ai biết gà mẹ trong nhà ác hơn, trực tiếp ôm gà con nhà người ta ấp ra về nhà, cùng một ô gà mẹ trong nhà quậy tung lên.

Hà Hoa trầm tư hồi lâu, trong lòng dần dần có tính toán.

Hôm sau về nhà mẹ đẻ, gặp được ba đệ muội, Lương ca nhi đã có thể đọc sách, Tiểu Niếp Niếp cũng lớn đến eo mình, xinh đẹp đáng yêu, tiểu đệ đệ mập mạp cực kỳ giống Quý Đồng, thật thà ngây ngốc, trắng trắng ú ú. Hà Hoa thấy cũng không nhận được cầu nguyện lần này mình có thể sinh ra một đứa con trai, ôm cục thịt béo chơi đùa trên chọc.

Bởi vì Quý Quân nơi đó có thể phải liên nhiệm (giữ nguyên chức), hẳn đã sai người về báo tin, nói là để trong nhà gộp sản nghiệp các nơi lại làm một, tránh cho không có người nào quản lý, không những không thể kiếm tiền còn gặp phải tai họa.

Mấy năm nay mặc dù Quý Đồng cầm y ngọc thực, nhưng cũng quan tâm khắp nơi, sinh ra tóc bạc. Phùng di nương cũng có chút oán trách nói: “Phụ mẫu ở đây, không đi xa. Quân ca nhi cũng đã đi xa nhiều rồi, năm sáu năm đều không được trở về nhà, may mắn tiểu thư cùng Tiểu Bảo trở lại, nếu không cha tiểu thư cũng không biết lo lắng bao nhiêu.”

Cửu biệt trùng phùng, nhìn lại Phùng di nương cũng cảm thấy hài lòng rất nhiều. Nhưng ý tứ trong lời nói của bà, hẳn là muốn Quý Quân cùng Từ Thi Viện trở về sớm, Hà Hoa nhớ tới Quý Quân từng viết thơ nói làm quan ba năm chỉ được ba bốn ngàn lượng bạc, còn không bằng ở nhà mở cửa hàng, trong lòng cũng hiểu được, bèn cười nói: “Nhờ có di nương chiếu ứng, các đệ đệ muội muội lại hầu hạ dưới gối, nếu không, ca ca cùng con cũng không dám vừa đi đã đi ba nghìn dặm.”

Đợi đến khi Tiểu Xảo tới đây, vừa vào cửa đã đập đầu với Hà Hoa, Hà Hoa vội nâng nàng dậy nói: “Trước đây ở nhà cũng không có nhiều quy củ như

vậy, lúc này chỉ mới qua hai năm, người liền xa lạ rồi.”

Tiểu Xảo tặng hai túi đựng quần áo, lại cho Tiểu Ly tỷ những thứ như Trường Mệnh Tỏa bùa bình an... Hà Hoa nhận lấy nhất nhất cảm ơn nàng, để cho người lấy chút đặc sản Sơn Đông cùng quần áo trẻ con gói lại tặng cho nàng. Tiểu Xảo cùng Hà Hoa cho đến Tiểu Thư Tiểu Oản đều vô cùng quen thuộc, vừa nói phong thổ bên Sơn Đông, vừa nói chuyện trong nhà cùng chuyện buồn cười xảy ra trong hai năm qua ở huyện Định Giang, lú rú không ngớt.

Ăn cơm xong, nàng cùng Tiểu Bảo lại đi cửa hàng trong huyện kiểm tra. Cửa hàng điểm tâm hai năm qua nhờ có Vương Chương Quý thu xếp, vẫn không có xảy ra sơ suất gì. Hà Hoa ném mấy món điểm tâm mới, lại đi ra sau phòng bếp kiểm tra tình trạng vệ sinh, chỉ điểm mấy chỗ muốn cải tiến. Vương Chương Quý vẫn cùng đi theo, cung kính nói: “Nhị nãi nãi trở lại là tốt rồi, nếu không, ta tuổi đã một bó to, thật là có chút trần không được đám ranh con kia rồi, cũng không bằng Nhị nãi nãi nghĩ ra nhiều cách như vậy.”

Hà Hoa cười nói: “Ta xem ông ít nhất còn có thể làm chương quỹ hai mươi năm, không chê cái miếu nhỏ của ta đã a đi đà phật rồi. Về phần cách thức buôn bán, hai năm trước từ phương Bắc đảo được cách làm bánh ngọt, các đại sư phụ làm được cũng không kém chút nào. Những mảnh lời tạm thời không suy nghĩ nữa, ta tính trong nội năm nay lại mở thêm hai cửa hàng điểm tâm ở Huyện Gia Nguyên, cần phải nhờ Vương Chương Quý ông giúp ta chuẩn bị một ít nhân thủ mới được.”

Bên cạnh hòa kẻ cùng các học đồ biết có cơ hội của mình rồi, từng người lộ vẻ mặt vui mừng, chà sát tay kéo đến muốn hành lễ với Hà Hoa, Vương Chương Quý đá một cước qua: “Đi đi, Nhị nãi nãi thân thể ngàn vàng, một đám người thô kệch các người dám cả gan đến mạo phạm à? Bây giờ không muốn ở đây làm việc nữa phải không?”

Một học đồ xoa xoa tay, cười theo nói: “Đại Chương Quý, ở Định Giang hay ở Gia Nguyên không phải là đều làm việc cho Nhị nãi nãi sao? Gia Nguyên mới mở cửa hàng, nhất định là có rất nhiều bất tiện, ta tưởng tá cao lớn, không sợ chịu khổ, nếu Nhị nãi nãi cùng chương quỹ thấy được, không ngại để cho ta đi trước làm chân chạy được không?”

Hà Hoa bật cười nói: “Không vội, chuyện này phải từ từ. Hai năm qua mọi người cực khổ, Vương Chương Quý, lát nữa ông ra quầy lấy chút bạc, phát cho mỗi người một tháng tiền công, hai hộp điểm tâm.”

Trong cửa hàng lập tức náo nhiệt cả lên, Vương Chương Quý mặt mày hơn hờ đáp lời.

Tiểu Bảo tựa người vào kéo ống tay áo Hà Hoa nói: “Trở lại liền muối rút học đồ cùng hòa kẻ thắng chức sư phó cùng chương quỹ, còn tán tài (dùng tiền bạc) lôi kéo lòng người. Không trách được từ nhỏ nương đã ở bên tai chúng ta nói mãi, nữ tử đồng lứa ở Quý gia thôn này không có người nào có thể tinh khôn hơn được nàng. Xem ra ta nhất định phải kéo nàng đến huyện Gia Nguyên trấn giữ mới được.”

Hà Hoa nhéo hấn một cái nói: “Chàng không kéo ta đi, chẳng lẽ còn muốn tìm vị di nãi nãi nào đó đi kim ốc tàng kiều?”

Tiểu Bảo trầm giọng nói: “Có Triệu di nương ở phía trước, lại có Hoàn Bội Tổng di nương trong viện của đại ca, ta làm sao dám làm chuyện huyên náo nhà cửa không yên chứ?”

Hà Hoa trầm nghĩ nhưng chàng muốn nhi tử, nương chàng muốn tôn tử, đến lúc đó sinh liên tiếp hai nữ nhi chàng còn có thể nói như vậy à?

Tự mình nghĩ, cũng cảm thấy không thú vị, liền nói: “Đi mấy trăm bước nữa chính là cửa hàng da lông rồi, đi xem một chút đi.”

Mùa hè da lông buôn bán không được tốt cho lắm, trong tiệm hòa kẻ lấy chút hàng tích trữ ra ngoài treo ở chỗ râm hong gió, nhìn xa xa đã cảm thấy nóng hằm hập. Đến gần nhìn vào, vậy mà bên trong cũng có khách, chương quỹ đang cúi đầu khom lưng cười nói: “Luu đại nhân, áo choàng này, mùa đông phải hơn một trăm lượng mới có thể bán đấy. Hiện tại để cho ngài năm mươi lượng, đại nhân không chê, coi như là tiểu nhân gạt Đông gia hiểu kính ngài.”

Bóng lưng Luu đại nhân này nhìn có chút quen thuộc, Hà Hoa chỉ nghe hấn nói: “Ngay cả Đông gia các người, cũng sẽ không hiểu kính cho ta năm mươi lượng. Lá gan người thật không nhỏ ah!”

Đầu chương quỹ đỏ đầy mồ hôi, phía sau rèm mở ra, hấn là Từ đại thiếu đi ra, phe phẩy quạt làm ra bộ dạng phong lưu phóng khoáng nói: “Luu huynh, là ta phân phó. Hai người chúng ta cũng không cần so đo như vậy. A! Đây không phải là Đình Chi hiền đệ sao? Hôm nay hiền đệ cùng đệ muội đều tới cả sao? Đúng lúc ta muốn tìm người uống rượu đấy.” Ánh mắt của hấn đột nhiên chuyển sang hai người Tiểu Bảo và Hà Hoa đang đứng ở cửa.

Luu đại nhân kia cũng đột nhiên quay đầu lại, chính là Luu Thành đã lâu không gặp.

Hà Hoa hành lễ ra mắt xong, đứng ở sau lưng Tiểu Bảo nửa bước, hơi nghiêng đầu nói: “Ta ở đây xem sổ sách một chút, chàng phụng bồi Từ đại nhân, Luu đại nhân đi uống rượu đi.”

Ba nam nhân kẻ vai sát cánh, hi hi ha ha đi uống rượu, Hà Hoa nhìn bọn họ dần dần đi xa, nói với Tiểu Thư ở sau lưng: “Người đi mời Vương Chương Quý tới một chuyến.”

Tiểu Bàn nhớ thương bánh ngọt ở cửa hàng điểm tâm, xung phong nhận việc đi, Tiểu Thư mừng rỡ không cần bôn ba dưới ánh mặt trời, cười hi hi quạt mát cho Hà Hoa.

Đã gần tối, phía Tây một mảnh đỏ rực, Luu Thành đang đi trước mặt đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nhìn.

Tiểu Bảo nói: “Chắc hẳn Lưu đại nhân vẫn còn nhớ nhưng món áo choàng đó sao? Nếu Từ đại thiếu gia chịu bỏ ra năm mươi lượng, vậy ta cũng vui vẻ thêu hoa trên gấm, lát nữa sẽ cho người đưa áo choàng đến nhà cho người là được.”

Từ đại thiếu dùng cây quạt gỗ hần một cái, cười bí ối: “Người trong cửa hàng này, đều là đệ muội quán. Người đưa ra bó bạc lớn như vậy, không sợ nàng không cho người lên giường? Hay là, đúng lúc người thừa dịp cơ hội này, hắc hắc.”

Tiểu Bảo cười ha hả nói: “Nói thế nào, ta cũng là Đồng gia trên danh nghĩa của cửa hàng này. Đi đi đi, đi uống rượu!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Hồng hạnh xuất tường (thượng)

Từ đại thiếu đối với các nơi ăn ngon vui chơi ở Huyện Định Giang thuộc nằm lòng, cả ba lập tức đến một chỗ cực kỳ phong nhã tiêu pha, gọi hai bầu rượu ngon, chút thức ăn, lại gọi ba bốn người tới đánh đàn hát khúc , y y a a uống rượu.

Ba người đều từng trải qua những cảnh này, liếc thấy muội muội xinh đẹp hát khúc cũng chỉ liếc mắt một cái, rồi ăn uống của mình. Ngược lại những cô nàng kia thấy thiếu niên lang phong độ như thế này, gọi bọn họ đến, thật sự chỉ là nghe hát, trong lòng cũng có chút không thẳng bằng, buồn hơn là không vót được bạc, thường ngày gặp khách đều phải ồm ồm, dục cự hoàn nghiêng một phen, lần này lại có người không nhin được ôm tỷ bà phóng mị nhãn, sau đó khản thiết đi tới bên cạnh Từ đại thiếu, dịu dàng nói: “Ba vị đại gia, có muốn nghe chút ca khúc mới không ạ?”

Từ đại thiếu thuận thế rót cho nàng ta một ly rượu, cười to nói: “Đình Chi, phong tình ở Giang Nam này so với phong quang ở phương Bắc như thế nào?”

Tiểu Bảo lắc đầu, chép chép mồm nói: “Nơi đó có người chuyên môn dạy dỗ tài nghệ Giang Nam, hơn nữa người phương bắc tính tình hào phóng, chắc chắn, rất có hương vị.”

Từ đại thiếu không nói vào nam ra bắc, cũng theo đội thuyền nhà mình đi ra ngoài nên đã biết, biết lời Tiểu Bảo nói ra không giả, tiện tay tiêu chút bạc vụn, liền bảo các nàng đi ra ngoài. Lưu Thành thấy thế, biết hai người bọn họ tất có chuyện muốn nói, sau khi uống hai chung rất thức thời đứng dậy cáo từ.

Từ đại thiếu liền thở dài nói: “Hàng hóa Lục gia bên kia, mất thấy càng ngày càng ít, hai năm qua các người cũng không ở đây, trong cửa hàng thật là khó làm!”

Tiểu Bảo vội vàng chấp tay: “Nhờ có Nhị gia mấy năm này chiếu cố, sau này không thể thiếu còn phải nhờ Nhị gia phái người quản lý, ta liền làm mặt dày chỉ thu mấy phần lợi thôi.”

Hai phu thê Hà Hoa nấn ná ở huyện thành ba bốn ngày, người nhà nên thăm đã thăm, cửa hàng nên kiểm tra đã kiểm tra, hôm nay liền lên đường trở về Quý gia thôn sớm.

Bởi vì Hà Hoa mang thai, không thể trải qua xóc nảy, bọn họ một đường đi được cũng rất chậm, nửa đường bị một chiếc xe đuổi theo. Quý quân gia qua hỏi thăm mấy câu, trở lại nói: “Là Cẩm di nãi nãi Kiều phủ gấp gấp trở về.”

Tiểu Bảo nhỏ giọng nói: “Trước khi chúng ta ra ngoài có nghe nói Tam thúc nãi nãi bị bệnh, hiện tại sợ là.Nhường đường cho bọn họ, để bọn họ đi trước đi.”

Hà Hoa nghĩ tới chuyện đã trải qua, thốn thức nói: “Toàn gia Tam thúc công lớn như vậy, chỉ mấy năm, hiện tại cũng biến thành cái thùng rỗng rồi. Ngược lại nghe nói nhi tử của Cẩm di nương rất có tài, cuộc sống của bà ta ở Kiều phủ mới dần dần tốt hơn.”

Tiểu Bảo cười khê: “Con cháu chẳng ra gì, trong nhà Tam thúc công chỉ sợ sẽ có một cuộc náo nhiệt. Bây giờ nhìn lại, lúc trước Cẩm di nương bị bán đi ngược lại sạch sẽ.”

Hà Hoa cười lạnh: “Chàng đối với Triệu di nương thế nào? Còn có mấy người trong viện của đại ca kia, chàng cảm thấy bọn họ yên tĩnh sao? Có thể coi là trôi qua ngày lành sao?”

Tiểu Bảo ôm nữ nhi, chọc nàng chơi, một hồi lâu mới nói: “Nàng đây là muốn ta đối xử với bọn họ tốt hơn một chút? Điều này cũng không tới phiên ta nói ra chứ?”

Hà Hoa ngắt hần một cái, nói: “Ta muốn chàng đối xử với bọn họ tốt hơn chút hả? Để sau này chàng có cơ nạp thiếp, cũng yêu cầu ta đối xử tử tế với bọn họ đúng không?”

Tiểu Bảo cười hi hi một tiếng: “Chẳng lẽ không đúng sao?”

Hà Hoa cười càng thêm vui vẻ: “Không sai, sau này chàng nạp thiếp, ta nhất định cảm hũu thư mỗi ngày tới cửa cầu kiến, vừa uống trà ăn điểm tâm vừa nhìn các nàng người tranh ta đoạt vì một người phụ tình hao hết tất cả tâm sức.”

Tiểu Bảo về mặt đau khổ nói: “Vây ta vẫn nên đi theo nàng uống trà ăn điểm tâm thôi.”

Hà Hoa hừ hừ hai tiếng, “Nếu chàng muốn hậu viện của mình cũng giống như đại ca vậy, nếu muốn cô nương thông minh thanh tú cũng đừng trách chủ mẫu kêu đánh kêu mắng, nếu chàng cảm thấy sau này Tiểu Ly tỷ đối xử với tiểu thiếp cũng thờ ơ, thì chàng cứ nạp thiếp đi.”

Tiểu Bảo suy nghĩ mình đối xử với thiếp thất kia của phụ thân như thế nào, đối xử với Anh tỷ nhi như thế nào, nhìn lại nữ nhi chớp mắt to vui vẻ phun bong bóng nước miếng về phía mình, liền vội vàng lắc đầu: “Tuyệt đối không!”

Hà Hoa vén rèm lên một chút, nhìn quang cảnh bên ngoài, nhớ tới một chuyện, nói: “Từ đại thiếu ngày đó tìm chàng uống rượu, không có chuyện gì khác sao?”

Tiểu Bảo nói: “Lúc trước chúng ta chỉ ra cửa hàng, bỏ vào hai ngàn lượng bạc, phần lớn đều là Từ gia chiếm. Hôm nay Lục gia cùng Từ gia cũng đã thân quen, quân sự kia ta thấy cũng không có gì đặc biệt, chúng ta. Hay là ít nhúng tay vào cái cửa hàng đó thôi.”

Hà Hoa cau mày: “Chương quý kia là người của Từ gia, người lúc trước chúng ta tìm bởi vì trong nhà xảy ra biến cố nên nghỉ. Chàng đừng nhìn hần ngày đó biểu hiện hết sức lo sợ, người ta thành tinh rồi đó. Ta xem qua sổ sách, tất cả trương mục đều rõ ràng. Chàng cũng biết chúng ta chỉ mới bỏ vào hai ngàn lượng bạc ở bên trong, Từ gia hoàn toàn không nhìn vào mắt, bọn họ ở trên trương mục làm chút tay chân là có thể xóa đi, tội gì vì ăn một mình mà xúc phạm chàng chứ?”

Tiểu Bảo lắc đầu nói: “Hiện giờ đại ca nhân phú ở nhà, lấy thực lực Từ gia, không thể nào không biết chân tướng đại ca bị giáng chức khiển trách. Mặc dù Thường đại nhân đang thăng tiến, cho dù điều động, huyền quan bất như hiện quan (*), Từ gia hiện tại quả thật không cần thiết bán mặt mũi chúng ta, huống chi ngày cả chương quý cũng đối người.”

(*) Chỉ gặp phải vấn đề, tìm lãnh đạo ở tầng cao, không bằng tìm người phụ trách trực tiếp thực tế hơn.

Hà Hoa biết chuyện kinh doanh kiếm tiền này, nhất định sẽ đưa tới không ít người mơ ước, quả thật Từ gia cũng có thể sớm hắt bọn họ ra làm một mình. Nhưng Hách gia cũng coi là thân thích của bọn họ, Từ đại thiếu đắc tội nàng, chẳng lẽ không sợ nàng làm khó Từ Thị Viện sao?

Tì mi hỏi lại đoạn đối thoại ngày đó giữa Tiểu Bảo cùng Từ đại thiếu, trong lòng vẫn không rõ ràng, liền nói: “Từ gia làm ăn trọng một chữ tín, chuyện này chỉ sợ còn có điều kỳ hoặc. Bây giờ chúng ta cũng không đi quản xem bọn họ muốn làm gì, chỉ cần chờ huê hồng là được. Nếu bọn họ thật sự có ý đó, sớm một chút lui ra ngoài cũng được, tránh cho dây dưa không rõ.”

Theo ý của Hà Hoa, chính là huynh đệ ruột cũng phải phân rõ ràng, huống chi nơi này dính tới người của ba nhà. Bọn họ cũng không thiếu tiền dùng, không cần thiết vì chút vật ngoài thân dẫn đến cả nhà không thoải mái, nhưng cũng không có nghĩa đàn độn u mê mà buông tha bạc tới tay.

Một đường tán gẫu đến trong thôn, nhà Tam thúc công đã bày linh đường, treo khăn tang trắng, tiếng kêu rên buồn bã.

Hà Hoa dù sao cũng có thai, trừ tình an cùng dẫn theo trẻ con, lúc muốn trộm lười hoặc là ngại phiền liền lấy buồn nôn làm cớ, nên không có quản nhiều như vậy. Ngược lại Trương thị cùng Thường thị cũng theo như lễ tiết cùng tập tục đi qua một chuyến.

Ầm ỉ lên mấy ngày, chuyện Tam thúc nãi nãi cuối cùng chấm dứt, lại bùng nổ ra Tam thúc công đi. Những vai lửa con cháu trong nhà ông ta kia ngay từ lúc lo hậu sự cho Tam thúc nãi nãi liền phát hiện Tam thúc công không chống đỡ được mấy ngày, nháo muốn phân gia (ở riêng), hoàn toàn không có mấy người đi trông nom Tam thúc công.

Chờ Tam thúc công hai chân đạp một cái đi theo đuôi bạn già, rương tù trong nhà cũng bị lật tung rồi, dưới sàng, cạnh góc tường cũng bị đào lật lồm. Bọn hậu bối một số vội vàng đưa linh cữu Tam thúc công đi ra ngoài, một số chặn cửa kêu la muốn ở linh tiền trông nom sản nghiệp, tránh khỏi có người thôn tính tài sản không kính trọng trưởng bối, cần quấy lo chuyện hi sự.

Cầm di nương là nữ nhi đã gả ra ngoài như bát nước đổ đi, không được chia tài sản trong nhà cũng không nói được, Kiều phủ càng không thể nào vì một thiếp thất tới trêu chọc những thứ tanh tưởi này. Đáng thương Tam thúc công cả đời tính toán chi li sĩ diện hảo, quay đầu lại cũng là thi thể mục nát vẫn không thể nhập thổ vì an, đám con cháu vì đồng tiền hoàn toàn không thấy thi thể rửa nát tanh hôi, ở trước linh tiền của ông ta tranh cãi lật trời.

Vẫn là Cầm di nương khóc cầu xin Tộc trưởng, thật vất vả mới thu xếp xong hậu sự của Tam thúc công.

Không ngờ ngày cuối cùng đó lúc mấy hòa thượng đang làm phép, không cẩn thận đá rơi mấy cái chụp đèn, vốn mùa hè khô ráo, trong linh đường còn nhiều giấy tiền vàng bạc chờ mang đi an táng, hỏa hoạn thiêu cháy rất nhanh. Cũng may nặc dù người gác đêm đều buồn ngủ, rốt cuộc nhiều người sức lớn, không có xảy ra án mạng cũng không có liên lụy đến nhà người khác. Chỉ có một phòng được chia cho nhà cũ của Tam thúc công kia thâm mắng xúi quẩy.

Quý Đồng cũng trở về Quý gia thôn, trải qua chuyện này, cũng nói với Hà Hoa chuyện phân gia, Hà Hoa nói: “Chuyện này đối với ca ca có tốt cũng có xấu, tuy nói là cha tự mình nói ra, người khác không biết rõ nội tình sẽ nói huynh ấy bất hiếu, cha vẫn nên cùng ca ca bàn bạc ă. Huống chi, di nương chưa chắc sẽ nguyện ý phân gia.”

Mặc dù phân gia có thể làm cho Phùng di nương không bị nhiều cản trở như vậy, nhưng con của bà ấy vẫn muốn dựa vào Quý Quân. Tính tình Quý Đồng thành thật như vậy, nhất định là một người cha từ ái mà không thể có bao nhiêu giúp đỡ đối với tiền đồ của các nữ nhi. Nếu Phùng di nương chỉ có

một mình Tiểu Niếp Niếp thì sẽ bằng lòng, nhưng bây giờ bà ấy sinh hai đứa con trai, nếu muốn bình an qua cả đời, không phân gia cũng không sao, nếu muốn vinh quang cửa nhà, hiện tại phải dựa vào Quý Quân. Nếu là Hách Đại Hải hoặc là Trương thị nói phân gia, Hà Hoa nhất định giờ hai tay đồng ý. Nhưng nhà mẹ mình, nghĩ tới lần trở về gần đây, Phùng di nương dường như thay đổi rất nhiều, ngấm lại tình trạng mấy người trong nhà, Hà Hoa nhất thời cũng nói không ra tư vị gì, chỉ đành phải dặn dò Quý Đồng nhất định phải bảo trọng thân thể thật tốt.

Ngược với một trận rối ren ở nơi này, Hà Hoa biết được, Thường thị đã từng đi gặp qua Từ Nhị nải nải cùng Từ đại thiếu nải nải, chắc hẳn giữa bọn họ đã nói cái gì đó, nên Từ đại thiếu mới tìm Tiểu Bảo uống rượu.

Vô ý biết được tin tức này, trong lòng Hà Hoa không khỏi tức giận, Thường thị chỉ bỏ hai trăm lượng bạc ở trong cửa hàng da lông nhân sâm, vậy mà cũng có ý đi quơ tay múa chân!

Buộc lòng phải chuẩn bị một phần lễ vật, để Tiểu Bảo lôi kéo Hách Đại Hải mời người Từ gia uống rượu, làm rõ ý về sau chi thu tiền lãi, những chuyện khác đều giao cho Từ gia làm. Từ gia thấy hai phụ tử bọn họ ra mặt, cũng liền nhất tiểu mẫn ân cứu (một nụ cười xóa tan hiềm khích), vung tay lên, lại phân nửa thành tiền lãi ra ngoài.

Nửa tháng bảy lễ cô hồn, Hách gia cũng đã lo liệu cúng thật to. Thường thị tỉ mỉ dặn dò hai đứa con trai, bảo A Tề dẫn tất cả đi Từ Đường đập đầu, Cầu Oa cũng được cho phép đi lay tổ tông. Triệu thị trong lòng bất bình, nhưng bà ta sanh là nữ nhi, coi như sinh mẫu Cầu Oa là một “Kẻ trộm” bị đuổi ra ngoài, hiện nay cũng vẫn bị giam ở trong căn phòng nhỏ, thân phận của Anh tử nhi so ra cũng kém hơn nó.

Một đêm này Hách Đại Hải nghỉ ở trong phòng bà ta, thấy bà ta bày bàn thờ nhỏ ở trong sân, đốt ba nén nhang thấp đèn cầy, trên người cũng mặc áo tơ trắng, không khỏi tò mò. Triệu thị liền nức nở nói: “Anh tử nhi nháo muốn đi đập đầu cho tổ tiên, đáng thương cho nó chỉ là một nữ nhi, nếu là nhi tử, ngay cả thiếp thân phận lại ti tiện, người khác cũng sẽ không coi nó là bảo vật ở trong lòng. Chúng thiếp không vào được Từ Đường, thiếp lại không đành lòng phụ một mảnh hiếu tâm của nó, nên đành phải bày bàn thờ ở trong sân, mỗi ngày dâng hương thay nó.”

Hách Đại Hải liền nói: “Chung quy cũng là nữ nhi của ta, những năm này cũng không thiếu ăn mặc của nó, nằng sợ cái gì?”

Triệu thị nói: “Thiếp không có thân phận, Anh tử nhi từ nhỏ cũng không có người tốt dạy bảo nó. Năm xưa ở nơi đó của Nhị tẩu nó ngược lại được nhiều hơn mấy phần chăm sóc. Hôm nay Nhị tẩu nó mang thai, thiếp chỉ muốn, để cho Anh tử nhi theo nàng cùng Tiểu Ly tử vui đùa một chút, thuận tiện cũng học phong thái của Nhị tẩu nó nhiều hơn một chút.”

Đây chỉ là việc rất nhỏ, Hách Đại Hải liền thuận miệng đáp ứng. Mặc dù Trương thị cùng Thường thị cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng bọn họ một người chăm sóc tôn tử, một người phải quản gia, Anh tử nhi tâm thường chỉ là cái gánh nặng, nên cũng vui vẻ ném ra ngoài.

Hà Hoa là thật tâm thương tiếc Anh tử nhi, và lại thường ngày nàng cũng rất nhu thuận, thuận nước đẩy thuyền liền tiếp nhận nàng. Trương thị thấy nàng thường buồn nôn, liền nói: “Về sau con cũng không cần tới thỉnh an, dưỡng thai cho tốt đi, muốn ăn cái gì phân phó phòng bếp đi làm là được.”

Hà Hoa từ chối một phen, cười nói: “Hiện giờ bà bà cùng đại tẩu đều bận rộn, con có lòng muốn giúp, bắt đắc dĩ tình hình như bây giờ, chỉ sợ càng giúp càng rối. Nếu bà bà thương tình, con cũng nên thức thời, ít đến làm loạn thêm cho mọi người.”

Ồm ờ đáp ứng, Thường thị nghĩ đến đái ngộ trước kia lúc mình mang thai, giận đến nghiêng răng, nhưng mà trên mặt vẫn phải tươi cười quan tâm Hà Hoa.

Trương thị lại nói: “Từ xưa đến nay gia hòa vạn sự hưng, trực lý các người ở chung hòa thuận ta cũng an tâm. Nếu không sau trăm tuổi nào thành bộ dạng Tam thúc công kia, liệt tổ liệt tông Hách gia cũng sẽ không bỏ qua cho các người.”

Đồng dạng là dạy bảo, nhưng Trương thị cùng Quý Đồng hoàn toàn trái ngược nhau, trong lòng Hà Hoa thất vọng vô cùng.

Thường thị từ từ tiếp quản sự vụ lớn nhỏ trong nhà, bởi vì Trương thị luôn là người tiết kiệm, nàng ta liền phân phó phòng bếp mỗi ngày đúng giờ định lượng bố trí thức ăn cho nhị phòng bên này. Hà Hoa có lúc không có khẩu vị, một hồi cho dọn thức ăn xuống một hồi lại muốn ăn, phòng bếp đều từ chối làm, có một lần thậm chí lấy thức ăn lúc trước nàng ăn còn dư lại qua loa hâm lại rồi đưa tới đây.

Tiểu Thư tức giận vỗ bàn nói: “Khinh người quá đáng! Tiểu thư, chúng ta nên làm giống như lúc ở Sơn Đông đi ạ, tự mình mở phòng bếp nhỏ thôi.”

Hà Hoa lắc đầu: “Công bà ở trên cao, trong viện của chúng ta làm trái quy củ, nhẹ một chút là vô lễ, nặng một chút chính là đại nghịch bất đạo. Dịch ca nhi, Lễ ca nhi thường ngày hơn phân nửa muốn ăn không ngừng, trừ bữa ăn chính, mỗi ngày buổi sáng, buổi chiều cùng buổi tối, người đi xem thử, phòng bếp chuẩn bị cho bọn nó cái gì, người cứ bưng thứ đó đến đây cho ta.”

Tiểu Bàn nói: “Nhưng thứ bọn Dịch ca nhi thích ăn, chưa chắc tiểu thư thích á?”

Suy cho cùng Tiểu Thư nhiều năm từng trải, rất nhanh nghĩ thông suốt, đổi giận thành vui, nghiêm trang dạy dỗ: “Đại nãi nãi tiết kiệm cũng sẽ không tiết kiệm thái thái cùng Dịch ca nhi, Lễ ca nhi. Dù sao là đồ tốt, tiểu thư không thích cũng phải ăn bồi bổ thân thể. Nếu không ăn được, còn có Tiểu Ly Tử cùng Anh tử nhi mà.”

Quả nhiên về sau Tiểu Thư liền dán mắt vào phòng bếp, thậm chí bởi vì Hà Hoa cũng thích trẻ con, nàng liền thay đổi biện pháp làm cho ba huynh đệ Dịch ca nhi đến trong viện của Hà Hoa chơi, một hồi nói thạch anh vịt quay ăn ngon, một hồi nói thịt kho tàu chân giò ăn ngon, qua một hồi lại nói canh cầu kỷ đẹp mắt lại mát. Nghe được tâm tình Hà Hoa thoải mái, Anh tử nhi cũng ăn sạch trơn, ngay cả Tiểu Bảo cũng ăn chảy mỡ đầy miệng.

Một bên là Nhị thẩm về mặt ôn hòa, nha hoàn tử tử thật xinh đẹp, muối muối khá ái chơi thật vui, một bên là nải nải mặt mũi nhăn nheo, bà vú một bó tuổi lớn dong dài, cả ngày mấy đứa Dịch ca nhi đều tâm tâm niệm niệm muốn đến viện của Hà Hoa chơi.

Thường thị biết Hà Hoa giờ trò quý, lại không thể trách nàng “Giành con trai của nàng ta”, chỉ oán hận ngay trước mặt Hà Hoa dạy dỗ nhi tử nói: “Nhị thẩm người đang dưỡng thai, các người tới nơi này thêm loạn cái gì? Còn muội muội Tiểu Ly của các người nữa, các người từng đưa tay to chân dài, chỉ biết chọc cho nàng khóc, về sau không cho phép đến đây nữa!”

Lẽ ca nhi còn không hiểu chuyện, thấy mẫu thân nổi giận, miệng bẹp khóc, Dịch ca nhi còn nhỏ nhưng lém lỉnh, nghĩ thầm, mẫu thân thường vừa khóc vừa gào, còn mắng ta, chỉ có Nhị thẩm từ trước đến nay đều cười với ta, rất tốt với ta, tại sao ta không thể tìm đến thăm ấy chơi? Người không cho phép ta tới, ta sẽ đi lên!

Về sau quả nhiên Dịch ca nhi dẫn theo hai tiểu đệ đệ lợi dụng có cơ hội liền chạy tới trong viện của Hà Hoa. Hà Hoa vốn vô ý lấy trẻ con làm vũ khí sử dụng, mỗi lần Dịch ca nhi tới chơi một hồi, nàng sẽ cho đưa về bên kia của Trương thị, Dịch ca nhi liền nín lấy nàng để cho nàng dẫn mình đi, sau đó thì không cho nàng rời đi. Chọc cho Trương thị cười trừ nói: “Quả nhiên lúc còn bé con giống như hầu tử, cho nên Dịch ca nhi thích thân cận con hơn.”

Dịch ca nhi cũng chặc chặc nói tiếp: “Nhị thẩm đối với con tốt nhất, còn tốt hơn nương nữa!”

Hà Hoa bắt đầu dĩ nhiên nói: “Nương con dạy bảo con là vì muốn tốt cho con, nếu tẩu ấy cái gì cũng chịu theo con, sẽ cưng chiều con thành hư. Dịch ca nhi, cớ đòi này muốn nói ai đối với con tốt nhất, nhất định chính là nương của con. Về sau không cho nói lời như vậy nữa, chọc giận nương con đau lòng.”

Dịch ca nhi uất ức nói: “. Nhưng là, nương đánh con, bà còn nói Nhị thẩm không phải người tốt.”

Trương thị đột nhiên biến sắc, cả giận nói: “Nói vậy! Con ngoại trừ chỗ này của ta, liền chạy đến trong viện của Nhị thẩm con, nương con lấy đâu ra thời gian giáo huấn con?”

Hà Hoa thở dài một tiếng, kéo Dịch ca nhi đang nước mắt rùng rùng vào lòng, nói: “Đứa ngốc, nương con nói chính là Trương Nhị thẩm giữ cửa lười biếng, không phải người tốt. Bà bà, đại tẩu gần đây quản gia, còn có người làm không phục đợi làm khó khắp nơi, còn cần bà bà nói thêm trợ giúp một chút.”

Trương thị trầm mặt gật đầu. Buổi tối hôm đó, Thường thị tự mình đưa tới một chén canh, thân thiết hỏi thăm Hà Hoa cùng Tiểu Ly tử, liên tục khen ngợi cái “Bụng nhon” còn nhìn chưa rõ của Hà Hoa, bắt đầu từ ngày hôm sau, không chỉ có Hà Hoa muốn ăn cái gì thì phòng bếp làm cái đó, thậm chí còn có người đặc biệt tới đây hỏi han ân cần, chủ động đề xuất ra các loại thức ăn điều dưỡng.

Ngày nhân nhả trôi qua, rất nhanh đến sinh thần của Tiểu Ly tử, bởi vì tám ba ngày, trăm ngày của nàng đều trôi qua ở Sơn Đông, rất quanh quẩn, nên Tiểu Bảo có ý tổ chức lớn một chút. Hà Hoa biết tâm ý của hắn, nhưng chuyện này cũng không tiện đi làm phiền Thường thị, nàng nâng bụng to, lại không thích xã giao, bèn nói với Tiểu Bảo không cần làm lớn.

Tiểu Bảo nói: “Đây là đứa con đầu tiên của chúng ta, có thể nào không tổ chức náo nhiệt một chút?” Kiên quyết làm tiệc rượu lớn, Hà Hoa không thể lay chuyển được hắn, chỉ đành phải thôi.

Tôn nhi đồng lứa ở nhà Hách Đại Hải, cộng thêm Tiểu Ly tử có bốn người, lại chỉ có Dịch ca nhi là ở Quý gia thôn mở tiệc đầy năm. Vì vậy, lần đầy năm của Tiểu Ly tử này, không ngờ người ở Quý gia thôn tới thật nhiều. Ngoài Quý gia thôn ra, bởi vì A Tề bị cách chức về nhà, ít đi rất nhiều người nịnh bợ, chỉ có vài bằng hữu cùng bạn làm ăn với Tiểu Bảo đến.

Nhà Lưu Thành tặng một phần đại lễ, bởi vì hiện tại hắn cũng coi như thủ hạ đắc lực bên cạnh Tri Huyện đại nhân, dẫn đến người mẫu thân quả phụ của hắn cũng rất có thể diện, nương tử hắn - Vương thị cũng đã tới. Mọi người đều biết quả phụ của Vương thị làm chương quý cho Hà Hoa, cũng có chút chế giễu.

Trong lòng Hà Hoa áy náy, thay nàng giải vây, qua một ngày lại mang theo quà tặng đi gặp Vương thị, cười nói: “Người khác xem thường người buôn bán, nhưng một nhà chúng ta luôn kính trọng những thương hộ coi trọng chữ tín, có lương tâm. Vương Chương Quý vất vả nhiều năm một mực giúp đỡ cho nhà chúng ta, ở trong lòng chúng ta đều tôn ông ấy làm thầy. Những thứ khích bác ly gián kia nói nhảm xin người không cần để ở trong lòng.”

Vương thị lạnh nhạt nói: “Phu quân nhà ta cũng chẳng qua là một bạch đinh, nhờ Tri huyện lão gia để mắt mới ở huyện nha xin một miếng cơm ăn, người khác gọi hắn là đại nhân cũng chẳng qua nhìn mặt mũi của Tri huyện lão gia. Nhà chúng ta như vậy, có thể làm chương quý cho nhà Nhị nãi nãi nhà là phúc khí, làm sao người ta lại nói có trở ngại thân phận? Đừng nói quả phụ thân ta, chính là phu quân ta, cũng hận không thể được vào cửa nhà Nhị nãi nãi.”

Hà Hoa nhớ Vương thị không phải người chanh chua như vậy, cũng đã nghe nói nàng cùng Lưu Thành phu thê hòa thuận, Lưu quả phụ cùng với nàng chung đụng cũng rất tốt, nghe nàng nói như vậy, trong lúc nhất thời cũng không biết đáp lời như thế nào.

Vương thị cười lạnh một tiếng đến phòng trong xách ra một cái túi, ném tới trước mặt Hà Hoa nói: “Ta không có phúc phận, cũng không thông minh lanh lợi, đám đương không nổi Nhị nãi nãi đưa đại lễ, kính xin Nhị nãi nãi lấy lại đi!”

Trong bụng Hà Hoa không hiểu, mở túi ra nhìn vào, nghiêm nhiên một cái áo khác nữ da chồn thượng hạng, đang muốn nói chuyện, phía trước liền truyền đến giọng nói của Thành Tử, Vương thị đứng lên nói: “Nhị nãi nãi là người cao quý, thấy nam khách e rằng sẽ tổn hại thanh danh. Nhà ta tiểu môn tiểu hộ cũng không thể cung cấp nơi riêng cho nữ quyến nghỉ ngơi, nhà tôi đã về, kính xin Nhị nãi nãi đi bên này.”

Vừa nói, vừa đẩy Hà Hoa đi cửa sau.

Tiểu Thư rất tức giận, nói: “Người đây là ý gì? Tiểu thư ta có ý tốt tới cửa, người đãi khách như vậy sao?”

Tai nghe Luru Thành ở bên ngoài hỏi có khách nào tới, sắc mặt Vương thị càng khó coi, ném áo khoác ở bên ngoài lạch cạch một tiếng đóng cửa lại.

“Thật là quá đáng!” Tiểu Thư tiến lên đá cửa, bên cạnh vừa lúc có người đi qua, Hà Hoa không khỏi âm thầm kêu khổ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Điền Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Hồng hạnh xuất tường (trung)

Dưới ánh mắt tò mò của người qua đường, Hà Hoa kéo Tiểu Thư, quay về phía cửa sau đang đóng chặt nói: “Luru gia tẩu tử, bất luận là Quý gia, hay là Hách gia, cũng chưa từng bạc đãi Vương Chương Quý. Vì mấy câu rắp tâm hại người của người khác mà huyền não làm ta và người không thoải mái, thật sự không cần thiết. Chính người suy nghĩ thật kỹ đi.”

Luru Thành nghe được có tiếng nói chuyện ở trong phòng, đi vào lại thấy chỉ có một mình Vương thị, tò mò hỏi: “Là ai đã tới vậy? Ta nghe giọng nói có chút”

Vương thị cũng không thèm nhìn hán, trêu chọc đứa con tinh ngủ đang khóc nằm ở trên giường nói: “Con ngoan đừng khóc, mạng con không tốt dần thân vào đến nhà chúng ta, không có canh sâm uống cũng không có kim ngọc đeo. Nếu về sau muốn thủ tiêu thư nhà giàu sang, chỉ có thể phải sớm cố gắng một chút. Chớ học phụ thân kia của con, thuở nhỏ ham chơi, đến trưởng thành cũng chỉ đành phải tro mắt nhìn người thương gả vào cao môn đại hộ.”

Hai ngày trước Luru Thành cùng Vương thị đã từng cãi nhau một trận, hôm nay lại nghe lời này nữa, tựa như ghim một cây gai trong lòng, cả giận nói: “Lời này của nàng là có ý gì? Nàng đối với ta nghi thần nghi quỷ còn chưa tính, chẳng lẽ còn muốn làm bản thanh danh của người khác hay sao? Đứa bé nhỏ như thế, nàng cứ dạy nó như vậy?”

Đứa bé oa oa khóc lớn hơn, Vương thị cười lạnh nói: “Chàng nổi giận với ta là có ý gì? Bị ta vạch trần tâm tư xấu xa nên thẹn quá hóa giận à? Chàng và nàng ta đưa áo khoác cho ta là có ý gì? Khoe khoang? Thị uy hay là chột dạ lấy lòng?”

“Người, phụ nhân vô tri!” Luru Thành giận đến toàn thân phát run, “Từ đại thiếu cùng Hách Nhị gia tốt bụng tặng cho ta một cái áo khoác, ta nghĩ mùa đông người cũng không có quần áo giữ ấm, cố ý chọn cho người. Người không nhìn một mảnh hảo tâm của ta thì cũng thôi đi, lại còn có suy nghĩ xấu xa không chịu nổi bậc này, người, người.”

Vương thị cũng không để ý đứa bé gào khóc, một đôi mắt đẹp nhìn chăm chú tượng phu đang giận dữ trước mặt, một bước cũng không nhường: “Ta thế nào? Người khác không biết lai lịch cửa hàng kia là cái gì, ta còn có thể không biết? Mấy ngày gần đây mới do Từ gia thế chân, trước kia đều là vị kia định đoạt! Áo khoác hơn một trăm lượng tiền tay liền đưa cho người, nàng ta thật đúng là hào phóng. Cũng làm khó cho người vừa nghe nói Hách Nhị gia ở Sơn Đông đã biết không ít từ từ phong trần nên đau lòng cho nàng ta không dứt!”

Luru Thành lập tức thấp đi một nửa, ấp úng nói: “Người, người nói những gì đó?”

Vương thị từng bước từng bước ép sát : “Là ta nói bậy hay là người tự mình đa tình? Nếu Hách Nhị gia không kính nàng ta yêu nàng ta, lẽ đây năm của nữ nhi nàng ta há có thể phò trương như vậy? Uống công người cho rằng nàng ta không được sủng ái, lại vì nàng ta mượn rượu giải sầu, trong mộng đều gọi nàng ta, phu thê nhà người ta rất tốt!”

Luru Thành bị Vương thị ép tâm hoảng ý loạn, hơn nữa đứa bé khóc rống nên phiền não không dứt, một bạt tay liền vung tới cái bàn bên cạnh, đồ phía trên lịch bịch rớt xuống, một ít điểm tâm lăn đến bên chân hán, vừa khéo là bánh ngọt đặc biệt trong cửa hàng điểm tâm Như Ý mà trước đó Hà Hoa đã đưa cho Vương thị, bao bì phía trên cũng là độc nhất vô nhị ở Huyện Định Giang.

Trong lòng Luru Thành vốn hoài nghi, lần này càng thêm xác định là Hà Hoa đã đến nhà hán, cũng không biết nàng và thê tử mình nói cái gì, nhìn vẻ mặt oán hận của Vương thị, vừa áy náy vừa hoảng hốt, đầy ngập tâm sự không biết nói cùng ai, chỉ đành lặng lẽ khom lưng xuống dọn dẹp đồ bị chính mình vứt bừa bãi.

Nào có thể đoán được Vương thị thấy hán thẹn quá thành giận, cũng không vì mình biện bạch, cũng không giải thích với nàng, nhưng chỉ lo đau lòng quả tang Hà Hoa đưa tới, càng cảm thấy buồn bã, nước mắt cũng bất tri bất giác rơi xuống, mẩu từ hai người khóc thành một đoàn.

Luru quả phụ ở trong phòng khác nghe loáng thoáng, thường ngày bà cũng thật hài lòng Vương thị, hôm nay thấy nàng dâu cùng tôn tử đều khóc, liền nghĩ nhất định là nhi tử mình làm sai gì rồi, vội nhặt lên cây chổi lớn đi sang nói: “Người cái tên bại gia tử lại ở bên ngoài chọc loạn cái gì rồi? Thê tử của người ở nhà mang thai cho người, còn phải chăm sóc ta, nó dễ dàng lắm sao? Người lại có lý do gì rống nó?”

Cầm cây chổi quơ lung tung mấy cái, thật không giống như thường ngày giáng thẳng lên trên người Luru Thành, mắng xong nhi tử, rồi quay sang Vương thị nói: “Cái đứa nhỏ này cũng thiệt là, hán có lỗi chỗ nào, con cứ nói với ta là được, cần gì tự mình nén uất ức ở trong lòng? Hoặc là trong nhà môn có chuyện gì, chuyện người khác đàn bà chúng ta không hiểu, con cũng đừng trách hán.”

Trong lòng Luru Thành biết mẫu thân đang cho mình bậc thang đi xuống, liền qua loa nói: “Nương, mấy ngày nay trong nhà môn có chút chuyện phiền

lòng, nhĩ tử đi nghỉ ngơi trước.”

Vương thị thấy thế, nghĩ đến Hách gia hôm nay cũng là đại hộ ở Quý gia thôn, Hà Hoa vừa là người ngay cả phụ thân mình cũng khen không dứt miệng, Hách gia trên dưới cũng kính trọng nàng ta, trượng phu mình cũng so không được Hách Nhị gia, nhất định Hà Hoa cũng chương mất Lư Thành. Nhưng càng không có được lại càng để ý, bộ dạng kia của Lư Thành rõ ràng chính là có ý với Hà Hoa, món áo khoác đó, rốt cuộc là ý gì?

Vương thị lau nước mắt đi tới cửa sau, áo khoác vẫn còn ở trên đất, nhớ ngày đó lúc trượng phu đưa nàng cái áo khoác này, nàng vui cỡ nào, thậm chí vì thế còn bị bà bà xem thường rất nhiều ngày, hiện giờ nhìn thế nào cũng thấy chương mất.

Lư quả phụ cùng đi theo tới, lập tức hét lên: “Hai người các con cũng thật là, cái này trị giá hơn một trăm lượng bạc! Hơn một trăm lượng đó! Ném cái gì không ném lại đi ném cái này? Con không thích thì cho ta chứ, ta ngâm đắng nuốt cay nuôi hán lớn như vậy, hôm nay hán có tiền đồ, cũng không thấy cho ta – mẫu thân quả phụ này vật gì tốt.”

Vừa nói vừa thu áo khoác bước đi, Vương thị không khỏi khóc càng thêm đau lòng.

Lại nói Hà Hoa bất chấp trong cái nhìn soi mói của người qua đường, kéo Tiểu Thư đang tức giận bỏ hết đi đường vòng trở về, rồi gọi Tiểu Oản tới nói: “Ngày làm lễ đầy năm của Tiểu Ly tỷ ấy, nghe không ít việc hay, nhưng cũng không biết chính xác. Chuyện lớn nhỏ xảy ra ở Quý gia thôn này, hiếm có chuyện bà bà nguoi không biết.”

Tiểu Oản cười nói: “Bà bà em cũng thường nhớ tới tiểu thư, nhưng lại sợ quấy nhiễu tiểu thư dưỡng thai. Hôm nay tiểu thư cảm thấy buồn bực, chắc hẳn bà ấy rất sẵn lòng tới kể chuyện vui cho tiểu thư nghe.”

Bà bà Tiểu Oản, Vương Tài thậm không hồ là cái loa lớn được công nhận ở Quý gia thôn, Đông dài, Tây ngắn nhà ai đều có chuyện lý thú để nói. Trong nhà Lư Thành các bà ấy chỉ lấy được tin bà tức hòa hợp, Lư Thành thời niên thiếu lăng tử hồi đầu, Lư quả phụ được hưởng phúc.

Hà Hoa liền nói: “Ta nhớ lúc chúng ta vừa trở về, trong cửa hàng muốn tặng cho hán một cái áo khoác, không ngờ vậy mà hán lại nói muốn cho thê từ của mình.”

Vương Tài thậm liền nheo mắt lại cười nói: “Thật vậy sao? Nữ nhĩ của Vương Chương Quỹ đó tướng mạo phẩm chất không thể chê, năm trước lại sinh cho hán thêm một đứa con trai, hai người hài hòa như được ngâm trong mật. Ngày đó Lư quả phụ còn nói với nô gia, cũng không thấy nhĩ tử cho bà ta đồ tốt như vậy.”

Hà Hoa liền thờ dài nói: “Lúc trước hán đến nhà chúng ta làm việc, có tơ lụa vải vóc gì tốt đều hiếu kính nương của hán. Nếu hán cứ làm việc ở nhà chúng ta, cha ta nhất định sẽ không để cả nhà hán thiệt thòi.”

Vương Tài thậm đối với đề tài này không có hứng thú lắm, khô khan tiếp lời nói: “Đúng vậy, hiện giờ hán đi theo Tri huyện lão gia, mặc dù phong quang, cũng có thể kiếm tiền, Hừ! Còn không bằng làm một quản sự cho an tâm. Hiện giờ đại gia cũng muốn mở cửa hàng kiếm tiền đấy.”

“Đại bá đã từng là quan lại, sau này vẫn còn được bổ nhiệm, muốn làm cũng là dễ cho người khác đi làm thôi.” Hà Hoa thấy hỏi không ra cái gì, lấy có một mồi, sai Tiểu Thư chuẩn bị hai hộp điểm tâm đưa Vương Tài thậm đi ra ngoài. Trong lòng mặc dù đối với lời nói của Vương thị có chút kinh nghi, nhưng nàng cùng Lư Thành, nhiều nhất cũng chỉ là lúc còn nhỏ có chút ân oán, chưa bao giờ có tư tình, càng không có nhục điểm bị người nắm thóp, suy nghĩ một chút liền bỏ đi.

Không ngờ qua mấy ngày sau, Vương Tài thậm lại chủ động tìm tới cửa, tức giận nói: “Những hán tử thô bỉ kia, thật là đáng ghét! Tiểu thư, người phải tìm người đi kéo cái miệng rộng của bọn họ xuống!”

Hà Hoa hỏi bà chuyện gì, bà liền trù trù, chờ Hà Hoa cho mọi người bên cạnh lui xuống bà mới nói: “Nhà Lư Thành tìm người sửa nhà, có người nói hai ngày trước lúc bọn họ ở Lư gia xem phong thủy đo nền, nghe được Lư Thành cùng thê từ hán gây gỗ, cuối cùng nói. Nói là tiểu thư. Không, nói là Lư Thành ngày đó đánh Vương thị, không có ý tốt.”

Hà Hoa cảm thấy đầu oanh một tiếng, thấy Vương Tài thậm ấp úng, khó có thể mở miệng, vội nói: “Thảm, chuyện này nếu có quan hệ tới ta, kính xin thậm nói rõ, nếu không, ta không biết nên ứng đối như thế nào.”

Vương Tài thậm tức giận nói: “Tiểu thư yên tâm, ta đã mắng bọn chúng một trận. Cái thứ ăn no không có chuyện làm kia, cái miệng chỉ lo nói xằng nói bậy. Trở về nô gia sẽ nói cho lão gia biết, rồi viết thư nói cho đại lão gia.”

Hà Hoa nóng nảy, lại một lần nữa cắt ngang bà ấy: “Thảm, nhưng chuyện có liên quan đến thanh danh của ta không? Thảm phải nói cho cha ta, đại ca ta biết, cố tình lại gạt ta có phải không? Sau này người ta chê cười, ta cũng không biết chuyện gì xảy ra!”

Vương Tài thậm sững sờ một lúc, mới nói: “Tiểu thư, người không biết những cái lười nát kia.”

“Được rồi, thảm không nói, tự ta tìm người hỏi!”

“Ai u! Tiểu thư, người hiện giờ làm sao có thể đi gặp những người đó!” Vương Tài thậm vội kéo vạt áo của Hà Hoa, lại ném cho mình một cái tát: “Cũng là do ta hồ đồ.”

Vương Tài thậm liền bắt đầu nói, những người đó làm việc mệt mỏi, liền tụ chung một chỗ nói đùa chủ nhà. Nói qua nói lại liền có người cười nhạo, Lư Thành đã từng làm đứa ở cho Quý gia, bây giờ nhạc phụ cũng là chương quỹ cho nữ nhĩ Quý gia, đường đi ở huyện nhà hán đang làm cũng là Quý Quân

trước khi đi đã tìm cho hắn, có thể thấy được vị Lưu đại nhân này cùng Quý gia có quan hệ thâm sâu, lại có người nói thật ra Lưu Thành đã từng là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, không có bầu vú được Quý gia tiểu thư, nên bám chặt vào nữ nhi của chương quý Quý gia cũng coi như vận khí tốt, một ngày trước còn nghe hai phu thê bọn họ vì chuyện này gây gỗ đấy.

Lưu quả phụ xưa nay là một người hung hãn, nghe người khác đơm đặt nhi tử mình như vậy lập tức nhặt cây chổi lên, Vương Tài thẩm cũng vừa sống khá một chút liền tìm Lưu quả phụ tán gẫu, nghe nói như thế trong lòng cũng tức giận lên, mắng một đám Đại lão gia máu chó lâm đầu.

Hà Hoa ngậy người hồi lâu, mới nói: “Thẩm, xưa nay lời người đáng sợ. Bây giờ làm ầm lên, không chỉ đám bọn họ, những người khác cũng càng có đề tài để nói.”

Nàng nhớ rõ năm đó mình cũng chỉ đi đến nhà Lưu quả phụ mua miếng đậu hũ, đã có người nói nàng đi xem kẻ mẫu rồi. Cái gọi là bát quái, có thể nói không chịu trách nhiệm tận lực tự sướng, hôm nay thế này, aiz.

Hà Hoa vẫy lui Vương Tài thẩm đang lo sợ bất an, xoa bụng nghĩ, loại nói bóng nói gió này, có thể lớn có thể nhỏ, nặng nhất chính là kéo đến nàng cùng Lưu Thành có tư tình, cái thời đại này truyền ra loại lời đồn đãi như thế, không phải để cho nàng cuối cùng không ngóc đầu lên được sao? Làm sao hóa giải lời đồn đãi đây?

Kiếp trước cũng đã gặp một vài tình câu chuyện tình yêu phân phân hòa hòa, nhưng cũng không giống bối cảnh thời đại này, người bình thường đối với loại bát quái này cũng sẽ không nhiệt tâm như vậy, trừ phi đối tượng bát quái là mình tình.

Nếu như nàng có thể cùng Vương thị thân mật thăm thiết người tới ta đi. Nhưng mấy ngày trước nàng mới bị Vương thị thô lỗ đẩy ra cửa sau, còn bị người nhìn thấy!

Chẳng lẽ khi đó Vương thị cũng đã?

Quan Âm Bồ Tát, Ngọc Hoàng đại đế, Thượng Đế!

Rốt cuộc Lưu Thành đã làm gì?

Hà Hoa cảm thấy nhức đầu, nói với Tiểu Bào: “Cô gia trở lại gọi hắn lập tức tới gặp ta!”

Hôm nay Tiểu Bào rất khuya mới trở về, ngồi ở dưới đèn quặm mặt lại, buồn bực một hồi liền đi ra buồn ngủ phòng ngoài.

Tiểu Thư biau môi nói: “Tiểu thư người xem, khẳng định cô gia đang tức giận! Nha đầu bên cạnh Đại nãi nãi nói, nhất định đã truyền ra ngoài.”

Hà Hoa chưa từng thấy vẻ mặt Tiểu Bào như vậy, sau khi Vương Tài thẩm rời đi, nàng vì không làm sự tình lớn thêm, cũng không có sai người đi Lưu gia hỏi thăm. Nhưng trong thôn nhiều người nhàn rỗi, không quá nửa ngày, chuyện Lưu quả phụ cùng Vương Tài thẩm tức giận mắng mấy người thợ xây nhà cũng đã truyền ra, Hách gia từ trên xuống dưới nhiều người như vậy, buổi chiều Tiểu Thư từ nơi nha đầu của Thường thị cũng đã nghe được một chút tiếng gió, mà Tiểu Bào về nhà một đường đi tới không biết gặp bao nhiêu người, nhất là hắn sẽ đi thỉnh an phụ mẫu trước. Đoán chừng hiện tại, trường bối trong nhà còn chưa biết chuyện này, nếu không, Trương thị đã sớm gọi nàng qua. Đến mai, còn có thể giấu giếm bọn họ sao?

Mấu chốt là thái độ của Tiểu Bào.

Nhưng có chút chuyện nói thì dễ dàng, làm thì khó, khuyên can người khác dễ dàng, rơi vào trên người mình cũng không biết theo ai.

Hà Hoa cũng không biết lúc này rốt cuộc Tiểu Bào đang suy nghĩ gì, tự mình suy nghĩ một buổi tối, sáng sớm hôm sau mang đôi mắt thâm quầng canh giữ ở cửa.

Sau khi Tiểu Bào rời giường cho người đi vào hầu hạ, Hà Hoa liền tự mình bưng chậu nước đi vào, nói với hắn: “Ta thấy ngày hôm qua dường như chàng ở nơi nào bị chọc tức, qua một buổi tối không biết bớt giận chưa? Có muốn nói chuyện cùng ta một chút hay không?”

Tiểu Bào không có lên tiếng, Hà Hoa lại nói: “Nếu chàng không có việc gì, chỗ này của ta có chuyện rất tức giận, theo tính khí lúc ta còn ở nhà trước kia, nhất định bảo ca ca ta trói mấy người đó đánh một trận mới được. Nhưng hôm nay nếu đã gả cho chàng, thì muốn chàng ra mặt mới được.”

Tiểu Bào lau mặt qua loa, buồn bực nói: “Chuyện gì?”

Hà Hoa ngồi đối diện hắn, khẽ đưa chân ra một chút, nói: “Đều nói rằng mạnh không ép rắn hổ địa. Hôm nay trong huyện, trừ Tri huyện lão gia, quan hệ tốt với nhà chúng ta cũng chỉ có Từ đại thiếu gia cùng Lưu Thành thôi. Đại ca không tiện ra mặt thu xếp buôn bán trong nhà, chàng thường ngày cùng bọn họ thân cận hơn một chút, có thể mời hai người bọn họ tới nhà uống rượu, về sau làm việc cũng dễ dàng một chút, tránh cho có người có ý xấu với cửa hàng.”

Tiểu Bào thấy nàng chỉ nói buôn bán, một bụng buồn bực không nhịn được, nói: “Nghe nói mấy ngày trước nàng đi Lưu gia bị đuổi ra ngoài?”

Hà Hoa nhú nhú mày, trong lòng một ngọn lửa vô danh không biết phát tiết với ai. Đương nhiên nàng biết trước kia Lưu Thành có ý với mình, nhưng nàng chưa bao giờ đáp lại cái gì, hơn nữa hiện tại tất cả mọi người đã thành thân, cũng có con của mình, lại tiếp tục để xảy ra tiếng xấu nữa, quả thật bực bội giống như nuốt phải con ruồi.

“Mấy ngày trước lúc làm lễ đầy năm cho Tiểu Ly tỷ, có người nói Lưu Thành đã là người đắc lực trước mặt Tri huyện lão gia, nhạc phụ của hắn vẫn còn

làm chương quỹ cho ta, trong lời nói đối với Lưu gia tẩu tử có nhiều chế nhạo. Chàng cũng biết Vương Chương Quỹ những năm này giúp ta không ít, ta không đành lòng để nữ nhi của ông ấy chịu uất ức, cố ý đi khuyên giải nàng. Sau đó Lưu Thành về nhà, ta không tiện gặp hắn, liền đi ra từ cửa sau.”

Hà Hoa oán hận giải thích xong, ở trong lòng chém những thứ khuây môi múa mép kia không dưới một ngàn tám trăm khúc, lại cắn răng nói: “Ta còn hẹn Lưu gia tẩu tử ngày mai dẫn đứa bé tới nhà chơi, nếu chàng có cái gì không thoải mái, trực tiếp hỏi nàng là được!”

Vốn trong lòng Tiểu Bảo muốn nói Thành Tử luôn một mực làm đứa ở ở nhà các người, nàng khi còn bé đối với hôn sự của mình vẫn kéo dài, giống như đang chờ ai đó, ngày đó ta chỉ cùng Tử đại thiếu nói giỡn rằng mình gặp qua không ít người, hắn liền quanh co lòng vòng hỏi thăm ta có phải có nữ nhân ở bên ngoài hay không, còn không chịu cho ta sắc mặt tốt.

Nhưng nghe Hà Hoa nói hẹn Vương thị tới chơi, lại nghĩ nếu những lời đó là thật, làm sao Vương thị còn đuổi theo kết giao cùng Hà Hoa?

Còn nữa, trước kia cũng thật sự có rất nhiều bà mai làm mai cho Hà Hoa. . . .

Hay là qua một ngày rồi xem lại một chút.

.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng cảm thấy rất buồn bực, lại nghe Hà Hoa nói: “Hiện tại trong nhà xuất hiện nhiều lời đồn đãi như vậy, chàng đều không có ý kiến gì sao? Cũng không hỏi một câu? Có phải hoàn toàn không quan tâm đến ta hay không?”

“Nàng nói cái gì vậy?” Tiểu Bảo bỗng dưng ngừng đầu, “Nàng muốn ta hỏi cái gì? Hỏi thê tử mình có phải cùng người khác.”

Hà Hoa nói: “Một năm kia có kẻ truyền ra chàng ở Sơn Đông có tiểu thiếp, không phải ta đã hỏi chàng sao?”

Tiểu Bảo không ngờ Hà Hoa quát ngược lại, nổi giận đùng đùng nói: “Đó là nàng không tin ta!”

“Vậy bây giờ chàng tin tưởng ta, cho nên cũng không quản những lời nói vô căn cứ kia, mà không phải không quan tâm ta?”

“Ta.” Tiểu Bảo nhìn Hà Hoa vừa sờ bụng, vừa nhìn về phía mình cười nhẹ nhàng, trong lòng chợt mềm xuống, nhưng trong miệng còn chưa cam tâm nói: “Dù ta nói thế nào, làm thế nào, nàng đều có thể chặng lại phải không?”

Hà Hoa thấy giọng hắn mềm xuống, ngang nhiên xông qua dựa vào trước ngực hắn nói: “Dù sao mặc kệ người ta nói như thế nào, làm thế nào, ta là trong sạch gả cho chàng. Những năm này, cũng chỉ nghĩ tới làm thế nào cùng chàng sống tốt qua ngày.”

Tiểu Bảo ôm nàng, thấy mắt nàng một mảnh sưng đỏ, không khỏi đau lòng nói: “Tôi hôm qua không thể ngủ ngon giấc phải không?”

Hà Hoa chợt cảm thấy uất ức, nàng đối với Lưu Thành, thật ra chưa từng có loại tâm tư đó. Nhớ năm đó, nàng cũng không phải là chưa từng nghĩ tới làm bạn với thanh đăng cổ Phật. Nghiêm khắc mà nói, có lẽ bởi vì Lưu Thành đã từng ám chỉ với nàng, tâm phủ đầy bụi thật lâu của nàng mới bắt đầu có một chút gọn sóng, tiến tới nguyện ý cùng Tiểu Bảo sống cùng nhau. Tối ngày hôm qua, nàng thật sự cảm thấy đau khổ.

“Tiểu Bảo, khi ta còn bé trôi qua thế nào, chàng là người rõ ràng. Về sau, mặc dù trong nhà có bạc nhiều hơn, nhưng ca ca cùng ta cũng đã lớn, không còn cùng ca ca, phụ thân làm nũng. Ngay cả di nương rất tốt với ta, nhưng trong lòng cũng cách một tầng như cũ. Sau đó thấy ca ca có tiền đồ rồi, phụ thân cũng có di nương chăm sóc, ta liền nghĩ, về sau ta phải gả cho người như thế nào? Nếu gả cho người không tốt, không bằng xuống tóc làm ni cô, dầu gì nơi đó cũng tự tại nhẹ nhõm.”

Cảm giác cái tay bên hông thít chặt lại, Hà Hoa cười nhẹ một tiếng, giọng nói có chút nghẹn ngào: “Đều nói dễ cầu báo vật vô giá khó được một tình lang tốt, có lúc suy nghĩ, trời đất bao la, thật sự có nơi dung được nữ tử không thể tiếp nhận trượng phu nạp thiếp như ta không? Đời người trăm năm, thật sự có một người có thể tình thâm không thay đổi thủy chung với ta không? Tiểu Bảo, mấy năm nay chàng đối với ta như thế nào, trong lòng ta đều biết, ta đối với chàng như thế nào, chàng cũng có thể nắm chắc. Nếu bởi vì người khác nói xằng bậy mà làm chàng sinh ra hiềm khích với ta.”

Tiểu Bảo lau đi nước mắt nơi khóe mắt Hà Hoa, dịu dàng nói: “Sẽ không, nàng yên tâm, ta biết nên làm như thế nào.”

Buổi sáng hôm nay Tiểu Bảo liền vợ và đi ra ngoài, không có gặp Lưu Thành ở Lưu gia, đành phải đi huyện nha chặn hai người Lưu Thành cùng Tử đại thiếu lại, hẹn bọn hắn đi uống rượu.

Tử đại thiếu thích nhất là náo nhiệt, e ngại mặt mũi của hắn, Lưu Thành cũng không tiện từ chối, nên ba người cùng đi, vẫn như cũ gọi hai người hát khúc. Tử đại thiếu thấy mặc dù hai người đó hát hay, nhưng tư sắc lại bình thường, không khỏi cười nói: “Tầm mắt của Đình Chi quả nhiên khác hẳn với người thường.”

Tiểu Bảo cũng biết gần đây trong nhà hắn thê thiếp huyền náo ầm ĩ, trong nhà môn không có việc gì hắn cũng muốn ra ngoài tránh né phiền nhiễu, vì biết hắn thường ngày cũng không có kiêng kỵ gì, liền nói: “Nghe nói trong nhà Tử huynh kiêu thê mỹ thiếp, hoàn phi yến gầy, nhưng lại thường ra ngoài đi dạo, chẳng lẽ muốn đòi cháo trắng rau dưa sao?”

Quả nhiên Tử đại thiếu vừa nghe liền sụ mặt xuống, “Ài, có đôi khi suy nghĩ, Lưu huynh đệ cùng tẩu tử kiếm điệp tình thâm, thật sự làm ta ghen tỵ.”

Lưu Thành gần đây trong nhà đang nháo ầm ĩ, uống một ly rượu đắng xong, liếc mắt nhìn Tiểu Bảo nói: “Tử huynh tại sao không nói đến Đình Chi vậy?”

Từ đại thiếu khoát tay liên tục, trước tiên rót cho Tiểu Bảo một ly rượu, sau đó mới nói: “Mới vừa rồi hán nói trong nhà của ta kiểu thế mỹ thiếp, lại không biết muối từ ta là thế từ đại cử từ của hán, quen thuộc nhất là tính tình vị kia trong nhà hán. Khụ khụ. Nghe nói là người rất có bản lĩnh. Lư huynh người đừng thấy Đình Chi ngoài miệng nói hay, nhưng hôm nay mời chúng ta uống rượu gọi loại thức ăn gì? Có thể thấy được giàn nho sau hậu viện của hán đáp không được vững chắc á! Đình Chi, thật ra thì nữ nhân á, vẫn là dịu dàng mảnh mai một chút mới được. Người đừng để bọn họ kẹp quá chặt!”

Tiểu Bảo nhớ tới lúc Hà Hoa hoài nghi hán nạp thiếp mà tức giận, nhớ tới lúc ở Sơn Đông vì thanh danh của đại ca đại tẩu hán mà chịu uất ức, nghĩ lại nàng thỉnh thoảng thừa dịp bọn nha hoàn không chú ý hôn thật nhanh lên trên mặt mình một cái, giấu lại nước mắt của Hà Hoa cùng dáng vẻ của con gái nhỏ lúc buổi sáng, bất giác trên miệng lộ ra nụ cười, nói:

“Người ta thường nói thạch tín của người mặt đường của ta. Còn nữa, chuyết kính hôm qua mới cho người trong nhà hái nho kia mà, ta cũng không lo lắng cái gì. Ngược lại Từ huynh, vừa lúc hôm nay ta cho người mua chút vật liệu gỗ muốn tặng cho Lư huynh dùng xây nhà, Từ huynh có cần rút ra mấy cây trở về chân chính toàn bộ giàn nho trong nhà không?”

Từ đại thiếu bị sắc rượu, giả ho biến thành ho thật: “Khụ khụ. Không cần, không cần.”

Lư Thành nghi ngờ nhìn Tiểu Bảo, Tiểu Bảo lại cười nói: “Lư huynh không cần phải khách khí. Lễ đầy năm nhi từ của huynh tiểu đệ không thể về kịp, ít ngày trước nữ nhi của ta nhận được một phần lễ lớn của huynh, huynh coi như là ta bổ sung lễ mừng cho hiền chất.”

Từ đại thiếu còn chưa biết mấy lời đồn đãi trong Quý gia thôn kia, nghe đến đó liền nói: “Không sai, giữa huynh đệ chúng ta cũng không cần chú trọng nhiều như vậy. Còn nữa, về sau Đình Chi mở cửa hàng ở chỗ này, không thể thiếu còn nhờ hai chúng ta chiếu cố, Lư huynh người liền thoải mái thu nhận đi. Chẳng qua ta nói, Đình Chi, người cũng không khỏi quá sùng ái nữ nhi người rồi.”

Tiểu Bảo nói: “Đó là nữ nhi của ta, ta có thể không thích sao? Còn nữa, yêu ai yêu cả đường đi, yêu ai yêu cả đường đi á! Từ huynh không phải cũng có thể nghiệm rồi sao?”

Từ đại thiếu cười to nói: “Khó lường, khó lường! Muội từ ta nói quả nhiên không sai! Hôm nào nhất định bảo nàng cùng tiểu cô học hỏi mấy chiêu, xem Quý Quân có dám phụ muội từ ta không!”

Lư Thành thấy Tiểu Bảo chỉ nhẹ nhàng nhìn mình mấy lần, trong mắt không khỏi đắc ý cùng cảnh cáo, nói gần nói xa tất cả đều tỏ rõ phu thê bọn họ ân ái, rốt cuộc cũng hoàn toàn hiểu ý của Tiểu Bảo rồi, bất kể mình có tâm tư gì, Hách Học Đình và Quý Hà Hoa đều là một đôi hoà hợp, chưa từng có chuyện của hán. Nếu nói hôm nay còn có cái gì hán có thể làm, chính là mau chóng mệnh người khác lại.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diễn Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 63: Hồng hạnh xuất tường (hạ)

Một buổi tối trôi qua, chuyện bát quái về Hà Hoa cùng Lư Thành đã từ trên mặt thoải mái như có như không với nhau biến thành vụng trộm trao đổi càng sâu sắc, bao la cùng cuồng nhiệt.

Lư quả phụ không phải là người dễ chọc, Lư Thành từ nhỏ đã là một người càn quấy, hiện tại đã tốt hơn có quan hệ tốt với Tri huyện lão gia, Hách gia, Quý gia hiện tại tất cả đều là nhà giàu có, nói thái quá bị bọn họ nắm nhược điểm thì không được, nhưng suy nghĩ ở trong lòng nghĩ một chút thì cũng có thể chứ? Trao đổi ánh mắt với bọn tỷ muội tức phụ có quen biết thì không ai ngăn chặn đâu ha? Nhìn nha hoàn hạ nhân Hách gia chỉ chỉ quần áo cùng đồ trang sức của các nàng cũng không phạm pháp đâu ha. Tóm lại, sống ngầm bắt đầu khởi động, chỉ hiểu mà không diễn đạt bằng lời.

Đáng tiếc, đây chỉ là cách nghĩ của người ngoài, Hách gia có người, cũng không nghĩ như vậy.

Biết được tối hôm qua Tiểu Bảo ngủ ở gian phòng nhỏ, sáng sớm liền quăng Hà Hoa cặp mắt sưng đỏ ở lại đi ra ngoài, trong lòng Thường thị hưng phấn. Vội vã bố trí xong chuyện trong nhà, liền dẫn theo bốn nha hoàn bên cạnh trang điểm xinh đẹp đến thăm Hà Hoa.

“Đệ muội, mắt của người bị sao thế? Nghe nói cùng tiểu thúc cãi và à?”

Mình cũng không có cùng Tiểu Bảo cãi nhau mà? Hơn nữa, cũng đã ngủ hết buổi trưa, chung quanh mắt còn có dấu vết sao?

Hà Hoa cầm lấy một cái gương nhỏ lên soi. Gương đồng thấy không rõ lắm. Nhìn sang Tiểu Thư cùng Tiểu Oản, các nàng đều lắc đầu.

“Đại tẩu, tẩu nghe ai nói loạn ta cùng Tiểu Bảo cãi nhau vậy? Hôm qua tiểu tử trong bụng làm âm ỉ, làm ta một đêm ngủ không ngon. Sáng sớm Tiểu Bảo liền vội vã đi vào trong huyện tìm biện pháp cho ta đấy.”

Thường thị thấy Hà Hoa “Gia vờ trấn định”, thổi nước trà, cười nói: “Thật sao? Tại sao ta nghe nói hán không có đi tìm đại phu cũng không có đi tìm bà đỡ, ngược lại sáng sớm liền nổi giận dùng đũa đá cửa Lư gia vậy? Lư gia hôm nay đã leo lên Tri huyện lão gia rồi, chúng ta cũng không thể đắc tội hán. Không biết là xảy ra chuyện gì khiến tiểu thúc luống cuống đến vậy?”

Hà Hoa than vãn đã trở lại: “Chuyện trên phương diện làm ăn thôi. Đáng tiếc bây giờ đại ca ở nhà, không thể buôn bán kiếm tiền cũng không cách nào lấy quan uy chấn nhiếp người khác. Nếu không, đại tẩu làm sao lại bị một Tri huyện lão gia nhỏ nhỏ tô vẽ?”

Khuôn mặt tươi cười của Thường thị bỗng nhiên cứng đờ, nghĩ tới mình ở trước mặt Hà Hoa chưa từng chiếm được tiện nghi, nuốt một ngụm oán khí xuống, đứng dậy ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói: “Xem ra là ta đa tâm, bên ngoài ồn ào lan truyền Lưu Thành cùng đệ muội có tư tình, tiểu thúc không phải đi tìm hấn gây phiền toái là tốt rồi!”

“Đại nãi nãi đây là ý gì?” Tiểu Thư tức không nhịn nổi, tức giận nói: “Thế nào nô tỳ chỉ nghe được đại nãi nãi cùng người bên cạnh đại nãi nãi bôi nhọ tiểu thư nhà nô tỳ không vậy? Bên ngoài rốt cuộc người nào lan truyền, đại nãi nãi không ngại tìm người đó ra đối chất một phen đi!”

“A, lời này không phải là ta nói, bên ngoài à. Đệ muội hay là trước suy nghĩ một chút xem mình đã làm loại chuyện nhục gia phong gì đến nỗi để cho người ta lưu lại làm đầu đề câu chuyện đi, chứ ý vào nha đầu múa mép khua môi thì cũng không có chỗ dừng!” Thường thị không sợ Tiểu Thư cảnh cáo vênh vào tự đắc rồi đi.

“Tiểu thư, người xem ả ta!” Tiểu Thư nhìn chằm chằm cửa, hận không thể đục ra hai cái lỗ.

Hà Hoa đối với Thường thị đã hoàn toàn hết ý kiến, lạnh nhạt nói: “Bản thân ngay thẳng không sợ bóng gió, câu vừa rồi người nói rất hay.”

Có lẽ, nàng nên đi sang bà bà Trương thị một lát, Hà Hoa đứng dậy.

“Tiểu thư, Vương Chương Quý cùng Lưu gia nãi nãi tới.” Bỗng nhiên Tiểu Bàn đi vào bẩm báo.

Vương Chương Quý tới nhanh như vậy? Còn tưởng rằng ngày mai ông ấy mới có thể tới, Hà Hoa chỉnh xiêm áo nói: “Chúng ta đi xem một chút đi.”

Vương Chương Quý dẫn nữ nhi cùng tới, Vương thị nhìn thấy Hà Hoa liền đưa một ít lễ phẩm lên, Hà Hoa biết nàng ta có ý lấy lòng, trong lòng cảm thấy xoa dịu, xem trong quả tặng có mấy thứ điểm tâm liền nói: “Vừa khéo những thứ điểm tâm này bà bà ta cũng thích, không bằng muội từ theo ta cùng đi gặp bà bà ta, chắc hẳn bà ấy sẽ thật vui mừng.”

Vương Chương Quý là người thành tình, vội vàng nói: “Ta cũng có chút chuyện trên phương diện làm ăn muốn thỉnh giáo Hách lão gia, không biết Đông gia có ở trong phủ hay không?”

Hà Hoa cười nói: “Ta mới vừa nghe người nói công công ta hiện tại tương đối bận rộn, nếu Vương Chương Quý có chuyện, qua một ngày lại đi tìm ông ấy tốt hơn.”

Trong nhà còn chưa có truyền chuyện đó ra, có Vương thị cùng nàng đi gặp Trương thị một chuyện là được rồi, cũng không cần Vương Chương Quý lại đi nơi đó của Hách Đại Hải giải thích.

Huống chi, mặc dù Vương Chương Quý cùng Vương thị tới, nhưng suy cho cùng trong lòng có oán giận. Nếu không phải trong lòng Vương Chương Quý sáng trưng, Quý Quân vẫn là một quan lại, sợ rằng ông ấy cũng không có thuyết phục nữ nhi tới đây nhanh như vậy.

Vương Chương Quý nghe Hà Hoa nói thế, biết linh hoạt, cũng không kiên trì nữa.

Hà Hoa dẫn theo Vương thị đi về phía nội viện, xa xa Tiểu Thư và Tiểu Điệp đi theo ở phía sau. Vương thị vẫn cúi đầu, vẻ mặt rất mất tự nhiên. Đại khái Hà Hoa có thể đoán được tâm tư khó xử bị phần của nàng ta, trong lòng nàng ta đã nhận định Lưu Thành và mình không rõ ràng, như vậy, mình bây giờ chính là “Tình địch” của nàng ta. Nhưng nàng ta lại phải bồi lễ lấy lòng với tình địch, trong lòng làm sao sáng khoái?

Hà Hoa khề cấn rằng, hiện tại nàng cũng chỉ có thể lo cho bản thân mình trước, rốt cuộc Lưu Thành nói cái gì, hoặc là làm cái gì, nàng hoàn toàn cũng không muốn biết, bèn kéo tay Vương thị nhẹ giọng nói: “Ta nói rồi, trước đây người tới nhà chúng ta, ta liền xem người trở thành muội muội. Hiện tại hai chúng ta đều làm thê tử của người, làm mẫu thân của người rồi, cũng không cần xa cách, có thể thường xuyên đến đây chơi, nói chút chuyện con của mình, nói một chút. Cùng trượng phu mình chung sống thế nào, hai tiểu phu thê cứ án tề mi (tôn trọng lẫn nhau), tuyệt đối không cho bọn hấn có ý niệm nạp thiếp ra sao.”

Lời nói này rất lớn mật, không phải người thân thiết chắc chắn sẽ không nói. Vương thị bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Hà Hoa, không nghĩ ra nàng gả cho gia đình thế này, lại dám nghĩ tới chuyện tuyệt đối không cho trượng phu có ý định nạp thiếp, trong lúc nhất thời vừa kinh ngạc vừa xấu hổ, bất tri bất giác hốc mắt lại đỏ lên.

“Nhìn bộ dạng của người như vậy, giống như là ta đang ức hiếp người á. Nếu không, hay là người đi viện của ta nghỉ một lát.” Hà Hoa lấy khăn tay ra rẽ vào một chỗ ngoặt, để Tiểu Oán cùng Vương thị nói chuyện với nhau, tự mình vẫn đi đến viện của Trương thị như cũ.

Không có gì bất ngờ xảy ra, Thường thị cũng đang ở bên cạnh Trương thị.

Thấy nha hoàn dẫn Hà Hoa đi vào, khóe miệng Thường thị kéo ra một nụ cười, lại biến mất rất nhanh.

Hà Hoa trình lên điểm tâm Vương thị đưa tới, nói: “Bà bà, hôm nay Lưu gia tẩu từ tới chơi, con dâu thấy nàng tặng mấy thứ điểm tâm người thích, nên mang tới.”

Thường thị còn tưởng rằng Vương thị tới cửa tranh cãi, không khỏi có chút hưng phấn khẩn trương.

Trương thị nhận lấy điểm tâm, nói: “Con cũng không cần tự mình đi một chuyến. Nàng dâu Lư gia kia, rất quen với con sao?”

“Nàng ấy là nữ nhi Vương Chương Quý trong cửa hàng của con, chúng con quen nhau đã nhiều năm rồi, cũng có chút tình nghĩa tỷ muội.”

“Ta cùng Tống di nương cũng có tình nghĩa tỷ muội.” Thường thị khẽ cười một tiếng.

Trương thị liếc nhìn nàng ta một cái, cau mày nói: “Ta nghe nói có vài lời đồn đãi không tốt. Hà Hoa, rốt cuộc chuyện ra làm sao?”

Hà Hoa giả ngu nói: “Con dâu những ngày này đều ở nhà dưỡng thai, cũng không có chú ý. Huống chi, nếu bà nói là lời đồn đãi, chắc hẳn cũng không phải thật.”

“Lời đồn đãi luôn có nguồn gốc, nếu không, vì sao chỉ rơi vào trên người đệ muội, mà không phải rơi vào trên đầu người khác chứ?” Thường thị dùng ngôn từ chánh nghĩa nói: “Đệ muội cũng là người từng đọc qua sách, là người tri thư đạt lễ. Nhưng hôm nay lại truyền ra chuyện bại hoại gia phong, dâm uế bi ôi bậc này, điều này làm sao công công bà cùng tiểu thúc còn có thể làm người? Để cho người khác nhìn Hách gia ta như thế nào?”

“Được rồi, không có bảo người nói chuyện!” Trương thị quát to một tiếng, rồi quay sang Hà Hoa nói: “Nếu nàng dâu Lư gia đã tới, thì để cho nàng tới đây ngồi một chút đi.”

Hà Hoa sai Tiểu Thư đi gọi Vương thị, nói: “Bà bà bớt giận, nếu đại tẩu nói đến thanh danh Hách gia, chắc hẳn sẽ lên án mạnh mẽ những thứ người không có ý tốt gieo rắc lời đồn đãi ác độc kia, mà sẽ không quạt gió thổi lửa, thêm dầu thêm mỡ. Nhưng con dâu quả thật không biết có lời đồn đãi gì, lại càng không biết từng làm qua chuyện bại hoại gia phong, dâm uế bi ôi gì, kính xin đại tẩu cùng bà nói rõ.”

Thường thị bị mắng một trận, lại bị Hà Hoa mĩa mai như thế, trên mặt một hồi trắng một hồi xanh vô cùng vận vẹo.

Chỉ chốc lát sau Vương thị tới đây, nhẹ nhàng hành lễ với Trương thị Thường thị, cười nói tự nhiên: “Vẫn muốn tới bãi kiến thái thái, rồi lại sợ ngài không rảnh, hôm nay lại vừa đúng lúc.”

Thường thị cũng nặn ra khuôn mặt tươi cười, há mồm muốn nói gì, nhìn sang Trương thị một cái, lại ngậm lại.

Trương thị cũng rất hòa ái dễ gần nói với Vương thị: “Xem ra hai năm qua, dáng dấp người càng ngày càng chững chạc. Nhi tử người có khỏe không? Lại nói, chúng ta đều là người của một thôn, mọi người đều là hương thân, nếu có khó khăn hoặc uất ức gì, cũng có thể nói cùng ta.”

Vương thị vội nói: “Tạ thái thái quan tâm, trong nhà tất cả đều tốt. Nếu nói đến khó khăn, thật sự là có một chút.” Vương thị quét mắt một vòng ở trong phòng, chậm rãi nói: “Nô gia từ nhỏ đã kính nể Nhị nãi nãi, nhưng lại có rất ít cơ hội thỉnh giáo nàng. Mới vừa đến Quý gia thôn, Nhị nãi nãi liền cùng Nhị gia đi Sơn Đông rồi, hôm nay mặc dù Nhị nãi nãi đã trở lại, nhưng phải tính dưỡng, làm hại nô gia có lòng thân cận lại sợ quấy rầy nàng.”

Lời này ngoài ý muốn của Thường thị, làm nàng ta thất vọng không dứt, Trương thị lại rất hài lòng, cười nói liên tục: “Không sao, về sau nên đến trò chuyện với nàng nhiều hơn, cũng tới thăm ta lão bà từ này.”

Tán gẫu mấy câu, vậy mà Trương thị lại cho Vương thị một vòng tay vàng, lại liên tục dặn dò Hà Hoa tiễn nàng. Đương nhiên Hà Hoa biết ý của bà, đưa Vương thị đến cửa lớn, lại nắm tay nói một hồi.

Ngày hôm sau, Tiểu Bảo cùng Lư Thành áp tải hai xe vật liệu gỗ trở lại, Lư gia đã bỏ thợ xây lúc trước, chỉ để lại một sân mới bắt đầu làm việc ba ngày có chút lộn xộn, hai người ở chỗ đó thân mật thăm thiết chuyện trò vui vẻ một hồi.

Sau giữa trưa, Lư Thành xách theo một miếng thịt dê, hai con ngan cùng một vò rượu một đường đưa đến Hách gia. Hà Hoa không tùy tiện ra khỏi cửa, nhưng Tiểu Bảo cùng Lư Thành là một đôi huynh đệ tốt người tới ta đi một hồi.

Người bên ngoài thấy hai nhà bọn họ lui tới như vậy, thầm nghĩ nếu Lư Thành cùng Quý Hà Hoa thật sự có cái gì, vậy hai đôi phu thê này làm sao có thể có giao tình như vậy, chỉ sợ sớm đã âm ỉ lặt trời, chắc là có người có ý khích bác. Từ từ, không người nào chê cười bọn họ nữa, lại có bất quái mới đi ra.

Thường thị lại bị Trương thị giáo huấn một trận, ngay cả A Tề cũng mắng nàng ta làm việc không hiền hậu, Thường thị giận đến khóc ròng nói: “Thiếp đây là vì ai? Chàng bây giờ lại không thể đi trông nom cửa hàng, thiếp ở trong nhà lại không quản được buôn bán, tiền bạc trong nhà đều nằm trong tay công công bà cùng nhị phòng.”

“Vậy nàng cũng không thể lấy danh tiết của người ta ra nói như vậy!”

“Cũng không phải là thiếp nói, là những người bên ngoài nói có bài có bản, thiếp mới. Trước đây thiếp ở nhà, nếu thiếp thất của cha thiếp truyền ra lời đồn đãi bậc này, đại nương đều không nói hai lời, trực tiếp cho người đuổi đi hoặc là bán đi. Thiếp nghĩ không có Quý Hà Hoa, tiểu thúc còn có thể cưới được cô nương tốt hơn, chúng ta cũng không cần lo lắng nàng nuốt riêng tiền bạc, tất cả mọi người sẽ tốt hơn. Ai biết, ai biết.” Thường thị khóc một hồi, thấy A Tề không mắng nàng ta nữa, liền hung hăng vịn khăn tay nói: “Chuyện này sẽ không dễ yên!”

“Chuyện này sẽ không dễ yên!”

Hà Hoa tức giận cầm chiếc đĩa dùng sức đập, lại đập trên giấy!

“Được rồi, bây giờ không phải là không sao rồi sao? May nhờ ta đã thu lại cây kéo, châm tuyền cùng cây dao nhỏ, nếu không nằng làm bị thương mình thì làm sao?” Tiểu Bảo buồn cười nhìn hành động tức giận của nàng.

“Phụ nữ mang thai có quyền không nói đạo lý!” Hà Hoa lại lấy một xấp giấy tới bắt đầu xé.

Thật là buồn cười, ứng phó người bên ngoài lại đơn giản hơn người trong nhà, ở nhà còn càng khó chịu hơn, cuộc sống thế này làm sao mà sống?

Đã qua một trận ở phòng bếp, đến cuối cùng mặt trong mặt ngoài nàng đều cho Thường thị rồi. Thường thị lại bị Trương thị giáo huấn, sau đó không còn dùng thủ đoạn gì với mình nữa, vốn tưởng rằng sau khi nàng ta đương gia trở nên có tiến bộ nhiều, ai ngờ!

Ồ riêng!

Nàng nhất định phải nghĩ biện pháp ở riêng!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Điền Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Phân gia chia tài sản (thượng)

A Tề bị cách chức ở nhà, vừa muốn đi ra ngoài buôn bán, vừa sợ ảnh hưởng đến phục chức sau này. Bản thân hắn lại là người có chấp muốn hơn người, xảy ra chuyện mất mặt bậc này, bình thường cũng không hô bằng gọi hữu bày rượu ăn tiệc, chỉ sợ người ta chê cười hắn thất thủ. Chỉ đành phải viết thơ hỏi ý nhạc phụ trong nhà, nhưng Thường đại nhân chỉ nói hắn mới bị trút ần, phía trên đều đang lưu ý, trong lúc nhất thời cũng không tiện bỏ nhiệm lần nữa, như cũ bảo hắn ra bạc, tiếp tục liên lạc tình cảm phía trên, phía dưới thì tạo danh tiếng nhiều thêm một chút.

Từ khi thú thê đến bây giờ, A Tề đã tốn bạc đến Thường gia trên vạn lượng, xảy ra chuyện lại không thể bảo vệ hắn như cũ, trong lòng hắn cũng không khỏi căm phẫn. Lại thêm Cầu Oa, Lễ ca nhi trước đây không lâu cũng bệnh nặng một trận, thiếu chút nữa mất mạng, đề hương khói Hách gia cường thịnh, hai tháng liên tiếp hắn đều không có nghỉ ở trong phòng Thường thị.

Thường thị vì bị Trương thị nặng nề gở đến mấy lần, quản lý chuyện nhà càng cẩn thận kỹ càng, chỉ sợ có cái gì sơ sót nữa sẽ bị tóm, mỗi ngày đều bận đến nửa đêm mới ngủ. Đợi nàng phục hồi tinh thần lại, Tổng thị đã có hi, ngay cả Hoàn Bội cũng đổi chỗ ở, cũng nhiều hơn một người nha đầu hầu hạ.

“Đây là chuyện gì xảy ra? Nha đầu kia ai đã phân phối đi?” Thường thị nổi giận đùng đùng ném cái ly về phía Hoàn Ngọc.

Trước kia Trương thị trị gia, yêu cầu đối với hạ nhân rất là nghiêm khắc, Thường thị vì lấy lòng bà bà, tiếp quản quyền to tới nay, đều phát huy nghiêm nghị hà khắc đến cực hạn. Hạ nhân hơi lười biếng hoặc sai lầm, không phải đánh chính là phạt tiền tháng. Nhưng bởi vì nàng ta bắt kịp tâm ý Trương thị, nhà mẹ hôm nay vừa lên như điều gặp gió, mọi người bị bức bách dưới uy quyền của nàng ta, bị phạt cũng chỉ oán mình thời vận không tốt, tuy nhiên sau lưng lại gạt nàng ta những chuyện của A Tề cùng đám thiếp thất kia, chỉ chờ xem nàng ta trở thành chuyện cười.

Mà Tổng thị có tiền lại biết làm người, biết Thường thị sinh liên tục hai đứa con trai, ở nhà địa vị không thể dễ dàng dao động, liền liên hiệp với Hoàn Ngọc Hoàn Bội, chỉ muốn dụ dỗ A Tề đi phòng các nàng nhiều hơn, nếu có thể có nhất nam bán nữ sau này cũng dễ nói chuyện. Hiện giờ Hoàn Ngọc thấy Thường thị phát uy với mình, liền uất uất ức ức nói: “Đại nãi nãi, phần lớn thời gian nô tỳ trông nom phòng bếp, làm sao biết những chuyện này? Bản thân nô tỳ cũng không có người hầu hạ, làm sao có thể dùng đến những thứ Tiểu Đề Từ kia, hoặc là nhận lấy đề quét sân rót nước ạ?”

Thường thị suy nghĩ tỉ mỉ một hồi, bà bà bị ba tôn tử nháo cả ngày không rảnh rỗi, nhị phòng chỉ để ý chuyện của mình, Hoàn Ngọc cũng là người không có tầm mắt, nói như vậy, cũng chỉ có Tổng thị đã từng hiệp trợ mình trông nom nhà cửa là hiền nghị lớn nhất.

Tiểu tiện nhân kia!

Mình không sanh được con, phải đi lấy lòng Hoàn Bội sao?

Hôm nay chính người cũng có, để xem người diễn xuất như thế nào!

Thường thị chuẩn bị ít thứ đi thăm Tổng thị, ngồi ở bên cạnh nàng thân mật thăm thiết nói: “Chúc mừng muội muội, Dịch ca nhi Lễ ca nhi luôn hỏi ta lúc nào sinh một đứa em gái xinh xắn chơi cùng bọn nó. Nếu muội muội có thể sinh, không biết bọn nó vui đến dường nào. Dĩ nhiên, nếu là đệ đệ, sau này có thể làm trợ thủ đắc lực cho bọn nó cũng càng tốt. Chỉ có thể hận Hoàn Bội tiện cùng Cầu Oa kia, ta cùng với muội muội là người đường đường chánh chánh, lấy đồ cưới ra trợ cấp gia dụng, tấn tăn khổ khổ trị gia, lại tiện nghi bọn họ duỗi tay chỉ biết ăn uống, há mồm liền muốn chia gia sản!”

Tổng thị nghe nàng ta há mồm ngậm miệng đều mong đợi mình chỉ có thể sinh nữ nhi, còn khích bác ly gián, thập phần vạn phần không thích trong lòng đều chỉ hóa thành sâu kín thờ dài: “Đại gia cũng nói mình đã có ba nhi tử, cả ngày nghịch ngợm gây sự, còn không bằng Tiểu Ly Tỷ của Nhị gia lạnh lợi thân thiết, ngược lại rất hi vọng thiếp thân sinh ra một nữ nhi. Phu nhân lại nói sinh nam hài tốt. Thật ra thì, sinh nam sinh nữ đều là thiên định”

Thường thị nghe ý tứ của nàng, bất kể sinh nam sinh nữ cũng đều là bảo bối, hận nàng nói móc mình, liền nói: “Đúng vậy, muội muội sanh, mặc kệ nam nữ đều là con cháu kim quý của Hách gia, hiện giờ cần phải đường thai mới được. Ah, ta thấy nơi này của muội muội vốn có một nha đầu mặt tròn tròn,

mắt nhỏ nhỏ rất đáng yêu, lúc này sao lại không thấy? Các người không biết hiện tại đi đâu đi đâu bất cứ lúc nào cũng phải có người hầu hạ sao?”

Thường thị trừng mắt hai nha đầu của Tổng thị, các nàng lập tức quỳ xuống.

Tổng thị cười nói: “Phu nhân đừng tức giận, hiện tại thiếp thân có những người này cũng đủ rồi. Nha đầu phu nhân nói gọi là Ba Tiêu, đại gia đã nói với thiếp thân lấy đi bảo là có chỗ muốn dùng. Thiếp thân cũng chỉ là thiếp, đại gia thích sao dám không nghe lệnh? Chẳng lẽ, đây không phải là ý của phu nhân? Lâu như vậy đại gia cũng không chưa nói với phu nhân ă?”

Nàng ta làm sao có thể an bài nha đầu đi hầu hạ tiện nhân kia?

Về phần A Tề, cũng đã hơn mấy tháng không có nói chuyện rồi!

Đáng hận nhất là đám tiện nhân này, cố ý cấu kết với nhau gạt mình sao?

Trong lòng Thường thị nổi giận, cắn răng nói: “Xem ta gần đây bận rộn, đều quên. Nếu Ba Tiêu không có ở đây, nơi này của muội muội ta vẫn nên cho thêm hai người chăm sóc.”

Tổng thị liên tục khước từ: “Phu nhân hiện tại bận rộn, không trách thân thể thiếp thân yếu đuối không giúp được gì chính là phúc khí của thiếp thân, làm sao còn dám làm phiền phu nhân phái người?”

Thường thị nhất thời thật đúng là không chọn ra người thích hợp, giả vờ khách khí một phen, trở về liền gọi Ba Tiêu đến giáo huấn một trận, để cho nàng vẫn trở về chăm sóc Tổng thị. Tổng thị biết Thường thị đối phó Hoàn Bội, đang lo lắng Thường thị phải tâm phúc tới đây âm thầm thu thập mình, kết quả chỉ là đưa Ba Tiêu trở lại, đương nhiên sẽ không phản bác. Vừa thu người vừa len lén cho Hoàn Bội một chút bạc, để nàng ta có thể tìm người hầu hạ.

Thường thị thấy mình không phá hư được liên hiệp của Hoàn Bội cùng Tổng thị, lại biết A Tề giận cha mình không xuất lực, thầm nghĩ không tiện đối chọi với hắn, bèn đi chỗ của Trương thị khóc kể lể: “Cầu Ông là tôn tử Hách gia, bà bà nhân từ ôm đến bên người nuôi dạy. Nhưng nha đầu Hoàn Bội kia có thể ra ngoài gặp người sao? Có thể để nàng ta dạy dỗ cháu mụ Hách gia sao? Trước kia chỉ trộm nhà mình cũng thôi đi, sắp đến lễ mừng năm mới, nhân tình lui tới, nếu nàng ta quen tay lấy đồ của khách nhân, gây ra chuyện tất cả chúng ta còn có mặt mũi sao?”

Trương thị bởi vì nhit từ mất chức quan, lại thấy Thường gia thế lớn vô cùng, để cho Thường thị quản gia, thứ nhất vì lấy lòng, thứ hai cũng có thể mượn cơ hội này tìm lỗi của nàng ta, thường xuyên giáo huấn một chút, để tránh nàng ta mượn thế lực nhà mẹ lấn áp người Hách gia. Hai tháng trước nhit từ lạnh nhạt Thường thị bà cũng là vui khi việc thành, nhưng nghe nói A Tề vậy mà lại tiếp tục thu Hoàn Bội, lập tức liền nổi trận lôi đình, thậm chí nhit từ mình không có tiền đồ, nói: “Những chuyện này người xem đó mà làm là được.”

Thường thị được khuôn vàng thước ngọc của bề trên, tùy tiện tìm cái cớ đi đến nơi của Hoàn Bội phát tác một trận, ở trên người nàng ta vừa nhéo vừa ngắt, sau khi xong chuyện nhốt vào phòng chứa củi như cũ.

A Tề nhận được tin tức, không dám nói Trương thị không đúng, chỉ cắn giận tát lên trên mặt Thường thị một cái: “Phụ thân người nói muốn ta tạo thanh danh tốt nhiều hơn, người ở trong nhà hà khắc hạ nhân, tùy ý nhục mạ thiếp thất của ta, có đồ phụ như người vậy sao? Có người hại trượng phu bất nhân bất nghĩa như người vậy sao?”

Thường thị khóc ròng nói: “Người tính thử xem người có bao nhiêu thiếp rồi hả? Ta là đồ phụ, vậy Quý Hà Hoa là cái gì? Kéo dài hương khói, hiếu thuận công công bà bà, quản lý chuyện nhà, lại thu xếp thiếp thất cho người, chỗ nào ta không có làm được? Người ghét bỏ ta cũng được, nha đầu Hoàn Bội kia là bà bà lên tiếng đuổi đi, người bị giáng chức cũng có liên quan đến chuyện đệ đệ của ả ta, hôm nay bà bà đã để Cầu Ông nhận tồ quy tông rồi, người còn cùng ả ta không minh bạch, người để bà bà ở nơi đâu?”

A Tề thấy mình cũng không đúng, nhưng không ngờ Thường thị chẳng những không nhận sai, ngược lại lấy mẫu thân hắn tới chặn miệng của hắn, liền cá giận nói: “Hoàn Bội không đúng, nương ta cũng thích nàng ấy có thể sinh đường. Chính người không thể sanh con, chẳng lẽ còn không cho ta đi tìm họ?”

Thường thị the thé hô to: “Ta không thể sanh con, Dịch ca nhi, Lễ ca nhi từ đâu tới? Người vì những thứ hồ ly tình kia, ngay cả nhit từ mình cũng muốn không nhận sao? Nếu như thế, ta sẽ đi mời cha ta đến làm chủ!”

Thường thị vừa gào, vừa mở cái rương trong phòng ra muốn thu dọn hành lý rời đi. Mấy nha đầu ở dưới bệ cửa nghe được bọn họ cãi nhau quá lớn, bởi vì A Tề nói qua không cho các nàng đi vào, bọn họ liếc mắt nhìn nhau liền lui ra, người người cũng ước gì Thường thị lập tức rời đi. Cuối cùng Hoàn Bội biết bụng mình không có tiền đồ, coi như Thường thị đối với nàng ta khắc nghiệt, cũng tốt hơn bị Hách gia hoặc là Thường gia tùy tiện bán đi, vội chạy đi tìm Tổng thị.

Tổng thị dựa đầu giường, ôm bụng tức giận mắng: “Phu nhân cùng đại gia gây gỗ, chính người không khuyên giải ngược lại tới tìm ta? Nếu đứa bé trong bụng ta có gì ngoài ý muốn, ai tới đền?”

Tổng thị không chịu động thân, bụng Hà Hoa còn lớn hơn Tổng thị cũng không trông cậy vào được, Hoàn Ngọc dậm chân một cái, chỉ có thể chạy đi nơi đó của Trương thị khóc.

Chờ Trương thị chạy tới, A Tề đang ôm Thường Thị tóc tai bù xù muốn vượt trở ngại nhếch nhác khuyên, trong phòng đồ trang sức, quần áo... rơi đầy đất.

Thật vất vả gọi mấy tức phụ kéo Thường thị lại, Trương thị mắng: “Có chuyện gì mà phải ồn ào thành ra như vậy? Nói cái gì vậy? Bộ dạng người như thế này làm sao đương gia?”

Thường thị nghe vậy, che nửa mặt bánh bao nhào đến dưới chân Trương thị nói: “Bà bà người phải làm chủ cho con! Dịch ca nhi, Lễ ca nhi cũng lớn như vậy, đang hầu hạ dưới gối, hần lại nói con không thể sanh con, nói con là đồ phụ!”

Trương thị biết Lễ ca nhi là sinh non, sanh chưa đủ tháng, lúc mới đưa đến đây không lâu thiếu chút nữa mất mạng. Nghe bọn họ cãi nhau chuyện này, trong lòng có hoài nghi, nhìn về phía A Tề ánh mắt cũng trở nên nghiêm nghị.

Chuyện Thường thị không thể sinh nở được nữa, A Tề vẫn giấu mọi người, lần này quá tức giận, cho nên quên che giấu, cứ như vậy thốt ra, thấy Thường thị còn uy hiếp hần muốn về nhà mẹ đẻ tố cáo, ở trước mặt mẫu thân cũng không đoái hoài tới giấu giếm thay nàng ta nữa, nói hết lời mấy người đại phu ở Sơn Đông ra.

Thường thị nghe thiếu chút nữa ngắt đứt, khóc đến nước mắt nước mũi một xấp đầy nói A Tề lừa nàng ta, nàng ta không tin.

Hai ngày kế Hách gia mời ba bốn đại phu tới chẩn mạch cho Thường thị, tất cả đại phu đều lắc đầu rời đi.

Vốn Thường thị đã có hai đứa con trai, Dịch ca nhi vừa là đích tử đích tôn, không thể sinh nở nữa cũng không có gì lớn. Nhưng có cần sinh hay không và có thể sinh hay không là hai khái niệm hoàn toàn bất đồng, huống chi Lễ ca nhi thể cốt yếu, sau này vẫn còn không biết sẽ như thế nào. Thường thị lập tức yên lặng, ngã xuống giường không thể đứng dậy.

Hà Hoa nghe nói Thường thị bị bệnh, vội gọi người nấu chút thuốc bổ muốn đưa qua. Tiểu Thư làm bầm: “Tiểu thư, à ta nói người là đồ phụ, người còn đối với à ta tốt như vậy!”

Hà Hoa bất đắc dĩ cười nói: “Trong thôn này đồ phụ giống như ta nhiều lắm, ta sợ cái gì? Tóm lại vẫn là người một nhà, cô gia người cùng đại gia là huynh đệ ruột cốt đứt xương ảnh hưởng tới gần. Chi là, ta đi như vậy ngược lại thật sự là không tốt.”

Hà Hoa nhìn cái bụng tròn vo của mình, thầm nghĩ mình có ý tốt đi thăm nàng ta, chỉ sợ nàng ta còn cho là mình đi kích thích nàng ta. đành phải sai Tiểu Oân tương đối trầm ổn thay thế nàng đi đưa thuốc bổ, dùng lời nói tốt trấn an nàng ta.

May mà A Tề thấy Thường thị mất đi uy phong, hơn nữa trên có Thường nhạc phụ, dưới có hai đứa bé gào khóc đòi ăn, cũng liền hồi tâm chuyển ý theo nàng ta nói chút lời ngon tiếng ngọt, Thường thị dần dần bớt sầu.

Nháy mắt liền tới tháng mười hai, một nhà tiểu hộ trong thôn cùng học đồ mới thăng làm tiểu sư phụ trong cửa hàng điểm tâm đồng thời đến cầu thú Tiểu Thư.

Hà Hoa liền nói với Tiểu Thư: “Tuổi người cũng không nhỏ, tự mình lo liệu đi. Đến trong thôn, về sau cũng không cần hầu hạ ta, gả cho Phan Sư phó, về sau không thể thiếu còn phải dập đầu với ta.”

Tiểu Thư cũng gần hai mươi, trong ngày thường lại thích nghe bát quái tìm việc vui khắp nơi, thấy Hà Hoa pha trò như vậy, không thẹn thùng chút nào, thoải mái nói: “Đến trong thôn phải hầu hạ người khác, em vẫn đi theo tiểu thư tốt hơn. Phan sư phó biết nấu ăn, làm điểm tâm, có tiểu thư làm chỗ dựa cho em, hần nhất định không dám bỏ đối em.”

Hà Hoa không khỏi cười to: “Quả nhiên người ngốc có phúc của ngốc, vậy mà thật sự tìm được phiếu cơm rồi.” Quay sang Tiểu Bảo nói: “Chàng xem, nha đầu này cũng có thể tìm được trọng phụ vì nàng rửa tay xuống bếp.”

Tiểu Bảo liền nhú mày nói: “Làm sao bây giờ? Ta muốn xuống bếp chắc chắn sẽ đốt phòng bếp! Vẫn nên kiếm bạc trắng thật nhiều, tìm thêm mấy người rửa tay xuống bếp trở về phục vụ nàng thôi.”

Người một phòng đều cười vang, mặc dù Tiểu Bàn Tiểu Diệp vẫn chưa tới tuổi, nhưng mắt thấy hai đời nhất đẳng nha hoàn bên cạnh Hà Hoa gả đi ra ngoài cũng còn theo sát Hà Hoa, trong lòng không khỏi đã động bản tính. Hắc nha đầu từ Sơn Đông theo tới huyện Định Giang, mặc dù hiếu kỳ tại sao Tiểu Thư không được Tiểu Bảo thu dùng, như sớm biết mình không có mệnh làm đi nữa. Lúc đi xuống nghe Tiểu Thư bẻ ngón tay đếm lúc trước Tiểu Oân gả cho Lý Đại Lang Hà Hoa cho bao nhiêu đồ cưới; sau đó nói đến nàng tuân theo quy củ Hách gia thế nào, Hà Hoa đã âm thầm hứa hẹn đặt mua đồ cưới cho nàng ra sao, cũng chỉ hận mình không có sớm dẫn thân vào Quý gia một chút, trong ngày thường cũng không bằng Tiểu Thư nói lời hay như vậy, không khỏi cũng có chút gấp gáp.

Lại nói Tiểu Bảo nói, muốn tìm đầu bếp trở về mỗi ngày làm mấy chục món ăn cho Hà Hoa thưởng thức là không thể nào thực hiện, nhưng bởi vì Hà Hoa chờ sanh, buôn bán ở Huyện Gia Nguyên đều là hần xử lý, Phan Sư phó kia vừa mới từ Định Giang điều đến Gia Nguyên, quả nhiên Tiểu Bảo liền gọi hần về đến nhà, để cho hần phụ trách làm điểm tâm thường niên.

Tiểu Phan Sư phó có thể có cơ hội cùng người trong lòng “Không khoảng cách” tiếp xúc, còn có thể lấy lòng chủ nhà, mừng rỡ nhảy lên cao ba thước, khăn cấp vội vàng liền cuốn chăn nệm tới đây, cầu khẩn Lý Đại Lang an bài chỗ cho hần dừng chân, buổi tối hôm đó liền bọc lộ một tay.

Hách gia hiện tại có bốn tôn tử tôn nữ, Anh tử nhi cũng là đứa nhỏ choai choai, đều là thời điểm thích ăn đồ ăn vặt, Trương thị cùng đám nữ quyến cũng đều thích nhai ít đồ trong miệng. Thường thị thấy tiểu Phan đến không cần bà bỏ tiền công, còn có thể gạt bỏ phiền não về chọn thức ăn cho lễ mừng năm mới cùng tặng lễ của mình, cũng liền ở mở một gian bên cạnh phòng bếp, mặc cho tiểu Phan phát huy.

Trong nhà biết tiểu Phan muốn thú Tiểu Thư, bọn hạ nhân không có chuyện làm liền đi chỗ của hần chúc mừng, la hét để cho hần làm điểm tâm, trong lòng suy nghĩ ăn xong sau này còn muốn đi theo hần học mấy chiêu. Trong lúc nhất thời, tiểu Phan lại trở thành người được hoan nghênh nhất trong nhà.

Tuy rằng Tiểu Thư Sách gan lớn, rốt cuộc không chịu nổi mọi người cười đùa, cũng liền thành thật ở bên cạnh Hà Hoa thều gỏi uyên ương, lại âm thầm bảo Hắc nha đầu giúp nâng đi nhìn tiểu Phan có cứ chỉ xấu với đám nha hoàn tức phụ hay không.

Hắc nha đầu mượn tiếng “Trông coi” dùm Tiểu Thư, rất được tiểu Phan hoan nghênh, phàm là Hắc nha đầu quanh co lòng vòng hỏi thăm tình trạng gia đình của mọi người trong cửa hàng điểm tâm, tình hình thu nhập vân vân... tiểu Phan nhất luật biết gì đều nói hết không giấu diếm. Nói xong còn dâng tặng ba hộp điểm tâm sở trường của mình, một hộp cho chủ nhà, một hộp cho Tiểu Thư, một hộp cho Hắc nha đầu. Đương nhiên Hắc nha đầu cũng nói những thứ Tiểu Thư yêu thích cho hắn nghe, thỉnh thoảng cũng giúp Tiểu Thư truyền khăn thiêu, hà bao

Mùa xuân năm nay nhân số ở Hách gia nhiều nhất trong bao năm qua, thành viên đầy đủ nhất trong một năm, đại phòng cùng nhị phòng đều có tin mừng, hai người Hách Đại Hái cùng Trương thị rất là vui mừng, lễ mừng năm mới quả thật rất hòa thuận vui vẻ. Nhưng tiểu Phan qua hết năm muốn đi Gia Nguyên bắt đầu làm việc trước, bị người moi ra mỗi tháng hắn có năm lượng bạc tiền công cố định, lại căn cứ vào tiền lời mỗi tháng trong cửa hàng được thưởng bạc nữa, cuối năm còn có huê hồng thì rất nhiều người không còn bình tĩnh.

Thường thị là người phản ứng đầu tiên, liền kể cho A Tề nói: “Nếu Phụ thân đã bảo chàng chờ một thời gian, không bằng chúng ta đón Tiểu Thất đến đây, để cho hắn cùng Nhị thăm nhà Khang thúc thúc giúp đỡ chàng chuẩn bị buôn bán ở bên ngoài?”

A Tề nói: “Không phải Tiểu Bảo làm rất tốt sao? Hạ nhân đều có trên trăm lượng bạc một năm.”

Thường thị vội la lên: “Cửa hàng của hắn là đồ cưới của Hà Hoa, hàng bên trong còn có từ Sơn Đông chở tới đây, cũng không có đựng tới trong tiền công. Dù cho hắn kiếm một triệu lượng cũng không có phần của chúng ta!”

“Vậy không phải hắn mượn cha cùng trong nhà lấy danh nghĩa là của mình để ôm tiền à?”

“Hắn hôm nay chỉ có một Hà Hoa, gom góp nhiều tư sản như vậy, chàng tìm cho mình ba bốn người thu vào làm thiếp, nhưng không có nghề nghiệp, ngay cả vàng bạc trong nhà cũng bị vét sạch, chàng để cho con trai chàng sau này ăn cái gì?”

A Tề cau mày nói: “Mọi người đều biết ta từ Sơn Đông trở lại không có bạc, khoản tiền kia muốn giữ lại làm vốn riêng cho nàng, sau này còn có việc cần dùng, không thể động. Chúng ta lấy đâu ra tiền vốn?”

Thường thị cũng không bỏ được dùng tiền sinh mạng của mình, liền lầm bầm: “Tuy rằng thiếp quản gia, bạc trong tay có thể dùng cũng không vượt qua một trăm lượng, nhiều thì phải hỏi bà bà. Thật ra không phải đều để lại cho con cháu dùng à? Triệu di nương còn có thể sinh dưỡng, không sớm phân gia đến lúc đó sẽ phải chia ra thêm một phần, không chừng còn có thể nào thành giống như Tam thúc công.”

A Tề vội vàng quát nàng ta dừng lại: “Để ta suy nghĩ một chút, lời như thế nàng cũng đừng đi ra ngoài nói!”

Không lâu sau, Tiểu Bảo cũng bắt đầu cùng Hà Hoa kể khổ: “Đại ca bên kia muốn thả chất nhĩ của quân sự Chu Lâm vào trong cửa hàng chúng ta.”

Hà Hoa xoa bụng tròn xoe của mình nói: “Ta hơn mấy tháng không quản sự rồi. Chỉ là nghe Tiểu Oản nói, nhiều tức phụ tìm nàng móc nối, thậm chí người bên kia của bà bà cũng vậy. Vốn là ta còn muốn tìm người tiếp thay Tiểu Thư, hay là để xuống trước đi.”

Tiểu Bảo nói: “Ai bảo nàng cho tiền công chường quỹ, hỏa kế trong cửa hàng cao như vậy? Ngay cả hai nha đầu Tiểu Bàn Tiểu Điệp kia, nàng cũng đã cho các nàng không ít đồ tốt. Lần này người người đều biết Nhị nãi nãi là một nãi nãi hào phóng, người vừa lại hiền hòa, tranh nhau muốn hầu hạ nàng. Hại ta cũng phải tăng thêm tiền công cho người trong hai cửa hàng khác.”

Hà Hoa cười khổ, nàng có thể làm sao? Nàng trước kia cũng không phải là nữ cường nhân thương giới, ban đầu Quý gia một nghèo hai trắng, tiểu môn tiểu hộ, từ Vương Chường Quỹ ra, nàng biết trả lương cao mới mới được người, cẩn thận thành thật buồn bán, thỉnh thoảng nghĩ ra một vài cách thức buôn bán mới, cái khác đều giao cho người khác làm. May mắn, Vương Chường Quỹ là một người tài giỏi, còn giúp tìm rất nhiều nhân tài khác. Một năm một năm trôi qua, mặc dù bỏ ra tiền công nhiều hơn một chút, nhưng buôn bán quả thật cũng càng ngày càng tốt.

“Công công bà bà chưa nói với chàng chuyện gì chứ?”

Tiểu Bảo lắc đầu: “Chúng ta không dùng tiền công, thua lỗ đều là mình chịu, bọn họ có thể nói cái gì?”

“Nói cũng phải. Không nhìn ra chàng còn có bản lĩnh lớn như vậy, bốn cửa hàng ở huyện Gia Nguyên cũng thu xếp được, năm nay có muốn buông tay chân ra làm hay không?”

Tiểu Bảo ôm Tiểu Ly Tỷ, hôn bẹp một cái: “Hiện tại quản cũng có chút cố hết sức, nhiều hơn nữa sợ rằng không được. Ta đi ra ngoài đã lâu, con đều không nhận ra ta! Nào, Tiểu Ly Tỷ, gọi phụ thân!”

“Phụ thân, đường!” Tiểu Ly Tỷ đã học được nói mấy chữ đơn giản hôn nước miếng đầy mặt hắn, sau đó mở ra tay xin đường.

Hà Hoa vội vàng cầm khăn tay lau cho hắn, lại nghiêm mặt nói với Tiểu Ly Tỷ: “Mới ăn điểm tâm, trong túi con còn có vài cục đường, còn xin thêm làm gì? Cẩn thận buổi tối con chuột tới cắn con!”

Tiểu Ly Tỷ mới không cần quan tâm nhiều, toét miệng cười: “Nương, ăn, con chuột!”

Hà Hoa nhìn dáng vẻ cười hi hi của nàng cũng nhịn không được: “Nương không ăn con chuột. Con ăn no thì đi nằm ngủ, nếu không đến giờ cơm chiều con buồn ngủ, lúc người khác ngủ con lại muốn chơi.”

Gọi Thôi ma ma ôm Tiểu Ly Ty đi ra ngoài, nàng nói với Tiểu Bảo: “Đi đi về về như chàng cũng bất tiện, không bằng ta ở cứ xong dẫn Tiểu Ly Ty đi theo chàng đến Gia Nguyên, có thể giúp chàng nghĩ kế, lại để cho chàng lúc nào cũng thấy được con.”

Buôn bán là chuyện nhỏ, ở riêng là chuyện lớn. Sau khi Thường thị biết mình hết hi vọng trong việc sinh nở, đối với chuyện gom tiền tài, tranh gia sản cho hai đứa con trai càng thêm đề ý, tiếp tục ở gần một bên còn không biết sẽ sanh ra chuyện gì nữa. Nhưng Tiểu Bảo là người có niệm tình nghĩa huynh đệ cùng có hiếu với phụ mẫu, Hách Đại Hải cùng Trương thị không có ý muốn phân gia, Hà Hoa chỉ có thể lùi lại mà cầu việc khác, tìm cơ hội hàng năm dọn đi ra ngoài ở một chút, tin tưởng Thường thị cũng sẽ rất nguyện ý nhìn thấy một nhà bọn họ đi Gia Nguyên ở.

Tiểu Bảo cũng có chút động lòng, nhưng không có lập tức đồng ý, chỉ nằm ghé lên trên bụng nàng nói: “Nàng trước tiên nghỉ cho khỏe đi, tiểu tử đang đá nàng đấy.”

Hà Hoa há hốc mồm, sau một lúc lâu vẫn đóng lại, xoa bụng chỉ mong chờ lần này có thể một lần được con trai.

Ngày hai tháng hai, Long Sĩ Đầu, rồng không ngẩng đầu lên người ngẩng đầu.

Một ngày này rốt cuộc Hà Hoa sinh hạ thai thứ hai, may mắn là một đứa con trai, một khắc nghe được bà đỡ báo tin mừng, rốt cuộc Hà Hoa an tâm ngủ mê man.

Lễ tắm ba ngày, đầy tháng của đứa bé đều làm rất náo nhiệt. Tiểu Bảo phụng mệnh lấy cho nhi tử một cái tên dễ nghe, vang dội, giàu có nội hàm và phù hợp tộc quy. Suy nghĩ một năm không phải là không hài lòng chính là khó có thể lấy hay bỏ, cuối cùng vẫn là Quý Quân viết thơ tới nói: “Các người không phải là muốn nhi nữ nhất song sao? Vậy thì lấy văn võ song toàn ý, ca ca gọi là Văn, đệ đệ gọi là Vũ.”

Tiểu Bảo liền dâng bốc tài văn chương của Đại Cửu Tử cho Hà Hoa xem như hiện vật quý: “Xem xem, hiện tại ngay cả tên của đứa con trai tiếp theo cũng đã có luôn rồi!”

Đồng lúa với Tiểu Bảo đều lấy chữ “Học”, trong tên A Tề cùng hần đến nỗi A Khang nhà Nhị thậm chí đều có một chữ “Học”, đến đồng lúa của Dịch ca nhi mới lấy chữ “Tồn”, Dịch ca nhi Hách Tồn Dịch chữ “Dịch” tinh thông lục nghệ chi nghệ, Lễ ca nhi lấy lục nghệ chi lễ. Tiểu Bảo bên này, lấy cho nhi tử một chữ “Văn”, nhũ danh Tiểu Ninh ca, đại danh Hách Tồn Văn.

Hà Hoa đọc mấy lần, cũng cảm thấy sáng sủa trôi chảy, liền không soi mói nữa. Lại nghĩ tới lúc trước có một diễn viên nhí mập mạp khả ái gọi là Hách Thiệu Văn, liền ôm nhi tử hôn một cái nói: “Tiểu Ninh ca, thông minh này, đáng yêu này của con phải học nhóc đó, vóc người thì không cần học.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diễn Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Phân gia chia tài sản (trung)

Hà Hoa có con trai, địa vị ở Hách gia tăng nhiều, Trương thị không chỉ một lần dận dò nàng nghi ngại thật tốt, còn coi xuống miếng phật ngọc đã đeo mấy chục năm cho Tiểu Ninh ca. Hà Hoa cũng tháo xuống tảng đá lớn trong lòng. Có lúc không tránh được sẽ nghĩ đến, nếu như cái thai này mình sanh ra là nữ nhi, Trương thị sẽ bảo Tiểu Bảo nạp thiếp rồi. Mà Tiểu Bảo, Tiểu Bảo sẽ như thế nào đây?

“Tiểu thư, không xong!” Trong lúc Hà Hoa đang suy nghĩ lung tung, Tiểu Điệp nâng váy thở hồng hộc chạy vào, “Đại gia. Đại gia đã xảy ra chuyện!”

“Nói chậm một chút!” Hà Hoa có chút không vui nhíu mày nhìn Tiểu Ninh ca, nhẹ nhàng rung một cái, thấy bé lại chảy nước miếng ngủ say, mới giao cho Thôi ma ma ôm đi ra ngoài.

Tiểu Điệp che miệng sợ hãi đứng ở một bên, chờ Hà Hoa ra hiệu bảo nàng có thể lên tiếng, mới nhỏ giọng nói: “Mới vừa rồi ở tiền viện nhìn thấy Chu quản gia trở lại, nói là đại gia cùng Thường Thất thiếu gia gặp phải cướp.”

Hà Hoa kinh hãi, “Gặp phải cướp? Chỉ có Chu quản gia trở lại sao? Người lại đi hỏi thăm. Không, theo ta cùng đi đến chỗ của thái thái.”

Năm trước A Tề theo thường lệ tặng lễ cho các nơi, tặng lễ cho nhà Thường đại nhân rất phong phú. Nhưng mãi cho đến năm sau, Thường gia mới phái Thường Kiều tới đây đáp lễ, nói vẫn còn đang liên lạc, để cho hần chờ. Đường làm quan tạm thời vô vọng, cũng không thể ở nhà nhàn nhã, miệng ăn núi lớn. A Tề liền lấy hai ngàn lượng bạc từ trong sổ sách, dẫn theo Thường Kiều đi vùng khác mua hàng, chuẩn bị làm ăn. Lễ ra Chu quản gia cũng là người chừng chạc, Hách Đại Hải còn có ý bảo hai quản sự ổn trọng lúc trước đi theo mình đi theo A Tề, tại sao lại gặp phải cướp chứ?

Hà Hoa một đường nghĩ, một đường đi nhanh, còn chưa tới chính viện, liền nghe tiếng khóc liên tục truyền đến. Đi vào thì nhìn thấy, Trương thị đang gạt lệ, Thường thị cùng Hoàn Ngọc một người ôm một đứa bé khóc thành một đoàn, sắc mặt của Hách Đại Hải cũng rất không tốt, Chu quản gia quần áo lam lũ, mặt mũi tiêu tụy quỳ trên mặt đất.

Hà Hoa hành lễ xong, đang muốn mở miệng hỏi, Trương thị liền mắng: “Tặc tử trời đánh! Tại sao không thấy người của quan phủ đi diệt trừ bọn chúng?

Nếu A Tề vẫn là quan lão gia, há có thể cho phép bọn chúng ức hiếp như vậy!”

Bà ấy vừa mắng lên, Cầu Oa cùng Lễ ca nhi không biết gì khóc càng thêm lớn tiếng, vốn Dịch ca nhi đang tốt ở một bên cũng “oa!” một tiếng khóc lên ôm chân Hách Đại Hải nói: “Phụ thân, con muốn phụ thân!”

“Phụ thân không có việc gì, cha con không có việc gì, đừng khóc!” Hách Đại Hải có chút không quen đỡ Dịch nhi đôi câu, cau mày nói: “Được rồi! Chu Lâm đã nói qua, A Tề đã trốn thoát khỏi tay của bọn cướp, hiện tại chỉ có chút vết thương nhỏ trong người mà thôi, khóc cái gì mà khóc? Gọi Tiểu Bảo mang chút ngân lượng đi đón bọn nó trở về là được rồi!”

Nhìn chung Hà Hoa có thể đoán được đầu đuôi sự tình, nghe được tính mạng A Tề cùng Thường Kiều không có gì lo lắng, thì yên tâm, nói với Trương thị: “Bà bà, nếu đại ca không có gì đáng ngại, công công lại có an bài, trước hết người hãy nghỉ ngơi cho khỏe, đừng nóng vội ảnh hưởng đến thân thể. Nếu không yên tâm, thì đi miếu thấp chút nhang, cầu xin Bồ Tát phù hộ!”

Trương thị lau nước mắt nói: “Không sai! Nhất định là mấy tháng nay ta lo chăm sóc mấy tôn tử, ít kính hương cho Bồ Tát, Bồ Tát lúc này mới. . . .”

Hà Hoa tròn mắt một cái, nhưng biết Trương thị rất là mê tín, chỉ đành phải tiếp tục trấn an: “Bà bà đừng nói như vậy. Đều là nhờ thường ngày người thấp hương bái Phật, hành thiện tích đức, Cầu Oa cùng Lễ ca nhi mới lớn lên khỏe mạnh như vậy, đại ca lần này gặp dữ hóa lành cũng là Bồ Tát phù hộ, thật may mắn!”

Trương thị là người trải qua sóng to gió lớn, khuyên sơ qua mấy câu là được rồi, để tự mình Triệu thị đỡ bà ấy trở về phòng chuẩn bị thấp hương. Lần này Trương phu cùng đệ đệ xảy ra chuyện, trong lòng Thường thị rất sợ hãi.

Trước tiên Hà Hoa gọi người dẫn ba đứa bé lui xuống, lại sai người nhanh bưng nước tới cho nàng ta lau mặt, khuyên giải nói: “Đại tẩu, hôm nay cả nhà đều trông cậy vào tẩu, tẩu cần phải chấn chỉnh tinh thần. Nếu không, đại ca vẫn còn đang bị thương ở trên đường, tẩu ở nhà lại bị bệnh. . . . Ba đứa Dịch ca nhi mới vừa rồi đều khóc, tẩu cũng thấy Chu quản gia đã nói đại ca cùng Thất thiếu gia chỉ là bị chút thương tích, tẩu ở nhà chờ, qua mấy ngày nữa là Tiểu Bảo có thể mang bọn họ trở về.”

“Nếu bọn họ có chuyện, ta phải làm thế nào? Bảo chúng ta cô nhi quả mẩu sống thế nào chứ!” Trương thị đã rời đi, Hách Đại Hải cũng đi xuống an bài, nước mắt nước mũi của Thường thị đều chui lên trên người Hà Hoa, thả giọng khóc ngất.

Chỉ chốc lát sau, Nhị thẩm bên kia cũng tới đây thăm hỏi, Hách Học Khang còn rất quan tâm hỏi thăm có cần giúp một tay hay không. Đối với chân tướng chuyện xảy ra Hà Hoa chưa hiểu rõ hết, nhưng lúc này cũng chỉ có nàng ra mặt, miễn cưỡng tiếp đón bọn họ, nhìn Thường thị tâm thần có chút không yên như cũ nói: “Đại tẩu, nếu không gọi Chu quản gia tới hỏi tì mĩ một lần nữa, có lẽ, cần Thường đại nhân giúp một tay.”

Thường thị vội vàng nắm chặt tay của nàng nói: “Không sai, ta phải nói cho cha ta biết! Bảo ông ấy phái người đi diệt đám cướp này! Gọi Chu Lâm, ta muốn hỏi lần nữa!”

Chu Lâm một đường đi nhanh như bay, phong trần mệt mỏi trở lại Hách gia báo tin, mặc dù mới vừa đi xuống nghỉ ngơi lại bị kêu lên, nhưng cũng không dám oán giận, thuật lại chuyện một lần nữa.

Thì ra là, A Tề cùng Thường Kiều mang theo bạc đi ra ngoài mua hàng, lúc mới bắt đầu rất thuận lợi. Nhưng bởi vì A Tề đều ở phía sau màn, chỉ có Thường Kiều cùng hai quản sự xuất đầu lộ diện. Bề ngoài Thường Kiều rất tốt, lại mang theo nhiều bạc trong người, nên dẫn tới người khác chú ý. Chờ bọn hắn thu mua vài xe hàng đầy ắp, mới bắt đầu đi trở về không tới hai ngày, xe ngựa xe lừa cùng càn xe liền xảy ra vấn đề. Thương hành vốn đã bán xong cùng đi với bọn họ, để ngựa có cướp cũng vứt bỏ bọn họ đi trước.

Mặc dù A Tề vẫn phân phó phải làm việc cẩn thận, nhưng cuối cùng vẫn bị cướp chặn lại, tuyên bố muốn lấy hàng trên xe cùng Thường Kiều đi.

Nếu là người khác thì thôi cũng được, cố tình là Thường Kiều em vợ của mình, là con trai của Thường đại nhân, coi như Thường đại nhân không coi trọng đứa con trai này lắm, nhưng tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện không may ở trong tay mình, đương nhiên A Tề không đồng ý. Hứa cho đám họ vệ áp tải xe cùng khuôn vác không ít tiền giúp một tay chống cự tranh thủ tìm đường chạy trốn.

Ai ngờ xe ngựa cùng người thường đi đường này, biết bọn cướp kia luôn chỉ cần tài vật không làm tổn thương đến mạng người, lần này cũng chỉ vì Thường Kiều sinh ra quá tốt mới làm cho người ta phá lệ. Nhiều tiền hơn nữa cũng phải có mạng xài mới được, thông minh một chút thì chú ý tìm chỗ tốt núp đi, chờ bọn cướp đi thì tìm cách khác lấy lại, có kiến thức nông cạn, thấy A Tề nói tiền thường thì động lòng, đã nói tâm động không bằng hành động, muốn ở dưới mắt bọn cướp cường liệt mình vớt vát. Không ngờ lại chọc giận cả đám bọn cướp, bị đại đao của người ta chặt đầu như cắt dưa hấu, mấy xe hàng hóa toàn bộ đều rơi vào trong tay của bọn cướp.

Cũng là A Tề cùng Thường Kiều tốt số, trong trận hỗn chiến lại có thể chạy thoát ra ngoài, chỉ là trên người có thương tích, lại bị kinh sợ, cuối cùng bệnh không dậy nổi. Chỉ đành phải lấy chức quan ngày trước ra, ở trong huyện gần đây bảy quẹo tám rẽ tìm được người có chút quan hệ lại có chút quyền thế ở lại trước, rồi lại sai Chu quản gia trở về lấy tiền đền lãnh người.

Chỗ gặp chuyện không may cũng không thuộc bộ phận Thường đại nhân quản, Thường đại nhân có năng lực cũng ngoài tầm với. Huống chi, một khi kéo chuyện lớn ra, trước không nói tới đám cướp kia rốt cuộc có thể khuất phục hay không, chỉ nói đến chuyện A Tề đi buôn bán thôi thì cũng đã không thể gặp người. Thường thị vừa khóc một trận xong, chỉ đành phải dựa theo chủ ý của Hách Đại Hải, để Tiểu Bảo mang bạc đi đón người. Chuyến đi này, đi ước chừng hơn hai tháng, chờ A Tề cùng Thường Kiều ở bên kia bồi dưỡng thân thể không sai biệt lắm mới chậm rãi trở lại.

Lúc Tiểu Bảo về đến nhà vừa đen vừa gầy, Hà Hoa đau lòng vô cùng. Trước hết để cho Tiểu Ly Tỷ gọi cha, Tiểu Bảo lại ôm tiểu Ninh ca làm cho bé khóc, mới để cho người ôm đi xuống. Hà Hoa vừa buồn cười vừa tức giận, không ngừng gọi người đến hầu hạ, bố trí một bàn rượu và thức ăn ăn cùng

hắn.

Tiểu Bảo nói sơ lược lại chuyện trên đoạn đường này, thờ dài nói: “Hoàn hảo ban đầu nàng từ chối nhiều lần mới đồng ý nhà ta đề thân, nếu không, ta chỉ sợ cũng đã sớm đã xảy ra chuyện!”

Hà Hoa ngạc nhiên nói: “Ta từ chối nhiều lần mới bằng lòng gả cho chàng, không phải chàng cũng cảm thấy thật mất mặt sao?”

Tiểu Bảo lắc đầu cười nói: “Ta trước kia không thích đọc sách, chỉ muốn đi khắp nơi, nhìn xem danh lam núi sông to lớn. Sau này phụ thân xảy ra chuyện, đại ca một lòng thi sĩ đồ, ta cũng nghĩ tới phải từ từ tích ít bạc mới có ngày sống dễ chịu, lúc đi theo các cữu cữu chạy thuyền mới bắt đầu chân chính dụng tâm. Tiếp đó, nhà nàng buông lời ra ngoài, nói không muốn định thân cho nàng sớm, sợ trước khi cưới nhà đàn trai có cái gì ngoài ý muốn sẽ hại cả đời nàng. Ca ca nàng lại trực tiếp nói với ta, nếu sau khi ta và nàng định thân, lúc ta chạy thuyền có gió to sóng lớn, xảy ra chuyện không may gì, sẽ liên lụy nàng thành quả phụ.”

Hà Hoa nhớ tới chuyện lúc trước, trong bụng cũng thôn thức không dứt, cười trêu nói: “Không trách được sau này nhiều lần ta nghe nói công công tuổi đã cao còn phải ra cửa bốn ba, ngược lại người nhĩ tử như chàng lại trốn ở nhà làm thiếu đồng gia nhân tàn!”

Tiểu Bảo vội nói: “Phụ thân đi ra ngoài lão luyện hơn ta, hơn nữa khi đó nương ta cùng ông ấy tranh cãi gay gắt, bản thân ông cũng muốn đi, hướng chi, còn có thể để cho ta ở trong cửa hàng học thêm một chút.”

Hà Hoa gấp một cục thịt kho lớn nhét vào miệng hắn, “Cũng chỉ là nói đùa, ta biết rõ chàng vì mẫu tử chúng ta mà lo nghĩ.”

Tiểu Bảo đến gần hôn lên mặt Hà Hoa một ngụm đầy dầu mỡ, sau đó nằm kề trên vai nàng, nói: “Ta có các nàng, đời này cũng thỏa mãn rồi. Hai tháng nay, mỗi ngày đều nhớ Tiểu Ly Tỷ Tiểu Ninh ca cùng nàng.”

Hà Hoa nghe xong hốc mắt đều đỏ, tiện thể ôm hắn, nghe hơi thở quen thuộc, không yên lòng cùng lo âu hơn hai tháng mới xem như trở thành hư không.

So sánh với hai người bọn họ thì thậm chí sau cánh cửa đóng kín, Thường thị bên kia càng thêm rối ren. Đầu tiên A Tề lạy phụ mẫu, được an ủi dặn dò một phen, sau đó còn có ba nhĩ tử muốn gặp, Thường thị cùng Tống thị, Hoàn Ngọc vây quanh hắn khóc một trận, tiếp nữa là những thân thích bằng hữu hàng xóm khác tới cửa thăm hỏi. Cuối cùng vẫn là dùng lời đại phu nói muốn hắn tĩnh dưỡng, mới yên tĩnh một chút. Đêm đến, Thường thị mới đến bên này của Hà Hoa, nói là cảm ơn Tiểu Bảo một đường chiếu cố, Hà Hoa cũng không thể thiếu phải cùng nàng ta chuyện trò mấy câu.

Qua mấy ngày, Thường đại nhân bên kia cũng gửi thư tới thăm hỏi, nói bên huyện nha có phải người đi vây quét đám cướp kia, diệt hang ổ của bọn chúng, còn bắt mười mấy người.

Nhưng theo Chu quản gia cùng A Tề biết, đám cướp kia tuyệt đối không chỉ mười mấy người. Bản thân A Tề hiểu rõ chốn quan trường, cái gọi là huyện nha có thể bắt lại mười mấy tên cướp đã là một công lao rất lớn. Vì vậy, mặc dù trong lòng không cam tâm, lại cũng chỉ có thể âm thầm phát bực tức, nghĩ tới nếu mình có cơ hội quản hạt chỗ đó, nhất định phải xử lý nghiêm bọn cướp kia.

Bạc mất rồi, nhưng buôn bán vẫn phải tiếp tục làm. Qua hai tháng, A Tề lại nói một đạo lý không thể “Vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn” lần nữa, hắn như là đã được dạy dỗ, lần sau chắc chắn sẽ không phạm phải sai lầm.

Tuổi Hách Đại Hải đã lớn, cũng không muốn đi ra ngoài, từ lâu Tiểu Bảo cũng đã không chịu đi xa nhà bốn ba, người khác lại không tin được, A Tề đã nói như thế, cũng chỉ có thể để cho hắn đi làm việc, chỉ là không dám để cho Thường Kiều đi theo hắn nữa.

Thường Kiều cũng biết mình “Lam nhan họa thủy”, cả ngày không có việc gì liền cùng Hách Học Khang đọc sách, hoặc là chơi đùa với ba cháu ngoại và Tiểu Ly Tỷ, nghiêm trang bảo bọn nhóc đi học viết chữ. Chính hắn là đứa ham chơi, không có một chút uy nghiêm, kết quả mỗi ngày làm cho trên mặt, trên người đều là vết mực đen sì. Ngược lại tiện nghi cho một vài tiểu nha đầu, vui vui mừng mừng cầm quần áo của hắn đi giặt, giặt không sạch sẽ liền mặc cỡ đó mặt xin hắn luôn dùng để an ủi tương tư. Ngược lại Anh tỷ nhĩ thấy thế rất thông hiểu, có một lần nói với Hà Hoa:

“Mặc dù hắn là thứ xuất, không xứng với tiểu thư thế gia, nhưng bọn nha đầu cũng không thể vượt qua nỗi ngưỡng cửa kia. Hướng chi Thất thiếu gia chỉ được một thân xác tốt, đối không thể no bụng, lạnh không thể giữ ấm, thật sự muốn có thể nhĩ, còn không phải là phải dựa vào người khác sống?”

Lời nói này không biết làm thế nào truyền đến trong tai Thường Kiều, lại khiến cho vài phần xem trọng của Thường Kiều đối với Anh tỷ nhĩ, rơi xuống đầy đất.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, A Tề mới truyền tin nói hai ba ngày thì đến nhà, Quý Đồng bỗng nhiên bị bệnh. Hà Hoa vội gọi người chuẩn bị kiệu phải về nhà mẹ, đoạn thời gian này lại đúng lúc Tiểu Bảo đi huyện Gia Nguyên, Tiểu Ly Tỷ thấy cha nương đều muốn đi, niu lấy mếp váy Hà Hoa khóc suốt, ai kéo nàng nàng liền lăn lộn đầy đất. Hà Hoa dứt khoát dẫn Tiểu Ly Tỷ, Tiểu Ninh ca cùng đám người Thôi ma ma cùng đi.

Quý Đồng bệnh hung hiểm, nhiều lần ngay cả thuốc cũng rót không vào được. Hà Hoa thấy Phùng di nương phải chăm sóc ba đứa nhỏ, trong nhà còn có một đồng chuyện lớn phải làm, liền thưa với Hách Đại Hải cùng Trương thị, muốn ở nhà mẹ một khoảng thời gian. Hách Đại Hải cùng Quý Đồng qua lại thân thiết, thấy thân gia như thế, đương nhiên sẽ không làm khó Hà Hoa, còn nói muốn ôm Tiểu Ly Tỷ cùng Tiểu Ninh ca trở về.

Trương thị bên kia đã có ba con khi con nghịch ngợm, hoàn toàn không rảnh phân thân, Hà Hoa cũng đã dẫn bà vú cùng nha hoàn về nhà mẹ, liền dứt khoát giao toàn bộ cho Tiểu Xảo, còn gọi Tiểu Thư mới vừa thành thân từ Gia Nguyên tới đây, nhân tiện để cho bọn nhỏ trở về Quý gia thôn.

Lúc sức khỏe của Quý Đồng tốt lên một chút, ngay ở trước mặt Hà Hoa cùng Phùng di nương nhắc lại chuyện phân gia. Theo quy củ, Hà Hoa đối với tài sản của Quý gia không còn liên quan, cũng chỉ là để cho nàng làm chứng thôi. Hà Hoa nhìn thần sắc xanh xao của Quý Đồng, lòng chua xót nước mắt nói:

“Cha, người không có việc gì. Từ từ tịnh dưỡng, sau này tốt lên, Tiểu Ninh ca vẫn chờ ngoại tổ phụ chơi đùa với nó đấy.”

Phùng di nương cũng dùng khăn tay lau nước mắt nói: “Nhà đang tốt, tại sao lại muốn phân? Nếu như cha bọn nhỏ có chuyện gì, mấy mẫu tử chúng thiếp không dựa vào Quân ca nhi còn có thể dựa vào ai? Còn nữa, nếu hần không nhận di nương là thiếp đây, không nhận đệ muội của mình, coi như cha bọn nhỏ có phân gia sản cho mẫu tử chúng thiếp, chúng thiếp cũng không lấy được”

Quý Đồng thờ dài một tiếng, không nói chuyện phân gia nữa. Cũng may Từ gia giới thiệu một đại phu nơi khác, bỏ ra nhiều tiền mời đến mở ra một phương thuốc, sau khi Quý Đồng uống hai ba ngày, bệnh tình liền ổn định lại. Đại phu kia lại đổi một phương thuốc, Quý Đồng cũng ngày từng ngày chuyển biến tốt. Người một nhà mới vừa thờ phào một cái, Hà Hoa cũng liền vội vàng viết thư nói cho Quý Quân, đề cho hần không bị ảnh hưởng lá thư trước, mà lo lắng cho người nhà.

Quý Quân cũng rất nhanh gửi về một tin tức tốt, hần được điều lệnh, mặc dù không thể trở về huyện Định Giang, nhưng gần nhà hơn phân nửa, mỗi năm hần sẽ về nhà, năm sau lại đi một nơi khác nhậm chức.

Quý Quân rời nhà đã năm năm, người nhà nghe nói hần sắp trở lại, từng người rất vui mừng. Chỉ có Tiểu Xảo có chút ghen ghét, bởi vì Xung Đà đã nhiều lần viết thư cho nàng ấy nói về chuyện của Kiều Nương, hần đã nâng Kiều Nương lên làm chánh thê rồi.

“Nàng ấy là thân nương hai chất nhi của ngươì, ban đầu trước khi thành lễ cũng đã hỏi ý kiến ngươì, sau này vẫn tôn trọng ngươì, ngươì còn có cái gì không hài lòng?” Lúc rảnh rỗi, Hà Hoa không khỏi khuyên Tiểu Xảo.

Trong lòng Tiểu Xảo cũng có chút đắc ý, nhưng ngoài miệng lại nói: “Hừ! Còn không phải là làm cho ca ca em nhìn! Đương nhiên nàng ta biết cho dù sau lưng em gả cho ca ca em, em cũng có biện pháp khiến ca ca hưu nàng ta! Nàng ta cho rằng nàng ta là mẫu dạ xoa em liền sợ nàng ta sao?”

Hà Hoa thầm nghĩ, bản về tâm tính, thù đoạn cùng lòng dạ, chỉ sợ ta và ngươì cộng lại cũng không bằng Kiều Nương, ngươì có thể có biện pháp gì? Vì vậy cười nói: “Tẩu tẩu của ta bị ngươì ta nói thành cọt mẹ, tẩu tẩu ngươì là mẫu dạ xoa, ngươì ta cũng truyền khắp Tây Bắc, trong phủ Quý đại nhân không vào được.”

Tiểu Xảo cũng không nhịn được cười, cười xong, thần thần bí bí nhìn bốn phía, thấp giọng nói: “Quý gia có quý là ngươì khác nói hưu nói vượn, Hách gia có quý cũng không ai biết được đấy.”

Hà Hoa nghe nàng nói xong liền nghiêm túc lại, đóng cửa phòng nghiêm mặt hỏi, lại là tin tức có liên quan đến A Tề.

Bởi vì Hà Hoa luôn có hứng thú đối với chuyện buôn bán của Tiểu Bảo ở Gia Nguyên, những chuyện buôn bán khác của Hách gia ở huyện Định Giang cũng không quan tâm, huống chi gần đây vẫn bận rộn chăm sóc Quý Đồng, cũng không biết bên ngoài đã xảy ra đại sự —— A Tề lần này thật sự phải ngươì vận chuyển hàng an toàn trở về rồi. Nhưng đến trong cửa hàng mở ra xem, lại có hơn phân nửa là hàng giả, lấy giả đánh tráo thật. Lúc ấy A Tề vẫn còn ở huyện nọ trong nhà một ngươì bạn chúc thọ, quân sự áp hàng trở về chỉ nói tất cả hàng đều là A Tề đã kiểm tra qua, đánh chết cũng không thừa nhận mình động tay động chân ở trên đường, mấy ngàn lượng bạc lại thả trôi sông.

Hà Hoa suy nghĩ kỹ một chút, gần đây Tiểu Bảo chỉ ghé qua Quý gia một lần, lúc ấy cũng không chú ý về mặt hần có cái gì không đúng. Chỉ là chuyện lớn như vậy, nếu thực sự truyền ra, trước đó mình không thể nào không có một chút tin tức, nếu không có truyền ra, Tiểu Xảo từ đâu nghe được bát quái này?

“Hách gia lão gia cũng giấu xuống. Chỉ là ngươì quân sự kia trong lòng không phục, thê tử hần len lén đi cầu em tìm tiểu thư, nói Hách gia đại gia tự mình nuốt bạc, sau đó lấy hàng ngươì khác bỏ vào. Em chụp vào mấy câu nói, mắng cho nàng ta một trận đuổi đi. Nếu tiểu thư muốn gặp hần.” Tiểu Xảo nói xong, có chút bận tâm nhìn Hà Hoa.

Hà Hoa cười nhạt: “Đừng nói lấy thân phận của đại bá hần hoàn toàn cũng không cần buôn bán, ngay cả buôn bán, cũng sẽ không vì mấy ngàn lượng bạc ít ỏi mà tính toán phụ mẫu huynh đệ mình. Cái loại ngươì làm sai chuyện lại không biết hối cải, ngược lại khắp nơi cắn chủ tử, ta gặp bọn họ làm gì? Sau này không cần đề ý bọn họ.”

Tiểu Xảo cũng cười nói: “Đúng vậy, em đã mắng nàng ta nói hưu nói vượn, là một bà điên đấy.”

Từ huyện Định Giang đến cửa hàng ở Gia Nguyên cũng chỉ cần hai ngày là có thể đến, bởi vì Tiểu Bảo nói bên kia gần đây tương đối bận rộn, Hà Hoa mất thấy thân thê Quý Đồng dần dần tốt hơn, ở lại nhà mẹ cũng không có chuyện gì làm, liền dẫn theo con cái trực tiếp đi huyện Gia Nguyên.

Tiểu Bảo nhìn thấy bọn họ vừa mừng vừa sợ, một nhà bốn ngươì ở Gia Nguyên đi dạo mấy ngày, Hà Hoa ở chỗ này làm chủ tất cả, nên rất thích ý. Cũng không bao lâu, Tiểu Bảo lại phải trở về tính toán sổ sách buôn bán ở huyện Định Giang. Hà Hoa liền nói: “Chàng đi đi, ta ở chỗ này giúp chàng trông cửa hàng, bảo đảm không ai dám giờ trò.”

Ngay lập tức Tiểu Bảo thăm kêu không tốt, nhưng rốt cuộc chột dạ, không thể làm gì khác hơn là vuốt mũi ăn vạ: “Nàng không cùng ta trở về, ta nhớ nàng cùng nhi tử thì làm phải làm sao?”

Hà Hoa ôm Tiểu Ninh ca nói: “Nhớ chúng ta thì cứ tới đây thôi. Trong nhà có ngươì đang hạn không thể làm cho ta biến mất, ta mới không đi làm chương mất ngươì ta đâu.”

Tiểu Bảo liền nói với Tiểu Ly Ty: “Nữ nhi ngoan, cha muốn đi, con cùng đi với cha há.”

Tiểu Ly Ty nhìn gương mặt lấy lòng của cha, lại nhìn gương mặt tươi cười của nương cùng đệ đệ béo ụt ịt, nghiêng đầu chốc lát, kiên định kéo ống tay áo

của Hà Hoa nói: “Nương, đệ đệ, không đi!”

Hà Hoa hôn nữ nhi một cái thật kêu, Tiểu Bảo hậm hực cô đơn lên đường. Về đến nhà quả nhiên Trương thị hỏi Hà Hoa thế nào. Tiểu Bảo nhắm mắt nói: “Bên kia vừa lúc có chuyện, con không yên lòng để người khác ở lại, nên để cho nàng trông nom trước mấy ngày.”

Trương thị tức giận tròn trừng mắt nhìn Tiểu Bảo nói: “Nó đây là buộc ta nói chuyện. Một đại nam nhân như con, tại sao lại nghe theo khắp nơi như vậy?”

Tiểu Bảo rất vô tội nháy mắt: “Không phải nương vẫn nói nàng giỏi giang sao? Hơn nữa, chuyện có đạo lý con cũng không tiện phản bát nương, cũng không thể đã có nhĩ tử, còn cùng nàng tranh cãi âm ỉ chứ? Quý Quân biết, cũng không tha cho con!”

Trương thị suy nghĩ một chút, cha con dâu lớn là một đại quan, ca ca con dâu thứ hai cũng là quan, ngược lại nổi bật lên Hách gia càng ngày càng xuống dốc, bà bà như bà muốn sĩ diện đều phải nhìn sắc mặt người khác, không khỏi oán giận nói: “Ca ca con cũng thật là. Tổng gia đó không phải xuất thân thương họ ư, muốn buôn bán nên đi theo người của Tổng gia! Đều là tiểu phụ Thường gia kia xúi giục, càng lớn càng không có tiền đồ!”

Tiểu Bảo cúi đầu đứng ở bên cạnh không nói tiếng nào, Trương thị thở dài nói: “Hách gia ở chỗ này cũng chỉ có hai hộ cha con cùng nhĩ thúc con, bình thường bị không ít người trong thôn xem thường. Còn nghĩ về sau hai huynh đệ các con tề tâm hợp lực, cùng chấn hưng gia nghiệp, đến đời Dịch Ca nhi, tiểu Ninh ca bọn chúng, người đông thế mạnh, nói không chừng có thể thành một đại hộ. Đến đời nữa, là có thể cùng Kiều phủ trong huyện so một lần, aizz, các con đều không để cho người ta bớt lo!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Phân gia chia tài sản (hạ)

Hàng giả cũng là hàng, chỉ là chất lượng kém một chút, cảm quan khó coi một chút. Cửa hàng Hách gia hùng hồn bày những thứ phẩm kia ra bán, không cần biết giá bao nhiêu, có thể thu về chút nào hay chút đó, dù sao cũng không thể nào ném những này vào trong ổ những tên hành khất đúng không?

Cũng may người thích chiếm tiện nghi trên cõi đời này không ít, dù sao người có thân phận chân chính bình thường cũng đều tìm người làm theo yêu cầu hoặc là để cho người đưa hàng tới nhà từ từ chọn, tới cửa hàng mua đồ, phần lớn là nhà người bình thường hoặc là môi giới nhà phú hộ, nha hoàn, các tức phụ, bọn họ đối với hàng hóa vùng sông nước nhiệt tình không thể lường được.

Kết quả là, hai loại đồ vật nhìn từ bề ngoài không sai biệt lắm, bên trái một hoặc mấy lượng bạc, bên phải mấy đồng hoặc vài đồng, cuối cùng hàng thứ phẩm lại bán được hơn chính phẩm, nếu không phải giá tiền thứ phẩm bán ra thấp hơn giá tiền vốn, quả thật chừng quỹ kia muốn ra phía sau đóng kín cửa cười trộm rồi.

Khi A Tề từ nhà bạn trở lại, nghe nói mình dùng mấy ngàn lượng bạc mua hàng hóa không đáng giá năm trăm lượng về thì tức giận đến ném bể mười mấy cái ly, mắng to những người đó gian trá, giả hoạt, hám lợi, tiếp theo buồn rầu, chửi mình dầu heo làm tâm trí mê muội, chửi mình không đủ cẩn thận, không có phát hiện gian kế của những người đó, lãng phí tiền mồ hôi nước mắt cha nương tích góp từng tí một cách vô ích, lòng tràn đầy hối hận, tự giam mình ở trong phòng mấy ngày không ăn không uống cũng không đi ra gặp người. Phu thê Hách Đại Hải khuyên nhiều lần, Thường thị cũng khóc cầu xin hần, hần đều si ngốc ngơ ngác, bộ dạng tiêu tụy. Cuối cùng vẫn là ôm đứa bé tới đây, hần mới có chút động dung.

Buôn bán vốn là có lời có lỗ, A Tề cũng thành bộ dạng này, Hách Đại Hải cũng tiện lợi nói hần cái gì. Nào có thể đoán được sau đó chừng quỹ kia thật vất vả nghĩ ra chủ ý bán những thứ phẩm kia đi, sau khi A Tề biết lại giận tím mặt, nói nhà mình bị lừa thì cũng thôi đi, sao còn có thể bán những đồ này đi gieo họa cho người khác? Hần đầu gì cũng là xuất thân Tiến Sĩ, đọc đủ thứ thi thư, noi theo Khổng Mạnh, kính trọng quân tử hướng về phẩm hạnh, vậy mà chừng quỹ kia lại ra chiêu bài như thế cho nhà hần, chuyện gian xảo tham lam bạc này, quả thật ai có thể nhìn cũng không thể nhìn được!

Đáng thương chừng quỹ kia bị khiển trách trước mặt mọi người không ngóc đầu lên được, A Tề còn muốn trối hần đến huyện nha xử phạt. Vẫn là mọi người hết lời cầu tình, ngay cả người mua hàng rẻ đều tới đây nói tốt, mới để cho hần tiêu bớt cơn tức. Cuối cùng vẫn phạt chừng quỹ kia ba tháng tiền công, lệnh cho hần chuộc những thứ phẩm đã bán đi về, cứ như vậy lại mất đi gần một trăm lượng bạc, chuyện mới coi là trở lại bình thường.

Đều nói họa là nơi chứa phúc, phúc là nơi chứa họa. Mặc dù Hách Đại Hải tức giận nhĩ tử đánh vào mặt của ông ta, nhưng Triệu di nương trải qua đại phu Từ gia giới thiệu điều dưỡng, di chứng bệnh sanh non tạo thành hồi trước đã dần dần mất hẳn, lại có dấu hiệu mang thai. Mà mặc dù A Tề mất bạc, lại giành được không ít người khen ngợi, ngay cả Tri Huyện đại nhân bốn huyện cũng khen ngợi hần, cuối cùng vẫn hồi được một chút tổn thất. Không lâu sau, Thường đại nhân ở xa ngoài ngàn dặm cũng nghe nói chuyện này, đặc biệt viết thơ tới khích lệ hần, còn chỉ điểm mấy câu, nói tốt nhất là đóng cửa hàng này lại. Đây cũng là song hỷ lâm môn rồi.

Nhưng nói đến phải đóng cửa hàng, chuyện vẫn có chút nghiêm trọng, Hách Đại Hải gọi A Tề và Tiểu Bảo đến cùng nhau thương lượng.

Thật ra thì cửa hàng của Hách gia cũng không chỉ ở một nơi, đóng một cái không sao cả. Vấn đề là, những cửa hàng khác thì làm thế nào?

Theo cách nói của Thường đại nhân, thái tử rất nhanh sẽ thượng vị, phe phái trong triều đình tranh đấu gay gắt, bây giờ A Tề đã được triều đình tán thưởng có chút “thanh liêm”, hơn nữa với quan hệ của hần cùng thu xếp đường đi trước kia, có hi vọng nhậm chức trở lại. Nếu có thể làm tốt hơn một

chút, năm sau là có thể nhậm chức lại, nói không chừng còn có thể đi làm quan ở kinh thành.

Rốt cuộc như thế nào mới được coi là tốt hơn? Đóng tất cả cửa hàng ở trong nhà ư? Dùng toàn lực cả nhà đặt trên người của A Tề rốt cuộc có đáng giá hay không?

Những chuyện này thương lượng với nhau Hà Hoa cũng không có ở đó, cũng chỉ là phu thê Hách Đại Hải vợ cùng hai huynh đệ A Tề thảo luận một hồi lâu, sau đó lại thỉnh giáo một vài người đức cao vọng trọng, cuối cùng vẫn quyết định, không thể cắt đứt toàn bộ buôn bán, A Tề còn có một phòng thiếp thân xuất thân thương hộ mà, làm thế nào cắt cũng cắt không hết, chỉ là cửa hàng trong nhà trước tiên có thể không mở, cho thuê thu bạc, sau này thì tùy thời cơ hành động.

Lúc đó đã gần đến cuối năm, Quý Quân cũng về tới, nghe nói Hách gia có tính toán như vậy, không khỏi cũng trầm trồ khen ngợi.

Hà Hoa biết rất nhiều người còn mang chủ nghĩa quan nhân, không khỏi buồn bực nói: “Tốt cái gì mà tốt? Chuyện buôn bán ở huyện Định Giang cùng Gia Nguyên của muội đều bị ảnh hưởng! Người ta đều nói Hách Đại quan nhân không cho người trong nhà làm gian thương, mỗi ngày tới trong cửa hàng của muội chờ hàng hạ giá!”

Quý Quân vuốt mấy cọng râu thưa thớt nói: “Dứt bỏ cái lợi nhỏ trước mắt, nhưng đổi được quan bào gia thân, đến lúc đó chân đứng vững, muốn mở mấy cái cửa hàng còn không dễ dàng à?”

Hà Hoa cười lạnh nói: “Đại bá kia của nhà muội những năm này cũng không còn thấy góp bao nhiêu bạc công trong nhà, có ích lợi gì đều tự mình hưởng, hoặc là đưa tới nhà nhạc phụ, ngày được quan bào gia thân cũng không có chỗ tốt cho nhị phòng chúng muội. Huống chi, theo như ca nói, Quý gia cùng Hách gia là thông gia, ca có muốn dừng chuyện buôn bán trong nhà hay không?”

Quý Quân sắc mặt nói: “Chuyện này cùng ca cũng không có bao nhiêu quan hệ. Hơn nữa, quan trường chìm nổi, mười năm Hà Đông, mười năm Hà Tây. Ai biết sau này sẽ như thế nào? Aiz, A Tề thay đổi quá nhiều, hiện tại ca cũng không biết ban đầu gả muội vào Hách gia rốt cuộc là đúng là sai. . .

Hà Hoa trầm ngâm một lát nói: “Muốn đóng cũng là đóng cửa hàng của Hách gia, đồ cưới của muội cũng không thuộc phạm vi bọn họ nên quản! Nếu hấn muốn có nhiều danh tiếng tốt, không bằng muội cho hấn thêm một mối lửa!”

Quý Quân thấy nàng có chút phẫn nộ, vội vàng khuyên nhủ: “Muội cũng chớ làm loạn, suy cho cùng muội cũng là con dâu của Hách gia, cũng không cần làm cho Đình Chi khó xử.”

Hà Hoa nán lòng nói: “Nếu không phải vì Tiểu Bảo, muội đã sớm trở mặt rồi, ca yên tâm, muội biết rõ.”

Lại cùng mọi người ở nhà mẹ tí mi thương lượng một phen, trở lại Quý gia thôn, Hách gia đã để cho người thanh lý tất cả hàng tồn trong cửa hàng, A Tề vẫn còn đang la hét bạc không đủ dùng.

Qua một ngày Hà Hoa liền nói với Tiểu Bảo: “Bà bà đã từng nói, trong nhà hàng năm thu vào trên vạn lượng bạc, rốt cuộc đại ca cần bao nhiêu tiền lót đường? Tại sao có thể thiếu bạc?”

Tiểu Bảo thở dài nói: “Cũng chỉ được hai ba năm. Mấy năm trước bạc buôn bán, ta cùng với đại ca đón dâu liền tốn không ít, sau này lại mua một cái viện ở trong huyện. Sau đó qua mấy năm tích góp bạc từng tí một, chúng ta từ Sơn Đông trở lại lâu như vậy, cũng dùng không ít. Hơn nữa năm nay, cộng thêm các nơi tặng lễ cùng với tiêu hao nơi khác, hơn một vạn lượng, thu hoạch ở Điền Trang cũng không tốt, cho dù có bạc, cũng ở trong cửa hàng, hay là hàng đầy. Muốn thanh lý cũng không phải dễ dàng như vậy.”

Hà Hoa liền nói: “Sổ sách ở trong tay bà bà cùng đại tẩu, có bạc hay không, họ rõ ràng nhất, tội gì chúng ta lo lắng. Lại nói, không bằng để đại ca phát tác ở trong cửa hàng của chúng ta một trận, người ta sẽ càng thêm trầm trồ khen ngợi đấy.”

Tiểu Bảo cười nói: “Nếu thật sự như vậy, nàng còn không lấy cây gậy to ra à?”

Hà Hoa cười híp mắt nói: “Ta không lấy cây gậy to, ta muốn chàng lau sạch quan hệ tách hộ, từ đó không để cho Hách đại quan nhân cao ngạo thanh cao cùng đệ đệ tức một thân hơi tiền có liên quan với nhau nữa.

“Không phải nàng nói nhà ta vẫn còn hơn mấy vạn lượng bạc sao? Nếu ta thật sự lau sạch quan hệ tách hộ, nàng chịu đi theo ta à?”

“Ta có bạc, chàng có bản lĩnh, sợ cái gì? Chỉ sợ đại ca sợ người nói hấn ức hiếp bào đệ, chàng muốn lau sạch quan hệ cũng không có cơ hội.” Hà Hoa cười nhạo một tiếng, ngay sau đó nghiêm túc nói: “Hôm nay Đại ca mưu tính thật tốt, nhưng chuyện trong quan trường, gần vua như gần cọp. Coi như chàng không vì mình cùng ta suy tính, cũng phải vì tiểu Ninh ca tính toán một chút.”

Tiểu Bảo thở dài một cái, không có lên tiếng. Hà Hoa biết suy nghĩ của hấn, lại nói: “Thật sự có chuyện gì, chàng cũng đừng nghĩ viết một phong thư đuổi ta cùng nhi tử, nữ nhi đi. Đến lúc đó chàng chu toàn hiếu đạo tình nghĩa đối với phụ mẫu, huynh trưởng mình, cũng làm cho ta một hạ đường thê sống đầu đường xó chợ, lo lắng để phòng nuôi nhi tử cho chàng, nói tục hương khói Hách gia, không có tiện nghi như vậy đâu!”

Tiểu Bảo nắm tay của nàng, cười khổ nói: “Ta cũng đã từng nghĩ như vậy, nhưng mà, ta không bỏ được nàng, không nỡ để cho nàng cùng bọn nhỏ trôi qua cuộc sống như vậy. Đại ca bên kia, hấn vừa quyết tâm muốn làm quan lại có tâm kế như thế, chắc hấn về sau cũng sẽ không có chuyện gì. Hôm nay nếu nói ta tách hộ nàng cũng không ghét bỏ, ta sao lại có thể cô phụ nàng? Nàng yên tâm, sau này đại ca đi nhậm chức, đại tẩu cũng sẽ đi theo, dầu gì nàng cũng có thể tùy tính một chút.”

Nói đi nói lại còn không chịu ở riêng, Hà Hoa chỉ đành phải chấm dứt trước.

Qua một ngày, Thường thị tới la cà, quanh co lòng vòng nói muốn Hà Hoa xử lý cửa hàng của nàng. Trong lòng Hà Hoa đang mất hứng, liền nói: “Đại tẩu, đó là nhà mẹ ta cho ta chút kế sinh nhai ổn định, Tiểu Bảo không giống đại ca có tiền đồ như vậy, ta cũng không có làm Tri Huyện phụ nhân, về sau lại càng không có Ngũ Phẩm Tứ Phẩm thậm chí nhất phẩm cáo mệnh phụ nhân, chỉ cầu có một chút vật ngoài thân không đến nỗi ăn đói mặc rách mà thôi. Đại tẩu tội gì phải ép ta?”

“Ta ép ngươi? Ta ép ngươi thế nào?” Thường thị giận đến toàn thân phát run, giọng the thé nói: “Sĩ Nông Công Thương, Thương Hộ vốn là tiện tịch, chẳng lẽ đệ muội không biết sao? Hôm nay đại gia thật vất vả mưu được một cơ hội có thể đi Kinh Sư làm quan, có người cố tình mượn cơ trong nhà của chúng ta có cửa hàng, lấy danh chức nghiệp hạ tiện ngăn trở. Đây chính là chuyện vinh dự của liệt tổ liệt tông Hách gia, đệ muội không xuất lực cũng được, chẳng lẽ còn muốn cản trở hay sao? Nhà mẹ ngươi, nhà mẹ ngươi, ngươi đã gả vào Hách gia rồi, còn luôn miệng nhà mẹ, ngươi là có ý gì?”

Hà Hoa lạnh nhạt nói: “Nếu ta nhớ không lầm, trong nhà đám người Thái các lão, Lý đại học sĩ ở Kinh Sư cũng có tác phường (phân xưởng), ngay cả nhà mẹ đại tẩu, nghe nói Thường phu nhân cũng có cửa hàng ở vài nơi, công công bà bà cũng từng là thương nhân, cái chữ hạ tiện này của đại tẩu vẫn nên ít nói thì hơn. Hơn nữa, có đám người Thái các lão, Lý đại học sĩ đi trước, cũng không thấy trong nhà có người theo thương nghiệp thì nhất định không thể làm quan. Nói không chừng lúc người nào đó chửi bới đập thập thương hộ còn phải xoay chuyển tâm nhãn, để ngừa đắc tội những người khác.”

“Ngươi” Thường thị lạnh mặt nói: “Đây là đệ muội nhất định không chịu đóng cửa hàng đúng không?”

Thật ra thì phòng ốc của Hách gia ở Quý gia thôn cũng đủ nhiều, Hà Hoa cùng Tiểu Bảo ở một cái viện rất rộng rãi, cùng bố cục đời sau ba phòng ngủ một phòng khách, bốn phòng ngủ một phòng khách hoàn toàn bất đồng. Đóng cửa viện liền trở thành một biệt thự nhỏ, bọn họ muốn làm cái gì, hoặc là hai phu thê A Tề nháo chuyện gì đó, hoàn toàn cũng không quấy nhiễu nhau. Nếu có thể yên lặng thanh tĩnh, ở nơi này cũng không sao cả, nhưng cổ tình có người không chịu buông tha bọn họ.

Cho dù là phu thê Hách Đại Hải, cũng nhất định phải giữ lại, như vậy tính ra, sản nghiệp danh nghĩa của mình hoàn toàn không quan trọng. Hà Hoa rất hoài nghi, Thường thị có phải bởi vì chính mình không có đồ cưới giống như vậy, cho nên không muốn thấy nàng tốt hay không? Hay là nói, sau khi thân y lại một lần nữa đánh tan hi vọng mang thai của nàng ta, trong lòng của nàng ta càng ngày càng biến thái?

“Đại tẩu, đóng cửa hàng, ta cùng với Tiểu Bảo còn có đứa bé của chúng ta nên lấy gì sống? Huống chi những cửa hàng kia không ghi dưới danh của người Hách gia. Dĩ nhiên, nếu đến lúc đó thật sự ảnh hưởng đến đại ca, ta sẽ mời Phùng di nương cùng Từ gia tới xử lý. Giờ phút này nếu đại ca đại tẩu khinh thường làm bạn với thương hộ, Hà Hoa cũng không dám để cho tiểu viện nhỏ nhỏ đây hơi tiền này làm bản đại tẩu. Tiểu Oản, tiền khách!”

“Ngươi Quý Hà Hoa. Ngươi khinh người quá đáng! Ngươi không để tâm đến mặt mũi tổ tông, mắt không tôn trọng trưởng bối, quả thực là đại nghịch bất đạo! Nếu bà bà lệnh cho ta quản gia, trưởng tẩu như mẹ, ta ngược lại muốn nhìn xem, ngươi có bao nhiêu năng lực!” Thường thị đập bàn, dùng móng tay sắc sỡ chỉ vào Hà Hoa, sau đó quát to xông qua.

“Đại nãi nãi, nước trà vắng đầy đất, ngài cẩn thận một chút.” Tiểu Oản tiến lên một bước, tóm chặt lấy tay Thường thị, dùng sức đẩy ra.

Chân Thường thị là chân bó sen ba tấc khéo léo, thường ngày đi bộ cũng không thể đi xa, bị Tiểu Oản đẩy một cái, dưới chân không vững, cả kinh thất sắc ngã xuống phía sau cái ghế, về mặt thống khổ, hai tay nắm chặt thành quả đấm, thắt lưng không được tự nhiên gãy dựa, đoán chừng là bị té đập mông, dưới con mắt mọi người không tiện nói ra, hai mắt chỉ có thể phồng hờ.

Hà Hoa thấy nàng ta hình như không sao, liền nói: “Đại tẩu, nơi này nhiều người như vậy, lúc ngươi ăn nói lung tung thêu dệt vô cớ, tốt nhất nghĩ lại. Đại ca hôm nay đang chờ tin tức, mà không phải đã xác nhận thăng chức, ngươi muốn bôi nhọ một phòng chúng ta có thể phải cẩn thận mình cũng dính vào nước đục.”

“Đều ở đây ầm ĩ cái gì?” Bên ngoài chợt có một tiếng quát to, Trương thị có chút khom lưng đi tới đây.

Hai mắt Thường thị lập tức đỏ lên, rót mấy giọt nước mắt bằng hạt đậu: “Bà bà, trước đó con chỉ là muốn đệ muội đóng cửa hàng mấy tháng, ai biết nàng. Nàng sai người đánh con!”

“Ngươi nói như thế nào?” Trương thị ngay cả nghi thức xã giao trên mặt cũng miễn, đi thẳng vào vấn đề.

Hà Hoa phúc thân, nói: “Bà bà, hôm nay đại tẩu đi đến nơi này của con nói muốn đóng cửa hàng, nói đó là tiện nghiệp, sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của đại ca, con nói cửa hàng của con đều mang danh nghĩa Quý gia, sẽ không có chuyện lớn gì. Sau đó đại tẩu nói muốn lập quy củ với con, không cần thận dụng phải nước trà trên bàn, Tiểu Oản vì để tẩu ấy tránh nước trà ra, liền kéo tẩu ấy qua, ai ngờ đại tẩu vẫn bị trượt chân. Bà bà, hôm nay người cũng thấy được, trong viện của con, Hắc nha đầu cùng Tiểu Điệp đều đi chăm sóc tiểu Ninh ca, chỉ có Tiểu Oản cùng Tiểu Bàn ở đây, đại tẩu bên này có Hoàn Ngọc, còn có bốn người hầu hạ, nếu con có thể sai người đánh tẩu ấy, những người đó đều làm cái gì?”

Thường thị thấy nha hoàn bên cạnh mình có chút sợ hãi rụt rè, không dám trả lời, càng cảm thấy uất ức, khóc nói: “Bà bà, đệ muội nàng vẫn ghét bỏ con là thứ xuất, nói con không hiểu quy củ, không có năng lực bằng nàng.”

“Được rồi!” Trương thị phiền não quát to một tiếng, “Tất cả đều đi ra bên ngoài quỳ xuống cho ta!”

Những ngày qua chuyện xảy ra quá nhiều, thân thể Triệu di nương tốt lên mà thân thể Thường thị không cách nào điều dưỡng đã đủ làm cho bà ấy rất không thoải mái, hơn nữa A Tề bên kia chợt kinh chợt hỉ, không có tin chính xác, cả ngày treo ngược, còn phải xử lý chuyện trong cửa hàng, tinh thần

của bà ấy không còn như trước. Vẫn còn mong đợi hai Trục lý này có năng lực tốt, nhìn chút thời gian quản lý chuyện nhà, chưa từng nghĩ bọn họ vậy mà cãi nhau ồn ã đến trình độ này!

“Được, tốt! Các người quả nhiên là con dâu tốt của Hách gia!” Trương thị tức giận đến toàn thân phát run.

Hà Hoa biết bà ấy đối với chuyện xảy ra trận này mình không để ý tới chuyện nhà nên rất bất mãn, nhưng nàng vốn không muốn cuốn vào trong đó, lại có hai đứa nhỏ cần phải chiều cố, làm sao quản được mớ bòng bong này? Lập tức cũng không lên tiếng, giận dỗi đi ra ngoài cửa quỳ xuống.

Thường thị còn muốn nói gì nữa, Trương thị tát một cái qua, “Bốp!” giõn vang, “Người còn có bộ dạng đại tâu kiêu căng nữa à? Ta có cho người làm chủ mẫu sao? Người. Người.”

“Phu nhân, ngài làm sao vậy?” Trong phòng truyền đến kinh hô, Hà Hoa vội vàng bò dậy, chỉ thấy Trương thị che ngực, thở từng ngệm từng ngệm, có lẽ giận đến không nhẹ. Hà Hoa vội vàng để cho người kéo cửa sổ ra một chút, để chút gió lạnh thổi vào, tán bớt khí nóng lửa than trong phòng, lại lấy áo choàng khoác lên cho bà ấy, ra sức vỗ lưng cho bà ấy.

Cũng may Trương thị chỉ bị chọc tức một chút, bà ấy mang mệnh cực khổ, nếu so với thể cốt phú bà thường sống an nhàn sung sướng, vô sự thương xuân bi thu tốt hơn nhiều, chỉ vào Thường thị mắng to một trận, quăng bẻ mấy cái ly, con tức liền thuận. Sau đó hừ lạnh bảo Hà Hoa cùng Thường thị đóng cửa suy nghĩ, bản thân mình xoay bước lớn rồi đi.

Gần tối, lão cữu Trương gia nghe được những chuyện xảy ra gần đây, liền nói với muội tử đang thờ phỉ phò: “Con cháu có phúc con cháu, người quản nhiều như vậy làm gì? Năm đó không phải người muốn cùng nhị phòng phân gia hay sao? Thừa dịp hiện tại họ Triệu kia còn chưa có sinh ra con trai, nhanh chóng phân tiền tài trong nhà ra đi!”

Trương thị liền nói: “Phụ mẫu còn ở đây, không phân gia được. A Tề cũng là người đã từng làm quan, không giống như nhà bình thường muốn phân liền phân.”

Lão cữu nói: “Vậy người đừng nói muốn phân gia. Chỉ nói cuộc sống hôm nay khó khăn, người lấy tiền tài phân ra để cho hai huynh đệ bọn chúng tự lo tiền đồ của mình đi, tránh cho ngày ngày sinh ra chán ghét!”

Lời nói của Lão cữu đương nhiên không giống như người khác, rất có phân lượng. Trương thị nghĩ đến Hách Đại Hải đã già mà còn nuôi kỹ nữ ở nhà, còn muốn sinh con trai, lại thêm mấy phần oán hận, nằm trên giường hai ngày thì khó mà nói được rồi, mắng hai đứa con trai không hiểu thuận, không có tiền đồ, chỉ ở trong nhà ăn bám, giận đến không dậy nổi, nói muốn an bài hậu sự cho bản thân, nếu không thì chết không nhắm mắt.

Chuyện nghiêm trọng như vậy, A Tề cùng Tiểu Bảo đều chia ra dẫn theo thê nhi mình đi thỉnh an bà, Triệu thị cũng dắt Anh tỷ nhi đứng ở một bên. Hách Đại Hải ngồi ở mép giường nói: “Lúc trước đại phu cũng từng cho phương thuốc dưỡng sinh, chỉ là gần đây mệt nhọc, bà an tĩnh nghỉ mấy ngày đi.”

Trương thị làm bầm một hồi, mới có tức vô lực nói: “Được rồi ta cũng vậy không quản nữa. Trong hai năm qua, gia đạo suy sút, năm nay tai họa càng liên tiếp. Ta cũng già rồi, cho dù nghĩ tới tích cho các cháu nhiều thêm chút gia sản cũng có tâm vô lực, chỉ dựa vào hai huynh đệ các người không chịu thua kém.”

Bà đảo đôi mắt có chút vân đục, giờ tay lên chỉ chỉ phía sau giường.

Hà Hoa thấy vẻ mặt bà kém rất nhiều, trong lòng cũng có chút xót thương. Thường thị quản gia lâu như vậy, ít nhiều biết ý của bà, liền lấy một cái hộp ở dưới giường ra, Trương thị lại bảo mở hộp ra, nói: “Trừ Từ Đường bên kia, sau núi phía Nam có hai mươi thửa đất trăm mẫu, các con mỗi người một nửa đều tự tìm người đi trồng nom. A Tề lần này cần chuẩn bị lên Kinh sư, nơi này còn có một vạn năm ngàn lượng bạc, nên đủ rồi. Sau khi cửa hàng trong Huyện thanh lý xong, Tiểu Bảo con đi quản, qua hết Nguyên tiêu các con liền rời nhà đi mỗi người một ngả. Phần còn dư lại trong nhà này, chúng ta tạm sống qua ngày. Anh Tỷ nhi dâu gì cũng là muội tử các con, không lâu nữa sẽ phải định thân, đồ cưới của nó hai huynh đệ các con phải ra lực. Về sau hai lão già khom chúng ta đều chết hết, các con người nào phát đạt, ai đương gia, kiếm được tiền cũng không cần nhập vào công trường nữa.”

Mặt Triệu thị tái nhợt, Trương thị này vừa nói một chập từ đầu tới đuôi đều không nhắc tới đến bà ta. Hách Đại Hải đối với chuyện trong nhà vẫn hiểu rõ, biết Trương thị đang biến tướng phân gia, tính toán trong nhà còn có phòng ốc hai nơi, năm thửa ruộng trăm mẫu, cũng không có thiếu bạc, coi như Triệu thị sinh được con trai, cũng không thiệt được nó, bèn nháy mắt với Triệu thị.

Hà Hoa nghe xong không hiểu ra sao, ngược lại A Tề cùng Thường thị, không ngờ chuyện hai lần buôn bán thất bại trước kia coi như bỏ qua, còn có thể sáng khoái nhận được hơn một vạn lượng bạc cùng mười thửa đất trăm mẫu thượng hạng, trị giá cửa hàng trong nhà chẳng qua chỉ có hai ngàn lượng bạc, hàng cũng đã thanh lý một nửa, Tiểu Bảo bên kia cũng được xấp xỉ một vạn lượng bạc. Trong nhà còn dư lại không nhiều lắm.

A Tề cùng Thường thị nhìn nhau một cái, dù là phân gia, bọn họ cũng không thua thiệt. Huống chi sau này vẫn còn có thể đương gia, người được đương gia đương nhiên còn có thể nắm lấy phần còn dư lại. Từ xưa tới nay dân không đấu với quan, sau khi phụ mẫu trăm năm, bọn họ có cơ hội rất lớn đòi lại tòa viện này!

A Tề liền cùng Thường thị quỳ xuống dập đầu nói: “Nhị tử bất hiếu, mấy năm này khiến cha nương lo lắng! Về sau nhất định Quang Tông Diệu Tổ, áo gấm về nhà, để cho cha nương hưởng thụ vinh hoa phú quý!”

Tiểu Bảo mím môi, kéo Hà Hoa quỳ xuống, “Nương, nhị tử sẽ hiếu thuận người thật tốt, tiểu Ninh ca còn phải cần người tìm tức phụ cho, còn bồng chất trai nữa.”

Trương thị khoát khoát tay, nghiêng đầu qua một bên, ngủ thiếp đi.

Rất nhanh đến lễ mừng năm mới, Hà Hoa tự mình ra trận, hàng trong cửa hàng căn bản đã dọn sạch, người nên đuổi hay phân phối đều đã làm xong, chuẩn bị nhẹ nhàng sung sướng qua năm mới. Thường đại nhân còn gửi thư khẩn tới đây, nói A Tề tám chuyện chuyện cần chia làm, sẽ chờ bạc đưa qua. Đây cũng là một chuyện vui lớn, được chuyện vui đến nhà, Trương thị từ từ tốt lên, càng thêm có tinh thần hơn lúc trước, cuối cùng một năm tốt đẹp trôi qua.

Vẫn chưa tới Nguyên tiêu, A Tề liền vội vã dẫn theo gia quyến đi tới Kinh Sư, chỉ để lại Cầu Oa cùng Lễ ca nhi, đứa bé của Tống thị cùng Hoàn Bội tất cả đều lên đường.

Một ngày kia phu thê Hách Đại Hải gọi Tiểu Bảo cùng Hà Hoa vào phòng bà, mở hai cái rương ra, bên trong đầy kim nguyên bảo sáng loáng!

“Hai người các con quỳ xuống!”

Hà Hoa giật mình một cái, Tiểu Bảo đã kéo nàng quỳ xuống.

Trương thị nói: “Nơi này có ba ngàn lượng vàng, là chút gia sản cuối cùng của Hách gia, hôm nay giao phó toàn bộ cho các con.”

Tiểu Bảo há to miệng: “Nương?”

Hách Đại Hải thở dài nói: “Nương con nói A Tề đưa nhỏ kia thay đổi, ta vốn cũng không tin, nhưng ít ngày trước Thất Thiếu gia Thường gia uống say bị ta đụng phải, sau này ngay cả Nguyên tiêu cũng chưa qua A Tề liền đi Lòng nó thâm sâu, nếu đi được tốt, đương nhiên có thể luân củi ra một con đường. Nhưng chúng ta chỉ sợ nó tự cho mình thông minh, đi lệch đường càng chạy thì càng xa, cuối cùng nước đổ khó hốt! Tiểu Bảo con là người có tình có nghĩa, cái nhà này giao cho con, ta mới có thể yên tâm.”

Trương thị nhìn Hà Hoa, nói tiếp: “Ngày trước ta biết con là người thông minh, tuy nhiên có lúc khó tránh khỏi có chút cao ngạo, nhưng suy cho cùng sẽ không đi hại người khác, chuyện thuộc bổn phận, mặc dù không nói tình nghĩa, con cũng sẽ làm thỏa đáng, không để cho người ta có lời gì. Về sau nếu thật sự có chuyện chẳng may, nghĩ đến con cũng sẽ không để cho Triệu di nương cùng một nhà A Tề ăn gió nằm sương. Hôm nay mọi chuyện trong nhà đều giao cho các con, các con đi lấy từ biệt tổ tiên đi.”

Phía sau còn nói những chuyện cũng không quan trọng, Hà Hoa chỉ biết, đây là bọn họ sắp ra ở riêng rồi ư? Còn được phần lớn tài sản, Hách Đại Hải cùng Trương thị áp tải chuyện cả nhà lên trên người bọn họ! Tựa như đang giao phó hậu sự vậy!

“Công công, bà bà, tại sao. ? Nếu đại ca có điều bất trắc, chúng con sao có thể chu toàn?” Hà Hoa không nhịn được hỏi.

Trương thị không nhúc nhích nhìn chằm chằm Hà Hoa, vẻ mặt nghiêm nghị: “Suy cho cùng chỉ là chút suy nghĩ. Mặc dù A Tề thật sự cùng đường, lúc phải dựa vào các con, phân hay không phân gia các con cũng không chạy khỏi. Ba ngàn lượng vàng này, một nửa cho các con dùng, còn dư lại các con dùng để tìm con đường lui, không phải lúc vạn bất đắc dĩ, các con đều phải chôn kín chuyện này ở trong bụng!”

“Cha, nương, chúng con biết nên làm thế nào.” Tiểu Bảo lại kéo Hà Hoa dập đầu một cái, mới cung cung kính kính đứng lên.

Ba ngàn lượng vàng trong tay, hơn nửa năm trước được chia đất cùng cửa hàng, từ trước đến giờ Hà Hoa chưa từng có nhiều tiền như vậy. Cũng chưa từng có gánh nặng như vậy.

Tiểu Bảo nhìn bộ dạng lo lắng của nàng, ở bên tai nàng hà hơi nói: “Nếu nàng cảm thấy phòng tay, thì giao toàn bộ cho ta là được.”

Hà Hoa nói: “Chàng muốn làm thế nào?”

“Đào cái lỗ, chôn!”

Hà Hoa lờm lờm một cái, Tiểu Bảo vội nghiêm mặt nói: “Nàng quên, trước kia ta từng chạy thuyền hay sao? Trên biển có rất nhiều đảo nhỏ, ta đã sai người đi tìm, so với đào cái lỗ chẳng phải có tác dụng hơn sao!”

Cho nên có thể xuất ngoại?

Lần này coi như Hà Hoa thật sự an tâm. Lại nghĩ đến hai ngày nay Hách Đại Hải vẫn còn đang tìm sư gia tin được khắp nơi đưa đến cho A Tề, Trương thị trừ chăm sóc đứa nhỏ, thì chỉ một lòng lễ Phật, trên căn bản không lo chuyện khác, ngược lại Triệu thị tiếp quản toàn bộ chuyện lớn nhỏ trong nhà.

Thật là đáng thương cho lòng phụ nẫu trong thiên hạ, nhưng cõi đời này, làm sao có biện pháp song toàn? Hà Hoa thở dài một hơi nói: “Tiểu Bảo, tại sao công công bà bà không dứt khoát ngăn cản đại ca làm quan vậy?”

Tiểu Bảo suy nghĩ một hồi lâu mới nói: “Chắc là muốn có một thứ để hy vọng, hi vọng huynh ấy có thể thật tốt. Lại nói, còn có thể nhốt huynh ấy ở trong nhà không cho phép vào ra hay sao? Huynh ấy luôn muốn ra ngoài làm việc, tất nhiên sẽ gặp phải đủ loại hung hiểm cùng phiền toái. Có lẽ, từng trải thấy cũng nhiều, vấp phải rắc rối va chạm nhiều hơn, đương nhiên tâm tình cũng mở rộng. Không phải cổ nhân có nói, quân bao nước thăm non xa, để ta tìm kiếm cho ra bạn lòng?”

Hà Hoa kéo cánh tay của hắn, nhìn một mảnh cảnh xuân rực rỡ bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Diên Viên Trên Núi Của Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

